

www.virtual-project.eu
ANTHONY
RYAN
CÂNTECUL
SÂNGELUI
FANTASY
Cartea I din seria
Umbra corbului
TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTOR:
Elena-Anca Coman

DESIGN:
Faber Studio
Ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

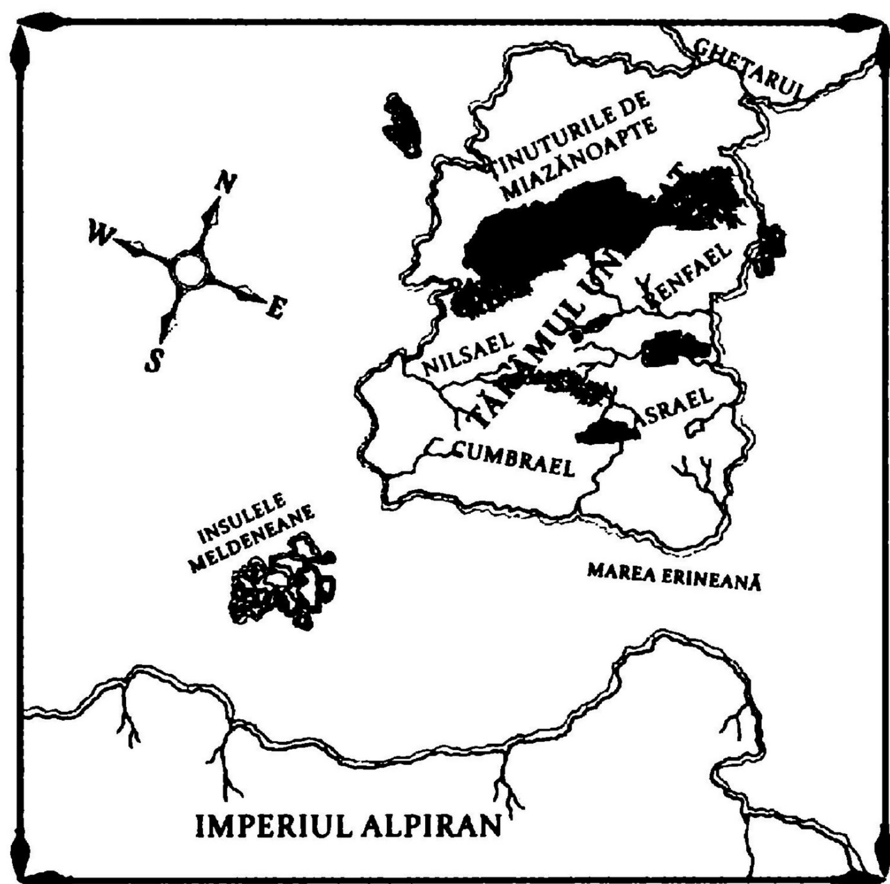
DIRECTOR PRODUCŢIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RYAN, ANTHONY
Cântecul sângelui / Anthony Ryan;
trad.: Mihai-Dan Pavelescu. — Bucureşti: Editura Trei, 2015 ISBN 978-606-719-205-6
I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

Titlul original: Blood Song (trilogia Raven's Shadow)
Autor: Anthony Ryan

Umbra-corbului
Cartea I: Cântecul sângelui

PARTEA I

Umbra corbului
lunecă peste inima mea.
Îngheaţă torentul lacrimilor mele.

— poem seordah, autor necunoscut

CETATEA PRĂBUȘITĂ
TRECĂTOAREA SKELLAN
CARDURIN
NILSAEL
RENFAEL
ANDURIN
PĂDUREA URLISH
PISCURILE SURE
VARINSHOLD
RÂUL BRINEWASH
ASRAEL
FOIȘORUL ÎNALT
WARNSCLAVE
CODRUL MARTISHE
LACUL RHIL
CUMBRAEL
ALLTOR

ISTORISIREA LUI VERNIERS

El avea multe nume. Deşi încă nu împlinise treizeci de ani, istoria găsise de cuviinţă să-l înzestreze cu multe porecle: era Spada Tărâmului pentru regele nebun care-l trimisese să ne năpăstuiască, Tânărul Şoim pentru bărbaţii care-l urmau prin greutăţile războiului, Tăişul-beznei pentru inamicii lui cumbraelini şi, aşa cum aveam să aflu mult mai târziu, Beral Shak ur pentru triburile misterioase din codrii de miazănoapte – Umbra Corbului.

Însă poporul meu îl cunoştea după un singur nume şi acela mi-a răsunat în minte, întruna, în dimineaţa când l-au adus pe docuri: Ucigaşul Speranţei. În curând vei muri, iar eu îţi voi vedea moartea. Ucigaşul Speranţei.

Deşi era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, am rămas surprins să văd că, în ciuda istoriilor pe care le auzisem, nu era un gigant şi, cu toate că avea trăsături puternice, cu greu putea fi numit arătos. Trupul îi era voinic, dar lipsit de fâşiile de muşchi ce fuseseră descrise amănunţit de povestitori. Singura caracteristică a înfăţişării sale care se potrivea legendei erau ochii: negri ca tăciunele şi sfredelitori ca ai şoimilor. Se spunea că ochii lui puteau despuia sufletul oricărui om, că nicio taină nu putea fi ascunsă dacă-ţi întâlnea privirea. Nu crezusem asta niciodată, însă, văzându-l acum, am putut înţelege de ce alţii îi dăduseră crezare.

Prizonierul era însoţit de o companie din Garda Imperială, care călărea în imediata lui apropiere, cu lăncile pregătite şi ochi aspri cercetând mulţimea care privea. Mulţimea era însă tăcută. Oamenii se opreau ca să-l privească trecând, dar nu se auzeau nici strigăte, nici insulte, şi nici nu aruncau în el. Mi-am amintit că ei îl ştiau pe bărbatul acesta, întrucât, pentru scurt timp, le condusese cetatea şi comandase o armată străină aflată între zidurile sale; totuşi n-am zărit ură pe feţele

lor şi nici dorinţă de răzbunare. Cei mai mulţi păreau doar curioşi. De ce se afla el aici? De fapt, de ce mai era în viaţă?

Gărzile s-au oprit pe chei şi prizonierul a descălecat pentru a fi dus la corabia care aştepta. Mi-am lăsat însemnările, m-am ridicat de pe locul unde mă odihneam, pe un butoi cu mirodenii, şi am încuviinţat din cap spre căpitan.

— Sunt onorat.

Căpitanul, un ofiţer veteran al Gărzii, cu o cicatrice palidă care-i urmărea linia maxilarului şi cu pielea de abanos a celor din partea de miazăzi a Imperiului, mi-a răspuns salutului cu un gest oficial îndelung practicat.

— Bună ziua, milord Verniers.

— Să înţeleg că a fost o călătorie lipsită de neplăceri?

Căpitanul a ridicat din umeri.

— Câteva ameninţări, ici-colo. Am fost nevoiţi să spargem câteva capete în Jesseria, fiindcă localnicii voiau să atârne leşul Ucigaşului Speranţei de turla templului lor.

M-am încruntat înaintea acelei neloialităţi. Edictul împăratului fusese citit în toate aşezările prin care avea să treacă prizonierul, iar înţelesul său fusese limpede: Niciun fir de păr nu avea să-i fie clintit Ucigaşului Speranţei.

— Împăratul va auzi despre cele întâmplate, am rostit.

— Cum doriţi, dar a fost un fleac. S-a întors către prizonier. Milord Verniers, vi-l prezint pe prizonierul imperial Vaelin Al Sorna.

L-am salutat oficial pe bărbatul înalt, în vreme ce porecla lui îmi răsuna ca un refren în minte: Ucigaşul Speranţei, Ucigaşul Speranţei…

— Sunt onorat, m-am silit să rostesc cuvintele tradiţionale.

Ochii lui negri i-au întâlnit pe ai mei pentru un moment, pătrunzători, întrebători. Vreme de o clipă m-am întrebat dacă istoriile stranii erau adevărate, dacă în

privirea acestui sălbatic exista vrajă. Oare putea realmente să smulgă adevărul din sufletele oamenilor? Poveştile despre puterile misterioase ale Ucigaşului Speranţei abundaseră după război. El putea vorbi cu animalele, le putea porunci Nenumiţilor şi putea modela vremea după voie. Oţelul îi era călit în sângele duşmanilor răpuşi şi nu se ştirbea nicicând în bătălie. Şi, cel mai rău dintre toate, el şi oamenii lui îi venerau pe morţi şi vorbeau cu umbrele strămoşilor lor, invocând tot soiul de spirite. Credeam prea puţin în asemenea prostii, întrebându-mă cum era posibil atunci ca bărbatul din miazănoapte să fi fost înfrânt de noi, dacă ar fi dispus de vrăji atât de puternice?

— Bună ziua, milord.

Glasul lui Vaelin Al Sorna era aspru şi cu accent vădit; învăţase alpirana într-o temniţă, iar vocea îi era neîndoios răguşită de anii în care răcnise pentru a se face auzit peste zăngănitul armelor şi zbieretele celor căzuţi pentru a aduce victoria într-o sută de bătălii, dintre care una mă costase prietenul cel mai apropiat şi viitorul Imperiului.

M-am întors către căpitan.

— De ce este încătuşat? Împăratul a poruncit să fie tratat cu respect.

— Poporul n-a vrut să-l vadă călărind liber, a explicat căpitanul. Prizonierul a sugerat să-l încătuşăm pentru a evita necazurile.

S-a apropiat de Al Sorna şi i-a desfăcut cătuşele. Bărbatul voinic şi-a frecat încheieturile cu palme acoperite de cicatrice.

— Milord! a răsunat un strigăt din mulţime.

M-am răsucit şi am văzut un bărbat trupeş în veşminte albe, care venea iute spre noi, cu faţa asudată de efort.

— O clipă, vă rog!

Mâna căpitanului s-a apropiat imperceptibil de spadă, însă Al Sorna era netulburat şi a surâs la apropierea

bărbatului trupeş.

— Bună ziua, guvernator Aruan.

Aruan s-a oprit şi şi-a şters chipul cu o batistă din dantelă. Ţinea în mâna stângă un obiect lung, învelit în ţesătură. A încuviinţat din cap către mine şi căpitan, dar s-a adresat prizonierului:

— Milord, n-am crezut că te voi mai revedea vreodată. Eşti sănătos?

— Da, guvernatorule. Şi tu?

Bărbatul trupeş şi-a răşchirat mâna dreaptă, cu batista din dantelă atârnând de degetul mare; avea inele cu pietre preţioase pe toate degetele.

— Nu mai sunt guvernator, ci doar un simplu neguţător. Negoţul nu mai este ce a fost, dar ne descurcăm.

— Milord Verniers, s-a întors Vaelin Al Sorna spre mine, acesta este Holus Nester Aruan, fost guvernator al cetăţii Linesh.

— Sunt onorat, m-a salutat Aruan cu o plecăciune scurtă.

— Sunt onorat, i-am replicat oficial.

El era aşadar acela de la care Ucigaşul Speranţei capturase cetatea. Nereuşita lui Aruan de a-şi lua viaţa în urma dezonoarei fusese adesea subliniată după război, însă împăratul (fie ca zeii să-i păstreze înţelepciunea şi milostenia!) îi acordase clemenţă în lumina circumstanţelor extraordinare ale ocupaţiei de către Ucigaşul Speranţei. Clemenţa nu se extinsese totuşi la redarea postului de guvernator.

Aruan a revenit la Vaelin.

— Sunt încântat să te găsesc sănătos. I-am scris împăratului, implorând milă.

— Ştiu, scrisoarea ta a fost citită la procesul meu.

Din documentele procesului ştiam că scrisoarea lui Aruan, care-şi asumase riscuri considerabile prin trimiterea ei, făcuse parte dintre dovezile ce descriseseră fapte extraordinar de neobişnuite de

generozitate şi milă din partea Ucigaşului Speranţei în timpul războiului. Împăratul le ascultase cu răbdare pe toate, pentru ca după aceea să anunţe că prizonierul era judecat pentru crimele, nu pentru virtuţile sale.

— Fiica ta este sănătoasă? l-a întrebat prizonierul pe Aruan.

— Da, mulţumesc. Se mărită în vara aceasta cu fiul bicisnic al unui constructor de corăbii, dar ce poate face un tată sărman? Mulţumită ţie, cel puţin ea este vie pentru a-mi frânge inima.

— Mă bucur. Mă refer la nuntă, nu la inima ta frântă. Nu pot să fac niciun cadou de nuntă, cu excepţia urărilor mele de prosperitate.

— De fapt, milord, ţi-am adus eu un dar.

Aruan a ridicat pachetul lunguieţ şi învelit în ţesătură, întinzându-l Ucigaşului Speranţei cu o expresie ciudat de gravă.

— Am auzit că vei avea nevoie iarăşi, în curând.

Bărbatul din miazănoapte a şovăit înainte să se întindă şi să ia pachetul, ale cărui legături le-a desfăcut cu mâinile lui pline de cicatrice. Ţesătura a fost îndepărtată şi a dezvelit o spadă de model neobişnuit, a cărei lamă ascunsă de teacă era lungă de un metru şi perfect dreaptă, spre deosebire de săbiile curbate preferate de soldaţii alpirani. O singură bandă se arcuia în jurul mânerului, formând garda, iar unicul ornament era măciulia simplă, din oţel, a mânerului. Teaca şi mânerul deopotrivă erau acoperite de zgârieturi şi ciupituri, care dovedeau ani de folosinţă îndelungată. Aceasta nu era o armă de ceremonii şi, cuprins de un val de greaţă, mi-am dat seama că era spada lui. Spada cu care venise pe ţărmurile noastre. Spada care făcuse din el Ucigaşul Speranţei.

— Ai păstrat-o? m-am bâlbâit, îngrozit, către Aruan.

Expresia bărbatului trupeş era îngheţată când s-a întors spre mine.

— Milord, onoarea nu-mi îngăduia mai puţin de atât.

— Mulţumesc, a rostit Al Sorna înainte ca alte vorbe de indignare să mi se poată revărsa de pe buze. A ridicat spada şi l-am văzut pe căpitanul Gărzii încordându-se, când a tras-o doi-trei centimetri din teacă, pentru a-i încerca tăişul cu degetul mare. Este încă ascuţită.

— A fost bine îngrijită. Unsă şi ascuţită cu regularitate. Mai am, de asemenea, un mic dar.

Aruan a întins mâna. În palma lui se afla un rubin, o piatră meşteşugit tăiată, de greutate mijlocie, fără îndoială una dintre nestematele cele mai preţioase din vistieria familiei sale. Cunoşteam povestea ce se ascundea în spatele recunoştinţei lui Aruan, totuşi, evidentul lui respect pentru sălbaticul acesta şi prezenţa revoltătoare a spadei continuau să mă irite enorm.

Al Sorna părea nesigur şi a clătinat din cap.

— Guvernatorule, nu pot…

M-am apropiat de el şi am vorbit încet:

— Îţi face o cinste mai mare decât meriţi. Dacă-l refuzi, îl vei insulta şi dezonora.

Şi-a întors pentru o clipă ochii negri spre mine, apoi i-a zâmbit lui Aruan.

— Nu pot refuza asemenea generozitate. A luat piatra preţioasă. O voi păstra mereu.

— Sper că nu, a răspuns Aruan şi a râs. Un om păstrează o nestemată doar când nu are nevoie s-o vândă.

— Hei, voi de-acolo!

Glasul acela răsunase de la corabia amarată puţin mai departe pe chei, o galeră meldeneană destul de mare; lăţimea ei şi numărul de vâsle dovedeau că era destinată transportului de mărfuri, nefiind una dintre legendarele lor corăbii de război. Un bărbat corpolent cu barbă neagră şi masivă îşi flutura braţele la provă, iar eşarfa roşie din jurul gâtului anunţa că era căpitan.

— Aduceţi-l pe Ucigaşul Speranţei la bord, câini alpirani! a strigat el cu obişnuita politeţe meldeneană.

Dacă mai întârziem mult, vom pierde fluxul.

— Corabia noastră către insule aşteaptă, m-am adresat prizonierului şi mi-am strâns bunurile. Ar fi mai bine să evităm furia căpitanului nostru.

— Aşadar, este adevărat, a spus Aruan. Mergi în Insule ca să lupţi pentru lady?

Mi-am dat seama că nu-mi plăcea tonul vocii lui. Se apropia neplăcut de mult de veneraţie.

— Este adevărat.

El şi-a strâns mâinile scurt cu Aruan, l-a salutat din cap pe căpitanul Gărzii, după care s-a întors spre mine.

— Milord, putem merge.

— Poate că te numeri printre primii din şirul celor care sărută tălpile împăratului vostru, scribălăule, m-a împuns căpitanul cu degetul în piept, dar corabia asta-i regatul meu. Locul vostru este ăsta sau vă puteţi petrece călătoria legaţi de catargul principal.

Ne condusese la „cabina” noastră: o parte din cală despărţită prin draperii, în apropiere de prova. Cala duhnea a saramură, apă din santină şi izurile încărcăturii, un amestec greţos de fructe, peşte uscat şi nenumăratele mirodenii pentru care Imperiul era faimos. Abia mă puteam abţine să nu vomit.

— Sunt lord Verniers Alishe Someren, Cronicar Imperial, Primul dintre Învăţaţi şi slujitor onorat al Împăratului, am răspuns, iar batista pe care o apăsam peste gură mi-a înăbuşit cumva cuvintele. Sunt emisar pentru Lorzii Corăbiilor şi escortă oficială a prizonierului imperial. Mă vei trata cu respect, piratule, altfel voi chema de îndată douăzeci de Gărzi la bord, care să te biciuiască sub ochii echipajului tău.

Căpitanul s-a aplecat mai aproape şi în mod incredibil răsuflarea lui puţea mai teribil decât cala.

— Atunci voi avea douăzeci şi unu de trupuri cu care să hrănesc orcile când vom părăsi portul, scribălăule.

Al Sorna a împins cu vârful piciorului unul dintre

culcuşurile de pe jos şi a privit scurt în jur.

— Sunt bune. Vom avea nevoie de hrană şi de apă.

M-am zbârlit.

— Sugerezi cu adevărat să dormim în vizuina aceasta de şobolani? Este dezgustător.

— Ar trebui să-ncerci o temniţă. Şi acolo sunt destui şobolani. S-a întors către căpitan. Butoiul cu apă este pe puntea de la provă?

Căpitanul şi-a trecut un deget butucănos prin barba stufoasă şi l-a cercetat pe bărbatul înalt, întrebându-se fără doar şi poate dacă îl lua peste picior şi calculând dacă l-ar fi putut ucide, în caz de nevoie. Pe coasta de miazănoapte alpirană exista o vorbă: întoarce spatele unei cobre, dar niciodată unui meldenean.

— Aşadar, tu eşti cel care-şi va-ncrucişa spada cu Scutul? În Ildera se pune rămăşag douăzeci la unu împotriva ta. Crezi c-ar trebui să risc un bănuţ de-aramă pe tine? Scutul este spadasinul cel mai faimos din Insule, care poate reteza o muscă-n două cu sabia lui.

— Renumele acela îi face cinste, a surâs Vaelin Al Sorna. Butoiul cu apă?

— Este acolo. Puteţi bea o tărtăcuţă pe zi, nu mai mult. Echipajul meu nu va suferi pentru unii ca voi. Hrana o puteţi lua de la cambuză, dacă nu vă deranjează să mâncaţi cu nişte lepădături ca noi.

— Am mâncat alături de alţii şi mai prejos. Dacă ai nevoie de o pereche de braţe la vâsle, sunt la dispoziţia ta.

— Ai mai vâslit, aşadar?

— O dată.

Căpitanul a mormăit înfundat.

— O să ne descurcăm noi. S-a întors să plece şi a adăugat peste umăr: Ridicăm pânzele într-o oră. Feriţi-vă din drum până ieşim din port.

— Sălbatic insular! am clocotit, despachetându-mi bunurile, aşezându-mi penele şi cerneala.

Am verificat dacă sub culcuşul meu nu pândeau

şobolani, apoi m-am aşezat să compun o scrisoare către Împărat. Doream ca el să afle întreaga măsură a acestei insulte.

— Ascultă-mă ce-ţi spun, am adăugat, el nu-şi va mai găsi dană pentru acostare într-un port alpiran.

Vaelin Al Sorna s-a aşezat şi s-a rezemat cu spatele de perete.

— Vorbeşti graiul meu? a întrebat în limba celor din miazănoapte.

— Am studiat graiurile, i-am răspuns în aceeaşi limbă. Pot vorbi fluent cele şapte limbi principale ale Imperiului şi mă pot înţelege în alte cinci.

— Impresionant. Cunoşti graiul seordah?

Am ridicat ochii de la pergamentul meu.

— Seordah?

— Neamul Seordah Sil din codrul de miazănoapte. Ai auzit de el?

— Cunoştinţele mele despre sălbaticii din miazănoapte sunt departe de a fi complete. Deocamdată nu văd motive pentru a mi le completa.

— Pentru un învăţat, pari fericit cu ignoranţa ta.

— Consider că vorbesc în numele întregului meu popor când spun că doresc ca toţi să rămânem ignoranţi în privinţa voastră.

Şi-a aplecat capul pe un umăr şi m-a studiat.

— În vocea ta există ură.

L-am ignorat, mişcându-mi iute pana peste pergament, scriind introducerea oficială pentru corespondenţa imperială.

— L-ai cunoscut, nu-i aşa? a continuat Vaelin Al Sorna.

Pana mi s-a oprit. Am refuzat să-l privesc în ochi.

— L-ai cunoscut pe Speranţă.

Am pus pana deoparte şi m-am ridicat. Brusc, duhoarea calei şi apropierea de sălbaticul acesta au devenit insuportabile.

— Da, l-am cunoscut, am scrâşnit eu. L-am cunoscut şi

a fost cel mai bun dintre noi. Am ştiut că va fi cel mai mare Împărat pe care l-a văzut vreodată pământul acesta. Dar nu din cauza asta te urăsc. Te urăsc fiindcă Speranţă mi-a fost prieten, iar tu l-ai ucis.

M-am îndepărtat cu pas nesigur şi am urcat treptele spre puntea principală, dorindu-mi pentru prima dată în viaţă să pot fi un războinic, să am braţele pline de muşchi şi inima dură ca piatra, să pot mânui o spadă şi să mă răzbun sângeros, totuşi asemenea lucruri erau mai presus de mine. Trupul îmi era robust, dar nu puternic, mintea isteaţă, însă nu nemiloasă. Nu eram un războinic. Ca atare, pentru mine nu avea să existe răzbunare. Tot ce puteam face pentru prietenul meu era să fiu martor la moartea acestui ucigaş şi să scriu sfârşitul oficial al poveştii lui pentru plăcerea Împăratului meu şi adevărul etern al arhivei noastre.

Am rămas mult timp pe punte, rezemat de parapet, privind cum apele tivite cu verde ale coastei de miazănoapte a Alpiranului se întunecau spre albastrul Mării Erineane interioare în timp ce boţmanul bătea ritmul pentru vâslaşi şi călătoria noastră a început. După ce ne-am îndepărtat de coastă, căpitanul a poruncit să se ridice vela mare şi iuţeala ne-a sporit; prova ascuţită a corăbiei tăia prin valurile line şi statueta ei, un şarpe înaripat meldenean tradiţional, una dintre nenumăratele lor zeităţi ale mării, îşi afunda capul cu mulţi dinţi într-o pâclă de spume. Vâslaşii au tras două ore la rame înainte ca boţmanul să anunţe un răgaz şi atunci au ridicat vâslele şi au mers la masă. Cartul de zi a rămas pe punte, manevrând pânzele şi executând interminabilele corvezi ale vieţii de la bordul unei corăbii. Puţini au catadicsit să-mi arunce o privire sau două, dar nimeni n-a încercat să lege o conversaţie, o binecuvântare pentru care am fost recunoscător.

Ne aflam la câteva leghe de port, când au apărut nişte aripioare negre spintecând marea, anunţate de un

strigăt voios din gabie:

— Orce!

N-am putut spune câte erau, fiindcă se mişcau prea iute şi lin prin apă, apărând uneori la suprafaţă pentru a răbufni în jeturi de stropi fini, înainte de a se afunda din nou. Abia când ne-am apropiat mai mult mi-am dat seama de adevărata lor dimensiune, mai bine de şapte metri de la bot la coadă. Mai văzusem delfini până atunci, în mările de miazăzi, creaturi argintii şi jucăuşe care puteau fi învăţate trucuri simple. Aceştia erau însă diferiţi, iar mărimea lor şi umbrele întunecate şi pâlpâitoare pe care le descriau prin mare mi s-au părut rău prevestitoare, tonuri ameninţătoare ale cruzimii indiferente a naturii. În mod limpede, tovarăşii mei de drum aveau altă impresie, deoarece strigau saluturi de pe greement, ca şi cum ar fi întâmpinat prieteni vechi. Până şi încruntătura obişnuită a căpitanului părea să se fi destins oarecum.

O balenă ucigaşă a străpuns suprafaţa apei într-un spectacol impresionant de spumă şi s-a răsucit în aer înainte de a se prăbuşi în apă cu o bubuitură care a cutremurat corabia. Meldeneanii au răcnit apreciativ. Ah, Seliesen! *mi-am spus.* Ce poem ai fi scris pentru a onora o asemenea imagine!

— Ei îi consideră sacri. M-am întors şi am văzut că Ucigaşul Speranţei mi se alăturase la parapet. Mai spun că dacă un meldenean moare pe mare, orcile îi poartă sufletul spre oceanul nesfârşit aflat dincolo de marginea lumii.

— Superstiţii! am pufnit.

— Poporul tău nu are zei?

— Poporul meu are, dar eu n-am. Zeii sunt un mit, o poveste liniştitoare pentru copii.

— Asemenea vorbe te-ar face să fii primit cu braţele deschise în ţara mea de baştină.

— Nu suntem în ţara ta de baştină. Şi nici nu mi-aş dori să fiu vreodată!

Altă orca s-a înălţat din mare şi s-a ridicat trei metri în văzduh, înainte de a cădea înapoi.

— Ciudat, a reflectat Al Sorna. Când corăbiile noastre au traversat marea asta, orcile le-au ignorat şi au apărut doar pentru meldeneani. Poate că împărtăşesc aceeaşi credinţă.

— Poate. Sau poate că apreciază o masă gratuită.

Am arătat din bărbie către prova, unde căpitanul arunca somoni în apă, iar orcile se repezeau asupra lor mai iute decât le puteam urmări cu ochii.

— De ce te afli aici, milord Verniers? a întrebat Al Sorna. De ce te-a trimis împăratul? Nu eşti un temnicer.

— Împăratul a acceptat cu bunăvoinţă cererea mea de a fi martor la apropiatul tău duel. Şi de a o însoţi pe lady Emeren acasă, bineînţeles.

— Ai venit ca să mă vezi murind.

— Am venit pentru a consemna o cronică a acestui eveniment pentru Arhiva Imperială. La urma urmelor, eu sunt Cronicarul Imperial.

— Aşa mi-au spus. Gerish, temnicerul meu era un mare admirator al istoriei tale despre războiul cu poporul meu şi o considera opera cea mai de seamă a literaturii alpirane. Ştia multe pentru un bărbat care-şi petrecea viaţa într-o temniţă. Stătea ore în şir în afara celulei mele şi citea cu glas tare pagină după pagină, mai ales bătăliile, care-i plăceau mult.

— Documentarea precisă este cheia artei istoricului.

— Atunci este păcat că ai greşit-o de atâtea ori.

O dată în plus, m-am trezit dorindu-mi puterea unui războinic.

— Am greşit-o?

— Într-o măsură foarte mare.

— Înţeleg. Poate că dacă ţi-ai sili creierul sălbatic, mi-ai putea spune care părţi au fost atât de greşite.

— Ah, faptele mărunte le-ai prezentat corect, în mare parte. Atât doar că ai spus că eu am comandat Legiunea Lupului. De fapt, a fost Regimentul 35 Pedeştri,

cunoscut în rândul Străjii Tărâmului ca Alergătorii-lupului.

— La întoarcerea în capitală, am rostit sec, voi avea grijă să public o ediţie revizuită.

A închis ochii, reamintindu-şi.

— „Invazia coastei de miazănoapte de către regele Janus n-a fost decât primul pas în urmărirea ambiţiei sale mai mari: anexarea întregului Imperiu."

Fusese un citat perfect, cuvânt cu cuvânt. Am fost impresionat de memoria lui, dar nu-mi trecea prin cap s-o recunosc.

— O simplă expunere de fapte. Aţi venit aici ca să jefuiţi Imperiul. Janus a fost nebun crezând că un asemenea plan ar putea avea sorţi de izbândă.

Al Sorna a clătinat din cap.

— Pe noi ne interesau porturile de pe coasta de miazănoapte. Janus dorea căile negustoreşti prin Marea Erineană. Şi n-a fost nebun. A fost bătrân şi disperat, însă nu nebun.

Am fost surprins de simpatia evidentă din glasul lui; la urma urmelor, Janus era marele trădător şi făcea parte din legenda Ucigaşului Speranţei.

— Cum se face că ştii atât de bine ce era în mintea lui?

— Mi-a spus chiar el.

— Ţi-a spus chiar el? am zis şi am izbucnit în râs. Am trimis o mie de scrisori cu întrebări tuturor ambasadorilor şi oficialităţilor din Tărâm la care m-am putut gândi. Puţinii care s-au sinchisit să răspundă au fost toţi de acord într-o privinţă: Janus nu şi-a dezvăluit niciodată planurile nimănui, nici chiar familiei.

— Cu toate acestea, tu ai afirmat că el dorea să cucerească întregul Imperiu.

— O deducţie rezonabilă, bazată pe dovezile existente.

— Rezonabilă, poate, dar greşită. Janus avea inimă de rege, rece şi dură, atunci când trebuia să fie aşa. Nu era însă nici lacom şi nici visător. El ştia că Tărâmul nu-i va

putea mobiliza niciodată pe oameni şi averile necesare pentru a vă cuceri Imperiul. Noi am venit pentru porturi. El a spus că era unicul fel în care ne-am putea asigura viitorul.

— De ce ţi-ar fi destăinuit asemenea informaţii?

— Noi aveam... o învoială. El mi-a spus multe lucruri pe care nu le-ar fi spus nimănui. Unele dintre ordinele lui necesitau explicaţii înainte să le dau ascultare. Dar uneori cred că simţea pur şi simplu nevoia să vorbească cu cineva. Până şi regii se pot simţi singuri.

Am încercat o senzaţie stranie de ispită; bărbatul din miazănoapte ştia că flămânzeam după informaţiile pe care mi le putea oferi. Respectul meu pentru el a crescut, la fel ca şi neplăcerea. Mă folosea, dorea ca eu să scriu povestea lui. Nu ştiam însă care putea fi motivul. Ştiam doar că era ceva legat de Janus şi de duelul pe care avea să-l susţină în insule. Poate că simţea nevoia să se despovăreze înaintea sfârşitului, să lase o moştenire de adevăr, ca să rămână astfel cunoscut în istorie nu doar ca Ucigaşul Speranţei. O încercare finală de a mântui atât sufletul lui, cât şi pe cel al regelui său mort.

Am lăsat tăcerea să se prelungească şi am privit orcile până s-au ghiftuit cu peşti şi au plecat spre răsărit. În cele din urmă, când soarele a început să coboare către orizont şi umbrele s-au lungit, am rostit:

— Spune-mi, atunci.

CAPITOLUL 1

Ceaţa se târa groasă pe pământ în dimineaţa când tatăl lui Vaelin l-a dus la casa celui de-al Şaselea Ordin. Băiatul călărea în faţă, strângând cu mâinile oblâncul şeii, încântat. Tatăl lui îl ducea rareori călare.

— Unde mergem, milord? întrebase el, când tata îl dusese la grajd.

Bărbatul înalt nu spusese nimic, totuşi făcuse o pauză foarte scurtă, înainte de a pune şaua pe unul dintre armăsarii lui de luptă. Obişnuit cu felul tatei de a nu răspunde la majoritatea întrebărilor, Vaelin nu-şi făcuse griji.

S-au îndepărtat de casă şi potcoavele din fier ale armăsarului au ţăcănit pe caldarâm. După un timp au ieşit prin poarta de răsărit, unde trupurile atârnau spânzurate în cuşti şi împuţeau văzduhul cu duhoarea greţoasă a descompunerii. El învăţase să nu întrebe ce făcuseră pentru a se alege cu asemenea pedepse, fiindcă era una dintre puţinele întrebări la care tata fusese întotdeauna dispus să răspundă, iar poveştile pe care le spunea îl făceau pe Vaelin să se trezească nopţile asudat şi înlăcrimat, scâncind la fiecare zgomot din afara ferestrei, întrebându-se dacă hoţi sau rebeli, sau Tăgăduitori atinşi de Beznă veneau după el.

În scurt timp caldarâmul a lăsat loc ierbii din afara zidurilor, tata a dat pinteni calului, îndemnându-l la trap şi după aceea la galop, iar Vaelin a râs încântat. Pentru o clipă a simţit un fior de ruşine faţă de bucuria lui. Mama lui murise cu numai două luni în urmă, iar tristeţea tatei era un nor negru care pogorâse peste toată casa, înfricoşându-i pe servitori şi rărindu-i pe musafiri. Însă Vaelin nu avea decât zece ani şi vedea moartea ca toţi copiii: ducea lipsa mamei lui, dar dispariţia ei era un mister, taina supremă a lumii adulţilor şi, deşi plângea, nu ştia motivul şi continua să

fure prăjituri din bucătărie şi să se joace cu spadele din lemn în curte.

Au galopat câteva minute înainte ca tata să tragă de hăţuri, deşi pentru Vaelin a fost foarte puţin, el ar fi dorit să galopeze veşnic. S-au oprit înaintea unei porţi mari din fier. Zăbrelele ei erau înalte, mai înalte decât trei oameni suiţi unul pe umerii altuia, şi se terminau prin vârfuri ascuţite. În punctul cel mai de sus al arcului porţii, un războinic din fier aţintea cu spada ţinută dinaintea pieptului un craniu descărnat. De ambele părţi, zidurile erau aproape la fel de înalte ca poarta. În stânga, un clopot din bronz atârna de o traversă din lemn.

Tatăl lui Vaelin a descălecat, apoi l-a ridicat din şa.

— Ce este locul acesta, milord? a întrebat băiatul.

Propriul glas i s-a părut sonor ca un strigăt, deşi vorbise în şoaptă. Liniştea şi ceaţa îl tulburau şi nu-i plăceau nici poarta, nici personajul de deasupra ei. Cu siguranţa copiilor, ştia că găvanele goale erau o minciună, un şiretlic. Îi privea pe ei, cum aşteptau.

Tata nu i-a răspuns, ci s-a apropiat de clopot şi, scoţându-şi pumnalul de la brâu, l-a lovit cu mânerul. Sunetul a părut ca o fărădelege în tăcere. Vaelin şi-a acoperit urechile cu palmele, până s-a stins. Când a ridicat ochii, tatăl venise lângă el.

— Vaelin, a vorbit el cu glasul lui răguşit de războinic, mai ţii minte deviza pe care ţi-am spus-o? Crezul familiei noastre?

— Da, milord.

— Spune-o.

— „Puterea noastră este loialitatea."

— Da. Puterea noastră este loialitatea. N-o uita. Nu uita că eşti fiul meu şi că eu vreau să stai aici. În locul acesta vei învăţa multe lucruri şi vei deveni un Frate al celui de-al Şaselea Ordin. Vei rămâne însă mereu fiul meu şi-mi vei cinsti dorinţele.

Înapoia porţii s-a auzit un scrâşnet de pietriş şi Vaelin

a tresărit, zărind o siluetă înaltă, înveşmântată în mantie, care stătea înapoia zăbrelelor. Îi aştepta se. Chipul îi era ascuns de ceaţă, dar Vaelin s-a foit neliniştit, ştiind că era cercetat, evaluat. A ridicat ochii spre tatăl lui şi a văzut un bărbat voinic, cu trăsături puternice, barbă care începuse să fie înspicată cu fire sure şi cute adânci ce-i brăzdau obrajii şi fruntea. Pe chipul lui exista ceva nou, o expresie pe care Vaelin n-o mai zărise până atunci şi căreia nu-i putea atribui un nume. În anii care aveau să urmeze, avea s-o vadă pe feţele a o mie de oameni şi s-o ştie ca pe un prieten vechi: teama. L-a surprins că ochii tatei erau neobişnuit de negri, mult mai întunecaţi decât fuseseră ai mamei. Aşa avea să şi-l reamintească toată viaţa. Pentru alţii, era Lordul Bătăliilor, Prima Spadă a Tărâmului, eroul de la Beltrian, salvatorul regelui şi tatăl unui fiu faimos. Pentru Vaelin, avea să fie de-a pururi un bărbat temător care-şi abandona fiul la poarta Casei celui de-al Şaselea Ordin.

A simţit mâna mare a tatei apăsându-l pe spate.

— Du-te acum, Vaelin. Du-te la el. Nu-ţi va face niciun rău.

Mincinosule! a gândit băiatul furios şi tălpile lui au lăsat urme pe pământ, când a fost împins către poartă. Chipul siluetei în mantie a devenit tot mai limpede pe măsură ce s-a apropiat, prelung şi îngust, cu buze subţiri şi ochi de un albastru-deschis. Vaelin s-a trezit privindu-i fix. Bărbatul cu faţă prelungă l-a privit la rândul lui, ignorându-l pe tată.

— Cum te numeşti, băiete?

Vocea era înceată, un suspin în ceaţă.

Vaelin n-a ştiut niciodată de ce nu i-a tremurat propriul glas.

— Vaelin, milord. Vaelin Al Sorna.

Buzele subţiri au format un zâmbet.

— Eu nu sunt un lord, băiete. Eu sunt Gainyl Arlyn, Aspect al celui de-al Şaselea Ordin.

Vaelin şi-a amintit lecţiile de etichetă ale mamei sale.

— Îmi cer iertare.

În spatele lui s-a auzit un nechezat. Vaelin s-a răsucit şi şi-a văzut tatăl îndepărtându-se călare, armăsarul înghiţit iute de pâcle, copitele tropăind pe pământul moale, topindu-se în tăcere.

— El nu se va mai întoarce, Vaelin, a spus Aspectul cu chip prelung şi zâmbetul îi dispăruse de pe faţă. Ştii de ce te-a adus aici?

— Ca să învăţ multe lucruri şi să devin un Frate al celui de-al Şaselea Ordin.

— Da. Însă nimeni nu poate intra decât prin propria lui alegere, fie el bărbat sau băiat.

Vaelin a simţit pe neaşteptate dorinţa de a fugi, de a se pierde în ceaţă. Avea să evadeze. Avea să găsească o bandă de tâlhari care să-l adopte, avea să trăiască în pădure, să aibă multe aventuri măreţe şi să pretindă că era orfan… *Puterea noastră este loialitatea.*

Privirea Aspectului era impasibilă, dar Vaelin ştia că-i putea citi fiecare gând. Mai târziu avea să se întrebe câţi băieţi, târâţi cu sila sau păcăliţi de taţi trădători, evadaseră şi, în caz că o făcuseră, dacă o regretaseră vreodată.

Puterea noastră este loialitatea.

— Eu vreau să intru, te rog, i-a spus Aspectului. Ochii i se umpluseră de lacrimi, însă a clipit iute, alungându-le. Vreau să învăţ multe lucruri.

Aspectul s-a întins să descuie poarta. Vaelin a observat că pe mâini avea multe cicatrice. I-a făcut băiatului semn să intre, când poarta s-a deschis.

— Intră, micuţule Şoim. Acum eşti Fratele nostru.

Vaelin înţelese repede că această casă a celui de-al Şaselea Ordin nu era, de fapt, o casă, ci o fortăreaţă. Ziduri din granit se ridicau deasupra lui aidoma unor stânci, când Aspectul îl conduse către poarta principală. Pe metereze patrulau siluete întunecate, cu arcuri

puternice în mâini, care-l priveau de sus cu ochi inexpresivi, învăluiţi de pâcle. Intrarea era o uşă arcuită, cu poarta mobilă ridicată pentru a le îngădui să treacă, iar cei doi lăncieri care o păzeau, ambii, elevi de şaptesprezece ani, se plecară cu respect profund înaintea Aspectului. El abia dacă îi băgă în seamă şi-l conduse pe Vaelin prin curtea în care alţi elevi măturau paie; dinspre fierărie răzbătea sunetul ciocanului care izbea în metal. Vaelin mai văzuse castele, părinţii lui îl duseseră o dată la palatul regelui, încorsetat în veşmintele lui cele mai bune, şi se bâţâise de plictiseală în timp ce Aspectul din Primul Ordin vorbise monoton despre măreţia inimii regelui. Palatul regelui fusese însă un labirint luminos, cu statui, tapiserii, marmură lustruită şi soldaţi în ale căror pieptare de platoşă îţi puteai zări chipul, pe când acest palat regal duhnea a baligi şi fum şi avea o sută de uşi ascunse în umbre, toate tăinuind, fără îndoială, secrete întunecate pe care un băiat n-ar fi trebuit să le ştie.

— Spune-mi ce ştii despre Ordinul acesta, Vaelin, îi ceru Aspectul mergând către donjonul principal.

Băiatul recită din lecţiile mamei sale:

— Al Şaselea Ordin mânuieşte spada justiţiei şi-i distruge pe inamicii Credinţei şi Tărâmului.

— Prea bine. Aspectul păru surprins. Eşti bine învăţat. Dar ce facem noi şi nu fac alte Ordine?

Vaelin se strădui să găsească un răspuns, până când intrară în donjon şi zări doi băieţi de vreo doisprezece ani care se luptau cu spade de lemn; frasinul trosnea şi pocnea în schimburile rapide de lovituri, parări şi împungeri. Băieţii se duelau în interiorul unui cerc trasat cu cretă albă şi de fiecare dată când înfruntarea îi apropia de marginea cercului, instructorul, un bărbat scheletic cu ţeasta rasă, îi izbea cu un toiag. Cei doi abia dacă tresăreau sub lovituri, concentraţi asupra disputei lor. Un băiat fandă prea lung şi fu izbit în cap. Se clătină spre spate, cu sângele curgându-i din rana de la cap, şi

căzu greoi peste marginea cercului, atrăgându-şi altă lovitură de toiag din partea instructorului.

— Luptaţi, rosti Vaelin către Aspect, iar violenţa şi sângele făcură ca inima să-i bubuie în piept.

— Da. Aspectul se opri şi-l privi. Noi luptăm. Noi ucidem. Noi asediem zidurile castelelor, revărsând săgeţi şi foc. Noi stăm împotriva şarjelor cailor şi lăncilor. Noi ne croim drum printr-o pădure de suliţe şi lănci, pentru a captura stindardul inamicului. Al Şaselea Ordin luptă, totuşi, pentru ce luptă?

— Pentru Tărâm.

Aspectul se aplecă, până când feţele lor ajunseră la acelaşi nivel.

— Da, pentru Tărâm, dar ce este mai presus decât Tărâmul?

— Credinţa?

— Pari nesigur, micuţule Şoim. Poate că nu eşti pe atât de bine învăţat pe cât crezusem.

Înapoia lui, instructorul îl ridică în picioare pe băiatul căzut, împroşcându-l cu sudalme.

— Dobitoc nepriceput, cretin şi mâncător de rahat! Întoarce-te acolo! Dacă mai cazi o dată, o să am grijă să nu te mai ridici niciodată.

— „Credinţa este suma istoriei şi spiritului nostru, recită Vaelin. Când trecem Dincolo, esenţa ni se alătură sufletelor Plecaţilor, pentru a ne oferi călăuzirea lor în viaţa aceasta. În schimb, noi le oferim onoare şi credinţă.”

Aspectul ridică dintr-o sprânceană.

— Ştii bine catehismul.

— Da, domnule. Mama m-a învăţat adesea.

Faţa Aspectului se înnegură.

— Mama ta… Se opri şi expresia îi redeveni aceeaşi mască lipsită de emoţii. Mama ta n-ar mai trebui pomenită din nou. Nici tatăl tău şi nici alt membru al familiei. Tu nu mai ai acum familie, ci ai doar Ordinul. Tu aparţii Ordinului. Ai înţeles?

Băiatul lovit la cap căzuse din nou şi era bătut de maestru, al cărui toiag se ridica şi cobora în izbituri regulate şi egale; pe chipul ca o hârcă al maestrului nu se zărea aproape niciun sentiment. Vaelin văzuse aceeaşi expresie pe faţa tatei, când biciuise un copoi de vânătoare.

Tu aparţii Ordinului. Spre surprinderea lui, inima îi încetinise şi nu simţi niciun tremur în voce când îi răspunse Aspectului:

— Am înţeles.

Numele maestrului era Sollis. Avea chip ascuţit, tăbăcit, şi ochii unei capre: cenuşii, reci şi ficşi. Îl privi scurt pe Vaelin şi întrebă:

— Ştii ce este un hoit?

— Nu, domnule.

Maestrul Sollis se apropie, uriaş în comparaţie cu el. Inima lui Vaelin refuză totuşi să bată mai repede. Imaginea maestrului cu chip de hârcă lovindu-l cu toiagul pe băiatul căzut pe jos în donjon îi înlocuise teama cu o furie clocotitoare.

— Este carne moartă, băiete, spuse maestrul. Este carnea rămasă pe câmpul de bătălie ca să fie mâncată de corbi şi sfâşiată de şobolani. Asta te aşteaptă, băiete. Carne moartă.

Vaelin nu spuse nimic. Ochii de capră ai lui Sollis încercară să-l sfredelească, dar el ştia că nu vedeau frică. Maestrul îl înfuria, nu-l speria.

Alţi zece băieţi fuseseră repartizaţi în aceeaşi odaie, o mansardă din turnul de miazănoapte. Toţi erau de vârsta lui sau pe aproape, unii smiorcăindu-se, singuri şi abandonaţi, alţii surâzând întruna datorită noutăţii de a fi despărţiţi de părinţi. Sollis îi alinie, şfichiuindu-l cu toiagul pe un băiat grăsun, care era prea molatic.

— Mişcă-te iute, cap de baligă!

Îi privi apoi, pe rând, apropiindu-se pentru a-i insulta pe câţiva.

— Numele? îl întrebă pe un băiat înalt şi blond.

— Nortah Al Sendahl, domnule.

— „Maestru”, nu „domn”, rahat cu ochi! Trecu mai departe. Numele!

— Barkus Jeshua, maestre, răspunse grăsunul pe care-l lovise cu toiagul.

— Văd că-n Nilsael încă se mai cresc caii de povară.

Şi tot aşa, până-i insultase pe toţi. În cele din urmă, se retrase câţiva paşi şi le ţinu un discurs scurt:

— Familiile voastre v-au trimis aici din motivele lor. Au vrut să fiţi eroi, să le onoraţi numele, să se laude cu voi între o beţie şi o curvăsăreală prin cetate, sau poate c-au vrut pur şi simplu să scape de un ţânc gălăgios. Ei bine, daţi-le uitării! Dacă v-ar fi dorit, nu aţi fi aici. Acum sunteţi ai noştri, acum aparţineţi Ordinului. Veţi învăţa să luptaţi şi veţi ucide inamicii Tărâmului şi ai Credinţei până în ziua când veţi muri. Nimic altceva nu contează. Nimic altceva nu vă priveşte. Voi nu aveţi familie, nu aveţi visuri, nu aveţi alte ambiţii dincolo de Ordin.

Îi puse după aceea să ia sacii din bumbac aspru de pe paturile lor şi să alerge, coborând treptele numeroase ale turnului, după care să traverseze curtea până la grajd, unde umplură sacii cu paie sub un potop de lovituri de toiag. Vaelin era sigur că toiagul cădea pe spinarea lui mai mult decât pe ale altora şi-l suspectă pe Sollis că-l silea spre paiele mai vechi şi mai umede. După ce umplură sacii, fură şfichiuiţi înapoi, sus în turn, unde îi aşezară pe cadrele din lemn ce aveau să le slujească drept paturi. Coborâră apoi din nou în goana mare în beciurile de sub donjon. Acolo, Sollis îi alinie şi răsuflările lor se ridicară în norişori de aburi în aerul rece, iar gâfâielile iscară ecouri din pereţi. Beciurile păreau vaste; arcadele din cărămidă dispăreau în întuneric de jur împrejur. Frica lui Vaelin începu să renască atunci când privi în umbre, şi le văzu nesfârşite şi pline de ameninţări.

— Ochii-nainte!

Toiagul lui Sollis îi lăsă o dungă pe braţ şi băiatul îşi înăbuşi un geamăt de durere.

— Recoltă nouă, maestre Sollis? întrebă un glas voios.

Un bărbat foarte voinic apăruse din întuneric, cu un opaiţ pâlpâind în pumnul lui cât un jambon. Era primul om văzut de Vaelin care părea mai mult lat decât înalt. Mijlocul îi era ascuns sub o mantie voluminoasă, albastru-întunecată ca a tuturor maeştrilor, dar cu un singur trandafir roşu brodat pe piept. Mantia maestrului Sollis era lipsită de orice podoabe.

— Altă căruţă de rahat, maestre Grealin, se adresă Sollis bărbatului celui gras cu un aer de resemnare.

Chipul cărnos al celuilalt surâse scurt.

— Ce norocoşi sunt să se bucure de călăuzirea ta.

Urmă o clipă de tăcere, iar Vaelin simţi încordarea dintre cei doi bărbaţi şi i se păru interesant că Sollis vorbi primul:

— Au nevoie de echipamente.

— Bineînţeles. Grealin se apropie să-i inspecteze şi păru să lunece peste lespezile pardoselii straniu de uşor pentru un bărbat aşa masiv. Micuţii războinici trebuie înarmaţi pentru bătăliile ce vor sosi.

Continua să zâmbească, totuşi Vaelin observă că ochii lui nu erau deloc veseli când îi examină. O dată în plus se gândi la tatăl lui, la felul cum arăta el când vizitau oborul de cai şi unul dintre negustori încerca să-i trezească interesul faţă de un armăsar. Tata ocolea calul, spunându-i lui Vaelin cum să caute semnele unui cal de război, muşchii groşi care indicau dacă va fi puternic în meleu, însă prea lent în şarjă, şi cum bidiviilor celor mai buni le mai rămânea elan şi după ce fuseseră îngenuncheaţi.

— Ochii, Vaelin, îi spunea el. Caută caii cu scântei de foc în ochi.

Oare asta căuta acum maestrul Grealin, foc în ochii lor? Ceva prin care să măsoare cine va rezista şi cum se vor comporta în şarjă sau în meleu?

Grealin se opri lângă un băiat slăbuţ pe nume Caenis, care fusese ţinta unora dintre cele mai usturătoare insulte ale lui Sollis. Îl privi fix şi băiatul se foi stânjenit sub scrutarea sa.

— Cum te numeşti, micuţule războinic? întrebă Grealin.

Caenis înghiţi cu greutate înainte de a putea răspunde:

— Caenis Al Nysa, maestre.

— Al Nysa, repetă Grealin gânditor. O familie nobilă, destul de bogată, dacă mă mai ajută memoria. Cu domenii în miazăzi şi aliată prin căsătorie cu Casa de Hurnish. Eşti departe de cămin.

— Da, maestre.

— Ei bine, nu trebuie să-ţi faci griji. Acum ai un cămin nou în Ordin.

Îl bătu de trei ori pe umăr pe Caenis, făcându-l să tresară puţin. Fără îndoială, toiagul lui Sollis îl făcea să se teamă acum până şi de cea mai blândă atingere. Grealin continuă în lungul şirului, punând întrebări băieţilor şi oferindu-le cuvinte liniştitoare, în timp ce maestrul Sollis lovea cu toiagul în cizma sa şi pocniturile lemnului pe piele răsunau prin beciuri.

— Cred că numele tău îl cunosc deja, micuţule războinic. Grealin se opri lângă Vaelin. Al Sorna. Am luptat împreună cu tatăl tău în războiul meldenean. Un bărbat deosebit. Semeni cu el.

Vaelin zări capcana şi nu şovăi.

— Eu nu am familie, maestre. Doar Ordinul.

— Ah, dar Ordinul este o familie, micuţule războinic. Grealin chicoti scurt şi trecu mai departe. Iar eu şi maestrul Sollis suntem unchii tăi.

Asta îl făcu să râdă încă şi mai puternic. Vaelin se uită la Sollis, care îl fulgera pe celălalt maestru cu o ură făţişă.

— Urmaţi-mă, omuleţi curajoşi! strigă Grealin şi ridică opaiţul deasupra capului, apoi se afundă în beciuri. Nu

vă îndepărtaţi, şobolanilor nu le plac vizitatorii şi unii dintre ei sunt mai mari decât voi.

Chicoti iarăşi. Lângă Vaelin, Caenis scânci încet, holbându-se cu ochi largi în bezna impenetrabilă.

— Ignoră-l, îi şopti Vaelin. Aici nu există şobolani. Este prea curat, ei n-ar avea nimic de mâncat.

Nu era sigur că ar fi fost adevărat, totuşi suna vag încurajator.

— Gura, Sorna! Toiagul lui Sollis vâjâi prin aerul de deasupra capului său. Mişcă!

Urmară opaiţul maestrului Grealin în pustiul negru al beciurilor, iar zgomotul paşilor şi râsetele bărbatului gras se amestecau într-un ecou ireal, punctat la răstimpuri de pocnetele toiagului lui Sollis. Ochii lui Caenis alergau întruna în toate părţile, căutând neîndoios şobolanii uriaşi. Păru că trecuse o eternitate până ajunseră la o uşă masivă din lemn de stejar, încastrată în peretele grosolan din cărămizi. Grealin le făcu semn să aştepte, în vreme ce luă cheile de la brâu şi descuie uşa.

— Şi-acum, omuleţilor, rosti el deschizând larg uşa, să vă-narmăm pentru bătăliile viitoare.

Sala dinapoia uşii părea cavernoasă. Rasteluri nesfârşite de spade, suliţe, arcuri, lănci şi o sută de alte arme sclipiră sub razele opaiţului, iar în lungul pereţilor se înşiruiau butoiaşe şi nenumăraţi saci cu faină şi grâne.

— Acesta este micul meu domeniu, le spuse Grealin. Eu sunt Maestrul Beciurilor şi paznicul armurăriei. În magazia aceasta nu există un singur bob de fasole sau vârf de săgeată pe care să nu le fi numărat, ba chiar de două ori. Dacă aveţi nevoie de ceva, de la mine îl căpătaţi. Şi răspundeţi înaintea mea, dacă-l pierdeţi.

Vaelin observă că zâmbetul îi dispăruse de tot.

Se înşiruiră în afara magaziei şi Grealin le distribui boccelele: zece săculeţi cenuşii din muselină doldora de obiecte.

— Acestea sunt cadourile Ordinului, omuleţilor, li se adresă Grealin încântat, lăsând pe rând câte un sac la picioarele fiecărui băiat. În bocceaua lui, fiecare va găsi o spadă din lemn de model asraelin, un jungher de vânătoare lung de treizeci de centimetri, o pereche de cizme, două perechi de iţari, două cămăşi din bumbac, o mantie, o agrafă, o pungă, goală bineînţeles, şi unul dintre acestea…

Maestrul Grealin ridică spre felinarul său ceva care străluci, răsucindu-se încetişor la capătul lănţişorului. Era un medalion, un cerc din argint bătut cu o figură pe care Vaelin o recunoscu ca fiind războinicul cu cap de hârcă de deasupra porţii exterioare a Casei Ordinului.

— Acesta este sigiliul Ordinului nostru, vorbi mai departe maestrul Grealin. Îl reprezintă pe Saltroth Al Jenrial, primul Aspect al Ordinului. Purtaţi-l întotdeauna: când dormiţi, când vă spălaţi, mereu. Sunt sigur că maestrul Sollis are în minte multe pedepse pentru cei care uită să-l poarte.

Sollis nu rosti nimic, dar toiagul care continua să-i lovească regulat cizma spunea totul.

— Celălalt cadou al meu constă în câteva sfaturi, continuă Grealin. Viaţa în Ordin este aspră şi adesea scurtă. Mulţi dintre voi veţi fi eliminaţi înaintea încercării finale, poate chiar toţi, iar aceia care vor câştiga dreptul să rămână cu noi îşi vor petrece vieţile cutreierând prin hotare îndepărtate, luptând în războaie nesfârşite împotriva sălbaticilor, tâlharilor sau ereticilor, în care probabil că vor muri, dacă sunt norocoşi, sau vor fi schilodiţi. Puţinii care vor supravieţui după cincisprezece ani de slujire vor căpăta propriii soldaţi pe care să-i comande sau vor reveni aici ca să-i înveţe pe cei care vă vor înlocui. Aceasta este viaţa căreia v-au încredinţat familiile voastre. Poate că nu pare aşa, dar este o cinste, iubiţi-o, ascultaţi-vă maeştrii, învăţaţi ce vă putem preda şi fiţi mereu loiali Credinţei. Zâmbi din nou şi-şi deschise braţele durdulii. Asta-i tot ce vă pot

spune, micuţi războinici. Fugiţi acum. Neîndoios, vă voi revedea pe toţi în curând, când vă veţi pierde darurile preţioase.

Chicoti iarăşi, dispărând în magazie şi ecoul râsetului său îi urmă, pe când toiagul lui Sollis îi alungă pe băieţi din beciuri.

Stâlpii erau înalţi de doi metri şi vopsiţi cu roşu în vârf, albastru la mijloc şi verde la bază. Pe câmpul de instrucţie erau risipiţi vreo douăzeci, martori tăcuţi ai chinurilor băieţilor. Sollis îi puse să stea în faţa lor şi să lovească tare culorile cu spadele din lemn în timp ce el comanda:

— Verde! Roşu! Verde! Albastru! Roşu! Albastru! Roşu! Verde! Verde!

După câteva minute, pe Vaelin începu să-l doară braţul, dar continuă să izbească pe cât putea de tare cu spada. Barkus lăsă braţul să-i cadă după un timp, ceea ce atrase asupra lui o serie de lovituri de toiag, răpindu-i surâsul obişnuit şi însângerându-i fruntea.

— Roşu! Roşu!! Albastru! Verde! Roşu! Albastru! Albastru!

Vaelin descoperi că loviturile nu-i zguduiau braţul dacă răsucea spada chiar în ultima clipă, lăsând tăişul să spintece peste stâlp, în loc să-l izbească direct. Sollis veni înapoia lui şi spinarea băiatului se înfioră în aşteptarea toiagului. Maestrul se mulţumi să privească o clipă, apoi mârâi şi trecu mai departe pentru a-l pedepsi pe Nortah pentru că lovise în albastru în loc de roşu.

— Ciuleşte urechile, măscărici sclifosit!

Nortah încasă pedeapsa şi clipi iute, alungând lacrimile, însă continuă să se lupte cu stâlpul.

Maestrul îi ţinu aşa ore în şir, cu toiagul său ca un contrapunct şfichiuitor la pocnetele solide ale spadelor lor. După o vreme, le ceru să schimbe braţul.

— Un Frate al Ordinului, zise el, luptă cu ambele mâini. Pierderea unui braţ nu este o scuză pentru

laşitate.

După alt ceas interminabil sau mai mult, le spuse să se oprească, apoi le porunci să se alinieze, îşi lăsă toiagul şi luă el însuşi o spadă de lemn. Ca şi ale lor, avea model asraelin: lamă dreaptă cu mâner lung de o palmă şi jumătate, care se termina printr-o măciulie şi o bandă subţire de metal ce se curba pentru a proteja degetele celui care o mânuia. Vaelin ştia destule despre spade, tatăl lui avea multe atârnate deasupra şemineului din sala de mese, ispitind mâinile fiului său, deşi el nu cutezase niciodată să le atingă. Desigur, erau mai mari decât jucăriile acestea din lemn, cu lame lungi de un metru sau chiar mai mult şi uzate de atâta folosinţă, menţinute ascuţite, dar dovedind muchia neregulată pe care o producea piatra fierarului ce îndepărta numeroasele ştirbituri şi ciupituri căpătate de spade în luptă. Una dintre ele îi atrăsese mereu privire mai mult decât celelalte; era atârnată sus pe perete, imposibil de ajuns la ea, iar lama cobora drept în jos către nasul lui. Era o spadă destul de simplă, asraelină ca majoritatea celorlalte şi lipsită de lucrătura măiastră a unora totuşi, spre deosebire de ele, lama ei nu fusese reascuţită, era foarte lustruită, însă toate ştirbiturile şi ciupiturile fuseseră lăsate pentru a desfigura oţelul. Vaelin nu cutezase să-şi întrebe tatăl despre ea, aşa că o întrebase pe mama, dar aproape la fel de temător, ştiind că ea ura spadele tatei. O găsise în salon, citind aşa cum făcea adeseori. Asta fusese în primele zile ale bolii şi chipul ei se schimbase mult, iar lui Vaelin îi era imposibil să nu se holbeze. Zâmbise când îl văzuse şi bătuse uşor cu palma pe locul de alături. Îi plăcea să-i arate cărţile ei, iar băiatul se uita la desene în timp ce ea îi povestea despre Credinţă şi Regat. Ascultase cu răbdare istoria lui Kerlis Necredinciosul, blestemat la moarte veşnică pentru că refuzase călăuzirea Plecaţilor, până când ea făcuse o pauză destul de lungă pentru ca el să întrebe:

— Mamă, de ce nu-şi repară tata spada?

Ea se oprise la mijlocul paginii şi nu-l privise. Tăcerea se prelungise şi Vaelin se întrebase dacă va adopta obiceiul tatei de a-l ignora pur şi simplu. Fusese gata să-şi ceară iertare şi să ceară voie să plece, când ea rostise:

— A fost spada pe care tatăl tău a primit-o când s-a alăturat armatei regelui. A luptat cu ea mulţi ani în timpul întemeierii Tărâmului, iar când războiul s-a încheiat, regele l-a numit Spadă a Tărâmului şi de aceea tu te numeşti Vaelin Al Sorna şi nu doar Vaelin Sorna. Urmele de pe tăişul ei sunt istoria felului în care tatăl tău a ajuns să fie ceea ce este. De aceea el o lasă aşa.

— Trezirea, Sorna! Lătratul lui Sollis îl readuse în prezent, cu o tresărire. Poţi să fii primul, faţă-de-şobolan, îi zise lui Caenis şi-i făcu semn să stea la un metru în faţa lui. Eu atac, tu te aperi. Vom face asta până când unul dintre voi parează o lovitură.

Păru apoi că se mişcă aidoma unei ceţi, prea iute pentru a fi urmărit, cu spada extinsă într-o fandare care-l lovi pe Caenis drept în piept înainte de a-şi putea ridica propria armă, şi-l trânti pe jos.

— Jalnic, Nysa, spuse Sollis scurt. Următorul! Cum te cheamă… Dentos.

Dentos era un băiat ascuţit la chip, cu păr drept şi membre subţiri. Vorbea cu accent apăsat din apusul lui Renfaelin, care nu-i plăcea defel maestrului.

— Te lupţi la fel de bine precum vorbeşti, comentă el după ce lama din frasin a spadei sale izbise coastele lui Dentos, lăsându-l cu plămânii goliţi de aer pe pământ. Jeshua, eşti următorul.

Barkus izbuti să se ferească de prima fandare fulgerătoare, dar riposta lui nu reuşi să atingă spada lui Sollis şi se prăbuşi sub o lovitură care-i mătură picioarele de sub el.

Următorii doi băieţi căzură iute, ca şi Nortah, deşi el aproape că parase fandarea, ceea ce nu-l impresionă deloc pe Sollis.

— Trebuie să reuşeşti mai bine decât atât. Se întoarse către Vaelin. Haide să terminăm, Sorna.

Vaelin îşi ocupă poziţia în faţa maestrului şi aşteptă. Privirea lui Sollis o întâlni pe a sa, o uitătură rece care-i solicita atenţia, ochii decoloraţi *fixându-l…* Vaelin nu gândi, ci acţionă pur şi simplu, păşind în lateral şi ridicându-şi spada, astfel încât lama devie fandarea lui Sollis cu un pocnet ascuţit.

Băiatul se retrase un pas, cu spada pregătită pentru altă lovitură. Încercând să ignore tăcerea îngheţată a celorlalţi, concentrându-se asupra următorului posibil atac al maestrului, un atac alimentat fără doar şi poate de furia umilirii. Nu sosi însă niciun atac. Sollis îşi lăsă pur şi simplu spada de lemn şi le spuse să-şi adune lucrurile şi să-l urmeze în sala de mese. Vaelin îl privi cu atenţie pe când traversară câmpul de instrucţie şi apoi curtea, căutând încordarea bruscă ce ar fi putut semnala altă izbitură de toiag, dar purtarea mohorâtă a lui Sollis rămase neschimbată. Lui Vaelin îi venea greu să creadă că ar fi înghiţit insulta şi-şi jură să nu se lase luat prin surprindere când avea să sosească pedeapsa inevitabilă.

Prânzul se dovedi oarecum surprinzător. Sala era plină de băieţi şi de tumultul glasurilor angajate în ridiculizările şi bârfele obişnuite ale vârstei. Mesele erau aranjate potrivit vârstei, cu băieţii cei mai mici lângă uşi, unde curentul de aer era cel mai puternic, iar băieţii mari în capătul opus, lângă masa maeştrilor. Cu totul păreau să fie treizeci de maeştri, bărbaţi în general tăcuţi, cu ochi duri, mulţi acoperiţi de cicatrice, câţiva cu urme albicioase de arsuri. Unul, care mânca în tăcere dintr-o farfurie cu pâine şi brânză la capătul mesei, părea să aibă ars tot scalpul. Doar maestrul Grealin hohotea voios, cu un copan de pasăre în pumnul său masiv. Ceilalţi maeştri fie că-l ignorau, fie că încuviinţau politicos la glumele lui.

Maestrul Sollis îi conduse la masa de lângă uşă şi le spuse să ia loc. La masa aceea se găseau deja alte grupuri de băieţi cam tot de vârsta lor. Sosiseră cu câteva săptămâni în urmă şi se instruiseră deja cu alţi maeştri. Vaelin observă superioritatea batjocoritoare pe care o etalau unii dintre ei, ghionturile şi rânjetele, şi descoperi că nu-i plăceau deloc.

— Puteţi vorbi liber, le spuse Sollis. Mâncaţi hrana, n-o aruncaţi. Aveţi o oră. Se aplecă şi-i vorbi încet lui Vaelin: Dacă te baţi, nu rupe oase.

După aceea plecă să se alăture celorlalţi maeştri.

Masa era ticsită cu platouri de pui la frigare, plăcinte, fructe, pâine, brânză, ba chiar şi prăjituri. Ospăţul contrasta cu austeritatea rigidă pe care Vaelin o văzuse până atunci. O singură dată mai zărise el atâta mâncare la un loc, în palatul regelui, iar atunci aproape că nu i se îngăduise să mănânce nimic. Rămaseră tăcuţi un moment, pe de o parte uluiţi de cantitatea de mâncare, dar mai mult pur şi simplu din stângăcie; la urma urmelor, erau străini.

— Cum ai făcut-o?

Vaelin ridică ochii şi văzu că Barkus, băiatul nilsaelin grăsun, i se adresase peste muntele de plăcinte dintre ei.

— Ce anume?

— Cum ai parat lovitura?

Ceilalţi băieţi îl priveau cu atenţie; Nortah îşi tampona cu un şervet rana din buză pe care o căpătase de la Sollis. Nu se putea spune dacă erau invidioşi sau ranchiunoşi.

— Ochii lui, rosti Vaelin, apoi se întinse către carafa cu apă şi-şi turnă o măsură în cana simplă de cositor de lângă farfurie.

— Ce-i cu ochii lui? întrebă Dentos. Îşi îndesase complet o chiflă în gură şi firimiturile îi ieşiră ca o cascadă când vorbi. Vrei să ne spui c-a fost Bezna?

Nortah râse, la fel ca Barkus, însă restul băieţilor

părură înspăimântaţi de gândul acela, cu excepţia lui Caenis, care se concentra asupra unei porţii modeste de pui şi cartofi, aparent indiferent la conversaţie.

Vaelin se foi în scaun, displăcându-i atenţia celorlalţi.

— Te fixează cu ochii, explică el. Te priveşte, tu-l priveşti, eşti fixat, şi după aceea te atacă în timp ce te-ntrebi ce are de gând. Nu vă uitaţi la ochii lui, ci uitaţi-vă la picioarele lui şi la spadă.

Barkus muşcă dintr-un măr şi mârâi:

— Să ştiţi că are dreptate. Crezusem că-ncerca să mă hipnotizeze.

— Ce-nseamnă „hipnotizeze”? întrebă Dentos.

— Seamănă cu vrăjirea, dar, de fapt, este o şmecherie, răspunse Barkus. La iarmarocul de Miezul-verii de anul trecut, era un bărbat care-i putea face pe oameni să creadă că sunt porci. Îi punea să râme în pământ, să guiţe şi să se tăvălească în rahat.

— Cum?

— Nu ştiu, un fel de şmecherie. Le mişca un flecuşteţ în faţa ochilor şi le vorbea încet o vreme, după care ei făceau orice le-ar fi spus.

— Crezi că maestrul Sollis poate să facă asemenea lucruri? întrebă Jennis, băiatul despre care Sollis spusese că semăna cu un măgar.

— Pe Credinţă, cine poate şti? Am auzit că maeştrii Ordinelor cunosc multe din Beznă, mai ales cei din al Şaselea Ordin. Barkus ridică apreciativ un copan, apoi muşcă zdravăn din el. Se pare că se pricep şi la bucătărie. Ne culcă pe paie şi ne bat cât e ziua de lungă, însă ne hrănesc bine.

— Da, încuviinţă Dentos. Cum a făcut unchiul meu, Sim, cu câinele.

Urmă o tăcere nedumerită.

— Unchiul tău Sim cu câinele? repetă Nortah.

Dentos aprobă din cap, mestecând energic o bucată de plăcintă.

— Mârâilă. Cel mai bun dulău de luptă din comitatele

de-apus. Zece victorii înainte să-i fie sfâşiată beregata iarna trecută. Unchiul Sim l-a iubit mult pe câinele ăla. El avea patru copii de la trei femei, i-adevărat, da’ l-a iubit pe dulăul ăla mai mult ca pe oricare dintre ei şi-i dădea întotdeauna să mănânce înainte de a mânca ei. Şi nu uitaţi că-i dădea lui Mârâilă numai bunătăţi. Copiilor le dădea terci, dar câinelui fripturi. Chicoti strâmb. Bătrân afurisit!

Nortah era nelămurit.

— Ce contează cu ce-şi hrăneşte câinele un ţăran din Renfaelin?

— Ca să se poată lupta mai bine, explică Vaelin. Mâncarea bună face muşchi puternici. De aceea armăsarii de luptă sunt hrăniţi cu porumbul şi ovăzul cele mai bune şi nu sunt trimişi să pască pe imaş. Arătă din bărbie către mâncarea de pe masă. Cu cât ne hrănesc mai bine, cu atât ne vom lupta mai bine. Se uită în ochii lui Nortah. Şi nu cred că ar trebui să-l numeşti „ţăran”. Aici toţi suntem ţărani.

Nortah îi întoarse uitătura cu răceală.

— N-ai niciun drept să conduci, Al Sorna, chiar dacă eşti fiul Lordului Bătăliilor…

— Nu sunt fiul nimănui, la fel ca tine. Vaelin luă o chiflă, simţind că stomacul îşi cerea drepturile. De acum încolo nu mai suntem fiii nimănui.

Redeveniră tăcuţi şi se concentrară asupra mâncării. După un timp, o bătaie izbucni la altă masă, iar farfuriile şi bucatele se împrăştiară într-un vălmăşag de pumni şi picioare. Unii băieţi i se alăturară imediat, alţii rămaseră pe margine, strigând încurajări, însă majoritatea rămaseră la locurile lor, unii fără să ridice măcar capul. Încăierarea continuă câteva minute bune, înainte ca unul dintre maeştri, bărbatul voinic cu scalp ars, să se apropie pentru a o potoli, rotind un toiag zdravăn cu o eficienţă fioroasă. Băieţii care fuseseră în centrul bătăii fură cercetaţi de răni, sângele fu şters de pe nasuri şi buze, apoi fură trimişi înapoi la mese. Unul

îşi pierduse cunoştinţa şi doi băieţi fură numiţi să-l ducă la infirmerie. În scurt timp, hărmălaia conversaţiilor reveni în sală de parcă nu se petrecuse nimic.

— Mă întreb la câte bătălii vom lua parte? spuse Barkus.

— La foarte multe, răspunse Dentos. Ai auzit ce-a zis maestrul cel gras.

— Se spune că războiul din Tărâm aparţine de acum trecutului, rosti Caenis. Era prima dată când vorbise şi părea că şovăie în a oferi o părere. Poate că nu vor mai exista bătălii în care să luptăm noi.

— Întotdeauna există alt război, zise Vaelin.

O auzise pe mama spunând cuvintele acelea, mai exact le strigase tatei într-una dintre certurile lor. Se întâmplase înainte de ultima plecare a tatei, înainte ca ea să se îmbolnăvească. Mesagerul regelui sosise de dimineaţă cu un răvaş sigilat. După ce-l citise, tata începuse să-şi strângă armele şi-i poruncise rândaşului să-i înşeueze calul cel mai bun. Mama izbucnise în plâns şi ei intraseră în salon, ca să nu se certe în prezenţa băiatului. Vaelin nu putuse auzi cuvintele tatei, care vorbise încet, liniştitor. Mama nu se lăsase însă convinsă.

— Să nu vii în patul meu când te-ntorci! scuipase ea. Duhoarea ta de sânge mă-ngreţoşează.

Tata vorbise pe acelaşi ton molcom.

— Aşa ai zis şi data trecută, replicase mama. Şi înaintea dăţii trecute. Şi o s-o mai zici. Întotdeauna există alt război.

După o vreme reîncepuse să plângă şi în casă se lăsase tăcerea, după care tata ieşise, îl bătuse uşor pe Vaelin pe cap şi se dusese să-şi încalece calul. Când revenise, după patru luni tare lungi, Vaelin observase că părinţii lui dormeau în odăi separate.

După masă, urmă ritualul. Farfuriile fură strânse şi ei stătură tăcuţi, în vreme ce Aspectul recită articolele Credinţei cu un glas limpede şi răsunător care umplu

sala. Deşi era posomorât, Vaelin constată că vorbele Aspectului îl înălţau în mod ciudat, făcându-l să se gândească la mama lui şi la puterea credinţei ei, care nu se clătinase niciodată pe toată durata bolii îndelungate. Se întrebă în treacăt dacă ar mai fi fost trimis aici presupunând că mama lui ar fi trăit şi ştiu cu absolută certitudine că ea n-ar fi îngăduit asta niciodată.

După ce termină, Aspectul le spuse să dedice câteva clipe contemplării interioare şi să ofere mulţumiri Plecaţilor pentru binecuvântările lor. Luptându-se cu lacrimile, Vaelin îşi trimise dragostea spre mama lui şi-i ceru călăuzirea pentru încercările ce vor urma.

Prima regulă a Ordinului părea să fie că băieţii cei mai mici căpătau corvezile cele mai grele. Ca atare, după ritual, Sollis îi mână în pas alergător la grajduri, unde petrecură câteva ore curăţând boxele. După aceea transportară băligarul la movilele de gunoi din grădinile maestrului Smentil. Acesta era un bărbat foarte înalt, care părea incapabil să vorbească, direcţionându-i prin gesturi agitate ale mâinilor murdare de pământ şi prin mormăituri guturale stranii, a căror intensitate variabilă semnala corectitudinea acţiunilor lor. Comunicarea lui cu Sollis era diferită, constând din mişcări complicate ale mâinilor pe care maestrul lor părea să le înţeleagă instantaneu. Grădinile erau întinse, acoperind cel puţin un hectar din terenul aflat în afara zidurilor, şi alcătuite din şiruri ordonate de verze, napi şi alte legume. Smentil avea, de asemenea, o livadă micuţă, înconjurată cu un zid din piatră. Fiind sfârşitul iernii, era ocupat să cureţe uscăturile din pomi şi una dintre corvezile băieţilor era strângerea crengilor tăiate, care erau folosite apoi la aprinderea focului.

Pe când duceau coşurile cu crengi la donjonul principal, Vaelin cuteză să-i pună o întrebare lui Sollis:

— Maestre, de ce nu poate maestrul Smentil să vorbească?

Era pregătit pentru o corecţie din partea toiagului,

dar Sollis se mulţumi să-şi limiteze mustrarea la o privire tăioasă. Îşi continuară drumul în tăcere câteva clipe, înainte ca Sollis să murmure:

— Lonakii i-au tăiat limba.

Vaelin se cutremură involuntar. El auzise despre lonaki, ca toată lumea, de altfel. Cel puţin una dintre spadele din panoplia tatei fusese purtată într-o campanie împotriva lor. Erau sălbatici din munţii aflaţi în îndepărtatul miazănoapte, care întreprindeau raiduri asupra gospodăriilor şi satelor din Renfael, siluind, jefuind şi ucigând cu barbarie voioasă. Unii îi numeau oameni-lup, deoarece se spunea că aveau blană sură şi colţi şi se hrăneau cu carnea duşmanilor.

— Cum se face că mai este în viaţă? întrebă Dentos. Unchiul meu Tam a luptat împotriva lonakilor şi a spus că ei nu mai lasă niciun om să trăiască după ce l-au capturat.

Privirea pe care Sollis i-o azvârli lui Dentos fu în mod clar mai ascuţită decât cea pe care o îndreptase către Vaelin.

— A evadat. Este un bărbat curajos şi descurcăreţ şi face cinste Ordinului. Am vorbit destul despre asta, încheie el repezindu-şi toiagul peste picioarele lui Nortah. Mai iute, Sendahl!

După corvezi, urmă din nou instrucţie cu spada. De data aceasta, Sollis executa o suită de mişcări pe care ei trebuiau să le repete. Dacă vreunul dintre ei greşea, maestrul îi punea pe toţi să alerge în jurul câmpului de instrucţie. La început, părură că greşeau la fiecare încercare şi dădură multe tururi de câmp, dar până la urmă executară de cele mai multe ori corect.

Sollis anunţă sfârşitul instrucţiei când cerul începuse să se întunece şi reveniră în sala de mese pentru cina alcătuită din pâine şi lapte. Vorbiră puţin de data aceasta; erau prea obosiţi. Barkus făcu glume şi Dentos povesti despre un alt unchi al său, însă nimeni nu manifestă prea mult interes. După cină, maestrul îi sili

să urce în fugă treptele până în dormitorul lor, unde îi înşirui, gâfâind, storşi, epuizaţi.

— S-a terminat prima voastră zi în Ordin, le spuse. O regulă a Ordinului spune că puteţi pleca mâine-dimineaţă, dacă doriţi. De acum încolo va fi tot mai greu, aşa că gândiţi-vă bine.

După aceea plecă, lăsându-i să gâfâie sub lumina lumânărilor şi să se gândească la ce vor face dimineaţă.

— Credeţi că ne vor da ouă la micul dejun? se întrebă Dentos.

Mai târziu, în timp ce se foia pe salteaua de paie, Vaelin constată că nu putea să adoarmă, în ciuda oboselii. Barkus sforăia, dar nu asta îl ţinea treaz. Mintea îi era plină de enormitatea schimbărilor care se petrecuseră în viaţa lui în decursul unei singure zile. Tata îl trimisese de acasă, îl adusese în locul acesta de bătăi şi lecţii despre moarte. Era clar că îl ura, că Vaelin reprezenta o amintire a soţiei lui moarte pe care era mai bine să n-o aibă în faţa ochilor. Ei bine, şi Vaelin putea urî, ura era simplă, ura avea să-l alimenteze dacă n-o putea face dragostea mamei. *Puterea noastră este loialitatea*. Pufni dispreţuitor, fără sunet. *Loialitatea să fie puterea ta, tată. Puterea mea va fi ura pentru tine.*

Cineva plângea în beznă, vărsând lacrimi pe perna umplută cu paie. Să fi fost Nortah? Dentos? Caenis? Nu-şi putea da seama. Supinele erau un contrapunct disperat şi singuratic la ritmul regulat de ferăstrău al sforăitului lui Barkus. Vaelin ar fi vrut să plângă şi el, să verse lacrimi şi să se autocompătimească, însă lacrimile nu voiau să apară. Rămase treaz, agitat, cu inima bătând atât de tare, alternând între ură şi furie, încât se întrebă dacă îi va răbufni printre coaste. Panica o făcea să bată încă şi mai iute, transpiraţia îi brobonea fruntea şi scălda pieptul. Era teribil, insuportabil, trebuia să iasă, să plece din locul acesta…

— *Vaelin.*

Un glas. Un cuvânt rostit în întuneric. Limpede şi real.

Inima care-i bubuia încetini pe dată, când se ridică în capul oaselor şi cercetă cu ochii odaia întunecată. Nu se temea defel, deoarece cunoştea vocea. Fusese vocea mamei. Umbra ei sosise la el, venise să-i ofere alinare, să-l salveze.

Ea nu reveni, deşi Vaelin ciuli urechile timp de încă un ceas; nu se mai auzi niciun alt cuvânt. Dar el ştia că-l auzise. Ea fusese acolo.

Se lăsă pe spate pe salteaua incomodă şi înţepătoare, şi oboseala îl copleşi până la urmă. Suspinele încetaseră, ba chiar şi sforăiturile lui Barkus păreau mai încete. Băiatul lunecă într-un somn liniştit, fără vise.

CAPITOLUL 2

La un an după ce intrase în Ordin, Vaelin ucise pentru prima dată un om. Fusese un an de lecţii dure, predate de maeştri severi, un an de pedepse interminabile. Se trezeau la ora cinci şi începeau cu spada, ceasuri întregi de rotire a armelor din lemn spre stâlpii de pe câmpul de instrucţie, încercând să pareze atacurile maestrului Sollis şi imitând seriile de lovituri tot mai complicate pe care le arăta el. Vaelin continua să fie cel mai iscusit în pararea loviturilor lui Sollis, dar maestrul găsea adesea o cale pe lângă garda lui pentru a-l trimite învineţit şi frustrat la pământ. Lecţia de a nu îngădui să se lase fixat de ochii lui fusese bine deprinsă, însă Sollis ştia multe alte trucuri.

Feldrian era dedicată lucrului cu spada, însă ildrian era ziua arcului, când maestrul Checkrin, un nilsaelin musculos cu vorbă înceată, îi punea să tragă săgeţi cu arcurile-puternice speciale pentru băieţi.

— Ritmul, băieţi, spunea el, totul e ritmul. Înstrunaţi, încordaţi, sloboziţi… Înstrunaţi, încordaţi, sloboziţi…

Lui Vaelin, arcul i se păru o armă greu de stăpânit. Era greu de încordat şi greu de ţintit; vârfurile degetelor îi erau jupuite de strună şi muşchii braţelor îl dureau. Adesea săgeţile lui se înfigeau în marginea ţintei sau o ratau cu totul. Ajunsese să deteste ziua când avea să susţină proba arcului, patru săgeţi trase în centrul ţintei de la douăzeci de paşi depărtare în timpul cât o eşarfă cădea pe pământ. Părea o ispravă imposibilă.

Dentos se dovedi repede cel mai bun arcaş, ale cărui săgeţi ratau rareori centrul.

— Ai mai făcut asta, nu-i aşa, băiete? îl întrebă maestrul Checkrin.

— Da, maestre. Unchiul meu Drelt m-a învăţat. El obişnuia să vâneze căprioarele Lordului Fiefului, până i-au tăiat degetele.

Spre iritarea lui Vaelin, Nortah era al doilea cel mai bun arcaş, nimerind centrul ţintei cu o regularitate iritantă. Tensiunea dintre ei crescuse după acea primă masă, amplificată de aroganţa băiatului blond. El pufnea înaintea eşecurilor celorlalţi, de obicei pe la spatele lor, şi vorbea întruna despre familia lui, deşi niciunul dintre ei n-o făcea. Nortah povestea despre domeniile familiei, despre numeroasele lor case, despre zilele pe care le petrecuse vânând şi călărind cu tatăl lui, despre care susţinea că ar fi fost Primul Sfetnic al regelui. Tatăl îl învăţase să tragă cu arcul, dar o făcuse cu un arc-lung din tisă precum cele folosite de cumbraelini, nu cu arcurile-puternice din corn şi frasin. Una peste alta, Nortah considera arcul-lung o armă superioară, pentru că şi tatăl lui jura pe el. Tatăl lui Nortah părea să fie un individ cu multe opinii ferme.

Oprian era ziua bastonului, pe care îl preda maestrul Haunlin, bărbatul cel ars pe care Vaelin îl zărise prima dată în sala de mese. Ei se antrenau cu bastoane din lemn, ceva mai lungi de un metru, care ulterior aveau să fie înlocuite cu ciocanele de luptă cu cozi de un metru şi jumătate folosite de membrii Ordinului când luptau în masă. Haunlin era un ins vesel, care zâmbea iute şi căruia îi plăceau cântecele. Obişnuia să cânte ori să fredoneze în timp ce băieţii se antrenau, în principal cântece soldăţeşti şi câteva balade de dragoste, interpretate cu o precizie şi o claritate stranii, care-i reaminteau lui Vaelin de menestrelul pe care-l văzuse cândva în Palatul Regelui.

Băiatul deprinse iute mânuirea bastonului, fiindcă îi plăcea cum şuiera când îl rotea şi-i plăcea cum îl simţea în mâini. Uneori chiar îl prefera spadei, deoarece era mai uşor de folosit şi cumva mai solid. Aprecierea lui pentru baston spori când deveni clar că lui Nortah îi era greu să-l folosească: bastonul îi era smuls frecvent din mâini de loviturile oponenţilor şi-şi sugea întruna degetele stâlcite.

Kigrian era ziua pe care ei ajunseră repede s-o urască, fiindcă însemna muncă la grajduri, ceasuri petrecute cu rânirea băligarului, ferindu-se de copite îmbrăcate în fier şi de dinţi tăioşi, apoi curăţarea nenumăratelor piese de harnaşament ce atârnau pe pereţi. Maestrul Rensial era stăpânul grajdului şi dragostea lui pentru toiag făcea ca maestrul Sollis să pară plin de blândeţe.

— Am zis s-o cureţi, idiotule, nu s-o gâdili! se răstea la Caenis şi toiagul lui lăsa umflături roşii pe gâtul băiatului care încerca să lustruiască o scăriţă.

Oricâtă asprime ar fi dovedit faţă de băieţi, Rensial era tandru cu caii lui, vorbindu-le în şoaptă şi ţesălându-i cu dragoste. Neplăcerea lui Vaelin faţă de el era temperată de pustiul pe care i-l zărea în ochi. Maestrul Rensial prefera caii oamenilor, mâinile îi zvâcneau constant şi adesea se oprea în mijlocul unei tirade şi se îndepărta, bolborosind în barbă. Ochii spuneau tot: maestrul Rensial era nebun.

Retrian era preferată de majoritatea băieţilor, fiind ziua în care maestrul Hutril îi învăţa cum să se descurce în sălbăticie. Erau duşi în călătorii lungi prin păduri şi pe dealuri, unde învăţau ce plante erau sigure pentru a fi mâncate şi care puteau fi utilizate ca venin pentru vârfurile săgeţilor. Învăţau să aprindă focul fără cremene şi să prindă iepuri în capcane. Stăteau întinşi ore în şir în tufe, străduindu-se să rămână ascunşi, în vreme ce Hutril îi căuta şi-i găsea de obicei în câteva minute. Vaelin era adesea penultimul găsit, Caenis fiind cel care reuşea să rămână ascuns cel mai mult. Dintre toţi băieţii, chiar şi dintre cei care crescuseră în păduri şi pe câmpuri, el se dovedea cel mai priceput sub cerul liber, îndeosebi în găsirea urmelor oamenilor şi animalelor. Uneori înnoptau în pădure şi întotdeauna Caenis prindea primul vânat.

Maestrul Hutril se număra printre puţinii care nu foloseau niciodată toiagul, totuşi pedepsele lui puteau fi

severe; odată îi puse pe Nortah şi Vaelin să alerge complet dezbrăcaţi printr-un câmp de urzici, pentru că se certaseră între ei despre felul cum să pună o cursă. El vorbea fără grabă şi sigur pe sine, şi rareori folosea mai multe cuvinte decât ar fi trebuit, părând să prefere limbajul semnelor pe care-l utilizau unii maeştri. Era asemănător celui folosit de maestrul Smentil cel cu limba tăiată în comunicarea cu Sollis, dar mai puţin complex, conceput pentru a fi întrebuinţat când inamicii sau prada se aflau în apropiere. Vaelin învăţă iute, ca şi Barkus, însă Caenis păru să-l absoarbă instantaneu, iar degetele lui subţiri descriau formele complicate cu o acurateţe supraomenească.

În ciuda aptitudinilor sale, maestrul Hutril părea ciudat de distant faţă de Caenis, şi laudele îi erau reţinute sau chiar neexprimate. Uneori, într-un popas peste noapte sub cerul liber, Vaelin îl zărea pe maestru privindu-l pe Caenis din cealaltă parte a taberei, totuşi chipul îi era indescifrabil în lumina focului.

Heldrian era ziua cea mai grea: ore de alergare în jurul câmpului de instrucţie cu câte un bolovan greu în fiecare mână, înot în apa rece ca gheaţa a râului şi lecţii dure de luptă corp la corp sub conducerea maestrului Intris, un bărbat scund, dar iute ca fulgerul, cu nasul spart şi câţiva dinţi lipsă. El îi învăţa secretele loviturilor de picior şi de pumn, cum să răsucească pumnul chiar în ultima clipă, cum să ridice mai întâi genunchiul şi apoi să întindă piciorul, cum să blocheze o lovitură, să pună piedică unui oponent sau să-l arunce peste umăr. Puţini băieţi erau încântaţi de heldrian, care-i lăsa prea învineţiţi şi vlăguiţi ca să mai aprecieze cina. Doar lui Barkus îi plăcea, întrucât corpul lui voinic era mai adecvat pentru a suporta eforturile, părea insensibil la durere şi nimeni nu era încântat să-l aibă ca partener de antrenament.

Eltrian ar fi trebuit să fie ziua de odihnă şi ritualuri, însă pentru băieţii cei mai mici însemna o rundă de

corvezi plictisitoare în spălătorie sau bucătărie. Dacă aveai noroc, erai ales să-l ajuţi pe maestrul Smentil în grădini, ceea ce oferea măcar ocazia de a şterpeli un măr sau două. Seara se desfăşurau ritualuri suplimentare şi catehism, aceasta fiind ziua Credinţei, şi un ceas întreg de meditaţie tăcută, în care stăteau cu capetele plecate, fiecare pierdut în propriile gânduri sau cedând nevoii copleşitoare de somn, care putea fi periculoasă, fiindcă orice băiat prins moţăind se alegea cu o bătaie aspră şi un planton de noapte pe ziduri, fără mantie.

Pentru Vaelin partea preferată a zilei era ora dinaintea stingerii. Atunci toată disciplina se destrăma în pălăvrăgeli gălăgioase şi clovnerii. Dentos povestea altă istorie despre unchii lui, Barkus îi făcea să râdă cu o glumă sau imitând desăvârşit vreun maestru, Caenis, de obicei tăcut, spunea una dintre cele peste o mie de poveşti vechi pe care le ştia, în vreme ce ei practicau limbajul semnelor sau lovituri de spadă. Vaelin constată că petrecea mai mult timp în compania lui Caenis decât a celorlalţi, deoarece rezerva şi inteligenţa băiatului slăbuţ erau ecouri vagi ale mamei sale. Din partea lui, Caenis părea surprins, dar recunoscător pentru tovărăşie. Vaelin bănuia că viaţa lui înainte de a intra în Ordin fusese destul de singuratică, deoarece Caenis nu era în mod limpede obişnuit să se afle printre alţi băieţi, deşi niciunul dintre ei nu vorbea despre viaţa pe care o dusese până atunci… cu excepţia lui Nortah, în ciuda reacţiilor furioase ale celorlalţi şi a bătăilor ocazionale primite de la maeştri. *Tu nu mai ai acum familie, ci ai doar Ordinul.* Vaelin ştia acum adevărul spuselor Aspectului; ei deveneau o familie; nu mai aveau pe nimeni, se aveau doar unul pe celălalt.

Prima lor Încercare sosi în luna sunterin, la aproape un an după ce Vaelin fusese lăsat la poartă: Încercarea Alergării. Li se spuseseră puţine despre ce va fi vorba,

doar că încercarea aceasta ducea în fiecare an la mai multe eliminări decât oricare alta. Fură aduşi în curte, alături de ceilalţi băieţi de vârstă similară; cu toţii erau vreo două sute. Li se spuseseră să-şi aducă arcurile, o tolbă cu săgeţi, jungherul de vânătoare, plosca de apă şi nimic altceva.

Aspectul îi conduse într-o recitare scurtă a Catehismului Credinţei, apoi îi informă ce-i aştepta:

— Încercarea Alergării este cea prin care descoperim care dintre voi sunt cu adevărat potriviţi să slujească Ordinul. V-aţi bucurat de privilegiul unui an de slujire a Credinţei, dar în al Şaselea Ordin privilegiile trebuie câştigate. Veţi fi duşi cu barca în amonte şi lăsaţi în locuri diferite de pe mal. Trebuie să vă întoarceţi aici până mâine la miezul nopţii. Cei care nu vor ajunge până atunci vor avea dreptul să-şi păstreze armele şi vor fi răsplătiţi cu câte trei coroane de aur.

Încuviinţă din cap către maeştri şi plecă. Vaelin simţi în jur teama şi nesiguranţa, însă nu le împărtăşea. El avea să treacă de Încercarea aceea, trebuia s-o treacă, nu avea unde să se ducă.

— Spre malul râului în pas alergător! lătră Sollis. Nimeni nu rămâne în urmă. Sus picioarele, Sendahl, asta nu-i sala de dans!

La debarcaderul râului aşteptau trei barje, ambarcaţiuni mari, puţin adânci, cu copastii scunde, având bordajul vopsit în negru şi vele din pânze roşii. Constituiau o imagine obişnuită pe estuarul râului Corvien, transportând cărbune de la minele din miazăzi pentru alimentarea nenumăratelor vetre din Varinshold. Barjorii formau un grup aparte, purtau eşarfe negre la gât şi un cercel din argint în urechea stângă, erau băutori şi scandalagii notorii când nu-şi desfăşurau meseria. Multe mame asraeline îşi preveneau fiicele mai năbădăioase: „Fii fată cuminte, altfel n-o să te mai măriţi decât cu un barjor”.

Sollis schimbă câteva cuvinte cu căpitanul barjei lor,

un bărbat aspru care privi suspicios adunătura tăcută de băieţi, după aceea îi întinse o pungă cu monede şi lătră la ei să se îmbarce şi să se adune în mijlocul punţii.

— Şi să n-atingeţi nimic, capete-seci!

— N-am fost niciodată pe mare, comentă Dentos când se aşezară pe scândurile tari ale punţii.

— Asta nu-i marea, îl informă Nortah, ci un râu.

— Unchiul meu Jimnos a plecat pe mare, continuă Dentos ignorându-l pe Nortah, aşa cum făceau aproape toţi. Nu s-a mai întors niciodată. Mama zicea că l-a mâncat o balenă.

— Ce este „balena”? întrebă Mikehl, un renfaelin durduliu care izbutise să-şi păstreze excesul de greutate în ciuda lunilor de antrenamente dure.

— Este un animal uriaş care trăieşte în mare, zise Caenis care părea să ştie răspunsurile la majoritatea întrebărilor. Îl înghionti pe Dentos cu cotul. Şi nu mănâncă oameni. Probabil că unchiul tău a fost mâncat de un rechin, fiindcă într-adevăr unii dintre ei ajung la mărimea balenelor.

— De unde ştii tu? pufni Nortah, aşa cum obişnuia să facă ori de câte ori Caenis oferea o opinie. Ai văzut vreunul?

— Da.

Nortah se îmbujoră la faţă şi amuţi, după care începu să scobească cu vârful jungherului de vânătoare în jurul unei aşchii din punte.

— Când, Caenis? îşi îndemnă Vaelin prietenul. Când ai văzut rechinul?

Caenis zâmbi uşor, ceea ce rareori făcea.

— Acum vreun an, în Marea Erineană. Ta… odată am fost dus la mare. Acolo trăiesc multe animale, foci, orce şi mai mulţi peşti decât poţi număra. Şi rechini, iar unul a venit spre corabia noastră. Era lung de peste zece metri, şi un marinar a zis că ei se hrănesc cu orce şi balene, ba chiar şi cu oameni dacă au ghinionul să fie în apă când sunt în preajmă. Există istorii despre rechini

care au atacat corăbii, izbindu-le şi scufundându-le, ca să mănânce echipajul.

Nortah pufni dispreţuitor, însă ceilalţi erau fascinaţi.

— Ai văzut şi piraţi? întrebă Dentos curios. Se zice că Erineana roieşte de piraţi.

Caenis clătină din cap.

— N-am văzut piraţi. După război, ei n-au mai tulburat corăbiile Tărâmului.

— Care război? întrebă Barkus.

— Cel meldenean, despre care maestrul Grealin vorbeşte întruna. Regele a trimis o flotă care să incendieze cea mai mare cetate meldeneană, toţi piraţii din Erineană sunt meldeneani, aşa c-au învăţat să ne lase-n pace.

— N-ar fi fost mai firesc să le incendieze flota? se întrebă Barkus. În felul acela, n-ar mai fi existat deloc piraţi.

— Ei pot oricând să construiască mai multe corăbii, zise Vaelin. Incendierea unei cetăţi lasă o amintire, care trece de la părinţi la copii. În felul acela este sigur că nu ne vor uita.

— I-ar fi putut omorî pe toţi, sugeră Nortah posomorât. Dacă nu sunt piraţi, nu-i nici piraterie.

Toiagul maestrului Sollis se abătu ca din senin, lovindu-l peste mână şi făcându-l să dea drumul jungherului, care rămase înfipt în punte.

— Am zis să n-atingi nimic, Sendahl! Privirea i se întoarse spre Caenis. Eşti călător, da, Nysa?

Caenis plecă fruntea.

— Am fost doar o singură dată, maestre.

— Într-adevăr? Şi unde ai fost în aventura aceea?

— Pe insula Wensel. Ta… ăăă… unul dintre pasageri avea treburi acolo.

Sollis mormăi, se apecă să scoată jungherul lui Nortah din punte şi i-l aruncă.

— Bagă-l în teacă, filfizonule. În scurt timp, vei avea nevoie de o lamă ascuţită.

— Ai fost acolo, maestre? îl întrebă Vaelin.

Era singurul care cuteza să-l întrebe ceva, sfidând riscul unei corecţii fizice. Sollis putea răspunde prin violenţă sau putea să-i dea informaţia. Era imposibil să ştii cum va reacţiona înainte de a pune întrebarea.

— Ai fost acolo când a ars cetatea meldeneană?

Privirea lui Sollis se întoarse către el şi ochii lui spălăciţi îi fixară pe ai băiatului. Erau întrebători, curioşi. Pentru prima dată, Vaelin înţelese că maestrul credea că el ştia mai multe decât arăta, credea că tatăl lui îi spusese poveşti despre numeroasele sale bătălii, că în întrebările lui se ascundea o insultă.

— Nu, răspunse Sollis. Pe atunci eram la hotarul de miazănoapte. Sunt sigur că maestrul Grealin vă va răspunde la orice întrebări aveţi despre războiul acela.

Se îndepărtă pentru a-l lovi cu toiagul pe un alt băiat a cărui mână se apropiase prea mult de un colac de frânghie.

Barjele navigară spre miazănoapte, urmând arcul prelung al râului şi anulând speranţa lui Vaelin de a urma pur şi simplu malul înapoi către Casa Ordinului; ar fi fost o călătorie prea lungă. Dacă dorea să se întoarcă la timp, trebuia să străbată pădurea. Privi cu băgare de seamă masa întunecată a copacilor. Deşi lecţiile cu maestrul Hutril îi familiarizase cu pădurea, gândul unui drum orbeşte prin codri nu era plăcut. Ştia cât de uşor te puteai rătăci printre arbori, învârtindu-te în cerc ore întregi.

— Mergi spre miazăzi, îi şopti Caenis la ureche. În partea opusă stelei de miazănoapte. Mergi spre miazăzi, până ajungi la malul râului, apoi urmează-l până dai de debarcader. După aceea va trebui să traversezi râul înot.

Vaelin se uită la el şi văzu că băiatul privea nepăsător cerul, de parcă n-ar fi vorbit. Se uită apoi în jur la tovarăşii lui care se tolăniseră plictisiţi şi înţelese că ei nu auziseră. Caenis îl ajuta pe el, dar nu şi pe ceilalţi.

După trei ceasuri de navigare, începură să-i debarce pe băieţi, fără cel mai mic ceremonial: Sollis îl alegea pur şi simplu pe unul la întâmplare şi-i spunea să sară peste bord şi să înoate către mal. Dentos fu primul din grupul lor.

— Ne vedem la Casă, îl încurajă Vaelin.

Surprinzător de tăcut, Dentos surâse slab înainte de a-şi trece arcul-puternic peste umăr, după care sări peste balustrada copastiei în râu. Înotă iute până la mal, se opri să se scuture de apă, flutură din braţ spre ei şi dispăru printre copaci. Barkus fu următorul şi se balansă teatral pe balustradă înainte de a sări pe spate în apă. Câţiva băieţi aplaudară apreciativ. Îi veni rândul lui Mikehl, care însă şovăi vizibil.

— Nu sunt sigur că pot înota aşa departe, maestre, se bâlbâi el privind undele întunecate ale râului.

— Atunci încearcă să te îneci în tăcere, zise Sollis şi-l împinse peste balustradă.

Mikehl căzu cu zgomot, stropind de jur împrejur, şi păru că rămâne o veşnicie sub apă. Uşuraţi, îl văzură ieşind în cele din urmă la suprafaţă destul de aproape, horcăind şi dând dezordonat din braţe înainte de a-şi regăsi calmul şi a înota către mal.

Urmă după aceea Caenis, care acceptă urarea de noroc a lui Vaelin printr-o încuviinţare scurtă din cap şi sări fără vreun cuvânt peste balustradă. Nu după mult timp fu chemat Nortah. Stăpânindu-şi cu greu teama evidentă, băiatul îi spuse lui Sollis:

— Maestre, dacă nu mă-ntorc, aş vrea ca tata să ştie…

— Tu n-ai tată, Sendahl. Sări!

Nortah îşi stăpâni un răspuns furios, se urcă pe balustradă şi plonjă după o clipă de ezitare.

— E rândul tău, Sorna.

Vaelin se întrebă dacă avea vreo semnificaţie faptul că el pleca ultimul, având astfel de străbătut distanţa cea mai mare. Se apropie de balustradă, cu struna arcului trecută peste piept, şi-şi strânse cureaua tolbei, ca să nu

se desprindă în apă. Puse ambele palme pe balustradă şi se pregăti să sară.

— Ceilalţi nu trebuie ajutaţi, Sorna, zise Sollis. Celorlalţi băieţi nu le spusese cuvintele acelea. Trebuie să te întorci tu, ceilalţi trebuie să se descurce singuri.

Vaelin se încruntă.

— Poftim, maestre?

— M-ai auzit. Indiferent ce se va-ntâmpla, este soarta lor, nu a ta. Arătă din bărbie către râu. Dă-i drumul!

Era clar că nu va mai spune nimic, aşa că Vaelin se ţinu ferm de balustradă şi sări peste ea. Intră cu picioarele înainte în apă şi răceala ei paralizantă îl cuprinse instantaneu. Îşi stăpâni un moment efemer de panică, atunci când râul îi trecu peste cap, după care dădu din picioare şi se ridică la suprafaţă, expiră aerul pe care-l trăsese adânc în plămâni şi înotă spre malul care, pe neaşteptate, părea mult mai departe. Până când izbuti să ajungă cu tălpile pe bancul cu prundiş, barjele trecuseră şi se aflau mult mai departe în amonte. I se păru că-l zăreşte pe maestrul Sollis tot la balustradă, privind în urma lui, dar nu putea să fie sigur.

Scoase arcul din spate şi-i trecu struna printre degetul mare şi cel arătător, ca să scurgă apa. Maestrul Checkrin spunea că o strună umedă era la fel de utilă ca un câine fără picioare. Verifică săgeţile, asigurându-se că apa nu pătrunsese prin capacul din piele etanşat cu ceară al tolbei şi-şi pipăi jungherul de la brâu.

Îşi scutură apa din păr, pe când cerceta copacii şi vedea doar o masă de umbre şi frunze. Ştia că se afla cu faţa spre miazăzi, însă în curând, după căderea nopţii, avea să se abată de la direcţia cea bună. Dacă era să urmeze sfatul lui Caenis, trebuia să se suie în copaci, pentru a găsi steaua de miazănoapte, iar asta nu era tocmai lesne pe întuneric.

Deşi era recunoscător că încercarea avea loc vara, începuse să-i fie frig după ce înotase. Maestrul Hutril îi învăţase că modul cel mai bun de a se usca atunci când

nu aveau foc era să alerge, deoarece căldura trupului transforma apa în aburi. Vaelin porni în alergare constantă, căutând să nu sprinteze, deoarece ştia că va avea nevoie de energie în ceasurile următoare. În scurt timp fu înconjurat de umbrele reci ale pădurii şi se pomeni examinându-le instinctiv, un obicei pe care-l deprinsese în decursul multelor ore de vânătoare şi pitire. Îşi reaminti cuvintele maestrului Hutril: *Un inamic inteligent caută umbra şi rămâne tăcut*. Băiatul îşi stăpâni un fior şi continuă alergarea.

Înaintă aşa o oră neîntrerupt, în ritm egal şi ignorând durerea care-i sporea în picioare. Apa râului fu iute înlocuită de transpiraţie şi frisoanele îi dispărură. Îşi verifica direcţia de înaintare, privind la răstimpuri către soare, şi se strădui să se împotrivească senzaţiei că timpul trecea mai repede decât ar fi trebuit. Gândul de a fi împins afară pe poartă cu o mână de monede şi neavând unde să se ducă era totodată îngrozitor şi de neînţeles. Avu o imagine fugară şi în acelaşi timp de coşmar a sosirii sale în pragul casei părinteşti, strângând jalnic monedele la piept şi implorând să fie lăsat să intre. Îşi izgoni cu sila tabloul acela din minte şi continuă să alerge.

După ce parcurse vreo opt kilometri, făcu o pauză şi se aşeză pe un buştean ca să bea din ploscă şi să-şi tragă răsuflarea. Se întrebă cum se descurcau tovarăşii lui: dacă alergau ca el sau se împleticeau rătăciţi printre copaci. *Ceilalţi nu trebuie ajutaţi.* Fusese un avertisment sau o ameninţare? Cu certitudine în pădure existau pericole, totuşi nimic care să reprezinte o primejdie serioasă pentru băieţii Ordinului, întăriţi de luni de antrenamente.

Reflectă o vreme, fără să găsească vreun răspuns, după care puse dopul la ploscă şi se ridică, continuând să cerceteze umbrele… Încremeni.

Lupul stătea pe labele din spate la numai zece metri depărtare şi ochii de un verde strălucitor îl priveau cu

luare-aminte tăcută. Avea blana gri cu argintiu şi era foarte mare. Până atunci Vaelin nu mai fusese niciodată atât de aproape de un lup, ci doar întrezărise umbre vagi care goneau prin pâclele dimineţii, o imagine rară în preajma cetăţii. Rămase surprins de mărimea animalului şi de puterea evidentă din muşchii de sub blana lui. Lupul îşi înclină capul într-o parte, când Vaelin îi întoarse privirea. Nu simţea nicio teamă; maestrul Hutril le spusese că poveştile despre lupii care furau prunci şi mutilau copii de oieri nu erau decât simple legende.

— Lupul te lasă în pace dacă-l laşi în pace, zisese el.

Dar lupul de acum era mare, şi ochii lui…

Lupul stătea nemişcat şi o briză uşoară îi zbârlea masa argintiu-cenuşie a blănii, iar Vaelin simţi ceva nou tresărind în inima lui de băiat.

— Eşti frumos, îi şopti el.

Animalul dispăru într-o clipită, întorcându-se şi sărind în tufişuri mai iute decât îl putuse urmări cu privirea. Aproape că nu scosese niciun sunet.

Vaelin simţi un surâs rar pe buze şi puse la păstrare amintirea lupului într-un loc sigur din mintea lui, ştiind că n-o va uita niciodată.

Pădurea se numea Urlish şi era o fâşie lată de treizeci de kilometri şi lungă de o sută de kilometri, care se întindea de la zidurile de miazănoapte ale lui Varinshold până la poalele munţilor de la hotarul renfaelin. Unii spuneau că regele ar fi iubit pădurea aceasta, care îi vrăjise cumva sufletul. Era interzis să tai vreun copac din Urlish fără consimţământul regal şi doar familiile care trăiseră între hotarele ei vreme de trei generaţii căpătaseră consimţământul să mai rămână. Din puţina lui cunoaştere a istoriei Tărâmului, Vaelin ştia că războiul trecuse odată pe aici, o bătălie se purtase printre copaci timp de o zi şi o noapte, între renfaelini şi asraelini. Asraelinii învinseseră, iar Lordul Renfaelului

fusese nevoit să plece genunchiul înaintea regelui Janus şi de aceea urmaşii lui se numeau acum Lorzii Fiefului şi trebuiau să-i dea regelui bani şi soldaţi oricând ar fi dorit el. Era o poveste pe care mama i-o spusese când cedase la insistenţele băiatului de a afla mai multe despre faptele tatei. Aici câştigase el preţuirea regelui şi fusese uns ca Spadă a Tărâmului. Mama fusese neclară în privinţa detaliilor, spunând doar că tatăl lui era un mare războinic şi că se dovedise foarte brav.

Pe când alerga, Vaelin se pomeni privind cu atenţie solul pădurii, căutând sclipirea metalului, sperând să găsească vreun vestigiu din bătălie, un vârf de săgeată sau poate un pumnal sau chiar o spadă. Se întrebă dacă Sollis i-ar fi îngăduit să păstreze orice suvenire şi, deoarece i se părea greu de crezut că maestrul ar fi acceptat, începu să treacă în revistă ascunzătorile cele mai bune din Casă…

Zbang!

Se aruncă pe jos, se rostogoli, se ridică în picioare şi se ghemui în spatele trunchiului unui stejar, auzind şoapta zborului săgeţii şuierând printre ferigi. Sunetul unei strune de arc era un avertisment neîndoielnic pentru un băiat ca el. Îşi domoli cu efort bătăile inimii şi se strădui să asculte alte semne.

Să fi fost oare un vânător? Poate că îl confundase cu o căprioară. Renunţă aproape imediat la gândul acela. El nu era o căprioară şi orice vânător ar fi putut observa deosebirea. Cineva încercase să-l omoare. Îşi dădu seama că luase arcul din spate şi înstrunase o săgeată, reacţionând instinctiv. Se rezemă cu spatele de trunchi şi aşteptă, ascultând pădurea, lăsând-o să-i spună cine venea pe urmele lui. *Natura are o* voce, le spusese Hutril. *Învăţaţi s-o auziţi şi nu vă veţi rătăci niciodată, şi nimeni nu vă va lua prin surprindere.*

Vaelin deschise urechile către glasul pădurii, murmurul vântului, foşnetul frunzelor şi trosnetul crengilor. Nu se auzea niciun cântec de pasăre. Asta

însemna că un prădător se afla în apropiere. Putea fi un singur om, puteau fi mai mulţi. El aşteptă trosnetul trădător al crenguţei sub picior sau hârşâitul tălpii din piele pe pământ, dar nu auzi nimic. Dacă inamicul lui se mişca, atunci ştia cum să-şi camufleze zgomotele. Vaelin avea însă şi alte simţuri şi pădurea îi putea spune multe. Băiatul închise ochii şi inspiră încet pe nas. *Nu trage aerul ca porcii la troacă*, îl mustrase cândva Hutril. *Lasă-le nărilor timp să examineze mirosul. Ai răbdare.*

Îşi lăsă acum nasul să-şi facă treaba, să guste aromele amestecate de zambile în floare, vegetaţie putredă, baligi de animale… şi sudoare. Sudoare de om. Vântul venea din stânga lui şi aducea izul. Era imposibil de spus dacă arcaşul aştepta ori se găsea în mişcare.

Sunetul fu extrem de slab, poate nici cât un foşnet de veşminte, totuşi pentru Vaelin fu ca un ţipăt. Ţâşni ghemuit de după stejar, întinse struna şi slobozi săgeata dintr-o singură mişcare, apoi reveni fulgerător la adăpost, răsplătit de un icnet scurt de surpriză dureroasă.

Zăbovi doar o clipită. *Să stau ori să fug*? Îndemnul de a fugi era puternic, îmbrăţişarea întunecată a pădurii devenise pe neaşteptate un refugiu salutar. Ştia însă că n-o putea face. *Ordinul nu fuge*, spusese Sollis.

Trase cu ochiul pe după stejar şi-i trebui o secundă să vadă coada cu pene de pescăruş a săgeţii sale ridicându-se dreaptă din covorul de ferigi la cincisprezece metri depărtare. Înstrună altă săgeată şi se apropie ghemuit, cu ochii cercetând întruna după alţi duşmani, cu urechile atente la glasul pădurii şi încreţind nările.

Bărbatul purta pantaloni şi tunică verzi, murdare, ţinea într-o mână un arc din lemn de frasin, cu o săgeată cu pene de corb înstrunată, avea spada prinsă de-a curmezişul spatelui, un pumnal în cizmă şi săgeata lui Vaelin în gât. Era mort. Apropiindu-se, băiatul văzu balta de sânge care se lăţea din rana de la gât, mult sânge. *L-am nimerit în vena cea mare*, îşi dădu el seama.

Şi mă credeam un arcaş neîndemânatic.

Râse ascuţit şi puternic, după care simţi o convulsie în măruntaie şi vomită, căzu în patru labe şi vomă întruna, fără să se poată stăpâni.

Abia după câteva clipe şocul şi greaţa se risipiră îndeajuns ca să poată gândi limpede. Bărbatul acesta, bărbatul acesta mort, încercase să-l ucidă. *De ce?* El nu-l mai văzuse niciodată. Era un proscris? Un tâlhar fără sălaş, care crezuse că găsise o victimă uşoară într-un băiat singur?

Se sili să-l privească din nou şi observă calitatea cizmelor şi cusăturile veşmintelor. Şovăi, după aceea ridică mâna dreaptă a mortului, care zăcea moale peste struna arcului. Era o mână de arcaş: palme aspre, cu bătături pe buricele primelor două degete. Bărbatul acesta îşi câştigase existenţa cu arcul. Vaelin se îndoia că vreun tâlhar ar fi fost atât de antrenat sau atât de bine îmbrăcat.

Brusc, în minte îi apăru un gând care-l tulbură: *Asta face parte din încercare*?

Pentru o clipă fu aproape convins în privinţa aceea. Ce cale mai bună pentru a elimina pleava? Împânzeşte pădurea de asasini şi vezi cine supravieţuieşte. *Gândeşte-te la toţi galbenii pe care i-ar economisi.* Cumva însă îi fu imposibil să creadă una ca asta. Ordinul era brutal, dar nu ucigaş.

Atunci de ce?

Clătină din cap. Era un mister pe care n-avea să-l rezolve stând în acel loc. Acolo unde exista unul, puteau exista mai mulţi. Avea să revină la Casa Ordinului şi să-l întrebe pe maestrul Sollis… Dacă avea să trăiască într-atât. Se ridică pe picioarele ce tremurau, scuipă ultimele resturi de vomă din gură, privi încă o dată mortul şi se întrebă dacă să-i ia spada sau pumnalul, apoi decise că ar fi o greşeală. Dintr-un motiv necunoscut, Vaelin bănuia că ar trebui să nege omorul, ceea ce-l făcu pentru o clipă să se întrebe dacă n-ar fi

bine să recupereze săgeata din gâtul mortului, dar nu putu înfrunta ideea de a i-o smulge din carne. De aceea se mulţumi să taie coada săgeţii cu jungherul, întrucât penele de pescăruş erau un semn clar că bărbatul fusese omorât de un membru al Ordinului. Îşi reprimă un alt val de greaţă provocat de senzaţia răscolitoare pe care o simţi când prinse săgeata şi de sunetul leorpăitor pe care-l scoase în timp ce-i tăia coada. Termină repede, însă i se păru că durase o veşnicie.

Băgă penele în buzunar şi se îndepărtă de leş, frecându-şi cizmele de pământ pentru a şterge orice urme, după care se răsuci şi-şi reluă alergarea. Îşi simţea picioarele ca de plumb şi se poticni de câteva ori, înainte ca trupul să-şi reamintească pasul lung şi lin învăţat în lunile de antrenament pe câmpul de instrucţie. Trăsăturile inerte, lipsite de viaţă ale mortului îi fulgerau întruna prin minte, dar alungă imaginea aceea, suprimând-o nemilos. *A încercat să mă ucidă. Nu voi jeli un om care a încercat să omoare un băiat.* Descoperi totuşi că nu-şi putea astupa urechile înaintea cuvintelor pe care mama le strigase cândva tatei: *Duhoarea ta de sânge mă-ngreţoşează!*

Noaptea păru că pogoară brusc, probabil din cauză că Vaelin îi detesta sosirea. Se pomeni văzând arcaşi pândind în toate umbrele şi nu o dată sări să se pitească din calea asasinilor, care se dovediră a fi tufişuri sau cioturi de copaci, când privi mai atent. De când îl omorâse pe asasin se odihnise doar o singură dată, când înghiţise încordat o gură în spatele trunchiului larg al unui fag, rotind mereu ochii în jur, în căutarea inamicilor. I se părea că era mai ferit dacă alerga, o ţintă în mişcare era mai greu de lovit. Însă sentimentul acela vag de securitate se destrămă odată cu sosirea întunericului; era ca şi cum ar fi alergat printr-un pustiu în care fiecare pas aducea cu sine ameninţarea unei căzături dureroase. Se împiedicase de două ori,

întinzându-se cât era de lung într-un vălmăşag de arme şi spaime, înainte de a accepta că de acum încolo trebuia să umble, nu să alerge.

Steaua de miazănoapte, pe care o zărea când ajungea în vreo poieniţă sau se căţăra într-un copac, îi spunea că menţinea cursul constant spre miazăzi, dar nu ştia cât de departe ajunsese sau cât mai avea de parcurs. Privea înainte tot mai disperat, sperând să întrezărească scânteierea argintie a râului printre copaci. Văzu focul când se oprise ca să-şi verifice direcţia de înaintare. O singură pată portocalie, pâlpâitoare, în masa negru-albastră a pădurii.

Fugi mai departe. Aproape că urmă instinctiv comanda, întorcându-se şi făcând un pas spre miazăzi, dar apoi se opri. Niciun băiat din Ordin n-ar fi aprins un foc pe parcursul încercării, fiindcă pur şi simplu n-ar fi avut timp. Putea să fie o coincidenţă, să fie vorba doar despre nişte pădurari ai regelui care poposiseră peste noapte. Totuşi, ceva îl făcea să se îndoiască în privinţa aceea, un murmur de nelinişte în adâncul minţii. Era o senzaţie stranie, un susur aproape muzical.

Se răsuci, luă arcul din spinare şi înstrună o săgeată, după care înaintă precaut. Ştia că-şi asuma un risc, atât în investigarea focului, cât şi în consimţirea unei întârzieri, pentru că termenul-limită pentru revenirea la Casă nu era departe. Însă trebuia să afle.

Pata crescu încetişor, transformându-se într-un foc, care licărea roşu şi auriu în bezna infinită. Vaelin se opri şi se redeschise către cântecul pădurii, cercetând printre rezonanţele nocturne până auzi vocile. Bărbaţi. Adulţi. Doi. Se certau.

Folosi mersul vânătorului învăţat de la maestrul Hutril, ridicând talpa cât un fir de păr de la pământ şi lunecând în faţă şi în lateral, înainte de a o aşeza uşor, după ce pipăise solul în căutarea oricăror crenguţe care l-ar fi putut trăda. Glasurile deveniră mai clare când se apropie de tabără şi-i confirmară bănuielile. Erau doi

bărbaţi angajaţi într-o ceartă înverşunată.

— … nu s-a oprit din sângerat! se auzi un scâncet îndurerat, din partea cuiva care rămânea încă invizibil. Uite, curge ca dintr-un porc înjunghiat…

— N-o mai zgândări atunci, idiotule!

Vaelin îl putea zări pe cel care şuierase exasperat, un bărbat îndesat aşezat în dreapta focului; vederea spadei pe care o purta pe spate şi a arcului aflat în preajma mâinii îl făcu să simtă un fior de gheaţă pe spinare. *Nu poate fi o coincidenţă!* Între cizmele bărbatului se afla un sac deschis, al cărui conţinut îl studia cu atenţie între două insulte plictisite aruncate spre camaradul său.

— Puşti nenorocit! continuă plângăciosul nevăzut, surd la admonestările tovarăşului său. Să facă pe mortul, ţânc nemernic, împuţit şi prefăcut!

— Ai fost prevenit că sunt duri, spuse celălalt. Ar fi trebuit să bagi altă săgeată-n el, ca să te-asiguri înainte să te apropii prea mult.

— L-am lovit drept în gât, nu? Ar fi trebuit să fie îndeajuns. Am văzut bărbaţi în toată firea căzând ca nişte saci de cartofi dintr-o rană ca aia. Dar nu şi căcăciosul ăsta. Îmi pare rău că nu l-am mai ţinut niţel în viaţă…

— Eşti un animal dezgustător. Cuvintele bărbatului îndesat nu erau înveninate; era tot mai preocupat de conţinutul sacului şi o încruntătură îi încreţi fruntea lată. Ştii… tot nu-s sigur că-i el.

Luptându-se să-şi stăpânească bătăile inimii, Vaelin îşi îndreptă privirea către sac şi-i observă forma rotundă şi pata umedă şi întunecată din jumătatea inferioară. Îl cuprinse o înţelegere bruscă, îngheţată, copleşitoare şi se temu că va leşina când pădurea se legănă în jurul lui şi-şi stăvili un icnet de oroare, fiindcă sunetul ar fi fost invitaţia neîndoioasă pentru o moarte rapidă.

— Ia să văd, zise plângăciosul şi Vaelin îl zări pentru prima oară.

Era scund, ţeapăn, cu trăsături ascuţite şi barbă ca un

fuior rar pe bărbia osoasă. Îşi susţinea braţul stâng cu cel drept, iar printre degetele subţiratice continua să picure sânge din bandaj.

— El este. El trebuie să fie, rosti cu glas ce părea disperat. Ai auzit ce-a zis celălalt.

Celălalt? Încă îngrozit, dar cu inima potolită de o furie care creştea întruna, Vaelin ascultă mai departe.

— M-au trecut fiorii când l-am auzit, răspunse bărbatul îndesat şi se cutremură. N-aş fi avut încredere în el, nici dacă mi-ar fi zis că cerul este albastru.

Miji din nou ochii spre sac, după aceea băgă mâna înăuntru şi extrase conţinutul, ţinându-l de păr, picurând sânge, şi-l răsuci ca să-i examineze trăsăturile deformate. Vaelin ar fi vomitat iarăşi, dacă ar mai fi avut ceva în stomac. *Mikehl! L-au ucis pe Mikehl!*

— Ar putea fi el, rosti gânditor bărbatul. Moartea schimbă feţele, asta-i sigur. Atât doar că nu prea văd o trăsătură de familie.

— Brak ar şti. El zicea că l-a mai văzut pe băiat. Plângăciosul ieşi iarăşi din lumina focului. Unde naiba o fi şi ăsta? Ar fi trebuit să fi venit până acum.

— Mda, încuviinţă bărbatul îndesat şi vârî capul în sac. Nu cred c-o să mai vină.

Plângăciosul tăcu o clipă, apoi mormăi:

— Puşti căcăcioşi din Ordin.

Brak… Aşadar avea un nume. Pentru o clipă Vaelin se întrebă dacă cineva avea să poarte un medalion de doliu pentru Brak, dacă văduva, sau mama, sau fratele lui vor oferi mulţumiri pentru viaţa lui şi pentru lucrurile bune şi înţelepte pe care le lăsase în urmă. Însă Brak era un asasin, un ucigaş care pândea în păduri ca să omoare copii, aşa că el se îndoia în privinţa aceea. Nimeni n-ar fi plâns pentru Brak… aşa cum nimeni n-ar fi plâns nici pentru aceştia doi. Pumnul i se încleştă pe arc, ridicându-l ca să tragă o săgeată în beregata bărbatului îndesat. Avea să-l ucidă pe el şi să-l rănească pe celălalt, o săgeată în picior sau în stomac ar fi fost îndeajuns,

după care avea să-l facă să vorbească, pentru ca apoi să-l omoare şi pe el. *Pentru Mikehl.*

Ceva mârâi în pădure, ceva ascuns, ceva letal.

Vaelin se răsuci şi întinse struna arcului… dar prea târziu, fiindcă fu doborât de o masă grea de muşchi, care-i zvârli arcul din mână. Se zbătu să-şi scoată jungherul şi în acelaşi timp lovi instinctiv cu piciorul, însă nu nimeri nimic. Auzi zbierete când se ridică iute, zbierete de durere şi teroare, şi ceva umed îl şfichiui peste faţă, făcându-l să-l usture ochii. Se bălăbăni şi simţi gustul de fier al sângelui, după aceea îşi şterse disperat ochii, privi împăienjenit către tabăra acum tăcută şi văzu doi ochi galbeni strălucind în lumina focului deasupra unui bot mânjit în roşu. Ochii îi întâlniră pe ai săi, clipiră o dată, apoi lupul dispăru.

Gânduri răzleţe i se învolburară prin minte. *M-a urmărit… Eşti frumos… M-a urmărit aici ca să-i omoare pe bărbaţii ăştia… Lup frumos… Ei l-au ucis pe Mikehl… Nicio trăsătură de familie…*

TERMINĂ!

Se sili să-şi stăvilească torentul de gânduri, trăgând aer adânc în plămâni, calmându-se îndeajuns pentru a se apropia mai mult de tabără. Bărbatul zăcea pe spate, cu mâinile ridicate spre o beregată care nu mai exista, cu chipul încremenit de groază. Plângăciosul reuşise să fugă câţiva paşi înainte de a fi doborât. Capul îi era răsucit nefiresc faţă de umeri. Din miasmele ce împuţeau aerul, era limpede că spaima îl învinsese. Nu se zărea nici urmă de lup şi se auzea doar şoapta tufelor mişcate de vânt.

Fără tragere de inimă, Vaelin se întoarse către sacul rămas la picioarele bărbatului îndesat. *Ce să fac pentru Mikehl?*

— Mikehl este mort, îi spuse Vaelin maestrului Sollis, cu apa şiroindu-i pe faţă.

Începuse să plouă pe o distanţă de câţiva kilometri şi

era ud până la piele când suise dealul spre poartă; epuizarea şi şocul evenimentelor din pădure se amestecaseră şi-l amorţiseră, astfel că nu mai era în stare să rostească decât cuvintele cele mai simple.

— Asasini în pădure.

Sollis întinse un braţ ca să-l sprijine, fiindcă începuse să se legene, simţindu-şi brusc picioarele prea slabe ca să-l ţină vertical.

— Câţi?

— Trei. Atâţia am văzut. Şi ei sunt morţi.

Îi întinse lui Sollis coada cu pene pe care o tăiase din săgeata sa.

Sollis îi ceru maestrului Hutril să vegheze poarta şi-l duse pe Vaelin înăuntru. Nu însă în camera băieţilor din turnul de miazănoapte, ci în propria odaie micuţă, din bastionul zidului de miazăzi. Aprinse focul şi-i spuse să-şi dezbrace hainele ude, apoi îi dădu o pătură să se încălzească în timp ce flăcările începuseră să mistuie buştenii din vatră.

— Acum povesteşte-mi ce s-a-ntâmplat, rosti Sollis întinzându-i o cană cu lapte cald. Tot ce-ţi poţi aminti. Nu omite nimic.

Aşa că Vaelin îi povesti despre lup şi despre bărbatul pe care-l ucisese, despre plângăcios şi bărbatul îndesat… şi despre Mikehl.

— Unde este?

— Ce anume, maestre?

— Ce-a mai rămas… din Mikehl.

— L-am îngropat. Vaelin îşi înăbuşi un fior violent şi bău mai mult lapte, iar căldura lui îi arse măruntaiele. Am săpat în pământ cu jungherul. N-am ştiut ce altceva să fac cu el.

Maestrul încuviinţă şi privi coada săgeţii pe care o ţinea în mână; ochii lui spălăciţi erau indescifrabili. Vaelin privi în jurul odăii, găsind-o mai puţin goală decât se aşteptase. Pe pereţi erau atârnate câteva arme: un ciocan de luptă, o lance lungă cu vârf din fier, un soi de

ghioagă din piatră, pumnale şi junghere de diverse modele. Pe poliţe se vedeau şi cărţi, iar absenţa prafului arăta că Sollis nu le pusese acolo doar ca ornamente. Pe peretele îndepărtat, pe un cadru din lemn, era întinsă un soi de tapiserie din piele de capră, împodobită cu siluete desenate simplist şi simboluri nefamiliare.

— Stindardul de război lonak, zise Sollis.

Băiatul îşi feri ochii, simţindu-se ca o iscoadă. Spre surprinderea lui, maestrul urmă:

— Băieţii lonak devin parte din clanurile de războinici la o vârstă fragedă. Fiecare clan are propriul stindard şi toţi membrii clanului depun un jurământ de sânge: să moară apărându-l.

Vaelin îşi şterse o picătură de apă care i se scurgea din nas.

— Ce înseamnă simbolurile, maestre?

— Ele enumeră bătăliile clanului, capetele pe care le-au luat şi onorurile ce le-au fost acordate de Înaltele lor Preotese. Lonakii sunt pasionaţi de istorie. Copiii sunt pedepsiţi dacă nu pot recita saga clanului lor. Se spune că ar avea una dintre cele mai mari biblioteci din lume, deşi n-a văzut-o nimeni din exterior. Îşi iubesc poveştile şi stau ore în şir în jurul focului de tabără, ascultându-i pe şamani. Le plac mai cu seamă cele eroice, în care clanuri copleşite numeric au învins, deşi nu aveau nicio şansă, cele despre bravi războinici solitari care căutau talismane pierdute în adâncurile pământului… despre băieţi care ucid asasini în pădure cu ajutorul unui lup.

Vaelin îl privi pătrunzător.

— N-a fost o poveste, maestre.

Sollis aruncă alt lemn în foc, ridicând scântei în vatră. Aranjă buştenii cu un vătrai şi vorbi fără să-l privească pe băiat:

— Lonakii nu au un cuvânt pentru „secret”. Ştiai asta? Pentru ei totul este important şi trebuie scris, consemnat, spus şi repetat. Ordinul nu are o astfel de credinţă. Noi am luptat în bătălii care au lăsat în urmă

mai bine de o sută de leşuri, însă despre ele n-a rămas scris nici măcar un singur cuvânt. Ordinul nostru luptă, dar adesea o face în umbră, fără glorie sau răsplată. Noi nu avem stindarde. Azvârli coada săgeţii lui Vaelin în foc şi penele umede sfârâiră în flăcări, apoi se încreţiră şi se veştejiră, dispărând. Mikehl a fost omorât de un urs, un animal văzut rareori în Urlish, care totuşi mai hălăduieşte prin adâncurile pădurii. Tu i-ai găsit rămăşiţele şi mi-ai povestit. Mâine maestrul Hutril le va recupera şi-l vom da focului pe Fratele nostru căzut şi-i vom mulţumi pentru darul vieţii lui.

Vaelin nu se simţi şocat, nici surprins. Neîndoielnic, totul era mai complicat decât putea el să ştie.

— Maestre, de ce m-ai avertizat să nu-i ajut pe ceilalţi?

Sollis rămase privind văpăile focului şi băiatul înţelese că n-avea să primească un răspuns, când maestrul vorbi pe neaşteptate:

— Când ne dedicăm Ordinului, ne rupem legăturile cu cei de acelaşi sânge. Noi înţelegem asta, dar nu şi cei dinafară. Uneori Ordinul nu este o protecţie împotriva dihoniilor ce bântuie dincolo de zidurile noastre. Nu te putem proteja mereu. Ceilalţi n-aveau probabil să fie vânaţi. Încheieturile degetelor îi erau albe pe vătrai, când zgândări focul şi muşchii obrajilor i se încordară de furie stăpânită. Am greşit! Mikehl a plătit preţul greşelii mele.

Tatăl meu, gândi Vaelin. *Ei mi-au căutat moartea ca să-l rănească pe el. Indiferent cine ar fi, ei nu-l cunosc.*

— Maestre… şi ce-i cu lupul? De ce ar căuta un lup să mă ajute?

Sollis lăsă vătraiul din mână şi-şi frecă bărbia gânditor.

— Întâmplarea aceea n-am înţeles-o. Am fost în multe locuri şi am văzut multe lucruri, dar un lup care să omoare oameni nu se numără printre lucrurile acelea… şi care nu-i omoară pentru a-i mânca. Clătină din cap.

Lupii nu fac aşa. Acolo a fost altceva. Ceva care atinge Bezna.

Tremurăturile lui Vaelin se intensificară pentru moment. *Bezna.* Slugile din casa tatei rosteau uneori cuvântul acela, de obicei în şoaptă, când credeau că nu le poate auzi nimeni. Era ceva ce oamenii spuneau când se întâmplau lucruri ce n-ar fi trebuit să se întâmple: copii născuţi cu semnul sângelui decolorându-le chipurile, căţele care fătau pisici şi corăbii găsite plutind în derivă pe mare fără echipaj. *Bezna...*

— Doi dintre Fraţii tăi au ajuns înaintea ta, zise Sollis. Ar fi bine să te duci şi să le povesteşti despre Mikehl.

În mod vădit, discuţia lor se încheiase. Sollis n-avea să-i mai spună nimic. Era evident şi trist. Maestrul cunoştea multe istorii şi deţinea multă înţelepciune, ştia mai multe decât priza corectă a spadei sau înclinarea potrivită a tăişului pentru a spinteca ochii potrivnicului, însă Vaelin bănuia că puţine dintre cunoştinţele lui erau rostite vreodată. El ar fi dorit să afle mai multe despre lonaki, despre clanurile de război şi Înaltele Preotese, precum şi despre Beznă, dar ochii lui Sollis erau aţintiţi asupra focului, pierduţi în gânduri, aşa cum arătase de atâtea ori tatăl lui. De aceea se ridică în picioare şi rosti:

— Da, maestre.

Termină de băut restul laptelui cald, strânse pătura în jurul lui, ţinându-şi sub braţ hainele ude, şi porni spre uşă.

— Să nu spui nimănui, Sorna. Glasul lui Sollis se auzi ca o poruncă, acel ton pe care-l folosea înainte de a-şi roti toiagul. Să nu te încrezi în nimeni. Acesta este un secret care ar putea însemna moartea ta.

— Da, maestre, repetă băiatul.

Ieşi pe coridorul rece şi se îndreptă către turnul de miazănoapte, gârbovindu-se şi tremurând; îi era atât de frig, încât se întrebă dacă se va prăbuşi înainte să fi urcat treptele, însă laptele primit de la maestrul Sollis îi dăduse suficientă căldură şi putere pentru a-şi termina

urcuşul.

Când se împletici pe uşă, îi găsi pe Dentos şi Barkus prăbuşiţi pe paturile lor, cu oboseala evidentă pe chipuri. În mod curios, amândoi părură înviorați de sosirea lui şi se ridicară pentru a-l întâmpina cu lovituri de palme pe spate şi cu glume silite.

— Nu ţi-ai putut găsi drumul prin întuneric, este? râse Barkus. Aş fi ajuns primul înapoi cu uşurinţă, dacă nu m-ar fi prins curentul.

— Curentul? repetă Vaelin, surprins de căldura primirii lor.

— Am traversat râul prea devreme, explică Barkus. Sus, lângă strungă. Sincer, am crezut că atât mi-a fost. Curentul m-a aruncat pe mal exact vizavi de poartă, însă Dentos sosise deja.

Vaelin îşi trânti hainele pe pat şi se apropie de foc, bucurându-se de căldură.

— Tu ai fost primul, Dentos?

— Da. Fusesem sigur că primul va ajunge Caenis, dar încă nu l-am văzut.

Şi Vaelin fu surprins, deoarece Caenis era de departe cel mai iscusit dintre ei prin pădure; nu avea totuşi nici forţa lui Barkus, nici viteza lui Dentos.

— Cel puţin am învins celelalte companii, urmă Barkus referindu-se la băieţii din alte grupuri. Până acum n-a apărut niciunul dintre ei. Nişte puturoşi.

— Da, încuviinţă Dentos. Am trecut pe lângă câţiva pe drum. Erau pierduţi ca un virgin într-un bordel.

Vaelin se încruntă.

— Ce este „bordel”?

Ceilalţi doi îşi aruncară priviri amuzate şi Barkus schimbă subiectul.

— Am şterpelit nişte mere din bucătărie. Dădu pătura de pe pat într-o parte şi dezvălui trofeele. Şi plăcinte. O să facem un ospăţ când o să vină şi ceilalţi.

Ridică un măr la gură şi muşcă zdravăn. Toţi deveniseră hoţi entuziaşti; era un obicei general şi orice

avea cea mai măruntă valoare era de aşteptat să dispară rapid, dacă nu era ascuns în siguranţă. Paiele din saltelele lor fuseseră de mult înlocuite cu orice bucăţi de ţesături sau piele moale pe care putuseră pune mâna. Pedeapsa pentru furt era adesea severă, totuşi lipsită de muştruluieli despre imoralitate sau necinste şi în scurt timp băieţii înţeleseseră că nu erau pedepsiţi pentru că furau, ci pentru că erau prinşi. Barkus era expertul lor când era vorba despre mâncare, urmat îndeaproape de Mikehl, care se specializase în haine… *Mikehl.*

Vaelin rămase privind focul şi-şi muşcă buza, gândindu-se cum să formuleze minciuna. *Este rău*, decise el. *Este rău să-ţi minţi prietenii.*

— Mikehl a murit, rosti el în cele din urmă. Nu se putuse gândi la un mod mai blând de a o spune şi făcu o grimasă în tăcerea bruscă. A… a fost omorât de un urs. Am… i-am găsit rămăşiţele.

Îl auzi înapoia sa pe Barkus scuipând mărul din gură. După aceea auzi un foşnet, când Dentos se aşeză greoi pe pat. Vaelin strânse din dinţi şi continuă:

— Maestrul Hutril va aduce trupul mâine, pentru a-l putea da focului.

Un buştean trosni în vatră. Răceala aproape că dispăruse şi pielea începuse să-l furnice de căldură.

— Ca să putem oferi mulţumiri pentru viaţa lui.

Nimeni nu spuse nimic. I se păru că Dentos plângea, dar nu avu inima să se întoarcă şi să se asigure. După un timp se îndepărtă de foc şi se duse la patul său, îşi întinse hainele să se usuce, desfăcu struna arcului şi puse săgeţile la locul lor.

Uşa se deschise şi apăru Nortah, ud leoarcă de ploaie, însă triumfător.

— Al patrulea! exultă el. Eram sigur că voi fi ultimul.

Vaelin nu-l mai văzuse vesel până atunci şi i se păru tulburător. La fel ca ignoranţa lui Nortah faţă de evidenta lor durere.

— M-am rătăcit de două ori, râse el şi-şi trânti

echipamentul pe pat. Am văzut şi un lup. Se duse la foc şi-şi răşchiră degetele, ca să absoarbă căldură. M-am speriat în asemenea hal, încât nu m-am putut clinti.

— Ai văzut un lup? repetă Vaelin.

— Oh, da. Unul mare. Cred că se hrănise deja, fiindcă avea botul mânjit de sânge.

— Ce fel de urs? întrebă Dentos.

— Poftim?

— Era un urs negru sau brun? Cei bruni sunt mai mari şi mai răi. Cei negri nu se prea apropie de oameni.

— N-a fost un urs, făcu Nortah derutat. Am zis c-a fost un lup.

— Nu ştiu, îi spuse Vaelin lui Dentos. Eu nu l-am văzut.

— Atunci de unde ştii c-a fost un urs?

— Mikehl a fost omorât de un urs, îi spuse Barkus lui Nortah.

— După urmele de gheare, zise Vaelin dându-şi seama că minciuna era mai greu de susţinut decât îşi închipuise. Era făcut... bucăţi.

— Bucăţi! exclamă Nortah dezgustat. Mikehl era făcut bucăţi?!

— Pentru că unchiul meu zicea că în Urlish nu trăiesc urşi, continuă Dentos monoton. Spunea că trăiesc doar în miazănoapte.

— Pun rămăşag c-a fost lupul pe care l-am văzut, şopti Nortah. Lupul pe care l-am văzut eu l-a mâncat pe Mikehl. M-ar fi mâncat pe mine, dacă n-ar fi fost sătul.

— Lupii nu mănâncă oameni, zise Dentos.

— Poate că era turbat. Băiatul se lăsă să cadă pe pat, năucit. A fost cât pe-aci să fiu mâncat de un lup turbat!

Seara trecu în acelaşi fel: ceilalţi băieţi sosiră pe rând, obosiţi şi uzi, dar uşuraţi că trecuseră încercarea, cu zâmbetele pălind când auzeau vestea. Dentos şi Nortah se contraziseră în privinţa lupilor şi urşilor, iar Barkus îşi împărţi furtişagurile sărăcăcioase, care fură mâncate într-o tăcere stupefiată. Vaelin se înveli în

pătură şi încercă să uite trăsăturile moi, lipsite de viaţă ale lui Mikehl şi senzaţia cărnii moarte prin ţesătura sacului, când îi săpase o groapă puţin adâncă în pământ.

Se trezi după câteva ceasuri, tremurând de frig. Ultimele vestigii ale unui vis îi fugiră din minte când ochii i se obişnuiră cu bezna. Fu recunoscător că visul se risipise, puţinele imagini care-i mai dăinuiau în minte spunându-i că era mai bine să le uite. Ceilalţi băieţi dormeau, Barkus sforăia, pentru prima dată încetişor, iar lemnele din foc mocneau negre. Se dădu jos din pat împleticindu-se ca să aprindă focul, pe neaşteptate mai speriat de întunericul din odaie decât fusese de umbrele pădurii.

— Nu mai sunt lemne, Frate.

Se întoarse şi-l zări pe Caenis aşezat pe patul său. Era încă îmbrăcat şi straiele îi străluceau ude în lumina slabă a lunii care se strecura printre obloane. Faţa îi era ascunsă în umbre.

— Când ai venit? îl întrebă Vaelin frecându-şi palmele înfrigurat.

Până atunci nu ştiuse că putea să-ţi fie atât de frig.

— Am venit de ceva timp.

Vocea lui Caenis era un zumzet pustiu, golit de emoţii.

— Ai auzit de Mikehl?

Vaelin începu să umble înainte şi înapoi, sperând ca mersul să-i reîncălzească muşchii.

— Da, încuviinţă Caenis. Nortah spunea c-a fost un lup. Dentos spunea c-a fost un urs.

Vaelin se încruntă, descoperind o undă de amuzament în glasul Fratelui său. O ignoră. Toţi reacţionaseră diferit. Jennis, care fusese prietenul cel mai apropiat al lui Mikehl, izbucnise în râs când îi spuseseră, în hohote puternice din toată inima, care nu se mai opriseră, ci continuaseră, până ce Barkus fusese nevoit să-l pălmuiască pentru a le pune capăt.

— Un urs, spuse Vaelin.

— Într-adevăr?

Vaelin era sigur că celălalt nu se clintise, dar îşi închipui că zărise o înclinare întrebătoare a capului.

— Dentos spunea că tu l-ai găsit. Trebuie să fi fost urât...

Sângele lui Mikehl mult şi gros, care îmbibase ţesătura sacului şi acum se infiltra prin ea, pătându-i mâinile...

— Am crezut că vei ajunge înaintea mea, rosti Vaelin şi-şi înfăşură pătura mai strâns în jurul umerilor. Într-o după-amiază, pe când eram în grădină, am pus prinsoare cu Barkus că vei fi primul care se va întoarce în Casă.

— Da, aşa ar fi trebuit să se întâmple, dar m-am abătut din drum. Am dat peste o enigmă în pădure. Poate că tu m-ai putea ajuta s-o rezolv. Spune-mi, ce ai crede dacă ai găsi un bărbat mort cu o săgeată în beregată? O săgeată cu coada tăiată.

Vaelin aproape că nu-şi mai putea stăpâni tremurul; trupul îi era zgâlţâit în asemenea măsură, încât pătura lunecă pe podea.

— Am auzit că pădurile sunt pline de tâlhari, se bâlbâi el.

— Aşa este. Atât de pline, încât am găsit alţi doi morţi. Aceia nu fuseseră însă ucişi de săgeţi, dar este posibil să-i fi răpus un urs, ca pe Mikehl. Poate chiar să fi fost acelaşi urs.

— P-poate.

Ce-i asta? Vaelin ridică mâna şi-şi privi degetele care tremurau. *Ăsta nu-i frig. Asta-i mai degrabă...* Simţi un imbold brusc, aproape irezistibil de a-i spune lui Caenis totul, de a se despovăra, de a căuta alinare în destăinuire. La urma urmelor, Caenis era prietenul lui. Era prietenul lui cel mai bun. Cui altuia să-i spună, dacă nu lui? Deoarece asasinii îl hăituiau, avea nevoie de un prieten care să-i vegheze spatele. Ei doi ar fi luptat împreună...

Să nu te încrezi în nimeni. Acesta este un secret care

ar putea însemna moartea ta. Cuvintele lui Sollis îi înfrânară limba, întărindu-i hotărârea. Caenis era prietenul lui, era adevărat, totuşi nu-i putea spune adevărul. Era ceva prea important pentru a deveni un secret şoptit între băieţi.

Descoperi că tremurul i se potolea pe măsură ce decizia îi sporea. De fapt, nu era chiar aşa frig. Spaima şi ororile din noaptea petrecută în pădure îşi lăsaseră amprenta asupra lui, o amprentă care putea să nu dispară niciodată, însă el avea să o înfrunte şi să o învingă. Nu exista altă cale.

Ridică pătura de pe jos şi reveni în patul său.

— Urlish este cu adevărat un loc periculos, zise el. Ar fi bine să-ţi scoţi straiele acelea, Frate. Maestrul Sollis te va învineţi în bătaie, dacă vei fi prea răcit ca să te antrenezi mâine-dimineaţă.

Caenis rămase nemişcat, tăcut, şi doar un suspin subţire îi scăpă printre buze ca un şuierat lent. După o secundă se ridică pentru a se dezbrăca şi-şi aşeză veşmintele în felul lui ordonat, pitindu-şi armele cu grijă înainte de a sui în pat.

Vaelin rămase întins pe spate şi se rugă să-l cuprindă somnul, cu vise cu tot. Îşi dorea să se termine noaptea aceea, să simtă căldura luminii zorilor, mistuind sângele şi spaima care-i ticseau sufletul. *Asta să fie soarta unui războinic?* se întrebă el. O *viaţă trăită tremurând în umbre?*

Glasul lui Caenis era abia un murmur, însă Vaelin îl auzi limpede.

— Mă bucur că eşti în viaţă, Frate. Mă bucur c-ai reuşit să străbaţi pădurea.

Camaraderia, înţelese Vaelin. *Şi ea face parte din soarta războinicului. Îţi împărţi viaţa cu cei care sunt gata să moară pentru tine.* Asta nu-i alunga frica apăsătoare din măruntaie, totuşi îi tocea din tristeţe.

— Şi eu mă bucur c-ai reuşit, Caenis, şopti el. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta în rezolvarea enigmei tale.

Ar trebui să stai de vorbă cu maestrul Sollis.

Nu ştiu niciodată dacă dinspre Caenis se auzi un râset sau un oftat. După mulţi ani, Vaelin avea să se întrebe câtă durere le-ar fi putut cruţa, lui şi altora mulţi, dacă ar fi auzit clar atunci, dacă ar fi ştiut cu exactitate. În clipa aceea i se păru un oftat şi cuvintele ce urmară o simplă declaraţie a evidenţei:

— Cred că vor fi multe enigme în viitorul nostru.

Ridicară rugul pe câmpul de instrucţie, tăind lemne din pădure şi îngrămădindu-le sub îndrumarea maestrului Sollis. Fuseseră scutiţi să se mai antreneze în ziua aceea, însă munca era îndeajuns de grea şi Vaelin simţi oboseala din muşchi după ore de ridicat lemnele proaspăt tăiate pe cotiga cu care le transportau la Casă, dar rezistă ispitei de a se plânge cu glas tare. Mikehl merita cel puţin o zi de muncă. Maestrul Hutril se întorsese la începutul după-amiezii, ducând de căpăstru un ponei pe care era strâns legată o povară. Băieţii se opriră din truda lor când trecu pe lângă ei, mergând spre poartă, şi se holbară la trupul înfăşurat în pânză.

Asta se va mai întâmpla, înţelese Vaelin. *Mikehl nu-i decât primul. Cine va fi următorul? Dentos? Caenis? Eu?*

— Ar fi trebuit să-l fi întrebat, rosti Nortah după ce maestrul Hutril dispăru prin poartă.

— Ce să-l fi întrebat? se încruntă Dentos.

— Dac-a fost un lup sau un ur…

Băiatul se aplecă iute, ferindu-se de scurtătura din lemn pe care Barkus o azvârli spre el.

La începutul serii maeştrii suiră trupul pe rug, în timp ce băieţii se adunară pe câmpul de instrucţie, mai bine de patru sute, stând tăcuţi în companiile lor. După ce Sollis şi Hutril se retraseră, Aspectul înaintă ţinând o torţă aprinsă în mâna lui osoasă şi acoperită de cicatrice. Se opri lângă rug şi-i cercetă din priviri pe învăţăceii adunaţi, cu chipul la fel de inexpresiv ca

întotdeauna.

— Am venit să fim martori la sfârşitul corăbiei care l-a purtat prin viaţă pe Fratele nostru căzut, rosti el, dovedind din nou iscusinţa nefirească de a-şi proiecta glasul somnolent astfel încât să poată fi auzit de toată mulţimea. Am venit pentru a-i mulţumi pentru faptele lui de bunătate şi curaj şi iertare, pentru momentele lui de slăbiciune. El a fost Fratele nostru şi a căzut în slujba Ordinului, o cinste care soseşte pentru noi toţi în cele din urmă. El este acum cu Plecaţii şi spiritul lui se va alătura spiritelor lor, pentru a ne călăuzi în slujirea Credinţei. Gândiţi-vă acum la el, oferiţi-i propriile voastre mulţumiri şi iertări, reamintiţi-vi-l acum şi de-a pururi.

Aplecă torţa către rug şi atinse flăcările de surcelele din lemn de măr pe care băieţii le îndesaseră în golurile dintre buşteni. În scurt timp, focul se aprinse, flăcările şi fumul se ridicară, iar mirosul dulce de măr se pierdu în duhoarea de carne arsă.

Privind văpăile, Vaelin se strădui să-şi amintească faptele de bunătate şi curaj ale lui Mikehl, sperând să-i vină în minte o amintire de nobleţe sau compasiune pe care ar fi putut-o purta cu el toată viaţa, dar se trezi împotmolit în episodul în care Mikehl complotase cu Barkus să pună piper în una dintre traistele pentru hrănirea cailor aflate în grajd. Maestrul Rensial trecuse traista peste capul unui armăsar recent cumpărat şi scăpase ca prin urechile acului să nu fie omorât, călcat în copite în mijlocul unei furtuni de fornăieli cabaline. Acela fusese oare curaj? Cu siguranţă, pedeapsa fusese aspră, deşi atât Mikehl, cât şi Barkus juraseră că bătaia primită meritase din plin distracţia, iar mintea rătăcită a maestrului Rensial lăsase în scurt timp incidentul să dispară în smârcurile înceţoşate ale memoriei sale.

Vaelin se uită la flăcările ce se înălţară şi înghiţeau oasele şi carnea mutilată ale celui care-i fusese cândva prieten şi gândi: *Iartă-mă, Mikehl. Iartă-mă că ai murit*

din cauza mea. Iartă-mă că n-am fost acolo ca să te salvez. Dacă voi putea, într-o bună zi îi voi găsi pe cei care i-au trimis pe bărbaţii aceia în pădure şi ei vor plăti pentru viaţa ta. Mulţumirile mele te însoţesc.

Privi în jur şi văzu că majoritatea celorlalţi băieţi plecaseră la cină, însă grupul lor rămăsese, până şi Nortah, deşi părea mai degrabă plictisit decât întristat. Jennis plângea încetişor, cuprinzându-şi umerii cu palmele, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Caenis puse o mână pe umărul lui Vaelin.

— Ar trebui să mâncăm. Fratele nostru nu mai este.

Vaelin încuviinţă din cap.

— Mă gândeam la scena aceea din grajd. Mai ţii minte? Cu traista…

Caenis surâse scurt.

— Ţin minte. Am fost invidios că nu mă gândisem eu la farsa aia.

Porniră spre sala de mese, cu Jennis practic dus pe sus de Barkus şi continuând să plângă; ceilalţi schimbară amintiri despre Mikehl, în vreme ce focul ardea înapoia lor, mistuindu-i trupul. A doua zi dimineaţă văzură că resturile fuseseră curăţate şi rămăsese doar un cerc de cenuşă neagră, ca o cicatrice pe iarbă. În lunile şi anii ce urmară, până şi cercul acela avea să dispară.

CAPITOLUL 3

Zilele veniră şi trecură, iar băieţii se antrenară, luptară, învăţară. Vara deveni toamnă, apoi iarna se abătu cu ploi puternice şi vânturi muşcătoare, care lăsară loc viscolelor obişnuite pentru Asrael în luna ollanasur. După ce fusese ars pe rug, numele lui Mikehl fu rareori pomenit; ei nu-l uitară, însă nu mai vorbiră despre el, fiindcă nu mai exista. Privind un lot nou de recruţi care intră pe poartă la începutul iernii, ei avură senzaţia stranie că nu mai erau cei mai tineri, că, pe neaşteptate, corvezile cele mai grele vor fi povara altora. Uitându-se la nou-veniţi, Vaelin se întrebă dacă el arătase vreodată atât de tânăr şi de singur. De acum nu mai era copil, ştia asta, niciunul dintre ei nu mai era. Erau diferiţi, se schimbaseră. Nu erau precum ceilalţi băieţi. Iar deosebirea lui era mai profundă decât a altora, pentru că el era un ucigaş.

După cele petrecute în pădure, somnul îi fusese tulburat şi se trezise adesea asudat şi tremurând în întuneric, din vise în care chipul lipsit de viaţă al lui Mikehl venea să-l întrebe de ce nu-l salvase. Uneori sosea lupul, tăcut, privindu-l, lingându-şi sângele de pe bot, purtând în ochi o întrebare pe care Vaelin n-o putea desluşi. Până şi feţele asasinilor, însângerate şi sfârtecate, se iveau pentru a scuipa acuzaţii pline de ură, care-l deşteptau în strigăte de sfidare lipsită de părere de rău:

— Ucigaşilor! Netrebnicilor! Putrezi-v-ar oasele!

— Vaelin?

De obicei îl trezea pe Caenis; şi pe unii dintre ceilalţi băieţi, dar de obicei pe Caenis.

Vaelin minţea şi spunea că-şi visase mama, luptându-se cu vinovăţia de a folosi amintirea ei pentru a tăinui adevărul. Ei doi stăteau de vorbă o vreme, până când Vaelin simţea ghiontul uşor al oboselii care-l trăgea spre

somn. Caenis se dovedi o comoară de istorii, deoarece ştia pe dinafară toate poveştile Credincioşilor şi multe altele, îndeosebi despre rege.

— Regele Janus este un om măreţ, repeta el întruna. El ne-a clădit regatul cu spada şi Credinţa.

Nu se plictisea niciodată să-l asculte pe Vaelin povestind despre întâlnirea lui cu regele Janus, cum bărbatul înalt şi roşcovan pusese o mână pe capul lui şi-l ciufulise, apoi spusese „Sper să ai braţul tatălui tău, băiete” şi chicotise. De fapt, Vaelin abia şi-l reamintea pe rege, întrucât nu avusese decât opt ani când tata îl împinsese înainte la recepţia de la palat. Îşi reamintea totuşi opulenţa sălilor şi straiele bogate ale nobililor adunaţi acolo. Regele Janus avea un fiu şi o fiică, un băiat de vreo şaptesprezece ani cu chip serios şi o fată de vârsta lui Vaelin, care se strâmbase la el dinapoia mantiei lungi, tivite cu hermină a tatălui ei. Pe atunci regele nu avea regină, care murise cu o vară în urmă, şi se zicea că inima îi era sfărâmată şi că n-avea să-şi mai ia niciodată altă mireasă. Vaelin ţinea minte că fetiţa, mama lui îi zicea „prinţesă”, zăbovise când regele trecuse mai departe pentru a saluta alt oaspete. Ea îl privise cu răceală din cap în picioare, după care pufnise:

— N-o să mă mărit cu tine. Eşti murdar.

După aceea fugise după tatăl ei fără să privească în urmă. Tatăl lui Vaelin râsese, aşa cum făcea rareori, şi-i spusese:

— Nu-ţi fie frică, băiete, n-o să te blestem cu ea.

— Şi cum arăta regele? întrebă Caenis curios. Era înalt de doi metri aşa cum se spune?

Vaelin strânse din umeri.

— Era înalt, da, totuşi nu pot spune cât de înalt. Şi avea pe gât nişte semne roşii, ciudate, ca şi cum ar fi fost ars.

— La vârsta de şapte ani a fost lovit de Mâna Roşie, rosti Caenis luându-şi pe dată tonul de povestitor. Vreme de zece zile, a suferit chinurile şi sudorile de

sânge care ar fi omorât un adult, apoi pojarul i s-a stins şi şi-a recăpătat puterile. Nici Mâna Roşie, care adusese moartea în toate familiile din ţară, nu-l putuse lua pe Janus. Chiar copil fiind, spiritul îi era prea puternic pentru a fi înfrânt.

Vaelin bănuia că băiatul ştia multe istorii şi despre tatăl lui, întrucât timpul petrecut în Ordin îl învăţase care era adevărata măsură a faimei Lordului Bătăliilor, însă nu-i ceruse niciodată să-i spună vreuna. Pentru Caenis, tatăl lui Vaelin era o legendă, un erou care stătuse la dreapta regelui în timpul Războaielor de Unificare. Pentru Vaelin, el era un călăreţ care dispăruse în pâcle cu doi ani în urmă.

— Cum îi cheamă pe copiii lui? întrebă Vaelin.

Dintr-un motiv necunoscut, părinţii lui nu-i spuseseră niciodată prea multe despre Curtea regelui.

— Fiul regelui şi moştenitorul tronului este prinţul Malcius, despre care se spune că-i un tânăr studios şi ascultător. Fiica lui este prinţesa Lyrna, despre care mulţi cred că va întrece până şi frumuseţea mamei sale.

Uneori Vaelin era tulburat de lumina care sclipea în ochii lui Caenis când vorbea despre rege şi familia lui. Erau singurele momente când îi dispărea încruntătura meditativă, ca şi cum n-ar mai fi gândit deloc. El văzuse expresii similare pe feţele oamenilor când ofereau mulţumiri Plecaţilor, de parcă firea lor obişnuită ar fi dispărut pentru o clipă, lăsând în loc doar Credinţa.

Când iarna se înteţi şi ninsoarea acoperi pământul, începură pregătirile pentru Încercarea Sălbăticiei. Excursiile cu maestrul Hutril deveniră mai lungi, lecţiile lui mai detaliate şi mai insistente; îi făcea să alerge prin zăpadă până îi dureau toţi muşchii şi împărţea pedepse aspre pentru neglijenţă şi lipsă de atenţie. Ei însă ştiau cât de important era să înveţe tot ce puteau. Dar se aflau de ceva timp în Ordin pentru ca băieţii mari să le arunce uneori câte un sfat, care consta de obicei dintr-

un avertisment înspăimântător despre primejdii viitoare, printre care la loc de cinste figura Încercarea Sălbăticiei: *Se crezuse că dispăruse pentru totdeauna, dar i-au găsit trupul în anul următor, îngheţat, lipit de un copac… A încercat să mănânce boabe-de-foc şi şi-a scuipat ficaţii… A pătruns din greşeală în vizuina unei pisici sălbatice şi a ieşit ţinându-şi maţele în palme…*

Fără îndoială, poveştile acelea erau exagerate, totuşi ascundeau un adevăr esenţial: în toate Încercările Sălbăticiei mureau băieţi.

Când sosi momentul, fură duşi în grupuri mici în decursul unei luni, pentru a reduce şansa de a se întâlni şi ajuta unul pe celălalt pe durata ordaliei. Aceasta era o încercare pe care fiecare trebuia s-o înfrunte singur. După o călătorie scurtă cu barja în amonte, urmă o călătorie lungă în căruţă pe un drum acoperit de zăpadă, lipsit de orice semne distinctive, care şerpuia prin ţinutul deluros şi cu păduri rare de la miazănoapte de Urlish. La intervale de opt kilometri, maestrul Hutril oprea căruţa şi-l ducea pe unul dintre băieţi printre copaci, întorcându-se mai târziu pentru a lua din nou hăţurile. Când veni rândul lui Vaelin, fu condus în lungul unui pârâiaş care curgea printr-o vâlcea ferită.

— Ai cremenea? întrebă maestrul Hutril.

— Da, maestre.

— Funie, strună nouă, pătură suplimentară?

— Da, maestre.

Hutril încuviinţă din cap, apoi făcu o pauză şi răsuflarea i se ridică într-un norişor de aburi în aerul îngheţat.

— Aspectul mi-a cerut să-ţi transmit un mesaj, rosti el după încă o clipă şi lui Vaelin i se păru ciudat că evita să-l privească în ochi. El a spus că, întrucât este probabil să fii vânat ori de câte ori vei părăsi adăpostul Casei, te poţi întoarce cu mine şi se va considera că ai trecut Încercarea.

Vaelin amuţi. Şocul propunerii Aspectului, la care se

adăuga faptul că era prima dată când vreunul dintre maeştri se referea la întâmplările prin care trecuse el în pădure, îl buimăci. Încercările nu erau simple chinuri arbitrare născocite de-a lungul anilor de maeştri sadici. Ele făceau parte din Ordin şi fuseseră stabilite de întemeietorul acestuia cu patru sute de ani în urmă, iar de atunci nu se schimbaseră. Erau mai mult decât o moştenire, erau un articol al Credinţei. Băiatul nu putea să nu simtă că evitarea unei Încercări şi continuarea în Ordin ar fi însemnat nu doar lipsă de onestitate, nu doar lipsă de respect faţă de prietenii lui, ci chiar blasfemie. Reflectând mai departe, un alt gând îl fulgeră: *Dacă asta este, de fapt, altă Încercare? Dacă Aspectul vrea să vadă dacă voi ocoli o probă pe care Fraţii mei n-o pot ocoli?* Dar când se uită în ochii feriţi ai maestrului Hutril, zări ceva care-i spuse că mesajul era adevărat: ruşine. Hutril considera propunerea o insultă.

— N-aş vrea să contrazic părerea Aspectului, rosti Vaelin, însă mi se pare puţin probabil ca un asasin să înfrunte dealurile acestea iarna.

Hutril aprobă iarăşi din cap şi pe buze îi apăru un zâmbet slab, foarte rar la el, însoţit de un suspin slab de uşurare.

— Nu te aventura departe, rosti el, ascultă glasul dealurilor şi ia-te doar după urmele cele mai recente.

După aceea îşi puse arcul pe umăr şi porni pe drumul lung de întoarcere la căruţă.

Vaelin îl privi îndepărtându-se şi se simţi foarte flămând, în ciuda micului dejun copios pe care toţi băieţii îl mâncaseră în dimineaţa aceea. Era încântat că profitase de ocazia de a fura nişte pâine din bucătărie înainte de plecare.

Potrivit lecţiilor lui Hutril, începu imediat să-şi construiască un adăpost; găsi un cotlon între două stânci mari, care să-i slujească drept pereţi, şi strânse lemne pentru acoperiş. În jur existau ramuri căzute pe care le putea folosi, dar în scurt timp fu nevoit să mai

taie şi altele din copacii din jur. Închise apoi a treia latură cu zăpadă, aşezată în blocuri, aşa cum fusese învăţat. După ce-şi termină munca, se răsplăti cu o chiflă, silindu-se să n-o înghită pe toată, în ciuda foamei, ci muşcând bucăţi mici pe care le mestecă bine.

După aceea trebui să aprindă un foc şi aranjă pietre mai mici în cerc lângă intrarea adăpostului, apoi curăţă zăpada din mijlocul cercului şi umplu locul cu crenguţe şi rămurele pe care le pregătise, jupuind coaja udă de zăpadă pentru a ajunge la lemnul uscat de dedesubt. Scânteie de câteva ori din cremene şi în scurt timp îşi încălzea mâinile deasupra unui foc respectabil de însufleţit. *Hrană, adăpost şi foc,* le spusese mereu maestrul Hutril. *Astea îi ţin pe oameni în viaţă. Toate celelalte sunt luxuri.*

În prima lui noapte petrecută în adăpost nu reuşi să doarmă, asaltat de vânturi urlătoare şi ger muşcător împotriva cărora pătura pe care o atârnase la intrare oferea prea puţină protecţie. Vaelin decise ca în ziua următoare să meşterească o acoperitoare mai solidă şi îşi petrecu noaptea încercând să distingă voci în vânt. Se spunea că vânturile pătrundeau în lumea de Dincolo şi că Plecaţii le foloseau pentru a trimite mesaje Credincioşilor; erau unii care stăteau ore în şir pe coastele dealurilor, căznindu-se să desluşească vorbe de înţelepciune sau alinare din partea fiinţelor dragi pe care le pierduseră. Vaelin nu auzise niciodată un glas în vânt şi se întrebă pe cine ar fi putut auzi, dacă ar fi fost adevărat. Poate pe mama lui, deşi ea nu mai venise după acea primă noapte în Ordin. Poate pe Mikehl sau pe asasini, care-şi scuipau ura în vânt. Dar în noaptea aceea nu auzi nicio voce şi până la urmă lunecă într-un somn cu întreruperi, îngheţat.

În ziua următoare, strânse crengi subţiri pentru a le împleti într-o uşă pentru adăpost. Munca era meticuloasă şi dificilă, iar degetele deja amorţite îl dureau de atâta efort. Petrecu restul zilei vânând, cu

săgeata înstrunată, şi cercetând cu atenţie zăpada în căutare de semne. Cu o noapte în urmă, prin vâlcea trecuse o căprioară, însă dârele lăsate erau prea slabe pentru a o găsi. Zări urme mai recente, de capre, dar duceau la o pantă pieptişă pe care avea puţine speranţe s-o urce înainte de lăsarea nopţii. În cele din urmă trebui să se mulţumească doar cu două ciori, care făcuseră greşeala de a poposi pe o ramură prea apropiată de adăpostul lui, şi puse curse pentru iepurii imprudenţi care simţeau nevoia să se aventureze în zăpadă.

Jumuli ciorile şi păstră penele pentru a aprinde focul, după care trase păsările în ţepuşe şi le fripse. Carnea lor era tare şi uscată, şi înţelese atunci de ce nu erau considerate o delicatesă. După lăsarea nopţii, nu mai avea ce să facă decât să se ghemuiască lângă foc, până se stinse, apoi să se culce. Uşa împletită era mai utilă decât pătura, totuşi gerul părea să-i intre în oase. Stomacul îi chiorăia, dar vântul urla încă şi mai tare şi el tot nu auzi nicio voce.

Avu mai mult noroc dimineaţă, deoarece prinse un iepure. Fu mândru de reuşită, săgeata lui îl lovise pe când fugea spre vizuină. În mai puţin de un ceas îl jupui şi curăţă, simţind o plăcere uriaşă să-l frigă deasupra focului, privind cu ochi mari grăsimea care curgea peste piele. Ar trebui să i se spună *Încercarea Foamei*, decise el când măruntaiele îi chiorţăiră din nou, vulgar de sonor. Mâncă jumătate din carne şi puse restul în scorbura unui copac pe care o alesese ca ascunzătoare. Se afla destul de sus faţă de pământ – trebuia să urce în arbore ca să ajungă la ea –, însă în acelaşi timp trunchiul era prea subţire ca să susţină greutatea unui urs care ar fi vrut să-i fure hrana. A trebuit să facă un efort real pentru a se împotrivi imboldului de a înfuleca toată carnea deodată, ştiind că, dacă ar fi procedat aşa, era posibil ca a doua zi să rămână flămând.

Restul zilei îl petrecu vânând fără succes; capcanele îi

rămăseseră supărător de goale şi trebui să sape sub zăpadă, în căutare de rădăcini. Cele găsite abia dacă aveau să-l sature şi fu nevoit să le fiarbă mult pentru a deveni comestibile, dar îi ajunseră cât să-i alunge foamea. Singurul lui noroc fu găsirea unei rădăcini deyallin, care nu era comestibilă, însă avea un suc urât mirositor, util în a-i proteja scorbura cu hrană şi adăpostul împotriva lupilor sau urşilor.

Revenea încet la adăpost după altă vânătoare eşuată, când începu să ningă cu adevărat şi în scurt timp vântul transformă fulgii în viscol. Ajunse la timp, înainte să se fi înteţit încât să nu mai poată vedea drumul, şi înţepeni zdravăn la intrare uşa din crengi împletite, încălzindu-şi mâinile reci ca gheaţa în blana iepurelui, pe care alesese s-o folosească drept manşon. Nu putea aprinde focul în toiul unui viscol şi nu avea de ales decât să aştepte oprirea acestuia, tremurând, mişcându-şi întruna degetele în blăniţă, ca să nu amorţească.

Vântul era mai puternic ca oricând şi continua să urle, aducând vocile de Dincolo… *Ce-a fost asta? Se* ridică în picioare, îşi ţinu răsuflarea şi ciuli urechile. Un glas, un glas adus de vânt. Slab, plângăreţ. Vaelin rămase tăcut şi nemişcat, aşteptând să-l audă din nou. Ţipătul crivăţului era permanent şi iritant, fiecare schimbare de ton părând să vestească alt strigăt al vocii misterioase. Băiatul aşteptă, abia răsuflând, însă nu mai auzi nimic.

Clătinând din cap, se aşeză iarăşi şi se ghemui sub pătură, străduindu-se să fie cât mai mic cu putinţă.

— … te blestem…

Tresări, trezindu-se instantaneu. Nu se putuse înşela. Vântul purta o voce. Aceasta se auzi din nou, mai iute acum, dar numai câteva cuvinte ajunseră până la el.

— … auzi?… te blestem!… nu regret nimic! Eu… nimic…

Glasul era slab, totuşi îi putea auzi limpede furia, sufletul acela trimisese un mesaj de ură peste neant. Fusese oare pentru el? Simţi o spaimă rece, care-l

cuprinse ca un pumn uriaş. *Asasinii – Brak şi ceilalţi doi*. Fiorii i se înteţiră, dar nu de frig.

— … nimic! clocoti vocea. Nimic… ce-a făcut a… Nimic! M-auzi?

Vaelin crezuse că ştiuse ce înseamnă frica, crezuse că ordalia din pădure îl întărise şi-l făcuse indiferent la teroare. Se înşelase. Unii maeştri vorbiseră despre bărbaţi care se scăpaseră în pantaloni când fuseseră copleşiţi de spaimă. Până acum nu-i crezuse.

— … o să-mi port ura în Lumea de Dincolo! Dacă mi-ai blestemat viaţa, o să-mi blestemi moartea de o mie de ori…

Tremurul lui Vaelin se opri pentru o clipă. *Moarte? Ce fel de suflet Plecat vorbeşte despre moarte?* Un gând evident îi veni în minte însoţit de un val de ruşine la care era fericit că nu asista nimeni: *cineva este afară, în viscol, în timp ce eu tremur de frică aici.*

Fu nevoit să sape pentru a ieşi din adăpost, deoarece zăpada se troienise cel puţin un metru înapoia uşii. După câteva clipe de efort, ieşi în furia viscolului. Vântul era ca un cuţit care-i tăia mantia de parcă ar fi fost din hârtie, fulgii îngheţaţi îi înţepau chipul ca nişte cuie şi nu putea să vadă aproape nimic.

— Hei! răcni el şi simţi cum cuvântul dispare în furtună de îndată ce-i ieşise de pe buze.

Trase aer adânc în plămâni, înghiţind zăpadă şi încercă din nou:

— HEI! CINE-I ACOLO?

Ceva se mişcă prin furtună, o formă vagă în zidul alb. Dispăru înainte de a putea vedea ce era. Inspirând iarăşi adânc, începu să se lupte să înainteze către locul unde credea că fusese forma, smulgându-şi cu greu picioarele din troienele îngheţate. Se împletici de câteva ori înainte să le găsească: două siluete, strânse laolaltă, parţial acoperite de zăpadă, una mare şi una mică.

— Scoală-te! răcni Vaelin înghiontind-o pe cea mare.

Aceasta gemu şi se rostogoli, iar omătul căzu de pe o

faţă încrustată de ger; din masca de gheaţă îl priveau doi ochi de un albastru spălăcit. Băiatul se retrase puţin. Nu mai văzuse niciodată o uitătură atât de intensă. Nici chiar căutătura maestrului Sollis nu-ţi putea sfredeli sufletul în felul acela. Inconştient, degetele lui strânseră mânerul jungherului de sub mantie.

— Dacă rămâneţi aici, o să-ngheţaţi şi-o să muriţi în două minute! strigă el. Am adăpost! Făcu semn înapoia sa. Puteţi merge?

Ochii continuau să-l privească, iar faţa îngheţată rămase nemişcată. *Norocul meu proverbial*, gândi Vaelin trist. *Numai eu puteam să dau peste un nebun în toiul unui viscol.*

— Eu pot să merg, se auzi glasul bărbatului ca un mârâit. După aceea dădu din cap spre forma mai mică de alături şi adăugă: O să am însă nevoie de ajutor.

Vaelin se apropie de cealaltă siluetă, o trase cu putere în picioare şi auzi un icnet de durere. Când o ajută să se ridice, gluga ei căzu şi dezvălui un chip palid de silfidă şi un ciuf de păr roşcat. Fata îşi păstră poziţia doar o clipă, după care căzu moale peste el.

— Haide, icni bărbatul, luându-i un braţ şi trecându-l peste umerii lui.

Vaelin procedă la fel cu celălalt braţ şi împreună porniră cu greu către adăpost. Păru să dureze o veşnicie; în mod incredibil, viscolul sporea în intensitate şi băiatul ştiu că dacă aveau să se oprească, fie şi numai pentru o secundă, moartea avea să-i înhaţe pe dată. Ajungând la adăpost, înlătură troianul care crescuse din nou înaintea intrării şi o împinse mai întâi pe fată înăuntru, apoi îi făcu semn bărbatului să intre. El clătină din cap.

— După tine, băiete.

Vaelin auzi tonul ferm al acelui mârâit şi ştiu că orice pierdere de timp pentru a se împotrivi ar fi fost inutilă şi posibil letală. Se târî în adăpost, împingând trupul fetei în faţa lui, înghesuindu-se amândoi cât putură de mult.

Bărbatul îi urmă iute şi statura lui voinică umplu aproape complet spaţiul dinăuntru, după care trase uşa, fixând-o în intrare.

Zăcură toţi laolaltă şi respiraţiile lor amestecate se învălătuciră în spaţiul strâmt din adăpost. Plămânii lui Vaelin ardeau de efortul strădaniei prin zăpadă, iar mâinile îi tremurau nestăpânit. Le vâri sub mantie, sperând să nu fi degerat. O oboseală irezistibilă începu să-l cuprindă, înceţoşându-i vederea, în vreme ce luneca spre pierderea cunoştinţei. Ultima imagine pe care o văzu fu a bărbatului de lângă el, care privea viscolul de afară printr-o crăpătură din uşă. Înainte ca epuizarea să-l doboare complet, Vaelin îl auzi murmurând:

— Încă puţin. Doar puţin.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, simţi o durere de cap nimicitoare; o rază subţire de soare pătrundea prin acoperiş şi-l lovea drept în ochi, ceea ce-l făcu să scoată un icnet de neplăcere. Lângă el, fata se foi prin somn şi una din cizmele ei îi învineţi tibia. Bărbatul nu se afla în adăpost, dar un miros puternic şi foarte apetisant pătrundea prin uşă. Vaelin decise să iasă şi el.

Îl găsi pe bărbat gătind turte de ovăz la focul de tabără pe o tigaie din fier, iar mirosul lor îi produse băiatului o senzaţie dureroasă de foame. Eliberate de masca de gheaţă, trăsăturile bărbatului erau graţioase, însă profund cutate. Furia care-i înceţoşase ochii pe timpul furtunii dispăruse, fiind înlocuită de o prietenie senină care lui Vaelin i se păru deconcertantă. Aprecie că avea în jur de treizeci şi cinci de ani, deşi era greu să fie sigur, deoarece chipul lui avea o profunzime, iar privirea o gravitate ce trădau o experienţă vastă.

Vaelin păstră o distanţă prudentă, temându-se că ar fi fost în stare să se repeadă la turte, dacă s-ar fi apropiat prea mult.

— M-am întors după lucrurile noastre, rosti bărbatul şi arătă din bărbie spre două raniţe din apropiere, de pe

care zăpada nu fusese complet curăţată. A trebuit să le abandonăm aseară, cu câţiva kilometri în urmă. Erau prea grele.

Luă plăcintele de pe foc şi-i întinse tigaia lui Vaelin.

Cu gura plină de salivă, el clătină din cap.

— Nu pot.

— Eşti un băiat din Ordin, da?

Vaelin încuviinţă, aproape paralizat de dorinţă.

— Din ce alt motiv să fi trăit un băiat pe aici? Bărbatul clătină trist din cap. Pe de altă parte, dacă n-ai fi fost tu, eu şi Sella am fi rămas de-a pururi sub zăpadă. Se ridică, se apropie de el şi-i întinse mâna. Îţi mulţumesc, tinere domn.

Vaelin îi strânse mâna şi simţi bătăturile aspre care-i acopereau palma. *Un războinic*? Cercetându-l mai atent, se îndoi de acest lucru. Toţi maeştrii aveau un fel anume de a se mişca şi de a vorbi, care-i deosebea de restul oamenilor. Bărbatul acesta era diferit. Era puternic ca ei, însă nu arăta ca ei.

— Mă numesc Erlin Ilnis, se prezentă bărbatul.

— Vaelin Al Sorna.

Bărbatul arcui o sprânceană.

— Numele familiei Lordului Bătăliilor.

— Da, am auzit.

Erlin Ilnis încuviinţă din cap şi nu mai stărui.

— Câte zile mai ai?

— Patru. Dacă nu mor de foame până atunci.

— Atunci acceptă scuzele mele că ţi-am tulburat încercarea. Sper să nu-ţi stric şansele de izbândă.

— Atâta timp cât nu mă ajuţi, n-ar trebui să conteze.

Bărbatul se lăsă pe vine şi începu să-şi mănânce micul dejun, tăind turtele în bucăţi cu un jungher cu lamă îngustă, pe care-l folosea pentru a le duce la gură. Nemaiputând să reziste, Vaelin plecă să-şi ia bucata de carne de iepure din scorbură. Fu nevoit să sape printr-un strat gros de zăpadă, dar în scurt timp reveni la adăpost.

— N-am mai văzut un viscol ca ăsta de mulţi ani, comentă încetişor Erlin în timp ce băiatul îşi frigea iepurele. Obişnuisem să cred că înrăutăţirea vremii era un semn. Întotdeauna se părea că după aceea urmează un război sau o molimă. Acum îmi spun că nu înseamnă nimic altceva decât că s-a stricat vremea.

Vaelin se simţi îndemnat să vorbească, pentru că în felul acela nu se mai gândea la permanentele proteste ale stomacului său.

— Molimă? Te referi la Mâna Roşie. N-ai cum să fii atât de vârstnic ca s-o fi văzut.

Bărbatul surâse uşor.

— Am… călătorit mult. Molima soseşte pe multe meleaguri, sub multe forme.

— Câte? insistă Vaelin. Câte meleaguri ai văzut?

Erlin căzu pe gânduri şi-şi frecă tuleiele sure ale bărbii.

— La drept vorbind, n-aş putea spune. Am văzut minunile Imperiului alpiran şi ruinele templelor leandrene. Am păşit pe potecile întunecate ale codrilor din miazănoapte şi am străbătut stepele nesfârşite unde Eorhil Sil vânează elanii cei mari. Am văzut o sumedenie de cetăţi, insule şi munţi. Dar întotdeauna, fără doar şi poate, oriunde m-aş duce, nimeresc într-o furtună.

— Nu eşti din Tărâm?

Vaelin era derutat. Accentul bărbatului suna straniu, abundând în vocale ce zgâriau urechea, totuşi era clar asraelin.

— Ba da, aici m-am născut, într-un sat aflat la câţiva kilometri spre miazăzi de Varinshold, atât de mic încât nici măcar nu are un nume. Acolo îmi vei găsi neamurile.

— De ce ai plecat? De ce ai călătorit în aşa multe locuri?

Bărbatul strânse din umeri.

— Aveam mult timp la dispoziţie şi nu mă puteam gândi la ce altceva să fac.

— De ce erai aşa furios?

Erlin se răsuci brusc către el.

— Poftim?

— Te-am auzit. Am crezut că era un glas adus de vânt, al unuia dintre Plecaţi. Erai furios, am auzit. Aşa v-am găsit.

Chipul lui Erlin căpătă o expresie de tristeţe profundă, aproape înspăimântătoare. Amărăciunea lui era atât de mare, încât Vaelin se întrebă din nou dacă nu cumva salvase un nebun.

— Un om spune multe prostii când vede moartea cu ochii, rosti Erlin. După ce vei ajunge un Frate adevărat, sunt sigur că vei auzi bărbaţi aflaţi pe moarte spunând prostiile cele mai ridicole.

Fata ieşi din adăpost, clipind ameţită sub lumina soarelui, cu un şal strâns peste umeri. Văzând-o clar pentru prima dată, lui Vaelin îi fu greu să nu se holbeze. Faţa ei era un oval desăvârşit, încadrat de bucle de un roşu-deschis. Era mai mare decât el cu vreo doi ani şi cu trei, patru centimetri mai înaltă. Îşi dădu seama că de mult timp nu mai văzuse nicio fată şi se simţi foarte stingherit.

— Bună dimineaţa, Sella, o întâmpină Erlin. Dacă ţi-e foame, mai sunt turte în raniţa mea.

Ea surâse scurt şi aruncă o privire precaută spre băiat.

— El este Vaelin Al Sorna, urmă Erlin. Un Frate novice din al Şaselea Ordin. Îi datorăm mulţumirile noastre.

Fata se stăpâni destul de bine, însă Vaelin îi observă încordarea când Erlin menţionase Ordinul. Se întoarse către băiat şi-şi mişcă mâinile într-o serie de gesturi fluide şi complicate, cu un zâmbet sec fixat pe chip. *E mută,* pricepu el.

— A spus că am fost norocoşi să găsim un asemenea suflet curajos în mijlocul sălbăticiei, traduse Erlin.

În realitate Sella zisese: *Spune-i că-i mulţumesc şi*

haide să plecăm. Vaelin hotărî că ar fi preferabil să ascundă că-i era cunoscută ştiinţa limbajului semnelor.

— Eşti binevenită, rosti el.

Fata înclină din cap şi se apropie de raniţe.

Vaelin începu să mănânce, îndesând carnea în gură cu degete murdare, fără să-i pese că maestrul Hutril ar fi fost consternat de un asemenea spectacol. Erlin şi Sella discutară prin limbajul semnelor. Gesturile lor fuseseră îndelung practicate şi erau executate cu o fluenţă care-l făcea să se ruşineze de tentativele lui stângace de a-l imita pe maestrul Smentil. În ciuda uşurinţei cu care comunicau, Vaelin observă mişcările bruşte, nervoase ale mâinilor fetei şi gesturile mai reţinute, liniştitoare ale lui Erlin.

El ştie cine suntem? întrebă fata.

Nu, răspunse Erlin. *Nu-i decât un copil. Curajos şi isteţ, dar un copil. Ei sunt învăţaţi să lupte. Ordinul nu le spune nimic despre celelalte credinţe.*

Sella aruncă o privire scurtă, ferită în direcţia lui Vaelin, iar el îi zâmbi şi-şi linse grăsimea de pe degete.

Ne-ar ucide dacă ar şti? întrebă ea.

Nu uita că ne-a salvat vieţile. Erlin se opri şi Vaelin avu impresia că se străduia să nu-l privească. *Şi el este diferit,* spuseră mâinile bărbatului. *Alţi Fraţi din al Şaselea Ordin nu sunt ca el.*

În ce fel diferit?

În el există mai mult... mai mult sentiment. Nu simţi?

Ea clătină din cap. *Nu simt decât pericol. De zile întregi nu pot să simt altceva.* Se opri o clipă şi fruntea netedă îi fu încreţită de o încruntătură. *El poartă numele Lordului Bătăliilor.*

Da. Cred că este fiul lui. Am auzit că l-ar fi încredinţat Ordinului după moartea soţiei.

Mişcările ei deveniră agitate, insistente. *Trebuie să plecăm imediat*!

Erlin se sili să zâmbească spre Vaelin. *Calmează-te, altfel va deveni suspicios.*

Băiatul se ridică şi se duse la pârâiaş ca să-şi spele grăsimea de pe mâini. *Sunt fugari*, gândi el. *Dar de cine fug? Şi ce voiau să spună prin* „celelalte credinţe”? Nu era pentru prima oară când regreta că niciunul dintre maeştri nu era acolo ca să-l îndrume. Sollis sau Hutril ar fi ştiut ce să facă. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i reţină cumva. Să-i doboare şi să-i lege. Nu era sigur că ar fi putut. Fata nu reprezenta o problemă, însă Erlin era un bărbat în toată firea şi puternic. Vaelin bănuia că ştia cum să lupte, chiar dacă meseria lui nu era de războinic. Tot ce putea face era să le privească discuţia pentru a afla mai multe.

Simţi din întâmplare mirosul, fiindcă vântul îşi schimbase direcţia şi i-l adusese, slab, dar clar: *sudoare de cal. Trebuie să fie aproape, dacă o pot simţi. Şi nu-i doar un singur cal. Vin dinspre miazăzi.*

Urcă grăbit malul de miazăzi al vâlcelei şi cercetă dealurile din direcţia aceea. Îi zări imediat, un pâlc întunecat de călăreţi, aflat la un kilometru spre miazăzi prin răsărit. Cinci, şase cai şi trei copoi de vânătoare. Se opriseră, iar de la depărtarea aceasta era greu de desluşit ce făceau, însă Vaelin presupuse că-i aşteptau pe câini să găsească o urmă de miros.

Se sili să se întoarcă fără grabă la adăpost, unde o găsi pe fată lovind posacă în foc cu vârful unui băţ şi pe Erlin legând curelele raniţei sale.

— Vom pleca în curând, îl asigură bărbatul. Ţi-am făcut destule necazuri.

— Mergeţi spre miazănoapte? întrebă Vaelin.

— Da, către coasta renfaelină. Sella are rude acolo.

— Tu nu eşti rudă cu ea?

— Nu-i sunt decât prieten şi tovarăş de drum.

Vaelin intră în adăpost şi-şi luă arcul, simţind cum creşte încordarea fetei când îşi legă struna arcului şi-şi trecu tolba peste umăr.

— Trebuie să vânez, rosti el.

— Desigur. Aş fi dorit să-ţi fi putut da ceva din hrana

noastră.

— Nu-mi este îngăduit să fiu ajutat de alţii în încercarea aceasta. De altfel, sunt sigur că nu aveţi aşa multă ca s-o puteţi împărţi.

Mâinile fetei se mişcară nervos: *Aşa este.*

— Cred că ar trebui să plecăm acum, rosti Erlin şi se apropie de el cu mâna întinsă. Încă o dată îţi mulţumesc, tinere domn. Rareori întâlneşti un suflet atât de generos. Crede-mă, ştiu…

Vaelin mişcă din mâini şi formele pe care le descrise erau stângace în comparaţie cu ale lor, dar înţelesul era cât se poate de clar: *Călăreţi în miazăzi. Au câini. De ce?*

Sella duse palma la gură şi chipul îi deveni alb ca varul de spaimă. Mâna lui Erlin se apropie pe nesimţite de pumnalul cu lamă curbată de la brâu.

— Nu face asta, rosti Vaelin. Spune-mi doar de ce fugiţi. Şi cine vă urmăreşte.

Erlin şi fata schimbară priviri iuţi. Degetele ei tremurară, luptându-se cu imboldul de a comunica. Erlin o prinse de mână; băiatul nu fu sigur dacă încerca s-o calmeze sau s-o determine să tacă.

— Aşadar, vă învaţă semnele, comentă Erlin pe un ton neutru.

— Ne învaţă multe lucruri.

— V-au învăţat şi despre Tăgăduitori?

Vaelin se încruntă, amintindu-şi una dintre rarele explicaţii ale tatălui său. Fusese prima dată când băiatul văzuse poarta cetăţii şi trupurile care putrezeau în cuştile atârnate pe zid.

— Tăgăduitorii sunt blasfematori şi eretici. Sunt cei care neagă adevărul Credinţei.

— Ştii ce se întâmplă cu ei?

— Sunt ucişi şi atârnaţi de zidurile cetăţii, în cuşti.

— Sunt atârnaţi de vii de ziduri şi sunt lăsaţi să moară de foame. Le sunt tăiate limbile, pentru ca strigătele lor să nu-i tulbure pe trecători. Iar toate astea se fac doar pentru că ei au altă credinţă.

— Nu există altă Credinţă.

— Ba da! Tonul lui Erlin era fioros, implacabil. Ţi-am spus că am umblat prin toată lumea asta. Există nenumărate credinţe şi nenumăraţi zei. Există mai multe feluri de a cinsti divinul decât numărul stelelor de pe cer.

Vaelin clătină din cap, considerând irelevant argumentul acela.

— Asta sunteţi voi? Tăgăduitori?

— Nu. Eu urmez aceeaşi Credinţă ca tine, râse scurt şi amar Erlin. La urma urmelor, nu prea am de ales. Sella însă are altă potecă. Credinţa ei este diferită, totuşi la fel de adevărată ca a ta şi a mea. Dar dacă ea va fi prinsă de cei care ne vânează, va fi torturată şi ucisă. Crezi că se cuvine asta? Crezi că toţi Tăgăduitorii merită o astfel de soartă?

Vaelin o privi pe fată. Frica îi domina chipul şi buzele îi tremurau, dar ochii îi erau neatinşi de teroare. Priveau în ochii lui fără să clipească, hipnotic, întrebător, amintindu-i de maestrul Sollis în timpul primei lecţii de scrimă.

— Nu mă poţi păcăli, i se adresă el.

Sella inspiră adânc, îşi desprinse cu blândeţe mâinile din ale lui Erlin şi semnaliză: *Nu încerc să te păcălesc. Caut ceva.*

— Ce anume?

Ceva ce n-am văzut până acum. Se întoarse către bărbat. *Ne va ajuta.*

Vaelin deschise gura să replice, însă cuvintele îi muriră pe buze. Ea avea dreptate, avea să-i ajute. Decizia nu era defel complicată. Era acţiunea corectă şi el ştia asta. Avea să-i ajute, fiindcă Erlin era cinstit şi curajos şi pentru că Sella era drăguţă şi văzuse ceva în el. Avea să-i ajute fiindcă ştia că nu meritau să moară.

Intră în adăpost şi ieşi cu rădăcina de yallin.

— Ia-o, i-o aruncă lui Erlin. Taie-o în două şi frecaţi-vă cu sucul ei pe picioare şi pe mâini. Al cui miros îl cunosc

câinii?

Erlin adulmecă rădăcina nesigur.

— Ce-i asta?

— O să v-acopere mirosul. Pe care din voi îl urmăresc?

Sella se atinse pe piept. Vaelin arătă eşarfa din mătase pe care fata o purta la gât şi-i făcu semn să i-o dea.

A fost a mamei, protestă ea.

— Atunci va fi fericită că ţi-a salvat viaţa.

După o clipă de şovăială, ea desfăcu eşarfa şi i-o întinse. Băiatul şi-o legă la încheietura mâinii.

— Este oribil! se plânse Erlin când se unse cu sucul de yallin pe cizme, strâmbându-se simţind izul înţepător.

— Aşa li se pare şi câinilor, replică Vaelin.

După ce şi Sella îşi unse cizmele şi mâinile, băiatul îi conduse în partea cea mai deasă a pădurii care-i înconjura. La câteva sute de metri de adăpost, exista o scorbură îndeajuns de mare ca să ascundă doi oameni, dar care nu oferea protecţie dacă era vorba despre nişte cunoscători. Vaelin spera ca bărbaţii care-i urmăreau să nu se apropie îndeajuns ca s-o vadă. După ce intrară acolo, el luă rădăcină de yallin de la Sella şi scurse sucul pe care îl mai putu stoarce din ea pe pământul şi copacii din jur.

— Staţi aici şi să nu scoateţi niciun sunet. Dacă-i auziţi pe câini, rămâneţi pe loc, nu fugiţi. Dacă nu revin într-o oră, mergeţi spre miazăzi vreme de două zile, apoi cotiţi către apus, urmaţi drumul de pe coastă spre miazănoapte şi ţineţi-vă departe de cetăţi.

Dădu să se îndepărteze, când Sella se întinse către el, cu mâna tremurând în apropierea mâinii băiatului. Părea că se temea să-l atingă. Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui, de data asta neîntrebători, ci doar sclipind de recunoştinţă. El îi surâse scurt şi porni, fugind cât putea de repede spre vânători. Pădurea rară era ca o ceaţă în jurul lui şi trupul chinuit de foame îl durea din cauza efortului depus. Îşi împinse în străfundul minţii

suferinţa şi continuă să alerge, cu eşarfa de pe încheietură fluturând în vânt.

Avu nevoie de cinci minute de goană susţinută, parcă interminabilă, până să audă câinii, schelălăituri îndepărtate şi ascuţite, care se transformau în lătrături ascuţite şi ameninţătoare pe măsură ce se apropiau. Vaelin îşi alese o poziţie de pe care să se poată apăra, pe un trunchi de mesteacăn căzut, şi-şi scoase iute eşarfa de la mână, legând-o la gât şi ascunzând-o vederii. Aşteptă, cu săgeata înstrunată, cu răsuflarea ieşindu-i în aburi pe când inspira adânc şi se lupta cu tremurul din membre.

Câinii ajunseră la el mai iute decât se aşteptase: trei forme negre care ţâşniră din tufe la douăzeci de metri depărtare, mârâind, cu colţi galbeni strălucitori, răscolind zăpada când se năpustiră spre el. Pe moment, băiatul fu şocat de înfăţişarea lor, întrucât erau o rasă neobişnuită, fiind mai mari, mai rapizi şi mai musculoşi decât orice alţi copoi de vânătoare pe care îi văzuse vreodată. Prin comparaţie, până şi renfaelienii din cuştile Ordinului păreau simple animale de companie. Trăsătura lor cea mai teribilă erau ochii, galben sclipitori, plini de ură, care păreau că strălucesc pe măsură ce se apropiau de el, cu balele curgând din boturile lor mârâitoare.

Săgeata băiatului îl lovi pe primul în beregată şi-l rostogoli în zăpadă cu un schelălăit jalnic de surprindere. Vaelin încercă să tragă altă săgeată, dar al doilea câine ajunse la el înainte s-o fi scos din tolbă. Animalul sări, cu labele cu gheare ascuţite ca nişte cuie îndreptate către pieptul lui, ţinând capul uşor răsucit, ca să-l prindă de gât cu ai săi colţi lucioşi. Vaelin se lăsă să cadă înapoi, purtat de forţa atacului, dădu drumul arcului şi scoase cu mâna dreaptă jungherul de la brâu, pentru a lovi în sus atunci când atinse pământul cu spinarea, iar inerţia câinelui îl ajută să-i îngroape lama în piept, trecând prin coaste şi cartilagii pentru a găsi

inima, din care sângele se revărsă prin bot într-un val gros şi negru. Luptându-se cu greaţa, Vaelin îşi propti cizmele sub trupul care zvâcnea şi-l împinse într-o parte, apoi se rostogoli, îndepărtându-se de el, şi se ridică, cu jungherul aţintit spre al treilea câine, gata de atac.

Acesta nu mai sosi.

Câinele se aşeză, cu urechile lipite de ţeastă, ţinând capul în pământ şi ferindu-şi privirea. Schelălăi, după care îşi ridică trupul musculos, se aşeză din nou şi-l privi cu o expresie ciudată, temătoare şi, în acelaşi timp, de aşteptare.

— Ar fi bine să fii bogat, băiete, rosti un glas morocănos şi furios. Îmi datorezi trei dulăi.

Vaelin se răsuci, cu jungherul pregătit, şi văzu un bărbat voinic şi cu înfăţişare aspră, care apăru dintre tufe; pieptul care i se ridica şi cobora iute arăta că alergase în urma celor trei câini. Pe spinare avea prinsă o spadă asraelină şi purta o mantie de un albastru-închis, murdară.

— Doi câini, rosti Vaelin.

Bărbatul îl fulgeră din priviri, după care scuipă pe jos, duse mâna la spate şi-şi trase spada cu o mişcare îndelung practicată.

— Ăştia sunt copoi-de-sclavi volariani, căcăciosule. Al treilea nu-mi mai este de niciun folos.

Se apropie şi picioarele îi păşiră peste zăpadă cu mişcări de dans familiare, vârful spadei în jos şi braţul uşor îndoit.

Câinele mârâi, gros, surd şi ameninţător. Vaelin riscă să se uite direct spre animal, aşteptându-se să-l vadă înaintând iarăşi, însă observă că privirea lui galbenă şi plină de ură era aţintită asupra bărbatului cu spadă, iar buzele îi tremurau deasupra colţilor dezgoliţi.

— Vezi?! strigă bărbatul. Vezi ce-ai făcut? Patru ani de dresaj pentru ticăloşii ăştia s-au dus pe apa sâmbetei!

În clipa aceea pe Vaelin îl lovi un val de recunoaştere

pe care ar fi trebuit să-l fi simţit de îndată ce apăruse bărbatul. Îşi ridică încetişor mâna stângă, arătând că era neînarmată, şi o strecură sub cămaşă, pentru a-şi prinde medalionul şi a-l ridica.

— Îmi cer iertare, Frate.

Pentru o clipă, confuzia se citi limpede pe chipul necunoscutului şi Vaelin îşi dădu seama că acesta nu era derutat de vederea medalionului, ci se întreba dacă l-ar fi putut omorî, deşi făcea parte din Ordin. În cele din urmă, decizia fu luată de altcineva.

— Bagă spada în teacă, Makril! rosti un glas ascuţit, educat.

Vaelin se întoarse şi zări un călăreţ care ieşea dintre copaci.

Avea trăsături ascuţite şi încuviinţă cordial către el, apropiindu-şi armăsarul, un cal de vânătoare asraelin sur din miazăzi, o rasă cu picioare lungi, renumită mai degrabă pentru rezistenţă decât pentru agresivitate. Călăreţul îl opri la doi metri depărtare şi-l privi pe Vaelin cu o expresie care părea într-adevăr binevoitoare. Băiatul văzu că mantia lui era neagră: culoarea celui de-al Patrulea Ordin.

— O zi bună, frăţioare! îl salută bărbatul cu trăsături ascuţite.

Vaelin încuviinţă scurt din cap şi-şi vârî jungherul în teacă.

— Şi ţie, maestre!

— Maestru? Surâse uşor. Nu cred. Se uită la câinele rămas în viaţă, care mârâia acum spre el. Mă tem că ţi-am asigurat un tovarăş nedorit, frăţioare.

— Tovarăş?

— Copoii-de-sclavi volariani sunt o rasă mai puţin obişnuită. Uneori sunt sălbatici mai presus de orice închipuire, dar respectă un cod ierarhic rigid. Ai ucis căpetenia grupului din care făcea parte animalul acesta şi pe cel care l-ar fi înlocuit. Acum el te consideră drept căpetenia lui. Este prea tânăr ca să te atace şi să te

renege, aşa că-ţi va oferi loialitate statornică, deocamdată.

Băiatul se uită la câine şi văzu o masă de muşchi şi colţi care mârâia şi căreia îi curgeau balele, cu botul acoperit de o serie de cicatrice, cu blana în smocuri năclăite de noroi şi rahat.

— Nu-l vreau, zise el.

— E prea târziu pentru asta, nătărăule, murmură Makril.

— Termină cu prostiile, Makril! îl admonestă bărbatul cu trăsături ascuţite. Ai pierdut nişte dulăi, o să facem rost de alţii. Se aplecă şi întinse mâna către Vaelin. Mă numesc Tendris Al Forne şi sunt Frate al celui de-al Patrulea Ordin şi slujitor al Consiliului pentru Încălcări Eretice.

— Vaelin Al Sorna, răspunse băiatul strângându-i mâna. Frate novice al celui de-al Şaselea Ordin, în aşteptarea confirmării.

— Da, desigur. Tendris se aşeză înapoi în şa. Încercarea Sălbăticiei, aşa-i?

— Da, Frate.

— În niciun caz nu invidiez Încercările Ordinului tău, îi oferi Tendris un surâs înţelegător. Îţi mai aminteşti Încercările tale, Frate? se adresă el lui Makril.

— Doar în coşmaruri.

Makril dădea ocol luminişului, lăsându-se la răstimpuri pe vine pentru a cerceta o urmă din zăpadă. Vaelin îl văzuse pe maestrul Hutril procedând la fel, dar cu mai multă graţie. Hutril degaja o aură calmă când căuta urme. Makril era complet diferit, mereu în mişcare, agitat, parcă neliniştit.

Trosnetul zăpezii sub copite vesti sosirea a încă trei Fraţi din al Patrulea Ordin, toţi călări pe cai asraelini de vânătoare, ca Tendris, şi având aerul bărbaţilor duri şi cu piele tăbăcită care-şi petrec cea mai mare parte a vieţii sub cerul liber, vânând. Toţi îl salutară pe Vaelin cu gesturi scurte când Tendris îl prezentă, apoi se

împrăştiară pentru a cerceta împrejurimile.

— Se poate ca ei să fi trecut pe aici, le spuse Tendris. Copoii trebuie să fi adulmecat şi altceva decât un posibil prânz în tânărul nostru prieten aici de faţă.

— Pot să-ntreb ce anume căutaţi, Frate? rosti Vaelin.

— Năpasta Tărâmului şi a Credinţei noastre, îi răspunse Tendris cu tristeţe. Necredincioşi. Este o sarcină pe care am primit-o eu şi Fraţii care mă însoţesc. Noi îi vânăm pe cei care reneagă Credinţa. Poate că te va surprinde să afli că există asemenea oameni, dar, crede-mă, aşa este.

— Nimic pe-aici, anunţă Makril. Nicio urmă, nimic ce să fi adulmecat copoii. Trecu printr-un troian înalt de zăpadă şi se opri în faţa lui Vaelin. Doar pe tine.

Băiatul se încruntă.

— Şi de ce m-ar fi urmărit câinii voştri?

— Ai întâlnit pe cineva în timpul Încercării? întrebă Tendris. Poate un bărbat şi o fată?

— Erlin şi Sella?

Makril şi Tendris schimbară o privire.

— Când? întrebă Makril.

— Acum două nopţi. Vaelin fu încântat de indiferenţa cu care rostise minciuna; devenea tot mai iscusit în înşelătorii. Aveau nevoie de adăpost. Se uită la Tendris. Am greşit cu ceva, Frate?

— Bunătatea şi generozitatea nu sunt niciodată greşite, zâmbi Tendris, şi Vaelin se simţi tulburat de faptul că surâsul lui părea autentic. Ei mai sunt în adăpostul tău?

— Nu, au plecat în dimineaţa următoare. Au vorbit puţin, ba chiar fata n-a spus nimic.

Makril pufni în râs fără veselie.

— Este mută, băiete.

— Mi-a dăruit asta. Vaelin scoase eşarfa Sellei de sub cămaşă. Drept mulţumire, mi-a spus Erlin. N-am văzut niciun rău în a o lua. Nu oferă căldură. Dacă pe ei îi vânaţi, poate că dulăii voştri i-au simţit mirosul.

Makril se apropie şi adulmecă eşarfa cu nările dilatate şi ochii fixaţi asupra băiatului. *Nu crede niciun cuvânt*, îşi dădu seama Vaelin.

— El ţi-a spus încotro mergeau? întrebă Tendris.

— Spre miazănoapte, spre Renfael. A spus că fata avea neamuri acolo.

— A minţit, zise Makril. Ea n-are niciun neam, nicăieri.

De lângă Vaelin, mârâiturile dulăului se înteţiră. Makril se retrase încetişor, făcându-l pe băiat să se întrebe ce fel de câine putea trezi frica în propriul stăpân.

— Vaelin, o să te întreb un lucru foarte important, rosti Tendris şi se aplecă în şa, fixându-l cu ochii. Fata te-a atins cumva?

— Să mă atingă, Frate?

— Da. Fie şi cea mai uşoară atingere?

Vaelin îşi reaminti şovăiala cu care Sella se întinsese către el şi-şi dădu seama că ea nu-l atinsese deloc, deşi îi simţise profunzimea privirii, când descoperise ceva în adâncul lui, aproape ca pe o atingere pe dinăuntru.

— Nu. Nu m-a atins.

Tendris reveni în şa şi aprobă mulţumit din cap.

— Atunci ai fost cu adevărat norocos.

— Norocos?

— Fata este o vrăjitoare Tăgăduitoare, băiete, zise Makril. Se cocoţase pe trunchiul de mesteacăn şi mesteca o trestie-de-zahăr care apăruse în pumnul lui bătucit. Îţi poate răsuci inima dintr-o singură atingere a mânuţei ei gingaşe.

— Fratele nostru vrea să spună, explică Tendris, că fata aceea deţine o putere, o iscusinţă care provine din Beznă. Erezia Necredincioşilor se manifestă uneori în feluri stranii.

— Ea deţine o putere?

— Mai bine să nu te împovărăm cu amănunte. Tendris trase hăţurile calului şi-l îndreptă spre marginea poienii,

privind în jur după urme. Zici că au plecat ieri-dimineaţă?

— Da, Frate. Vaelin încercă să nu se uite spre Makril, ştiind că vânătorul butucănos îl scruta intens şi bănuitor. Către miazănoapte.

— Hmm. Tendris îl privi pe Makril. Îi mai putem urmări fără copoi?

Makril ridică din umeri.

— Poate, însă nu va fi lesne după viscolul de azi-noapte. Mai muşcă o dată din trestia-de-zahăr, după care o aruncă. O să merg să caut la miazănoapte de dealuri. Tu ar trebui să-i iei pe ceilalţi şi să cercetaţi spre răsărit şi apus. S-ar putea să încerce să se-ntoarcă pe propriile lor urme, ca să ne păcălească.

Îi aruncă lui Vaelin o ultimă privire duşmănoasă, apoi dispăru, alergând printre copaci.

— Este timpul să plec şi eu, rosti Tendris. Sunt sigur că te voi revedea după ce vei fi trecut prin toate Încercările. Cine ştie, poate că în compania mea va fi un loc pentru un Frate tânăr cu inimă curajoasă şi ochi iute.

Vaelin se uită la leşurile celor doi copoi şi la dârele de sânge care pătau zăpada albă. *Ei m-ar fi ucis. Pentru asta sunt prăsiţi. Nu doar pentru urmărire. Dacă i-ar fi găsit pe Sella şi Erlin…*

— Nimeni nu ştie potecile pe care ne va conduce Credinţa, Frate, răspunse el pe un ton egal.

— Aşa este, încuviinţă Tendris, acceptând zicerea. Norocul fie de partea ta!

Vaelin era atât de surprins că planul lui izbândise, încât îl lăsă pe celălalt să ajungă aproape la marginea luminişului, înainte de a-şi aminti să pună o întrebare esenţială.

— Frate! Ce fac cu dulăul ăsta?

Tendris privi peste umăr şi-şi îndemnă calul la trap.

— Dacă eşti înţelept, ucide-l. Dacă eşti curajos, păstrează-l.

Râse şi ridică un braţ, după care armăsarul lui porni în galop şi zăpada se înălţă într-un nor gros care scânteie în soarele iernii.

Vaelin se uită la dulăul care îl privea cu ochi adoratori; limba lungă şi roz atârna din botul umed. Îi văzu iarăşi numeroasele cicatrice de pe nas. Deşi animalul era încă tânăr, era vădit că avusese o viaţă grea.

— Scrijelitul, i se adresă băiatul. Aşa o să-ţi spun: Scrijelitul.

Carnea de câine se dovedi tare şi plină de zgârciuri, însă Vaelin încetase de mult să mai fie mofturos. Scrijelitul schelălăise întruna când băiatul tranşase unul dintre leşuri în poieniţă, retezând pulpa din spate a copoiului celui mai mare. Păstrase distanţa tot timpul cât Vaelin revenise la adăpost şi tăiase bucăţi de carne pe care să le frigă. Abia după ce băiatul terminase de mâncat şi ascunsese restul cărnii în scorbură, dulăul se aventurase mai aproape, adulmecându-i picioarele, parcă în căutarea siguranţei. Indiferent care ar fi fost trăsăturile sălbatice ale copoilor-de-sclavi volariani, canibalismul nu se număra printre ele.

— Nu ştiu ce să-ţi dau de mâncare, dacă nu vrei să te atingi de ai tăi, reflectă Vaelin mângâindu-l stângaci pe cap.

Fără îndoială, câinele nu era obişnuit cu astfel de gesturi şi se ghemuise precaut când băiatul încercase să-l mângâie prima dată.

Vaelin revenise la adăpost de mai bine de o oră şi aprinsese focul, fripsese carnea, curăţase zăpada dinăuntru şi se împotrivise ispitei de a se duce să vadă dacă Erlin şi Sella mai erau în scorbură. Încercase o senzaţie de nelinişte încă din clipa când plecase Tendris, impresia că bărbatul îi acceptase spusele cam prea uşor. Putea să se înşele, desigur. Tendris i se păruse genul de Frate a cărui Credinţă era absolută şi de nezdruncinat.

În cazul acela, nici nu i-ar fi trecut prin minte că un Frate ar putea minţi, ba, mai mult, să mintă pentru a proteja un Tăgăduitor. Pe de altă parte, era oare posibil ca un bărbat care-şi petrecea viaţa vânându-i pe eretici prin tot Tărâmul să fie chiar lipsit de cinism?

Fără răspunsuri la întrebările acestea, Vaelin nu putea risca să verifice soarta fugarilor. Vântul nu purta cu sine nimic care să-l avertizeze altceva, nicio schimbare în cântecul sălbăticiei nu ameninţa o ambuscadă, însă el rămase la adăpost, mâncă din carnea câinelui şi se întrebă ce putea face cu acel cadou primit.

Scrijelitul părea un animal ciudat de voios, ţinând seama de faptul că fusese prăsit şi dresat pentru a vâna şi omori oameni. Rătăcea prin jurul adăpostului, jucându-se cu beţe sau oase pe care le dezgropase din zăpadă şi pe care i le aducea băiatului, care învăţase repede că încercarea de a i le smulge era inutilă şi obositoare. Nu era deloc sigur că avea să i se îngăduie să păstreze dulăul la revenirea în Casa Ordinului. Era greu de crezut că maestrul Chekril, îngrijitorul cuştilor, să dorească o asemenea fiară lângă iubiţii lui copoi. Cel mai probabil, aveau să-i înfigă un pumnal în beregată de îndată ce ar apărea la porţi.

Plecară la vânătoare după-amiază şi Vaelin se aşteptase la altă căutare lipsită de succes, dar în scurt timp Scrijelitul mirosi ceva. Schelălăi scurt şi porni în salturi prin zăpadă, urmat de băiat care abia înainta după el. Când ajunse la sursa mirosului simţit de dulău, găsi leşul îngheţat al unei ciute mici, care fusese fără îndoială prinsă de viscolul din noaptea trecută. În mod straniu, era neatins; Scrijelitul aştepta răbdător alături, privindu-l pe Vaelin cum se apropia. Băiatul curăţă leşul şi-i azvârli câinelui măruntaiele, a cărui reacţie de încântare îl surprinse. Lătră fericit şi înfulecă, pocnind lacom din fălci. Vaelin târî ciuta înapoi la adăpost, reflectând la schimbarea stranie a sorţii lui. Fusese la un pas de flămânzire, pentru ca acum, în mai puţin de o

zi, să ajungă la o abundenţă de hrană, de fapt, mai mult decât ar fi putut mânca înainte ca maestrul Hutril să revină şi să-l ducă înapoi la Casa Ordinului.

Întunericul sosi iute, o noapte senină, dar fără lună, care transforma zăpada în cute de argint albastru şi întindea pe deasupra o panoramă vastă de stele. Dacă acum Caenis ar fi fost lângă el, ar fi putut numi toate constelaţiile, totuşi Vaelin putea distinge câteva dintre cele mai evidente: Spada, Cerbul şi Fecioara. Caenis îi povestise o legendă care relata că primele suflete ale Plecaţilor azvârliseră stelele pe cer din Lumea de Dincolo, ca un cadou pentru generaţiile viitoare, creând cu ele desene care să-i călăuzească pe cei vii pe poteca vieţii. Mulţi susţineau că erau în stare să citească mesaje scrise în cer; majoritatea acestora părea să se adune în târguri şi iarmaroace, oferind poveţe în schimbul unui pumn de monede din aramă.

Băiatul se întreba de ce oare vârful Spadei era îndreptat spre miazăzi, când sentimentul lui de nelinişte se consolidă într-o certitudine îngheţată. Scrijelitul se încordă şi ridică puţin capul. Nu se simţea niciun miros, nu se auzea niciun sunet, nu exista niciun fel de avertisment, totuşi ceva nu era în regulă.

Vaelin se întoarse şi privi peste umăr, către tufele nemişcate dinapoia sa. *Cât de tăcut este,* se minună el cu adevărat impresionat. *Niciun asasin n-ar putea fi aşa iscusit.*

— Dacă ţi-este foame, Frate, strigă băiatul, am destulă carne de împărţit!

Reveni la foc şi mai adăugă câteva lemne pentru a păstra flăcările înalte. După o tăcere scurtă auzi un scârţâit de cizme pe omăt, când Makril păşi pe lângă el şi se ghemui de cealaltă parte a focului, răşchirându-şi degetele spre căldura văpăilor. Nu se uită la Vaelin, ci-l fulgeră din priviri pe Scrijelit.

— Ar fi trebuit să-i fi luat gâtul, mormăi el.

Vaelin intră în adăpost şi tăie o bucată de carne.

— Căprioară, rosti el şi i-o aruncă lui Makril.

Bărbatul îşi înfipse pumnalul în carne şi aranjă o grămăjoară de pietre, ca s-o ţină deasupra focului, apoi îşi întinse pătura pe sol şi se aşeză.

— Este o noapte frumoasă, Frate, zise Vaelin.

Makril mârâi şi-şi desfăcu cizmele ca să-şi maseze picioarele. Mirosul fu îndeajuns de puternic pentru ca Scrijelitul să se ridice şi să se îndepărteze.

— Îmi pare rău că Fratele Tendris n-a dat crezare vorbelor mele, continuă Vaelin.

— El te-a crezut. Makril culese ceva dintre degetele de la picioare şi azvârli în foc, unde pocni şi şuieră. Este un adevărat om al Credinţei. Eu însă sunt un ticălos bănuitor, născut în şanţ. De-aia mă păstrează lângă el. Nu mă-nţelege greşit, are o mulţime de capacităţi, este cel mai bun călăreţ pe care l-am văzut vreodată şi poate smulge informaţii de la un Tăgăduitor mai iute decât ţi-ai sufla nasul. Dar în alte privinţe este inocent. Are încredere în Credincioşi. Pentru el, toţi Credincioşii au aceeaşi credinţă: credinţa lui.

— Nu însă şi a ta?

Makril îşi apropie picioarele de foc, ca să se usuce.

— Eu vânez. Urme, semne, vânatul, un iz purtat de vânt, năvala sângelui pe care o aduce omorul. Asta-i Credinţa mea. A ta care este, băiete?

Vaelin ridică din umeri. Bănuia în vorbele sincere ale bărbatului o capcană care să-i smulgă o mărturisire, aşa că era mai bine să păstreze tăcerea.

— Eu urmez Credinţa, replică el silindu-şi cuvintele să sune sincer. Eu sunt un Frate din al Şaselea Ordin.

— Ordinul are mulţi Fraţi. Toţi sunt diferiţi şi fiecare îşi găseşte propria potecă în Credinţă. Nu te amăgi că Ordinul este plin de oameni virtuoşi care-şi petrec toate clipele libere gudurându-se înaintea Plecaţilor. Noi suntem soldaţi, băiete. Viaţa unui soldat este aspră, cu plăceri scurte şi dureri lungi.

— Aspectul spune că există o deosebire între un

soldat şi un războinic. Un soldat luptă pentru bani sau pentru loialitate. Noi luptăm pentru Credinţă, iar războiul este felul nostru de a-i cinsti pe Plecaţi.

Chipul lui Makril căpătase o expresie sumbră, ca o mască neregulată şi lăţoasă în lumina galbenă a focului, cu privirea îndepărtată, concentrată asupra unor amintiri nefericite.

— Războiul? Războiul înseamnă sânge, rahat şi bărbaţi înnebuniţi de durere, care-şi strigă mamele în timp ce sângerează până mor. În asta nu există nicio onoare, băiete. Îşi ridică privirea spre Vaelin. O să vezi tu, amărât mic ce eşti! O să vezi toate astea.

Simţindu-se pe neaşteptate stânjenit, Vaelin puse încă un lemn pe foc.

— De ce o vânaţi pe fata aceea?

— Este o Tăgăduitoare. O Tăgăduitoare dintre cele mai spurcate, fiindcă are puterea de a răsuci inimile bărbaţilor virtuoşi. Râse scurt, ironic. Şi de-aia cred c-aş fi în siguranţă, dacă m-ar întâlni vreodată.

— Dar ce este puterea aceea?

Makril testă carnea cu degetele şi începu să mănânce, muşcând bucăţile mici pe care le mesteca de multe ori cu atenţie înainte de a le înghiţi. Erau gesturile des practicate, inconştiente ale unui bărbat care nu savura mâncarea, ci doar o îngurgita ca pe un combustibil.

— Este o poveste sumbră, băiete, zise el între două înghiţituri. S-ar putea să-ţi dea coşmaruri.

— Am deja coşmaruri.

Makril arcui o sprânceană stufoasă, însă nu comentă. Termină de mâncat şi scotoci în raniţă după o ploscă micuţă din piele.

— Prietenul Fratelui, explică el trăgând o duşcă. Rachiu cumbraelin amestecat cu floare-roşie. Păstrează căldura în bărbat când patrulează pe un zid la hotarul de miazănoapte, aşteptându-i pe sălbaticii lonaki să-i taie beregata.

Întinse plosca spre Vaelin, care clătină din cap.

Alcoolul nu era interzis în Ordin, totuşi nu era încurajat de maeştrii cei mai Credincioşi. Unii spuneau că orice substanţe ce amorţeau simţurile reprezentau o stavilă pentru Credinţă; cu cât un bărbat îşi amintea mai puţine din viaţa lui, cu atât avea să ia mai puţine în Lumea de Dincolo. Neîndoielnic, Fratele Makril nu împărtăşea opinia aceea.

— Aşadar, vrei să ştii despre vrăjitoare. Se relaxă, se rezemă cu spatele de un bolovan şi sorbi la răstimpuri din ploscă. Ei bine, se spune c-ar fi fost arestată din ordinele Consiliului, în urma unor denunţuri de practici Necredincioase. De obicei, acuzaţiile sunt pur şi simplu aiureli: oameni care pretinseseră c-ar fi auzit glasuri de Dincolo ce nu aparţineau unor Plecaţi, care lecuiseră bolnavi, care vorbiseră cu fiarele şi aşa mai departe. De obicei sunt ţărani speriaţi care se acuză unul pe altul pentru propriile lor ghinioane; totuşi, la răstimpuri, apare şi câte una ca ea. În satul ei fuseseră necazuri. Ea şi taică-său erau străini de loc, sosiseră din Renfael. Erau retraşi, iar el îşi câştiga pâinea ca scrib. Un moşier local a vrut ca el să-i falsifice nişte acte, ceva legat de o dispută privind moştenirea unor păşuni. Scribul a refuzat şi a sfârşit cu un topor în spinare după câteva zile. Moşierul era văr cu judecătorul local, aşa că nu s-a făcut nicio cercetare. După două zile însă, el a intrat în taverna locală, şi-a mărturisit crima, apoi şi-a retezat beregata.

— Şi au învinuit-o pe ea pentru asta?

— Se pare că fuseseră văzuţi împreună mai devreme în cursul zilei, ceea ce era ciudat, fiindcă se spunea că se urau chiar înainte ca nemernicul să-i fi omorât tatăl. S-a spus că ea l-a atins uşor cu palma pe braţ. N-a contat câtuşi de puţin că era mută şi străină. Nu i-a fost de folos nici că era prea drăguţă şi prea isteaţă. Oamenii au spus mereu că ceva nu era tocmai în *regulă* cu ea. Însă oamenii spun tot timpul fel de fel.

— Aşa că voi aţi arestat-o?

— Nu. Eu şi Tendris îi vânăm doar pe cei care fug. Fraţi din al Doilea Ordin i-au căutat în casă şi au găsit dovezi de îndeletniciri Tăgăduitoare. Cărţi interzise, imagini de zei, ierburi şi lumânări – chestiile obişnuite. S-a dovedit că ea şi taică-său erau discipolii unei secte mărunte – Soarele şi Luna – destul de inofensive, mai ales pentru că nu încearcă să-i convertească pe alţii la ereziile ei, dar un Tăgăduitor rămâne un Tăgăduitor. Ea a fost dusă la Temniţa-neagră şi în noaptea următoare a evadat.

— A evadat din Temniţa-neagră?

Vaelin nu era sigur dacă Makril îl lua peste picior. Temniţa-neagră era o fortăreaţă scundă şi urâtă din centrul capitalei, cu pietrele înnegrite de funinginea din topitoriile învecinate, faimoasă pentru că persoanele închise acolo nu mai ieşeau decât spre eşafod sau spânzurătoare. Dacă cineva dispărea şi vecinii auzeau că fusese dus la Temniţa-neagră, nu mai întrebau când se va întoarce, ba chiar nici nu mai aminteau de el. Şi nimeni nu evadase niciodată de acolo.

— Cum e posibil aşa ceva? se minună băiatul.

Makril trase o duşcă prelungă din ploscă şi zise:

— Ai auzit vreodată de Fratele Shasta?

Vaelin îşi aminti unele poveşti de luptă mai teribile spuse de băieţii mai mari.

— Shasta „Toporul”?

— Da. A fost o legendă în Ordin, o adevărată brută, cu braţele cât trunchiurile de copaci şi pumnii cât jamboanele. Se zice c-ar fi ucis peste o sută de oameni înainte să fie trimis ca paznic la Temniţa-neagră. A fost cu adevărat un erou… şi probabil cel mai mare dobitoc pe care l-am cunoscut vreodată. De asemenea, rău la suflet, mai ales când bea. El a fost temnicerul vrăjitoarei.

— Auzisem c-ar fi fost un mare războinic, care a slujit cu devotament Ordinul.

Makril pufni.

— Donjonul este locul unde Ordinul îşi trimite relicvele, băiete. Cei care supravieţuiesc după cincisprezece ani, care sunt prea proşti sau prea nebuni ca să ajungă maeştri sau comandanţi, sunt trimişi în Donjon ca să-şi încheie viaţa păzind eretici, chiar dacă nu sunt defel pricepuţi. Am văzut destui ca Shasta, idioţi mari, urâţi şi brutali, care n-au în minte decât următoarea bătălie sau următoarea halbă de bere. De obicei nu trăiesc îndeajuns ca să constituie o problemă, totuşi, dacă sunt destul de mari şi de puternici, ei dăinuie, ca o miasmă urâtă. Shasta a dăinuit destul ca să fie trimis la Temniţa-neagră, aşa să ne ajute Credinţa.

— Aşadar, presupuse Vaelin grijuliu, bruta aceea stupidă i-a uitat celula deschisă şi fata a ieşit?

Makril râse şi sunetul se auzi aspru şi hâd.

— Nu tocmai. El i-a dat fetei cheile de la poarta principală, şi-a luat toporul din cameră şi a început să-i ucidă pe ceilalţi Fraţi care erau de veghe. A doborât zece oameni înainte ca un arcaş să tragă în el destule săgeţi ca să-l încetinească. Însă şi aşa, a mai ucis doi înainte să fie răpus. Ciudat este c-a murit cu un zâmbet pe chip, iar înainte de a-şi da sufletul a spus: „Ea m-a atins”.

Vaelin îşi dădu seama că degetele lui se jucau cu ţesătura fină a eşarfei Sellei.

— Ea l-a atins? repetă băiatul şi buclele ei roşcate şi trăsăturile de spiriduş îi reveniră accentuat în minte.

Makril sorbi din nou prelung din ploscă.

— Aşa se spune. Nu cunoştea natura grozăviei ei din Beznă, înţelegi? Dacă te-atinge, eşti pe vecie al ei.

Vaelin era aproape pierdut în reamintirea tuturor clipelor pe care le petrecuse în prezenţa Sellei. *Am împins-o în adăpost, oare am atins-o atunci? Nu, era bine înfofolită… Ea s-a întins însă spre mine… Am simţit-o în minte. Oare acela să fi fost felul în care m-a atins? Oare de aceea am ajutat-o?* Simţi imboldul de a-i cere lui Makril mai multe informaţii, dar ştia că ar fi fost o

prostie. Vânătorul de eretici era şi aşa suspicios. Deşi era beat, n-ar fi fost înţelept să-i pună alte întrebări.

— Eu şi Tendris o urmărim de atunci, continuă bărbatul. S-au împlinit deja patru săptămâni. Acum am ajuns cel mai aproape. Îl are şi pe ticălosul ăla cu ea. Jur c-o să-l fac să-şi plângă de milă înainte să-l ucid.

Chicoti şi bău din nou.

Vaelin simţi cum mâna i se furişa spre jungher. Începuse să-l displacă profund pe Makril, care-i amintea prea mult de asasinii din pădure. Şi cine putea şti la ce concluzii ajunsese.

— Mi-a spus că se numeşte Erlin, zise el.

— Erlin, Rellis, Hetril… are o sută de nume.

— Şi cine este, de fapt?

Makril ridică din umeri cu un gest exagerat.

— Cine poate şti? Îi ajută pe Tăgăduitori. Îi ajută să se-ascundă, îi ajută să fugă. Ţi-a povestit despre călătoriile lui? Din Imperiul alpiran până-n templele leandrene?

Degetele băiatului se încleştară pe mânerul jungherului.

— Da, mi-a povestit.

— Te-a impresionat, este? Makril râgâi prelung, sonor şi aproape melodios. Şi eu am călătorit, să ştii. Am călătorit al naibii de mult. Insulele meldeneane, Cumbrael, Renfael… Am ucis rebeli, eretici şi tâlhari pe tot pământu-ăsta întins. Bărbaţi, femei, copii…

Jungherul lui Vaelin era pe jumătate scos din teacă. *Este beat, nu va fi greu.*

— Odată, eu şi Tendris am găsit o sectă întreagă, familii care se închinau unuia dintre zeii lor într-un hambar din Martishe. Tendris s-a înfuriat şi-i mai bine să nu-l contrazici când se enervează. Ne-a poruncit să zăvorâm uşile şi să stropim hambarul cu ulei de opaiţe, după care a scăpărat o cremene… N-aş fi crezut că ţâncii pot zbiera atât de tare.

Jungherul ieşise aproape de tot din teacă, când Vaelin

zări ceva care-l făcu să se oprească: mărgele din argint scânteiau în barba lui Makril. Bărbatul plângea.

— Au ţipat aşa mult timp. Duse plosca la gură şi descoperi că era goală. Rahat!

Mormăind, se sculă nesigur în picioare şi se împletici în noapte, iar peste scurt timp se auzi sunetul distinctiv al urinei ţârâind în zăpadă.

Vaelin ştia că dacă voia s-o facă, acum era momentul cel mai potrivit. *Spintecă-i beregata nemernicului, în timp ce urinează.* Un sfârşit potrivit pentru un bărbat ticălos. *Câţi copii va mai omorî, dacă-l las să trăiască?* Totuşi, lacrimile îl tulburaseră, lacrimi care-i spuneau că Makril era un om care ura ceea ce făcuse. Iar el era un Frate al Ordinului. Părea o greşeală să ucidă un om a cărui soartă o putea împărtăşi în anii următori. O convingere neaşteptată puse stăpânire pe băiat, aprigă şi implacabilă: *Mă voi lupta, dar nu voi ucide. Îi voi omorî pe cei cu care mă voi înfrunta în bătălii, dar nu voi ridica spada împotriva nevinovaţilor. Nu voi ucide copii.*

— Hutril mai e pe-acolo? bolborosi Makril, reapărând cu pas împleticit pentru a se prăvăli pe pătura sa. Vă mai învaţă pe căcăcioşii de-alde voi cum să luptaţi?

— Da, mai este. Îi suntem recunoscători pentru înţelepciune.

— Nu-mi pasă de înţelepciunea lui! Ştii c-aia trebuia să fi fost slujba mea? Comandantul Lilden a spus c-am fost cel mai bun vânător de urme din Ordin. A zis c-atunci când va fi numit Aspect, mă va aduce-napoi în Casă, pentru a fi maestrul sălbăticiei. Iar dup-aia prostovanul s-a pomenit c-o spadă meldeneană în măruntaie şi-a fost ales Arlyn. Rahatul ăla făţarnic nu m-a-nghiţit niciodată. L-a ales pe Hutril, legendarul vânător tăcut din Codrul Martishe. Pe mine m-a trimis să vânez eretici cu Tendris. Căzu pe spate, cu ochii pe jumătate închişi, iar glasul îi deveni o şoaptă. N-am cerut niciodată asta. Eu voiam doar să-nvăţ cum să

urmăresc… Aşa cum făcea taică-meu… Doar să urmăresc…

Vaelin îl privi cum adormi, apoi mai aruncă lemne în foc. Scrijelitul reveni tiptil la adăpost şi se aşeză lângă el, după ce aruncă priviri precaute către Makril. Vaelin îl scărpină îndărătul urechilor; nu avea chef să se culce, ştiind că visele îi vor fi pline de hambare arzând şi ţipete de copii. Deşi imboldul de a-l omorî pe Makril se destrămase, tot nu se simţea confortabil să doarmă în acelaşi loc cu el.

Petrecu încă un ceas privind stelele, cu Scrijelitul alături. De cealaltă parte a focului, Makril dormea tăcut, ameţit de alcool. Era curios că făcea atât de puţin zgomot, nici nu mormăia prin somn, nici nu sforăia, ba până şi răsuflarea îi era înceată. Vaelin se întrebă dacă acela era un talent care putea fi învăţat sau era un instinct pe care toţi Fraţii îl câştigau după ani de practică; fără îndoială, capacitatea de a dormi fără zgomot putea prelungi viaţa oricui. Intră în adăpost doar când oboseala îi apropie pleoapele şi se înfăşură în pătură, cu Scrijelitul între el şi intrare. Ajunsese la concluzia că Makril nu venise pentru a-l omorî, totuşi era mai bine să fie prudent şi părea foarte puţin probabil ca vânătorul să încerce un atac, căci asta ar fi însemnat să treacă mai întâi de dulău.

Vaelin se trase mai aproape de câine, încălzindu-se lângă el şi simţindu-se bucuros că-l păstrase. Un băiat putea fi şi mai ghinionist decât să aibă un copoi-de-sclavi ca prieten…

Când se trezi dimineaţă, Makril nu mai era. Vaelin căută cu multă atenţie, însă nu găsi nicio urmă că bărbatul fusese măcar prin preajmă. Aşa cum se aşteptase, scorbura în care-i ascunsese pe Sella şi Erlin era goală. Scoase eşarfa fetei de la gât şi studie desenul complicat care fusese ţesut în mătase: fire de aur ce descriau semne fermecate. Pe unele le recunoscu

imediat: o semilună, soarele, o pasăre, dar altele nu-i erau familiare. Probabil simboluri ale credinţelor ei de Tăgăduitoare. Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi trebuit s-o arunce, fiindcă orice maestru care ar fi găsit-o l-ar fi pedepsit cu severitate, poate chiar mai mult decât cu bătaia. Era totuşi un obiect minunat făurit, fin ţesut, cu firele de aur scânteind ca noi-nouţe. El ştia că Sella i-ar fi deplâns teribil pierderea, fiindcă, la urma urmelor, fusese a mamei ei.

Suspinând, strecură eşarfa în mânecă şi adresă o rugă tăcută Plecaţilor să vegheze asupra celor doi oriunde s-ar fi dus. Reveni la adăpost, pierdut în gânduri. Trebuia să decidă ce să-i spună maestrului Hutril şi avea nevoie să-şi clădească minciunile cu grijă. Scrijelitul alerga înaintea lui, pocnind voios din fălci prin zăpadă.

Întoarcerea la Casa Ordinului alături de maestrul Hutril se desfăşură în tăcere; Vaelin era singurul băiat din căruţă. Se interesă de ceilalţi şi primi doar un răspuns mormăit:

— Un an prost, cu viscolul ăsta.

Vaelin se cutremură, stăpânindu-şi gânduri speriate despre tovarăşii lui, şi se sui în căruţă. Hutril porni, iar Scrijelitul alergă după ei pe făgaşele adânci lăsate în omăt. Maestrul ascultă fără un cuvânt povestea lui Vaelin şi privi inexpresiv spre dulău, în vreme ce băiatul îi spuse povestea lui, parţial născocită. Păstrase în principal lucrurile pe care i le spusese lui Tendris, dar nu aminti de vizita lui Makril din noaptea anterioară. Unica reacţie a lui Hutril fusese atunci când Vaelin rostise numele vânătorului de urme: o ridicare a unei sprâncene. În rest nu zise nimic şi lăsă tăcerea să se prelungească după ce băiatul terminase de vorbit.

— Ăăă… sugerez să ducem câinele în Casă, maestre, zise Vaelin. Poate că maestrul Jeklin îi va găsi un rost.

— Asta va decide Aspectul, răspunse Hutril. Intră!

La început i se păru că Aspectul avea de spus chiar

mai puţine decât maestrul Hutril; stătea înapoia biroului său mare din lemn de stejar şi-l privea fără un cuvânt pe Vaelin pe deasupra vârfurilor degetelor sale împreunate, în timp ce băiatul îşi repeta povestea, sperând cu disperare să şi-o reamintească foarte corect. Prezenţa maestrului Sollis, aşezat în colţ, nu-i alunga aproape deloc disconfortul. Până atunci Vaelin fusese doar o singură dată în odaia Aspectului, când fusese trimis să ducă un pergament, şi constată că maldărele de cărţi şi hârtii risipite peste tot crescuseră de atunci. Aici se aflau probabil sute de cărţi, în teancuri înalte de pe podea până în tavan, iar spaţiile rămase erau ocupate cu nenumărate pergamente şi documente făcute sul şi legate cu panglici. Era o colecţie pe lângă care biblioteca mamei lui părea sărăcăcioasă.

Vaelin fusese surprins de lipsa de interes faţă de Scrijelit. Maeştrii păreau preocupaţi şi oricum, în general, erau oameni greu de impresionat. Sollis îl aştepta în curte când coborâse din căruţă şi, aruncându-i dulăului o privire scurtă de dezgust indiferent, îi spusese:

— Până acum s-au întors Nysa şi Dentos, ceilalţi sunt aşteptaţi mâine. Lasă-ţi lucrurile aici şi urmează-mă în odaia Aspectului. Vrea să-ţi vorbească.

Vaelin bănuise că Aspectul dorea o explicaţie în legătură cu animalul mare şi sălbatic cu care se întorsese şi-şi repetase povestea când acesta îi ceruse să raporteze cum se desfăşurase încercarea.

— Pari bine hrănit, comentă Aspectul. De obicei, băieţii se întorc mai slabi şi fără putere.

— Am avut noroc. Scri… câinele m-a ajutat, adulmecând o ciută care murise îngheţată în viscol. Nu am considerat că voi încălca vreo condiţie a Încercării, deoarece avem voie să folosim orice unelte găsim în natură.

— Da. Aspectul îşi încrucişă degetele lungi şi le aşeză pe masă. Ai fost descurcăreţ. Păcat că nu l-ai putut ajuta

pe Fratele Tendris în căutarea lui. El este unul dintre cei mai apreciaţi servitori ai Credinţei.

Vaelin se gândi la copiii arşi şi se sili să încuviinţeze cu sinceritate dând din cap.

— Aşa este. Am fost impresionat de devotamentul lui.

Îl auzi pe Sollis scoţând un sunet discret în spatele lui şi nu-şi putu da seama dacă fusese un râs sau un pufnet de dispreţ.

Aspectul surâse, o imagine stranie pe un chip aşa îngust, însă era un zâmbet de regret.

— După ce-a început Încercarea, rosti el, în afara zidurilor noastre s-au petrecut… evenimente. De aceea ai fost chemat aici. Lordul Bătăliilor a renunţat să-l mai slujească pe rege. Asta a iscat dezordine în regat, pentru că Lordul Bătăliilor era popular printre oamenii de rând. De aceea, şi ca recunoaştere a serviciilor lui, regele i-a acordat o favoare. Ştii ce este favoarea?

— Un cadou.

— Da, un cadou din partea regelui. Orice i-ar sta în putere să acorde. Lordul Bătăliilor şi-a exprimat dorinţa şi regele aşteaptă din partea noastră s-o îndeplinim. Atât doar că regele nu-i poate porunci Ordinului nostru – noi apărăm Tărâmul, dar slujim Credinţa, iar Credinţa este mai presus de Tărâm. El ne aşteaptă totuşi răspunsul şi nu este uşor să refuzi un rege.

Vaelin se foi stânjenit. Aspectul părea să dorească ceva de la el, dar nu ştia ce putea să fie. În cele din urmă, când tăcerea i se păru insuportabilă, spuse:

— Înţeleg.

Aspectul schimbă o privire scurtă cu Sollis.

— Înţelegi, Vaelin? Ştii ce înseamnă asta?

Nu mai sunt fiul Lordului Bătăliilor, gândi Vaelin. Nu era sigur ce ar fi trebuit să simtă, de fapt, nu era sigur că simţea ceva.

— Sunt un Frate al Ordinului, răspunse el. Evenimentele din afara acestor ziduri nu mă privesc până nu trec de Încercarea Spadei şi sunt trimis să apăr

Credinţa.

— Prezenţa ta aici era un simbol al devotamentului Lordului Bătăliilor faţă de Credinţă şi Tărâm, explică Aspectul. Însă el nu mai este Lordul Bătăliilor şi doreşte să-i fie înapoiat fiul.

Vaelin fu surprins de absenţa bucuriei sau a mirării, de absenţa oricărei iuţiri a bătăilor inimii sau de un fior de emoţie care să-i răscolească măruntaiele. Nu simţea decât o buimăcire amorţită. *Lordul Bătăliilor doreşte să-i fie înapoiat fiul.* Îşi aminti ropotul de darabană al copitelor pe solul umed dispărând în ceaţa dimineţii şi comanda aspră din cuvintele tatălui său: *Puterea noastră este loialitatea.*

Se strădui să-l privească pe Aspect în ochi.

— Mă vei trimite la el?

— Nu discutăm acum despre dorinţele mele. Şi nici despre cele ale maestrului Sollis, deşi, nu te teme, el şi le-a făcut cunoscute în mod ferm. Nu, Vaelin, decizia aceasta îţi aparţine. Întrucât regele nu ne poate porunci şi fiindcă una dintre maximele onorate ale Ordinului nostru este ca niciun învăţăcel să nu fie silit să plece decât dacă dă greş într-o Încercare sau încalcă Credinţa, regele a lăsat alegerea în seama ta.

Vaelin îşi stăpâni un râset amar. *Alegerea? Tatăl meu a făcut o alegere cândva. Acum o voi face eu.*

— Lordul Bătăliilor nu are niciun fiu, se adresă el Aspectului. Iar eu nu am un tată. Eu sunt un Frate al celui de-al Şaselea Ordin. Locul meu este aici.

Aspectul îşi coborî ochii spre tăblia biroului, părând brusc mai bătrân decât îl văzuse băiatul vreodată. *De fapt, ce vârstă are?* Era greu de spus. Avea mişcările fluide precum ceilalţi maeştri, însă trăsăturile lui prelungi erau ascuţite şi tăbăcite de viaţa dusă sub cerul liber, iar ochii îi avea îmbătrâniţi şi împovăraţi de experienţă. Cântări vorbele lui Vaelin cu oarecare tristeţe, cu un soi de regret.

— Aspect, rosti Sollis, băiatul are nevoie de odihnă.

Aspectul ridică fruntea şi-l privi pe Vaelin cu ochii lui bătrâni şi obosiţi.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Da.

Aspectul surâse şi băiatul îşi dădu seama că era un zâmbet silit.

— Îmi bucuri inima, tinere Frate. Du-ţi câinele la maestrul Chekril, cred că el se va dovedi mai încântat decât te-ai putea aştepta.

— Mulţumesc.

— Şi eu îţi mulţumesc, Vaelin. Acum poţi pleca.

— Un copoi-de-sclavi volarian! icni uimit maestrul Chekril văzându-l pe Scrijelit, apoi îşi înclină pe un umăr capul plin de cicatrice. N-am mai văzut unul de douăzeci de ani sau poate chiar mai mult.

Maestrul Chekril era un bărbat vesel, vânos, de vârstă mijlocie, cu mişcări mai convulsive şi mai puţin măsurate decât ceilalţi maeştri, oglindind câinii pe care-i îngrijea cu atâta dedicaţie. Mantia îi era mai murdară decât oricare alta pe care o văzuse Vaelin, pătată de pământ, fân şi un amestec de urină şi murdărie de animale. Mirosul care-l însoţea era cu adevărat spectaculos, totuşi nu părea să-i pese şi nici nu băga câtuşi de puţin în seamă orice ofensă pe care ar fi putut-o cauza cuiva.

— Zici că i-ai omorât pe fraţii lui de haită? îl întrebă pe Vaelin.

— Da, maestre. Fratele Makril a spus că acum mă consideră căpetenia haitei lui.

— Da, da. Are dreptate-n privinţa asta. Câinii sunt lupi, Vaelin, ei trăiesc în haite, dar instinctele le sunt tocite şi haitele din care fac parte sunt vremelnice, iar ei uită repede cine este sau nu căpetenia. Însă copoii-de-sclavi sunt diferiţi, lor le-a mai rămas destul din caracterul lupilor ca să păstreze ordinea în haită şi-n acelaşi timp sunt mai răi decât orice lupi, pentru că aşa

au fost prăsiţi cu veacuri în urmă. Doar căţeluşii cei mai răi sunt păstraţi şi unii spun că în creşterea lor a existat atingerea Beznei. Ei au fost schimbaţi, cumva, sunt mai mult decât câinii, dar mai puţin decât lupii şi diferiţi de ambii. Când i-ai omorât căpetenia haitei, Scrijelitul te-a adoptat, te-a văzut ca pe o căpetenie mai puternică, mai destoinică. Nu se-ntâmplă totuşi aşa de fiecare dată. Cu siguranţă, eşti atins de noroc, tinere.

Maestrul Chekril luă o bucăţică de carne uscată din traista de la brâu şi se ghemui, întinzând-o Scrijelitului. Vaelin îi observă mişcările ezitante, precaute. *Este speriat*, înţelese el uluit. *Este speriat de Scrijelit*.

Scrijelitul adulmecă grijuliu carnea, apoi se uită nesigur la băiat.

— Vezi? zise Chekril. Nu vrea s-o ia de la mine. Prinde-o! îi aruncă bucata lui Vaelin. Încearcă tu.

Vaelin întinse carnea spre Scrijelit, care o înhăţă şi o înfulecă pe loc.

— De ce se numeşte copoi-de-sclavi? întrebă băiatul.

— Volarianii au foarte mulţi sclavi. Când unul dintre ei evadează, îl aduc înapoi şi-i taie degetele mici de la ambele mâini. Dacă fuge din nou, trimit după el copoii-de-sclavi, care nu-l mai aduc înapoi decât în burdihanele lor. Nu-i uşor pentru un câine să ucidă un om. Oamenii sunt mai puternici decât ai crede şi mai şireţi decât orice vulpe. Pentru ca un câine să omoare un om, trebuie să fie puternic şi iute, dar în acelaşi timp viclean şi sălbatic, foarte sălbatic.

Scrijelitul se întinse la picioarele lui Vaelin şi-şi aşeză capul pe cizmele lui, lovind încetişor cu coada în pardoseala din piatră.

— Pare destul de prietenos.

— Şi este… faţă de tine. Nu uita însă niciodată că-i un ucigaş. Pentru asta este crescut.

Maestrul Chekril merse către capătul magaziei mari din piatră, care-i slujea ca adăpost pentru câini, şi deschise o cuşcă.

— O să-l pun aici, rosti el peste umăr. Ar fi bine să-l aduci tu, altfel nu va sta.

Scrijelitul îl urmă ascultător pe băiat în cuşcă şi dădu ocol unui petic de paie, după care se întinse pe el.

— Tot tu va trebui să-l hrăneşti, urmă Chekril. Să-i faci curat înăuntru şi aşa mai departe. De două ori pe zi.

— Bineînţeles, maestre.

— Va trebui, de asemenea, să facă multă mişcare. Nu-l pot scoate însă cu ceilalţi câini, fiindcă i-ar ucide.

— Voi avea eu grijă în privinţa aceasta, maestre.

Intră în cuşcă şi-l bătu pe Scrijelit cu palma pe cap, provocând o cascadă de lingeri băloase care-l trânti pe jos. Vaelin începu să râdă şi se şterse de salivă.

— Mă-ntrebasem dacă vei fi încântat să-l vezi, îi spuse el lui Chekril. Crezusem că vei dori poate să fie omorât.

— Omorât? Pe Credinţă, nu! Crezi că un fierar ar arunca o spadă minunat făurită? El va fi începutul unei noi descendenţe, va avea mulţi pui şi sper că vor fi la fel de puternici ca el, dar mai uşor de stăpânit.

Băiatul mai rămase o oră, hrănindu-l pe Scrijelit şi asigurându-se că se simţea bine în noul lui mediu. Când sosi timpul să plece, schelălăiturile dulăului îi sfâşiară inima, însă maestrul Chekril îi spuse că trebuia să-l înveţe să fie părăsit, aşa că nu se întoarse după ce închise uşa cuştii. Scrijelitul începu să urle când Vaelin dispăru din vedere.

În seara aceea, în odaie domniră tăcerea şi o încordare nerostită. Băieţii îşi povestiră pe rând despre greutăţi şi foamete. Caenis, care, ca şi Vaelin, arăta mai bine hrănit decât la plecare, îşi făcuse adăpost în trunchiul găunos al unui stejar bătrân, unde fusese atacat de o bufniţă furioasă. Dentos, care nu punea carne pe el nici chiar în clipele cele mai bune şi care acum arăta cu adevărat scofâlcit, petrecuse o săptămână mizerabilă luptându-se cu foametea, mâncând rădăcini şi puţinele păsări şi veveriţe pe care izbutise să le prindă. La fel ca maeştrii, niciunul dintre

ei nu se arătă impresionat de întâmplările prin care trecuse Vaelin. Era ca şi cum greutăţile ar fi provocat indiferenţă.

— Ce este copoiul-de-sclavi? întrebă Caenis într-o doară.

— O fiară volariană, mormăi Dentos. Nişte dihănii tare afurisite. Nu le poţi folosi pentru lupte, fiindcă se întorc împotriva dresorilor. Se răsuci către Vaelin cu o privire brusc interesată. N-ai adus cumva ceva de mâncare?

Petrecură seara într-un soi de transă epuizată; Caenis îşi ascuţea întruna jungherul de vânătoare pe o gresie, iar Dentos ciugulea din carnea uscată de căprioară pe care Vaelin o pitise în mantie, cu înghiţiturile mici despre care ei ştiau că erau cele mai bune când aveai stomacul gol, deoarece îndoparea le-ar fi provocat vomă.

— Credeam că nu se mai termină, vorbi în cele din urmă Dentos. Am crezut cu-adevărat c-o să-mi rămână oasele acolo.

— Niciunul dintre Fraţii cu care am plecat nu s-a mai întors, comentă Vaelin. Maestrul Hutril a spus că din cauza viscolului.

— Începi să-nţelegi de ce sunt aşa puţini Fraţi în Ordin.

Ziua următoare fu probabil cel mai puţin grea din câte înduraseră până atunci. Vaelin se aşteptase la o revenire la rutinele aspre, dar Sollis dedică dimineaţa unei lecţii de limbajul semnelor şi Vaelin descoperi că iscusinţa lui redusă părea să se fi îmbunătăţit după scurta expunere la semnele fluide ale Sellei şi ale lui Erlin, deşi nu cu mult, şi rămânea mai nepriceput decât Caenis. După-amiaza fu dedicată instrucţiei cu spada. Maestrul Sollis introduse un exerciţiu nou, în care azvârlea în ei cu fructe şi legume putrede cu o viteză uluitoare, iar băieţii trebuiau să încerce să-şi folosească spadele din lemn pentru a se apăra. Era destul de urât mirositor, dar plăcut în mod straniu, aducând mai degrabă cu un joc decât cu majoritatea exerciţiilor lor, în urma cărora se

alegeau de obicei cu vânătăi sau nasuri însângerate.

După aceea cinară într-o tăcere stânjenitoare; sala de mese era mult mai liniştită decât în majoritatea cazurilor, multele locuri goale păreau să împiedice încercările de conversaţie. Băieţii mari le aruncară câteva priviri de simpatie sau de amuzament sinistru, însă niciunul nu comentă despre absenţe. Era ca seara de după arderea pe rug a lui Mikehl, atât doar că la o scară mai mare. Unii băieţi erau deja pierduţi şi nu aveau să mai revină, alţii urmau să se întoarcă, iar încordarea pricinuită de îngrijorarea posibilei lor dispariţii era palpabilă. Vaelin şi ceilalţi schimbară câteva comentarii scurte despre duhoarea lor de îngrăşământ de după instrucţia din acea după-amiază, dar cu greu se putea vorbi despre o veselie reală. Ascunseră câteva mere şi chifle în mantii şi se întoarseră în turn.

Se lăsă întunericul şi tot nu revenise nimeni. Vaelin începu să simtă siguranţa teribilă că ei erau singurii băieţi rămaşi din grupul lor. Nu mai exista Barkus care să-i facă să râdă, nici Nortah care să-i plictisească povestindu-le altă cugetare a tatălui său. Era o perspectivă cu adevărat înfiorătoare.

Se urcau în paturi, când zgomotul de paşi pe scara din piatră de afară îi făcu să încremenească într-o aşteptare plină de speranţe.

— Pe două mere că-i Barkus, rosti Dentos.

— Ţin rămăşagul, acceptă Caenis.

— Salut! exclamă vesel Nortah şi-şi trânti lucrurile pe pat.

Era mai slab decât Caenis sau Vaelin, totuşi nu atât de scofâlcit ca Dentos, iar ochii îi erau injectaţi de oboseală. Părea însă voios, aproape triumfător.

— Barkus n-a apărut încă? întrebă el dezbrăcându-se.

— Nu, răspunse Caenis şi rânji către Dentos care îşi răsfrânse dezgustat buza de jos.

Vaelin observă ceva nou la Nortah când îşi trase

cămaşa peste cap: purta în jurul gâtului un colier dintr-un fel de mărgele alungite.

— L-ai găsit? întrebă el arătând colierul.

Pe faţa lui Nortah apăru o licărire de satisfacţie îngâmfată, o expresie amestecată de victorie şi presimţire a uimirii lor.

— Sunt gheare de urs, zise el.

Vaelin îi admiră felul indiferent de a vorbi şi-şi imagină orele de repetiţie necesare pentru a-l dobândi. Decise să rămână tăcut şi să-l silească pe Nortah să-şi spună singur povestea, dar Dentos strică totul.

— Ai găsit un colier din gheare de urs, zise băiatul. Şi care-i chestia? L-ai luat de la vreun sărman amărât prins de viscol, da?

— Nu. L-am făcut din ghearele unui urs pe care l-am omorât.

Continuă să se dezbrace, prefăcându-se dezinteresat de reacţia lor, însă Vaelin văzu clar cât de mult de bucura de clipele acelea.

— L-ai omorât pe naiba! pufni Dentos.

Nortah ridică din umeri.

— Pentru mine, nu contează dacă mă crezi sau nu.

Tăcură toţi, fiindcă Dentos şi Caenis refuzau să pună întrebarea inevitabilă, în ciuda curiozităţii lor evidente. Liniştea se prelungi şi Vaelin decise că era prea obosit pentru a lăsa tensiunea să continue.

— Te rog, Frate, zise el. Povesteşte-ne cum ai omorât un urs.

— I-am tras o săgeată în ochi. Venise la o ciută pe care o vânasem. N-am putut accepta aşa ceva. Cine spune că urşii dorm iarna este un mincinos.

— Maestrul Hutril spune că ei se trezesc numai dacă sunt siliţi. Trebuie să fi găsit un urs tare neobişnuit, Frate.

Nortah îl fixă cu o privire stranie, cu o răceală superioară, ceea ce era obişnuit la el, însă în acelaşi timp cunoscătoare, ceea ce nu era la fel de obişnuit.

— Mărturisesc că sunt surprins să te găsesc aici, Frate. Am întâlnit un vânător în sălbăticie, un individ destul de grosolan şi un beţiv, dacă-mi pot spune părerea. El mi-a împărtăşit multe veşti din lumea largă.

Vaelin nu rosti niciun cuvânt. Decisese să nu le spună celorlalţi despre favoarea acordată de rege tatălui său, totuşi se părea că Nortah nu-i lăsa de ales.

— Lordul Bătăliilor nu-l mai slujeşte pe rege, zise Caenis. Da, am auzit.

— Unii spun că i-ar fi cerut regelui ca favoare să i-l înapoieze pe fiul lui din Ordin, interveni Dentos. Dar întrucât Lordul Bătăliilor nu are un fiu, cum să-i fie el înapoiat?

Ei ştiau, îşi dădu seama Vaelin. *Ştiau din clipa sosirii mele. De aceea erau atât de tăcuţi. Se întrebau când voi pleca. Probabil că maestrul Sollis le-a zis azi că voi rămâne.* Se întrebă dacă era într-adevăr posibil să păstrezi un secret în Ordin.

— Poate că fiul Lordului Bătăliilor, spuse Nortah, dacă el ar fi avut vreun fiu, ar fi fost fericit de ocazia de a scăpa de aici şi de a reveni în confortul familiei sale. Nu-i o şansă pe care vreunul dintre noi o va căpăta vreodată.

Tăcerea pogorî iarăşi. Dentos şi Nortah se fulgerau din priviri, iar Caenis se foia, evident stânjenit. În cele din urmă, Vaelin zise:

— Trebuie să fi fost o reuşită demnă de un arcaş iscusit, să nimereşti un urs în ochi. Se repezise spre tine?

Nortah scrâşni din dinţi, stăpânindu-şi furia.

— Da.

— Atunci este meritul tău că ţi-ai păstrat cumpătul.

— Mulţumesc, Frate. Tu ai vreo poveste de împărtăşit?

— Am întâlnit doi eretici fugari, dintre care unul avea puterea de a răsuci minţile bărbaţilor, am ucis doi copoi-de-sclavi volariani şi am păstrat unul. Ah, da, şi i-am

întâlnit pe Fraţii Tendris şi Makril care vânează Tăgăduitori.

Nortah îşi azvârli cămaşa pe pat şi rămase cu braţele musculoase în şolduri şi chipul împietrit într-o expresie neutră. Stăpânirea de sine îi era remarcabilă, iar dezamăgirea pe care o simţea abia dacă se întrezărea, însă Vaelin o zări. Acesta trebuia să fi fost momentul lui de triumf: el omorâse un urs şi Vaelin pleca. Trebuia să fi fost unul dintre momentele cele mai dulci ale vieţii lui tinere, dar Vaelin refuzase şansa de a scăpa, o şansă căreia Nortah îi ducea dorul, şi pe lângă aventurile lui, cele ale lui Nortah păreau neînsemnate. Privindu-l, Vaelin fu impresionat de fizicul lui Nortah. Deşi nu avea decât treisprezece ani, forma viitorului bărbat era clară: zvelt, cu muşchi sculptaţi şi trăsături chipeşe. Un fiu de care tatăl lui, sfetnicul regelui, putea fi mândru. Dacă şi-ar fi trăit viaţa în afara Ordinului, ar fi fost plină de idile şi aventuri petrecute sub privirile admirative ale Curţii. În schimb, fusese condamnat la o viaţă de războaie, sărăcie şi trudă în slujba Credinţei. O viaţă care nu fusese aleasă de el.

— I-ai luat blana? întrebă Vaelin.

Nortah se încruntă, nedumerit şi iritat.

— Poftim?

— N-ai jupuit ursul de blană?

— Nu. Se apropia viscolul şi nu l-am putut târî până la adăpostul meu, aşa că i-am tăiat laba, ca să iau ghearele.

— Ai procedat înţelept şi este o ispravă de toată lauda.

— Nu ştiu, mormăi Dentos. Mie şi bufniţa lui Caenis mi s-a părut o chestie destul de bună.

— O bufniţă? făcu Vaelin. *Eu* am adus cu mine un copoi-de-sclavi.

Se ciorovăiră în glumă o vreme, şi chiar Nortah li se alătură cu observaţii caustice despre slăbiciunea lui Dentos; erau din nou o familie, totuşi încă incompletă.

Se culcară mai târziu ca de obicei, tulburaţi că nu-l salutaseră pe următorul sosit, dar oboseala îi învinse. Somnul lui Vaelin fu în sfârşit lipsit de vise şi se trezi cu un strigăt scurt de uimire, cu mâinile bâjbâind instinctiv după jungherul de vânătoare. Se opri, când ochii lui văzură forma mătăhăloasă de pe patul de alături.

— Barkus? întrebă el, încă ameţit de somn.

Îi răspunse un mormăit încet, însă silueta rămase imobilă în semiîntuneric.

— Când ai venit?

Niciun răspuns. Barkus stătea nemişcat şi tăcerea lui era deconcertantă. Vaelin se ridică în capul oaselor, luptându-se cu dorinţa profundă de a se ghemui în pături.

— Eşti bine? întrebă el.

Tot tăcere, care se prelungi până ce Vaelin se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l cheme pe maestrul Sollis, apoi Barkus rosti:

— Jennis e mort.

Vocea lui sună înfricoşător prin absenţa oricărei emoţii. Barkus era genul de băiat, care simţea întotdeauna ceva; indiferent dacă era bucurie sau furie, sau surprindere, ceva exista întotdeauna, perfect vizibil pe chipul şi în glasul lui. Acum însă nu mai exista nimic, doar cuvinte seci.

— L-am găsit îngheţat, lipit de un copac. Nu avea mantia pe el. Cred c-a făcut-o cu intenţie. După moartea lui Mikehl, n-a mai fost el însuşi.

Mikehl, Jennis… Câţi alţii? În cele din urmă, avea să mai rămână oare vreunul dintre ei? *Ar trebui să fiu furios,* gândi Vaelin.

Nu suntem decât nişte băieţi, iar încercările acestea ne omoară. Nu exista totuşi furie, ci doar oboseală şi părere de rău. *De ce nu-i pot urî? De ce nu urăsc Ordinul?*

— Du-te la culcare, Barkus, rosti el. Dimineaţă, vom oferi mulţumiri pentru viaţa Fratelui nostru.

Barkus se cutremură şi-şi cuprinse umerii cu palmele.

— Mi-e frică de ceea ce voi vedea când voi adormi.

— Şi mie-mi este frică, să ştii. Noi însă facem parte din Ordin şi, ca atare, din Credinţă. Plecaţii nu vor ca noi să suferim. Ei ne trimit vise care să ne călăuzească, nu să ne facă rău.

— Mi-era foame, Vaelin. Lacrimi scânteiară în ochii lui Barkus. Mi-era foame şi nu m-am gândit că sărmanul Jennis era mort, că noi îi vom simţi lipsa. M-am mulţumit să-i scotocesc prin haine, căutând mâncare. N-avea nimic. Aşa că l-am blestemat, mi-am blestemat Fratele mort.

Neştiind ce să spună, Vaelin rămase tăcut şi-l privi pe Barkus plângând pe întuneric. *Încercarea Sălbăticiei*, gândi el. *Mai degrabă o încercare a inimii şi a sufletului. Foamea ne pune la încercare în multe chipuri.*

— Nu tu l-ai omorât pe Jennis, vorbi el în cele din urmă. Nu poţi să blestemi un suflet care s-a alăturat Plecaţilor. Chiar dacă Fratele nostru te-ar fi auzit, el ar fi înţeles povara Încercării.

Fu necesară multă convingere, iar Barkus se culcă după vreun ceas, prea istovit ca să-şi refuze odihna. Vaelin se întinse pe propriul pat, ştiind că somnul îl va ocoli acum şi că va petrece ziua următoare copleşit de o senzaţie de ameţeală, stângăcie şi confuzie. *De mâine, maestrul Sollis va reîncepe să ne învineţească*, îşi dădu el seama. Stătu treaz şi se gândi la Încercarea lui şi la prietenul lui mort, la Sella şi Erlin, şi la Makril, şi plânse aşa cum plânsese Barkus. Oare în Ordin puteau să existe asemenea gânduri? Pe neaşteptate, în minte îi apăru un gând nechemat, sonor şi strălucitor, care-l şocă: *Întoarce-te la tatăl tău şi vei putea gândi orice doreşti.*

Se foi în pat. De unde apăruse oare? *Să mă întorc la tata*?

— Eu nu am niciun tată.

Nu-şi dădu seama că vorbise cu glas tare decât atunci

când Barkus gemu şi se răsuci agitat. În cealaltă parte a odăii, Caenis visase şi el ceva, deoarece suspină şi-şi trase pătura peste cap.

Vaelin se afundă mai adânc în pat, căutând confort, impunându-şi să doarmă, agăţându-se de gândul acela: *Eu nu am niciun tată.*

CAPITOLUL 4

Primăvara văzu cum zăpada care acoperea câmpul de instrucţie se întunecă în verde intens, în vreme ce ei se antrenau sub îndrumarea maestrului Sollis, cu iscusinţa crescând de la o zi la alta, la fel ca vânătăile. Spre sfârşitul lunii onasur, apăru ceva nou: studiile pentru Încercarea Cunoaşterii, sub conducerea maestrului Grealin.

În fiecare zi erau duşi în adâncul beciurilor cavernoase, unde trebuiau să-l asculte vorbind despre istoria Ordinului. Bărbatul era priceput, un povestitor înnăscut, care evoca imagini de fapte măreţe, eroism şi justiţie, ce-i fascinau pe majoritatea băieţilor, care ascultau captivaţi, în tăcere atentă. Şi lui Vaelin îi plăceau istoriile, totuşi interesul îi era atenuat de faptul că toate se refereau la isprăvi îndrăzneţe sau la bătălii de seamă şi nu aminteau niciodată de vânarea Tăgăduitorilor prin ţară ori de închiderea lor în Temniţa-neagră. La sfârşitul fiecărei lecţii, Grealin le punea întrebări despre ce li se predase. Băieţii care răspundeau corect căpătau bomboane, iar cei care nu puteau răspunde primeau un clătinat trist din cap şi unul sau două comentarii posomorâte. Grealin era cel mai puţin aspru dintre toţi maeştrii; nu-i lovea niciodată cu toiagul, pedepsele lui erau cuvinte sau gesturi şi nu suduia sau blestema niciodată, ceva ce făceau toţi maeştrii, până şi maestrul Smentil care era mut, dar ale cărui mâini puteau modela sudălmi cu remarcabilă acurateţe.

— Vaelin, rosti Grealin după ce relatase istoria asediului Castelului Baslen în timpul Primului Război de Unificare. Cine a apărat podul pentru ca Fraţii lui să poată închide poarta în urma sa?

— Fratele Nolnen, maestre.

— Prea bine, Vaelin, ia o acadea.

Vaelin mai observase că, de fiecare dată când maestrul Grealin îi recompensa cu bomboane, se recompensa şi pe sine.

— Bun, zise Grealin şi fălcile lui masive tremurară când plimbă acadeaua prin gură, cum s-a numit comandantul forţelor cumbraeline? Îi privi cu atenţie, căutând o victimă. Dentos?

— Ăăă, maestrul Verlig.

— Of, of! Grealin ridică o caramelă şi clătină trist din cap. Nicio răsplată pentru Dentos. De fapt, reaminteşte-mi, frăţioare, câte răsplăţi ai primit săptămâna aceasta?

— Niciuna, murmură Dentos.

— Poftim, ce ai spus?

— Niciuna, maestre, spuse Dentos mai tare şi glasul îi reverberă prin caverne.

— Niciuna. Da. Niciuna. Îmi amintesc că parcă nici săptămâna trecută n-ai primit vreo răsplată. Nu-i aşa?

Dentos arăta de parcă ar fi suferit sub toiagul maestrului Sollis.

— Aşa este, maestre.

— Hmm. Grealin vârî carameaua în gură şi fălcile i se legănară şi tremurară, când începu să mestecă cu plăcere. Păcat. Caramelele astea sunt cu adevărat minunate. Caenis, crezi că ne-ai putea ilumina?

— Verulin a condus forţele cumbraeline la asediul Castelului Baslen, maestre.

Răspunsurile lui Caenis erau întotdeauna prompte şi corecte, iar Vaelin suspecta uneori că Fratele lui cunoştea istoria Ordinului la fel de bine, dacă nu mai bine ca maestrul Grealin.

— Aşa este. Poftim o nucă trasă-n zahăr.

— Ticălosul! clocoti Dentos mai târziu în sala de mese, la cină. Grăsan ticălos şi şmecher. Cui îi pasă dacă ştim ce-a făcut nu ştiu cine acum două sute de ani? Ce legătură are asta?

— Lecţiile trecutului ne călăuzesc în prezent, cită Caenis. Credinţa ne este întărită de ştiinţa despre cei

care au plecat înaintea noastră.

Dentos îl sfredeli cu privirea de partea cealaltă a mesei.

— Haide, scuteşte-mă! Doar pentru că muntele de grăsime te iubeşte într-atât… „Da, maestre Grealin, imită el surprinzător de bine tonurile blânde ale lui Caenis, bătălia de la Cotul Latrinei a durat două zile şi au murit mii de amărâţi ca noi. Daţi-mi o trestie-de-zahăr şi vă şterg şi eu la fund."

De lângă Dentos, Nortah chicoti răutăcios.

— Vezi cum vorbeşti, îl avertiză Caenis.

— Sau…? Ce-o să-mi faci? O să mă omori de plictiseală cu altă poveste de rahat despre rege şi ţâncii lui…

Caenis păru că se transformă într-o ceaţă. Execută un salt desăvârşit de gimnast şi cizma lui izbi chipul lui Dentos, iar sângele erupse şi cei doi se rostogoliră pe podea. Încăierarea fu scurtă, dar sângeroasă, pentru că aptitudinile lor dobândite cu trudă făceau ca orice luptă corp la corp să fie periculoasă şi de aceea încercau să le evite, chiar şi în toiul celor mai încinse discuţii. Când îi despărţiră, Caenis avea totuşi un dinte rupt şi un deget dislocat şi nici Dentos nu era mai bine, deoarece avea nasul spart şi coastele serios învineţite.

Amândoi fură duşi la maestrul Henthal, tămăduitorul Ordinului, care-i bandajă, în vreme ce-şi aruncau priviri tăioase, din paturile aşezate faţă în faţă.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă maestrul Sollis pe Vaelin pe când aşteptau afară.

— O neînţelegere între Fraţi, oferi Nortah răspunsul standard pentru asemenea situaţii.

— Nu te-am întrebat pe tine, Sendahl! se răsti Sollis. Du-te înapoi în sala de mese. Şi tu, Jeshua.

Barkus şi Nortah plecară grăbiţi, după ce aruncară spre Vaelin căutături nedumerite. Era neobişnuit ca maeştrii să se intereseze îndeaproape de neînţelegerile dintre băieţi. La urma urmelor, băieţii erau băieţi, iar

băieţii se încăierau.

— Aşadar? spuse Sollis după ce ei plecară.

Pentru o clipă Vaelin fu îmboldit să mintă, însă furia aspră din ochii maestrului îl preveni că ar fi fost o idee foarte proastă.

— Este din cauza Încercării, maestre. Caenis este sigur c-o va trece. Dentos nu are aceeaşi siguranţă.

— Şi ce vei face tu în privinţa asta?

— Eu?

— Fiecare dintre noi are un rol pe care trebuie să-l joace în Ordin. Majoritatea luptă, unii urmăresc eretici prin regat, alţii se furişează prin umbre pentru a acţiona în secret, câţiva îi vor învăţa pe alţii, iar puţini, foarte puţini, vor conduce.

— Vreţi… ca eu să conduc?

— Aspectul pare să creadă că acesta este rolul tău, iar el se înşală rareori. Privi peste umăr către odaia lui Henthal. Conducerea nu se învaţă privindu-ţi Fraţii cum se bat până îi podideşte sângele. Şi nici nu se învaţă îngăduindu-le să rateze Încercările. Repară situaţia asta.

Se răsuci pe călcâie şi plecă fără să mai rostească alt cuvânt. Vaelin îşi rezemă capul de zidul din piatră şi suspină adânc. *Conducere… Nu am destule poveri?*

— Sunteţi tot mai afurisiţi de la un an la altul, îi spuse voios maestrul Henthal când intră. A fost o vreme când băieţii din anul al treilea abia dacă reuşeau să se învineţească între ei. Este limpede că vă învăţăm prea bine.

— Vă suntem recunoscători pentru înţelepciune, maestre, îl asigură Vaelin. Pot vorbi cu Fraţii mei?

— Cum doreşti. Apăsă un ghemotoc de vată pe nasul lui Dentos. Ţine-l aşa, până încetează sângerarea. Nu înghiţi sângele, ci scuipă-l mereu. Şi foloseşte un vas: dacă scuipi pe podeaua mea, o să regreţi că Fratele tău nu te-a omorât.

Îi lăsă singuri în tăcere încordată.

— Cum este? îl întrebă Vaelin pe Dentos.

Răspunsul sosi răguşit şi înfundat:

— Spa’t.

Vaelin se întoarse spre Caenis, care-şi susţinea cu o mână celălalt braţ bandajat.

— Şi tu?

Prietenul său îşi privi degetele pansate.

— Maestrul Henthal le-a tras la loc. A spus c-o să mă doară o vreme. Cam vreo săptămână nu voi putea ţine spada. Tăcu, hârâi din gât şi scuipă un cheag gros de sânge într-un vas de lângă pat. A trebuit să smulgă ce mai rămăsese din dinte. A băgat vată în locul rămas şi mi-a dat floare-roşie pentru durere.

— Are efect?

Caenis se strâmbă.

— Nu prea.

— E bine atunci. O meriţi.

Chipul celuilalt scăpără de furie.

— Ai auzit ce-a zis…

— Am auzit, tot aşa cum am auzit ce ai spus şi tu mai devreme. Ştii că se descurcă greu în privinţa asta, dar ai decis să-i ţii o prelegere. Se întoarse către Dentos. Iar tu ar fi trebuit să fi ştiut că nu trebuie să-l provoci. Avem destule ocazii să ne rănim unul pe altul pe câmpul de instrucţie. Fă-o acolo, dacă trebuie.

— ’ă scoate ’in să’ite, bolborosi Dentos ’ace me’eu pe deşteptu.

— Atunci poate c-ar trebui să-nveţi de la el. El deţine cunoştinţe, tu ai nevoie de ele: pe care altul ar fi mai bine să-l întrebi? Se aşeză lângă Dentos. Ştii bine că dacă nu treci Încercarea asta, va trebui să pleci. Asta vrei? Să te-ntorci în Nilsael, să-ţi ajuţi unchiul să se lupte cu dulăii lui şi să le povesteşti tuturor beţivilor din cârciumă cum ai fost cât pe-aici să faci parte din al Şaselea Ordin? Pun prinsoare că vor fi impresionaţi.

— Ca’ă-te, Vaelin.

Dentos se aplecă şi lăsă o picătură mare de sânge să-i cadă din nas în vasul de la picioare.

— Amândoi ştiţi că eu puteam să nu mai stau aici, zise Vaelin. Aveţi idee de ce am rămas?

— Pentru că-l urăşti pe taică-tău, spuse Caenis uitând convenţia obişnuită.

Nedându-şi seama că sentimentele îi erau atât de evidente, Vaelin se abţinu de la o replică usturătoare.

— Pur şi simplu n-am putut să plec. N-am putut să mă duc şi să trăiesc în afara Ordinului, aşteptând mereu să aflu într-o bună zi ce s-a-ntâmplat cu voi ceilalţi, întrebându-mă ce s-ar fi petrecut dacă aş fi fost şi eu cu voi. L-am pierdut pe Mikehl, apoi l-am pierdut pe Jennis. Nu mai putem pierde şi pe alţii. Se ridică şi porni spre uşă. De acum nu mai suntem nişte băieţaşi. Nu vă pot sili să faceţi nimic. Decizia vă aparţine.

— Îmi pare rău, spuse Caenis oprindu-l. Îmi pare rău pentru tot ce am zis despre tatăl tău.

— Eu n-am tată, îi reaminti Vaelin.

Caenis râse şi sângele îi curse gros şi iute din buză.

— Nici eu. Se răsuci şi-şi aruncă batista însângerată spre Dentos. Dar tu, Frate? Tu ai tată?

Dentos râse, lung şi răsunător, cu faţa mânjită de dâre stacojii.

— Nu l-aş ‘ecunoaşte pe neme’nic nici dacă mi-ar da o jum’ate de kil de aur!

Râseră împreună mult timp. Durerile se diminuară şi fură date uitării. Râseră şi nu mai amintiră niciodată cât sufereau.

Hotărâră să-l înveţe ei înşişi pe Dentos. El continua să nu reţină aproape nimic de la maestrul Grealin, aşa că în fiecare seară după instrucţie, băieţii îi povesteau o istorie din trecutul Ordinului şi-l puneau s-o repete, iar şi iar, până o ştia pe dinafară. Era plictisitor şi obositor după orele de antrenamente, când tot ce-şi doreau era să doarmă, însă o făcură cu îndârjire încruntată. Majoritatea poverii cădea pe umerii lui Caenis, care era cel mai cunoscător dintre ei şi care se dovedi un dascăl

silitor, chiar dacă iritabil. Firea lui de obicei liniştită era pusă la încercare de refuzul încăpăţânat al memoriei lui Dentos de a reţine mai mult de câteva fapte o dată. Barkus, care cunoştea bine, totuşi nu exhaustiv, ştiinţa Ordinului, avea tendinţa să povestească istoriile cele mai amuzante, aşa cum era legenda Fratelui Yelna care, lipsit de orice armă, reuşise să ameţească un inamic prin natura remarcabil de ameţitoare a vânturilor sale.

— Nimeni n-o să-l întrebe despre Fratele băşinos, se strâmbă Caenis dezgustat.

— Nu se ştie niciodată, replică Barkus. Este tot istorie, nu?

Surprinzător, Nortah se dovedi învăţătorul cel mai eficient, cu o tehnică de povestit directă, însă eficace. Părea să aibă o iscusinţă incredibilă de a-l face pe Dentos să-şi reamintească mai multe întâmplări. În loc să relateze istoria şi să se aştepte din partea lui s-o repete cuvânt cu cuvânt, Nortah se oprea şi punea întrebări, încurajându-l să se gândească la înţelesul ei. Obişnuita lui predispoziţie spre ridiculizare fu dată, de asemenea, uitării şi ignoră numeroase ocazii de a râde de ignoranţa elevului său. Vaelin găsea multe critici să-i aducă lui Nortah, dar fu nevoit să admită că acum era la fel de hotărât ca ei toţi să asigure continuitatea grupului lor; viaţa în Ordin era îndeajuns de dură, iar fără prietenii săi i s-ar fi părut insuportabilă. Deşi metodele lui dădeau roade, Nortah alegea un domeniu îngust de istorii şi, în timp ce Barkus favoriza umorul, iar Caenis îndrăgea parabolele ce ilustrau virtuţile Credinţei, el prefera tragediile. Nortah relata cu plăcere înfrângerile Ordinului, căderea citadelei Ulnar, moartea măreţului Lesander, considerat de mulţi drept cel mai de seamă războinic care slujise vreodată Ordinul, distrus de iubirea lui interzisă pentru o femeie care-l trădase duşmanilor. Poveştile tragice ale lui Nortah păreau nesfârşite şi unele dintre ele erau necunoscute de Vaelin, care se întreba uneori dacă nu cumva Fratele

blond le născocea pur şi simplu.

Vaelin, care trebuia să se ocupe şi de Scrijelit în fiecare seară, îşi asumă sarcina de a testa cunoştinţele dobândite de Dentos la sfârşitul fiecărei săptămâni, punându-i o serie de întrebări, din ce în ce mai rapid. Adesea era frustrant; cunoştinţele lui Dentos creşteau, dar el se lupta cu ani de ignoranţă într-un efort de câteva săptămâni. Reuşi totuşi să fie răsplătit de maestrul Grealin, care-şi limită surprinderea la arcuirea unei sprâncene.

După începerea lunii prensur, timpul rămas se reduse la câteva zile şi Grealin îi anunţă că lecţiile se terminaseră.

— Cunoaşterea este cea care ne modelează, frăţiorii mei, le spuse el şi pentru prima dată zâmbetul îi fu absent şi tonul absolut serios. Ea face din noi ceea ce suntem. Ceea ce ştim determină tot ce facem şi toate deciziile pe care le luăm. În următoarele zile, gândiţi-vă bine la ce aţi învăţat aici, nu doar la nume şi date, ci gândiţi-vă la motive, gândiţi-vă la înţeles. Tot ce v-am spus este suma Ordinului nostru, ce înseamnă şi ce face el. Încercarea Cunoaşterii este cea mai grea pe care o vor înfrunta mulţi dintre voi, fiindcă nicio altă Încercare nu dezgoleşte sufletul unui băiat. Surâse iarăşi, grav de data aceasta, după care se lumină la chip şi reveni la umorul lui obişnuit. Şi acum iată ultimele răsplăţi pentru micuţii mei războinici. Luă o traistă mare cu dulciuri şi trecu pe lângă ei, punându-le în palmă câte o bomboană aleasă cu grijă. Bucuraţi-vă, bărbăţeilor! Dulceaţa este un lucru rar în viaţa unui Frate.

Suspină adânc, apoi se întoarse, se îndreptă încet spre magazie şi închise fără sunet uşa în urma lui.

— Ce-a fost asta? se întrebă Nortah.

— Fratele Grealin este un bărbat foarte ciudat, strânse din umeri Caenis. Îţi dau picătura mea de miere pentru trestia ta de zahăr?

Nortah pufni.

— O trestie-de-zahăr face cel puţin cât trei picături de miere…

Vaelin se împotrivi tentaţiei de a face troc cu dulciurile sale şi le duse la cuşti, unde Scrijelitul făcu tumbe şi schelălăi de încântare când îi aruncă bomboanele în aer ca să le prindă. Nu rată absolut niciuna.

Încercarea începu într-o dimineaţă de feldrian, cu două zile înainte de Miezul-verii. Băieţii care aveau s-o treacă urmau să fie răsplătiţi nu numai cu dreptul de a rămâne în Ordin, ci şi cu îngăduinţa de a merge la marele iarmaroc de Miezul-verii de la Varinshold, fiind prima dată când ar fi ieşit de sub grija Ordinului din ziua în care i se alăturaseră. Cei care n-o treceau aveau să-şi primească galbenii şi să plece. Pentru prima dată, băieţii cei mari nu oferiră avertismente înfricoşătoare sau ridicole. Vaelin observă că menţionarea Încercării Cunoaşterii le provoca doar uitături posomorâte şi scatoalce pline de răutate. Se întrebă ce anume îi irita în felul acela, dacă, la urma urmelor, nu erau decât nişte întrebări?

— Singurul Frate care a călătorit prin codrul cel mare din miazănoapte? îl întrebă pe Dentos, pe când se îndreptau către sala de mese.

— Lesander, răspunse celălalt cu superioritate. Asta-i prea simplu.

— Al Treilea Aspect al Ordinului?

Dentos se opri şi încruntă fruntea, scotocindu-şi memoria pentru răspuns.

— Kinlial?

— Mă întrebi sau îmi răspunzi?

— Îţi răspund.

— Bravo! Aşa-i. Vaelin îl pocni cu palma pe spate, continuând să străbată curtea. Dentos, Frate, cred că s-ar putea să treci încercarea asta azi.

Fură chemaţi să se prezinte la Încercare după-amiază

şi se înşiruiră în exteriorul unei odăi din zidul de miazăzi. Maestrul Sollis îi avertiză încruntat să se comporte cuviincios şi anunţă că Barkus va fi primul. Barkus păru gata să facă o glumă, dar gravitatea de pe chipul lui Sollis îl opri şi se mulţumi să le facă o plecăciune scurtă înainte de a intra în odaie. Maestrul închise uşa după el.

— Aşteptaţi aici, îi instrui el, iar când terminaţi mergeţi la sala de mese.

Plecă, lăsându-i să privească uşa din stejar gros a încăperii.

— Am crezut că el ne va examina, rosti Dentos încet.

— Se pare că nu va fi aşa, nu? replică Nortah şi se apropie de uşă, lipindu-şi urechea de ea.

— Se-aude ceva? şopti Dentos.

Nortah clătină din cap şi se îndreptă.

— Doar murmure, uşa-i prea groasă.

Scotoci sub mantie şi scoase un pătrat din lemn de pin cu latura de treizeci de centimetri, presărat de zgârieturi, care avea în mijloc un cerc de vopsea neagră de nici trei centimetri.

— Joacă cineva „Cuţitele”?

„Cuţitele” devenise principalul lor joc din ultimele luni, o întrecere de iscusinţă destul de simplă, în care aruncau pe rând cuţite, străduindu-se să lovească centrul plăcii. Învingătorul câştiga toate celelalte cuţite înfipte în ţintă. Jocul de bază, în care placa era rezemată de un zid convenabil, prezenta diverse variaţiuni; uneori ţinta era suspendată de o funie legată de o grindă din acoperiş şi trebuia s-o loveşti în timp ce se legăna înainte şi înapoi, alteori era aruncată în aer, iar câteodată era rotită pe un colţ. Cuţitele de aruncat reprezentau un fel de surogat al banilor în Ordin, pentru că puteau fi schimbate pentru bunătăţi sau favoruri şi popularitatea unui Frate sporea invariabil dacă reuşea să acumuleze multe. Armele în sine erau simple şi ieftine: lame triunghiulare, lungi de cincisprezece

centimetri, cu mâner scurt şi butucănos, puţin mai mari decât vârfurile de săgeţi. Maestrul Grealin le distribuise la începutul celui de-al treilea an, câte zece pentru fiecare băiat, rezerva urmând să fie reînnoită la fiecare şase luni. Nu exista niciun antrenament oficial în folosirea lor, ci îi urmăreau pur şi simplu pe băieţii mari şi învăţau în vreme ce jucau. În mod previzibil, arcaşii cei mai buni se dovediră aruncătorii cu cel mai mare succes: Dentos şi Nortah strânseseră cele mai multe cuţite, urmaţi îndeaproape de Caenis. Vaelin câştiga numai un joc din zece, dar ştia că progresa constant, spre deosebire de Barkus care părea incapabil să câştige măcar un singur joc, ceea ce-l făcea să-şi păzească cuţitele cu gelozie, deşi devenise iscusit în trocurile pentru cuţite în schimbul prăzilor numeroaselor lui expediţii de furtişag.

— Căca-s-ar câinii în porcăria asta! izbucni Dentos când cuţitul lui scoase scântei din peretele din spatele plăcii.

Era limpede că neliniştea îi afecta ţintirea.

— Ai ieşit, îl anunţă Nortah.

Dacă un jucător rata complet ţinta, era eliminat din joc şi îşi pierdea cuţitul.

Vaelin fu următorul şi lovi marginea exterioară a cercului central, o lovitură mai bună decât obişnuia să dea. Cuţitul lui Caenis fu mai aproape de mijloc, însă Nortah câştigă jocul, lovind la numai o lăţime de deget de centru.

— Pur şi simplu sunt prea bun pentru asta, comentă el scoţând cuţitele din placă. Ar trebui să nu mai joc cu voi, fiindcă nu-i cinstit.

— Şterge-o! scuipă Dentos. Te-am bătut de mii de ori.

— Numai când te-am lăsat eu, replică Nortah superior. Dacă n-aş fi făcut-o, nu te-ai mai fi întors.

— Aşa-i.

Dentos smulse un cuţit de la brâu şi-l azvârli către ţintă cu o mişcare fluidă. Era probabil cea mai bună

aruncare pe care o văzuse Vaelin: cuţitul se îngropă exact în centrul plăcii până la mâner.

— Bate-mă şi acum, băieţaş bogat, rosti Dentos.

Nortah arcui o sprânceană.

— Norocul îţi surâde azi, Frate.

— Noroc pe naiba! Arunci sau nu?

Nortah ridică din umeri, scoase un cuţit şi privi atent ţinta. Duse încet braţul drept înapoi, după care îl repezi cu asemenea viteză, încât mâna i se văzu ca o ceaţă, iar cuţitul fu o scânteiere scurtă de argint, rotindu-se către placa din lemn. Se auzi apoi zăngănitul ascuţit de metal pe metal, când lovi în mânerul cuţitului lui Dentos, ricoşă şi căzu la câţiva metri mai departe.

— Asta este. Nortah se duse şi ridică arma, cu lama îndoită la vârf. Cred că-i al tău, i-l întinse el lui Dentos.

— Ar trebui să zicem c-a fost egalitate. Ai fi lovit centrul, dacă acolo n-ar fi fost cuţitul meu.

— Dar a fost, iar cuţitul meu nu s-a înfipt.

Continuă să-l ţină întins, până când Dentos i-l luă.

— Pe ăsta n-o să-l schimb, rânji el. Asta o să fie amuleta mea pentru noroc, ştii? Cum e eşarfa aia din mătase despre care Vaelin crede că n-am observat-o.

Vaelin pufni dezgustat.

— Chiar nu pot ascunde nimic de ochii voştri, băgăcioşilor?

Îşi trecură timpul jucând „ţinta-n mişcare” azvârlind cuţitele în placa pe care Vaelin o arunca în aer. Caenis fu cel mai bun de data asta şi câştigă cinci cuţite, până ieşi Barkus.

— Crezusem c-o să rămâi de tot acolo, zise Dentos.

Barkus părea înfrânt şi răspunse doar printr-un surâs scurt, ferit, după aceea se întoarse şi se îndepărtă iute.

— Rahat! şuieră Dentos şi încrederea recâştigată i se clătină vizibil.

— Fruntea sus, îl bătu Vaelin pe umăr. În curând se va termina.

Tonul lui ascundea o tulburare reală. Purtarea lui

Barkus îl îngrijora, reamintindu-i de tăcerea posacă a băieţilor mari când se discuta despre încercarea aceasta. Îşi reaminti cuvintele maestrului Grealin pe când reflecta la motivul pentru care Încercarea inspira o asemenea reticenţă posomorâtă. *Nicio alta nu dezgoleşte sufletul unui băiat.*

Se încordă când se apropie de uşă şi prin minte îi trecură o sută şi una de întrebări posibile. *Nu uita,* îşi zise el apăsat, *Carlist a fost al treilea Aspect din istoria Ordinului, nu al doilea. Este o greşeală frecventă, cauzată de asasinarea celui anterior cu numai două zile după numirea în funcţie.* Inspiră adânc, silindu-se să-şi stăpânească tremurul mâinii când apăsă clanţa grea din bronz şi intră.

Încăperea era mică, cu totul neremarcabilă, cu tavan scund şi boltit şi o singură fereastră îngustă. În jurul pereţilor fuseseră aprinse lumânări, care nu izbuteau totuşi să alunge atmosfera lugubră şi apăsătoare. Trei persoane stăteau în spatele unei mese masive din stejar, trei persoane care purtau robe de alte culori decât albastrul întunecat al propriului veşmânt, trei persoane care nu făceau parte din al Şaselea Ordin. Îngrijorarea lui Vaelin tresăltă din nou şi nu-şi putu ascunde o reacţie vizibilă. *Ce fel de încercare este aceasta*?

— Bună ziua, Vaelin, i se adresă o femeie blondă în robă cenuşie. Îi surâse cald şi-i indică scaunul gol din faţa mesei. Ia loc, te rog.

Băiatul îşi stăpâni emoţia şi se apropie de scaun. Cei trei necunoscuţi îl studiară în tăcere, oferindu-i şansa de a proceda la fel. Bărbatul în robă verde era gras şi chel, cu o barbă subţire ce-i urmărea linia maxilarului şi a gurii, deşi corpolenţa lui nu se compara cu a maestrului Grealin, întrucât nu avea nimic din forţa înnăscută a aceluia; faţa cărnoasă îi strălucea de transpiraţie şi guşa i se legăna în timp ce mesteca. Pe masă, lângă mâna lui stângă se afla un castron cu cireşe, iar buzele lui roşii erau grăitoare în privinţa poftei pe care şi-o satisfăcea

neîncetat. Îl privea pe Vaelin cu un amestec de curiozitate şi dispreţ evident. Pe de altă parte, bărbatul în robă neagră era aproape uscat de slab, deşi la fel de pleşuv. Expresia lui era mai neliniştitoare decât a grăsanului, fiind aceeaşi mască aprigă de devoţiune oarbă pe care o zărise pe chipul Fratelui Tendris.

Femeia în cenuşiu îi atrăgea însă cel mai mult atenţia. Părea să aibă treizeci-patruzeci de ani şi faţa ascuţită, încadrată de păr blond-auriu ce-i cobora pe umeri, era frumoasă şi vag familiară. Ochii ei îl fascinau: strălucitori de căldură şi compasiune. Îi aminteau de chipul palid al Sellei şi de blândeţea pe care o văzuse în ea, când se înfrânase de a-l atinge. Totuşi, Sella fusese temătoare, în vreme ce femeia aceasta nu părea că ar fi fost vreodată atât de vulnerabilă. În ea exista o tărie. Aceeaşi tărie pe care o zărise în Aspect şi în maestrul Sollis. Îi venea greu să nu se holbeze.

— Vaelin, rosti ea, ştii cine suntem?

Băiatului i se păru lipsit de sens să încerce să ghicească.

— Nu, milady.

Grăsanul mârâi şi azvârli o cireaşă în gură.

— Alt căţelandru ignorant, comentă el mestecând zgomotos. Pe voi, micilor sălbatici, nu vă-nvaţă chiar nimic în afară de artele măcelăririi?

— Ne învaţă să-i apărăm pe Credincioşi şi Tărâmul, domnule.

Grăsanul se opri din mestecat şi dispreţul îi fu înlocuit brusc de mânie.

— Vom vedea ce ştii tu despre Credinţă, tinere, zise el apăsat.

— Mă numesc Elera Al Mendah, spuse femeia blondă. Sunt Aspectul celui de-al Cincilea Ordin. Ei sunt Fraţii mei Aspecte, Dendrish Hendril din al Treilea Ordin, indică spre bărbatul gras în verde, şi Corlin Al Sentis din al Patrulea Ordin.

Bărbatul slab în negru încuviinţă grav.

Vaelin fu surprins să se afle într-o asemenea companie ilustră. Trei Aspecte, toate în aceeaşi odaie, toate vorbind cu el… Ştia că ar fi trebuit să fie onorat, însă nu simţea decât o nesiguranţă ca un fior de gheaţă. Ce ar fi putut trei Aspecte din alte Ordine să-l întrebe despre istoria Ordinului său?

— Te întrebi ce-i cu toate datele reţinute cu trudă din fascinanta istorie a celui de-al Şaselea Ordin şi a nenumăratelor lui băi de sânge. Dendrish Hendril, grăsanul, scuipă un sâmbure de cireaşă într-o batistă cu broderie delicată. Maeştrii tăi v-au amăgit, băiete. Noi n-avem întrebări despre eroi de mult dispăruţi sau despre bătălii care ar fi mai bine să fie date uitării. Nu aceasta este cunoaşterea pe care o căutăm.

Elera Al Mendah îşi întoarse zâmbetul către Aspect.

— Dragă Frate, cred că ar trebui să explicăm mai în amănunt Încercarea.

Ochii lui Dendrish Hendril se îngustară uşor, însă nu replică, ci întinse mâna spre altă cireaşă.

— Încercarea Cunoaşterii, urmă femeia revenind la Vaelin, este unică prin faptul că trebuie absolvită de toţi Fraţii şi Surorile care se instruiesc în diferitele Ordine. Nu este o verificare a forţei, iscusinţei sau memoriei, ci o încercare a cunoaşterii de sine. Pentru a-ţi sluji Ordinul, trebuie să fii nu doar iscusit în mânuirea armelor, tot aşa cum cei care slujesc Ordinul meu nu trebuie să cunoască doar artele tămăduirii. Sufletul tău face să fii ceea ce eşti şi tot el îţi călăuzeşte servirea Credinţei. Încercarea aceasta ne va spune nouă, şi ţie, dacă îţi cunoşti natura sufletului.

— Şi nu te obosi să minţi, îl instrui Dendrish Hendril. Aici nu poţi să minţi, iar dacă vei încerca s-o faci, vei da greş în Încercare.

Nesiguranţa lui Vaelin spori. Minciunile pe care le spunea îl protejau. Minciuna devenise un act necesar supravieţuirii. Erlin şi Sella, lupul din pădure şi asasinul pe care-l omorâse. Toate secretele erau învăluite în

minciuni. Luptându-se cu panica, se sili să încuviinţeze din cap şi să spună:
— Înţeleg.
— Nu, băiete, nu-nţelegi. Faci în pantaloni. Aproape că-ţi pot simţi mirosul rahatului.
Zâmbetul Elerei păli uşor, dar ea continuă să se uite atent la Vaelin.
— Ţi-e frică, Vaelin?
— Aceasta este Încercarea?
— Încercarea a început din clipa când ai intrat aici. Te rog, răspunde-mi.
Nu poţi să minţi.
— Sunt… neliniştit. Nu ştiu la ce să mă aştept. Nu vreau să părăsesc Ordinul.
Dendrish Hendril pufni.
— Mai degrabă ţi-e frică să dai ochii cu taică-tău. Crezi că el va fi încântat să te vadă?
— Nu ştiu, răspunse sincer Vaelin.
— Tatăl tău doreşte să te întorci la el, zise Elera. Asta nu-ţi spune că ţine la tine?
Vaelin se foi stânjenit. Evitase sau suprimase de atâta vreme amintirile tatei, încât genul acesta de examinare era greu de îndurat.
— Nu ştiu ce înseamnă. Eu… abia dacă l-am cunoscut înainte de a veni aici. Era mereu plecat, lupta în războaiele regelui, iar când era acasă îmi vorbea prea puţin.
— Aşadar, îl urăşti? întrebă Dendrish Hendril. Asta pot înţelege, da.
— Nu-l urăsc. Nu-l cunosc. El nu-i familia mea. Familia mea este aici.
Bărbatul cel slab, Corlin Al Sentis, vorbi pentru prima dată. Glasul îi era aspru, răguşit.
— În timpul Încercării Alergării, ai ucis un om, zise el şi ochii lui aprigi îi fixară pe ai băiatului. Ţi-a făcut plăcere?
Vaelin fu uluit. *Ei ştiu! Cât de multe ştiu ei?*

— Aspectele împărtăşesc informaţiile, băiete, îi spuse Dendrish Hendril. Acesta este felul prin care dăinuieşte Credinţa noastră. Prin unitate de scop şi unitate de încredere. De aceea Tărâmul nostru se numeşte „Unificat”. Este ceva ce-ar fi bine să nu uiţi. Şi nu te teme, nu vom spune nimănui tainele tale murdare. Răspunde la întrebarea Aspectului Sentis.

Vaelin inspiră adânc, încercând să-şi domolească bubuiturile apăsate din piept. Îşi reaminti Încercarea Alergării, pocnetul strunei care-l salvase de săgeata asasinului, chipul moale, lipsit de viaţă al bărbatului, fierea care îi urcase prin gât când retezase coada săgeţii cu jungherul…

— Nu. Nu mi-a făcut plăcere.

— Regreţi ce ai făcut? insistă Corlin Al Sentis.

— Omul acela a încercat să mă omoare. N-am avut de ales. Nu pot să regret că am rămas în viaţă.

— Deci asta-i tot ce-ţi pasă? întrebă Dendrish Hendril. Să rămâi în viaţă?

— Îmi pasă de Fraţii mei, îmi pasă de Credinţă şi de Tărâm…

Îmi pasă de Sella, vrăjitoarea Tăgăduitoare, şi de Erlin, care a ajutat-o să fugă. Dar nu pot spune că-mi pasă mult de tine, Aspectule.

Se încordă, aşteptând să fie mustrat sau pedepsit, însă cele trei Aspecte nu spuseră nimic, ci doar schimbară priviri impenetrabile. *Ei pot auzi minciunile,* înţelese băiatul. *Dar nu şi gândurile.* El putea să ascundă lucruri, însă nu trebuia să mintă. Tăcerea putea fi pavăza lui.

Elera vorbi în continuare şi întrebarea ei fu cea mai grea de până atunci.

— Ţi-o aminteşti pe mama ta?

Stânjeneala lui Vaelin fu înlocuită brusc de mânie.

— Noi lăsăm în urmă legăturile de familie când intrăm în casa aceasta…

— Nu fi impertinent, băiete! se răsti Hendril. Noi

întrebăm, tu răspunzi. Aşa se desfăşoară Încercarea aceasta.

Vaelin simţi că-l dor maxilarele din cauza încordării de a-şi stăpâni o replică furioasă. Luptându-se să-şi controleze iritarea, scrâşni:

— Bineînţeles că mi-o amintesc pe mama.

— Şi eu mi-o amintesc, zise Aspectul Elera. A fost o femeie bună, care a sacrificat multe pentru a se mărita cu tatăl tău şi a te aduce pe lume. Ca şi tine, ea alesese o viaţă în slujba Credinţei. A fost cândva Soră în al Cincilea Ordin, mult respectată pentru cunoaşterea leacurilor. Urma să devină Stăpână în Casa noastră şi poate chiar, în timp, Aspect. La porunca regelui, i-a însoţit armata împotriva primei revolte cumbraeline. L-a cunoscut pe tatăl tău când a fost rănit după Bătălia de la Hallows. Pe când i-a îngrijit rănile, iubirea a crescut între ei şi mama ta a părăsit Ordinul ca să se mărite. Ştiai asta?

Amorţit de şoc, Vaelin putu doar să clatine din cap. Amintirile copilăriei lui petrecute în afara Ordinului erau înceţoşate de timp şi izgonite în mod voit, totuşi îşi amintea suspiciuni ocazionale legate de originile diferite ale părinţilor lui; glasurile lor difereau, vocalele retezate şi greşelile gramaticale ale tatei contrastau cu tonul egal şi precis al mamei. De asemenea, tata ştia prea puţine despre eticheta la masă, ignora adesea cuţitul şi furculiţa de lângă farfurie şi lua mâncarea cu degetele, părând cu adevărat surprins când mama ofta şi-l admonesta blând:

— Te rog, dragul meu. Aici nu eşti cu soldaţii în bivuac.

Vaelin nu-şi închipuise însă niciodată că şi ea slujise Credinţa.

— Dacă mama ta ar mai trăi, îl readuse în prezent vocea Elerei, crezi că ţi-ar îngădui să-ţi dedici viaţa Ordinului?

Ispita minciunii era aproape copleşitoare. Vaelin ştia

ce ar fi spus mama, ce ar fi simţit dacă l-ar fi văzut în straiele acelea, cu mâinile şi chipul învineţite şi rănite de la exerciţii, cât de mult ar fi suferit. Dar, dacă ar fi spus-o, ar fi devenit o realitate şi nu s-ar mai fi putut ascunde de ea. Ştia totuşi că era o capcană. *Ei vor să mint*, înţelese băiatul. *Ei vor să dau greş în Încercarea asta.*

— Nu, rosti el. Ea a urât războiul.

O spusese acum. El ducea o viaţă pe care mama lui n-ar fi dorit-o niciodată, îi dezonora amintirea.

— Ţi-a zis ea asta?

— Nu, i-a spus-o tatei. Nu voia ca el să plece la război împotriva meldeneanilor. Spunea că îi făcea rău duhoarea sângelui. N-ar fi dorit ca eu să duc viaţa aceasta.

— Şi cum te face asta să te simţi? insistă Elera.

Băiatul se trezi răspunzând fără să gândească:

— Vinovat.

— Cu toate acestea, ai rămas când ai avut ocazia să pleci.

— Am simţit că trebuia să fiu aici. Trebuia să stau cu Fraţii mei. Trebuia să învăţ ce mă putea învăţa Ordinul.

— De ce?

— Cred că asta-i ceea ce trebuie să fac. Ceea ce-mi cere Credinţa. Cunosc spada şi bastonul, aşa cum un fierar îşi cunoaşte ciocanul şi nicovala. Am putere, viteză, şiretenie şi… Şovăi, ştiind că trebuia să silească vorbele acelea să iasă din el şi urându-le cu atât mai mult. Şi pot să ucid, o privi el drept în ochi pe femeie. Pot să ucid fără ezitare. Am fost sortit să fiu războinic.

În liniştea care se lăsă în odaie se auzeau numai plescăiturile încete ale lui Dendrish Hendril, care mesteca altă cireaşă. Vaelin îi privi pe toţi, pe rând, îngrozit de faptul că niciunul nu voia să-i întoarcă uitătura. Reacţia Elerei Al Mendah fu aproape şocantă; îşi privea mâinile încleştate de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

Dendrish Hendril întrerupse în cele din urmă tăcerea.

— Asta-i tot, băiete. Poţi să pleci. Nu vorbi cu prietenii tăi când ieşi.

Vaelin se ridică nesigur.

— Încercarea s-a terminat?

— Da. Ai trecut. Felicitări! Sunt sigur că vei fi o mândrie pentru al Şaselea Ordin.

Tonul lui batjocoritor anunţa clar că nu considera vorbele acelea ca fiind un compliment.

Vaelin se apropie de uşă, fericit că fusese eliberat: atmosfera din odaie era apăsătoare şi căutăturile Aspectelor greu de suportat.

— Frate Vaelin.

Vocea rece şi şuierătoare a lui Corlin Al Sentis îl opri când întinsese mâna spre clanţă.

Vaelin înghiţi un oftat de exasperare şi se sili să se întoarcă. Corlin Al Sentis îl pironea pur şi simplu cu privirea sa de fanatic. Elera nu ridică ochii, iar Dendrish Hendril îi azvârli o uitătură scurtă, lipsită de interes.

— Da?

— Ea te-a atins?

Vaelin ştia la cine se referea, desigur. Ar fi fost o prostie din partea lui să creadă că putea scăpa fără să i se pună întrebarea aceea.

— Sella?

— Da, Sella, ucigaşa, Tăgăduitoarea şi ucenica Beznei. I-ai ajutat pe ea şi pe trădător în sălbăticie, nu?

— Nu am ştiut cine erau ei decât după aceea.

Adevărul care ascundea o minciună. Băiatul simţi că începe să asude şi se rugă să nu i se citească minciuna pe chip.

— Erau străini rătăciţi în viscol, urmă el. Catehismul Milei ne spune să-i tratăm pe străini ca pe fraţii noştri.

Corlin Al Sentis ridică uşor capul şi privirea lui fixă căpătă o nuanţă întrebătoare.

— N-am ştiut că acest Catehism se predă aici.

— Nu se predă. Ma… mama m-a învăţat toate

catehismele.
— Da. Ea a fost o lady foarte miloasă. Nu mi-ai răspuns la întrebare.
Nu trebuia să mintă.
— Nu m-a atins.
— Cunoşti puterea atingerii ei? Ce înseamnă pentru sufletele bărbaţilor?
— Mi-a spus Fratele Makril. Am fost cu adevărat norocos că am scăpat de o astfel de soartă.
— Într-adevăr. Privirea Aspectului se îmblânzi, însă numai puţin. Poate crezi că Încercarea aceasta a fost grea, dar trebuie să ştii că ceea ce te aşteaptă va fi încă şi mai greu. În Ordinul tău, viaţa nu-i niciodată uşoară. Mulţi dintre Fraţii tăi nu vor rezista delirului sau vor fi schilodiţi înainte să fie chemaţi printre Plecaţi. Ştii asta?
Vaelin aprobă din cap.
— Da.
— Îţi face cinste că ai decis să rămâi, deşi ai fi putut pleca fără ca asta să-ţi fi pătat defel caracterul. Devotamentul tău faţă de Credinţă nu va fi uitat.
Fără niciun motiv aparent, Vaelin simţi cuvintele acelea ca pe o ameninţare, o ameninţare de care Aspectul nici măcar nu era conştient. Se sili să spună:
— Mulţumesc.
După ce ieşi, închise uşor uşa în urma lui, se rezemă cu spatele de ea şi expiră uşurat. Pentru câteva secunde, nici nu-i observă pe ceilalţi care se holbau la el. Păreau îngrijoraţi, mai cu seamă Dentos.
— Să m-ajute Credinţa! şopti Dentos, vizibil înspăimântat de înfăţişarea lui Vaelin.
Vaelin se îndreptă, îşi fixă pe chip un surâs despre care ştiu că era jalnic şi se îndepărtă, străduindu-se să nu se grăbească.

Cu excepţia lui Dentos, Încercarea Cunoaşterii aşternu peste ei un nor apăsător. Caenis era tăcut, Barkus monosilabic, Nortah agresiv de caustic, iar

Vaelin atât de preocupat de amintirile mamei sale, încât se pomeni străbătând restul zilei într-o pâclă mizerabilă, azvârlindu-i mâncare Scrijelitului şi ferindu-se de câinele care voia să se joace, înainte de a se alătura celorlalţi pentru un joc de „Cuţite” lipsit de tragere de inimă pe câmpul de instrucţie.

— Ce mai rahat a fost şi ăsta, comentă Dentos, singurul dintre ei care părea să mai păstreze o urmă de bună dispoziţie, şi trimise un cuţit spre ţinta azvârlită în sus de Barkus. Voioşia lui era cu atât mai iritantă, cu cât părea să ignore dispoziţia tovarăşilor săi. Vreau să zic că nu m-au întrebat absolut nimic despre Ordin, ci doar despre maică-mea şi locul unde am crescut. Lady Aspect, Elera, sau cum se numea, m-a întrebat dacă-mi este dor de casă. Dor de casă? De parcă aş *vrea* să mai mă-ntorc în haznaua aia!

Prinse ţinta, îşi scoase cuţitul şi o aruncă în aer pentru Nortah. Cuţitul acestuia o rată mult, ba chiar atât de mult încât fu cât pe-aci să-l lovească pe Dentos în cap.

— Ai grijă!

— Încetează să mai vorbeşti despre Încercare, rosti Nortah pe un ton ameninţător.

— Care-i treaba? râse Dentos, cu adevărat uimit. Adică, vreau să spun, toţi am trecut încercarea, nu? Suntem aici şi vom merge la iarmarocul de Miezul-verii.

Vaelin se întrebă de ce nu se gândise până atunci că ei toţi trecuseră Încercarea? *Pentru că nu o simt ca pe un succes*, îşi dădu seama.

— Atât doar că noi nu vrem să vorbim despre asta, Dentos, zise el. Nouă nu ni s-a părut atât de uşor pe cât ţi s-a părut ţie. Cel mai bine ar fi dacă n-ai mai aminti niciodată despre ea.

Şase băieţi din alte grupe căzuseră la Încercare şi trebuiră să plece. Îi priviră a doua zi dimineaţă, forme gârbovite şi întunecate prin ceaţă, ieşind tăcute pe poartă, purtându-şi puţinele bunuri în boccelele pe care

li se îngăduiseră să le păstreze. Puteau fi auzite suspine care trezeau ecouri în curtea interioară. Era imposibil de spus care dintre băieţi plângea, dacă o făcea unul sau toţi. Părură să-şi continue plânsul multă vreme, chiar şi după ce dispăruseră din vedere.

— Eu n-aş vărsa nicio lacrimă, asta-i sigur, zise Nortah.

Erau pe zid, înveliţi bine în mantii, aşteptând ca soarele să spulbere ceţurile şi micul dejun să apară în sala de mese.

— Mă-ntreb unde vor merge, spuse Barkus. Mă-ntreb dacă *au* unde să se ducă.

— La Straja Tărâmului, replică Nortah. Este plină de respinşi din Ordin. Poate că de-aia ne şi urăsc atât de mult.

— Prostii! mârâi Dentos. Eu ştiu unde m-aş duce. Drept la docuri. M-aş îmbarca pe una dintre corăbiile mari care merg către apus. Unchiul Fantis aşa a făcut, a plecat în apus pe o corabie şi s-a întors putred de bogat. Mătăsuri şi spiţerii. Singurul om bogat din istoria satului nostru. Averea aia nu l-a ajutat însă deloc, fiindcă la un an după ce s-a-ntors a murit de sifilis, o boală pe care-o luase de la vreo târfă dintr-un port.

— Din ce-am auzit, zise Barkus, viaţa pe o corabie e cumplită. Mâncare proastă, bătăi cu biciul, muncă de dimineaţă până la căderea nopţii. Cumva ca în Ordin bănuiesc, mai puţin în privinţa mâncării. Eu cred că m-aş duce în codri şi aş deveni un tâlhar faimos. Aş avea propria mea bandă, dar n-aş ucide pe nimeni. Le-aş fura doar aurul şi nestematele, însă numai celor bogaţi. Săracilor n-ai ce să le furi.

— E limpede că te-ai gândit mult la asta, comentă Nortah sec.

— În viaţă ai nevoie de planuri. Dar voi? Unde v-aţi duce?

Nortah se întoarse iarăşi către poarta care rămăsese ascunsă în pâcla dimineţii şi chipul îi fu cuprins de o

tânjală pe care Vaelin n-o mai văzuse până atunci.

— Acasă, răspunse el încetişor. M-aş duce acasă.

CAPITOLUL 5

La o săptămână după Încercarea Cunoaşterii, maestrul Sollis îi duse într-o încăpere cavernoasă de lângă curtea interioară, în interiorul căreia era foarte cald şi duhnea a fum şi metal. Acolo îi aştepta maestrul Jestin, făurarul-şef al Ordinului, un bărbat rareori văzut. Era voinic şi degaja forţă şi încredere, cu braţe musculoase încrucişate pe piept, cu trup hirsut însemnat de numeroase cicatrice roz, acolo unde îl atinseseră picături de metal topit scăpate din forjă. Impresionat de puterea lui evidentă, Vaelin se întrebă dacă simţise vreodată arsurile respective.

— Maestrul Jestin vă va făuri spadele, îi anunţă Sollis. În următoarele două săptămâni veţi lucra sub călăuzirea lui şi veţi ajuta la forjarea lor. Până când veţi pleca din fierărie, toţi veţi avea spade pe care le veţi purta pentru tot restul vieţii voastre în Ordin. Este bine să ţineţi minte că maestrul Jestin nu are firea mea generoasă şi iertătoare, aşa că aveţi grijă!

Rămaşi doar cu făurarul, băieţii stătură tăcuţi, în vreme ce el îi cercetă, privindu-i pe rând cu ochi albaştri, luminoşi.

— Tu, îndreptă Jestin un deget gros şi înnegrit către Barkus care se uita la un morman de ciocane de luptă recent făcute. Tu ai mai fost într-o fierărie.

Barkus şovăi.

— Ta… am crescut în preajma unei fierării, maestre.

Vaelin arcui o sprânceană spre Caenis. Ţinând seama de faptul că Barkus respecta cu stricteţe regulile şi spunea puţine sau nimic despre copilăria sa, era o surpriză să afle că tatăl lui fusese meşteşugar. Băieţii ai căror taţi aveau asemenea meserii nu obişnuiau să sfârşească în Ordin; un băiat cu viitor n-avea nevoie să caute o viaţă altundeva.

— Ai văzut vreodată cum se forja o spadă? întrebă

Jestin.

— Nu, maestre. Se făceau doar cuţite, tăişuri pentru plug, multe potcoave şi uneori sfârleze de vânt.

Chicoti. Maestrul Jestin nici măcar nu zâmbi.

— Sfârleaza de vânt este greu de făurit, zise el. Nu orice fierar o poate forja şi doar maeştrilor făuritori le este îngăduit s-o facă. Este o regulă a Ghildei, fiindcă modelarea metalului pentru a citi cântecul vântului reprezintă o îndemânare rară. Ştii asta, nu?

Barkus îşi feri ochii şi Vaelin îşi dădu seama că băiatul fusese mustrat, cumva ruşinat. Înţelese că între cei doi se transmisese ceva ce restul băieţilor nu puteau desluşi. Era legat de locul şi de arta care se practica aici, însă ştia că Barkus nu va spune un cuvânt despre asta. În felul său aparte, avea tot atât de multe secrete ca ei toţi.

— Nu, maestre, răspunse băiatul.

— Locul acesta, spuse Jestin şi-şi desfăcu larg braţele pentru a cuprinde fierăria, face parte din Ordin, dar îmi aparţine mie. Eu sunt regele, Aspectul, comandantul, lordul şi stăpânul lui. Nu-i un loc pentru joacă. Nu-i un loc pentru pozne. Este un loc pentru muncă şi învăţătură. Ordinul vă cere să cunoaşteţi arta prelucrării metalului. Pentru a mânui o armă cu iscusinţă, trebuie să înţelegi natura făuririi ei, să faci parte din meşteşugul care a adus-o pe lume. Spadele pe care le veţi făuri aici vă vor ţine în viaţă şi vor apăra Credinţa în anii ce vor urma. Munciţi bine şi veţi avea o spadă pe care să vă bizuiţi, o lamă puternică având tăişul îndeajuns de ascuţit pentru a tăia foaia de oţel. Munciţi prost şi spadele vi se vor rupe în prima bătălie şi veţi muri.

Îşi întoarse din nou ochii către Barkus şi privirea lui rece păru întrebătoare.

— Credinţa este izvorul întregii noastre puteri, dar pentru a o sluji avem nevoie de oţel. Oţelul este instrumentul prin care cinstim Credinţa. Oţelul şi

sângele sunt viitorul vostru. Înţelegeţi?

Toţi murmurară aprobator, însă Vaelin ştiu că Barkus fusese singurul căruia îi fusese adresată întrebarea.

Restul zilei o petrecură încărcând cu lopata cărbuni în furnal şi aducând în fierărie grămezi de drugi din fier de pe o căruţă din curte. Maestrul Jestin stătu tot timpul la nicovală, iar barosul lui era un ritm constant, cântător, de metal pe metal; la răstimpuri, ridica ochii pentru a da instrucţiuni în mijlocul unei cascade de scântei. Lui Vaelin i se părea o muncă monotonă şi aspră; gâtul îl ustura de la fum, iar urechile îi asurziseră de bubuiturile neîncetate ale barosului.

— Înţeleg acum de ce nu te bucura viaţa în fierărie, Barkus, comentă el pe când se întorceau rupţi de oboseală spre dormitor la sfârşitul zilei.

— Aşa-i, aprobă Dentos masându-şi braţul care-l durea. Prefer oricând o zi de instrucţie cu arcul.

Barkus nu zise nimic, ci rămase tăcut restul serii printre mormăiturile lor ostenite. Vaelin ştia că abia îi auzea şi că mintea lui continua să fie aţintită asupra întrebărilor maestrului Jestin: cea din vorbele lui şi cea din ochii lui.

În ziua următoare reveniră în fierărie, unde ridicară şi cărară din nou, transportând saci de cărbuni în încăperea mare ce slujea drept magazie. Maestrul Jestin vorbi puţin, concentrându-se să cerceteze fiecare drug de fier adus de ei în ziua anterioară, ridicându-l spre lumină şi trecându-şi degetele în lungul său, după care fie că mormăia satisfăcut şi-l punea înapoi în grămadă, fie că pufnea nervos şi-l adăuga unei stive mici, dar care creştea constant, de drugi respinşi.

— Ce tot caută la ei? întrebă Vaelin, icnind de efort când ridica alt sac în magazie. O bucată de fier nu-i ca oricare alta?

— Impurităţi, răspunse Barkus privindu-l pe Jestin. Drugii au fost forjaţi de alt maestru, cu mâini probabil

mai puţin iscusite ca ale maestrului nostru. El verifică dacă nu cumva în amestec a fost pus prea mult fier prost.

— Şi cum îşi poate da seama?

— În principal, prin pipăit. Drugii sunt făcuţi din mai multe bucăţi de fier bătute laolaltă, apoi răsucite şi turtite. Forjarea lasă un model pe metal. Un fierar bun poate deosebi drugii de calitate de cei inferiori după modelul acela. Am auzit poveşti despre unii care puteau simţi calitatea cu ajutorul mirosului.

— Tu ai putea face asta? La pipăit mă refer, nu la mirosit.

Barkus râse şi Vaelin auzi o undă de tristeţe în sunetul acela.

— Nici într-o mie de ani.

La amiază, maestrul Sollis apăru şi le porunci să treacă pe câmpul de instrucţie pentru antrenamente cu spada, spunându-le că trebuiau să-şi păstreze deprinderile. Se mişcau greoi după truda din fierărie şi toiagul lui îi pedepsi mai des decât de obicei, deşi Vaelin constată că nu era la fel de dureros ca pe timpuri. Pentru o clipă se întrebă dacă Sollis îi lovea mai uşor, dar respinse numaidecât gândul acela. Maestrul Sollis nu devenise mai blând, ci ei deveniseră mai tari. *Ne-a modelat prin bătaie*, îşi dădu seama. *El este fierarul nostru.*

— E timpul s-aprindem forja, le spuse Jestin când reveniră în fierărie după un prânz târziu mâncat în grabă. În privinţa forjei un singur lucru trebuie să ţineţi minte. Ridică braţele şi-şi arătă numeroasele cicatrice care-i marcau muşchii puternici. Arde.

Îi puse să deşerte câţiva saci de cărbuni în cercul din cărămidă al vetrei, după care îi ceru lui Caenis s-o aprindă, o sarcină care necesita să se târască sub vatră şi să dea foc lemnelor de stejar prin deschiderea de acolo. Vaelin ar fi refuzat, dar Caenis porni fără ezitare,

ţinând în mână lumânarea lungă. Reapăru după câteva clipe, murdar de funingine, însă nevătămat.

— Pare să se fi aprins, anunţă el.

Maestrul Jestin îl ignoră şi se ghemui pentru a inspecta flăcările care creşteau.

— Tu, arătă el cu bărbia spre Vaelin; nu le spunea niciodată pe nume, considerând, se pare, că reamintirea numelor reprezenta un efort inutil. La foaie! Şi tu, îl arătă cu degetul pe Nortah.

Lui Barkus, Dentos şi Caenis le spuse să aştepte instrucţiuni.

Legănând într-o mână barosul greu şi bont, Jestin ridică unul dintre drugii de fier din grămada de lângă nicovală.

— Lama spadelor de model asraelin, le explică el, se face din trei bare. Una groasă pentru mijloc şi două mai subţiri pentru muchii. Asta, le arătă drugul pe care-l luase, este pentru muchie. Înainte de a se contopi cu celelalte, trebuie modelat. Muchia este partea cel mai greu de forjat din spadă, fiindcă trebuie să fie subţire, însă puternică, şi fiindcă trebuie să taie, dar în acelaşi timp să reziste la loviturile altor spade. Uitaţi-vă la metal, uitaţi-vă cu atenţie. Ţinu drugul în faţa fiecăruia dintre ei, pe rând, şi glasul lui aspru şi inegal era straniu de hipnotic. Vedeţi punctuleţele negre de aici?

Vaelin privi drugul şi zări pistrui mici şi negri prin masa gri întunecată a fierului.

— Se numesc „argintul stelelor”, deoarece strălucesc mai puternic decât cerurile când sunt vârâte în flacără, continuă Jestin. Dar nu-s argint, ci o formă de fier, de fier rar care provine din adâncurile pământului ca toate metalele – nu există pic de Beznă în el. El însă face spadele Ordinului mai puternice decât altele. Cu el, spadele voastre vor rezista unor lovituri ce le-ar face ţăndări pe altele şi, dacă sunt mânuite cu iscusinţă, vor tăia prin zale şi armuri. Acesta este secretul nostru. Păziţi-l bine!

Le făcu semn lui Vaelin şi Nortah să înceapă să acţioneze foalele şi privi cum eforturile lor fură răsplătite de apariţia treptată a unei străluciri roşu-portocalii intense în masa de cărbuni.

— Acum, zise el şi ridică barosul. Priviţi cu atenţie, încercaţi şi învăţaţi.

Vaelin şi Nortah începură să transpire abundent, muncind la mânerul greu din lemn al foalelor, iar căldura din fierărie creştea cu fiecare pală de aer pe care o trimiteau în forjă. Atmosfera părea să devină sufocantă şi în acelaşi timp respiraţia era un efort în sine.

Haide odată, în numele Credinţei, icni Vaelin cu sudoarea curgându-i pe braţele ce-l dureau, în timp ce maestrul aştepta… şi aştepta.

Mulţumit în cele din urmă, Jestin luă drugul cu un cleşte din fier şi-l vârî în forjă, aşteptând până ce strălucirea roşu-portocalie curse în metal şi pe toată lungimea lui, şi abia apoi îl scoase şi-l aşeză pe nicovală. Prima lovitură fu uşoară, cu puţin mai mult decât o ciocănitură, şi ridică o jerbă de scântei. După aceea începu să lucreze cu adevărat; barosul se înălţa şi cobora cu precizia unui ritm de darabană, scânteile se ridicau în jurul lui şi barosul părea uneori o ceaţă din cauza iuţelii izbiturilor. În mod ciudat, la început drugul strălucitor păru să se schimbe prea puţin, deşi era posibil să fi devenit ceva mai lung până ce maestrul Jestin îl vârî din nou în forjă şi gesticulă nervos spre Vaelin şi Nortah să pompeze mai susţinut.

Continuă aşa parcă un ceas, deşi era posibil să fi fost doar zece minute, cu maestrul ciocănind drugul, revenind cu el la forjă şi ciocănind iarăşi. Vaelin se trezi ducând dorul confortului dătător de vânătăi de pe câmpul de instrucţie; luptele corp la corp pe sol îngheţat erau preferabile muncii acesteia. Când Jestin le făcu semn să se oprească, amândoi se îndepărtară, împleticindu-se, de foaie şi scoaseră capetele pe uşă,

trăgând în plămâni guri mari de aer cu gust dulce.

— Nemernicu-ncearcă să ne-omoare, icni Nortah.

— Înapoi, mârâi maestrul Jestin şi ei se grăbiră să-l asculte. Trebuie să v-obişnuiţi cu munca adevărată. Ia priviţi. Ridică drugul, a cărui formă rotundă iniţială se transformase într-o bară cu secţiune triunghiulară lungă de un metru. Asta-i o muchie. Pare grosolană, dar, contopită cu surorile ei, va fi tăioasă şi gata de luptă.

Dentos şi Caenis primiră ordinul să preia foalele şi Jestin începu să lucreze cealaltă muchie, zăngănitul barosului răsunând ca un contrapunct la gâfâielile băieţilor care trudeau. După ce termină a doua muchie, trecu la drugul gros central şi loviturile îi deveniră mai dure şi mai rapide, lungind drugul pentru a fi egal cu muchiile, apoi călind lama şi formându-i o creastă pe mijloc. Până termină, Caenis şi Dentos erau gata să leşine, iar Barkus i se alătură lui Vaelin la foaie. Fierarul luă un guseu şi uni cele trei druguri la bază, pregătindu-le pentru îmbinare.

— Îmbinarea este proba făurarului de spade, îi anunţă el. Este măiestria cel mai greu de învăţat. O lovitură prea puternică va strica lama, pe când una prea uşoară nu va contopi drugii. Îi privi pe Vaelin şi Barkus. Suflaţi tare şi ţineţi focul fierbinte. Fără delăsare.

În vreme ce trudeau, Vaelin se ruga să se termine cât mai repede, când observă că privirea lui Barkus era aţintită asupra maestrului Jestin, ale cărui braţe se ridicau şi coborau fără pauză, părând indiferent la durere, cu toată atenţia concentrată asupra nicovalei. La început Vaelin se întrebă ce putea fi aşa interesant, fiindcă la urma urmelor era pur şi simplu un bărbat care lovea o bucată de metal cu un baros. Nu vedea nimic spectaculos în asta, nimic misterios. Însă urmărind privirea lui Barkus, se pomeni el însuşi tot mai absorbit de lama care căpăta formă, cei trei drugi alipindu-se laolaltă şi transformându-se în unul singur sub forţa barosului. Câteodată punctuleţele de argintul stelelor se

învăpăiau, când maestrul scotea lama din forjă, strălucind atât de puternic, încât trebuia să-şi ferească ochii. Credea spusele fierarului că argintul stelelor era tot un metal, totuşi era ceva neliniştitor.

— Tu, arătă Jestin din cap spre Nortah când termină de modelat vârful. Adu găleata mai aproape.

Nortah îl ascultă supus şi apropie de nicovală căldarea grea din lemn; era plină până sus şi apa i se vărsă peste picioare când se opri.

— Asta-i apă sărată, le spuse Jestin. O lamă călită în saramură va fi întotdeauna mai puternică decât una călită în apă dulce. Daţi-vă îndărăt, fiindcă o să fiarbă.

Prinse zdravăn cu cleştii baza lamei şi o afundă în găleată, care se învolbură şi născu vălătuci de aburi când căldura se împrăştie prin apă. Bărbatul o ţinu acolo până ce clocotul se domoli, după care scoase lama aburindă şi o ridică, cercetând-o. Era neagră, cu metalul murdar de funingine, dar maestrul păru mulţumit. Muchiile erau drepte şi vârful perfect simetric.

— Acum începe adevărata muncă, rosti el. Tu, se întoarse spre Caenis. Fiindcă ai aprins forja, poţi s-o iei pe asta.

— Ăăă…, făcu Caenis întrebându-se neîndoielnic dacă era o cinste sau un blestem, mulţumesc, maestre.

Jestin duse lama în celălalt capăt al fierăriei şi o aşeză pe un banc de lângă o tocilă mare acţionată de o pedală.

— O lamă nou forjată, îi anunţă el, este doar pe jumătate creată. Ea trebuie ascuţită, lustruită şi cizelată.

Îi ceru lui Caenis să stea la tocilă şi s-o acţioneze cu pedala, demonstrând cum să obţină un ritm bun, numărând „unu, doi, unu, doi”, înainte de a-i spune să mărească viteza şi să apropie lama de piatră. Jerba instantanee de scântei îl făcu pe băiat să se retragă alarmat, însă Jestin îi porunci să continue, conducându-i mâinile în înclinarea corectă, apoi arătându-i cum să mişte lama peste tocilă pentru a-i ascuţi toată lungimea.

— Aşa, mormăi el după o vreme când Caenis deveni îndeajuns de încrezător în sine pentru a deplasa singur lama. Câte zece minute pentru fiecare muchie, după aceea arată-mi ce ai făcut. Ceilalţi, înapoi la forjă. Tu şi tu, la foaie…

În felul acela trudiră şi asudară în fierărie şapte zile, pompând la foale, ascuţind muchii, lustruind şi honuind lamele, până când funinginea dispăru şi ele străluciră ca argintul. Niciunul dintre ei nu scăpă nears. Vaelin avea o cicatrice alburie pe dosul mâini, acolo unde căzuse o picătură de metal topit; durerea şi mirosul de arsură a propriei cărni fuseseră cu adevărat oribile. Ceilalţi suferiseră răni similare, iar Dentos o păţise cel mai rău, fiindcă primise o jerbă de scântei în ochi într-un moment de neatenţie la tocilă. Acestea îi lăsaseră cicatrice negre în jurul ochiului stâng, dar din fericire nu-i vătămaseră vederea.

În ciuda epuizării, a riscului unor răni care-l puteau desfigura şi a monotoniei muncii, Vaelin era oarecum fascinat de proces. Exista o frumuseţe aparte: naşterea treptată a lamelor de sub barosul maestrului jestin, senzaţia tăişului apăsat pe tocilă, modelul care se ivea în lamă când o lustruia - volburi întunecate în cenuşiul-albăstrui al oţelului, de parcă flăcările forjei fuseseră îngheţate în metal.

— Modelul provine din contopirea drugilor, explică Barkus. Prin amestecare, tipurile diferite de metale lasă urme. Cred că argintul stelelor face urmele şi mai vizibile în spadele Ordinului.

— Îmi place, zise Vaelin ridicând spre lumină lama pe jumătate lustruită. Este… interesantă.

— Nu-i decât metal, oftă Barkus şi reveni la tocila unde îşi ascuţea propria spadă. Îl încălzeşti, îl baţi cu barosul, îl modelezi. Nu-i niciun mister.

Vaelin îşi privi prietenul lucrând la tocilă, se uită la mâinile lui care se mişcau experte, honuind tăişul cu precizie. Când sosise rândul lui Barkus, maestrul Jestin

nici măcar nu se sinchisise să-i arate cum să lucreze, ci-i întinsese pur şi simplu lama şi se îndepărtase. Cumva, priceperea lui Barkus era evidentă pentru fierar şi ei doi vorbeau puţin, abia dacă schimbau câteva pufnete sau mormăieli de încuviinţare, de parcă lucraseră împreună de mulţi ani. Barkus însă nu dovedea nicio încântare în munca lui, nicio satisfacţie. O deprinse destul de iute şi iscusinţa lui o depăşea cu mult pe ale lor, totuşi chipul său era o mască deloc caracteristică de suferinţă îndârjită ori de câte ori se aflau în fierărie, luminându-se doar când ieşeau pe câmpul de instrucţie sau erau în sala de mese.

În ziua următoare învăţară să fixeze mânerele. Acestea erau deja făcute şi aproape identice; maestrul Jestin le prinse de lame şi le fixă cu trei cuie din fier prin limba care pătrundea în mâner. După aceea băieţii fură puşi să pilească extremităţile cuielor, pentru a fi totuna cu lemnul de stejar al mânerelor.

— Aţi terminat aici, le zise Jestin la capătul zilei. Spadele sunt ale voastre. Folosiţi-le bine.

Acela fusese singurul moment în care se apropiase de felul cum vorbeau ceilalţi maeştri. Reveni la forjă fără alt cuvânt. Băieţii rămaseră locului nesiguri, ţinându-şi spadele şi întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i răspundă în vreun fel.

— Ăăă, făcu Caenis, mulţumim pentru înţelepciune, maestre.

Jestin ridică pe nicovală un vârf de suliţă neterminat şi începu să acţioneze foalele.

— Timpul petrecut de noi aici a fost foarte… continuă Caenis, dar Vaelin îl înghionti şi-i făcu semn spre uşă.

Pe când ieşeau, Jestin rosti:

— Barkus Jeshua.

Ei se opriră şi Barkus se răsuci, cu chip inexpresiv.

— Da, maestre.

— Uşa este mereu deschisă pentru tine, zise Jestin fără să se întoarcă. Un ajutor îmi este de folos.

— Îmi pare rău, maestre, răspunse Barkus sec. Mă tem că instruirea mea îmi lasă prea puţin timp liber.

Jestin lăsă foalele şi ridică vârful suliţei în forjă.

— Eu voi fi aici, la fel şi forja, când te vei plictisi de sânge şi rahat. Noi vom fi aici.

Barkus nu veni la cină, ceva ce niciunul dintre ei nu-şi amintea să se mai fi întâmplat vreodată. După ce-şi făcu vizita de seară la cuşca Scrijelitului, Vaelin îl găsi pe zid.

— Ţi-am adus nişte resturi, spuse şi-i întinse o pungă în care se aflau o plăcintă şi câteva mere.

Barkus încuviinţă în chip de mulţumire, cu atenţia fixată asupra râului pe care o barjă suia în amonte către Varinshold.

— Vrei să ştii, zise el după o vreme.

Glasul lui nu avea umorul sau ironia obişnuită, însă Vaelin simţi un fior, auzind o urmă îndepărtată de frică.

— Dacă vrei să-mi spui, îi răspunse. Toţi avem secretele noastre.

— Aşa cum este, de pildă, motivul pentru care tu porţi eşarfa aceea.

Barkus arătă eşarfa Sellei de la gâtul lui. Vaelin o îndesă sub cămaşă, ascunzând-o, şi-l bătu pe umăr, apoi se întoarse să plece.

— Prima dată s-a-ntâmplat pe când aveam zece ani, rosti Barkus.

Vaelin se opri şi-l aşteptă să continue. În felul lui aparte, Barkus putea fi la fel de închis în sine ca toţi ceilalţi; avea să vorbească sau nu, iar îndemnurile sau rugăminţile ar fi fost inutile.

— Tata m-a pus să lucrez în fierărie din copilărie, continuă Barkus după o tăcere scurtă. Îmi plăcea, îmi plăcea să-l văd modelând metalul, îmi plăcea cum strălucea în forjă. Unii spun despre căile fierarilor că sunt misterioase. Pentru mine totul era evident, simplu. Înţelegeam totul. Tata aproape că n-a trebuit să mă înveţe mare lucru, pentru că ştiam pur şi simplu ce să

fac. Puteam vedea forma pe care avea s-o ia metalul înainte de a cădea barosul, puteam spune dacă lama unui plug va tăia prin pământ sau se va înţepeni ori dacă o potcoavă va cădea de pe copită după numai câteva zile. Tata era mândru, o ştiam. Nu era un bărbat vorbăreţ, nu semăn cu el, în privinţa asta am moştenit-o pe mama, dar ştiam că era mândru. Eu doream să-l fac să fie încă şi mai mândru. Aveam în minte forme de pumnale, de spade, de topoare, şi toate aşteptau să fie forjate. Ştiam exact cum să le fac, ştiam exact amestecul potrivit de metale pe care să-l utilizez. De aceea, într-o noapte m-am strecurat în fierărie ca să făuresc una dintre formele acelea. Mă gândisem la un obiect mic, la un cuţit de vânătoare. Un cadou de Căderea-iernii pentru tata.

Tăcu şi privi în noapte, în direcţia barjei care continua să avanseze; în lumina slabă a felinarului de la provă, siluetele marinarilor se distingeau vag, ca nişte fantasme.

— Aşadar, îl îndemnă Vaelin, ai făcut jungherul. Însă tatăl tău s-a… înfuriat?

— Ah, nu s-a înfuriat, răspunse amar Barkus. S-a speriat. Lama fusese îndoită iar şi iar pentru a-i conferi tărie, iar tăişul era îndeajuns de ascuţit pentru a reteza mătase sau pentru a străpunge armură. Era atât de lustruit, că-l puteai folosi ca oglindă. Surâsul care-i apăruse pe buze pieri. Tata l-a aruncat în râu şi mi-a spus să nu povestesc despre el nimănui, niciodată.

Vaelin era derutat.

— Ar fi trebuit să fie mândru de un asemenea jungher, făurit de fiul lui. De ce să-l fi speriat?

— Tata văzuse multe în viaţă. El călătorise cu oastea Lordului, slujise pe corabia unui neguţător în mările răsăritene, dar nu văzuse niciodată un jungher făurit într-o fierărie în care forja era rece.

Nedumerirea lui Vaelin spori.

— Atunci, cum ai…?

Ceva de pe faţa celuilalt îl făcu să se oprească.

— Nilsaelinii sunt un popor măreţ din multe puncte de vedere, continuă Barkus. Rezistenţi, ospitalieri, buni la suflet. Dar ei se tem de Beznă mai presus de orice. În satul meu a trăit cândva o bătrână care putea să tămăduiască doar prin atingere sau aşa se zicea. Era respectată pentru ce făcea, însă mereu temută. Când a sosit Mâna Roşie, ea n-a putut face nimic s-o oprească; au murit zeci de oameni, fiecare familie din sat a pierdut pe cineva, totuşi ea nu s-a-mbolnăvit. Au zăvorât-o în casa ei şi i-au dat foc. Ruina este tot acolo, nimeni n-a mai avut curajul să construiască peste ea.

— Cum ai făurit jungherul acela, Barkus?

— Nu sunt sigur nici acum. Îmi amintesc cum am dat formă metalului pe nicovală, cu barosul în mână. Îmi amintesc cum am potrivit mânerul, însă nici în ruptul capului nu-mi amintesc să fi aprins forja. Parcă mă pierdusem când începusem să lucrez, de parcă aş fi fost o simplă unealtă, ca barosul… ca şi cum ceva ar fi lucrat prin mine. Clătină din cap, tulburat de amintire. După aceea tata nu m-a mai lăsat să intru în fierărie. M-a dus la moş Kalus, crescătorul de cai, şi i-a spus că se străduise din răsputeri să mă-nveţe, dar că din mine n-avea să iasă niciodată un fierar. L-a plătit cu cinci bănuţi de aramă pe lună ca să mă înveţe meseria lui.

— A încercat să te protejeze, zise Vaelin.

— Ştiu, totuşi un băiat nu simte asta. Eu am simţit… că-i era frică de ce făcusem, de parcă era îngrijorat că-l voi face cumva de ruşine. M-am gândit chiar că s-ar putea să fie gelos. De aceea am decis să-i arăt… să-i arăt ce puteam face cu adevărat. Am aşteptat până a plecat să vândă mărfuri la iarmarocul de Miezul-verii şi m-am întors în fierărie. Nu aveam metal cu care să lucrez, doar nişte potcoave vechi şi cuie. Tata lucrase tot metalul pe care-l avusese şi plecase cu obiectele acelea la iarmaroc. De aceea am luat ce am găsit şi am făcut ceva… ceva special.

— Ce anume? întrebă Vaelin, închipuindu-şi spade măreţe şi securi sclipitoare.

— O sfârlează de soare.

Vaelin se încruntă.

— Cum ai zis?

— Este ca o sfârlează de vânt, atât doar că nu arată direcţia vântului, ci a soarelui. Indiferent unde s-ar fi aflat soarele pe cer, ai fi ştiut mereu ce oră a zilei era, chiar dacă cerul ar fi fost înnorat. Când soarele apunea, sfârleaza arăta spre pământ şi-i urmărea drumul. Am împodobit-o cu flăcări ce ieşeau din mâner şi altele.

Vaelin putea doar să bănuiască valoarea unui asemenea obiect, precum şi tulburarea pe care ar fi stârnit-o într-un sat îngrozit de Beznă.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Nu ştiu, cred că tata a topit-o. Când s-a întors de la iarmaroc, i-am ieşit în întâmpinare şi i-am arătat-o, simţindu-mă foarte mândru. El mi-a spus să-mi strâng bagajele. Mama era plecată la o mătuşă, aşa că n-a trebuit să-i explice. Doar credinţa ştie ce i-a povestit când s-a întors şi nu m-a mai găsit. Am petrecut trei zile pe drum, apoi am luat o corabie către Varinshold, după care am ajuns aici. El a vorbit o vreme cu Aspectul şi m-a lăsat la poartă. A spus că, dacă voi povesti vreodată cuiva ce pot face, cu siguranţă voi fi omorât. A zis că aici voi fi în siguranţă. Râse scurt. E greu de crezut că se gândea că mi-ar fi făcut vreo favoare. Uneori mă gândesc că s-a rătăcit pe drumul spre Casa celui de-al Cincilea Ordin.

Vaelin îşi alungă amintirea zgomotului de copite şi, gândindu-se la povestea Sellei, rosti:

— A avut dreptate, Barkus. N-ar trebui să povesteşti asta nimănui. Probabil că n-ar fi trebuit să-mi povesteşti nici mie.

— De ce? O să mă omori?

Vaelin surâse fără veselie.

— Oricum n-o s-o fac azi.

Stătură pe zid în tăcere şi priviră barja, până ajunse la meandrul râului şi dispăru înapoia lui.

— Cred că el a ştiut, rosti Barkus. Mă refer la maestrul Jestin. Cred că el a putut simţi ce pot să fac.

— Cum aşa?

— Pentru că şi eu am putut simţi acelaşi lucru la el.

CAPITOLUL 6

Ziua următoare însemnă prima instrucţie cu spadele noi. Lui Vaelin i se păru că jumătate din lecţie fu dedicată metodei corecte de prindere a armei la spate, astfel încât să poată fi scoasă din teacă ducând mâna peste umăr.

— Mai strâns, Nysa. Sollis trase puternic de cureaua lui Caenis, făcându-l să icnească de durere. Chestia asta se slăbeşte într-o bătălie, o să vedeţi în curând. Nu poţi să ucizi un duşman, dacă te-mpiedici în propria spadă.

Petrecură mai bine de un ceas, învăţând metoda corectă de tragere a spadei într-o mişcare iute şi lină. Era mai greu decât păruse când îl priviseră pe maestrul Sollis. Cureluşa din piele care ţinea spada în teacă trebuia îndepărtată cu degetul mare, iar lama trebuia scoasă perfect fără să se agaţe ori să te cresteze. Primele lor încercări fură atât de stângace, încât Sollis îi puse să alerge de două ori în jurul câmpului, iar greutatea nefamiliară a spadelor îi încetini şi-i făcu stângaci.

— Mai repede, Sorna! îl lovi Sollis cu toiagul, pe când se împleticea. Şi tu, Sendahl, mişcă mai iute din picioare!

Le ordonă după aceea să încerce din nou.

— Trebuie s-o faceţi desăvârşit. Cu cât veţi avea spada mai repede în mână, gata de folosit, cu atât este mai puţin probabil ca un ticălos să vă verse maţele.

Alergară de multe ori şi încasară multe toiege pe spinări înainte ca maestrul să fie satisfăcut că începuseră să progreseze. Dintr-un motiv necunoscut, Vaelin şi Nortah atrăgeau azi majoritatea furiei lui şi toiagul se abătu asupra lor mai des decât asupra celorlalţi. Vaelin bănui că erau pedepsiţi pentru vreo vină de care uitaseră. Sollis proceda uneori aşa, reamintindu-şi adesea greşeli după săptămâni sau luni

de zile.

După terminarea instrucţiei, îi înşirui şi-i anunţă:

— Mâine, flăcăiaşilor, veţi fi lăsaţi să mergeţi la iarmarocul de Miezul-verii. S-ar putea ca unii băieţi din cetate să-ncerce să se încaiere cu voi, pentru a-şi dovedi ce grozavi sunt. Încercaţi să nu omorâţi pe nimeni. Unele fete s-ar putea, de asemenea, să vă considere ca o nouă provocare. Sendahl şi Sorna, voi rămâneţi aici. Va fi o lecţie pentru voi, ca să vă mişcaţi mai repede.

Strivit de dezamăgire şi nedreptate, Vaelin nu izbuti decât să icnească şocat. Nortah însă nu şovăi în a-şi exprima sentimentele.

— Cred că-i o glumă! strigă el. Şi ceilalţi s-au mişcat la fel de prost ca noi. Noi de ce să rămânem?

Furia nu i se domolise defel nici mai târziu, când stătea pe pat şi-şi îngrijea falca învineţită care-l durea.

— Dintotdeauna nemernicul m-a urât mai mult decât pe voi.

— El îi urăşte pe toţi, replică Barkus. Tu şi Vaelin aţi avut pur şi simplu ghinion azi.

— Nu, asta-i pentru că tata este Primul Sfetnic al regelui. Sunt sigur!

— Dacă bătrânul tău i-aşa de mare şi tare, cum se face că nu te poate scoate din Ordin? întrebă Dentos. E clar că ţie nu-ţi place aici.

— De unde să ştiu eu? explodă Nortah. Nu eu l-am rugat să mă trimită-n haznaua asta. Nu eu am cerut să fiu îngheţat, aproape omorât de mai bine de zece ori, bătut în fiecare zi, să trăiesc în cocina asta cu ţărani… Tăcu şi, cu un aer jalnic, se ghemui pe pat având capul îngropat în pernă. Crezusem că mă vor lăsa să plec după Încercarea Cunoaşterii, mormăi apoi cu glas înfundat, mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi. Când mi-au văzut inima… însă blestemata aia de femeie a zis că mă aflu acolo unde Credinţa are nevoie de mine. Am început chiar să mint la toate întrebările, dar nu m-au lăsat să plec. Porcul ăla de Hendril a zis că al Şaselea Ordin va

avea de câştigat păstrând în rândurile sale pe cineva de rangul meu.

Tăcu apoi, tot ascunzându-şi chipul. Barkus se apropie, ca să-l bată pe umăr, dar Vaelin îl opri cu un gest din cap. Trase de sub pat sipeţelul din stejar, obiectul lui cel mai de preţ alături de eşarfe Sellei, pe care-l şterpelise din spatele unei căruţe lăsate de un negustor neglijent lângă poarta din faţă. Îl descuie şi scoase o pungă din piele în care se aflau toate monedele pe care le găsise, câştigase sau furase de-a lungul anilor. I-o azvârli lui Caenis.

— Să-mi aduci nişte bomboane. Şi o pereche de cizme din piele moale, dacă găseşti vreunele pe măsura mea.

Zorii dimineţii erau încărcaţi de ceaţă, o pâclă albăstruie moale şi grea, care atârna peste ogoarele din jur, aşteptând soarele verii s-o ardă şi s-o risipească. Vaelin şi Nortah tăcură îndureraţi pe durata micului dejun, iar ceilalţi se străduiră să nu pară prea nerăbdători să plece la iarmaroc.

— Credeţi că vor fi urşi? întrebă Dentos într-o doară.

— Eu zic că da, răspunse Caenis. Întotdeauna la iarmarocul de Miezul-verii sunt urşi. Beţivanii se iau la trântă cu ei pentru bani. Şi multe altele… Când am fost eu, era un scamator din Imperiul alpiran care putea face un şarpe să danseze, cântându-i la fluier.

Vaelin fusese dus la iarmaroc în fiecare an înainte ca tatăl lui să-l predea Ordinului şi avea amintiri vii cu dansatori, jongleri, ghicitori, acrobaţi şi o mie de alte minuni prin vălmăşagul de sunete şi mirosuri. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult dorise să le revadă pe toate, să atingă ceva din copilăria lui şi să le compare cu volbura de culori şi veselie pe care o ţinea minte.

— Regele va fi acolo, îi spuse el lui Caenis, amintindu-şi o imagine îndepărtată a pavilionului regal, din care Janus şi familia lui priveau întrecerile de pe câmpul de

turnire.

Erau curse de cai, trânte, lupte cu pumnii goi, tir cu arcul… iar învingătorii primeau o panglică roşie din mâna regelui. Răsplata păruse sărăcăcioasă pentru atâta efort, însă toţi câştigătorii erau destul de fericiţi.

— Poate că te vei apropia îndeajuns pentru a-i îngădui să te folosească drept preş pentru picioare, spuse Nortah. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Caenis păru netulburat.

— Nu-i vina mea că nu ţi s-a îngăduit să mergi, Frate, răspunse el blajin.

Nortah păru pe punctul de a rosti altă insultă, dar se mulţumi să-şi împingă farfuria într-o parte şi se ridică de la masă, ieşind din sală cu chipul schimonosit într-o mască de mânie.

— Nu i-a căzut deloc bine, observă Barkus.

După masă, Vaelin se despărţi de ei în curtea interioară, mulţumit de efortul pe care-l depuneau în aparenta lor ezitare.

— Dacă vrei, începu Caenis cu greu, o să… rămân şi eu.

Vaelin fu mişcat de oferta aceea, ştiind cât de mult dorea să-l vadă pe rege.

— Dacă nu te duci, cum o să-mi capăt cizmele?

Le strânse mâna tuturor şi flutură din braţ când ei porniră către poarta principală.

Merse după aceea la Scrijelit şi, spre surprinderea lui, descoperi că dulăul îşi făcuse un nou prieten, o căţea-lup asraelină aproape tot atât de înaltă cât el, deşi nici pe departe la fel de musculoasă.

— A intrat în cuşca lui acum câteva nopţi, îi spuse maestrul Jeklin. Doar credinţa ştie cum! M-a mirat că n-a omorât-o pe loc. Cred că-şi dorea tovărăşie. M-am gândit să-i las în pace, poate că peste câteva luni vom avea pui.

Scrijelitul fu la fel de fericit ca întotdeauna la vederea lui Vaelin, iar căţeaua fu precaută, însă domolită de

încântarea dulăului. Vaelin le aruncă bucăţele şi observă că ea nu mânca decât după Scrijelit.

— Se teme de el, comentă băiatul.

— Are şi de ce, încuviinţă mulţumit Jeklin, totuşi nu se poate ţine departe. Aşa sunt uneori căţelele, îşi aleg un partener şi nu mai pleacă, indiferent ce ar face el. Tipic pentru femei, nu?

Izbucni în râs. Vaelin, care nu ştia la ce se referea, râse de asemenea, politicos.

— Deci n-ai plecat la iarmaroc? continuă Jeklin, îndepărtându-se ca să arunce mâncare celor trei terrieri nilsaelini pe care-i ţinea în capătul îndepărtat al şirului de cuşti.

Erau animale amăgitor de frumoase, cu boturi scurte şi ascuţite, şi ochi mari, cafenii, dar se repezeau să muşte sălbatic orice mâini se apropiau prea mult. Maestrul Jeklin îi ţinea pentru vânătoarea de iepuri la care excelau.

— Maestrul Sollis a considerat că am lâncezit la instrucţia cu spada, explică Vaelin.

Jeklin ţâţâi dezaprobator.

— N-o să ajungi niciodată un Frate dacă nu te străduieşti din răsputeri. Desigur, pe vremea mea te-ar fi bătut cu biciul pentru cai dacă ai fi lâncezit. Zece lovituri pentru prima ofensă, alte zece pentru fiecare ofensă ulterioară. În fiecare an pierdeam zece până la doisprezece Fraţi din cauza biciuielilor. Suspină apăsat, încărcat de nostalgie. Păcat totuşi c-o să pierzi iarmarocul. Se vând acolo nişte câini excelenţi. O să mă duc şi eu, după ce termin aici. Va fi însă o îmbulzeală teribilă, din cauza execuţiei şi a celorlalte evenimente.

Aruncă nişte carne în cuşca temerilor, provocând o explozie de schelălăituri şi mârâituri, când se luptară între ei pentru hrană. Jeklin chicoti, privindu-i.

— Execuţie, maestre? întrebă Vaelin.

— Poftim? Ah, da, regele a poruncit să fie spânzurat Primul Sfetnic. Trădare şi corupţie, lucruri obişnuite.

Toţi din Tărâm îl urăsc pe nemernic. Din cauza taxelor, pricepi?

Vaelin simţi că i se usucă gura şi inima i se prăbuşi în gol. *Tatăl lui Nortah. Îl vor omorî pe tatăl lui Nortah. De aceea ne-a ţinut Sollis aici. M-a ţinut şi pe mine, ca să nu se trezească bănuieli... Ca eu să fiu aici când va sosi vestea.* Se uită cu atenţie la Jeklin.

— Maestrul Sollis a trecut pe aici de dimineaţă? întrebă el.

Jeklin nu-l privi, ci continuă să le surâdă câinilor.

— Maestrul Sollis este foarte înţelept. Ar trebui să-l apreciaţi mai mult.

— *Eu* trebuie să-i spun? scrâşni Vaelin.

Jeklin nu răspunse, ci se mulţumi să mişte o bucată de carne printre barele cuştii, chicotind înfundat de fiecare dată când terrierii săreau spre ea.

— Ăăă... Vaelin se poticni în cuvinte, apoi îşi drese glasul şi se retrase cu spatele către uşă. Scuze, maestre.

Jeklin flutură din braţ fără să se întoarcă, râzând afectuos către câinii care se încăieraseră.

— Monştrilor!

Traversând curtea interioară, Vaelin simţi că povara responsabilităţii l-ar fi putut strivi de caldarâm. Brusc, îi urî pe Sollis şi pe Aspect. *Conducere?* gândi el amar. *O puteţi păstra voi.*

Îl fulgeră brusc alt gând, o bănuială care spori pe când urca fără chef scara în spirală spre camera din turn: imaginea feţei lui Nortah care se furişa afară din sala de mese. Atunci Vaelin nu văzuse decât furie, dar acum îşi dădu seama că mai existase ceva, un sentiment de hotărâre, de fermitate...

Se opri, când înţelegerea îl izbi. *Oh, te rog, nu, pe Credinţă!*

Urcă în goană treptele şi năvăli în odaie, iar panica îl făcu să urle:

— NORTAH!

Odaia era pustie. *Poate că-i la grajduri, îi plac caii...*

După aceea văzu fereastra deschisă şi cearşafurile şi păturile lipsă de pe paturile lor. Aplecându-se peste pervaz, le zări, înnodate, legănându-se la şase metri mai jos, de unde ar mai fi fost doar cinci metri până la acoperişul corpului de gardă al porţii de miazănoapte, iar de acolo încă vreo trei metri până la pământ. Pentru Nortah, ca de altfel pentru ei toţi, ar fi fost floare la ureche. Pâclele dimineţii i-ar fi îngăduit să se strecoare pe sub nasurile Fraţilor de pe zid, preocupaţi în mare parte de aşteptarea micului dejun.

Pentru o clipă fugară, Vaelin se gândi să-l caute pe maestrul Sollis sau pe Aspect, apoi renunţă la ideea aceea. Pedeapsa lui Nortah avea să fie aspră şi el deţinea deja un avans de cel puţin jumătate de oră. În plus, nu ştia nici măcar dacă Sollis sau Aspectul se aflau în Casă; puteau fi şi ei la iarmaroc. După care altă posibilitate îi răsună puternic şi teribil de clar în minte: *Şi dacă el ajunge acolo primul? Dacă vede*?

Vaelin luă iute o ploscă de apă şi trei cuţite, apoi îşi fixă spada peste spate. Se duse la fereastră, prinse în mâini frânghia lui Nortah şi începu să coboare. După cum se aşteptase, fu lesne şi ajunse parcă aproape imediat pe pământ. Întrucât ceţurile se ridicaseră aproape complet, trebuia să aibă grijă să nu fie zărit şi rămase lipit cu spatele de zid, până când Fratele de pe meterezele de deasupra, un băiat de şaptesprezece ani cu o expresie plictisită pe faţă, se îndepărtă, apoi sprintă cât putu de iute către copaci. Distanţa ar fi părut scurtă pe câmpul de instrucţie, poate că nu erau nici două sute de metri până la pădure, dar i se părură aproape doi kilometri, aşteptându-se în fiecare clipă să audă un strigăt de alarmă de pe zid sau chiar zbârnâitul unei săgeţi. De la distanţa aceea, puţini Fraţi ar fi dat greş. Ajunse uşurat sub umbra răcoroasă a arborilor şi-şi reduse viteza sprintului la jumătate; continua să alerge mai iute decât era confortabil, însă nu-şi putea îngădui să piardă timp. Rămase în pădure aproape un kilometru,

după care ieşi în drum.

Drumul era mai animat decât îl văzuse vreodată, plin de ţărani care duceau la iarmaroc căruţe încărcate cu produse, familii care făceau călătoria aceasta anuală pentru a asista la întrecerile şi numeroasele spectacole; fără îndoială, anul acesta promisiunea execuţiei unui Prim Sfetnic adăuga ocaziei o anumită picanterie. Niciun călător nu părea înspăimântat de idee. Vaelin văzu peste tot chipuri vesele, zâmbitoare, ba trecu chiar pe lângă o căruţă plină cu bărbaţi ce păreau a fi pădurari, judecând după topoarele lor, care zbierau în gura mare versuri născocite despre apropiatul eveniment:

Se numea Artis Sendahl
Era un ţap lacom şi bătrân.
Regele l-a scotocit în pungă
Şi i-a lungit gâtul hapsân.

— Nu mai fugi aşa tare, băiete! îi strigă un pădurar când trecu pe lângă ei şi se clătină, ducând la gură o ploscă din gresie. N-au cum să-l strângă de grumaz pe ticălos până n-ajungem şi noi acolo. Cineva trebuie să taie lemnele pentru foc!

Ceilalţi pădurari hohotiră încântaţi, iar Vaelin alergă mai departe, împotrivindu-se tentaţiei de a vedea cum mai putea un beţiv să taie lemne cu degetele rupte.

Cu mult înainte de a zări ceva, auzi un muget surd din spatele dealului următor, zgomotul a o mie de glasuri ce vorbeau în acelaşi timp. Când fusese copil, crezuse că era un monstru şi se ghemuise speriat în braţele mamei.

— Şşş, rostise ea mângâindu-i părul şi întorcându-i capul cu blândeţe când ajunseră pe culmea dealului. Priveşte, Vaelin. Uită-te la mulţime.

Băieţaşului îi păruse că toţi supuşii Tărâmului veniseră pe câmpia întinsă de sub zidurile cetăţii Varinshold pentru a se bucura de binecuvântările verii,

o puzderie care se întindea pe câteva hectare. Acum Vaelin constată cu uimire că mulţimea era chiar mai mare decât ţinuse minte, întinzându-se pe toată lungimea zidului de apus al cetăţii; o pâclă de răsuflări amestecate cu fum de lemn atârna peste gloată, iar din covorul de trupuri se înălţau corturi şi tende viu colorate. Pentru un tânăr care petrecuse mare parte a ultimilor patru ani în fortăreaţa strâmtă a Casei Ordinului, era aproape copleşitor.

Cum l-aş putea găsi aici? se întrebă el. Dinapoia lui se auzi iar cântecul pădurarilor beţi, a căror căruţă îl ajunse din urmă; continuau să se bucure de moartea sfetnicului regelui. *Nu-l caută pe el,* înţelese Vaelin. *Caută eşafodul. Nortah va fi acolo.*

Pătrunderea în mulţime fu o experienţă stranie, care îmbina euforia cu frământarea, gloata cuprinzându-l într-o masă de corpuri mişcătoare şi izuri nefamiliare. Peste tot erau vânzători, ale căror strigăte abia se auzeau peste hărmălaie, vânzând de toate, de la cărnuri dulci la vase de ceramică. Ici-colo, pâlcuri de spectatori se strânseseră în jurul actorilor şi cântăreţilor, jonglerilor, acrobaţilor şi scamatorilor, care atrăgeau fie ovaţii şi aplauze, fie fluierături şi huiduieli. Vaelin se strădui să nu se lase distras, dar se pomeni oprindu-se înaintea reprezentaţiilor mai spectaculoase. Un bărbat cu muşchi imenşi sufla flăcări din gură, iar un altul cu piele tuciurie, în veşminte din mătase, scotea flecuşteţe din urechile spectatorilor. Vaelin zăbovea câteva secunde, după care-şi amintea care-i era misiunea şi pornea mai departe ruşinat. Când se opri, uluit de vederea unei femei pe jumătate dezbrăcată care făcea tumbe, simţi o mână strecurându-se sub mantia sa. Era iscusită, uşoară ca fulgul, scotocitoare. Înhăţă încheietura intrusului cu mâna lui stângă şi-l împinse pe hoţ în faţă, punându-i în acelaşi timp piedică la piciorul stâng. Pungaşul căzu grămadă, icnind dureros. Era un

băiat micuţ, slăbănog, în zdrenţe. Ridică ochii spre Vaelin şi mârâi, încercând să-l lovească cu mâna lui liberă şi în acelaşi timp să se desprindă, cu disperare.

— Ha, şuţule! hohoti cu răutate cineva din mulţime. Ar fi trebuit să te ducă mintea să nu te pui cu cineva din Ordin.

La auzul cuvântului Ordin, strădaniile băiatului de a se elibera se dublară şi căută să zgârie sau să muşte mâna lui Vaelin.

— Omoară-l, Frate, sugeră un trecător. Cu cât împuţinăm hoţii din cetate, cu-atât e mai bine.

Vaelin îl ignoră şi-l trase pe hoţ, făcându-l să se ridice în picioare; fu uşor, deoarece băiatul nu era decât piele şi os.

— Mai trebuie să exersezi, i se adresă.

— ’te-n mă-ta! scuipă băiatul zvârcolindu-se din răsputeri. Tu nu eşti un Frate adevărat. Eşti un băiat frăţior. Nu eşti cu nimic mai bun ca mine.

— Ăsta chiar că merită o bătaie bună, pufni un bărbat din mulţime şi se pregăti să-i tragă o scatoalcă.

— Dispari! porunci Vaelin.

Bărbatul, un ins grăsun cu barbă mare, înmuiată în bere, şi ochii tulburi ai cuiva atins de aburii băuturii, îl privi scurt, apoi se îndepărtă iute. La paisprezece ani, Vaelin era deja mai înalt ca majoritatea bărbaţilor şi regimul din Ordin îl făcuse lat în umeri şi subţire în talie. Se uită pe rând la ceilalţi spectatori, care se opriseră pentru a asista la un posibil spectacol. Toţi plecară fără un cuvânt. *Nu-i vorba doar despre mine*, decise Vaelin. *Ei se tem de Ordin.*

— Dă-mi drumul, bastardule, vorbi băiatul, cu teama şi furia colorându-i glasul în egală măsură. Obosise, zbătându-se în strânsoarea lui Vaelin, şi chipul îi era acum o mască de furie neputincioasă, mânjită de funingine. Să ştii c-am prieteni, oameni cu care nu-i bine să te pui…

— Şi eu am prieteni, zise Vaelin. Îl caut chiar acum pe

unul. Unde-i eşafodul?

Chipul băiatului se schimonosi într-o încruntătură nedumerită.

— Ce-i aia?

— Eşafodul pe care o să-l spânzure pe sfetnicul regelui. Unde-i?

Încruntătură băiatului se transformă într-o expresie şireată.

— Ce-am de câştigat?

Vaelin îşi intensifică strânsoarea.

— Să nu-ţi rup încheietura.

— Bastard mizerabil din Ordin! mormăi băiatul posac. Rupe-mi încheietura, dacă vrei. Rupe-mi tot braţul. Ce mai contează, de fapt?

Vaelin îl privi în ochi şi zări teamă şi mânie, dar şi încă ceva care-l făcu să-şi slăbească strânsoarea: sfidare. Băiatul era îndeajuns de mândru pentru a nu fi victima propriei frici. Văzu cât de destrămate şi zdrenţuite îi erau veşmintele şi mai observă glodul care-i acoperea picioarele desculţe. *Poate că mândria este tot ce are.*

— O să-ţi dau drumul, îi zise hoţului, dar să ştii că dacă fugi, o să te prind. Îl trase mai aproape de el, până când feţele aproape li se atinseră. Mă crezi?

Băiatul se gârbovi parcă puţintel şi încuviinţă dând din cap.

— Da.

Vaelin îşi desfăcu strânsoarea. Îl văzu pe băiat luptându-se cu impulsul instinctiv de a fugi, după care îşi masă încheietura şi se retrase un pas.

— Cum te numeşti? îl întrebă.

— Frentis, îi răspunse celălalt precaut. Dar tu?

— Vaelin Al Sorna.

În ochii lui Frentis licări o scânteie de recunoaştere. Până şi el, aflat pe treapta cea mai de jos a ierarhiei cetăţii, auzise de Lordul Bătăliilor.

— Ia! Vaelin scoase din buzunar un cuţit pentru

aruncat şi i-l întinse. Asta-i tot ce am. Mai primeşti două când îmi arăţi eşafodul.

Frentis examină curios cuţitul.

— Ce-i ăsta?

— Un cuţit pe care să-l arunci.

— Poţi s-omori pe cineva cu el?

— Numai după foarte mult antrenament.

Frentis atinse vârful cuţitului, apoi ţuguie buzele de durere şi-şi linse degetul însângerat când descoperi că era mai ascuţit decât părea.

— Să mă-nveţi, mormăi el cu degetul în gură. Să mă-nveţi să-l arunc şi-ţi arăt spânzurătoarea.

— După, spuse Vaelin şi, simţind neîncrederea băiatului, adăugă: Îmi dau cuvântul.

Cuvântul Ordinului părea să fie important pentru Frentis, a cărui suspiciune se reduse, totuşi nu dispăru complet.

— Pe-aici, zise el întorcându-se şi pătrunzând în mulţime. Stai aproape.

Vaelin îl urmă prin masa de oameni, pierzându-l uneori în aglomeraţie, pentru a-l regăsi la numai câţiva metri mai încolo, aşteptând nerăbdător şi mormăindu-i să ţină pasul cu el.

— Pe voi nu vă-nvaţă cum să urmăriţi oameni? îl întrebă în timp ce se strecurau printr-o masă foarte deasă de spectatori care căscau gura la un urs dansator.

— Ne-nvaţă cum să luptăm, replică Vaelin. Nu sunt… obişnuit cu aşa mulţi oameni. N-am mai fost în cetate de patru ani.

— Băftosule! Mi-aş da ouşorul drept dac-aş putea să nu mai văd niciodată haznaua asta.

— N-ai mai fost niciodată altundeva?

Frentis îi aruncă o privire care-l anunţa că-l considera idiot.

— Cum să nu, am corabia mea cu care mă plimb pe râu. Merg oriunde am chef.

Păru că înotară o veşnicie prin gloată, înainte ca

Frentis să se oprească şi să arate un cadru din lemn care se înălţa deasupra mulţimii, la o sută de metri depărtare.

— Uite-o! Acolo o să-i lungească gâtul amărâtului. De fapt, de ce-l spânzură?

— Nu ştiu, răspunse sincer Vaelin. Îi dădu băiatului cele două cuţite pe care i le făgăduise. Vino la Casa Ordinului în seara de eltrian şi-o să te învăţ cum să le foloseşti. Aşteaptă lângă poarta de miazănoapte şi te găsesc eu.

Frentis încuviinţă şi cuţitele îi dispărură iute sub zdrenţe.

— Vrei să te uiţi cum îl spânzură?

Vaelin se îndepărtă de el şi cercetă cu ochii mulţimea.

— Sper că nu.

Căută vreun sfert de ceas, uitându-se la fiecare chip, privind după orice semn al lui Nortah, dar nu găsi nimic. N-ar fi trebuit să fie surprins, fiindcă ei toţi cunoşteau căi prin care să evite privirile iscoditoare, moduri subtile prin care să devină de nerecunoscut, inşi obişnuiţi din mulţime. Se opri lângă un spectacol de păpuşi şi simţi cum în măruntaie îi creştea un ghem tot mai mare de panică. *Unde este*?

— Binecuvântate suflete ale Plecaţilor, rostea păpuşarul pe un ton prefăcut tragic, ghemuind marioneta din lemn de pe scenă într-o postură de deznădejde. Aşa este, am fost Necredincios, însă nici chiar un mizerabil ca mine nu merită soarta aceasta.

Kerlis Necredinciosul. Vaelin cunoştea istoria, deoarece era una dintre favoritele mamei lui. Kerlis tăgăduise Credinţa şi fusese blestemat să trăiască veşnic, până când Plecaţii consimţeau să-i îngăduie să intre în Lumea de Dincolo. Se spunea că el continua să rătăcească prin lume, căutându-şi Credinţa, totuşi negăsind-o niciodată.

— Singur ţi-ai clădit soarta, Necredinciosule, intonă păpuşarul agitând capetele din lemn care-i reprezentau

pe Plecaţi. Noi nu te judecăm. Tu singur te judeci. Găseşte-ţi Credinţa şi te vom primi…

Distras pentru moment de îndemânarea păpuşarului şi de măiestria evidentă a marionetelor, Vaelin se sili să revină cu atenţia asupra oamenilor. *Priveşte*, îşi spuse. *Concentrează-te. El este aici. Trebuie să fie.*

Căutarea i se opri când îi atrase atenţia un chip din rândul spectatorilor, un bărbat trecut de treizeci de ani, cu trăsături zvelte, puternice şi privire tristă. O privire familiară. *Erlin!* Vaelin se holbă uluit. *S-a-ntors aici. A-nnebunit*?

Erlin părea pe deplin fascinat de spectacolul de păpuşi, iar ochii lui trişti erau complet absorbiţi. Vaelin căzu pe gânduri, neştiind ce să facă. Să-i vorbească? Să-l ignore? Să-l omoare? Gânduri negre îi fulgerară prin minte, mânate de panică. *I-am ajutat pe el şi pe fată. Dacă-l prind…* Imaginea chipului Sellei şi atingerea eşarfei ei în jurul gâtului îi limpeziră raţiunea. *Îndepărtează-te,* decise el. *Este mai bine dacă te prefaci că nu l-ai văzut deloc…*

În aceeaşi clipă Erlin ridică privirea, îl văzu şi ochii i se rotunjiră recunoscându-l şi alarmându-se. Mai aruncă o uitătură către spectacolul de păpuşi, pe faţă îi apăru un vălmăşag indescifrabil de emoţii, după care se întoarse şi dispăru în mulţime. Vaelin simţi imboldul de a se lua după el, de a afla dacă Sella era sănătoasă, dar, când făcu primul pas, un strigăt răsună îndărătul lui, urmat de zăngănit de spade. Proveneau de la cincizeci de metri depărtare, în apropierea eşafodului.

Oamenii se înghesuiră în jurul locului acela şi Vaelin fu silit să-şi croiască drum cu forţa, stârnind icnete de durere şi insulte, întrucât disperarea îi alungase orice urmă de blândeţe.

— Ce făcea? întrebă cineva.

— Încerca să treacă prin cordon, răspunse alt glas. Tare ciudat. Nu-i tocmai ce te-ai fi aşteptat de la un Frate.

— Crezi că-l vor spânzura şi pe el?

Reuşi până la urmă să străbată mulţimea de oameni şi încremeni. În faţa lui se aflau cinci soldaţi din Regimentul **27** Călăreţi, judecând după penele negre din tunicile lor care le atrăseseră porecla Şoimii-negri. Bine cunoscuţi ca favoriţi ai regelui în urma serviciilor aduse în timpul războaielor de unificare, Şoimii-negri primeau adesea cinstea de a asigura ordinea la evenimente publice sau ceremonii. Unul dintre ei, cel mai voinic, îşi trecuse braţul în jurul grumazului lui Nortah, în timp ce doi camarazi ai lui încercau să-l potolească pe băiat. Un al patrulea era puţin mai retras, cu spada ridicată, gata să lovească.

— În numele Credinţei, răcni el, ţineţi-l locului pe bastard!

Toţi aveau vânătăi sau tăieturi, dovedind că Nortah nu fusese capturat cu uşurinţă. Al cincilea soldat era îngenuncheat în apropiere şi-şi apăsa palma pe o rană însângerată din braţ, pământiu la faţă de durere şi încordat de furie.

— Omoară-l pe nenorocit! mârâi el. M-a schilodit, nemernicul!

Văzându-l pe bărbatul cu spadă că duce braţul îndărăt, Vaelin acţionă fără să gândească. Ultimul lui cuţit pentru aruncat îi părăsi mâna înainte să fi ştiut că-l scosese de sub mantie. Fu cea mai bună aruncare pe care o reuşise vreodată şi vârful său îl lovi pe soldat sub încheietură. Spada căzu instantaneu pe pământ şi bărbatul icni văzând bucata de metal strălucitor care-i străpunsese mâna.

Vaelin era deja în mişcare, cu spada şuierând din teaca de pe spate. Unul dintre cei care-l ţineau pe Nortah de braţe îi dădu drumul şi bâjbâi la brâu după propria armă. Nortah întrezări ocazia şi-şi roti cotul, izbindu-l în faţă, astfel că-l trimise clătinându-se în calea loviturii de picior a lui Vaelin. Soldatul se mai împletici câţiva paşi, cu sângele revărsându-se abundent din nas

şi gură, înainte de a se prăvăli greoi.

Nortah smulse un cuţit pentru aruncat de la brâu şi lovi spre spate, afundând lama adânc în coapsa celui care-l strângea de gât şi silindu-l să-i dea drumul. Vaelin se apropie şi-l doborî cu o lovitură în tâmplă cu mânerul spadei. Ultimul Şoim-negru îl eliberase pe Nortah şi se retrăgea, cu spada scoasă, al cărei vârf tremurător oscila între ei.

— Voi… se bâlbâi el… Încălcaţi pacea regelui. Sunteţi ares…

Nortah acţionă cu viteză orbitoare, se eschivă pe sub spadă şi-l izbi cu pumnul în faţă. Alte două lovituri, şi soldatul nu se mai ridică de la pământ.

— Şoimi? scuipă el pe bărbatul lipsit de cunoştinţă. Mai degrabă nişte oi. Se întoarse către Vaelin şi în ochi îi licări o disperare isterică. Mulţumesc. Haide, se răsuci apoi sălbatic. Trebuie să-l salvăm pe ta…

Pumnul lui Vaelin îl izbi sub ureche, o lovitură pe care o învăţaseră după multe lecţii dureroase de la maestrul Intris, care trimitea victima în lumea viselor, dar fără vătămări de durată.

Vaelin îngenunche lângă prietenul lui şi-i controlă pulsul la gât.

— Îmi pare rău, Frate, murmură el înainte de a-şi vârî spada în teacă şi a-l ridica, aşezându-şi cu greutate pe umăr forma lui inertă.

Era mai voinic decât Nortah, totuşi greutatea acestuia era o povară substanţială când porni spre cordonul de spectatori uluiţi. Niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt când le făcu semn să-i deschidă calea.

— Stai! se auzi răcnetul unei comenzi, care sparse liniştea ca sticla, iar şocul mulţimii lăsă loc unui vacarm bolborosit de neînţelegere şi stupoare.

— Au bătut cinci Şoimi-negri, numai ei doi…

— N-am mai văzut niciodată…

— Lovirea unui soldat înseamnă trădare. Aşa spune edictul regelui…

— STAI! răsună din nou vocea care răzbătu prin hărmălaie.

Privind în jur, Vaelin zări un călăreţ care dădea pinteni bidiviului său printre oameni, lovind la răstimpuri cu cravaşa într-o parte şi alta pentru a înainta mai repede.

— Faceţi loc! porunci el. Oamenii regelui. Faceţi loc!

Când ieşi din gloată, îşi opri calul şi Vaelin îl văzu limpede. Un bărbat înalt pe un armăsar negru de război, un pursânge renfaelin. Purta uniformă de ceremonii cu pană neagră la tunică şi coif cu panaş scurt de ofiţer; sub vizieră, faţa ascuţită, proaspăt rasă era înăsprită de furie. Steaua cu patru colţuri de pe pieptarul armurii îi anunţa rangul: Lord Mareşal al Străjii Tărâmului. Înapoia lui apăru o trupă de Şoimi-negri pedeştri, care se desfăcu în evantai, cu spadele trase, împingând mulţimea înapoi cu lovituri de pumni şi picioare. Unii se ocupară de tovarăşii căzuţi, aruncând priviri războinice către Vaelin. Bărbatul a cărui încheietură fusese străpunsă de cuţit plângea de durere, fără să se poată stăpâni.

Nezărind nicio cale de scăpare, Vaelin îl aşeză cu grijă pe Nortah pe pământ şi apoi se plasă între prietenul lui şi călăreţ.

— Ce-i asta? întrebă mareşalul.

— Răspund numai înaintea Ordinului, replică Vaelin.

— O să-mi răspunzi mie, căţelandru de Ordin, altfel o să te spânzur de primul copac cu propriile tale maţe.

Vaelin îşi stăpâni imboldul de a-şi trage spada, când câţiva Şoimi-negri se apropiară. Ştia că nu putea să lupte cu toţi, nu fără să ucidă câţiva, ceea ce era puţin probabil să-l ajute pe Nortah.

— Pot să vă cunosc numele, milord? întrebă el, trăgând cu disperare de timp şi sperând că vocea nu-i tremura.

— Mai întâi voi afla eu numele tău, căţelandrule.

— Vaelin Al Sorna, Frate al celui de-al Şaselea Ordin,

în aşteptarea confirmării.

Numele goni prin mulţime ca un val.

— Sorna…

— Băiatul Lordului Bătăliilor…

— Trebuia să-mi fi dat seama, este leit…

Ochii călăreţului se îngustară la auzul numelui, însă expresia lui de furie nu dispăru.

— Eu sunt Lakrhil Al Hestian, zise el, Lord Mareşal al Regimentului 27 Călăreţi şi Spade al Tărâmului. Îşi apropie bidiviul mai mult, privind silueta inertă a lui Nortah de pe pământ. Şi el?

— Fratele Nortah, răspunse Vaelin.

— Mi s-a spus că a încercat să-l salveze pe trădător. De ce ar face asta un Frate al Ordinului?

Ştie, înţelese Vaelin. *Ştie cine este Nortah.*

— Nu aş putea spune, Lord Mareşal, replică el. Mi-am văzut Fratele pe punctul de a fi asasinat şi am împiedicat fapta aceea.

— Asasinat, pe naiba! scuipă un Şoim-negru cu chipul înflăcărat de furie. Se împotrivea arestării legale.

— El face parte din Ordin, se adresă Vaelin lui Al Hestian. Ca şi mine. Noi răspundem doar înaintea Ordinului. Dacă credeţi că am încălcat legea, trebuie să-i prezentaţi chestiunea Aspectului nostru.

— Toţi se supun legii regelui, băiete, replică sec Al Hestian, Fraţi, soldaţi şi Lorzi ai Bătăliilor. Îl sfredeli cu privirea. Iar tu şi Fratele tău veţi da socoteală pentru asta. Le făcu semn oamenilor lui să înainteze. Ţine-ţi mâinile departe de arme, băiete, ori vei răspunde înaintea Plecaţilor.

Vaelin duse mâna peste umăr ca să prindă mânerul spadei, când Şoimii-negri înaintară. Poate că, dacă rănea câţiva, ar fi putut crea suficientă confuzie ca să se piardă prin mulţime cu Nortah. După aşa ceva nu mai putea fi vorba despre o revenire în Ordin, pentru că aceia care luptaseră cu Straja Tărâmului nu aveau să fie primiţi cu braţele deschise. *Viaţa de proscris*, reflectă

Vaelin. *Nu poate fi chiar aşa rău.*

— Uşurel, flăcăule, îl preveni un sergent veteran Şoim-negru cu chip bătucit de vreme.

Înainta încet, cu spada ţinută cu vârful în jos şi un pumnal în mâna stângă. Văzându-i mişcările picioarelor şi postura destinsă, dar perfect balansată, Vaelin îl aprecie drept oponentul cel mai periculos.

— Lasă spada în teacă, continuă sergentul. Nu mai e nevoie de vărsare de sânge. O să vă luăm cu noi şi totul se va aranja, frumos şi civilizat.

Văzând furia precaută de pe feţele celorlalţi Şoimi-negri, Vaelin înţelese că tratamentul pe care urma să-l primească el şi Nortah nu avea să fie nici pe departe civilizat.

— Nu vreau să vărs sânge, replică el şi scoase spada, totuşi o voi face, dacă mă siliţi.

— Timpul trece, sergent, rosti tărăgănat Al Hestian şi se aplecă înainte în şa. Termină toată…

— Dar ce scenă frumoasă! bubui o voce din mulţime şi oamenii se traseră în lături, deşi protestând, în faţa a trei siluete care-şi croiau drum cu forţa.

Vaelin simţi cum îi tresaltă inima. Era Barkus, flancat de Caenis şi Dentos. Barkus surâdea larg spre Ciori, ca o întrupare a amabilităţii, în timp ce Dentos şi Caenis priveau cu agresivitatea concentrată şi inexpresivă pe care o învăţaseră în ani de instruire dură. Toţi aveau spadele scoase din teci.

— Cu-adevărat frumoasă! continuă Barkus şi cei trei înaintară până lângă Vaelin. O mână de Şoimi gata de jumulire.

— Şterge-o de-aici, băiete! scuipă Al Hestian către Barkus. Asta nu-i treaba ta.

— Am auzit gălăgia, îi zise Barkus lui Vaelin, ignorându-l pe mareşal, şi privi în spate la silueta inertă a lui Nortah. S-a furişat afară din Casă, aşa-i?

— Da. O să-l execute pe taică-său.

— Am auzit, zise Caenis. Urâtă treabă! Se zice c-a fost

un om bun. Regele este însă corect şi trebuie să fi avut motivele lui.

— Spune-i asta lui Nortah, pufni Dentos. Sărmanul amărât. Ei i-au făcut asta?

— Nu, răspunse Vaelin. N-am avut altă idee prin care să-l opresc.

— Maestrul Sollis ne va ciomăgi o săptămână-ntreagă, mormăi Dentos.

Tăcură şi se uitară la Şoimii-negri, care îi priveau, la rândul lor, cu chipurile pline de furie răutăcioasă, dar fără să schiţeze vreun gest de înaintare.

— Le e frică, observă Caenis.

— Pe bună dreptate, zise Barkus.

Vaelin riscă o uitătură către Al Hestian. Neobişnuit să i se opună rezistenţă, mareşalul tremura, practic, de furie.

— Tu! împunse el cu degetul spre un călăreţ. Caută-l pe căpitanul Hintil. Spune-i să-şi aducă întreaga companie.

— O companie întreagă! exclamă vesel Barkus. Cu adevărat ne onoraţi, milord!

Câţiva spectatori râseră, ceea ce-i spori furia lui Al Hestian.

— O să vă luăm pielea pe băţ pentru asta! urlă el, şi glasul îi era mai degrabă un zbieret. Să nu credeţi că regele vă va acorda o moarte uşoară!

— Vorbeşti din nou în numele tatei, Lord Mareşal?

Un tânăr înalt şi cu părul roşu ieşise din gloata de privitori. Straiele îi erau simple, însă desăvârşit croite şi oamenii se dădeau la o parte dinaintea lui în mod ciudat; toţi îşi fereau ochii şi-şi plecau capetele, ba chiar câţiva se lăsară într-un genunchi. Vaelin fu şocat când întoarse capul şi-i văzu pe Caenis şi pe toate Ciorile făcând la fel.

— Îngenuncheaţi, Fraţilor! şuieră Caenis. Cinstiţi-l pe prinţ!

Prinţ? Uitându-se din nou la roşcovan, Vaelin îşi reaminti tânărul serios pe care-l văzuse în palatul

regelui cu atâţia ani în urmă. Prinţul Malcius crescuse aproape la fel de înalt şi voinic ca tatăl său. Vaelin îi căută apoi din priviri pe soldaţii Gărzii Regale, dar prinţul nu era însoţit de nimeni. *Un prinţ care umblă singur printre supuşii săi,* gândi el uimit.

— Vaelin! şopti Caenis insistent.

Când se pregăti să îngenuncheze, prinţul flutură din mână.

— Nu este nevoie, Frate. Vă rog, ridicaţi-vă, toţi. Zâmbi către mulţimea îngenuncheată. Pământul este noroios. Şi acum, milord, reveni el la Al Hestian, ce fel de vâlvă este aceasta?

— O fărădelege trădătoare, Alteţa Voastră, răspunse Al Hestian apăsat, ridicându-se din plecăciune, cu genunchiul stâng murdar de noroi. Băieţii aceştia mi-au atacat oamenii într-o tentativă de a-l elibera pe condamnat.

— Mincinosul naibii! explodă Barkus. Noi am venit să ne-ajutăm Fraţii, când au fost atacaţi…

Amuţi când prinţul ridică mâna. Malcius nu scoase niciun cuvânt, ci se mulţumi să privească scena, Şoimii-negri răniţi şi silueta lipsită de cunoştinţă a lui Nortah.

— Tu, Frate, se adresă el după aceea lui Vaelin. Eşti un trădător, aşa cum afirmă Lordul Mareşal?

Vaelin observă că ochii lui continuau să-l cerceteze pe Nortah.

— Nu sunt un trădător, Alteţa Voastră, zise băiatul străduindu-se să-şi alunge orice urmă de teamă sau furie din glas. Şi nici Fraţii mei. Ei se află aici doar pentru a mă apăra. Dacă trebuie dat un răspuns pentru cele petrecute aici, atunci numai eu o pot face.

— Şi Fratele tău căzut? Prinţul Malcius se apropie, fixându-l pe Nortah cu o intensitate stranie. Şi el ar trebui să dea un răspuns?

— Fapta lui a fost… mânată de suferinţă, şovăi Vaelin. El va răspunde înaintea Aspectului nostru.

— Este grav rănit?

— O lovitură la cap, Alteţă. Ar trebui să se trezească în vreun ceas.

Prinţul continuă să se uite la Nortah câteva clipe, apoi îi întoarse spatele şi rosti încet:

— Când se va trezi, spune-i că şi eu sufăr.

Se îndepărtă şi se adresă lui Al Hestian:

— Aceasta este o chestiune foarte serioasă, Lord Mareşal. Foarte serioasă.

— Aşa este, Alteţă.

— Atât de serioasă, încât pronunţarea unei hotărâri definitive va dura mult şi va întârzia execuţia, iar asta nu mi-ar plăcea s-o explic regelui. Poate că vei dori tu s-o faci.

Ochii lui Al Hestian îi întâlniră pentru o clipă pe ai prinţului şi lumina ostilităţii reciproce scânteie clar.

— Nu mi-ar plăcea să irosesc inutil timpul Maiestăţii Sale, scrâşni el printre dinţii încleştaţi.

— Îţi sunt recunoscător pentru grija dovedită. Prinţul Malcius se întoarse către Ciori. Duceţi-i pe răniţi la pavilionul regal, vor fi îngrijiţi de doctorul Curţii. Lord Mareşal, am auzit că lângă poarta de apus sunt nişte beţivi zurbagii de care trebuie să te îngrijeşti. Nu aş vrea să te mai reţin.

Al Hestian se înclină şi încălecă. Atunci când trecu pe lângă Vaelin şi ceilalţi, făgăduiala răzbunării îi era scrisă limpede pe chip.

— Faceţi loc! răcni el şi şfichiui cravaşa spre oamenii printre care porni la pas.

— Duceţi-vă Fratele înapoi la Ordin, se adresă Malcius lui Vaelin. Aveţi grijă să-i spuneţi Aspectului vostru ce s-a petrecut aici, ca să nu afle totul de pe alte buze.

— Aşa vom face, Alteţă, îl asigură băiatul, plecându-se pe cât putu de mult.

La o sută de metri depărtare răsună un răpăit de tobă, constant şi monoton, iar mulţimea amuţi, pe măsură ce bubuiturile îşi sporiră intensitatea. Vaelin zări un şir de

vârfuri de suliţe, ridicate mult deasupra capetelor oamenilor, care se mişcau în ritmul darabanei, apropiindu-se întruna de forma întunecată a spânzurătorii.

— Luaţi-l! ordonă prinţul. Indiferent dacă este conştient sau nu, el n-are ce căuta aici.

Pe când mergeau prin gloata tăcută, cu Vaelin şi Caenis purtându-l pe Nortah, iar Dentos şi Barkus deschizându-le drumul, bătăile tobei se opriră. Urmă o linişte atât de copleşitoare, încât Vaelin simţi aşteptarea gloatei apăsându-l în pământ ca o povară. Răsună apoi un trosnet îndepărtat, urmat de o erupţie de ovaţii, mii de pumni ridicaţi triumfător în aer, cu bucurie frenetică întipărită pe toate chipurile.

Caenis privi cu dezgust nedisimulat mulţimea care sărbătorea. Vaelin nu putu să audă cuvântul pe care-l rostise, dar forma buzelor lui transmitea înţelesul destul de clar:

— Pleavă!

* * *

Nortah dispăru în grija maeştrilor de îndată ce pătrunseră între zidurile Casei Ordinului. Din privirile ferite ale celorlalţi băieţi şi din fulgerele din ochii maeştrilor era limpede că vestea aventurii lor le precedase întoarcerea.

— Vom avea noi grijă de el, zise maestrul Checkrin uşurându-i de povara lui Nortah, pe care-l ridică uşor în braţele lui groase şi musculoase. Voi duceţi-vă în odaia voastră. Nu ieşiţi decât dacă primiţi ordin. Nu vorbiţi cu nimeni decât dacă primiţi ordin.

Pentru a se asigura că instrucţiunile erau urmate, maestrul Haunlin îi însoţi la turnul de miazănoapte; pasiunea lui obişnuită pentru cântat fusese limpede înfrânată de circumstanţe. După ce uşa se trânti înapoia lor, Vaelin fu sigur că maestrul ars rămăsese de veghe afară. *Suntem prizonieri*? se întrebă el.

Îşi puseră echipamentele la locurile lor din dormitor şi

rămaseră în aşteptare.

— Mi-ai cumpărat cizmele? îl întrebă Vaelin pe Caenis.

— N-am avut ocazia. Îmi pare rău.

Vaelin înălţă din umeri. Tăcerea se prelungi.

— Barkus aproape că i-a tras-o uneia în spatele cortului cu bere, vorbi iute Dentos care nu suporta liniştea deplină. Era o bucăţică tare bună. Avea sânii ca nişte pepenaşi. Nu-i aşa, Frate?

Barkus îl sfredeli cu privirea din capătul celălalt al camerei.

— Gura! zise el sec.

Tăcere.

— Ştii că ai fi primit monedele, dacă te prindeau? se adresă Vaelin lui Barkus.

Fete din Varinshold şi satele din jur apăreau câteodată la poartă cu burţile la gură sau trăgând ţânci după ele. Fratele vinovat era silit să urmeze o ceremonie de unire ţinută în grabă de Aspect, apoi îşi primea monedele, la care se mai adăugau două, una pentru fată şi una pentru copil. În mod curios, câţiva băieţi păruseră fericiţi să plece în circumstanţele acelea, deşi alţii protestaseră, afirmându-şi nevinovăţia, dar o încercare a adevărului ţinută de al Doilea Ordin lămurea în scurt timp lucrurile, într-un fel sau altul.

— N-am făcut naibii nimic! izbucni Barkus.

— Îi băgaseşi limba cu totul în gât, chicoti Dentos.

— Băusem câteva beri. Şi de altfel Caenis atrăgea toată atenţia.

Vaelin se întoarse către Caenis şi văzu îmbujorarea urcând încetişor în obrajii prietenului său.

— Serios?

— Nici pe departe. Se îngrămădiseră toate peste el. „Ah, dar ce frumuşel este!”

Vaelin îşi stăpâni râsul, când Caenis se îmbujorase complet.

— Sunt sigur c-a rezistat ca un adevărat bărbat.

— Nu ştiu, reflectă Dentos. Cred că dacă ar mai fi stat câteva minute, peste nouă luni am fi avut o trupă-ntreagă de bastarzi frumuşei la porţi. Noroc c-a apărut un beţiv, care a-nceput să strige despre o încăierare între Ciori şi Ordin.

Menţionarea incidentului readuse tăcerea. În cele din urmă, Barkus fu cel care rosti cuvintele:

— Nu credeţi c-o să-l omoare, nu?

Dormitorul se întunecase deja, când uşa se deschise şi intră maestrul Sollis, cu chipul dominat de o furie fără margini.

— Sorna, scrâşni el, vino cu mine! Voi, ceilalţi, luaţi-vă de mâncare de la bucătărie şi culcaţi-vă.

Imboldul de a întreba despre Nortah era copleşitor, însă ochii ameninţători ai lui Sollis îi făcură să tacă chitic. Vaelin îl urmă pe maestru pe scară, apoi traversă curtea spre zidul de apus, fiind mereu cu ochii în patru după toiag. Se aşteptase să fie dus în odaia Aspectului, dar se îndreptară către infirmerie, unde maestrul Henthal îl îngrijea pe Nortah. Băiatul zăcea în pat, cu chipul inert şi ochii pe jumătate deschişi, nefocalizaţi şi parcă înceţoşaţi. Vaelin cunoştea acea privire; uneori băieţii care suferiseră accidentări serioase aveau nevoie de leacuri puternice, care domoleau durerile, totuşi îi desprindeau de lumea din jur.

— Floare-roşie şi muguri-de-umbră, le explică maestrul Henthal. Delira când s-a trezit. L-a pocnit urât pe Aspect, înainte de a-l putea domoli.

Vaelin înaintă spre pat, cu inima grea la vederea Fratelui său. *Cât de slăbit arată...*

— O să fie bine, maestre? întrebă el.

— Am mai văzut asta: deliruri şi lovituri orbeşti în jur. Li se întâmplă de obicei celor care au văzut prea multe bătălii. În curând va adormi. Când se va deştepta, va fi puţin nesigur pe sine, dar cu minţile întregi, ca înainte.

Vaelin se întoarse către Sollis.

— Aspectul a pronunţat judecata, maestre?

Sollis se uită la Henthal, care încuviinţă din cap şi părăsi odaia.

— Nu este necesară judecata, zise Sollis.

— I-am rănit pe soldaţii regelui…

— Da. Dacă aţi fi fost mai atenţi la învăţăturile mele, i-aţi fi putut ucide.

— Lordul Mareşal…

— Nu el comandă aici. Nortah a nesocotit ordinul primit şi va fi pedepsit pentru asta. În acelaşi timp însă Aspectul consideră că pedeapsa a fost aplicată deja. Cât despre tine, neascultarea de care ai dat dovadă a fost în apărarea Fratelui tău. Nu este necesară judecată.

Maestrul Sollis se apropie de partea cealaltă a patului şi puse palma pe fruntea lui Nortah.

— Febra ar trebui să-i scadă când va pieri efectul florii-roşii. El o va simţi însă, va simţi durerea ca pe un pumnal înfipt şi răsucindu-se în măruntaie. O asemenea durere poate transforma un băiat fie într-un bărbat, fie într-un monstru. Eu consider că Ordinul a văzut destui monştri.

Vaelin înţelese atunci furia lui Sollis. *Nu este mânios pe noi, ci pe rege pentru ce i-a făcut lui Nortah şi tatălui lui. Noi suntem spadele lui, el ne modelează tăişurile. Regele i-a stricat una dintre spade.*

— Eu şi fraţii mei îl vom călăuzi, rosti Vaelin. Durerea lui va fi durerea noastră. Îl vom ajuta s-o îndure.

— Aşa să faceţi. Sollis ridică ochii şi-l privi mai intens decât de obicei. Când un Frate se îndreaptă către rău, există o singură cale de a-l trata, iar Fraţii nu trebuie să se ucidă între ei.

Nortah se trezi a doua zi dimineaţă şi geamătul lui îl deşteptă pe Vaelin, care stătuse toată noaptea lângă el.

— Ce-i? Nortah privi în jur cu ochi împăienjeniţi. Ce-i asta? Îl zări pe Vaelin şi amuţi; lumina amintirii îi reveni în ochi, iar mâna i se ridică la cucuiul de la ceafă. M-ai lovit… rosti el.

Vaelin privi cum înţelegerea teribilă îl năpădi pe Nortah, golindu-i faţa de culoare şi gârbovindu-l sub greutatea durerii ei.

— Îmi pare rău, zise el.

Nu se putea gândi la altceva ce să spună.

— De ce m-ai oprit? şopti Nortah printre lacrimi.

— Ei te-ar fi ucis.

— Atunci mi-ar fi făcut un bine.

— Nu vorbi aşa. Mă-ndoiesc că sufletul tatălui tău ar fi sălăşluit fericit în Lumea de Dincolo dacă tu l-ai fi urmat acolo atât de curând.

Nortah plânse tăcut o vreme şi Vaelin îl privi şi o sută de condoleanţe găunoase îi muriră pe buze. *Nu am cuvinte*, înţelese el. *Pentru aşa ceva nu există cuvinte.*

— Tu l-ai văzut? întrebă Nortah în cele din urmă. A suferit?

Vaelin se gândi la trosnetul trapei şi la ovaţiile exaltate ale mulţimii. *E teribil ca la trecerea în Lumea de Dincolo să te-nsoţească certitudinea că aşa mulţi oameni s-au bucurat de moartea ta.*

— S-a petrecut repede.

— Spuneau că ar fi furat de la rege. Tata n-ar fi făcut niciodată asta, el îl iubea pe rege şi-l slujea cum putea mai bine.

Vaelin îi oferi unica alinare de care dispunea.

— Prinţul Malcius mi-a zis să-ţi spun că suferă şi el.

— Malcius? A fost acolo?

— El ne-a ajutat, le-a poruncit Ciorilor să plece. Cred că te-a recunoscut.

Expresia feţei lui Nortah se destinse puţin, apoi se pierdu departe.

— Când eram copil, călăream împreună. Malcius a fost elevul tatei şi venea adesea la noi. Tata le preda multor băieţi din casele nobile. Înţelepciunea lui în diplomaţie şi arta conducerii ţării erau renumite. Nortah bâjbâi în căutarea cârpei de pe masa din apropiere şi-şi şterse chipul de lacrimi. Care-i judecata Aspectului?

— A considerat că ai fost pedepsit îndeajuns.

— Nu mi se acordă aşadar nici măcar milostenia eliberării din locul ăsta.

— Amândoi am fost trimişi aici la cererea taţilor noştri. Eu am respectat dorinţa tatei prin faptul că am rămas aici, deşi nu ştiu de ce m-a încredinţat Ordinului. Este posibil ca şi tatăl tău să fi avut motive întemeiate pentru a te trimite aici. A fost dorinţa lui pe timpul vieţii şi va rămâne dorinţa lui, acum când este alături de Plecaţi. Poate c-ar trebui s-o respecţi.

— Aşadar, eu ar trebui să sufăr aici, în timp ce pământurile tatei sunt ipotecate şi familia mi-a rămas în sărăcie?

— Crezi că familia îţi va fi mai puţin săracă dacă vei fi alături de ea? Ai tu bogăţii cu care s-o ajuţi? Gândeşte-te ce fel de viaţă vei duce în afara Ordinului. Vei fi fiul unui trădător, însemnat de soldaţii regelui pentru răzbunare. Familia ta va avea destule necazuri şi fără să i te alături. Ordinul nu mai este închisoarea ta, ci protecţia ta.

Nortah se afundă în pat, privind tavanul cu epuizare amestecată cu suferinţă.

— Te rog, vreau să fiu singur pentru o vreme.

Vaelin se ridică şi porni spre uşă.

— Nu uita că, de fapt, nu eşti singur. Fraţii tăi nu vor îngădui să cazi pradă durerilor.

După ce ieşi, zăbovi lângă uşă, ascultând suspinele apăsate şi pline de jale ale celuilalt. *Câtă durere... Se* întrebă dacă el ar fi luptat cu tot atâta îndârjire să-şi salveze tatăl în cazul în care acesta ar fi fost pe eşafod. *Oare aş fi vărsat măcar o lacrimă?*

În seara aceea îl scoase pe Scrijelit din cuşcă şi-l duse la poarta de miazănoapte, unde se jucară cu mingea şi-l aşteptă pe Frentis pentru lecţiile de aruncare a cuţitului. Cu fiecare zi, Scrijelitul părea să fi devenit mai puternic şi mai iute. Mâncarea pentru câini a maestrului Jeklin, un amestec de carne de vită tocată, măduvă şi

pulpă de fructe, îi dezvoltase muşchii, iar exerciţiile constante cu Vaelin îl menţinuseră suplu şi puternic. În ciuda înfăţişării sale fioroase şi a mărimii impresionante, Scrijelitul păstra acelaşi spirit vesel de căţelandru, dornic să-şi lingă pe faţă stăpânul.

— Nu obişnuieşti să-l duci în pădure?

Caenis apăru pe neaşteptate din umbrele proiectate de corpul de gardă al porţii şi Vaelin fu nemulţumit că nu-i simţise prezenţa; fratele său era totuşi neobişnuit de iscusit în a rămâne ascuns şi avea o încântare perversă în a se ivi aparent din senin.

— Chiar a trebuit să faci asta? întrebă Vaelin.

— Exersez.

Scrijelitul apăru în goana mare, cu mingea în bot, şi-i dădu drumul la picioarele stăpânului, apoi îl salută pe Caenis adulmecându-i cizmele. Băiatul îl mângâie nesigur pe cap. Ca toţi ceilalţi Fraţi, nu-şi pierduse niciodată teama esenţială faţă de dulău.

— Nortah tot doarme? întrebă Caenis.

Vaelin clătină din cap. Nu dorea să discute despre Nortah; lacrimile lui îi lăsaseră în piept un nod dureros, care nu dispărea cu uşurinţă.

— Lunile următoare vor fi grele, continuă Caenis oftând.

— Nu sunt oare mereu aşa? Vaelin azvârli mingea către râu şi Scrijelitul porni în goană după ea, lătrând fericit. Îmi pare rău că n-ai apucat să-l vezi pe rege.

— Nu, dar l-am văzut pe prinţ. Asta mi-a ajuns. Va fi un bărbat de seamă.

Vaelin îl privi pieziş şi-i zări scânteierea familiară din ochi. Nu se simţise niciodată în largul lui înaintea devotamentului orbesc faţă de rege al lui Caenis.

— El… era foarte impresionant. Sunt sigur că într-o bună zi va fi un rege bun.

— Da, ne va conduce spre glorie.

— Spre „glorie”?

— Bineînţeles. Regele are ambiţii, doreşte să facă

Tărâmul încă şi mai mare, poate la fel de mare ca Imperiul alpiran. Vor fi bătălii, Vaelin. Bătălii măreţe, glorioase, iar noi le vom vedea şi vom lupta în ele.

*Războiul înseamnă sânge şi rahat… în asta nu există nicio onoare, sp*usese Makril. Vaelin ştia că vorbele acelea n-ar fi însemnat nimic pentru Caenis, care cunoştea multe şi era adesea înspăimântător de inteligent, dar şi visător. Mintea lui conţinea o bibliotecă de o mie de istorii şi părea să le creadă pe toate. Eroi, ticăloşi, prinţese care aşteptau să fie salvate, monştri şi spade vrăjite. Totul trăia în capul lui, la fel de real şi important ca propriile amintiri.

— Cred că avem noţiuni diferite despre glorie, zise Vaelin când Scrijelitul reveni în goană, ţinând mingea între fălci.

Mai aşteptară un ceas, dar Frentis nu apăru.

— Probabil c-a vândut cuţitele, zise Caenis după ce Vaelin îi povesti episodul. A ajuns în vreun şanţ, beat turtă, sau le-a pierdut la jocuri de noroc. Cred că n-o să-l mai revezi niciodată.

Porniră înapoi către grajduri şi Vaelin aruncă mingea în aer, pentru ca Scrijelitul s-o prindă din zbor.

— Aş prefera să cred că a cheltuit banii pe încălţări, rosti el privind înapoi spre poartă.

PARTEA A II A

Ce este trupul?
Trupul este un înveliş, este leagănul sufletului.
Ce este trupul fără suflet?
Carne spurcată, nimic mai mult. Însemnaţi plecarea celor dragi, dăruind focului învelişurile lor.
Ce este moartea?
Moartea nu este decât o poartă spre Lumea de Dincolo şi reunirea cu Plecaţii. Este atât sfârşit, cât şi început. Teme-te de ea şi primeşte-o cu braţele deschise.

— Catehismul Credinţei

ISTORISIREA LUI VERNIERS

— Era Trandafirul Sângelui, nu-i aşa? am întrebat. Lordul Mareşal de la iarmarocul de Miezul-verii.

— Al Hestian? Da, răspunse Ucigaşul Speranţei. Deşi nu şi-a câştigat porecla aceea decât în război.

Am tras o linie sub pasajul pe care tocmai îl scrisesem şi am constatat că aproape nu mai aveam cerneală.

— O *clipă, am rostit.*

M-am ridicat să-mi deschid cufărul şi să iau altă sticlă şi mai mult pergament. Umplusem deja câteva pagini şi mă temeam că mi-aş putea termina rezerva. Am şovăit înainte să ridic capacul cufărului, când am găsit rezemat de el spada lui detestată. Observându-mi neplăcerea, s-a întins după ea, a luat-o şi a pus-o pe genunchi.

— Lonakii au superstiţia că armele lor se impregnează cu sufletele duşmanilor pe care-i omoară, a zis el. Ei îşi botează ghioagele şi jungherele, imaginându-şi că sunt posedate de Beznă. Oamenii mei nu au asemenea amăgiri. O spadă nu-i decât o spadă. Omul este cel care ucide, nu tăişul.

De ce îmi spunea toate astea? Dorea să-l urăsc încă şi mai mult? Văzându-i mâna puternică şi brăzdată de cicatrice care se odihnea pe mânerul spadei, mi-am reamintit cum Seliesen, după ce fusese Numit, se supusese unor luni de instruire aspră în Garda Imperială, devenind priceput, ba chiar versat în mânuirea spadei şi a lăncii.

— Speranţa trebuie să fie un războinic, îmi spusese el. Asta aşteaptă zeii şi oamenii.

Garda Imperială îl acceptase ca pe unul dintre ai ei şi luptaseră călare împreună împotriva volarianilor în vara dinainte ca Janus să-şi trimită oştile pe ţărmurile noastre, câştigând aplauze pentru curajul său în meleuri. Fusese însă zadarnic să lupte împotriva Ucigaşului Speranţei. Ştiam că va sosi clipa când

bărbatul din miazănoapte va povesti ce se petrecuse în ziua aceea teribilă şi, cu toate că auzisem multe relatări ale evenimentului, posibilitatea de a-l auzi din gura lui Al Sorna însuşi era în acelaşi timp groaznică şi irezistibilă.

M-am aşezat iarăşi, am deschis călimara, am înmuiat pana în cerneală şi am netezit pe punte o coală nouă de pergament.

— Beznă, am rostit. Ce este Bezna?

— Cred că poporul tău îi spune vrăjitorie.

— Este posibil, eu îi spun superstiţie. Tu crezi în asemenea lucruri?

A urmat o clipă de tăcere şi am avut impresia că el şi-a ales cu multă grijă cuvintele.

— Lumea aceasta are multe feţe necunoscute.

— Despre război se spun multe poveşti care le atribuie o vrăjitorie măreaţă şi puternică celor din miazănoapte, şi ţie îndeosebi. Unii afirmă că prin vrăjitorie ai înceţoşat minţile soldaţilor noştri la Muntele Însângerat şi că te-ai fi furişat prin zidurile cetăţii Linesh tot cu vrăjitorii.

A râs amuzat.

— La Muntele Însângerat n-a existat nici urmă de vrăjitorie, ci doar bărbaţi posedaţi de o furie lipsită de minte, care s-au năpustit la moarte sigură. Cât despre Linesh, o hazna puturoasă din port nu poate fi socotită vrăjitorie. De altfel, orice ofiţer din Straja Tărâmului care doar ar fi sugerat folosirea Beznei s-ar fi trezit cu siguranţă atârnat de copacul cel mai apropiat, de către propriii oameni. Se crede că Bezna face parte din acele forme de adorare ce neagă Credinţa.

A tăcut iarăşi, privindu-şi spada din poală. Apoi a zis:

— Există o poveste, dacă vrei s-o auzi. O poveste pe care noi o spunem copiilor noştri pentru a-i avertiza împotriva pericolelor Beznei.

A ridicat ochii spre mine, arcuind întrebător sprâncenele. Deşi mă consider un istoric, nu un

compilator de mituri şi fabule, asemenea poveşti aruncă adesea o lumină asupra adevărului evenimentelor, fie numai pentru a ilustra amăgirile pe care mulţi le confundă cu raţiunea.

— Spune-mi, am răspuns, ridicând din umeri.

Când a vorbit din nou, glasul lui căpătase alt ton, grav, totuşi atrăgător, glasul unui povestitor.

— Apropiaţi-vă şi ascultaţi cu luare-aminte povestea Bastardului Vrăjitoarei. Nu-i o istorie pentru cei slabi de inimă sau băşica udului. Este cea mai teribilă şi înspăimântătoare dintre toate poveştile, iar când voi termina, îmi puteţi blestema numele pentru că i-am dat glas.

„În partea cea mai întunecată a celui mai întunecat codru din străvechiul Renfael cu mult înainte de vremea Tărâmului exista un sat. Iar în satul acela trăia o vrăjitoare, plăcută ochiului, însă care avea o inimă mai neagră decât noaptea fără lună. Frumoasă şi dulce era faţa pe care o arăta satului, dar rău şi gelos era sufletul din ea. Pentru că femeia acea era mânată de patimi: de patima cărnii, de patima aurului şi de patima omorului. Bezna o înhăţase la o vârstă fragedă şi ea se abandonase dornică răutăţii, negând Credinţa şi primind în schimbul ei putere, puterea de a-i poseda pe bărbaţi, de a le înflăcăra dorinţele şi de a-i determina să săvârşească acte cumplite în numele ei.

Primul care i-a căzut sub vrajă a fost misitul satului, un bărbat bun şi blând, care se îmbogăţise prin cumpătare şi muncă susţinută, dar îndeajuns de mult pentru a stârni patima vrăjitoarei. În fiecare zi ea trecea pe lângă locul unde muncea el, înfăţişându-se în chipuri iscusite şi înteţindu-i flăcările pasiunii până ce deveniră un foc mistuitor, care îi arse raţiunea şi-l făcu pradă pentru planul şoptit al Beznei: omoară-ţi nevasta şi ia-mă pe mine în locul ei. Aşa s-a făcut că, într-o noapte, el a presărat otrava cunoscută ca Săgeata-vânătorului în cina nevestei şi, a doua zi dimineaţă, ea nu mai răsufla.

Fiindcă nevasta misitului era o femeie de vârstă mijlocie, care suferise de multe boli, moartea ei a fost considerată firească de către săteni. Desigur că vrăjitoarea ştia mai bine situaţia şi şi-a ascuns încântarea în spatele lacrimilor, când au dat-o focului pe sărmana femeie, dar în tot acel timp i-a spus misitului cu puterea ei de Beznă: „Răsfaţă-mă cu daruri şi voi fi a ta”. Iar el a răsfăţat-o cu daruri, un cal frumos, bijuterii de aur şi argint, totuşi vrăjitoarea a fost isteaţă şi le-a respins pe toate, prefăcându-se indignată de necuviinţa ca bărbatul să-i facă curte unei femei aşa tinere, ba încă atât de repede după moartea nevestei sale. L-a chinuit astfel, chemându-l şi apoi respingându-i fiecare avans, astfel că n-a trecut mult şi cruzimea ei i-a zdruncinat raţiunea şi, căutând scăpare din robia Beznică a patimii ei, bărbatul a intrat în codru şi s-a spânzurat de ramura unui stejar înalt, lăsând scris fărădelegea pe care o săvârşise şi acuzând-o pe vrăjitoare pentru nebunia lui.

Desigur, sătenii n-au putut crede una ca asta, fiindcă ea era atât de frumoasă şi atât de bună. În mod limpede, misitul înnebunise din cauza iubirii lui amăgitoare pentru o femeie mai tânără. L-au dat focului şi au hotărât să uite întâmplarea aceea neplăcută. Dar, bineînţeles, vrăjitoarea nu se potolise, fiindcă ochii i se aţintiseră asupra fierarului satului, un bărbat chipeş, cu braţ puternic şi inimă pe potrivă, însă până şi inima lui putea fi strâmbată de puterea ei Beznică.

Vrăjitoarea se obişnuise să trăiască izolată de săteni, pentru că în felul acela îşi putea practica mai bine artele ticăloase departe de ochi iscoditori. Tot aşa cum putea răsuci inima unui bărbat, vrăjitoarea aceasta putea răsuci vântul şi, în timp ce fierarul îşi făcea cărbuni în codru, ea a chemat un vifor de miazănoapte să biciuiască zăpadă din vârful muntelui, silindu-l să caute adăpost sub acoperişul ei, iar acolo, deşi el s-a împotrivit cu toată puterea, vrăjitoarea l-a silit să se culce cu ea, o unire neagră şi ticăloasă din care avea să se nască

temutul ei bastard.

Ruşinea a fost cea care a frânt vraja ei, ruşinea unui bărbat bun care fusese silit să-şi înşele nevasta, ruşinea care l-a făcut surd la dulcile ei ademeniri din dimineaţa următoare şi la ameninţările pe care ea i le-a zbierat pe când fierarul a fugit înapoi în sat, unde, în chip necugetat, n-a spus nimănui ce se petrecuse.

Vrăjitoarea s-a mulţumit să aştepte. Sămânţa neagră i-a crescut în pântece, iar ea a aşteptat. Iarna a lăsat locul primăverii şi lanurile au crescut înalte, iar ea a aşteptat. Apoi, când secerile au fost ascuţite pentru recoltat şi odrasla ei mârşavă i-a ieşit dintre picioare, vrăjitoarea a acţionat.

A fost o furtună cum nu mai fusese alta până atunci şi cum n-a mai fost nici după aceea, prevestită de nori precum cenuşa, care au acoperit tot cerul de la miazănoapte până la miazăzi, de la apus până la răsărit, aducând vânturi şi ploi nesfârşite. Vreme de trei săptămâni, ploile s-au revărsat şi vânturile au suflat, iar sătenii s-au ghemuit, jalnici şi temători, până când, după ce s-a terminat, au ieşit pe ogoare şi au văzut că totul fusese nimicit. Singura cultură pe care au recoltat-o în anul acela a fost foamea.

Au privit spre codru, căutând vânat care să le umple stomacurile, dar toate animalele fuseseră alungate de o şoaptă Beznică a vrăjitoarei. Copiii au plâns de foame, bătrânii s-au îmbolnăvit şi, unul câte unul, au început să treacă în Lumea de Dincolo, iar în tot acel timp vrăjitoarea a rămas în căsuţa ei din pădure, unde împreună cu bastardul ei aveau întotdeauna destulă mâncare, pentru că fiarele neştiutoare puteau fi ademenite cu uşurinţă de cineva atât de versat în Beznă.

Moartea iubitei mame a fierarului l-a îndemnat pe acesta să destăinuie până la urmă adevărul. El i-a adunat pe toţi sătenii şi le-a mărturisit, le-a povestit planurile vrăjitoarei şi cum căzuse pradă farmecelor ei, astfel încât să-l zămislească pe bastardul bine hrănit pe

care ea îl purta prin codru, batjocorindu-i pe copiii flămânzi cu râsul lui fericit. Toţi sătenii au fost de aceeaşi părere: vrăjitoarea trebuia alungată.

La început ea a încercat să-şi folosească puterea pentru a-i domoli, aruncând minciuni înspre fierar, acuzându-l de crima cea mai teribilă dintre toate: violul. Însă puterile ei nu mai aveau niciun efect acum când oamenii puteau vedea adevărul, când puteau auzi veninul care colora toate minciunile ei, strălucirea răutăcioasă din ochi ce arăta ticăloşia ascunsă îndărătul chipului frumos. De aceea au alungat-o cu torţe înflăcărate şi i-au ars plini de mânie căsuţa, iar ea a fugit în codru, strângându-şi la piept căţelandrul nelegiuit, şi toate măştile i-au căzut când i-a blestemat… şi a jurat răzbunare.

În timp ce sătenii au revenit la casele lor şi s-au străduit pe cât au putut să supravieţuiască iernii care se apropia, vrăjitoarea şi-a căutat o ascunzătoare în adâncurile întunecate ale codrului, un loc unde până atunci nu mai călcase nici ţipenie de om, şi a început să-şi dăscălească odrasla pe căile Beznei.

Au trecut ani, sătenii şi-au îngropat morţii şi au refuzat să moară. Au trecut ani şi vrăjitoarea a devenit o simplă amintire, apoi o poveste spusă în nopţile reci de iarnă pentru a-i speria pe copii. Culturile au crescut, anotimpurile s-au scurs şi totul a părut că este din nou bine în lume. Cât de orbi au fost ei, cât de goi înaintea furtunii care se apropia! Pentru că vrăjitoarea făcuse un monstru din bastardul ei, aparent un băiat slăbănog şi zdrenţăros, care se sălbăticise în păduri, dar care era posedat de toată Bezna pe care ea i-o putuse injecta, mai întâi prin laptele necurat al sânului, după aceea prin lecţiile şoptite în refugiul lor puturos şi, în cele din urmă, prin propriul sânge. Fiindcă vrăjitoarea aceea, femeia aceea plină de ură, se sacrificase pe sine, iar când băiatul crescuse îndeajuns de mare, ea îşi tăiase încheieturile mâinilor cu jungherul şi-i dăduse să bea

sângele ei. Iar el băuse, însetat şi adânc, până când din vrăjitoare nu mai rămăsese decât pleavă, dispărând în nimicul ce-i aşteaptă pe necredincioşi, însă mulţumită de răzbunarea ei fatală.

Băiatul a început cu animalelor sătenilor, cele domestice şi dragi, aciuiate prin case, care dispăreau în toiul nopţii şi erau găsite dimineaţa, după ce fuseseră chinuite până la moarte. Au urmat apoi viţeii şi porcii, ale căror capete au fost găsite înfipte în ţepe pe garduri la marginile satului. Temători, neştiind care era adevăratul pericol, sătenii au organizat străji, au aprins torţe, au ţinut arme la îndemână la căderea nopţii. Nu le-au fost de niciun ajutor.

După animale, a venit rândul copiilor, ţânci cu paşi nesiguri şi prunci încă în leagăne; băiatul a pus mâna pe orice putea... şi cruntă le-a fost soarta. Furioşi, înnebuniţi, sătenii au răscolit pădurea, vânătorii au căutat urme, au verificat toate ascunzătorile ştiute, au pus capcane pentru a-l prinde pe monstrul acela nevăzut. Nu au găsit nimic, însă birul nocturn al torturilor şi morţilor a continuat, toamna şi după aceea iarna. Iar apoi, când gerul iernii i-a prins în menghină, el s-a făcut cunoscut în cele din urmă, intrând pur şi simplu în sat la amiază. De acum frica lor era atât de mare, încât nicio mână nu s-a ridicat împotriva lui, ci l-au implorat. L-au implorat să le cruţe copiii şi vieţile, i-au oferit tot ce aveau, numai să-i lase în pace.

Iar Bastardul Vrăjitoarei a râs. N-a fost un râset pe care l-ar fi putut scoate un copil normal şi niciunul care să fi putut ieşi din vreun gâtlej omenesc. Auzind râsetul acela, ei au ştiut că erau sortiţi pieirii.

El a chemat fulgerul şi satul a ars. Oamenii au fugit spre râu, dar el l-a umflat cu ploaie, până ce malurile s-au rupt şi apa i-a purtat în torente. Totuşi, răzbunarea lui nu fusese încă satisfăcută, aşa că a adus un vânt din îndepărtatul miazănoapte, care să-i cuprindă în gheaţă. Şi după ce gheaţa s-a întins, bastardul a umblat pe ea

până a găsit chipul tatălui său, fierarul, încremenit în spaimă pe vecie.

Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el, deşi unii spun că în nopţile cele mai reci, într-un loc unde se spune că ar fi fost cândva un sat, poţi auzi râsete răsunând prin păduri, pentru că aşa se întâmplă cu cei care se dăruiesc atât de complet Beznei: eliberarea de viaţă le este refuzată şi Dincolo le este interzis de-a pururi să ajungă"

Al Sorna a tăcut şi expresia chipului i-a redevenit gânditoare, când şi-a privit din nou spada. Am avut impresia că atribuise o importanţă acelei poveşti lugubre; ceva din gravitatea cu care o istorisise indica o însemnătate pe care n-o puteam discerne.

— Tu crezi în povestea aceasta? l-am întrebat.

— Se spune că toate legendele au un sâmbure de adevăr în inima lor. Poate că un învăţat ca tine va putea găsi adevărul din aceasta.

— Folclorul nu este specialitatea mea.

Am lăsat deoparte pergamentul pe care scrisesem povestea Bastardului Vrăjitoarei. Aveau să treacă ani până s-o recitesc, iar până atunci urma să am motive destule să regret amar că nu-i ascultasem sfatul.

M-am întins după o filă nouă şi l-am privit, aşteptând.

El a surâs.

— Să-ţi povestesc cum l-am întâlnit pe regele Janus.

CAPITOLUL 1

Au început să călătorească târziu în luna prensur. Toţi caii lor erau armăsari, nu mai vârstnici de doi ani; animale tinere pentru călăreţi tineri. Alegerea lor a fost făcută sub supravegherea maestrului Rensial, al cărui comportament a fost remarcabil de stăpânit, deşi murmura întruna în barbă, pe când îi conduse pe rând la caii lor.

— Da, înalt, da, mormăi el privindu-l pe Barkus. Are nevoie de putere.

Îl trase pe băiat de mânecă şi-l duse la calul cel mai voinic, un murg înalt de cel puţin un metru şaptezeci.

— Ţesală-l şi verifică-i potcoavele.

Caenis fu condus la un armăsar cafeniu-închis, care părea foarte sprinten, iar Dentos căpătă un cal robust, cu picăţele cenuşii. Cel al lui Nortah era aproape complet negru, cu o pată albă pe frunte.

— Iute, murmură Rensial. Călăreţ iute, cal iute.

Nortah îşi privi calul în tăcere, aşa cum reacţiona faţă de majoritatea lucrurilor după ce revenise de la infirmerie. Încercările constante ale băieţilor de a-l atrage în conversaţii erau primite cu ridicări din umeri sau indiferenţă inexpresivă. Părea să învie doar pe câmpul de instrucţie, unde dovedea o ferocitate nou-descoperită cu spada şi ciocanul de luptă, provocând tuturor tăieturi sau vânătăi.

Lui Vaelin îi fu încredinţat un roib vânjos, ale cărui crupe erau presărate de cicatrice.

— E capturat, îi zise maestrul. Nu-i prăsit. Cal sălbatic din Ţinuturile de Miazănoapte. Mai are încă vână în el şi trebuie strunit.

Calul îşi dezgoli dinţii şi necheză sonor, iar jerba de salivă îl făcu pe Vaelin să se retragă un pas. Nu mai călărise după ce părăsise casa tatei şi ideea aceea îl speria în chip straniu.

— Îngrijiţi-i azi, călăriţi-i mâine, spuse Rensial. Câştigaţi-le încrederea. Ei vă vor purta prin război şi fără încrederea lor veţi muri.

Tăcu brusc şi, văzând cum ochii lui se pierdură în gol în felul care anunţa alt acces de violenţă sau vorbărie goală, porniră grăbiţi ducându-şi caii spre grajduri pentru a-i ţesăla.

Începură să călărească a doua zi dimineaţă şi în următoarele patru săptămâni nu făcură aproape nimic altceva. Nortah, care călărise de la o vârstă fragedă, era de departe cel mai iscusit dintre ei, învingându-i în toate întrecerile şi parcurgând cu relativă uşurinţă cele mai dificile trasee pe care le putea concepe maestrul Rensial. Doar Dentos putea să concureze cu el, întrucât părea că s-ar fi născut în şa.

— Am alergat la curse în toate lunile de vară, explică el. Mama câştiga frumuşel din rămăşagurile puse pe mine. Spunea că aş putea câştiga o cursă şi cu un cal de plug.

Caenis şi Vaelin se dovediră călăreţi buni, deşi nu experţi, iar Barkus învăţă repede, cu toate că era clar că nu-i plăceau lecţiile.

— Funduleţul meu se simte de parcă ar fi încasat o mie de toiege, gemu el într-o seară, aşezându-se grijuliu pe pat cu faţa în jos.

Toţi deveniră în scurt timp ataşaţi de caii lor, botezându-i şi învăţându-le obiceiurile. Vaelin îl numi pe al lui Scuipă-rău, pentru că asta era tot ce părea să facă animalul dacă încerca să-i câştige încrederea. Era permanent iritat şi avea o predilecţie spre azvârlirea de copite în lateral şi spre lovituri neaşteptate cu capul, care cauzau vânătăi serioase. Încercările de a-i câştiga simpatia cu batoane de zahăr sau mere nu avură niciun efect asupra agresivităţii lui esenţiale. Singura mângâiere era faptul că Scuipă-rău se comporta încă şi mai rău când era vorba despre ceilalţi. Indiferent însă care i-ar fi fost metehnele, armăsarul se dovedea iute la

galop şi neînfricat la instrucţie, încercând adesea să-i muşte pe ceilalţi cai când şarjau şi neferindu-se niciodată de meleuri.

Lecţiile de luptă călare se dovediră istovitoare, străduindu-se să se doboare unii pe ceilalţi din şa cu lancea sau spada. Calităţile de călăreţ ale lui Nortah şi recent descoperita sa pasiune pentru încăierări duseră la multe rostogoliri din şa şi destule accidentări, unele chiar grave. În acelaşi timp începură să înveţe arta dificilă a trasului cu arcul din goana calului, o îndemânare necesară pentru Încercarea Calului la care aveau să fie supuşi în mai puţin de un an. Pentru Vaelin arcul rămânea o armă dificilă chiar şi când era în formă, dar tentativa de a nimeri cu săgeata o căpiţă de fân de la douăzeci de metri în timp ce se răsucea în şa era aproape imposibilă. Pe de altă parte, Nortah nimerise ţinta de la prima încercare şi n-o mai ratase de atunci.

— Mă poţi învăţa şi pe mine? îl întrebă Vaelin, înspăimântat de ideea unei alte şedinţe eşuate de antrenament. Instrucţiunile maestrului Rensial sunt adesea greu de urmărit.

Nortah îl privi cu pasivitatea pustie pe care ei se învăţaseră s-o aştepte.

— Asta pentru că-i un nebun cu minţile rătăcite, îi replică.

— Nu încape îndoială că are probleme, surâse Vaelin, totuşi Nortah nu comentă. De aceea orice mână de ajutor pe care…

Celălalt ridică din umeri.

— Dacă vrei…

Se dovedi că, de fapt, nu exista niciun şiretlic, ci erau necesare doar multe ore de antrenament. În fiecare zi ei petreceau o oră sau chiar mai mult după cină, în care Vaelin nu reuşea să lovească ţinta şi Nortah îl sfătuia.

— Nu te ridica aşa mult în şa înainte să slobozi săgeata… Asigură-te că struna ajunge la bărbie… Eliberează săgeata doar când simţi copitele calului

desprinzându-se de la pământ… Nu ochi aşa jos…

Trecură cinci zile înainte ca Vaelin să poată nimeri căpiţa cu o săgeată şi alte trei zile înainte ca ţintirea lui să fie atât de bună, încât să o lovească aproape la fiecare trecere a calului.

— Mulţumesc, frate, îi zise el într-o seară în vreme ce-şi duceau caii la grajduri. Mă îndoiesc că aş fi putut reuşi fără ajutorul tău.

Nortah îl privi indescifrabil.

— Îţi eram dator, nu?

— Suntem Fraţi. Datoria nu înseamnă nimic între noi.

— Spune-mi, tu chiar crezi în toate prostiile astea pe care le spui? În tonul lui Nortah nu exista venin, ci doar o vagă curiozitate. Ne spunem unul altuia „frate” dar n-avem acelaşi sânge. Suntem doar nişte băieţi ţinuţi cu sila laolaltă de Ordinul ăsta. Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi fost dacă ne-am fi întâlnit afară? Oare atunci am fi fost prieteni sau duşmani? Taţii noştri au fost duşmani, ştiai asta?

Sperând că tăcerea va pune capăt conversaţiei, Vaelin clătină din cap.

— Da, da. Când eram mic, am găsit în casa tatălui meu o ascunzătoare secretă, de unde puteam să ascult ce se vorbea la întrunirile din cabinetul lui. Vorbea adesea despre tatăl tău, şi nu cu blândeţe. Zicea că era un ţăran căpătuit, care n-avea mai multă minte decât tăişul unui topor. Mai spunea că Sorna ar fi trebuit să fie ţinut într-o odaie zăvorâtă până când războiul îi solicita serviciile şi nu putea înţelege de ce regele asculta poveţele unui asemenea bădăran.

Se opriseră acum şi se priveau faţă în faţă. Ochii lui Nortah străluceau de foamea lui familiară de luptă. Simţind încordarea, Scuipă-rău scutură din cap şi necheză bănuitor.

— Încerci să mă provoci, rosti Vaelin bătându-şi calul pe gât pentru a-l domoli. Uiţi însă că eu nu am tată, aşa că vorbele tale nu-nseamnă nimic. De ce oare singura ta

mulţumire din ultima vreme constă în bătăi? De ce le duci într-atât de mult dorul? Te fac să uiţi? Îţi alină durerea?

Nortah trase de hăţurile calului său şi porni mai departe spre grajduri.

— Nu alină nimic. Dar mă ajută să uit, cel puţin pentru o vreme.

Vaelin îi dădu pinteni lui Scuipă-rău şi-l depăşi pe Nortah.

— Atunci poate că şi o întrecere te va face să uiţi.

Porni la galop către poarta principală. Desigur, Nortah îl învinse cu o lungime de cal, însă zâmbea când o făcu.

Spre sfârşitul lunii jenislasur, la o săptămână după a cincisprezecea aniversare nesărbătorită a lui Vaelin, băiatul fu chemat în odăile Aspectului.

— Acum ce-o mai fi? se minună Dentos. Erau la micul dejun şi împroşcă firimituri în timp ce vorbea; manierele la masă erau o lecţie prea îndepărtată pentru el. Cred că te place, fiindcă toată ziua eşti pe-acolo.

— Vaelin este favoritul Aspectului, rosti Barkus pe un ton de seriozitate prefăcută. Toţi ştiu asta. El însuşi va fi Aspect într-o bună zi, ascultaţi-mă ce vă spun.

— Fac ceva pe părerile voastre, replică Vaelin.

Îndesă un măr în gură şi se ridică de la masă. Nu ştia de ce îl chemase Aspectul; probabil altă chestiune delicată referitoare la tatăl lui sau o nouă ameninţare la adresa vieţii sale. Adesea se simţea surprins de felul cum trecerea timpului îl imunizase faţă de asemenea temeri. Coşmarurile i se diminuaseră în ultimele luni şi putea privi cu răceală şi detaşare evenimentele întunecate din timpul Încercării Alergării, deşi examinarea lui obiectivă nu izbutea să risipească misterul.

Aproape că terminase mărul până ajunse la uşa Aspectului şi ascunse cotorul sub mantie înainte de a

ciocăni. Avea să i-l dea lui Scuipă-rău mai târziu, atrăgându-şi desigur un duş de salivă drept răsplată.

— Intră, Frate, se auzi glasul Aspectului dinapoia uşii.

Aspectul stătea lângă fereastra îngustă prin care se zărea râul şi purta pe chip zâmbetul său discret. Încuviinţarea respectuoasă din cap a lui Vaelin fu întreruptă la vederea celeilalte persoane din odaie: un băiat aproape scheletic de slab, îmbrăcat în zdrenţe, cu picioarele desculţe murdare de glod legănându-se peste marginea scaunului pe care era cocoţat în mod vădit incomod.

— El e! rosti Frentis sărind în picioare. El e Fratele care m-a inşi… inspirat! El e: fiul Lordului Bătăliilor.

— El nu este fiul nimănui, băiete, rosti Aspectul.

Vaelin blestemă în gând şi închise uşa în urma lui. E dezonorant *să dai cuţite unui golănaş de stradă. Nu ceea ce se aşteaptă din partea unui Frate…*

— Îl cunoşti pe băiatul acesta, Frate? întrebă Aspectul.

Vaelin se uită la Frentis şi-i zări ardoarea sub masca de murdărie.

— Da. M-a ajutat în timpul unei… dificultăţi recente.

— Vezi? se întoarse Frentis către Aspect. Ţi-am zis io! Ţi-am zis că mă ştie!

— Băiatul acesta a solicitat să intre în Ordin, continuă Aspectul. Te pui chezaş pentru el?

Vaelin se holbă la Frentis, fiind surprins şi în acelaşi timp îngrozit.

— Vrei să te-alături Ordinului?

— Da! încuviinţă Frentis aproape ţopăind de exaltare. Vreau să m-alătur. Vreau să fiu un Frate.

— Eşti…? Vaelin se opri înaintea cuvântului „nebun” şi inspiră adânc înainte să se adreseze Aspectului. Să mă pun chezaş pentru el?

— Băiatul nu are familie, nu are pe nimeni care să vorbească în numele lui sau care să-l încredinţeze oficial în mâinile Ordinului. Regulile noastre cer ca toţi băieţii

care se alătură să aibă un garant, fie un părinte, fie, în cazul unui orfan, o persoană al cărei caracter integru să fie cunoscut. Băiatul te-a desemnat pe tine.

Chezaş? Nimeni nu-i spusese asta.

— Şi pentru mine a existat un garant, Aspect?

— Bineînţeles.

Tata a vorbit cu ei până să mă fi adus aici. Cu câte zile sau săptămâni înainte aranjase totul? De cât timp ştiuse şi nu-mi spusese?

— Spune-i că pot fi un Frate, rosti Frentis. Spune-i că te-am ajutat.

Vaelin trase adânc aer în piept şi se uită la disperarea exaltată din ochii lui.

— Pot să vorbesc între patru ochi cu băiatul acesta?

— Da. Eu voi fi în donjonul principal.

După ieşirea Aspectului, Frentis reîncepu:

— Trebuie să-i spui. Zi-i că pot fi un Frate…

— Tu crezi că ăsta-i un joc? îl opri Vaelin şi, apropiindu-se, îl apucă de zdrenţele care-i acopereau pieptul îngust şi-l trase către el. Ce cauţi tu aici? Siguranţă, hrană, adăpost? Nu ştii ce-i locul ăsta?

Ochii lui Frentis erau lărgiţi de spaimă când se smuci îndărăt şi glasul îi şopti slab:

— Aici îi instruiesc pe Fraţi.

— Da, ne instruiesc. Ne bat, ne pun să ne luptăm zilnic între noi, ne trec prin încercări care ne-ar putea ucide. Am cincisprezece ani şi mai multe cicatrice pe trup decât orice soldat veteran din Straja Tărâmului. Când am început, în grupul meu erau zece băieţi, acum am mai rămas numai cinci. Ce-mi ceri? Să fiu de acord cu moartea ta? Îi dădu drumul şi porni spre uşă. N-o voi face. Întoarce-te în cetate. Vei trăi mai mult acolo.

— Dacă mă-ntorc, voi fi mort înainte de căderea serii! ţipă Frentis cu glasul răguşit de teamă. Se lăsă să cadă în scaun şi începu să suspine jalnic. N-am unde să mă duc. Dacă mă alungi, voi fi un om mort. Băieţii lui Hunsil îmi vor lua gâtul cu siguranţă.

Mâna lui Vaelin se opri pe clanţă.

— Hunsil?

— El conduce bandele din pătrar, toţi şuţii, curvele şi cuţitarii îi plătesc dreptul, cinci bănuţi de aramă pe lună. Eu nu i-am putut plăti luna trecută, aşa că băieţii lui m-au luat la bătaie.

— Şi dacă nu-i poţi plăti luna asta, te va omorî?

— E prea târziu de-acum. Nu mai e vorba despre bani, ci despre ochiul lui.

— Ochiul lui?

— Da, ochiul drept. Nu-l mai are.

Vaelin oftă adânc şi întoarse spatele uşii.

— Cuţitele pe care ţi le-am dat eu…

— Da, n-am mai putut aştepta să mă-nveţi. Am exersat de unul singur. Şi să ştii c-am devenit iscusit. M-am gândit să-mi încerc mâna pe Hunsil, aşa că l-am aşteptat pe străduţa de lângă taverna lui pân-a ieşit.

— A fost o aruncare impresionantă, ca să-l nimereşti în ochi.

Frentis zâmbi uşor.

— Am ţintit în gât.

— El ştie că tu ai fost?

— Ah, sigur că ştie. Ticălosul ştie tot.

— Eu am ceva bani, nu mare lucru, dar Fraţii mei vor contribui şi ei. Ţi-am putea cumpăra un loc de mus pe o corabie de negustori. Pe o corabie ai fi mai în siguranţă decât aici.

— Dacă mă gândesc bine, nu vreau. Nu-mi plac corăbiile şi dau la boboci şi când trec râul c-o barcă. Şi-n plus am auzit că mateloţii le fac chestii la muşi.

— Sunt sigur că te-ar lăsa în pace, dacă am garanta noi.

— Eu vreau să fiu un Frate. Am văzut ce le-aţi făcut Ciorilor ălora. Tu şi celălalt. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Vreau să pot face şi eu la fel. Vreau să fiu ca tine.

— De ce?

— Fiindcă devii cineva, fiindcă te face important. Prin taverne se povesteşte şi-acum despre băiatul Lordului Bătăliilor care i-a umilit pe Şoimii-negri. Eşti aproape la fel de faimos ca taică-tău.

— Asta vrei tu? Să fii faimos?

Frentis se foi. Era limpede că rareori i se cerea părerea despre ceva, iar această examinare minuţioasă îl descumpănea.

— Nu ştiu. Vreau să fiu cineva, nu doar un şuţ oarecare. Nu pot să fac asta toată viaţa.

— De-aici tot ce poţi să câştigi este o moarte timpurie.

Brusc, Frentis nu mai păru un băiat, ci atât de îmbătrânit şi de împovărat de experienţă, încât Vaelin se simţi aproape ca un copilaş în prezenţa unui moşneag.

— Asta-i ceea ce m-aşteaptă oricum.

Pot oare să fac asta? se întrebă Vaelin. *Pot oare să-l condamn la aşa ceva*? Răspunsul îi sosi după nicio bătaie de inimă. *Cel puţin el a avut de ales. A ales să vină aici. Şi oare la ce l-aş condamna, dacă l-aş refuza?.*

— Ce ştii despre Credinţă? rosti el.

— E ceea ce cred oamenii că se-ntâmplă când mori.

— Şi ce se-ntâmplă când mori?

— Te duci lângă ceilalţi Plecaţi, iar ei, ştii şi tu, ne-ajută.

Nici pe departe Catehismul Credinţei, dar perfect rezumat.

— Tu crezi în ea?

Frentis strânse din umeri.

— Cred că da.

Vaelin se aplecă şi-l privi fix, drept în ochi.

— Când Aspectul te întreabă ceva, tu nu crezi, ci eşti sigur. Ordinul luptă pentru Credinţă, înainte de a lupta pentru Tărâm. Se îndreptă. Haide să mergem şi să-l căutăm.

— O să-i spui să mă primească aici?

Să mă ierte sufletul mamei.

— Da.

— Grozav! Frentis sări în picioare şi o luă la fugă spre uşă. Mulţumesc…

— Să nu-mi mulţumeşti niciodată pentru asta, îi zise Vaelin.

Frentis îl privi întrebător.

— Bine. Deci… când o să-mi dea spada?

Aveau să mai treacă trei luni până la primirea următorului lot de recruţi, aşa că Frentis fu pus la treabă. Făcea comisioane, muncea în bucătării sau în livadă şi mătura grajdurile. Îi dădură un pat în odaia din turnul de miazănoapte, deoarece Aspectul consideră că n-ar fi fost o primire tocmai grozavă din partea Ordinului să-l lase singur într-un dormitor.

— El este Frentis, îl prezentă Vaelin celorlalţi. Un Frate novice. Va dormi cu noi până la sfârşitul anului.

— Are vârsta cuvenită? întrebă Barkus examinându-l din cap până în picioare. E numai zdrenţe şi oase.

— Ba p-a mă-tii, grasule! mârâi Frentis drept răspuns şi se trase îndărăt.

— Ce minunat! comentă Nortah. Avem propriul nostru golănaş.

— De ce va dormi cu noi? vru Dentos să ştie.

— Pentru c-aşa a decis Aspectul şi pentru că eu îi sunt dator. Şi tu, Frate, i se adresă lui Nortah. Dacă Frentis nu m-ar fi ajutat, te-ai fi legănat într-o cuşcă pe zid.

Nortah înclină din cap, dar nu scoase niciun cuvânt.

— El e ăla pe care l-ai trosnit, zise Frentis. Care l-a-njunghiat pe Şoimu-negru în picior. A-ntâia l-a făcut. Deci avem voie să-i înjunghiem pe Străjerii Tărâmului?

— Nu! Vaelin îl trase spre patul lui Mikehl, care rămăsese nefolosit în anii de după moartea sa. Ăsta-i al tău. Aşternutul îl vei căpăta de la maestrul Grealin din beciuri. Te voi duce în curând acolo.

— De la el o să primesc spada?

Ceilalţi izbucniră în râs.

— Nu te teme, o să primeşti şi-o spadă, replică

Dentos. Cel mai bun tăiş pe care-l poate face frasinul.

— Vreau o spadă adevărată, insistă Frentis încruntat.

— Va trebui s-o câştigi, îi spuse Vaelin. Aşa cum am făcut noi toţi. Acum vreau să vorbim despre furtişaguri.

— N-o să fur nimic. Am terminat cu asta, jur!

Alte râsete din partea băieţilor.

— Va fi un Frate excelent, zise Barkus.

— Hoţia este… Vaelin căută cuvintele exacte… acceptată aici, însă există reguli. Nu furi niciodată de la unul dintre noi şi nu furi niciodată de la maeştri.

Frentis îl privi bănuitor.

— Asta-i una dintre Încercările alea?

Vaelin scrâşni din dinţi. Începea să înţeleagă motivul pentru care maestrul Sollis îşi iubea atât de mult toiagul.

— Nu. Poţi să furi de la alţii din Ordin, cu condiţia ca ei să nu fie maeştri şi să nu facă parte din grupul tău.

— Chiar aşa? Şi nu-i pasă nimănui?

— Ba nu, să nu crezi asta, fiindcă o să-ţi tăbăcească pielea dacă eşti prins, dar o vor face pentru că te-au prins, nu pentru c-ai furat.

Un surâs mititel apăru pe buzele lui Frentis.

— N-am fost prins decât o singură dată. Nu se va mai întâmpla.

Vaelin ar fi fost dezamăgit dacă s-ar fi aşteptat ca Frentis să fie repede decepţionat de rigorile vieţii din Ordin. Băiatul îndeplinea cu plăcere orice sarcină ar fi primit şi se mişca precum o umbră prin Casă, privind cu atenţie la şedinţele de instrucţie şi bătându-i la cap să-l înveţe abilităţile lor. În general, băieţii erau încântaţi să-i facă pe plac, antrenându-l în folosirea spadei şi în lupta corp la corp. Frentis nu avu nevoie de multă instruire în aruncarea cuţitelor şi în scurt timp începu să-i rivalizeze pe Dentos şi Nortah la joc. Întrezărind o oportunitate, ei aranjară rapid un turnir de „Cuţite” şi se aleseră cu o sumă frumuşică de cuţite, pe care le împărţiră în mod

egal.

— Cum se face că eu nu le pot păstra? se plânse Frentis când numărară câştigurile.

— Pentru că nu eşti deocamdată un Frate adevărat, îi zise Dentos. Când vei fi, vei putea păstra ce câştigi. Până atunci, toţi trebuie să căpătăm o parte, ca plată pentru înţeleaptă noastră educaţie.

Cea mai surprinzătoare era completa lipsă de teamă a lui Frentis faţă de Scrijelit. Pe când ceilalţi băieţi erau circumspecţi, el era jucăuş, luptându-se fericit cu animalul, chicotind când copoiul îl azvârlea cât colo cu uşurinţă. La început Vaelin fusese îngrijorat, dar văzu că Scrijelitul se comporta cu precauţie, astfel că Frentis nu era niciodată zgâriat sau muşcat.

— Pentru el, băiatul este un pui, explică maestrul Jeklin. Crede probabil că-i unul de-al tău. Se consideră un frate mai mare de-al lui.

De asemenea, Frentis îşi câştigă distincţia de a fi unicul băiat nebătut de maestrul Rensial. Dintr-un motiv necunoscut, maestrul grajdurilor nu ridică niciodată mâna asupra lui, indicându-i pur şi simplu sarcinile şi privind în tăcere până le termina, cu o expresie chiar mai stranie ca decât de obicei; un amestec bizar de surprindere şi regret, care-l decise pe Vaelin să-l ţină pe Frentis departe de grajduri pe cât posibil.

— Ce-i cu maestrul Rensial? întrebă Frentis într-o seară, în timp ce Vaelin îl învăţa principiile de bază ale parărilor. E dus cu mintea?

— Ştiu puţine despre el. Se pricepe la cai, asta-i clar. Cât despre cele ce se-ntâmplă-n capul lui, este limpede că greutăţile vieţii în Ordin pot face lucruri ciudate cu mintea cuiva.

— Crezi că asta se va-ntâmpla şi cu tine într-o bună zi?

Vaelin nu răspunse, ci trimise o lovitură peste umăr spre capul lui Frentis, pe care băiatul abia izbuti s-o blocheze cu spada lui din lemn.

— Fii atent, se răsti el. Nu vei găsi maeştri atât de iertători ca mine.

Lunile trecură repede alături de Frentis, fiindcă energia şi entuziasmul lui orbesc îi făcură să-şi uite necazurile; până şi Nortah păru însufleţit de timpul petrecut cu el, asumându-şi sarcina de a-l învăţa să tragă cu arcul. Ca şi la pregătirea lui Dentos pentru Încercarea Cunoaşterii, Vaelin observă din nou uşurinţa lui Nortah de a preda; pe când ceilalţi băieţi, mai cu seamă Barkus, îşi manifestau uneori frustrarea faţă de Frentis, Nortah părea să aibă o răbdare impresionantă.

— Nu-i rău, zise el când Frentis izbuti să lovească la un metru de ţintă cu săgeata. Încearcă să împingi şi lemnul în acelaşi timp când tragi struna, şi astfel arcul se va îndoi mai uşor.

Mulţumită lui Nortah, Frentis fu singurul băiat care lovi ţinta în timpul primei instrucţii oficiale de tras cu arcul.

— Nu pot să rămân cu voi? întrebă Frentis cu o seară înainte de a se muta în dormitorul pe care avea să-l împartă cu grupul lui.

— Trebuie să faci parte dintr-un grup, răspunse Vaelin.

Se aflau la cuştile câinilor şi-l priveau pe Scrijelit, care o păzea pe căţeaua lui, a cărei sarcină avansase mult. Nimeni altul nu avea voie să stea acum lângă cuşca lui, întrucât starea perechii sale îl făcuse violent de protector pe copoi; chiar şi maestrul Jeklin îi putea stârni un atac dacă se apropia prea mult.

— De ce? întrebă Frentis; tânguiala din voce i se mai diminuase, totuşi rămăsese evidentă.

— Pentru că nu putem fi cu tine în timpul instruirii noastre, zise Vaelin. Vei găsi fraţi printre băieţii pe care o să-i cunoşti mâine, împreună vă veţi ajuta unul pe celălalt să înfruntaţi încercările. Aşa se procedează în Ordin.

— Şi dacă băieţii ceilalţi n-o să mă placă?

— Plăcutul şi neplăcutul înseamnă prea puţin aici. Legătura dintre noi este mai presus de prietenie. Îl înghionti uşor. Nu te teme. Tu ştii deja mai multe decât ei şi vor apela la tine ca să-i îndrumi; atât doar, să nu fii prea îngâmfat în privinţa asta.

— Dar tu şi ceilalţi o să mă mai învăţaţi?

Vaelin clătină din cap.

— Vei fi în grija maestrului Haunlin. El te va învăţa de acum înainte. Noi nu putem interveni. Este un bărbat corect şi nu va folosi toiagul dacă nu-i provocat. Ascultă-l cu atenţie.

— O să mai am voie să fur pentru voi?

Asta era ceva la care Vaelin nu se gândise. Avea să le lipsească din plin iscusinţa lui Frentis de a procura obiecte preţioase. Ei se lăfăiau acum în straie suplimentare, bani, talismane, cuţite şi nenumărate alte lucruşoare ce făceau viaţa mai suportabilă în Ordin. După cum făgăduise, nu fusese prins niciodată, deşi ceilalţi băieţi asociaseră iute sosirea lui cu valul de dispariţii, ceea ce dusese la o încăierare deosebit de sângeroasă într-o seară în sala de mese. Din fericire, ei aveau acum atât priceperea, cât şi puterea de a se apăra singuri, chiar şi de băieţii mai mari, şi incidentul nu se repetase, totuşi Sollis îi spusese lui Vaelin să-i ceară lui Frentis să se oprească pentru o vreme.

— De acum va trebui să şterpeleşti pentru grupul tău, îi zise Vaelin nu fără regret. Cu noi poţi să faci însă troc.

— Am crezut că nu voi avea voie nici să mai vorbesc cu tine.

— Ba da, putem vorbi. Haide să ne întâlnim aici în ajunurile de eltrian.

— Maestrul Jeklin îmi va da voie să am unul dintre căţeluşi?

Vaelin se uită la Scrijelit şi-i văzu ostilitatea prudentă din privire, precum şi încordarea trupului, şi ştiu că până şi el s-ar fi ales cu o muşcătură sau două dacă ar fi încercat să intre în cuşcă.

— Nu cred că depinde de maestrul Jeklin.

CAPITOLUL 2

Încercarea Meleeului sosi după sărbătoarea Căderii-iernii, la jumătatea lunii weslin. Primiră spade din lemn şi fură împărţiţi, alături de alţi cincizeci de băieţi de vârsta lor, în două contingente egale. Pe câmpul de instrucţie, o lance împodobită cu un stindard roşu fusese înfiptă în pământul îngheţat bocnă şi presărat cu promoroacă. Vaelin fu surprins să-i vadă pe ceilalţi maeştri stând pe marginea câmpului, până şi pe Jestin, care îşi părăsea rareori fierăria.

— Războiul este misiunea noastră sacră, le spuse Aspectul după ce se aliniară în faţa lui. El este motivul pentru existenţa Ordinului. Noi luptăm pentru a apăra Credinţa şi Tărâmul. Astăzi veţi purta o bătălie. Un contingent va încerca să cucerească stindardul acela, iar celălalt contingent îl va apăra. Maeştrii vor urmări bătălia. Orice Frate care nu va dovedi suficient curaj şi iscusinţă în luptă va trebui să plece mâine. Luptaţi bine şi amintiţi-vă lecţiile primite. Loviturile fatale nu sunt îngăduite.

În timp ce Aspectul părăsea câmpul, cele două contingente se studiară cu îngrijorare amestecată cu surescitare. Toţi ştiau ce însemna asta, chiar şi cu spade din lemn şi fără lovituri fatale, avea să fie o zi sângeroasă.

Maestrul Sollis înaintă şi înmână contingentului lui Vaelin panglici roşii, pe care trebuiau să le lege de braţul stâng. În acelaşi timp Haunlin înmâna panglici albe adversarilor lor.

— Voi veţi ataca, iar albii sunt în apărare, le spuse Sollis. Bătălia va lua sfârşit când unul dintre voi va pune mâna pe lance.

Când adversarii lor cu panglici albe se îndepărtară pentru a se dispune într-o linie imprecisă în faţa lăncii, Vaelin văzu că Aspectul schimba salutări cu trei

spectatori necunoscuţi: un bărbat masiv şi voinic şi un altul subţire şi sârmos, cu păr negru şi lung fluturând în vânt. Al treilea spectator era scund, înfofolit în blănuri, şi stătea în apropierea celui voinic.

— Cine sunt ei, maestre? îl întrebă pe Sollis când îi întinse o panglică, dar neîndoielnic nu era o zi pentru întrebări.

— Gândeşte-te la Încercare, băiete! rosti furios Sollis şi-i trase o scatoalcă peste ureche. Neatenţia te va omorî.

După ce îşi legară panglicile de braţe, rămaseră privindu-i pe apărători, care se aflau la o sută de metri depărtare. Cumva, numărul lor părea să fi sporit.

— Ce facem, Vaelin? întrebă Dentos.

Vaelin se pregătea să ridice din umeri, când văzu că toţi îl priveau întrebător, nu doar băieţii din grupul său. Nortah era singura excepţie şi se juca nepăsător cu spada din lemn pe care o arunca în aer şi o prindea. Părea plictisit. Vaelin se strădui să traseze un plan; fuseseră învăţaţi să lupte, dar nu li se predase tactica. El auzise despre manevre din flanc şi atacuri frontale, însă nu avea habar cum funcţionau acestea de fapt. Majoritatea istoriilor de luptă pe care le ştia erau despre Fraţi curajoşi care obţinuseră victoria prin efort individual, iar aceia încercau de obicei să asedieze zidul unei cetăţi ori să apere un pod, nu să captureze o lance. *Lancea… Ce valoare avea o lance?*

— Vaelin? rosti Caenis.

— Asta nu-i, de fapt, o bătălie, gândi Vaelin cu glas tare.

— Poftim?

Bătăliile nu se sfârşesc când un bărbat pune mâna pe o lance, ci atunci când o armată o distruge pe cealaltă. De aceea se numeşte Încercarea Meleeului. Ei vor să ne vadă luptând, asta-i tot. Lancea nu înseamnă nimic.

— Ne vom năpusti direct asupra lor, rosti el ridicând glasul şi străduindu-se să sune încrezător şi decis. Vom

asalta centrul liniei lor: puternic şi iute. O vom distruge şi lancea va fi a noastră.

— O stratagemă nu tocmai subtilă, observă Nortah.

— Vrei să conduci tu atacul?

Nortah clătină din cap, surâzând.

— Nici prin gând nu mi-ar trece aşa ceva. Sunt sigur că planul tău este bun.

— Pregătiţi-vă, le spuse Vaelin. Staţi aproape. Barkus, tu vei fi în faţă cu mine, şi tu, Nortah. Şi voi doi, arătă el spre nişte băieţi voinici despre care ştia că erau mai agresivi decât majoritatea. Caenis şi Dentos, staţi aproape şi ţineţi-i la depărtare când ne vom îndrepta spre lance. Voi, ceilalţi, aţi auzit ce a spus Aspectul. Dacă nu vreţi să primiţi monedele mâine-dimineaţă, alegeţi-vă un adversar şi bateţi-l măr, iar când terminaţi, căutaţi altul.

Ovaţia îl surprinse, un răcnet răguşit, susţinut de o pădurice de spade din lemn ridicate către cer. Li se alătură, fluturându-şi propria spadă, răcnind şi simţindu-se stupid. Incredibil, ei răcniră încă şi mai tare, ba unii începură să-i strige numele.

Continuară să-l strige, pe când înaintau, la început mergând la pas. Suta de metri până la adversari păru să se micşoreze după numai câteva bătăi de inimă.

— Vaelin! Vaelin! Iuţi pasul într-o alergare uşoară, sperând să păstreze cât mai multă energie pentru luptă.

— Vaelin! Vaelin!

Unii băieţi aproape că urlau acum, printre ei şi Caenis. Viteza începu să le crească după ce parcurseseră jumătate din distanţă. Micuţa lui armată părea nerăbdătoare să ajungă la inamici. Câţiva porniră în goana mare.

— Uşurel! strigă Vaelin. Rămânem toţi laolaltă!

— Vaelin! Vaelin!

Se uită în jur şi văzu chipuri deformate de furie. *Teamă,* înţelese el. *Îşi ascund teama în spatele furiei.* El nu se simţea furios. Ba chiar principala lui grijă era să

nu se aleagă cu altă cicatrice. Abia îi scoseseră firele cu care o cususeră pe ultima, o tăietură adâncă pe coapsă, provocată de o căzătură urâtă de pe cal.

— Vaelin! Vaelin!

Acum alergau toţi şi formaţia începuse să se destrame. În ciuda instrucţiunilor, Dentos se afla în primul rând şi răcnea cu zel înflăcărat.

În numele Credinţei! Vaelin sprintă, de asemenea, aţintind spada către centrul liniei inamice.

— Atacaţi! ATACAŢI…

Cele două grupuri se izbiră cu o putere care le zgudui oasele şi Vaelin avu impresia că se lovise cu umărul într-un copac, deşi izbuti să dărâme doi apărători. La început păru că şocul şarjei lor va deschide o potecă direct până la lance, fiindcă cinci, şase apărători se prăbuşiră sub greutatea lor, iar Barkus trecu peste trupurile lor chircite, ca să se repeadă spre stindard. Adversarii îşi reveniră însă iute din buimăceala iniţială şi în scurt timp ambele tabere se luptară cu o sălbăticie pe care niciunul dintre băieţi n-o cunoscuse până atunci. Vaelin se pomeni atacat de doi adversari deodată, amândoi rotindu-şi spadele din frasin cu o ferocitate care-i făcea să uite multele lor lecţii. Pară o lovitură, eschivă alta, apoi ripostă printr-o secerare la picioarele unui băiat, trimiţându-l la pământ. Celălalt fandă, dar se întinse prea mult, îngăduindu-i lui Vaelin să-i prindă braţul cu spada sub braţul său şi să-l doboare împleticindu-se, cu o izbitură de cap.

Bătălia se dezlănţui, văzduhul se umplu de trosnetele lemnelor amestecate cu icnetele de durere şi desfăşurarea ei deveni tot mai greu de urmărit, timpul păru că se fragmentează şi că totul se transformă într-o suită de încleştări confuze şi violente, în care Vaelin îşi întrezări doar vag tovarăşii. Barkus lupta ţinând spada cu două mâini şi loviturile lui răsunau dureros pe trupurile celor care făcuseră greşeala de a se apropia prea mult. Dentos, cu fruntea însângerată, îşi pierduse

spada şi se bătea cu pumnii goi cu un băiat cu treizeci de centimetri mai înalt, dar părea să câştige. Caenis sărise în spinarea unui adversar şi începuse să-l sugrume cu spada lui, silindu-l să cadă la pământ, înainte de a fi izbit în cap şi răsturnat de cizma unui apărător. Vaelin se luptă către el, croindu-şi drum printre băieţii încleştaţi în încăierări, şi-l găsi pe spate, parând cu disperare atacurile celui pe care încercase să-l sugrume mai devreme. Vaelin îi trimise inamicului o lovitură de picior în stomac şi îl izbi apoi cu spada în tâmplă, doborându-l la pământ, unde avea să rămână pe toată durata bătăliei.

— Eşti încântat? îl întrebă pe Caenis şi-i întinse mâna ca să-l ajute să se ridice.

— Ferea! ţipă Caenis.

Vaelin se lăsă iute într-un genunchi şi simţi vâjâitul spadei, care-i ratǎ cu puţin capul. Se răsuci, rotindu-şi piciorul întins, pentru a-l secera pe atacator, şi-şi repezi spada în nasul lui pe când cădea. După aceea luptă spate în spate împreună cu Caenis, împleticindu-se peste camarazi şi inamici răniţi sau lipsiţi de cunoştinţă, până ajunseră la câţiva metri de lance. Întrezărind o şansă finală de a-şi etala curajul, un apărător se năpusti sălbatic spre ei, urlând şi fluturându-şi spada. Caenis îi pară prima lovitură, iar Vaelin îl culcă la pământ cu o izbitură în umăr, schimonosindu-se el însuşi la auzul osului rupt.

După care bătălia se sfârşi – nu mai existau inamici, nu mai aveau cu cine să se lupte. Doar băieţi care gemeau, împleticindu-se nesiguri şi rostogolindu-se pe jos printre Fraţii lor nemişcaţi, şi Nortah care stătea în picioare cu lancea în mână; sângele îi şiroia din rănile de la cap şi de pe faţă. Surâse când Vaelin se apropie, şi o picătură stacojie, mare, îi ţâşni din tăietura unei buze.

— A fost un plan bun, Frate.

Vaelin îl sprijini, fiindcă se clătina, şi se simţi mai obosit decât îşi amintea să fi fost vreodată; avea braţele

ca de plumb şi violenţa îi lăsase un ghem de greaţă în adâncul stomacului. Nu avea habar cât de mult durase, de fapt, totul. S-ar fi putut să fi fost o oră sau numai câteva minute. Era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar epuizant. Fu uşurat să constate că Barkus şi Dentos se numărau printre cei zece băieţi care mai rămăseseră în picioare, deşi Dentos îşi păstra poziţia verticală doar mulţumită braţului zdravăn pe care Barkus i-l trecuse în jurul gâtului.

— Ce-a fost asta, Frate? rosti el cu glas tare, ca să-l audă maeştrii, şi se aplecă puţin înainte ca să asculte răspunsul lui Dentos, deşi darul vorbirii părea să fie mai presus de el.

— Cu-adevărat o luptă bună!

— Încercarea este încheiată! anunţă maestrul Sollis, traversând câmpul. Ajutaţi-i pe răniţi să ajună la infirmerie. Lăsaţi-i locului pe cei care şi-au pierdut cunoştinţa, maeştrii se vor îngriji de ei.

— Haide, îi zise Vaelin lui Nortah. Haide să te cârpim.

— Mi-ar plăcea, răspunse Nortah, dar nu-s prea sigur că pot umbla.

Se clătină din nou şi Vaelin fu nevoit să-l prindă în braţe. Împreună, el şi Caenis îl ajutară să părăsească acel câmp, fără să fi dat drumul lăncii din mâini. Barkus îi urmă, cu Dentos legănându-se în braţele lui, târându-şi picioarele pe pământ.

— Frate Vaelin, rosti Aspectul de lângă cei trei necunoscuţi.

Vaelin se opri, străduindu-se să-l ţină pe Nortah ca să nu cadă.

— Da, Aspect.

— Oaspeţii noştri au cerut să te cunoască.

Aspectul făcu semn spre cei trei şi Vaelin putu să vadă limpede acum silueta măruntă: era o fată, înfofolită în blănuri negre la fel ca bărbatul voinic de braţul căruia se agăţase. Era cam de vârsta lui, însă micuţă, avea pielea albă şi părul negru… şi era foarte frumoasă. Abia

dacă părea să-l bage în seamă, fiindcă ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra lui Nortah, care cu greu îşi mai păstra cunoştinţa de sine. Nu era sigur dacă expresia ei vădea admiraţie sau teamă.

— Frate Vaelin, acesta este Vanos Al Myrna, rosti Aspectul.

Bărbatul masiv înaintă şi întinse mâna. Vaelin i-o strânse stângaci, încercând în aceeaşi timp să nu-i dea drumul lui Nortah, care ar fi căzut. Caenis se încordă la auzul numelui aceluia, totuşi pentru Vaelin nu însemna nimic. Îşi amintea foarte vag că tatăl lui îl pomenise cândva mamei, cu puţin timp înainte de a fi fost numit Lord al Bătăliilor, însă nu ţinea minte despre ce se discutase.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, îi spuse Vanos Al Myrna.

— Eu nu am tată, replică băiatul automat.

— Vaelin, dă dovadă de respect faţă de Lordul Vanos, rosti Aspectul cu un surâs uşor pe buze. El este o Spadă a Tărâmului şi Lordul Turnului din Ţinuturile de Miazănoapte. Ne onorează prin prezenţa sa.

Vaelin zări umbra unui zâmbet pe chipul lui Vanos Al Myrna.

— Ai luptat bine, rosti bărbatul.

Vaelin arătă din cap înspre Nortah.

— Fratele meu a luptat şi mai bine, el a cucerit lancea.

Al Myrna îl studie pe Nortah timp de o secundă şi Vaelin înţelese că-l cunoscuse şi pe tatăl lui.

— Băiatul acesta luptă fără frică, ceea ce nu este întotdeauna o trăsătură de dorit la un soldat.

— Noi toţi suntem neînfricaţi în slujba Credinţei, milord.

Ăsta a fast un răspuns bun, decise Vaelin. *Mi-ar fi plăcut să nu fi fost o minciună.*

Lordul Turnului se întoarse şi-l arătă pe bărbatul sârmos cu păr lung. Avea aceleaşi trăsături ca şi fata:

piele albă şi păr negru, dar chipul îi era diferit, cu pometţi ridicaţi şi nas coroiat.

— Acesta este prietenul meu, Hera Drakil, din neamul Seordah Sil.

Seordahii. Vaelin nu crezuse că va da ochii vreodată cu un seordah. Erau un popor cu adevărat misterios, despre care se spunea că nu se aventura niciodată în afara uriaşului codru de miazănoapte şi care-i evita pe cei din exterior. Seordahii făceau ca pădurile să fie locuri pline de mistere întunecate pentru cei din Tărâm, care rareori cutezau să treacă pe sub copacii lor. Abundau poveştile despre călători nenorocoşi care intraseră în codru şi nu mai reveniseră nicicând.

Hera Drakil îl salută din cap pe Vaelin, păstrând pe chip o expresie impenetrabilă.

— Iar ea, rosti Lordul Vanos şi o împinse puţin înainte pe fata de lângă el, provocându-i un zâmbet trist, este fiica mea, Dahrena.

Fata îşi întoarse surâsul către Vaelin, care se întrebă de ce îi asudară pe neaşteptate palmele.

— Bună ziua, Frate. Pari să fii singurul care a scăpat nevătămat.

Vaelin îşi dădu seama că avea dreptate; îl durea tot trupul şi probabil că avea să-l doară încă şi mai rău mâine-dimineaţă, dar nu avea nicio tăietură.

— Norocul îmi surâde, milady.

Ea îşi îndreptă privirea spre Nortah, părând îngrijorată.

— El va păţi ceva?

— Nu are nimic, răspunse Caenis pe un ton care i se păru cam aspru lui Vaelin.

Nortah înălţă capul şi se uită ca prin ceaţă la fată, încruntându-se derutat.

— Eşti o lonakă, rosti el şi se răsuci spre Vaelin. Suntem în miazănoapte?

— Uşurel, Frate, îl bătu Vaelin cu palma pe umăr şi se simţi uşurat când capul celuilalt se lăsă din nou moale în

piept. Fratele meu este ameţit, îi spuse fetei. Îmi cer iertare.

— Pentru ce? Sunt într-adevăr o lonakă. Se întoarse către Aspect. Am oarece iscusinţă de tămăduitoare. Dacă pot fi de ajutor…

— Îţi mulţumesc, milady, răspunse Aspectul, dar avem un tămăduitor foarte destoinic. Acum să ne îndreptăm către odăile mele şi să le îngăduim acestor Fraţi să aibă grijă de camarazii lor.

Se întoarse şi porni spre Donjon, urmat de Lordul Turnului, însă ceilalţi doi mai zăboviră câteva clipe. Hera Drakil îi privi pe toţi pe îndelete, trecând cu ochii de la Dentos, aproape inert în braţele lui Barkus, la nasul mânjit de sânge al lui Caenis şi la silueta gârbovită a lui Nortah, iar inexpresivitatea chipului i se schimbă în dezgust vădit.

— Il lonakhim hearin mar durolin, rosti el trist şi se îndepărtă.

Fata, Dahrena, păru stânjenită de acele cuvinte şi le aruncă o uitătură scurtă de rămas-bun, înainte de a le întoarce spatele să-l urmeze.

— Ce-a spus? întrebă Vaelin în urma ei, făcând-o să se oprească.

Fata şovăi şi el se întrebă dacă avea să pretexteze că nu cunoştea graiul seordah, deşi băiatul ştia că ea înţelesese.

— A spus: „Lonakii îşi tratează câinii mai bine”.

— Aşa este?

Gura ei se strânse uşor şi Vaelin zări o încruntătură furioasă, înainte ca Dahrena să se întoarcă.

— Aşa mă aştept.

Nortah ridică nesigur capul şi-i rânji lui Vaelin.

— E drăguţă, rosti el, apoi îşi pierdu definitiv cunoştinţa.

— Cum se face că Lordul Turnului din Ţinuturile de Miazănoapte are o fiică lonakă? îl întrebă Vaelin pe

Caenis.

Mergeau pe zid, în straja de după miezul nopţii; una dintre neplăcerile vechimii de patru ani în Ordin o reprezenta serviciul regulat de gardă. Zidul nu avea numeroase străji în noaptea aceasta, pentru că mulţi băieţi se aflau în infirmerie sau erau prea grav răniţi pentru a putea face de gardă. Printre ei se număra şi Barkus, care aşteptase până se întoarseră în dormitor şi abia atunci le arătase o tăietură adâncă pe spinare.

— Cred că cineva şi-a bătut un cui în spadă, icnise el.

Îl aşezaseră pe Nortah în pat şi-l spălaseră cât de bine putuseră. Din fericire, tăieturile lui nu păreau destul de serioase încât să necesite să fie cusute şi hotărâseră că cel mai bine ar fi fost să-i bandajeze capul şi să lase somnul să-şi facă efectul asupra lui. Dentos o păţise mai rău, fiindcă se părea că-şi spărsese iarăşi nasul şi îşi pierdea în mod repetat cunoştinţa. Vaelin decise să meargă la infirmerie, împreună cu Barkus, a cărui rană era mai presus de iscusinţa lor de a o coase. Dentos fu culcat în pat de mult-hărţuitul maestru Henthal, iar Barkus fu lăsat să plece, după ce tăietura îi fusese cusută şi unsă cu ulei de arbore corr, o soluţie urât mirositoare, însă foarte eficientă împotriva infecţiilor. Îl lăsaseră să-l vegheze pe Nortah, iar ei îşi începuseră straja pe zid.

— Vanos Al Myrna, răspunse Caenis, nu este un bărbat lesne de înţeles. Dar neloialitatea este întotdeauna greu de pătruns.

— Neloialitatea?

— El a fost surghiunit în Ţinuturile de Miazănoapte acum doisprezece ani. Nimeni nu ştie motivul adevărat, totuşi se spune că s-ar fi ridicat împotriva poruncii regelui. Pe atunci el era Lordul Bătăliilor, iar regele Janus, chiar dacă era bun şi drept, nu putea tolera neloialitatea unui curtean atât de însemnat.

— Cu toate acestea, iată-l.

Caenis ridică din umeri.

— Milostenia regelui este bine ştiută. Au existat, de asemenea, zvonuri despre o bătălie teribilă în miazănoapte, dincolo de codru şi de câmpii. Se pare că Al Myrna ar fi înfrânt o oştire de barbari, care traversaseră gheaţa. Trebuie să mărturisesc că nu-i dau mare crezare, dar poate că el se află aici pentru a-i relata regelui despre victorie.

El a fost Lordul Bătăliilor înaintea tatei, înţelese Vaelin. Îşi aminti acum, deşi avusese o vârstă foarte fragedă. Tata venise acasă şi-i spusese mamei că va fi Lordul Bătăliilor. Mama fugise în odaia ei şi plânsese.

— Şi fiica lui? îl întrebă pe Caenis, încercând să alunge amintirea.

— Se zice că ar fi o lonakă orfană, pe care a găsit-o în pădure. Se pare că seordahii îi îngăduie lui să intre acolo.

— Probabil că-l stimează foarte mult.

Caenis pufni.

— Stima sălbaticilor înseamnă prea puţin, Frate.

— Seordahul care-l însoţea pe Al Myrna părea să aibă puţină consideraţie pentru obiceiurile noastre. Poate că pentru el noi suntem sălbaticii.

— Dai prea multă crezare vorbelor lui. Ordinul este al Credinţei, iar Credinţa nu poate fi judecată de unul ca el. Deşi mărturisesc că sunt curios să aflu de ce l-a adus Lordul Turnului aici, ca să se holbeze la noi.

— Nu cred că de asta a venit. Bănuiesc că are de discutat cu Aspectul.

Caenis îl privi cu atenţie.

— Ce să discute ei doi?

— Frate, nu poţi să fii cu totul surd la lumea de dincolo de zidurile astea! Lordul Bătăliilor şi-a părăsit postul, iar sfetnicul regelui a fost executat. Acum Lordul Turnului vine în miazăzi. Toate astea trebuie să însemne ceva.

— Ţinutul acesta a fost mereu plin de evenimente. De aceea istoria noastră este atât de bogată în poveşti.

Poveşti de război, gândi Vaelin.

— Poate că Al Myrna, urmă Caenis, a avut alt motiv pentru a veni aici, un motiv personal.

— Cum ar fi?

— A spus că el şi Lordul Bătăliilor au fost camarazi. Poate că a dorit să vadă progresul tău.

Să-l fi trimis tata? se întrebă Vaelin. *De ce? Să vadă dacă mai sunt în viaţă? Să vadă cât de înalt am crescut? Să-mi numere cicatricele*? Fu nevoit să-şi înfrângă clocotul de amărăciune familiar care-i creştea în piept. *De ce să urăsc un străin? Eu n-am un tată pe care să-l urăsc.*

CAPITOLUL 3

Doar doi băieţi îşi primiră galbenii dimineaţă, ambii fiind judecaţi ca dovedind fie laşitate, fie lipsă profundă de iscusinţă în timpul meleeului. Lui Vaelin nu i se părea că rezultatul meritase sângele vărsat şi oasele rupte în încercare, dar Ordinul nu-şi punea niciodată sub semnul întrebării ritualurile, pentru că ele aparţineau Credinţei. Nortah îşi reveni repede, la fel ca şi Dentos, însă Barkus avea să rămână pentru tot restul vieţii cu o cicatrice urâtă pe spate.

Pe măsură ce gerul iernii se înteţi, instrucţia lor deveni mai specializată. Exerciţiile cu spada ale maestrului Sollis ajunseră la o complexitate descurajantă, iar lecţiile cu ciocanul de luptă începură să pună accent pe disciplina acţiunilor în cadrul grupurilor. Învăţară să mărşăluiască şi să execute manevre în companii, deprinzând numeroasele comenzi ce transformau un grup de individualităţi într-o linie de bătălie disciplinată. Iscusinţa aceea nu era lesne de învăţat şi mulţi băieţi se aleseseră cu toiege pentru că încurcaseră stânga cu dreapta sau pentru că ieşeau întruna din cadenţă. Fură necesare câteva luni de instrucţie intensă înainte ca ei să simtă cu adevărat că ştiau ce făceau şi alte două luni până ce maeştrii să se arate mulţumiţi de eforturile lor. În tot acel timp continuară antrenamentele de călărie, pe care trebuiau să le facă seara, în orele tot mai scurte ale amurgului. Îşi găsiseră propriul parcurs pentru curse, un traseu lung de şase kilometri în lungul malului râului, care revenea după aceea în jurul zidului exterior şi care era îndeajuns de accidentat şi cu destule obstacole pentru a fi pe măsura standardelor ridicate ale maestrului Rensial. În una dintre cursele acelea de seară, Vaelin o întâlni pe fetiţă.

Judecase greşit o săritură peste un trunchi de

mesteacăn căzut şi Scuipă-rău, cu obişnuita lui încăpăţânare, se cabrase şi-l trântise pe pământul îngheţat, de care se lovise dureros. Îi auzise pe ceilalţi hohotind, pe când îşi îndemnaseră caii să meargă mai departe.

— Gloabă afurisită! spumegase Vaelin sculându-se şi frecându-şi spatele care-l durea. Nu eşti bun de nimic, o să te dau să facă săpun din tine!

Scuipă-rău îşi dezgolise dinţii drept răspuns, apoi scurmase cu o copită solul şi se îndepărtase pentru a rumega nişte tufe fără mare succes. În unul dintre momentele lui de coerenţă, maestrul Rensial îi avertizase să nu atribuie sentimente umane unui animal care nu avea creierul mai mare decât un măr.

— Caii au sentimente doar pentru alţi cai, le spusese el. Nu le putem cunoaşte grijile şi dorinţele, tot aşa cum ei nu ne pot înţelege gândurile.

Uitându-se după Scuipă-rău, care-i arăta acum crupa, Vaelin se gândi că, dacă era adevărat, atunci armăsarul lui avea o pricepere neobişnuită de a transmite sentimentul omenesc al indiferenţei.

— Calul tău nu te place prea mult.

Ochii lui o găsiră iute, în vreme ce mâinile i se îndreptau instinctiv spre arme. Avea vreo zece ani şi era înfofolită împotriva gerului în blănuri, din care feţişoara ei albă se ivea pentru a-l privi cu o curiozitate netulburată. Apăruse dinapoia unui stejar gros şi strângea în mâinile înmănuşate un bucheţel de flori de un galben pal, pe care băiatul le recunoscu ca fiind bujorii-iernii. Abundau prin pădurile înconjurătoare şi uneori oamenii din cetate veneau să-i culeagă. Vaelin nu înţelegea de ce o făceau, întrucât maestrul Hutril spunea că nu erau folositori nici ca leacuri, nici ca hrană.

— Cred că ar prefera să fie înapoi pe câmpie, răspunse el şi se aşeză pe trunchiul de mesteacăn căzut pentru a-şi aranja cingătoarea spadei.

Spre surprinderea lui, fetiţa se apropie şi se aşeză alături.

— Eu mă numesc Alornis, îi spuse. Pe tine te cheamă Vaelin Al Sorna.

— Aşa este.

Începuse să se obişnuiască să fie recunoscut, deoarece după întâmplarea de la iarmarocul de Miezul-verii atrăgea priviri şi oamenii îl arătau cu degetul ori de câte ori se aventura în apropierea cetăţii.

— Mami a zis că n-ar trebui să vorbesc cu tine, continuă Alornis.

— Chiar aşa? Şi de ce anume?

— Nu ştiu. Cred că lui tati nu i-ar fi plăcut.

— Atunci poate că n-ar trebui s-o faci.

— Păi, eu nu fac întotdeauna ce mi se spune. Sunt o fetiţă rea. Nu fac lucruri pe care ar trebui să le facă fetiţele.

Vaelin se pomeni zâmbind fără să vrea.

— Şi care sunt lucrurile acelea?

— Nu cos şi nu-mi plac păpuşile, şi fac chestii pe care n-ar trebui să le fac, şi desenez desene pe care n-ar trebui să le desenez, şi fac lucruri mai isteţe decât băieţii şi-i fac să se simtă proşti.

Vaelin fu pe punctul de a izbucni în râs, dar văzu cât de serioasă era ea. Părea să-l studieze, cercetându-i faţa cu atenţie. Ar fi trebuit să se simtă stânjenit, însă constată că era neaşteptat de plăcut.

— Bujorii-iernii, rosti el arătând din bărbie către flori. Ai venit special să-i culegi?

— Da. O să-i desenez şi o să scriu ce sunt. Am o carte mare cu flori pe care le-am desenat. Tati m-a-nvăţat numele lor. El ştie multe despre flori şi plante. Tu ştii despre flori şi plante?

— Puţine. Ştiu care sunt otrăvitoare, care sunt bune pentru leacuri şi care pot fi mâncate.

Ea se încruntă la florile pe care le ţinea în mănuşi.

— Pe astea le poţi mânca?

Băiatul clătină din cap.

— Nu şi nici nu poţi lecui cu ele. De fapt, nu prea sunt bune la nimic.

— Ele fac parte din frumuseţea naturii, rosti fetiţa şi o cută uşoară îi apăru pe fruntea netedă. Asta înseamnă că sunt bune la ceva.

Vaelin izbucni în râs acum, pentru că nu se mai putu abţine.

— Foarte adevărat. Privi în jur, după părinţii fetiţei. Sper că n-ai venit singură aici.

— Mama e-n pădure. Eu m-am ascuns în spatele stejarului ăluia, ca să vă văd când treceţi călare. Ai fost tare caraghios când ai căzut.

El se uită la Scuipă-rău, care-şi întoarse cu viclenie capul în direcţia opusă.

— Şi calului meu i s-a părut la fel.

— Cum îl cheamă?

— Scuipă-rău.

— I-un nume urât.

— La fel ca el, însă am un câine care-i şi mai urât.

— Am auzit despre câinele tău. E mare cât un cal şi l-ai îmblânzit după ce te-ai luptat cu el o zi şi-o noapte în Încercarea Sălbăticiei. Am auzit şi alte poveşti. Eu le scriu. Dar trebuie s-ascund cartea de mami şi tati. Am auzit c-ai învins zece bărbaţi de unul singur şi c-ai fost deja ales ca următorul Aspect al celui de-al Şaselea Ordin.

Zece bărbaţi? se întrebă Vaelin. *Ultima dată când am auzit povestea asta erau şapte. Până voi împlini treizeci de ani, vor fi o sută*.

— Au fost patru, îi spuse fetiţei, şi n-am făcut asta singur. Iar următorul Aspect nu poate fi ales decât după ce moare sau pleacă cel de acum. Şi câinele meu nu-i mare cât un cal, şi nici nu m-am luptat cu el o zi şi-o noapte. Dacă m-aş fi luptat cu el cinci minute, m-ar fi doborât.

— Ah! Alornis păru uşor dezamăgită. Va trebui să

modific în carte.

— Îmi pare rău.

Ea strânse scurt din umeri.

— Când eram mică, mami zicea c-o să vii să locuieşti cu noi şi-o să fii fratele meu, dar n-ai mai venit. Tati a fost foarte trist.

Valul de tulburare care se revărsă prin trupul lui Vaelin fu ameţitor. Pentru o clipă lumea păru să se mişte în jurul lui, pământul se clătină şi ameninţă să-l răstoarne.

— Poftim?

— ALORNIS! O femeie se grăbea spre ei prin pădure, o femeie frumoasă cu păr negru cârlionţat şi mantie simplă, de lână. Alornis, vino-aici!

Fetiţa îşi ţuguie buzele, nemulţumită.

— Acum o să mă ia.

— Îmi cer iertare, Frate, gâfâi femeia când se apropie, după care o prinse pe fetiţă de mână şi o trase spre ea. În ciuda agitaţiei ei evidente, Vaelin văzu blândeţea cu care o trata pe Alornis şi felul cum o cuprinse, protector, cu ambele braţe. Fiica mea este mereu curioasă. Sper că nu te-a necăjit prea tare.

— O cheamă Alornis? întrebă Vaelin şi buimăceala îi fu înlocuită de o amorţeală îngheţată.

Braţele femeii se strânseră mai tare în jurul fiicei ei.

— Da.

— Şi tu cum te numeşti, milady?

— Hilla, se sili ea să zâmbească. Hilla Justil.

Numele acela nu-i spunea nimic. *N-o cunosc pe femeia asta.* În expresia ei întrezări şi altceva decât îngrijorarea pentru fiică. *Recunoaştere. Ea îmi ştie chipul.* Se uită după aceea la fetiţă, cercetându-i faţa cu atenţie. *Frumoasă, ca mama ei, aceeaşi linie a maxilarului, acelaşi nas… ochi diferiţi. Ochi negri.* Înţelegerea îl izbi cu forţa unui vifor îngheţat, alungând amorţeala, înlocuind-o cu ceva dur şi rece.

— Câţi ani ai, Alornis?

— Zece ani şi opt luni, răspunse ea prompt.

— Aproape unsprezece, aşadar. Eu am avut unsprezece ani când tatăl meu m-a adus aici. Observă că mâinile îi erau goale şi văzu că aruncase florile. M-am întrebat întruna de ce a făcut-o. Se aplecă şi ridică bujorii-iernii, grijuliu să nu le rupă codiţele, apoi se lăsă pe vine în faţa lui Alornis. Să nu uiţi astea.

Îi zâmbi şi ea îi răspunse cu un alt zâmbet. Încercă să-şi fixeze în minte imaginea chipului fetiţei.

— Frate... începu Hilla.

— N-ar trebui să mai zăboviţi pe aici.

Se ridică şi se duse la Scuipă-rău, apucându-l strâns de frâie. Calul îi simţi neîndoios starea, fiindcă îi îngădui să-l încalece fără să facă nazuri.

— Pădurile astea pot fi periculoase iarna, adăugă Vaelin. Pe viitor ar trebui să căutaţi flori altundeva.

O privi pe Hilla care-şi ţinea strâns fiica şi se lupta să-şi stăpânească teama. În cele din urmă, femeia rosti:

— Mulţumim, Frate. Aşa vom face.

El îşi îngădui o ultimă privire înapoi, spre Alornis, înainte de a-i da pinteni lui Scuipă-rău. De data aceasta calul sări fără cea mai mică şovăială peste buştean şi se afundară zgomotos în pădure, lăsându-le în urmă pe fetiţă şi pe mama ei.

M-am întrebat mereu de ce a făcut asta... Acum ştiu.

Lunile trecură, promoroaca iernii deveni dezgheţul primăverii şi Vaelin nu vorbea mai mult decât era nevoie. Se antrenă, asistă la naşterea puilor Scrijelitului, ascultă poveştile încântate ale lui Frentis despre viaţa din Ordin, îşi călări bidiviul nărăvaş şi nu vorbi aproape deloc. Fiorul, golul amorţit lăsat de întâlnirea cu Alornis nu dispărură. Faţa ei îi dăinuia în minte, forma chipului, ochii negri. *Zece ani şi opt luni...* Mama lui murise de mai puţin de cinci ani. *Zece ani şi opt luni.*

Caenis încercă să stea de vorbă cu el, străduindu-se să-l atragă cu una dintre poveştile lui: istoria Bătăliei de

la Codrul Urlish, unde oştile Renfaelului şi ale Asraelului se ciocniseră într-o înfruntare sângeroasă care durase o zi şi o noapte. Asta fusese înainte de înfăptuirea Tărâmului, când Janus era lord, nu rege, iar cele Patru Fiefuri ale Tărâmului erau despărţite şi se încăierau între ele ca pisicile într-un sac. Însă Janus le unise cu înţelepciunea vorbelor, cu ascuţişul spadei şi cu puterea Credinţei lui. Aşa apăruse al Şaselea Ordin, din viziunea unui rege care punea Credinţa mai presus de orice. Şarja celui de-al Şaselea Ordin spărsese linia renfaelinilor şi adusese victoria. Vaelin ascultă totul fără să comenteze. Mai auzise istoria aceea.

— … când l-au adus pe lordul renfaelin Theros înaintea regelui, rănit şi înlănţuit, el a scuipat sfidător şi a cerut să fie ucis, fiindcă nu avea să îngenuncheze în faţa unui căţelandru căpătuit. Regele Janus i-a uimit pe toţi, fiindcă a izbucnit în râs. „Nu-ţi cer să îngenunchezi, frate, a spus el. Nici nu vreau să mori. Mort fiind, n-ai putea fi de mare folos acestui Tărâm.“ La care lordul Theros a replicat…

— … „Tărâmul tău este visul unui nebun”, a intervenit Vaelin. Şi regele a râs din nou şi ei doi au petrecut o zi şi o noapte certându-se, până când cearta a devenit discuţie, iar în cele din urmă lordul Theros a priceput înţelepciunea regelui. Iar de atunci el i-a fost vasalul cel mai loial.

Caenis făcu o grimasă dezamăgită.

— Ţi-am mai povestit-o…

— O dată sau de două ori.

Erau lângă râu, privindu-i pe Frentis şi grupul lui de băieţi care se jucau cu puiuţii Scrijelitului. Căţeaua fătase şase, patru căţei şi două căţele, ghemotoace aparent inofensive de blăniţă umedă, când ea le linsese pe podeaua cuştii. Crescuseră repede şi ajunseseră deja cât jumătate dintr-un câine obişnuit, deşi se zbenguiau şi se împiedicau în lăbuţele lor ca toţi puiandrii. Lui Frentis i se dăduse voie să-i boteze pe toţi, însă alegerile

lui se dovediseră oarecum lipsite de imaginaţie.

— Cuţitaş! îl strigă el pe puiul favorit, cel mai voinic dintre toţi, agitând un băţ. Aici, băiatu!

— Ce este, Frate? întrebă Caenis. De unde vine tăcerea asta?

Vaelin se uită la Frentis care fusese doborât de Cuţitaş şi chicotea pe când căţeluşul îl lingea de zor pe faţă.

— Îi place aici, comentă el.

— Ordinul a fost cu adevărat bun pentru el, încuviinţă Caenis. Pare că s-ar fi înălţat cu mai bine de treizeci de centimetri de când a venit aici şi învaţă iute. Maeştrii îl privesc cu ochi buni, fiindcă nu trebuie niciodată să i se spună un lucru de două ori. Nu cred că a cunoscut atingerea toiagului până acum.

— Mă-ntreb cum a fost viaţa lui, dacă poate iubi locul ăsta? Vaelin se întoarse către prietenul său. El a ales să fie aici. Spre deosebire de noi, el a ales asta. N-a fost împins prin poartă de un părinte neiubitor.

Caenis se apropie de el şi coborî vocea.

— Tatăl tău a vrut să te-ntorci. Nu uita niciodată asta. Ca şi Frentis, tu ai ales să rămâi aici.

Zece ani şi opt luni. Mami zicea c-o *să vii să locuieşti cu noi şi-o să fii fratele meu, dar n-ai mai venit…*

— De ce? De ce a vrut să mă-ntorc?

— Din regret? Din vinovăţie? Care este motivul acţiunilor pe care le facem?

— Aspectul mi-a spus odată că prezenţa mea aici era un simbol al devoţiunii tatei faţă de Credinţă şi Tărâm. Dacă el a intrat în conflict cu regele, poate că retragerea mea ar fi simbolizat tocmai opusul.

Expresia celuilalt deveni gravă.

— Nu-l priveşti cu ochi buni. Deşi suntem învăţaţi să ne lăsăm familiile în urmă, nu este bine ca un fiu să-şi urască tatăl.

Zece ani şi opt luni…

— Trebuie să cunoşti un om pentru a-l putea urî.

CAPITOLUL 4

Sosirea verii aduse tradiţionala săptămână de schimb reciproc între Fraţi şi Surori din toate Ordinele. Ei aveau voie să aleagă Ordinul în care urmau să plece. Băieţii din al Şaselea Ordin obişnuiau să schimbe locul cu Fraţi din al Patrulea, cel cu care aveau să lucreze cel mai strâns după ce li se acorda confirmarea, însă Vaelin optă pentru al Cincilea.

— Al Cincilea? se încruntă maestrul Sollis. Ordinul Trupului. Ordinul Tămăduirii. Vrei să mergi acolo?

— Da, maestre.

— În numele pământului, ce crezi că poţi să-nveţi acolo? Şi, mai important încă, ce crezi că poţi să oferi? Toiagul său atinse dosul mâinii lui Vaelin, însemnat de cicatricele antrenamentelor şi picăturilor de metal topit din forja maestrului Jestin. Astea nu sunt făcute în numele lecuirii.

— Am motivele mele, maestre.

Ştia că risca lovitura cu toiagul, dar acesta îşi pierduse de mult arsura.

Sollis mormăi şi trecu mai departe.

— Şi tu, Nysa? Vrei să te alături Fratelui tău şi să ştergi frunţile bolnavilor şi bicisnicilor?

— Aş prefera al Treilea Ordin, maestre.

Sollis îl privi îndelung.

— Scribii şi şoarecii de bibliotecă.

Clătină din cap cu tristeţe.

Barkus şi Dentos aleseră opţiunea sigură a celui de-al Patrulea Ordin, în timp ce Nortah fu realmente încântat să-l aleagă pe al Doilea.

— Ordinul Contemplării şi Iluminării, rosti sec Sollis. Vrei să petreci o săptămână în Ordinul Contemplării şi Iluminării?

— Simt că sufletul meu ar avea de câştigat de pe urma unei perioade de meditaţie asupra marilor taine,

maestre, replică Nortah arătându-şi dinţii perfecţi într-un zâmbet sincer.

Pentru prima dată după luni de zile, Vaelin simţi că-l pufneşte râsul.

— Altfel spus, zise Sollis, doreşti o săptămână în care să stai în fund.

— Meditaţia se desfăşoară de obicei în această poziţie, maestre.

Vaelin izbucni în râs, neizbutind să se mai stăpânească. După trei ore, pe când încheia al patruzecilea tur de alergare în jurul câmpului de instrucţie, încă mai chicotea.

— Fratele Vaelin?

Bărbatul în mantie cenuşie de la poartă era bătrân, slab şi chel, dar Vaelin rămase uimit de dinţii lui, albi ca perlele şi perfecţi, ca ai lui Nortah, atât doar că surâsul era autentic. Bătrânul era singur şi freca apăsat o pată maro-închis de pe caldarâmul curţii interioare.

— Trebuie să mă prezint Aspectului, rosti Vaelin.

— Da, ni s-a spus că vii. Bătrânul trase zăvorul porţii şi o deschise. Arareori un Frate din al Şaselea Ordin vine să înveţe de la noi.

— Eşti singur, Frate? întrebă Vaelin trecând prin poartă. Bănuiesc că un loc ca acesta are mare nevoie de străji.

Spre deosebire de al Şaselea Ordin, Casa celui de-al Cincilea era situată în interiorul zidurilor capitalei: o clădire mare, în formă de cruce, care se ridica din mahalalele pătrarului de miazăzi, ale cărei ziduri văruite în alb străluceau ca un far puternic în mijlocul puzderiei monotone de case sărmane şi înghesuite laolaltă de la periferia docurilor. Până atunci Vaelin nu mai fusese în pătrarul de miazăzi, dar înţelesese repede de ce era rareori călcat de oamenii de la care s-ar fi putut fura ceva. Reţeaua complicată de străduţe întunecoase şi străzi ticsite de murdărie oferea o mulţime de ocazii

pentru ambuscade. El îşi croise drum cu atenţie printre mizerii, nedorind să se prezinte cu cizmele murdare la al Cincilea Ordin, păşind peste trupuri ghemuite, care dormeau ameţite după alcoolul băut peste noapte, şi ignorând strigătele de neînţeles ale celor care fie că băuseră prea mult, fie prea puţin. Ici-colo, câteva târfe apatice îl priviră fără interes şi nu schiţară niciun efort pentru a-şi oferi serviciile. La urma urmelor, băieţii din Ordin nu aveau bani.

— Noi nu suntem deranjaţi niciodată, îi zise bătrânul şi, când închise poarta, Vaelin observă că nu exista o încuietoare. Păzesc casa asta de zece ani sau chiar mai mult şi n-am avut niciodată necazuri.

— Atunci de ce trebuie s-o păzeşti?

Fratele bătrân îl privi nedumerit.

— Acesta este Ordinul Tămăduirii. Oamenii vin aici pentru ajutor. Cineva trebuie să-i primească.

— Aha, încuviinţă Vaelin. Sigur că da.

— O am totuşi şi pe bătrânica Bess. Bătrânul intră în căsuţa din cărămidă care slujea drept corp de gardă şi reveni cu o bâtă groasă de stejar. Pentru orice eventualitate.

I-o întinse lui Vaelin, aşteptând aparent opinia unui expert.

— Este… Vaelin cântări bâta şi o roti scurt, apoi i-o restitui… o armă excelentă, Frate.

Bătrânul păru încântat.

— Am făcut-o chiar eu, când Aspectul mi-a încredinţat straja porţii. Mâinile mi-au devenit prea înţepenite ca să repar oase ori să cos tăieturi, vezi? Se întoarse şi merse iute spre Casă. Haide, să te duc la Aspect.

— Eşti de mult timp aici? întrebă Vaelin, urmându-l.

— Numai de vreo cinci ani, în afară de instruire, bineînţeles. Mi-am petrecut majoritatea frăţiei în porturile din miazăzi. Îţi zic, nu există sifilis sau boală pe pământul ăsta de care să nu se poată îmbolnăvi un marinar.

În loc să-l conducă la uşa mare din faţă a casei, Fratele bătrân ocoli clădirea şi pătrunse printr-o intrare laterală. Înăuntru era un coridor lung, lipsit de decoraţiuni, care mirosea puternic a ceva totodată dulce şi acid.

— Oţet şi lavandă, rosti el văzându-l pe Vaelin că strâmbă din nas. Alungă umorile rele.

Îl purtă pe Vaelin pe lângă numeroase odăi în care nu părea să existe mai nimic în afară de paturi goale, după aceea într-o sală rotundă, care era placată de sus până jos cu porţelan alb. În centrul sălii un tânăr gol se zvârcolea întins pe o masă. Doi Fraţi voinici, în mantii cenuşii, îl ţineau apăsat, pe când Aspectul Elera Al Mendah îi examina rana grosolan bandajată de pe abdomen. Zbieretele îi erau înăbuşite de cureluşa din piele care-i fusese vârâtă în gură. Pe circumferinţa sălii fuseseră dispuse pe înălţime rânduri de bănci, de pe care Fraţi şi Surori de diverse vârste în straie cenuşii priveau cu atenţie. Se auzi un foşnet general când se întoarseră către Vaelin.

— Aspect, rosti bătrânul ridicând glasul, al cărui ecou răsună neaşteptat de puternic în sală, a sosit Fratele Vaelin Al Sorna din al Şaselea Ordin.

Elera ridică ochii de la rana tânărului; faţa ei surâzătoare era marcată de nişte picături de sânge care-i împroşcaseră recent fruntea.

— Ce mult ai crescut, Vaelin!

— Aspect, rosti Vaelin formula oficială, mă încredinţez slujirii tale.

Pe masă tânărul îşi arcui spinarea şi un scâncet plângăreţ răzbătu pe lângă căluş.

— M-ai găsit adâncită într-un caz grav, zise Elera şi luă de pe masa din apropiere o pereche de foarfeci pentru a tăia pansamentul murdar ce acoperea rana tânărului. Bărbatul acesta a fost rănit în abdomen la primele ore ale dimineţii. Se pare că a fost o ceartă legată de favorurile unei tinere doamne. Ţinând seama

de cantitatea de bere şi de floare-roşie care există deja în sângele lui, n-o mai putem folosi pe cea din urmă, fiindcă l-am putea ucide. De aceea trebuie să acţionăm în timp ce el suferă.

Lăsă foarfecele şi întinse mâna. O Soră tânără îmbrăcată în straie cenuşii îi puse în palmă un instrument cu lamă lungă.

— La suferinţele lui, urmă Elera, se adaugă faptul că vârful pumnalului i s-a rupt în stomac şi trebuie extras. Ridică ochii spre cei de pe bănci. Îmi poate spune cineva de ce trebuie să-l extragem?

Majoritatea celor din sală ridicară mâinile şi Aspectul încuviinţă din cap către un bărbat cu păr grizonant din primul rând.

— Frate Innis?

— Din cauza infecţiei, răspunse bărbatul. Lama ruptă poate să otrăvească rana şi să facă puroi. De asemenea este posibil să se fi oprit în preajma unui vas de sânge sau a unui organ.

— Prea bine, Frate. De aceea trebuie să examinăm rana cu sonda.

Se aplecă peste tânăr şi depărtă buzele rănii cu mâna stângă, apoi introduse sonda cu mâna dreaptă. Urletul tânărului îi azvârli căluşul din gură şi umplu amfiteatrul. Elera se retrase puţin şi-i privi încruntată pe cei doi Fraţi voinici care-l apăsau pe tânăr pe masă.

— Trebuie ţinut nemişcat, Fraţilor.

Tânărul începu să se zbată sălbatic şi izbuti să-şi elibereze un braţ; capul i se lovea de tăblia mesei, iar picioarele care zvâcneau nebuneşte trecură foarte aproape de Elera, fiind silită să se retragă câţiva paşi.

Vaelin se apropie de masă şi-şi puse palma pe gura lui, apăsându-i capul pe masă, după care se aplecă şi-l privi în ochi.

— Durerea, rosti el fixându-l cu privirea, este o flacără. Ochii tânărului se umplură de teamă pe când Vaelin continua să-l sfredelească cu privirea.

Concentrează-te. Durerea este o flacără în mintea ta, uită-te la ea. Uită-te!

Răsuflarea tânărului era fierbinte pe palma lui Vaelin, dar zvârcolirile încetaseră.

— Flacăra se micşorează. Este micuţă, arde luminos, însă este micuţă. O vezi? Vaelin se aplecă şi mai mult. O vezi?

Încuviinţarea tânărului fu abia perceptibilă.

— Concentrează-te asupra ei, îi spuse Vaelin. Păstreaz-o micuţă.

Îl ţinu acolo, vorbindu-i, fixându-i ochii, în timp ce Elera îi curăţă rana. Tânărul scâncea şi ochii îi fugeau în lături, dar Vaelin îi readucea mereu, până auzi zăngănitul surd al metalului căzând într-o tavă şi Aspectul spuse:

— Ac şi catgut, te rog, Soră Sherin.

— Maestrul Sollis vă învaţă bine.

Se aflau în odaia Elerei, care era chiar mai ticsită de cărţi şi hârtii decât a Aspectului Arlyn. Dar, pe când în încăperea Aspectului celui de-al Şaselea Ordin părea că domneşte haosul, aceasta era meticulos aranjată şi extraordinar de curată. Pereţii erau acoperiţi cu desene şi ilustraţii ce se suprapuneau, reprezentări explicite, aproape obscene, de trupuri fără piele ori fără muşchi. Vaelin descoperi că ochii îi erau atraşi întruna de imaginea aflată pe peretele dinapoia mesei Aspectului: un bărbat cu braţele şi picioarele răşchirate, care fusese despicat de la gât până la abdomen, iar pielea îi fusese răsfrântă într-o parte şi în cealaltă ca paginile unei cărţi pentru a dezvălui organele din interior, care erau reproduse cu claritate absolută.

— Îmi cer iertare, rosti el îndepărtându-şi privirea de acolo.

— Mă refer la modalitatea de stăpânire a durerii pe care ai folosit-o. Sollis a rămas elevul meu cel mai priceput.

— A fost elevul tău, Aspect?

— Da. Cu ani în urmă, amândoi am slujit la hotarul de miazănoapte prin răsărit. În zilele liniştite, îi învăţam pe Fraţii din al Şaselea Ordin mijloace de destindere şi stăpânire a durerii. Era un mod de a face să treacă timpul. Fratele Sollis a fost mereu cel mai atent.

Ei s-au cunoscut, au slujit laolaltă. Simpla idee a celor doi conversând i se părea incredibilă, dar un Aspect n-ar fi minţit niciodată.

— Îi sunt recunoscător înţelepciunii maestrului Sollis.

Părea răspunsul cel mai sigur.

Ochii lui revenîră scurt la desenul de pe perete, iar femeia se uită, de asemenea, peste umăr.

— Remarcabil, nu-i aşa? zise ea. Un cadou din partea maestrului Benril Lenial din al Treilea Ordin. A petrecut o săptămână aici, desenându-i pe bolnavi şi pe cei recent decedaţi, spunând că dorea să picteze un tablou care să surprindă suferinţa sufletului. Ca pregătire pentru fresca lui ce urma să comemoreze Mâna Roşie. Am fost desigur încântaţi să-i îngăduim asta, iar după ce a terminat şi-a donat schiţele Ordinului nostru. Le folosesc pentru a-i învăţa pe Fraţii şi Surorile novici despre tainele trupului. Ilustraţiile din cărţile noastre mai vechi nu au aceeaşi claritate.

Se întoarse către băiat.

— Te-ai descurcat bine în dimineaţa asta şi simt că ceilalţi Fraţi şi Surori au învăţat multe din exemplul tău. Vederea sângelui nu te tulbură? Nu te îngreţoşează?

Oare glumea?

— Sunt obişnuit cu vederea sângelui.

Privirea ei se înnegură pentru o clipă, apoi îi reapăru surâsul obişnuit.

— Nu-ţi pot spune cât de mult îmi bucură inima să văd că ai crescut puternic şi că mila nu-ţi lipseşte din suflet. Trebuie totuşi să ştiu de ce ai venit aici.

N-o putea minţi, în niciun caz pe ea.

— M-am gândit că mi-ai putea oferi răspunsuri la

întrebări.
— Şi ce întrebări ar fi acestea?
Părea inutil să invoce un capriciu.
— Când a zămislit tatăl meu o bastardă? De ce am fost trimis în al Şaselea Ordin? De ce mi-au căutat asasinii moartea în timpul Încercării Alergării?
Ea închise ochii, rămânând inexpresivă, şi răsuflă egal şi regulat. Stătu aşa câteva minute şi Vaelin se întrebă dacă îi va răspunde. După aceea zări o singură lacrimă care-i şerpui în jos pe obraz. *Stăpânirea durerii*, gândi el. Aspectul deschise ochii şi-l privi direct.
— Regret că nu-ţi pot răspunde la întrebări. Fii sigur însă că serviciile tale aici sunt primite cu braţele deschise. Cred că vei învăţa multe. Te rog să te prezinţi la Sora Sherin, în aripa de apus.

* * *

Sora Sherin era tânăra care o ajutase pe Aspect în sala placată cu porţelan. Vaelin o găsi înfăşurând bandaje în jurul mijlocului unui bărbat rănit, într-o odaie de pe coridorul aripii de apus. Pielea bărbatului avea o culoare cenuşie nesănătoasă şi era acoperită de o peliculă de sudoare, totuşi răsuflarea îi era regulată şi nu părea să sufere de dureri.
— Va trăi? o întrebă Vaelin.
— Aşa mă aştept. Sora Sherin fixă capătul bandajului cu o agrafă şi-şi spălă mâinile într-un lighean cu apă. Deşi slujirea în acest Ordin ne învaţă că moartea ne poate dezminţi adesea aşteptările. Ia-le pe acelea, îi arătă un morman de haine pătate cu sânge, aflate în colţul odăii. Trebuie curăţate. El va avea nevoie de straie când va pleca de aici. Spălătoria este în aripa de miazăzi.
— Spălătoria?
— Da.
Sherin se întoarse către el şi-i oferi un surâs scurt. Fără să vrea, Vaelin se pomeni privind-o cu atenţie. Era zveltă, buclele negre ale părului îi erau legate la spate,

chipul îi exprima drăgălăşenia tinereţii, însă ochii vorbeau de o cunoaştere care-i depăşea cu mult vârsta. Buzele ei repetară apăsat:

— Spălătoria.

Băiatul se simţea pus în încurcătură de ea, distras de curbele pometţilor şi de forma buzelor, de strălucirea din ochi, care anunţa înclinaţia spre o dispută. Strânse iute hainele murdare şi porni în căutarea spălătoriei. Fu uşurat să afle că nu el însuşi trebuia să le spele şi, după reacţia rece a lui Sherin, fu surprins de primirea călduroasă din partea Fraţilor şi Surorilor aflaţi în spălătoria plină de aburi.

— Frate Vaelin! exclamă un bărbat voinic ca un urs, al cărui piept acoperit de păr sclipea de transpiraţie. Mâna lui căzu ca un baros pe spatele băiatului. Am aşteptat zece ani ca un Frate din Şase să intre pe poarta noastră, iar când s-a întâmplat asta, este chiar fiul lor cel mai faimos.

— Sunt încântat să mă aflu aici, Frate, îl asigură Vaelin. Trebuie să curăţ veşmintele acestea…

— Ah, ce naiba! Hainele îi fură smulse din mâini şi aruncate în unul dintre bazinele mari din piatră unde lucrau cei din spălătorie. Asta o să facem noi. Haide să-i cunoşti pe toţi.

Se dovedi că bărbatul cel voinic era un maestru, nu un simplu Frate. Se numea Harin şi, atunci când nu-i venea rândul să lucreze în spălătorie, îi învăţa pe novici despre tainele oaselor.

— Oase, maestre?

— Da, băiatul meu. Oase. Cum lucrează ele şi cum se potrivesc laolaltă. Cum să le tămăduieşti. Am pus la locul lor mai mulţi umeri decât ţin minte. Totul stă-n încheietură. O să te-nvăţ până pleci, dacă nu-ţi rup chiar eu braţul mai înainte.

Hohoti şi râsul lui vesel umplu toate colţurile sălii cavernoase.

Ceilalţi Fraţi şi Surori se strânseră pentru a-l saluta

pe Vaelin, care se pomeni asaltat de numeroase nume şi chipuri, toţi dovedind un entuziasm ameţitor faţă de prezenţa lui, dar şi de o sumedenie de întrebări.

— Spune-ne, întrebă un slăbănog pe nume Curlis, este adevărat că spadele voastre sunt făurite din argintul stelelor?

— Este o legendă, răspunse Vaelin amintindu-şi să păstreze taina maestrului Jestin. Spadele noastre sunt minunat forjate, dar numai din oţel obişnuit.

— I-adevărat că vă obligă să trăiţi în sălbăticie? întrebă o Soră tânără şi durdulie care se numea Henna.

— Doar timp de zece zile. Este una dintre Încercările noastre.

— Şi vă silesc să plecaţi dacă daţi greş, nu-i aşa?

— Dacă scăpaţi cu viaţă. Vorbise Sora Sherin, care apăruse în pragul uşii, cu braţele încrucişate peste piept. Aşa este, nu, Frate? Mulţi dintre Fraţii voştri mor în încercări. Băieţi, tineri de unsprezece ani.

— O viaţă grea cere o instruire grea, replică Vaelin. Încercările ne pregătesc pentru rolul nostru în apărarea Credinţei şi a Tărâmului.

Ea arcui o sprânceană.

— Dacă maestrul Harin nu are de ce să-ţi mai prelungească şederea aici, sala de clasă trebuie măturată.

Aşa că Vaelin mătură sala de clasă. Mătură, de asemenea, toate odăile din aripa de apus. După ce termină, Sherin îl puse să fiarbă un amestec de spirt şi apă, în care să cufunde instrumentele din metal cu care Aspectul tratase rana tânărului. Îi spuse că aşa se distrugeau infecţiile. Restul zilei şi-l petrecu având în îndeletniciri similare: măturat, frecat, curăţat. Palmele lui Vaelin erau aspre, însă în scurt timp începură să se jupoaie de atâta muncă; se înroşiseră de la săpun şi frecat când Sherin îi spuse că se putea duce să mănânce.

— Când voi învăţa să tămăduiesc? întrebă el.

Fata se afla în sala de clasă şi aşeza diverse instrumente pe o ţesătură albă. Vaelin petrecuse două ore curăţându-le şi acum sclipeau orbitor în lumina care pătrundea prin fereastra de deasupra.

— N-o să-nveţi, replică ea. O să munceşti. Dacă o să consider că nu-mi stai în drum, o să te las să priveşti când îngrijesc pe cineva.

O sumedenie de răspunsuri trecură prin mintea băiatului, unele caustice, altele isteţe, dar toate l-ar fi făcut să pară un copilaş bosumflat.

— Cum doreşti, Soră, zise el. La ce oră ai nevoie de mine?

— Aici începem la ora a cincea, zise Sherin, apoi pufni ostentativ. Înainte de a te prezenta la treabă, este de aşteptat să te speli bine, ceea ce ar trebui să ajute la diminuarea mirosului tău destul de pătrunzător. Nu obişnuiţi să vă spălaţi în al Şaselea Ordin?

— La fiecare trei zile, înotăm în râu. Este o apă foarte rece, chiar şi vara.

Ea nu comentă şi aşeză pe ţesătură un instrument bizar: două lame paralele, ţinute laolaltă printr-un şurub.

— Ce-i ăsta? întrebă Vaelin.

— Depărtător de coaste. Îngăduie accesul la inimă.

— La inimă?

— Uneori bătăile inimii se opresc şi pot fi repornite printr-un masaj uşor.

El îi privi mâinile, degetele subţiri care se mişcau cu precizie măsurată.

— Tu poţi să faci asta?

Sherin clătină din cap.

— Încă n-am învăţat îndemânările acestea. Însă Aspectul o poate face, ea poate să facă majoritatea operaţiilor.

— Ea te va-nvăţa într-o bună zi.

Fata ridică ochii şi-l privi circumspect.

— Ar trebui să mănânci, Frate.

— Tu nu mănânci?
— Obişnuiesc să mănânc mai târziu decât ceilalţi. Mai am treabă de făcut aici.
— Atunci voi sta şi eu. Putem mânca împreună.
Ea abia dacă se opri din frecatul unui lighean din oţel.
— Mulţumesc, dar prefer să mănânc singură.
Vaelin îşi stăpâni oftatul de exasperare care i se apropiase de buze.
— Cum doreşti.

La cină urmară alte întrebări puse cu aceeaşi curiozitate intensă, care aproape că-l făcu să-şi dorească dezinteresul Surorii Sherin. Maeştrii din al Cincilea Ordin mâncau alături de elevii lor, aşa că el stătu cu maestrul Harin într-un grup de Fraţi şi Surori novici. Fu surprins de varietatea vârstelor novicilor de la masă; cel mai tânăr abia trecuse de paisprezece ani, pe când cel mai vârstnic avea neîndoielnic peste cincizeci de ani.
— Deseori, explică maestrul Harin, oamenii intră târziu în Ordinul nostru. Eu m-am alăturat când aveam treizeci şi doi de ani. Înainte fusesem în Straja Tărâmului – Regimentul 30 Pedeştri, „Urşii sângeroşi”. Ai auzit de ei, fără doar şi poate.
— Renumele lor le face cinste, minţi Vaelin care nu auzise niciodată de regimentul acela. Şi Sora Sherin de cât timp este aici?
— Din copilărie, iar înainte a lucrat la bucătării. A început însă instruirea după ce a împlinit paisprezece ani. Mai devreme de vârsta aceea nu le îngăduim novicilor să ni se alăture. Nu-i ca-n Ordinul vostru, nu?
— Este doar una dintre multele deosebiri dintre ele, maestre.
Harin râse cu poftă şi muşcă zdravăn dintr-un copan de pui.
Mâncarea era aici cam la fel ca în al Şaselea Ordin, totuşi cantităţile erau mai mici. Vaelin simţi un moment de stânjeneală când atrase priviri uimite de la alte mese

prin graba lui obişnuită cu care înfuleca porţii mari.

— În Şase trebuie să mănânci repede, explică el. Dacă aştepţi prea mult, dispare totul de pe masă.

— Am auzit că vă flămânzesc drept pedeapsă, rosti Sora Henna, fata durdulie pe care o cunoscuse în spălătorie.

Ea punea mai multe întrebări decât ceilalţi şi Vaelin părea să-i întâlnească ochii ori de câte ori ridica privirea.

— Maeştrii noştri, îi răspunse, au moduri mult mai practice decât flămânzirea pentru a ne pedepsi.

— Când vă pun să luptaţi până la moarte? întrebă slăbănogul Innis.

Curiozitatea din glasul lui era atât de evidentă, încât Vaelin constată că nu se putea simţi ofensat.

— Încercarea Spadei are loc în al şaptelea nostru an în Ordin. Este proba finală.

— Şi chiar trebuie să vă luptaţi între voi până la moarte? păru şocată Henna.

Vaelin clătină din cap.

— Ne luptăm cu trei criminali condamnaţi: ucigaşi, tâlhari şi alţii asemenea. Dacă ei înving, înseamnă că au fost consideraţi nevinovaţi pentru crimele lor, fiindcă Plecaţii nu-i vor accepta în Lumea de Dincolo. Dacă noi îi învingem, vom fi consideraţi apţi pentru a purta spada în slujirea Ordinului.

— Brutal, dar simplu, comentă maestrul Harin, după care râgâi sonor şi se bătu cu palma pe stomac. Căile celui de-al Şaselea Ordin ne pot părea aspre, copiii mei, însă nu uitaţi că ei stau între Credinţa noastră şi cei care ar distruge-o. În trecut ei au luptat pentru a ne feri de rele. Dacă n-ar fi ei, noi n-am mai fi aici pentru a-i îngriji şi tămădui pe Credincioşi. Gândiţi-vă bine la asta.

În jurul mesei se auziră murmure de aprobare şi, pentru prima dată, conversaţia se îndreptă spre alte subiecte. Grijile celui de-al Cincilea Ordin păreau să se învârtă în principal în jurul bandajelor, plantelor

medicinale, diverselor forme de boli şi subiectului nesfârşit de popular al infecţiilor. Vaelin se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se fi simţit mai iritat pentru că fusese nevoit să discute despre Încercarea Spadei, dar observă că de pe urma discuţiei rămăsese cu o uşoară senzaţie de tulburare. Ştiuse despre Încercarea aceea încă din primele lui zile în Ordin, toţi ştiuseră, fiindcă era un eveniment anual, la care asistau mulţi dintre locuitorii cetăţii şi, cu toate că Fraţilor novici ai Ordinului li se interzicea prezenţa, el auzise multe istorii despre lupte îndelungate şi Fraţi ghinionişti a căror iscusinţă nu fusese pe măsura Încercării finale. În comparaţie cu toate prin care trecuse el până acum, părea doar unul dintre multele pericole ce-l aşteptau în viitor. Poate că tocmai acela era scopul Încercărilor: să-i imunizeze împotriva primejdiilor, să accepte teama ca o parte firească a vieţilor lor.

— Voi aveţi Încercări? îl întrebă pe maestrul Harin.

— Nu, băiete, aici nu există Încercări. Fraţii şi Surorile novici stau în Casa Ordinului vreme de cinci ani şi sunt instruiţi în ceea ce priveşte căile noastre. Mulţi pleacă sau li se cere să plece, însă cei care rămân vor fi câştigat priceperea tămăduirii şi vor primi sarcini pe măsura ei. Eu am petrecut douăzeci de ani în capitala cumbraelină, unde m-am ocupat de nevoile micii comunităţi de Credincioşi de acolo. Este greu, Frate, să trăieşti printre cei care reneagă Credinţa.

— Edictul regelui ne spune că acei cumbraelini ne sunt fraţi în Tărâm, atâta timp cât îşi păstrează credinţele între hotarele propriului Fief.

— Puah! scuipă maestrul Harin. Poate că spada regelui l-a silit să intre în Tărâm, dar Cumbraelul a căutat mereu să-şi impună blasfemia. Mulţi clerici adoratori de zei au încercat să mă convertească. Chiar şi acum Cumbraelul îi trimite peste hotare pentru a-şi răspândi erezia printre Credincioşi. Mă tem că Ordinul tău şi al meu vor avea mult de lucru în Cumbrael în

următorii ani. Clătină din cap cu tristeţe. Păcat, războiul a fost dintotdeauna ceva teribil.

Îi dădură o chilie în aripa de miazăzi, în care existau doar un pat şi un scaun. Se dezbrăcă repede şi se strecură în pat, bucurându-se de senzaţia nefamiliară, dar confortabilă a aşternutului nou şi curat. În ciuda tihnei, somnul sosea greu. Cuvintele maestrului Harin despre Cumbrael îl tulburaseră. *Războiul a fost dintotdeauna ceva teribil.* Totuşi, în ochii maestrului existase aproape o dorinţă ca războiul să se abată asupra Fiefului eretic.

Răceala lui Sherin era altă preocupare. Era clar că fata nu dorea să aibă de-a face cu el, iar Vaelin îşi dădu seama că asta îl afecta, şi că ea privea cu totală indiferenţă al Şaselea Ordin, ceea ce constată că nu-l afecta deloc. Decise ca a doua zi dimineaţă să se străduiască mai tare să-i câştige încrederea. Avea să facă orice i-ar fi cerut, fără să pună întrebări ori să se lamenteze, întrucât bănuia că ea n-ar fi respectat nimic altceva.

Cel mai mult îl ţinu însă treaz refuzul Aspectului Elera de a-i răspunde la întrebări. Fusese atât de sigur că îi va oferi răspunsurile după care tânjea, încât nici măcar nu se gândise la posibilitatea unui refuz. *Ea ştie,* îşi spuse. *Atunci de ce nu-mi spune*?

Adormi cu întrebările rostogolindu-i-se prin minte şi nu găsi niciun răspuns în vise.

Se sili să se trezească la prima geană de lumină, se spălă cu luare-aminte în jgheabul din curte şi se prezentă la treabă înainte de ora a cincea. Sherin era deja acolo.

— Adu bandaje din magazie, îi spuse ea. În curând, oamenii vor veni la poartă pentru tratament. Se încruntă când Vaelin trecu prin faţa ei. Miroşi… măcar ceva mai bine.

Băiatul folosi un truc învăţat de la Nortah şi zâmbi.

— Mulţumesc, Soră.

Primul pacient fu un bătrân cu articulaţii înţepenite şi poveşti nesfârşite din trecutul lui de corăbier. Sora Sherin îl ascultă politicoasă în vreme ce-i masă cu alifie încheieturile şi-i dărui un borcănaş de unsoare pe care să-l ia acasă. Urmă un tânăr slab cu mâini tremurătoare şi ochi injectaţi, care se plânse de dureri cumplite în burtă. Sherin îi palpă abdomenul şi vena de la încheietură, puse câteva întrebări şi-i spuse că al Cincilea Ordin nu dădea floare-roşie narcomanilor.

— ’te-n mă-ta de căţea! scuipă tânărul.

— Ai grijă cum vorbeşti, rosti Vaelin şi înaintă decis să-l arunce afară, dar Sherin îl opri cu o privire.

Rămase impasibilă în timp ce tânărul o înjură violent vreme de un minut, aruncând uitături precaute către Vaelin, după care ieşi, continuând să suduie pe hol.

— Nu am nevoie de un protector, îi zise Sherin băiatului. *Priceperile* tale nu sunt necesare aici.

— Îmi pare rău, rosti el printre dinţii încleştaţi, fără să mai reuşească să etaleze alt zâmbet în genul lui Nortah.

Erau de toate vârstele şi mărimile, bărbaţi şi femei, mame cu copii, surori cu fraţi, toţi tăiaţi, învineţiţi, suferind de dureri sau oameni neputincioşi. Sherin părea să le ştie instinctiv natura afecţiunilor şi munci fără oprire sau odihnă, îngrijindu-i pe toţi cu aceeaşi atenţie. Vaelin privi, aduse pansamente sau medicamente când i se spuse şi încercă să înveţe, dar se trezi captivat de Sherin, fascinat de felul cum i se schimba expresia feţei când muncea, cum severitatea şi rezerva dispăreau înlocuite de compasiune şi bună dispoziţie, când glumea şi râdea cu oamenii, dintre care pe mulţi îi cunoştea bine în mod evident. *De asta vin ei,* înţelese băiatul. *Sherin ţine la ei.*

Se strădui pe cât putu să ajute, aducând, cărând, stăpânindu-i pe cei temători şi panicaţi, oferind vorbe

stângace de alinare nevestelor, surorilor sau copiilor care-i aduceau pe bolnavi pentru a fi tămăduiţi. Cei mai mulţi nu aveau nevoie decât de leacuri sau de cusături, alţii, pe care fata îi ştia prea bine, aveau boli de durată şi tratamentul ţinea mai mult, întrucât ea punea numeroase întrebări şi oferea sfaturi sau înţelegere. Sosiră şi doi oameni cu răni teribile. Primul din ei fu un bărbat cu stomacul strivit, care fusese călcat de o căruţă. Sherin îi pipăi vena de la gât şi începu să-i apese sternul cu ambii pumni încleştaţi.

— Inima a încetat să-i mai bată, explică ea.

Continuă să apese în felul acela, până când sângele începu să curgă din gura bărbatului.

— S-a dus, rosti ea şi se îndepărtă de pat. Ia o targă cu roţi din magazie şi transportă-l la morgă. Este în aripa de miazăzi. Şi spală-i sângele de pe faţă. Familiei nu-i place să vadă asta.

Vaelin mai văzuse morţi, totuşi răceala fetei îl surprinse.

— Asta-i tot? Nu poţi să faci nimic?

— O căruţă grea de o jumătate de tonă a trecut peste stomacul lui, făcându-i terci măruntaiele şi praf şira spinării. Nu mai pot face nimic.

Al doilea bărbat grav rănit fu adus de Straja Tărâmului spre seară: un individ voinic, cu umărul străpuns de o săgeată de arbaletă.

— Îmi pare rău, Soră, îşi ceru scuze sergentul, când el şi doi camarazi îl ridicară pe bărbat pe masă. Nu-mi place să-ţi irosesc timpul cu d-alde ăştia, dar căpitanul o să ne ia gâtul dacă sosim cu alt leş. Îl privi curios pe Vaelin, examinându-i straiele de un albastru-închis. Pari să te afli în Casa greşită, Frate, comentă el.

— Fratele Vaelin se află aici pentru a învăţa să tămăduiască, îl informă Sherin şi se aplecă peste bărbatul voinic ca să-i examineze rana. Şase metri? întrebă ea.

— Mai degrabă vreo nouă, pufni mândru unul dintre

străjeri ridicându-şi arbaleta. Şi era în alergare.

— Vaelin, murmură sergentul şi-l cercetă cu mai multă luare aminte pe băiat din cap până-n picioare. Al Sorna, aşa-i?

— Aşa mă numesc.

Cei trei străjeri râseră şi sunetul acela nu fu plăcut, iar Vaelin regretă pe loc că-şi lăsase de dimineaţă spada în chilie.

— Fratele băiat care a bătut de unul singur zece Ciori, rosti străjerul mai tânăr. Eşti mai înalt decât se spunea.

— N-au fost zece… începu Vaelin.

— Îmi pare rău că n-am fost acolo să văd cu ochii mei, îl întrerupse sergentul. Nu le sufăr pe Ciorile alea afurisite, care se plimbă ţanţoşe peste tot. Am auzit însă că ticluiesc un plan de răzbunare. Ar trebui să-ţi păzeşti spatele.

— O fac întotdeauna.

— Frate, interveni Sherin, am nevoie de catgut, ac, sondă, un cuţit cu lamă serată, floare-roşie şi ulei de arbore corr – alifia, nu sucul. Ah, şi încă un vas cu apă.

Vaelin făcu întocmai ce i se ceruse, recunoscător pentru ocazia de a scăpa de întrebările străjerilor. Se duse la magazie şi umplu o tavă cu cele necesare, iar când reveni în odaia de tratamente găsi haos. Bărbatul voinic se afla în picioare, într-un colţ, şi o ţinea de gât pe Sherin. Un străjer zăcea pe podea cu un jungher înfipt în coapsă. Ceilalţi doi aveau spadele scoase şi răcneau furioşi şi ameninţau.

— Vreau să plec de-aici! urlă bărbatul voinic.

— Nu pleci nicăieri! lătră sergentul. Dă-i drumul femeii şi-o să rămâi în viaţă.

— Dacă merg cu voi, Chioru-mi face felul. În lături, că dacă nu, îi frâng gâ…

Cuţitul cu lamă serată pe care Vaelin îl adusese din magazie era mai greu decât cele cu care se obişnuise, însă nu dificil de aruncat. Beregata bărbatului era complet dezgolită, dar spasmul morţii ar fi putut frânge

gâtul lui Sherin. Lama se înfipse în antebraţul lui, astfel că degetele i se descleştară reflex şi Sherin se nărui pe podea. Vaelin sări peste pat, împrăştiind conţinutul tăvii prin cameră, şi-l doborî pe bărbat din câteva lovituri precis plasate în centrii nervoşi din faţă şi piept.

— Nu… icni Sherin de pe jos. Nu-l omorî.

Vaelin îl privi cu ochi goi pe bărbatul care căzuse.

— De ce l-aş omorî? O ajută să se ridice. Ai păţit ceva?

Ea scutură din cap şi se smulse din mâinile lui.

— Pune-l înapoi în pat, îi zise cu glas răguşit. Sergent, ajută-mă să-ţi duc camaradul rănit în altă odaie.

— I-ai fi făcut ticălosului un bine dacă l-ai fi ucis, Frate, mormăi sergentul pe când, împreună cu celălalt străjer, îşi ajută camaradul căzut să se ridice. Mâine e ziua de spânzurătoare.

Vaelin trebui să se străduiască serios pentru a-l sălta pe atacator de pe podea; părea alcătuit numai din muşchi şi avea greutatea pe măsură. Gemu de durere când băiatul îi dădu drumul pe pat şi ochii i se deschiseră.

— În locul tău aş sta cuminte, îi spuse Vaelin, dacă n-aş avea pitit alt jungher.

Privirea celuilalt era plină de ură, însă nu spuse nimic.

— Aşadar, zise Vaelin, cine-i Chioru şi de ce vrea să te omoare?

— Îi datorez bani, răspunse bărbatul cu chipul strălucind de sudoare şi contorsionat de durerile rănilor.

Vaelin îşi reaminti povestea lui Frentis despre cuţitul aruncat greşit care-l făcuse să caute refugiu în Ordin.

— Taxa ta?

— Trei galbeni. Sunt în întârziere. Toţi trebuie să plătim. Iar Chioru’ îi urăşte pe cei care nu se achită prompt.

Bărbatul tuşi, mânjindu-şi bărbia cu sânge. Vaelin umplu o cană cu apă şi i-o duse la buze.

— Un prieten mi-a povestit cândva despre un bărbat care şi-a pierdut ochiul din cauza cuţitului aruncat de un

băiat, zise Vaelin.

Bărbatul voinic înghiţi apa şi tuşea i se potoli.

— Frentis… Bine ar fi fost dacă puştiul l-ar fi omorât pe ticălos. Chioru’ spune că, atunci când îl va găsi, va dura un an să-l jupoaie de viu.

Vaelin decise că mai devreme sau mai târziu trebuia să-l întâlnească pe Chioru’. Privi mai îndeaproape săgeata de arbaletă, care nu fusese deocamdată scoasă din umărul celuilalt.

— De ce au tras în tine străjerii?

— M-au prins ieşind dintr-un depozit c-un sac plin cu mirodenii. Chestii bune, m-aş fi ales cu cel puţin şase galbeni.

O să moară pentru un sac de mirodenii, îşi dădu seama Vaelin. *Pentru asta, pentru înjunghierea unui străjer şi pentru încercarea de a o sugruma pe Sora Sherin.*

— Cum te numeşti?

— Gallis. Mă porecliseră Gallis „Căţărătorul”. Nu există zid pe care să nu mă pot căţăra. Cu o grimasă, ridică antebraţul, în care rămăsese înfipt cuţitul cu lamă serată. Se pare că nu voi mai face asta. Râse, apoi se contorsionă de durere. Ai ceva floare-roşie, Frate?

— Pregăteşte o tinctură, rosti Sherin, care revenise urmată de sergent. O parte floare-roşie la trei părţi de apă.

Vaelin se uită mai întâi la gâtul ei, înroşit şi învineţit de strânsoarea lui Gallis.

— Ar trebui să te ocupi de asta.

Mânia fulgeră pentru o clipă în ochii fetei şi Vaelin îşi dădu seama că ea se abţinuse de la un răspuns sarcastic. Nu ştia dacă era furioasă pentru că se înşelase sau pentru că el îi salvase viaţa.

— Te rog, Frate, rosti Sherin cu glas răguşit, pregăteşte tinctură.

Îl doftorici pe Gallis mai bine de un ceas, administrându-i floare-roşie, după aceea extrăgându-i

săgeata din umăr, tăind coada la jumătate, apoi lărgind rana şi trăgând încetişor afară vârful cu ghimpi; bărbatul muşca dintr-o curea din piele pentru a-şi înăbuşi strigătele. Trecu apoi la rana din braţ, la care era mai greu de umblat, fiind aproape de vasele mari de sânge, dar scoase cuţitul după zece minute. În cele din urmă, cusu rănile, după ce le unsese cu alifie din ulei de arbore corr. Gallis îşi pierduse deja cunoştinţa şi se albise considerabil la chip.

— A pierdut mult sânge, se adresă Sherin sergentului. Nu poate fi transportat deocamdată.

— Nu pot aştepta prea mult, Soră, zise străjerul. Mâine-dimineaţă trebuie să fie în faţa judecătorului.

— Are vreo şansă de clemenţă? întrebă Vaelin.

— Am alături un om înjunghiat în picior, replică sergentul. Şi ticălosul a-ncercat s-o ucidă pe Soră.

— Nu-mi amintesc asta, zise Sherin spălându-se pe mâini. Tu-ţi aminteşti, Frate?

Merită un sac cu mirodenii viaţa unui om?

— Câtuşi de puţin.

Chipul sergentului se întunecă de furie.

— Bărbatul ăsta-i un hoţ bine-cunoscut, beţiv şi consumator de floare-roşie. Ne-ar fi ucis pe toţi ca să scape de aici.

— Frate Vaelin, spuse Sherin, când este drept să ucizi?

— În apărarea vieţii, răspunse prompt băiatul. Dacă ucizi când nu aperi viaţa, înseamnă că renegi Credinţa.

Buza sergentului se răsfrânse în dezgust.

— Nătărăi cu inimile înmuiate de Ordin, murmură el şi părăsi odaia.

— Ştii că-l vor spânzura oricum? o întrebă Vaelin.

Sherin scoase mâinile din apa însângerată şi el îi întinse un prosop. Îl privi în ochi pentru prima dată în ziua aceea şi rosti cu o siguranţă îngheţată:

— Nimeni nu va muri din pricina mea.

Vaelin evită cina, ştiind că faptele lui nu făcuseră decât să-i sporească faima şi simţindu-se incapabil să facă faţă torentului de întrebări şi admiraţie. Aşa că se ascunse în clădirea de la intrare, împreună cu Fratele Sellin, portarul bătrân care-i deschisese poarta în dimineaţa anterioară. Bătrânul părea încântat de tovărăşie şi se abţinu să pună întrebări ori să menţioneze evenimentele din acea zi, lucru pentru care băiatul îi fu recunoscător. La insistenţele lui Vaelin, el îi povesti despre timpul pe care-l petrecuse în al Cincilea Ordin, dovedind că un bărbat nu trebuia să fie războinic ca să vadă multe dintre ororile războiului.

— Cu asta m-am ales pe punte la Seaspite, îi arătă Sellin o cicatrice ciudată în formă de potcoavă pe partea de dedesubt a antebraţului. Coseam o rană din burta unui pirat meldenean, când s-a ridicat brusc şi m-a muşcat, aproape până la os. Era imediat după ce Lordul Bătăliilor le arsese cetatea, aşa că bănuiesc c-avea motive serioase să fie furios. Corăbierii noştri l-au aruncat în mare, se strâmbă el, reamintindu-şi. I-am implorat să n-o facă, însă oamenii sunt în stare de fapte teribile când le clocoteşte sângele.

— Cum se făcea că erai pe o corabie de război?

— Am fost mulţi ani doftorul personal al Lordului Flotei Merlish. El mă avea la inimă de mult, fiindcă îl vindecasem de sifilis cu nişte ani în urmă. A fost un căpitan bătrân şi minunat, iubea marea ca o mamă, îi iubea pe toţi corăbierii, ba-i respecta şi pe meldeneani, despre care spunea că sunt cei mai buni mateloţi din lume. A fost tare mâhnit când Lordul Bătăliilor le-a ars cetatea. Pot să-ţi zic că s-au certat serios din cauza asta.

— S-au certat?

Vaelin deveni curios. Fratele Sellin era unul dintre puţinii oameni pe care-i cunoscuse şi care nu se referise la Lordul Bătăliilor ca fiind tatăl său; ba chiar păruse fericit de neştiutor de relaţia aceea, deşi Vaelin bănuia că bătrânul servise de atâta vreme Credinţa, încât

separarea slujitorilor ei de legăturile lor de familie era pur şi simplu a doua natură.

— Oh, da, urmă Sellin. Lordul Flotei Merlish l-a numit măcelar şi ucigaş de nevinovaţi şi i-a zis că făcuse Tărâmul de ocară pentru vecie. Toţi care l-au auzit au crezut că Lordul Bătăliilor va scoate spada, dar el s-a mulţumit să spună: „Puterea mea este loialitatea, milord”.

Sellin suspină şi sorbi dintr-o ploscă din piele, despre care Vaelin bănuia că ar fi conţinut un amestec foarte asemănător cu ceea ce Fratele Makril numise „Prietenul Fratelui”.

— Bietul bătrân Merlish! A rămas în cabina lui pe întreaga durată a drumului de întoarcere spre casă şi a refuzat să se prezinte înaintea regelui după ce am andocat. A murit la puţin timp după aceea; inima i-a cedat într-un voiaj către apusul îndepărtat.

— Tu ai văzut-o? întrebă Vaelin. Ai văzut cetatea arzând?

— Da. Fratele Sellin mai trase o duşcă zdravănă din ploscă. Am văzut foarte bine. Cerul era aprins pe mulţi kilometri de jur împrejur, însă nu imaginea lui te înfiora, ci larma. Noi eram ancoraţi la aproape un kilometru de ţărm şi tot puteam s-auzim ţipetele. Mii de oameni, bărbaţi, femei, copii, toţi urlau în flăcări.

Se cutremură şi bău din nou.

— Îmi cer iertare, Frate. N-ar fi trebuit să întreb.

Sellin ridică din umeri.

— Timpuri trecute. Nu poţi trăi în trecut. Poţi doar să-nveţi din el. Se uită afară, la întunericul care se îndesea. Ar fi bine să te-ntorci, altfel rămâi nemâncat în seara asta.

Vaelin o găsi pe Sora Sherin în sala de mese, mâncând singură aşa cum îi stătea în obicei. Se aşteptă la o încruntătură sau la o respingere directă, când se aşeză vizavi de ea, însă fata nu comentă nimic. Bucătarii umpluseră masa cu de toate, dar ea părea mulţumită cu

o farfurioară de pâine şi fructe.

— Îmi dai voie? întrebă el arătând spre mâncare.

Ea strânse din umeri, aşa că băiatul se servi cu şuncă şi friptură de pui, pe care le înghiţi cu lăcomie, atrăgându-şi dezgustul privirii ei.

Rânji larg, simţind o satisfacţie vinovată faţă de disconfortul acela.

— Mi-e foame.

Sherin îşi feri ochii, dar în ei se întrezărise umbra vagă a unui surâs.

— În al Şaselea Ordin nimeni nu mănâncă singur, îi spuse Vaelin. Toţi facem parte din grupuri. Trăim împreună, mâncăm împreună, luptăm împreună. Ne spunem „fraţi” din motive perfect întemeiate. Aici lucrurile par să fie altfel.

— Fraţii şi Surorile mele îmi respectă intimitatea, rosti ea.

— Pentru că eşti specială? Pentru că poţi să faci ceea ce ei nu pot.

Ea muşcă dintr-un măr şi nu-i răspunse.

— Cum îi merge hoţului? o întrebă.

— Destul de bine. L-am mutat la etaj. Sergentul a pus doi oameni la uşa lui.

— Intenţionezi să vorbeşti în apărarea lui la judecată?

— Bineînţeles. Deşi i-ar fi de folos dacă ai vorbi şi tu. Simt că intervenţia ta ar avea mai multă greutate decât a mea.

Vaelin bău o cană de apă după şuncă.

— Spune-mi, Soră, ce te face să ţii aşa de mult la unul ca el?

Chipul fetei se înăspri.

— Ce te face pe tine să ţii aşa puţin?

Tăcerea domni pentru o vreme la masă, după care Vaelin zise:

— Ştiai că mama mea a fost instruită aici? A fost o Soră, ca tine. A părăsit al Cincilea Ordin pentru a se mărita cu tata. Nu mi-a spus niciodată că slujise aici, nu

mi-a povestit niciodată despre partea aceasta a vieţii ei. Am sosit aici în căutare de răspunsuri, am vrut să aflu cine a fost ea, cine am fost eu, cine a fost tata. Însă Aspectul n-a vrut să-mi spună nimic. În loc de asta, m-a trimis să-ţi fiu ucenic, ceea ce cred c-a fost un răspuns în sine.

— Un răspuns la ce?

— Măcar la întrebarea: „Cine a fost mama mea?” Poate, parţial şi la: „Cine sunt eu?” Eu nu sunt ca voi, eu nu sunt un tămăduitor. L-aş fi omorât pe bărbatul acela azi, dacă aş fi putut, fiindcă am mai ucis până acum. Tu n-ai putea omorî pe nimeni, şi nici mama. Asta a fost ea.

— Şi tatăl tău?

Mii de oameni, bărbaţi, femei, copii, toţi urlau în flăcări… Puterea mea este loialitatea.

— El fost un om care a ars o cetate, fiindcă aşa-i ordonase regele lui să facă. Îşi împinse farfuria într-o parte şi se ridică de la masă. O să vorbesc în favoarea lui Gallis în faţa judecătorului. Ne vedem la ora a cincea.

Dimineaţă se dovedi că prezenţa lor la curtea de judecată nu avea să fie necesară, pentru că Gallis evadase în cursul nopţii. Străjerii intraseră în odaia lui de la ultimul etaj şi o găsiseră goală, cu fereastra deschisă. Zidul de afară era înalt de aproximativ zece metri şi aproape că nu se zăreau prize pentru mâini.

Vaelin se aplecă peste pervaz şi se uită în curtea de dedesubt.

— Gallis „Căţărătorul”, murmură el.

— Cu rănile pe care le avea, n-ar fi trebuit nici să poată umbla.

Sherin se apropie să inspecteze zidul de afară şi băiatului prezenţa ei i se păru ameţitoare şi în acelaşi timp stânjenitoare, totuşi ea nu părea afectată.

— Nu voi şti niciodată cum a reuşit, adăugă fata.

— Maestrul Sollis spune că un om nu-şi cunoaşte adevărata capacitate a puterilor decât atunci când se

teme pentru viaţa lui.

— Sergentul a spus că-l va găsi, chiar dacă va trebui să-l urmărească până la capătul zilelor. Sherin se îndepărtă, lăsându-l pe Vaelin pradă unei confuzii de regret şi uşurare. Probabil că aşa va face. Fie asta, fie îl voi vedea din nou, târât pe poartă cu altă rană pe care să i-o lecuiesc.

— Dacă-i isteţ, se va îmbarca pe o corabie şi până la căderea nopţii va fi departe.

Sherin clătină din cap.

— Oamenii nu părăsesc locul acesta, Frate. Indiferent cum ar fi ameninţaţi, ei rămân şi-şi trăiesc vieţile.

Vaelin îşi întoarse privirea spre fereastră. Pătrarul de miazăzi se trezea la viaţă, cerul alburiu al dimineţii începea să fie pătat de fumurile coşurilor ce aveau să atârne peste acoperişuri până la căderea nopţii, umbrele tot mai scurte dezveleau străzi murdare de gunoaie şi excremente, presărate ici-colo de formele ghemuite ale beţivanilor, narcomanilor sau ale celor fără adăpost. Se puteau auzi deja strigăte vagi de conflicte sau ură, şi băiatul se întrebă câţi aveau să mai intre azi pe poarta Casei.

— De ce? întrebă el. De ce să rămâi într-un loc ca ăsta?

— Eu am rămas, zise Sherin. De ce n-ar rămâne şi ei?

— Te-ai născut aici?

Fata încuviinţă dând din cap.

— Am fost îndeajuns de norocoasă pentru a-mi termina instruirea în numai doi ani. Aspectul mi-a oferit posibilitatea să aleg orice post din Tărâm. L-am ales pe acesta.

Şovăiala din glas anunţa că Vaelin era probabil primul om care o auzise dezvăluind aşa multe din trecutul ei.

— Pentru că acesta este… căminul?

— Pentru că am simţit că aici trebuia să fiu. Sherin porni spre uşă. Avem treabă, Frate.

Zilele următoare fură grele, dar pline de răsplată, mai ales pentru că Vaelin se afla permanent în prezenţa Surorii Sherin. Alaiul de răniţi şi bolnavi care soseau pe poartă oferi destule ocazii ca să-şi sporească priceperea modestă de tămăduire, când fata începu să-i împărtăşească o parte dintre cunoştinţele ei, învăţându-l metoda cea mai bună pentru coaserea unei răni şi amestecul cel mai eficient de plante pentru durerile de cap sau stomac. În acelaşi timp însă deveni clar că el n-avea să dobândească niciodată iscusinţa ei, întrucât Sherin avea ochi şi urechi atât de perfecte pentru desluşirea bolii, încât îi reamintea de propria lui afinitate pentru spadă. Din fericire, nu mai fu nevoie ca Vaelin să-şi dovedească propriile calităţi, deoarece nivelul de agresiune printre pacienţi se redusese considerabil după prima zi. Prin pătrarul de miazăzi se răspândise zvonul că aici exista un Frate din al Şaselea Ordin şi majoritatea inşilor mai îndoielnici care apărură pentru a solicita tratament tăcură cu înţelepciune şi-şi înfrânară pornirile violente.

Unica parte neplăcută a timpului petrecut de băiat în al Cincilea Ordin era atenţia constantă a celorlalţi Fraţi şi Surori. El continuase să cineze cu Sora Sherin seara târziu, dar în scurt timp li se alătură un pâlc de novici doritori să-i audă poveştile despre viaţa în al Şaselea Ordin sau o reistorisire a ceea ce ei numeau „salvarea Surorii Sherin”, un episod care în numai câteva zile păruse să devină o legendă minoră. Ca întotdeauna, Henna era spectatorul lui cel mai fascinat.

— Nu ţi-a fost frică, întrebă ea, fixându-l cu ochi mari şi căprui, când bruta aceea imensă a vrut s-o omoare pe Sora Sherin? Nu te-ai speriat?

Alături, Sherin, care până acum îndurase cu mult calm stoic intruziunea în timpul cinei, lăsă tacâmurile să-i cadă deliberat din mâini, cu zăngănit, pe farfurie.

— Am… fost instruit să-mi stăpânesc teama, replică el şi simţi instantaneu cât de încrezut sunase. Nu însă la

fel de bine ca Sora Sherin, adăugă iute. Ea şi-a păstrat permanent calmul.

— Ah, flutură Henna indiferent din mână, pe ea n-o deranjează niciodată nimic. Şi atunci de ce nu l-ai omorât?

— Soră! exclamă Curlis.

Fata plecă ochii şi obrajii i se îmbujorară.

— Îmi cer iertare, murmură ea.

— Nu contează, o bătu Vaelin cu stângăcie pe mână, ceea ce o făcu să roşească şi mai tare.

— Eu şi fratele Vaelin am avut o zi grea, rosti Sherin. Am dori să mâncăm în tihnă.

Deşi nu era o Stăpână, cuvântul ei impunea neîndoios supunere, deoarece micul lor public se împrăştie iute spre odăile lor.

— Te respectă, observă băiatul.

Ea strânse din umeri.

— Poate că da, însă nu sunt iubită aici. Sunt invidiată şi dispreţuită de majoritatea Fraţilor şi Surorilor mele. Aspectul m-a avertizat că s-ar putea să se întâmple aşa.

Tonul ei nu indica îngrijorare, ci afirmarea unei realităţi.

— S-ar putea să-i judeci prea aspru. Poate că dacă ai fi stat mai des printre ei…

— Nu mă aflu aici pentru ei. Al Cincilea Ordin este mijlocul prin care eu îi pot ajuta pe oamenii pe care trebuie să-i ajut.

— Nu există loc pentru prietenie? Un suflet căruia să i te destăinui, cu care să împărţi o povară?

Ea îl privi circumspect.

— Tu însuţi ai spus-o, Frate. Lucrurile sunt diferite aici.

— Ei bine, chiar dacă poate nu-ţi face plăcere, sper că ştii că ai prietenia mea.

Fata nu spuse nimic, ci rămase nemişcată, cu ochii fixaţi asupra farfuriei pe jumătate goale.

Aşa a fost şi pentru mama? se întrebă Vaelin. *Şi ea a*

fost la fel de izolată din cauza iscusinţei? Şi pe ea au dispreţuit-o? Îi venea greu să-şi imagineze aşa ceva. Îşi amintea o femeie blândă, caldă şi deschisă. Ea n-ar fi fost niciodată atât de lipsită de emoţii pe cât era Sherin. *Sherin este modelată de ceea ce i s-a întâmplat dincolo de poartă*, înţelese el. *Acolo, în pătrarul de miazăzi. Mama ar fi avut altă viaţă.* În clipa aceea îi veni în minte un gând, ceva ce ignorase până atunci. *Cine a fost ea înainte să fi sosit aici? Care i-a fost numele de familie? Cine au fost bunicii mei*?

Brusc preocupat, se ridică de la masă.

— Somn uşor, Soră. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Mâine este ultima ta zi, nu-i aşa? întrebă ea ridicând ochii spre băiat.

Pe neaşteptate, ochii îi păreau mai strălucitori ca de obicei; arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi, însă ideea aceea era absurdă.

— Aşa este. Deşi sper să mai învăţ încă multe înainte de a pleca.

— Da. Ea îşi feri privirea. Da, sigur că da. Somn uşor.

— Şi ţie, Soră.

Somnul nu-l cuprindea pe Vaelin, pe când stătea cu picioarele încrucişate şi se gândea că nu ştia aproape nimic despre trecutul mamei sale. Ea fusese Soră în al Cincilea Ordin, se măritase cu tatăl lui, îi dăruise un fiu, apoi murise. Asta era tot ce ştia. De altfel, cunoştea tot atât de puţine şi despre tatăl lui. Un soldat promovat de rege pentru bravură, ajuns mai târziu Lordul Bătăliilor, incendiator de cetate, tatăl unui fiu şi al unei fiice de la mame diferite. Dar cine fusese el înainte de toate astea? Nu ştia unde se născuse tatăl lui, dacă bunicul fusese soldat sau ţăran, sau niciuna, nici alta.

O mulţime de întrebări îi clocoteau prin minte ca o furtună. Închise ochii şi se strădui să-şi stăpânească respiraţia aşa cum îl învăţase maestrul Sollis, o iscusinţă deprinsă neîndoios de la Aspectul celui de-al Cincilea

Ordin… o relaţie care la rândul ei ridica şi mai multe întrebări. Conc*entrează-te,* îşi spuse. *Respiră lent şi egal…*

După un ceas, când bătăile inimii i se domoliră şi furtuna din minte se stinse, auzi o bătaie înceată, dar insistentă în uşă. Îşi trase cămaşa şi se duse la uşă, unde o găsi pe Sora Henna, care-i zâmbi cu sfială.

— Frate, rosti ea şi glasul îi era doar cu puţin mai mult decât o şoaptă, te-am tulburat?

— Nu dormeam. *În niciun caz nu poate să vrea altă poveste.* Ora este înaintată, Soră. Dacă vrei ceva de la mine, cu siguranţă că poate să aştepte până dimineaţă.

— Dacă vreau? Zâmbetul ei spori uşor şi, înainte ca Vaelin s-o poată opri, trecu pe lângă el şi intră în chilie. Îmi cer iertare pentru vorbele mele necugetate din seara asta.

Inima lui reîncepu să bubuie.

— N-ai de ce să…

— Oh, ba da! şopti ea pătimaş şi se apropie, silindu-l să se retragă un pas, astfel încât împinse uşa cu spatele, închizând-o. Sunt o fată atât de proastă! Spun numai idioţenii. Lucruri negândite. Se apropie încă şi mai mult, lipindu-se de Vaelin, iar atingerea sânilor ei plini de pieptul său îl făcu să transpire brusc şi un fior nedorit îi coborî în vintre. Spune-mi că mă ierţi, imploră Henna cu un suspin în glas şi-şi lăsă capul pe pieptul lui. Spune-mi că nu mă urăşti!

— Ăăă… Vaelin îşi scotoci mintea cu disperare în căutarea unui răspuns potrivit, însă viaţa din Ordin nu-l pregătise pentru asemenea situaţii. Bineînţeles că nu te urăsc. Îşi puse palmele cu blândeţe pe umerii ei şi o împinse uşor înapoi, silindu-se să zâmbească. N-ar trebui să-ţi faci griji despre astfel de fleacuri.

— Ah, dar îmi fac, îl asigură Henna cu răsuflarea întretăiată. Gândul de a te ofensa… şi tocmai pe tine! Îşi feri ochii, ruşinată. Este mai mult decât aş putea suporta.

— Ţii prea mult la părerea mea. Vaelin bâjbâi cu mâna înapoia sa, căutând clanţa. Acum ar trebui să pleci…

Palma ei se întinse şi se opri pe pieptul băiatului, atingându-i muşchii de sub cămaşă.

— Ce tare eşti, murmură ea. Ce puternic…

— Soră, îşi puse el mâna peste palma ei. Nu este…

Henna îl sărută atunci, lipindu-se şi mai apăsat, cu buzele peste buzele lui, înainte ca Vaelin să-şi dea seama ce se întâmplă. Senzaţia fu copleşitoare, un torent de sentimente neobişnuite care i se revărsa prin trup. *Nu este bine*, gândi el în timp ce limba fetei îi iscodea printre buze. *Ar trebui s-o opresc. Imediat… Ar trebui să pun capăt… În clipa următoare…*

Sunetul care-l salvă fu slab la început, o notă plângăreaţă dusă de vântul care se strecura prin fereastra lui, pe care aproape că n-o auzi fiind preocupat de buzele Hennei, totuşi ceva din ea, ceva familiar, îl făcu să se oprească şi să se desprindă.

— Frate? întrebă Henna şi şoapta răsuflării ei îi dezmierdă buzele.

— N-auzi?

O încruntătură uşoară încreţi fruntea fetei.

— N-aud nimic.

Chicoti şi se lipi iarăşi de el.

— Doar bătăile inimii mele şi ale inimii tale…

Sunetul spori, o inconfundabilă chemare de sirenă.

— Un urlet de lup, rosti Vaelin.

— Un lup în cetate? Henna chicoti din nou. Nu-i decât vântul sau un câine…

— Câinii nu urlă aşa. Şi nu-i nici vântul. Este un lup. Eu am văzut un lup odată, în pădure.

Chiar înainte ca un asasin să-ncerce să mă ucidă.

Ar fi fost lesne să n-o observe, dacă n-ar fi petrecut atâţia ani studiind chipurile adversarilor săi pe câmpul de instrucţie, căutând ticurile şi modificările subtile de expresii ce anunţau un atac. Şi o zări la ea, o pâlpâire fugară de decizie în ochi.

— N-ar trebui să-ţi faci griji în privinţa asta, rosti Henna şi mâna stângă i se ridică pentru a-i mângâia faţa. Uită-ţi grijile. Lasă-mă să te-ajut…

Pumnalul din mâna ei dreaptă ieşi de sub veşminte ca o pâclă şi oţelul străluci când se arcui spre grumazul lui. Era o mişcare îndelung exersată, executată cu viteza şi precizia unui expert.

Vaelin se răsuci şi pumnalul îi crestă umărul, apoi braţul lui drept ţâşni cu palma deschisă în pieptul fetei, propulsând-o înapoi, izbind-o de peretele opus. Ea ricoşă iute, cu o privire de ură felină pe chip, şi sări, rotind o lovitură de picior spre capul lui şi în acelaşi timp repezind lama către pântecele lui Vaelin. Băiatul îi eschivă piciorul şi o prinse de încheietură, o răsuci şi auzi trosnetul, dar îşi învinse spasmul de repulsie. *Nu este o fată, nu este o Soră, este un duşman.*

Mâna ei liberă porni din spate cu palma plată şi încheieturile degetelor extinse, ţintindu-i baza nasului, o lovitură letală pe care Vaelin o recunoscu din lecţiile maestrului Intris. Feri iute capul şi încasă şocul în frunte, îşi alungă durerea pătrunzătoare şi o prinse pe Henna de gât, lipind-o de perete. Ea se zbătu, şuierând, şi încercă să-şi vâre unghiile în ochii lui. Băiatul îi împinse capul spre spate, forţându-i gâtul, şi o ridică de la sol, sporindu-şi strânsoarea pentru a-i opri zvârcolitul.

— Eşti foarte pricepută, Soră, observă el.

Un mârâit de furie amestecată cu durere ieşi dintre buzele fetei. Îi simţea pielea fierbinte sub palme.

— Poate că mi-ai putea spune unde ai învăţat asemenea îndemânări şi de ce-ai simţit nevoia să le exersezi pe mine.

Strălucind intens pe masca roşie, înflăcărată a chipului, ochii ei se îndreptară către spintecătura din cămaşa lui şi zgârietura de dedesubt. Un rânjet maliţios şi încărcat de ură îi schimonosi buzele.

— Te simţi… bine, Frate? scrâşni printre stropi de salivă. Nu… mai ai timp… s-o salvezi acum.

Vaelin simţi căldura care-i urca prin piept, sudoarea care-l năpădi brusc, cenuşiul care i se strecura încetişor în colţurile ochilor. *Otravă! Pumnalul era otrăvit.*

Se aplecă, ajungând cu faţa la numai câţiva centimetri de a ei, şi-i privi duşmănia din ochi.

— Pe cine să salvez?

Rânjetul oribil al Hennei se lăţi într-un râs grotesc.

— Cândva… au fost… şapte! rosti ea şi ura din privire îi licări ca un far în întuneric.

Smuci pe neaşteptate capul spre spate, deschise larg gura şi apoi o închise cu putere, pocnindu-şi apăsat dinţii. Începu să se zbată în strânsoarea băiatului, tremurând nestăpânit, cu spume revărsându-i-se din gură. Vaelin îi dădu drumul şi o lăsă să cadă pe podea, unde se zvârcoli, lovind din călcâie ca darabana unei tobe, după care rămase nemişcată, cu ochii larg deschişi, fără să clipească, moartă.

Vaelin o privi fix; fruntea i se brobonise de sudoare şi pârjolul din piept crescuse la dimensiunea unui foc.

Pumnalul era otrăvit… Nu mai ai timp s-o salvezi acum… Cândva au fost şapte… Nu mai ai timp s-o salvezi… S-o s*alvezi… S-O SALVEZI!*

Aspectul!

Se repezi la spada rezemată de perete, o smulse din teacă, deschise uşa şi porni în fugă către casa scării.

Pumnalul era otrăvit… Oare de cât timp dispunea? Alungă gândul din minte. *Suficient!* decise el cu furie, sărind câte trei trepte odată. *Am timp suficient.*

Odăile Aspectului erau la ultimul etaj. Ajunse acolo în câteva secunde, alergând pe coridor, zări uşa ei în faţă şi niciun semn de ameninţare…

Lama fu o aşchie de lumină în umbre, o semilună de oţel, iute şi iscusită, care ar fi trebuit să-i reteze capul de pe umeri. Vaelin plonjă pe sub ea, se rostogoli, simţi şuierul aerului muşcat de tăiş deasupra lui, reveni în picioare şi adoptă postura de parare în aceeaşi mişcare, iar cele două spade se ciocniră între ele. Se roti,

lăsându-se într-un genunchi, şi întinse complet braţul, care i se cutremură când lama lui se înfipse în carne şi auzi un strigăt înăbuşit de durere şi ropotul scurt ca de ploaie al sângelui pe lespezi. Atacatorul lui purta veşminte negre din bumbac, faţa acoperită de mască, fruntea şi pleoapele mânjite cu funingine. Ochii lui îl fulgerară pe Vaelin de pe podea, când încleştă palma peste tăietura adâncă din coapsă, nu furioşi, ci şocaţi de surprindere.

Vaelin îl ucise, spintecându-i beregata, îl lăsă să se zvârcolească într-o jerbă de sânge arterial, iar el alergă mai departe; focul din piept era acum un infern de durere, vederea i se înceţoşa, îşi pierdea focalizarea, fixată pe uşa Aspectului, la numai câţiva metri acum. Se clătină şi se izbi de perete, apoi înaintă mai departe cu un mormăit furios de autoreproş.

S-O SALVEZI!

Alte două lame scânteiară din semiîntuneric, altă siluetă înveşmântată în negru, ţinând în fiecare mână câte o spadă scurtă, îl atacă imediat cu un vârtej de tăişuri sfâşietoare. Vaelin pară primele două lovituri, se retrase lăsându-le pe celelalte să fluiere la o şchioapă de chipul său, apoi avansă iute, înainte ca atacatorul să-l poată lovi cu piciorul, şi-l omorî, înfigând spada în stern, în sus sub coaste, căutând inima. Bărbatul în negru se cutremură scurt, sângele i se revărsă din gură, după care se înmuie, ca o păpuşă, fără viaţă, atârnând ca o cârpă în spada lui Vaelin. Greutatea îl trase în jos, cu spada îngropată în trupul celuilalt până la mâner, braţul acoperit de sângele ca o peliculă groasă şi roşie, care scălda podeaua. Mirosul l-ar fi făcut să vomite, dacă n-ar fi fost otrava care-i clocotea în vene.

Obosit… Se nărui lângă cadavru, apăsat de o povară de epuizare mai mare decât orice cunoscuse vreodată. Durerea din piept dispărea, înlocuită de nevoia copleşitoare de somn. *Atât de obosit…*

— N-arăţi bine, Frate.

Glasul era anonim, pierdut în umbre. *Un vis*? se întrebă Vaelin. *Un vis înaintea morţii.*

— Văd că ea te-a găsit, continuă glasul.

Un vârf de spadă hârşâi, foarte slab, pe piatră.

Nu-i un vis. Vaelin încleştă dinţii şi degetele îi strânseră mânerul spadei.

— E moartă! răcni el spre beznă.

— Sunt sigur de asta. Glasul era încet, lipsit de accent sau de orice alte caracteristici; nici cultivat, nici grosolan. Păcat. Mi-a plăcut în deghizarea aceea. Era minunat de crudă. Te-ai culcat cu ea mai întâi? Cred că i-ar fi plăcut asta.

Tonul avea o notă doar vagă de încordare, însă Vaelin simţi că vorbitorul nevăzut se pregătea să acţioneze.

Tremurând de efort, se ridică în picioare şi smulse spada din leş. *A aşteptat prea mult,* îşi dădu el seama. *Ar fi trebuit să mă ucidă când eram vulnerabil Aşteaptă oare ca otrava să mă termine în locul lui*?

— Ţi-e teamă, mârâi Vaelin către întuneric. Ştii că nu mă poţi învinge.

Tăcere. Tăcere şi umbre, întrerupte doar de picuratul sângelui de pe vârful spadei lui. *Nu am timp,* gândi şi lumea i se clătină înaintea ochilor, iar o amorţeală teribilă, de gheaţă, i se furişă în membre. *Nu am timp de aşteptat.*

— Cândva, rosti el şi vocea îi era o şoaptă uscată care-l sili să strige pentru a se face auzit, cândva au fost şapte!

Se auziră zăngănituri de ivăre şi clanţe, urmate de scârţâitul ţâţânilor, când uşa Aspectului se deschise înapoia lui şi faţa frumoasă, uşor iritată, a femeii apăru parţial iluminată de flăcăruia unei lumânări.

— Dar ce *este* gălăgia asta?

Pumnalul ţâşni din întuneric, rotindu-se prin aer, o aruncare precisă, al cărei vârf avea cu siguranţă să lovească în ochiul Aspectului.

Vaelin îşi simţi ca de plumb braţul cu spada, când îl

ridică, descriind un arc şi lovind pumnalul pe care-l trimise în umbre. Nu-l văzu pe asasin urmându-şi atacul, ci îl simţi, îl *ştiu*, însă nu-l văzu niciodată. Riposta lui fu automată, reflexă, imediată. Se roti, ţinând mânerul spadei cu ambele mâini, punând în lovitura aceea ultimele rămăşiţe ale puterii lui; n-o simţi întâlnindu-se cu grumazul bărbatului şi mai degrabă auzi decât văzu jetul de sânge care zugrăvi tavanul şi pereţii, pe când cadavrul decapitat continuă câţiva paşi înainte de a se prăbuşi. Vaelin era conştient doar de nevoia inevitabilă, dominatoare de a dormi.

Lespezile pardoselii erau răcoroase sub obrazul lui, pieptul i se mişca în ritm calm şi se întrebă dacă va visa lupi…

— Vaelin!

Mâini puternice îl prinseră, îl scuturară, multe tălpi tropotiră pe podea, un bolborosit de voci ca un fluviu dezlănţuit. El mormăi iritat.

— Vaelin! Trezeşte-te! Ceva îl izbi cu putere peste faţă şi se strâmbă nemulţumit. Trezeşte-te! Nu adormi! M-auzi?

Mai multe glasuri, rostogolindu-se laolaltă într-un vacarm abia descifrabil.

— Aduceţi-o pe Sora Sherin, imediat!… Duceţi-l în sala de clasă… Lăsaţi-i pe ei, sunt morţi… Cu ce-a fost infectat?… Pare o rană de pumnal, unde-i arma?

— A vrut să-şi ceară scuze, mormăi băiatul gândindu-se că ar fi trebuit să dea o mână de ajutor. A venit în odaia mea… M-ar fi ucis, dacă n-ar fi fost lupul…

— Verificaţi-i odaia! Era vocea lui Sherin, însă mai ascuţită şi mai speriată decât ştiuse el că poate fi. Căutaţi un cuţit, dar aveţi grijă să n-atingeţi lama.

Alte voci, senzaţia vagă că era purtat pe braţe, după care răcoarea pardoselii fu înlocuită de netezimea dură a unei mese de tratament. Vaelin gemu, mintea lui ameţită percepând durerea care va urma.

— Moartă? zise glasul Aspectului. Cum adică, moartă?

— Pare otravă, răspunse glasul hodorogit al maestrului Harin. O bobiţă ascunsă într-un dinte. N-am mai văzut aşa ceva de mult timp…

Vaelin se hotărî să deschidă ochii şi văzu doar un vălmăşag neclar de umbre. Clipi şi vederea i se limpezi doar cât s-o distingă pe Sherin, cu nările dilatate, mirosind pumnalul Hennei.

— Săgeata-vânătorului, rosti ea. Ne trebuie rădăcină de joffril.

— L-ar putea omorî.

Vaelin ştia că ar fi trebuit să fie surprins de teama din glasul Aspectului, însă descoperi că mintea îi era stăpânită de o întrebare pe care trebuia neapărat s-o pună.

— Va muri, dacă n-o facem! izbucni Sherin, cu chipul schimonosit, neliniştit, dar decis. Este tânăr şi puternic. Poate să reziste.

O pauză, un suspin de frustrare profundă.

— Aduceţi rădăcina şi multă floare-roşie…

— Nu! interveni Sherin. Nu, diminuează efectul. Fără floare-roşie.

— Pe Credinţă, Soră! Silueta masivă a maestrului Harin apăru pentru prima dată în câmpul vizual al băiatului. Ştii ce-i face asta unui bărbat?

— Ea are dreptate, rosti Aspectul cu voce încordată.

— Aspect? zise Vaelin.

Femeia veni lângă el, îl luă de mână şi-i mângâie fruntea cu degetele.

— Vaelin, te rog, stai liniştit, va trebui să-ţi dăm ceva care să te însănătoşească. O să te doară… Trebuie să fii puternic.

— Aspect… Se luptă să-şi menţină privirea aţintită asupra ochilor ei. Te rog, cum a chemat-o pe mama?

Vardrian.

Îi răsuna în minte, printr-un tumult de durere. *Vardrian.* Numele ei. Numele ei de familie. Sudoarea îl

scălda, pieptul îi era un furnal, întunericul îi înceţoşa ochii, dar numele ei îl susţinea, era o ancoră în lume.

Sora Sherin îi strânsese o cureluşă din piele în jurul braţului şi-i injectase tinctura de rădăcină de joffril direct în venă, cu un ac lung. Agonia fu aproape instantanee. Încăperea se despică şi dispăru, cuvintele liniştitoare ale Aspectului se topiră. Chipul îndurerat al lui Sherin era o pată alburie în negura care se aşternu.

Vardrian.

Un efect ciudat al durerii era faptul că timpul devenea infinit, fiecare clipită de agonie se prelungea la nesfârşit. Vaelin ştia că spatele îi era arcuit, că spinarea îi era încordată ca un arc, că mâini puternice îl apăsau pe masă în timp ce delira şi urla incoerent. Ştia toate astea, însă nu le simţea. Erau hăt departe, undeva dincolo de durere.

Lidera Vardrian. Mama lui. Un nume simplu, un nume fără nobleţe sau notorietate, un nume care venea de pe câmpuri sau de pe străzi. Ca şi tatăl lui, evoluase graţie aptitudinilor personale. Fusese specială. Brusc, îi văzu foarte clar chipul; întunericul se risipi în faţa luminii zâmbetului ei, a compasiunii din ochi. Ea era un for în toată acea durere, un punct de concentrare pentru voinţa băiatului, voinţa lui de a trăi.

Nu află niciodată cât durase, cât timp fusese necesar să se istovească. Mai târziu îi spuseră că-i rănise pe câţiva dintre cei mai puternici Fraţi din al Cincilea Ordin, că încercase s-o muşte pe Aspect, că zbierase rostind lucrurile cele mai groaznice şi mai josnice, dar el nu-şi aducea aminte. Tot ce ştia era numele acela. *Lidera Vardrian.*

Numele acela îl salvă.

CAPITOLUL 5

În visul lui nu exista durere. În visul lui, o lumină aurie şi blândă se strecura prin fereastră şi zâmbetul lui Sherin radia de deasupra, privindu-l.

— Ai supravieţuit, rosti ea. Ştiam că vei reuşi.

Un vis… un vis îţi îngăduie să-ţi deşerţi inima.

— Eşti frumoasă, îi zise Vaelin.

Surâsul ei se transformă în râs.

— Delirezi, Frate. Încearcă să dormi, ai nevoie de odihnă. Afară sunt mulţi tineri cu priviri periculoase care vor fi foarte mânioşi pe mine dacă nu-ţi revii.

— Ar trebui să plecăm împreună, noi doi, continuă el lipsit de griji şi bucurându-se de libertatea visului. Ar trebui să fugim. Să găsim un colţişor liniştit din lume, unde tu să poţi tămădui, iar eu să pot învăţa să fiu şi altceva decât un ucigaş…

— Şşş! Degetul fetei era acum pe buzele lui, iar zâmbetul îi dispăruse. Te rog, Vaelin…

— N-am simţit nimic când i-am omorât pe oamenii aceia. Nimic. Asta nu-i bine…

— Ai salvat-o pe Aspect. N-ai avut de ales.

Bărbatul în negru îşi apăsa cu palma rana din picior când spada lui Vaelin îi retezase beregata şi scâncise slab, ca un copil…

— Mi-am făcut de ruşine mama. În comparaţie cu ea, sunt un nimic…

— Ba nu. Palma ei îi mângâie fruntea, faţa i se apropie şi un sărut uşor îi atinse jucăuş buzele. Tu eşti un păzitor, un războinic care luptă în apărarea celor lipsiţi de ajutor. Eşti puternic şi eşti drept. Să nu uiţi niciodată asta. Şi să nu uiţi niciodată că eu voi fi aici oricând vei avea nevoie de mine, oricând mă vei chema, priceperea mea îţi aparţine.

Visul începea să se destrame şi oboseala îl târa în uitare.

— Să ştii că aş fi preferat totuşi să plecăm doar noi doi, împreună…

Se trezi cuprins de dureri; nu era agonia provocată de rădăcina de joffril, ci suferinţele muşchilor forţaţi dincolo de limite, precum şi deshidratarea. Pete roşii-maronii cu forme ciudate îi presărau aşternutul, iar tăietura de pe braţ păstra arsura otrăvii. Pleoapele începură să-i coboare, braţele bine-venite ale visului îl chemau… când observă că nu era singur.

Maestrul Sollis stătea în colţul odăii, cu braţele încrucişate, cu spada pe genunchi. Ochii injectaţi indicau o noapte nedormită.

— Ţi-a luat destul de mult să te trezeşti, rosti el.

— Îmi cer iertare, croncăni Vaelin.

Sollis se ridică şi se duse la măsuţa de lângă pat, pentru a umple o cană cu apă dintr-un urcior mare din lut.

— Ia! Duse cana la buzele băiatului. Înghiţituri mici, nu bea pe nerăsuflate.

Apa avea un gust mai bun decât orice băuse vreodată, inundându-i gura, alungându-i uscăciunea gâtlejului.

— Mulţumesc, maestre.

— Sora Sherin a spus că ar trebui să bei cel puţin o cană la fiecare oră. A dat instrucţiuni foarte severe pentru îngrijirea ta.

Sherin… Ar fi trebuit să plecăm împreună… O durere nouă îi împunse pieptul şi se pomeni dorind să nu fi avut niciodată visul acela; era insuportabil să se trezească şi să descopere că nu fusese real.

Plecă ochii spre petele de pe aşternuturi.

— A trebuit să mă deschidă?

Îşi imagină intens de neplăcut depărtătorul de coaste, care-i era afundat în piept.

— Se pare că rădăcina de joffril îi face pe oameni să asude sânge. Mi s-a spus că face parte din efectul ei util de purgaţie. Sollis îşi luă scaunul din colţul încăperii şi

se aşeză lângă pat. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat aici.

Aşa că Vaelin îi povesti totul, fără să omită nimic. Sollis ascultă în tăcere, abia arcuind o sprânceană la vizita Surorii Henna în chilia lui şi rămânând impasibil când Vaelin aminti de urletul de lup care-l salvase. Nu reacţionă decât la menţionarea cuvintelor asasinei: *Cândva au fost şapte.* Doar o dilatare infimă a ochilor, care spunea însă multe. *El ştie*, înţelese băiatul. *Ştie ce-nseamnă asta şi pun prinsoare pe un sac de aur că n-o să-mi spună nimic.* Sollis nu manifestă nicio altă reacţie şi puse doar câteva întrebări.

— Cum ai aprecia iscusinţa acestor asasini?

— Puteau mânui armele, dar păreau să nu aibă habar de tactici. Eu eram otrăvit, slăbit şi ar fi trebuit să mă ucidă, să mă atace direct. Au făcut-o însă pe rând, de fiecare dată prin ambuscadă.

Sollis rămase tăcut, reflectând la informaţia aceea. Vaelin simţea nevoia disperată de a dormi, totuşi se sili să rămână treaz. Fraţii novici nu dormeau în prezenţa unui maestru.

— Sora Sherin mai vine? întrebă el sperând o întrerupere a tăcerii care să-l ţină treaz. Aş fi… aş fi vrut să ştiu cât mai trebuie să stau în pat.

— Ea îi îngrijeşte pe răniţi. Probabil că va fi ocupată ceva timp. În ultimele două zile în cetate au fost multe tulburări.

Două zile. Visase şi asudase sânge vreme de două zile.

— Tulburări, maestre?

— Răzmeriţe. Când s-a răspândit vestea atacurilor, au început să circule zvonuri despre un complot al Tăgăduitorilor. În curând toţi ştiau că o oaste de cumbraelini era ascunsă prin canale şi aştepta să ne omoare în timpul somnului. Clătină din cap, dezgustat. Ignoranţii vor crede orice, dacă sunt îndeajuns de speriaţi.

Vaelin era derutat.

— Atacuri?

— Elera Al Mendah n-a fost singurul Aspect atacat. Aspectele celui de-al Patrulea şi al Doilea Ordin sunt morţi. Ceilalţi au fost norocoşi să supravieţuiască. Aspectul Hendrahl a fost grav rănit, se pare că pumnalul n-a fost îndeajuns de lung pentru a-i atinge inima prin grăsime.

Mintea lui Vaelin se cutremură. Două Aspecte asasinate… părea ceva incredibil. Şi-l amintea foarte bine pe Aspectul Corlin Al Sentis de la Încercarea Cunoaşterii: bărbatul cu chip grav şi solemn, care-l întrebase insistent despre evenimentele din pădure. Era straniu să şi-l imagineze spintecat de pumnale şi otravă. Şirul gândurilor îi stârni o îngrijorare vădită.

— Aspectul Arlyn?

— Este în viaţă şi sănătos. Au trimis după el trei asasini, care au găurit tuneluri, au ieşit în beciuri şi acolo au dat peste maestrul Grealin. Este întotdeauna o greşeală să subestimezi un bărbat gras într-o luptă.

Era observaţia cea mai apropiată de un compliment pe care Sollis o făcuse vreodată despre maestrul Grealin.

— A fost rănit?

— N-a suferit decât nişte vânătăi. I-a părut însă tare rău că n-a putut captura pe niciunul viu, ca să afle răspunsuri.

— Fraţii mei?

— Toţi sunt bine. Fratele Nortah a reuşit să fie expulzat din al Doilea Ordin după numai două zile. Cât despre ceilalţi, Fratele Caenis s-a distins prin uciderea asasinului care l-a înjunghiat pe Aspectul Hendrahl, iar ceilalţi par să fi dormit după ce au băut un butoi de bere, în timp ce Aspectul Montish şi-a găsit sfârşitul. Jumătate din Fraţii novici ai celui de-al Şaselea Ordin se aflau în Casa celui de-al Patrulea Ordin şi asasinii i-au retezat beregata Aspectului şi au dispărut înainte să fi observat cineva. Vor urma pedepse severe.

Vaelin se afundă în saltea, copleşit brusc de oboseală.

— Iertare, maestre, rosti el, pentru că n-am capturat viu pe niciunul. Otrava mi-a tocit cumva mintea…

Lunecă în somn, zărind cum chipul subţire şi inexpresiv al maestrului Sollis se contopea cu umbrele.

Barkus clocotea, Dentos glumea, Nortah râdea şi Caenis vorbea când şi când. Vaelin îşi dădu seama că le dusese dorul tuturor.

— I-al naibii de-aiurea, zise Barkus şi nedumerirea îi încreţi fruntea. Vreau să zic: ce se-ntâmplă?

— E limpede că printre noi se află duşmani, rosti Caenis. Trebuie să fim precauţi.

— Dar de ce? De ce să omoare Aspectele?

Vaelin era obosit; tăietura de pe braţ se transformase într-o cicatrice vineţie şi agonia provocată de rădăcina de joffril se diminuase devenind o durere surdă care-i dăinuia în membre. În decursul dimineţii avusese câţiva musafiri, printre care pe maestrul Harin, care-l felicitase cu stângăcie şi râsese asurzitor de câteva ori. Vaelin îşi putu da seama că bărbatul mătăhălos se bucura de supravieţuirea lui şi în acelaşi timp era trist din cauza trădării Hennei, care se numărase printre favoriţii din grupul său. Fratele Sellin stătu mai bine de un ceas, strângându-şi bâta de lemn între degetele noduroase şi povestind cum ar fi folosit-o asupra asasinilor, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Vaelin avu o viziune fugară a unui bătrân zăcând cu beregata retezată în clădirea de la intrare, însă spuse:

— Au fost într-adevăr înţelepţi că te-au ocolit, Frate.

Bătrânul păru destul de încântat şi spuse că va reveni a doua zi cu o fiertură tămăduitoare a cărei reţetă îi aparţinea în întregime. Mai veniseră şi alţi musafiri, dar Sherin nu apăruse deloc şi băiatul se îngrijoră neştiind ce putuse delira în somn.

— Ce face Frentis? se interesă el.

— E furios, răspunse Nortah. Nu ştie ce ar trebui să facă şi a fost nevoie să-l smulgem deja din trei

încăierări. L-a implorat pe Aspect să-l lase să vină cu noi, dar nu s-a ales decât cu o zi de curăţenie în grajduri.

— Fiţi cu ochii pe el când vă-ntoarceţi. Nu-mi place să rămână singur în preajma maestrului Rensial. Spuneţi-i că sunt bine şi c-o să mă-ntorc repede. Şi mai spuneţi-i să nu uite să treacă în fiecare zi pe la Scrijelit.

Nortah aprobă dând din cap. Nimeni n-o spusese cu glas tare, însă toţi ştiau că el va conduce până la întoarcerea lui Vaelin.

— Se spune c-ai omorât patru asasini, rosti el. Impresionant.

— Trei. O fată, care se prefăcea de ani de zile că era Soră aici, s-a sinucis când n-a reuşit să mă omoare.

— O fată? Un surâs răutăcios apăru pe buzele lui Nortah când se uită la cicatricea de pe braţul său. Cât de aproape ai lăsat-o s-ajungă?

— Prea aproape.

O lecţie pe care n-o s-o uit niciodată.

— Fratele Nillin se afla de peste doisprezece ani în al Patrulea Ordin, rosti Caenis. Era unul dintre cărturarii lor cei mai respectaţi, autor a trei cărţi despre lingvistică şi dascăl de graiuri pentru Fraţii novici, dar în tot acel timp aşteptase să-l ucidă pe Aspectul Hendrahl.

— Afurisitul de grăsan trebuie să-ţi mulţumească pentru că mai este printre noi, spuse Nortah. De fapt, cum ţi-ai dat seama?

— Nu mi-am dat seama. Venisem să-i restitui o carte pe care mi-o împrumutase, am ciocănit la uşă şi atunci l-am auzit ţipând. Caenis tăcu şi încruntarea lui se accentuă vizibil. Fratele Nillin nu s-a luptat deloc rău pentru un bărbat de patruzeci şi şapte de ani.

— Cum l-ai răpus? întrebă Dentos.

— Nu aveam armă, fiindcă nu-i vedeam rostul în al Patrulea Ordin. A trebuit să mă folosesc doar de mâini.

— Nu poate să fi fost uşor, comentă Barkus, să te lupţi

neînarmat împotriva unui bărbat cu pumnal.

— Nu era deloc nepriceput, însă…

Caenis ridică din umeri.

— Nu era unul dintre noi, termină Vaelin.

Caenis încuviinţă.

— Ceea ce naşte întrebarea: De ce a trebuit să aştepte atacul până când Ordinele celelalte erau pline cu băieţi din al Şaselea Ordin?

— Nimic din toate astea n-are pic de logică, căscă Nortah, deşi aş putea înţelege pe cineva care să-l dorească mort pe Aspectul celui de-al Doilea Ordin. Încă un minut de aiureli ale bătrânului ăluia plictisitor şi l-aş fi strâns eu însumi de gât.

— De asta ai fost alungat? întrebă Vaelin.

Dentos chicoti şi, pentru o clipă, zâmbetul lui Nortah păru să fie într-adevăr amuzat.

— A existat o neînţelegere cu una dintre Surori. Se pare că masajul de relaxare are anumite limite. Cel puţin aşa cred c-a zis ea când mi-a tras o palmă şi a fugit.

Vaelin îi lăsă să hohotească pentru câteva secunde, apoi vorbi şi-i privi pe rând pe toţi.

— Nu ştiu ce s-a-ntâmplat aici, Fraţilor. Nici eu nu înţeleg mai bine decât voi. Ştiu doar că trăim nişte vremuri primejdioase şi că nu ne putem încrede decât între noi. Ţineţi seama de spusele maestrului Sollis, ascultaţi-l pe Aspect şi, mai presus de orice, păziţi-vă bine unul pe celălalt.

Uşa se deschise şi apăru Sherin cu un vas cu apă aburindă; era prima dată când o vedea în acea zi.

— Afară! ordonă ea. Este timpul ca Fratele Vaelin să se spele, iar voi aţi stat suficient aici.

— Spălare, da? Nortah arcui o sprânceană şi se aplecă spre Sherin, când puse vasul pe masă; Vaelin observă că o cercetă din cap până în picioare. Bănuiesc că vei fi *foarte* meticuloasă, Soră.

Sherin îi aruncă aceeaşi privire obosită şi

neinteresată pe care Vaelin o recunoscu din întâlnirile ei cu beţivi drăgăstoşi în sala de tratamente.

— Nu trebuie să te duci şi să te joci cu spada ta pe undeva, Frate?

Râzând strâmb, Nortah îi urmă pe ceilalţi afară din odaie.

— Prietenului tău nu i-ar strica o lecţie de bune maniere, comentă Sherin, aşezând vasul pe măsuţa de lângă pat. Comportamentul lui nu este cuviincios pentru un Frate.

— Din Ordinul meu fac parte mulţi Fraţi dintre care unii sunt mai cuviincioşi decât alţii.

Ea ridică o sprânceană, dar nu mai zise nimic, ci-şi muie cârpa în vas şi întinse mâna să tragă pătura într-o parte.

— Mă simt destul de înzdrăvenit ca să mă spăl singur, Soră, îi spuse el ţinând pătura cu blândeţe, totuşi ferm.

Sherin îl privi amuzată.

— Frate, crede-mă când îţi spun, tu nu ai nimic ce eu să nu fi văzut până acum. Cine crezi că te-a spălat când ai zăcut fără cunoştinţă?

Vaelin alungă în fundul minţii gândul acela stânjenitor şi nu dădu drumul păturii.

— Am înţeles, însă acum mă simt mai în putere.

— Cum doreşti. Fata puse cârpa în vas şi se retrase. Întrucât te simţi mai în putere, te poţi întâlni azi cu Aspectul. Ea a cerut să te vadă. În grădini, la amiază. Te voi ajuta, bineînţeles, dacă eşti de acord să-mi accepţi ajutorul.

Părăsi camera fără să mai arunce vreo privire îndărăt. Vaelin avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege că-i rănise cu adevărat sentimentele.

Grădinile celui de-al Cincilea Ordin acopereau un hectar de pământ mănos pe care Fraţii şi Surorile creşteau numeroasele varietăţi de plante medicinale ce aveau un rol atât de important în munca lor. Majoritatea

grădinilor erau o înşiruire de dreptunghiuri, o tablă de şah verde-maronie monotonă, totuşi ici-colo existau insule colorate, pâlcuri de flori şi tufe vesele.

— Şi Ordinul nostru are grădini, îi spuse Vaelin lui Sherin pe când fata îl ajuta să păşească pe una dintre aleile cu prundiş dintre loturi.

Picioarele şi pieptul continuau să-l doară destul de rău şi se rezema de umărul ei mai mult decât ar fi dorit, ştiind că apropierea prea mare o deranja pe Sherin. Ea nu rostise niciun cuvânt când sosise la amiază ca să-l însoţească la Aspect şi se străduise să-i evite privirea.

— Ele nu sunt însă aşa, continuă Vaelin văzând că fata nu comenta. Maestrul Smentil le îngrijeşte în general de unul singur. El vorbeşte doar prin semne, fiindcă i-au tăiat limba lonakii…

Amuţi. Era vădit că Sherin nu avea chef de conversaţie.

Fata se opri lângă câteva straturi micuţe de flori. Printre boboci se putea zări silueta zveltă a Elerei.

— Aspectul te va ajuta la întoarcere, îl anunţă Sherin şi se îndepărtă puţin, astfel că braţul lui căzu de pe umărul ei.

— Mulţumesc.

Ea încuviinţă din cap şi se întoarse.

— Soră, spuse Vaelin şi se întinse, atingându-i încheietura mâinii. O clipă, te rog.

Fata îşi trase mâna, evitându-i atingerea, totuşi rămase locului, ferindu-şi privirea.

— Nu ţi-am mulţumit, continuă el, că mi-ai salvat viaţa.

— Acesta e rolul meu, Frate.

— Cât timp am zăcut, am avut multe vise ciudate. Cred că este posibil să fi spus lucruri pe care altfel nu le-aş fi rostit niciodată. Dacă am zis ceva… jignitor…

— Nu ai spus nimic. Ea ridică ochii, îi întâlni pe ai lui şi se sili să surâdă fără putere. Cel puţin, nimic jignitor. Încrucişă braţele strâns pe piept şi zâmbetul îi pieri. Vei

pleca în curând, te vei întoarce în locul acela oribil ca să lupţi într-un război groaznic. Noi… nu vom mai vorbi poate niciodată unul cu altul.

Involuntar, Vaelin se apropie de ea şi se întinse s-o prindă de mână.

— Vom mai vorbi, îţi făgăduiesc.

— Vaelin!

Elera apăruse la marginea grădiniţei de flori, ţinând în mână un cuţitaş pentru uscături. Surâdea strălucitor.

— Arăţi mult mai bine.

— Mulţumită îngrijirii Surorii Sherin.

— Aşa este. Îngrijirea ei este foarte preţioasă, la fel ca timpul ei.

— Îmi cer iertare, Aspect, plecă fruntea Sherin. N-ar fi trebuit să mai zăbovesc…

— N-a fost o mustrare, Soră, însă cetatea continuă să fie asaltată de necazuri. Mă tem că priceperea ta va fi solicitată din plin, chiar azi.

Sherin aprobă dând din cap, îi aruncă băiatului o privire de rămas-bun, cu un surâs trist pe buze, apoi îi dădu drumul mâinii şi porni spre Casa Ordinului. Vaelin se uită după ea până dispăru în depărtare.

— Ce ştii tu despre flori, Vaelin? îl întrebă Elera Al Mendah oferindu-i braţul pentru susţinere şi conducându-l în grădiniţă.

— Maestrul Hutril m-a învăţat să le recunosc pe cele otrăvitoare. A spus că sunt bune pentru a fi strivite, iar cu sucul lor să ne ungem vârfurile săgeţilor.

Şi am o soră care iubeşte bujorii-iernii.

— Foarte util, sunt convinsă. Ştii ce sunt acestea?

Aspectul se opri lângă un răzor mic de flori purpurii cu nişte capete ciudate, curbe, încadrate de patru petale lungi.

— Nu le-am mai văzut până acum.

— Sunt orhidee marliane, care cresc în partea îndepărtată de miazăzi a Imperiului alpiran. De fapt, sunt altoite cu orhidee de-ale noastre, pentru a le spori

rezistenţa, deoarece clima de aici este mai rece decât cea cu care sunt ele obişnuite. Aşa se întâmplă adesea cu plantele – dacă le iei din solul în care au crescut, se vestejesc şi mor.

Vaelin simţi că i se ţinea o lecţie, dar era una pe care nu dorea s-o audă.

— Înţeleg, Aspect.

Bănuia că acela era răspunsul aşteptat.

— Sherin este o fată specială, continuă Aspectul. Ea ţine la oameni, înţelegi? Ţine la ei mai mult decât destui dintre noi, ba chiar mai mult decât Fraţii şi Surorile acestui Ordin. Poate că de aici provine şi priceperea ei. Şi este foarte pricepută, mă depăşeşte deja în majoritatea privinţelor, dar să nu-i spui asta. În mod fatal, priceperea aceasta o izolează de ceilalţi. Puţini şi-ar dedica timpul sau interesul pentru a o cunoaşte atât de bine, încât să vadă cât de specială este. Tu însă ai făcut-o, aşa cum am ştiut că se va întâmpla. De aceea v-am pus laolaltă. Dar nu m-am aşteptat ca legătura voastră să fie atât de puternică.

— Cred că prietenia nu le este interzisă celor care slujesc Credinţa.

Elera ridică o sprânceană la auzul răspunsului aceluia impertinent, totuşi nu-l mustră.

— Prietenia trebuie preţuită întotdeauna, dar ea nu poate să împiedice rolurile pe care le veţi juca tu şi Sherin. Ea înseamnă pentru Ordinul acesta ceea ce însemni tu pentru Ordinul tău.

— Adică?

— Viitorul. Este necesar ca amândoi să înţelegeţi asta. Mama ta n-a înţeles sau a refuzat să înţeleagă; dragostea te poate orbi în privinţa potecii pe care ţi-a croit-o Credinţa. Când a plecat de aici ca să se mărite cu tatăl tău, al Cincilea Ordin a pierdut un viitor Aspect.

— Sunt sigur că mama îşi cunoştea propria inimă.

Elera se crispă uşor, auzindu-i amărăciunea.

— Da, aşa este. N-am vrut s-o critic, ci doar mi-am

exprimat regretul. A fost prietena mea cea mai bună şi ea m-a învăţat când am sosit aici. Fără ea, n-aş fi ştiut nimic.

Aspectul se opri la o băncuţă simplă din lemn şi-i indică să ia loc. Vaelin fu recunoscător pentru odihnă, fiindcă îşi simţea picioarele gata să i se înmoaie în orice clipă.

— Pot să te întreb, Aspect, dacă s-a aflat ceva despre cei care te-au atacat?

— Foarte puţine, clătină ea din cap. Trupurile au fost cercetate, dar nu s-a găsit nimic folositor, decât că toţi aveau grăunţi de otravă ascunşi în dinţi, ca Sora Henna. Chipurile lor nu erau cunoscute de nimeni. Straja Tărâmului şi al Patrulea Ordin cercetează şi cred că până la urmă vor oferi răspunsuri.

Pentru o femeie recent salvată de la moarte, părea deosebit de indiferentă faţă de identitatea atacatorilor.

— Nu te temi că alţii ar putea încerca din nou?

Ea se încruntă, ca şi cum gândul acela nu i-ar fi trecut până atunci prin minte.

— Dacă e să încerce, vor încerca. Nu prea am ce să fac în privinţa asta. Credinţa ne spune să acceptăm ceea ce nu putem schimba.

— Sora Henna se afla aici de multă vreme. Trădarea ei trebuie să îi fost dureroasă.

— Trădare? Mă îndoiesc că ea a avut vreodată vreun pic de loialitate pentru locul acesta… şi atunci cum l-ar fi putut trăda? A făcut ceea ce a fost trimisă să facă. Mărturisesc că sunt impresionată de abnegaţia ei, să trăiască în minciună de atâta timp fără să se trădeze niciodată, fără să-i lunece masca niciodată.

— Înainte de a muri, ea a spus ceva: „Cândva au fost şapte.” Ştii ce-nseamnă asta?

Pe faţa Aspectului apăru o reacţie, dar nu aceeaşi recunoaştere pe care Vaelin o zărise la maestrul Sollis, ci mai degrabă o teamă, care dispăru aproape imediat.

— Ai multe întrebări azi, Vaelin. Pare să fie o

trăsătură recurentă a conversaţiilor noastre.

Nici ea nu-mi va spune nimic.

— Îmi cer iertare, Aspect.

Ea îi alungă îngrijorarea cu un râset.

— După câte ai făcut pentru mine, simt că-ţi datorez măcar un răspuns. De aceea poţi să-mi pui o singură întrebare.

O *singură întrebare.* Părea aproape o cruzime, ca şi cum femeia s-ar fi jucat cu el. Băiatul dorea răspunsuri la nenumăratele întrebări care-l rodeau, totuşi, după o clipă de gândire, o alese pe cea care fusese de luni de zile în prim-planul gândurilor sale.

— Ce ştii despre sora mea?

— Ah… Aspectul tăcu o clipă şi tristeţea îi inundă chipul. Ştiu că este o fetiţă foarte inteligentă. Ştiu că părinţii ei o iubesc tare mult. Ştiu că s-a născut acum ceva mai mult de zece ani.

— Pe când mama încă trăia.

Aspectul oftă adânc.

— Vaelin, nu vreau să te rănesc, dar trebuie să-nţelegi că nu toate căsătoriile sunt poveşti fericite. Mama şi tatăl tău s-au iubit mult, însă în acelaşi timp au fost persoane foarte diferite. Mama ta ura războiul, văzuse destule dintre urmările războiului cât timp a slujit Ordinul nostru, totuşi a acceptat rolul tatălui tău ca Lord al Bătăliilor, fiindcă îl iubea şi fiindcă el era un om drept, care se străduia să ţină în frâu excesele Străjii Tărâmului. Dar când a început al treilea război meldenean, ea a simţit că nu mai putea rezista. Ştia ce i se poruncise lui să facă şi l-a implorat să nu se ducă. Însă el trebuia să-şi asculte regele.

— Cetatea.

Mii de oameni, bărbaţi, femei, copii… urlând în flăcări.

— Da. I-a năpăstuit pe amândoi şi a pus capăt relaţiei lor. S-au îndepărtat unul de celălalt şi el a început să-şi petreacă tot mai mult timp departe de casă, dar nu ştiu

cum a cunoscut-o pe femeia care i-a dăruit o fiică. După ce mama ta a murit şi tu ai fost dus la al Şaselea Ordin, ele au fost aduse să trăiască în casa lui. Tatăl tău a cerut îngăduinţa de a se însura şi de a-şi recunoaşte fiica, însă regele l-a refuzat. Lordul Bătăliilor trebuia să fie un exemplu, un model pe care oamenii să-l urmeze. La scurt timp după aceea tatăl tău a ieşit din slujba regelui.

— Mama mea a ştiut despre fetiţă?

— Nu cred. Sănătatea ei a început să se şubrezească tot cam pe atunci. Era preocupată de viitorul tău. Întinse mâna şi-i îndepărtă părul de pe frunte. Avea speranţe mari pentru tine. Deşi a făcut atâta bine, deşi a tămăduit aşa mulţi oameni, tu ai fost realizarea cea mai mândră a vieţii ei.

— Atunci mă bucur că n-a trăit să vadă ce am devenit.

Lovitura de palmă fu înceată după criteriile lui, dar atât de neaşteptată, încât băiatul nu izbuti s-o oprească.

— Să nu mai spui asta niciodată! Glasul Aspectului era încărcat de furie în timp ce Vaelin îşi freca obrazul care-l ustura. Ce ai devenit? Un tânăr curajos, care mi-a salvat viaţa. Ca să nu mai amintesc de viaţa Surorii Sherin. Sufletul mamei tale cântă de mândrie pentru ceea ce eşti.

— Sunt un ucigaş. Asta-i tot ce ştiu să fac.

— Eşti un războinic în slujba Credinţei. Nu uita asta. Poate că acum nu înseamnă nimic pentru tine, însă va însemna, în timp.

— Nu este ce şi-a dorit ea. Nu cred c-a vrut ca tata să mă lase acolo, pentru a-şi putea aduce târfa în casa ei…

— N-a fost decizia lui.

— A fost atunci altă poruncă a regelui. Un simbol al devotamentului lui…

— A fost dorinţa mamei tale pe patul morţii.

Vaelin simţi că fusese pălmuit din nou, atât doar că de data asta şi mai brutal. Mintea i se rotea, îl ameţea. *MINCIUNI! Ea minte! Mama n-ar fi dorit niciodată aşa ceva.*

— Vaelin?

Băiatul se ridică de pe bancă şi se îndepărtă, clătinându-se; greaţa şi confuzia clocoteau în el, dar picioarele slăbite nu-l putură duce decât câţiva paşi înainte să se năruie, strivind orhidee preţioase şi trezindu-se orbit de lacrimi.

— Vaelin... Aspectul îl ţinea, îi legăna capul în braţe, în vreme ce băiatul hohotea. Îmi pare rău. Trebuia totuşi să ştii.

— De ce? şopti el înăbuşit la pieptul femeii. De ce a vrut să facă asta?

— Pentru că a fost îndeajuns de curajoasă ca să privească în inima ta şi să vadă bărbatul care eşti menit să ajungi. Ea s-a rugat Plecaţilor să-i moşteneşti darul, să-ţi petreci viaţa ca tămăduitor, dar, pe măsură ce ai crescut, a ştiut că în sângele tău curgea iscusinţa tatălui tău. Ca fiu al tatălui, ai fi dus o viaţă complet diferită, o viaţă dedicată slujirii, este adevărat, însă slujirii regelui, nu Credinţei. Regele avea planuri pentru tine, ştiai asta? Cu timpul, i-ai fi fost folositor. Mama ta îşi pierduse soţul din cauza planurilor regelui şi nu dorea să-şi piardă şi fiul. Când sănătatea i s-a înrăutăţit, ea a înţeles că nu va fi prezentă ca să te protejeze, iar tatăl tău îi va da mereu ascultare regelui. Îl cunoştea bine pe Aspectul Arlyn din timpul războaielor cumbraeline şi i-a cerut să te primească. Bineînţeles că el a acceptat, deşi ştia că asta va însemna un conflict între Ordin şi Coroană. Tatăl tău a înnebunit de furie când ea i-a spus, mânia lui a fost teribilă, dar mama ta era pe moarte şi ca ultimă dorinţă i-a cerut să-i promită că te va duce la Ordin, după ce va muri. Acela a fost ultimul lui act de loialitate faţă de ea.

Puterea noastră este loialitatea... Loialitate faţă de un rege... Loialitate faţă de o soţie înşelată...

Glasul lui se auzi ca o şoaptă: taine care se înălţau din adânc.

— Am auzit-o odată, în prima mea noapte în Ordin, pe când tremuram de frică în pat. Am auzit-o rostindu-mi

numele.

Aspectul îl îmbrăţişă mai strâns.

— Ea te-a iubit foarte mult. Când te-am pus în braţele ei, părea că strălucea de fericire.

Băiatul se retrase puţin, nedumerit.

Elera zâmbi şi-l sărută pe frunte.

— Eu te-am moşit, Vaelin Al Sorna, şi ai fost un prunc voinic şi tare gălăgios.

Întrebări… Rămăseseră atât de multe întrebări. Cumva însă se simţea mulţumit să le lase nerostite. Deocamdată răspunsurile primite erau îndeajuns. Aspectul îl mai ţinu o vreme în braţe, până ce lacrimile i se uscară pe obraji, apoi îl ajută să se întoarcă în Casa Ordinului. Vaelin plecă după două zile, însoţit de urări de bine călduroase din partea Fraţilor şi Surorilor celui de-al Cincilea Ordin. Sora Sherin nu fu prezentă, deoarece Aspectul o trimisese cu o zi în urmă pe coasta de miazăzi, unde mulţi oameni trebuiau îngrijiţi în urma răzmeriţelor recente. Aveau să treacă aproape cinci ani înainte ca Vaelin s-o revadă.

CAPITOLUL 6

Vaelin îşi reveni după câteva zile fără consecinţe, cu excepţia tendinţei de a tuşi în dimineţile reci şi a suspiciunii constante faţă de femeile prea drăgăstoase, ceva ce nu-i preocupa cu regularitate pe Fraţii din al Şaselea Ordin. Întoarcerea lui în Ordin fu întâmpinată cu falsă indiferenţă de către maeştri, o deosebire izbitoare faţă de afecţiunea manifestată la despărţire de Fraţii şi Surorile celui de-al Cincilea Ordin. Bineînţeles, Fraţii lui se comportară diferit, înconjurându-l cu o grijă stânjenitoare, ţintuindu-l la pat o săptămână şi îndopându-l cu mâncare în fiecare zi. Până şi Nortah li se alătură, deşi Vaelin simţi un soi de sadism în felul în care-i aranja pătura şi-i ducea lingura cu supă la gură. Frentis era cel mai exagerat dintre toţi, petrecându-şi fiecare minut liber în odaia lor din turn, veghindu-l neliniştit şi agitându-se la cea mai uşoară tuse sau semn de slăbiciune; se alese, de altfel, cu primele toiege din partea maestrului Sollis pentru că nu participă la o şedinţă de instrucţie cu spada, fiind îngrijorat de o febră neînsemnată pe care Vaelin o făcuse peste noapte. În cele din urmă, Aspectul decretă că odaia lor era interzisă pentru Frentis, ameninţându-l cu alungarea din Ordin.

Când se simţi destul de puternic ca să-şi părăsească patul fără ajutor, prima vizită a lui Vaelin fu la cuşti, unde primirea Scrijelitului se dovedi agresiv de extaziată. Îl doborî şi-i linse toată faţa cu limba aspră ca gresia, pe când căţeluşii lui care creşteau rapid se strânseră în jurul lor, hămăind surescitaţi.

— Jos, dihanie! mârâi Vaelin, izbutind să îndepărteze greutatea copoiului de pe piept. Scrijelitul schelălăi încetişor auzind mustrarea, după care îşi lăsă capul plin de afecţiune pe el.

— Ştiu, îl scărpină băiatul între urechi, şi eu ţi-am dus

dorul.

Când merse la grajduri, descoperi că şi Scuipă-rău îi pregătise o primire triumfală. Dură două minute întregi şi maestrul Rensial îi mărturisi confidenţial că fusese băşina cea mai lungă pe care-o auzise vreodată de la un cal.

— Gloabă afurisită, murmură Vaelin apropiind o bomboană de botul armăsarului. În curând vine Încercarea Calului. Să nu mă laşi la greu, ai auzit?

Îl găsi pe Caenis pe terenul de ţintă, unde încerca să tragă cât mai multe săgeţi în timpul cel mai scurt, o iscusinţă esenţială pentru Încercarea Arcului. După părerea lui, Caenis n-ar mai fi avut nevoie să se antreneze, pentru că mâinile îi păreau o ceaţă, în timp ce trimitea săgeată după săgeată în ţinta aflată la treizeci de paşi. Vaelin îşi îmbunătăţise treptat mânuirea arcului, dar ştia că nu se va putea ridica niciodată la nivelul pe care-l dovedea Caenis, care era la rândul lui depăşit de Dentos şi Nortah.

— Ai pierdut câteva puncte, observă el, deşi imprecizia aceea abia dacă era perceptibilă. Ultimele au avut o abatere spre stânga.

— Da, încuviinţă Caenis. După patruzeci de săgeţi am tendinţa să deviez. Întinse struna şi muşchii desăvârşit dăltuiţi ai braţului i se încordară, după aceea trimise săgeata drept în centrul ţintei. Ceva mai bine acum…

— Voiam să te-ntreb despre asasinul pe care l-ai omorât.

Faţa celuilalt se înnegură.

— Am spus de multe ori povestea asta, ţie, Fraţilor şi maeştrilor. După cum sunt sigur că şi tu ţi-ai relatat povestea de multe ori.

— El a zis ceva? insistă Vaelin. Înainte să-l omori?

— Da, a zis: „Pleacă de-aici, băiete, că-ţi scot maţele”. Nu tocmai cuvinte de baladă, este? M-am întrebat dacă n-ar trebui să le schimb când voi scrie episodul ăsta.

— Vrei să le scrii pe toate?

— Bineînţeles. Într-o bună zi voi scrie despre cum am slujit noi Credinţa. Simt că Ordinul nostru a neglijat, din păcate, să-şi consemneze istoria. Ştiai că suntem singurul Ordin care nu are propria bibliotecă? Sper să-ncep o nouă tradiţie.

Slobozi altă săgeată, apoi încă două succesiv, iute. Vaelin observă că ţintirea i se înrăutăţise.

Uciderea unui om nu este uşor de suportat sau de discutat, înţelese el.

— Îţi plăcea de Fratele Nillin?

— A fost un om interesant, care ştia multe poveşti, deşi, când m-am gândit la asta ulterior, mi-am dat seama că era pasionat de cele foarte vechi. Cântecele Străvechi, cum sunt numite, de pe vremea când Credinţa nu era puternică, istorii de sânge şi bătălii, şi practicarea Beznei.

Bezna... Un lup în pădure, un lup urlând lângă fereastra mea.

— Cândva au fost şapte. Ştii ce-nseamnă cuvintele astea?

Caenis încordase din nou arcul, dar acum îl destinse lent.

— Unde le-ai auzit?

— Sora Henna le-a rostit înainte de a lua otrava. Ce-nseamnă, Frate? Ştiu că ştii.

Caenis luă săgeata din strună şi o puse în tolba de la şold, după care aşeză arcul cu grijă pe jos.

— Este o istorie. O poveste precum Cântecele Străvechi, însă se referă la Credinţă. Să fiu sincer, nu i-aş acorda crezare. Este rareori spusă şi arhivele Ordinului n-o menţionează.

— Ce anume nu menţionează?

— În vremea noastră există şase Ordine care slujesc Credinţa. Dar cândva, aşa spun unii, au fost şapte. În anii de început ai Credinţei, când au fost înfiinţate Ordinele şi au fost alese primele Aspecte, se zice că ar fi existat un al Şaptelea Ordin. Ordinele au fost înfiinţate

pentru a sluji toate aspectele principale ale Credinţei şi de aceea Fratele sau Sora aleasă să conducă un ordin este numit Aspect. Se zice că al Şaptelea Ordin ar fi fost al Beznei, ai cărui Fraţi şi Surori trebuiau să cerceteze misterele, căutând cunoaştere şi putere pentru a sluji mai bine Credinţa. În mod tradiţional, practicile Beznei fuseseră atribuite Tăgăduitorilor, însă, dacă istoria aceasta poate fi acceptată, ele au făcut parte cândva din Credinţa noastră. Se povesteşte că după o sută de ani a avut loc o criză. Al Şaptelea Ordin a început să-şi extindă puterea, folosindu-se de cunoaşterea Beznei pentru a stăpâni celelalte Ordine, afirmând că ştiinţa sa îl adusese mai aproape de Plecaţi, susţinând că le putea auzi glasurile şi le putea interpreta călăuzirea mai limpede decât Ordinele mai neînsemnate. A mai spus că era un privilegiu care-i dădea dreptul să conducă, să aibă ascendenţă în Credinţă. Aşa ceva nu putea fi tolerat, desigur, deoarece Credinţa trebuie să fie echilibrată între toate Ordinele – un Ordin nu poate fi mai presus decât celelalte. De aceea a izbucnit război între Credincioşi şi, în timp, al Şaptelea Ordin a fost distrus după o mare vărsare de sânge. Se spune că haosul cauzat de războiul acela a fost atât de mare, încât a fărâmat Tărâmul în patru Fiefuri, care nu s-au mai reunit decât în timpul domniei falnicului nostru rege Janus. Nu se ştie dacă-i ceva adevărat din toate astea. Dacă ar fi adevărat, atunci ar fi trebuit să se fi întâmplat cu peste şase sute de ani în urmă, iar puţinele cărţi ce au supravieţuit veacurilor nu menţionează nimic despre asemenea evenimente.

— Tu pari să ştii totuşi destul de bine povestea.

— Mă cunoşti doar, surâse uşor Caenis. Dintotdeauna mi-au plăcut poveştile. Cu cât mai fanteziste, cu atât mai bune.

— Tu o crezi, nu-i aşa? Un gând neaşteptat îl străfulgeră pe Vaelin, o înţelegere zămislită de zâmbetul vag al celuilalt şi de promptitudinea cu care relatase

povestea. Tu ştiai deja. Tu ştiai că acest al Şaptelea Ordin se afla în spatele celor întâmplate.

— Am bănuit-o. Există poveşti, doar cu puţin mai mult decât nişte fabule, care afirmă că al Şaptelea Ordin n-a fost niciodată distrus cu adevărat, ci că a supravieţuit, a prosperat în secret şi a aşteptat momentul pentru a reveni şi a-şi revendica ascendenţa pe care o căutase cu atâta vreme în urmă.

— Vom merge la maestrul Sollis şi la Aspect. Ei trebuie să audă despre toate astea.

— Au auzit deja. Le-am spus toate bănuielile mele imediat ce am revenit în Ordin. Am rămas cu impresia că nu le-am dezvăluit nimic nou.

Vaelin îşi aminti reacţia maestrului Sollis faţă de cuvintele Surorii Henna şi refuzul Aspectului Elera de a discuta despre ele. *Ei ştiu,* îşi dădu el seama. *Toţi ştiu. Este un secret pe care Aspectele îl ascund de veacuri. Cândva au fost şapte. Iar al Şaptelea aşteaptă şi complotează. Ei ştiu.*

Membrele începură să-l doară, cuprinse de un frig neaşteptat, deşi era o zi luminoasă şi însorită.

— Mulţumesc că ţi-ai împărţit cunoaşterea cu mine, Frate, rosti el şi-şi cuprinse umerii cu palmele ca să se încălzească.

— O voi face mereu, îi răspunse Caenis. Ştii că între noi nu există secrete.

Încercarea Calului veni după două luni: un parcurs lung de aproape doi kilometri prin păduri şi pe teren accidentat, urmat de trei săgeţi trase din şa în centrul a trei ţinte. Nortah excelă la această încercare, ceea ce nu surprinse pe nimeni, şi stabili un nou record. Ceilalţi se descurcară bine, până şi Barkus, un călăreţ cam de nivelul lui Vaelin, care avu greutăţi din capul locului, deoarece Scuipă-rău fu irascibil ca de obicei şi porni la galop doar după o tiradă de ameninţări furioase. Parcurse traseul în timpul cel mai lung al zilei, iar

măiestria de arcaş dovedită de Vaelin din şa fu acceptabilă la limită, totuşi reuşi să treacă Încercarea. Pentru prima dată niciun alt Frate nu fu eliminat şi cina deveni o sărbătorire gălăgioasă, completată cu bere adusă pe furiş şi bătăi cu mâncare aruncată între mese. În dimineaţa următoare fură pedepsiţi cu o baie în apa rece ca gheaţa a râului şi cu cinci ocoluri ale câmpului de instrucţie în pielea goală. Nimeni nu consideră că nu meritase pedeapsa.

În următoarele săptămâni, continuară veştile despre răzmeriţe şi tulburări dincolo de ziduri. Tăgăduitorii, adevăraţi sau doar suspectaţi, erau atacaţi de gloate furioase, sute de oameni muriră şi Straja Tărâmului întâmpină greutăţi în păstrarea ordinii. În cele din urmă, când vara lunecă în toamnă, tulburările din Tărâm se liniştiră. Contrar aşteptărilor multora, nimeni nu mai fu asasinat, nu apăru nicio armată secretă de cumbraelini ascunşi prin canale, ba chiar Fieful eretic fu mai calm decât fusese în ultimul deceniu. Vara-de-foc, aşa cum devenise cunoscută acea perioadă, se topi în memorie, lăsând în urmă leşuri, durere şi cenuşă.

Din cauza asasinatelor, trebuiau alese Aspecte pentru al Patrulea şi al Cincilea Ordin, un proces care necesita un Conclav al Credincioşilor. Vaelin şi Caenis fură aleşi să-l însoţească pe Aspectul Arlyn la întrunire, aparent în calitate de gărzi de corp, deoarece al Şaselea Ordin ducea lipsă de Fraţi confirmaţi, întrucât tulburările din Tărâm îi trimiseseră pe cei mai mulţi hăt departe. Vaelin bănuia totuşi că Aspectul dorea ca ei să înveţe despre felul cum Ordinele diferite guvernau Credinţa.

Conclavul avu loc în sala mare a Casei celui de-al Treilea Ordin, o încăpere cavernoasă cu bolţi arcuite şi bănci lungi aliniate pe lângă pereţi. În afară de Aspecte, mai erau prezenţi şi mulţi dintre maeştrii vârstnici ai tuturor Ordinelor, care aveau dreptul să intervină în discuţii. Caenis şi Vaelin primiră însă ordin să nu-şi exprime opiniile.

— N-am visat niciodată că mi se va îngădui să vin aici, se entuziasmă Caenis în şoaptă, aproape tremurând de surescitare când se aşezară în spatele lui Arlyn, care stătea în primul rând. Să fiu prezent la alegerea a două noi Aspecte este cu-adevărat o binecuvântare!

Vaelin observă că adusese cu el un teanc de pergamente şi un ciot de cărbune.

— Ai început deja Istorisirea Fratelui Caenis?

— De fapt, intenţionam să-i spun Cartea celor Cinci Fraţi.

— Sunt şase, dacă-l punem la socoteală şi pe Frentis.

— Nu-ţi face griji, o să capete şi el o pagină sau două.

Aspectul Silla Colvis din Primul Ordin era deja prezent cu douăzeci dintre maeştrii lui, toţi în veşmintele albe ale Ordinului lor. Erau bărbaţi trecuţi de şaizeci de ani, despre ale căror chipuri brăzdate de cute adânci nu puteai şti dacă erau cufundate în contemplare sau adormite. Următoarea sosi Aspectul Elera, însoţită numai de trei Fraţi şi două Surori, iar inima lui Vaelin se înnegură când văzu că Sherin nu se număra printre ele. Aspectul Dendrish Hendrahl din al Treilea Ordin sosi cel din urmă, asudând abundent când îşi aşeză trupul mătăhălos pe banca din primul rând, vizavi de Arlyn. Întâlnirea lui cu moartea îi lăsase semne clare şi pielea îi era acum de un cenuşiu pal, spre deosebire de rozaliul porcin pe care îl avea înainte, iar ochii îi erau afundaţi în masa cărnoasă a feţei ca două pietricele vârâte în aluat moale. Adusese cu el mai mulţi maeştri decât celelalte Aspecte, peste treizeci, majoritatea bărbaţi; toţi împărtăşeau o caracteristică aparte prin faptul că păreau să duhnească la fel de neplăcut. Ochii lui abia dacă licăriră la vederea lui Caenis şi nu schiţă nicio salutare către cel care-i salvase viaţa. Mai mult chiar, Vaelin percepu un soi de resentiment în purtarea Aspectului. *Probabil că l-a durut aproape la fel de mult ca otrava*, gândi el, *faptul că a fost salvat de unul dintre noi.*

Aspectul Colvis se ridică şi se îndreptă spre podiumul din mijlocul sălii; chipul lui bărbos era solemn dată fiind gravitatea momentului.

— Aspecte, maeştri, Fraţi, Surori, suntem chemaţi la conclav. În mâinile noastre se află deciderea viitorului a două Ordine. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată în Credinţa noastră şi ne-a fost impus doar de evenimentele teribile ce i-au răpus pe doi dintre fraţii noştri cei mai de seamă. Nu este necesar să fii un înţelept pentru a înţelege că ne aflăm în zorii unei zile noi pentru Credinţă, o zi de încercări, o zi în care dogmele ce ne sunt atât de dragi se vor confrunta cu provocarea cea mai aprigă. Ţineţi seama de asta când vom lua deciziile astăzi. Se întoarse apoi către un Frate din al Treilea Ordin, care aştepta lângă podium. Frate, cere-le candidaţilor să ni se alăture.

Cele două potenţiale Aspecte fură aduse în sală, o femeie abia trecută de treizeci de ani şi un bărbat pe care Vaelin îl mai văzuse, cu chip ascuţit şi îmbrăcat în robă neagră: Tendris Al Forne. Femeia fu prezentată ca Stăpâna Liesa Ilnien din al Doilea Ordin, simplă şi senină, în veşminte mohorâte, care privea cu acceptare calmă.

Spre deosebire de ea, Tendris Al Forne din al Patrulea Ordin se uita la ocupanţii sălii cu o furie care părea aproape sfidare; neobişnuita bună dispoziţie pe care Vaelin i-o zărise cu trei ani în urmă dispăruse în acea zi, însă fanatismul dăinuia. El cercetă iute feţele celor prezenţi, se opri la Vaelin şi încuviinţă scurt din cap.

— Aceştia doi se prezintă în faţa noastră pentru a fi recunoscuţi, se adresă Colvis reprezentanţilor Ordinelor. Credinţa cere să ne întâlnim pentru a examina meritele numirii lor. Şi acum să auzim întrebări.

Hendrahl ridică primul mâna şi-şi adresă întrebarea către Liesa Ilnien.

— Regretatul Aspect pe care doreşti să-l înlocuieşti…

începu el, după care se opri pentru a tuşi zgomotos într-o batistă din dantelă… A slujit ca Aspect al celui de-al Doilea Ordin vreme de peste douăzeci de ani. Crezi că tu poţi să oferi acelaşi nivel de experienţă?

Femeia răspunse fără ezitare şi cuvintele îi curseră de pe buze cu uşurinţă, în tonuri precise şi egale.

— Un Aspect nu necesită experienţă. Un Aspect este un Frate sau o Soră care întrupează cel mai bine valorile Ordinului său.

— Iar tu cutezi să te consideri întruparea Ordinului tău? întrebă Hendrahl îmbujorându-se uşor, deşi lui Vaelin i se păru că furia lui era mai degrabă afectată.

— Eu cutez să mă judec în toate privinţele, replică Liesa Ilnien. Credinţa ne învaţă să fim propriii noştri judecători, fiindcă doar noi ne putem cunoaşte cel mai bine inima.

— Stăpână Liesa, rosti Elera înainte ca Hendrahl să poată răspunde, ai călătorit mult prin Tărâm?

— Am vizitat toate cele patru Fiefuri şi am petrecut un an în misiune în Ţinuturile de Miazănoapte, încercând să duc Credinţa la triburile de călăreţi de pe marile câmpii.

— O misiune nobilă. Ai avut succes?

— Din păcate, călăreţii aceia tind să-i ocolească pe străini şi nu renunţă la propriile amăgiri. Dacă voi fi binecuvântată de avansarea la gradul de Aspect, sper să trimit mai multe misiuni în miazănoapte. Credinţa este o binecuvântare ce trebuie împărtăşită şi dincolo de hotarele noastre.

— O asemenea grijă faţă de lumea exterioară, spuse Colvis, ar părea să contrazică valorile Ordinului tău, care a fost dintotdeauna bastionul contemplaţiei şi al meditaţiei, ferit de furtunile ţinuturilor noastre. O astfel de muncă nu ar avea oare de suferit, dacă te vei preocupa mai mult de asprimea lumii materiale?

— Pentru a contempla, trebuie să ai ce contempla. O viaţă fără experienţă nu oferă şansa contemplării. Cei

care nu au trăit nu pot medita asupra tainelor vieţii.

Vaelin fu impresionat de logica femeii, dar simţi în acelaşi timp agitaţia maeştrilor din sală şi auzi murmure de conversaţii pe toate băncile. Lângă el, Caenis scria de zor.

Arlyn ridică un braţ şi rumoarea încetă imediat.

— Stăpână Ilnien, de ce crezi că a fost asasinat Aspectul tău?

Femeia plecă fruntea pentru o clipă, cu chipul încordat de tristeţe.

— Există oameni care doresc să ne distrugă Credinţa, ridică ea capul şi-l privi în ochi pe Arlyn, iar tonul până atunci măsurat şovăi uşor. Nu-mi pot închipui cine sunt ei sau de ce ar vrea să facă asta.

De lângă ea, Fratele Tendris Al Forne vorbi pentru prima dată:

— Dacă Sora noastră nu-şi poate închipui cine ne-ar ataca, s-ar putea să pot eu.

— Deocamdată nu ai fost întrebat, îi atrase atenţia Colvis.

— Arată-ţi respectul pentru această ocazie, tinere, rosti Hendrahl şuierând uşor.

Vaelin văzu că pe batista lui Hendrahl erau pete de sânge.

— Nu dau dovadă de lipsă de respect, replică Al Forne, ci doar adevărul, un adevăr pe care unii dintre noi par să se teamă să-l rostească.

— Ce adevăr este acela? întrebă Elera.

Al Forne tăcu şi inspiră adânc, ca şi cum şi-ar fi adunat puterile. Alături de Vaelin, ciotul de cărbune al lui Caenis aştepta nerăbdător deasupra pergamentului.

— Noi am fost mulţumiţi de noi înşine, zise Al Forne în cele din urmă. Ne-am îngăduit să devenim slabi. Cândva, al Şaselea Ordin lupta numai împotriva duşmanilor Credinţei, dar acum patrulează hotarele acestui Tărâm la ordinele Coroanei, iar sectele de Tăgăduitori îşi adună forţele fără împotrivire. Cândva, al

Patrulea Ordin oferea lecuire doar acelora care erau adevăraţi adepţi ai Credinţei, însă acum îşi deschide braţele tuturor, până şi necredincioşilor, care îşi sporesc astfel puterea şi încrederea în ştiinţa că pot complota împotriva noastră, pentru că noi oricum îi vom tămădui. Ordinul meu păstra cândva consemnări despre sectele şi practicile Tăgăduitorilor, vechi de multe veacuri, totuşi cu nici trei luni în urmă ele au fost distruse pentru a face loc consemnărilor regale pe care trebuie să le păstrăm acum. Ştiu că ceea ce spun poate înfuria sau şoca pe mulţi dintre voi, dar, credeţi-mă, Fraţi şi Surori, noi am legat prea strâns Credinţa de Tărâm şi de Coroană. Şi de aceea suntem atacaţi, pentru că duşmanii ne văd slăbiciunile, chiar dacă noi nu le zărim.

Tăcerea fu palpabilă şi o întrerupse doar furia sugrumată a lui Hendrahl care izbuti să icnească:

— Vii înaintea noastră revărsând această… această *erezie* şi te mai aştepţi să fii numit Aspect?

— Vin înaintea voastră ca să rostesc adevărul, cu speranţa că, fără îndoială, Credinţa noastră va reveni pe calea ei adevărată. Cât despre aprobarea voastră, nu am nevoie de ea. Eu reprezint alegerea Ordinului meu. Alegerea mea n-a avut contracandidat şi nimeni altul nu va veni în faţa voastră. Articolele Credinţei afirmă că voi trebuie să fiţi consultaţi înainte de ascensiunea mea, atât, şi nimic mai mult. Nu am dreptate, Aspect Colvis?

Bătrânul încuviinţă scurt din capul lui sur, fie prea şocat, fie prea scandalizat ca să vorbească.

— Acestea fiind zise, aţi fost deci consultaţi şi vă mulţumesc tuturor pentru atenţia acordată. Vă rog doar să ţineţi seama de spusele mele. Acum trebuie să revin la Ordinul meu, fiindcă am multe de făcut.

Se înclină şi se răsuci, pentru a părăsi cu pas energic sala.

Conclavul explodă de furie, adunarea se ridică în picioare şi-şi răcni mânia spre spinarea lui Al Forne, iar cuvintele „eretic” şi „trădător” se auziră cel mai sonor

printre strigăte. Al Forne nu se întoarse, ci părăsi sala fără să încetinească pasul ori să arunce vreo privire îndărăt. Tumultul continuă însă, iar peste vacarm se auziră îndemnuri de trecere la fapte; unii maeştri îl implorară pe Aspectul Arlyn să-l aresteze pe Al Forne şi să-l arunce în Temniţa-neagră, dar Arlyn rămase tăcut şi nemişcat. Lângă Vaelin, Caenis îşi terminase pergamentele şi scotocea disperat prin buzunare în căutare de hârtiuţe.

— S-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? îl întrebă Vaelin descoperind că trebuia să strige pentru a fi auzit.

— Niciodată, îi răspunse celălalt şi, găsind o bucăţică de pergament, se apucă să mâzgălească grăbit. Niciodată în istoria Credinţei!

CAPITOLUL 7

Toamna aduse Încercarea Arcului. Şi pe aceasta o trecură toţi Fraţii novici. În mod previzibil, Caenis, Nortah şi Dentos excelară, pe când Barkus şi Vaelin se dovediră doar acceptabili, cel puţin după standardele Ordinului. Fură răsplătiţi cu permisiunea de a participa la iarmarocul de Miezul-verii, amânat cu două luni din pricina răzmeriţelor.

Vaelin şi Nortah au preferat să rămână în Casă. Se zvonea că Ciorile nu uitaseră afrontul şi părea stupid să provoace răzbunare chiar în locul unde fuseseră umilite. În plus, Nortah nu dorea să participe la un eveniment care pentru el era sinonim cu execuţia tatălui său. Îşi petrecură ziua vânând în pădure cu Scrijelitul, al cărui miros fin îi duse iute pe urmele unei căprioare şi Nortah o săgetă în gât de la cincizeci de paşi. Cei doi deciseră să n-o ducă la bucătării, ci s-o tranşeze chiar acolo şi să înnopteze în pădure. Era o seară plăcută, frunzele începutului de toamnă întinseseră o pătură de aramă verzuie pe sol şi raze de soare se strecurau printre ramurile subţiri.

— Există şi locuri mai rele, comentă Vaelin, tăind o felie din pulpa vânatului pe care-l puseseră la frigare peste focul de tabără.

— Îmi aminteşte de casa părintească, spuse Nortah şi-i aruncă Scrijelitului o bucată de carne.

Vaelin îşi ascunse surprinderea. După execuţia tatălui său, Nortah vorbise rareori despre viaţa lui dinainte de Ordin.

— Unde era? Casa ta, vreau să zic…

— În miazăzi: un domeniu de trei sute de acri mărginit de râul Hebril. Casa tatei se afla pe malul Lacului Rihl. Fusese un castel în vremea copilăriei lui, dar îi adusese multe modificări. Aveam peste şaizeci de odăi şi un grajd pentru patruzeci de cai. Călăream adesea prin

păduri, când el nu era la Varinshold în slujba regelui.

— Ţi-a zis ce anume făcea pentru rege?

— Mi-a zis, şi încă de multe ori, fiindcă dorea să învăţ. Într-o zi mi-a spus că-l voi sluji pe prinţul Malcius în acelaşi fel în care el îl slujea pe regele Janus. Datoria familiei noastre era de a fi sfetnicii cei mai apropiaţi ai Coroanei.

Râse scurt şi amar.

— Ţi-a povestit vreodată despre războiul cu meldeneanii?

Nortah îl privi pieziş.

— Te referi la arderea cetăţii lor de către tatăl tău? A pomenit-o doar o singură dată. A spus că meldeneanii nu ne-ar fi putut urî mai mult decât ne urau deja. Ei fuseseră, de altfel, avertizaţi deseori despre ce se va întâmpla dacă nu ne lăsau în pace corăbiile şi ţărmurile. Tata a fost un bărbat pragmatic şi arderea cetăţii lor n-a părut să-l tulbure foarte tare.

— Nu ţi-a spus de ce te-a trimis aici, nu-i aşa?

Nortah clătină din cap. Se întuneca şi văpăile focului străluceau orbitor în ochii săi, iar faţa lui arătoasă se întrezărea rezervată prin umbre.

— A spus că eram fiul lui şi că dorea să mă alătur celui de-al Şaselea Ordin. Ţin minte că se certase cu mama în seara dinainte, ceea ce mi se păruse ciudat, fiindcă nu se certau niciodată, de fapt, vorbeau foarte rar între ei. Dimineaţa mama n-a fost la micul dejun şi nici n-am avut voie să-mi iau rămas-bun de la ea când a venit căruţa după mine. N-am mai văzut-o de atunci.

Amuţiră. Gândurile lui Vaelin îl duceau spre întrebări despre care simţea că ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas nepuse.

— Ştiu la ce te gândeşti, rosti Nortah pe neaşteptate.

— Nu mă gândeam…

— Ba da. Şi ai dreptate. Tata m-a trimis în Ordin fiindcă tu ai fost trimis aici de tatăl *tău.* Ţi-am spus că ei erau rivali, însă nu ţi-am mărturisit totul. Tata îl ura pe

Lordul Bătăliilor, îl dispreţuia. O vreme păruse că nu putea vorbi despre nimic altceva decât despre poziţia lui care era mereu subminată de un măcelar născut în şanţ. Îl irita nespus că tatăl tău era atât de popular în rândul oamenilor, ceva ce tata nu reuşise niciodată. El nu era unul dintre ei, avea sânge nobil, pe când tatăl tău era un om de rând, care urcase pe scara socială pe baza meritelor lui. Când te-a trimis aici, a fost un simbol important de devoţiune faţă de Credinţă şi Tărâm, un sacrificiu public căruia i se putea răspunde într-un singur fel.

— Îmi pare rău…

— N-ai de ce. Amândoi suntem în aceeaşi măsură victimele taţilor noştri. Am avut nevoie de ani de zile pentru a înţelege de ce a procedat aşa, pentru ca într-o bună zi să înţeleg pur şi simplu. El a renunţat la mine pentru a-şi îmbunătăţi poziţia la Curte. Surâse scurt şi lipsit de veselie. Se pare că dragului nostru rege i-a păsat prea puţin de gestul lui.

Eu nu sunt victima tatei, gândi Vaelin. *Mama m-a trimis aici, ca să mă protejeze.* Lăsă gândul acela nerostit, bănuind că lui Nortah i-ar fi venit greu să-l accepte.

— Nu crezi că-i o ironie a sorţii? întrebă Nortah după o vreme. Dacă noi doi n-am fi fost niciodată încredinţaţi Ordinului, cel mai probabil am fi devenit duşmani, aşa cum erau taţii noştri. Şi fiii noştri ar fi fost duşmani, poate chiar şi fiii lor, şi tot aşa… Cel puţin în felul ăsta se încheie vrăjmăşia înainte să fi putut începe.

— Pari aproape mulţumit că te afli în Ordin.

— Mulţumit? Nu, dar accept situaţia. Asta-i viaţa mea acum. Cine poate şti ce va aduce viitorul?

Scrijelitul căscă şi colţii lui sclipiră în lumina focului, apoi veni lângă Vaelin, se lipi de el şi se culcă. Băiatul îl mângâie şi se întinse pe pătură, căutând să găsească forme în nenumăratele stele de deasupra şi aşteptând să-l îmbrăţişeze somnul.

— Eu… simt că am o datorie faţă de tine, zise Nortah.

— O datorie?

— Pentru viaţa mea.

Vaelin înţelese că Nortah încerca să-i mulţumească, în unicul fel în care putea mulţumi cuiva. Nu pentru prima dată, se întrebă ce fel de om ar fi ajuns Nortah dacă tatăl lui nu l-ar fi trimis aici – un viitor Prim Sfetnic? O Spadă a Tărâmului? Poate chiar Lordul Bătăliilor? În acelaşi timp însă se îndoia că ar fi fost genul de om care să-şi dea fiul de acasă doar pentru a-şi întrece rivalul.

— Nu ştiu ce va aduce viitorul, răspunse el într-un târziu, dar bănuiesc că vei avea multe ocazii să-ţi achiţi datoria aceea.

O ciudăţenie a vieţii în Ordin era faptul că instruirea băieţilor devenea tot mai grea pe măsură ce înaintau în vârstă. Părea că abilităţile lor trebuiau intensificate, trebuiau şlefuite ca lama unei spade. Aşa încât, în timp ce toamna se transformă în iarnă, antrenamentele cu spada se dublară, apoi se triplară, până ce păru că nu mai făceau nimic altceva. Sollis deveni unicul lor maestru, ceilalţi fiind acum siluete îndepărtate, preocupate de elevi mai tineri. Spada deveni viaţa lor. Motivul nu era, de altfel, un secret. Anul următor avea să aducă Încercarea Spadei, când aveau să înfrunte cu spada în mână trei condamnaţi şi să triumfe ori să moară.

Antrenamentele cu spada începeau la ceasul al şaptelea şi continuau pe tot restul zilei, cu o pauză pentru masă şi o scurtă exersare cu arcul sau caii. Dimineaţa, maestrul Sollis le arăta o succesiune de mişcări cu spada, mişcându-se ca fulgerul într-un dans de lovituri, parări şi fandări ce durau numai câteva bătăi de inimă şi pe care ei trebuiau să le reproducă. Incapacitatea de a reda identic succesiunea atrăgea o tură de alergare în jurul câmpului de instrucţie. După-amiezile, îşi schimbau spadele cu cele din lemn şi se

atacau în dueluri care le aduceau vânătăi tot mai spectaculoase.

Vaelin ştia că era cel mai bun spadasin dintre ei. Dentos era stăpânul arcului, Barkus nu putea fi înfrânt în lupta corp la corp, Nortah era călăreţul cel mai redutabil, iar Caenis cunoştea sălbăticia ca un lup, însă spada era a lui. Nu putea explica niciodată sentimentul pe care i-l transmitea arma, senzaţia că făcea parte din el, că era o prelungire a braţului său; ataşamentul lui faţă de spadă îi ascuţea percepţiile în luptă, descifra mişcările unui adversar înainte ca acestea să înceapă, para lovituri care l-ar fi doborât pe altul, găsea căi dincolo de apărări care ar fi trebuit să-l încurce. În scurt timp Sollis îl opri să mai lupte cu ceilalţi.

— De acum înainte vei lupta cu mine, îi zise el ţinând în mâini spadele din lemn.

— Sunt onorat, maestre, se înclină Vaelin.

Sollis îl izbi în încheietură şi spada din lemn îi zbură din mână. Vaelin încercă să se retragă, însă Sollis era prea iute şi lama din frasin îl lovi în abdomen, golindu-i plămânii de aer când se prăbuşi la pământ.

— Întotdeauna trebuie să-ţi respecţi adversarul, le spuse Sollis celorlalţi în timp ce Vaelin se străduia să-şi stăpânească fierea care-i urca prin gâtlej. Dar nu prea mult.

Odată cu iarna sosi şi Încercarea Sălbăticiei pentru Frentis şi ei se adunară în curtea interioară pentru a-şi lua rămas-bun de la el, oferindu-i câteva sfaturi.

— Nu intra în peşteri, îi spuse Nortah.

— Omoară şi mănâncă orice poţi găsi, îi zise Caenis.

— Să nu-ţi pierzi cremenea, îi reaminti Dentos.

— Dacă este furtună, îl avertiză Vaelin, stai în adăpost şi nu asculta vântul.

Doar Barkus nu avu nimic de spus. Găsirea trupului lui Jennis în timpul propriei sale Încercări continua să fie o amintire dureroasă şi îşi limită despărţirea la o

bătaie uşoară de palmă pe umărul băiatului.

— Abia aştept, le zise Frentis încântat şi-şi ridică raniţa. Cinci zile dincolo de ziduri. Fără instrucţii şi fără bătăi cu toiagul. Abia aştept!

— Cinci zile de ger şi foame, îi reaminti Nortah.

Frentis înălţă din umeri.

— Am cunoscut foamea. Şi frigul. Bănuiesc c-o să mă reobişnuiesc cu ele destul de repede.

Vaelin era uimit cât de puternic devenise Frentis în cei doi ani de când se alăturase Ordinului. Acum avea aproape înălţimea lui Caenis, iar umerii păreau să i se lăţească de la o zi la alta. La transformările trupului se adăuga schimbarea caracterului său: scheunăturile ce-i coloraseră graiul când venise printre ei dispăruseră aproape complet şi aborda orice provocare cu o încredere oarbă în propriile abilităţi. Nu era de mirare că devenise liderul grupului său, deşi reacţiona adesea faţă de critici prin furie instantanee şi, uneori, prin violenţă.

Îl priviră urcându-se în căruţă alături de ceilalţi băieţi. Maestrul Hutril smuci de hăţuri şi ieşi în căruţă pe poartă, iar Frentis flutură braţul spre ei cu un zâmbet larg pe faţă.

— O să reuşească, îl asigură Caenis pe Vaelin.

— Bineînţeles, confirmă Dentos. Este genul care se întoarce mai gras decât a plecat.

Zilele trecură încet în timp ce ei se antrenară şi-şi oblojiră vânătăile, iar îngrijorarea lui Vaelin pentru Frentis spori cu fiecare dimineaţă. La patru zile după plecarea lui, începu să-i stăpânească gândurile, afectându-i iscusinţa în manevrarea spadei şi acoperindu-l de vânătăi pe care abia dacă le băga în seamă. Nu-şi putea alunga presimţirea sâcâitoare că ceva *nu era în regulă.* Era un sentiment familiar de acum, o umbră peste gândurile sale în care ajunsese să aibă încredere, dar mai intensă acum, agasantă,

persistentă, ca o melodie pe care nu şi-o putea reaminti.

Când trecu a cincea zi, se trezi învârtindu-se pe lângă poartă, strângându-şi mantia în jurul trupului şi scrutând întunericul după semne ale căruţei ce-l readucea pe Frentis la siguranţa din Casa Ordinului.

— Da’ ce facem noi aici? întrebă Nortah, cu chipul schimonosit de gerul pătrunzător al serii de iarnă.

Ceilalţi erau în odaia din turn. Instruirea din acea zi fusese mai dură decât de obicei şi aveau tăieturi de îngrijit înainte de cină.

— Îl aştept pe Frentis, răspunse Vaelin. Du-te înăuntru dacă ţi-e frig.

— N-am zis că mi-e frig, mormăi Nortah şi rămase locului.

În cele din urmă, când cerul senin al iernii se întunecă şi răsăriră stelele, se zări căruţa; maestrul Hutril se apropia de poartă cu patru băieţi, cu trei mai puţini decât plecaseră cu cinci zile în urmă, şi Vaelin ştiu, chiar înainte ca roţile să hurducăie pe pietrele caldarâmului, că Frentis nu se afla printre ei.

— Unde-i? îl întrebă pe Hutril când opri.

Maestrul îi ignoră impoliteţea şi se mulţumi să-l privească rigid şi neutru.

— N-a fost acolo, rosti el coborând din căruţă. Trebuie să vorbesc cu Aspectul. Rămâi aici.

După care porni spre odăile Aspectului. Vaelin izbuti să aştepte doar zece secunde şi se grăbi în urma lui.

Hutril rămase câteva minute interminabile cu Aspectul, după aceea ieşi şi trecu pe lângă Vaelin fără să-i arunce vreo privire, ignorându-i întrebările. Uşa Aspectului rămase ferm închisă şi Vaelin se pomeni înaintând, ca să ciocănească.

— Nu! îl prinse Nortah de încheietură. Ai înnebunit?

— Trebuie să ştiu.

— Trebuie s-aştepţi.

— Ce s-aştept? Tăcere? Absenţa oricărui semn că el ar fi existat vreodată? Ca Mikehl sau Jennis? Aprindem un

foc, rostim câteva vorbe şi altul dintre noi dispare, uitat.

— Încercarea Sălbăticiei este aspră…

— Nu şi pentru el! Pentru el nu-nsemna nimic…

— Nu poţi să ştii asta. Nu poţi să ştii ce s-ar fi putut întâmpla dincolo de ziduri.

— Eu ştiu că foametea şi frigul nu l-ar fi răpus niciodată. Era prea puternic.

— În ciuda puterii lui, nu era decât un copil. Aşa cum am fost şi noi când ne-au trimis în frig şi întuneric, ca să ne descurcăm singuri.

Vaelin îşi eliberă mâna cu un gest furios, apoi îşi trecu degetele prin păr, frustrat.

— Nu cred că Frentis a fost vreodată copil.

Sunetul de cizme pe piatră le abătu atenţia spre coridor şi-l văzură pe maestrul Sollis venind către ei.

— Ce căutaţi aici? întrebă el oprindu-se înaintea uşii Aspectului.

— Aşteptăm veşti despre Fratele nostru, replică Vaelin sec.

Sollis îşi trădă doar un fior scurt de mânie, după care apăsă clanţa.

— Atunci aşteptaţi, rosti el şi intră.

Trecură numai cinci minute, dar li se părură un ceas. Brusc, uşa se deschise şi Sollis făcu un gest din cap, indicându-le să intre. Aspectul era în spatele biroului său, cu chipul prelung, la fel de inexpresiv ca întotdeauna, însă privirea pe care o îndreptă către Vaelin era gânditoare, ca şi cum ceea ce urma să spună ar fi avut mai multă importanţă decât ar fi ştiut băiatul.

— Frate Vaelin, rosti el, ştii dacă Fratele Frentis are duşmani în afara acestor ziduri?

Duşmani… Vaelin simţi cum i se strânge inima. *L-a găsit. Nu l-am putut proteja.*

— Da, Aspect, replică el cu glas încărcat de tristeţe, există un duşman, căpetenia frăţiei criminale din Varinshold. Înainte de a ni se alătura, Fratele Frentis l-a lăsat fără un ochi, cu un cuţit. Am auzit că omul acela îi

poartă duşmănie.

Sollis pufni exasperat şi Nortah, în chip neobişnuit pentru el, păru a nu-şi mai găsi cuvintele.

— Şi nu te-ai gândit, întrebă Aspectul, să ne împărtăşeşti această informaţie mie sau maestrului Sollis?

Vaelin nu putu decât să clatine din cap în tăcere amorţită.

— Idiot arogant ce eşti! rosti clar şi răspicat Sollis.

— Da, maestre.

— Ce-a fost a fost, zise Aspectul. Ai vreo idee unde l-ar fi putut duce pe Fratele nostru bărbatul acela fără un ochi?

Vaelin tresări.

— E viu?

— Maestrul Hutril a găsit un trup, însă nu era Fratele Frentis, deşi mortul avea împlântat în piept un jungher de vânătoare al Ordinului nostru. Existau semne ale unei lupte aprige, câteva urme de sânge, dar nu şi Fratele Frentis.

Ei ştiau că el era acolo. Ce *idiot am fost să cred că slugile Chiorului nu-l vor găsi! Probabil că au urmărit căruţa şi l-au capturat viu.* Îşi reaminti cuvintele lui Gallis „Căţărătorul”: *Chioru’ spune că, atunci când îl va găsi, va dura un an să-l jupoaie de viu…*

— Îl voi găsi eu, îi spuse Aspectului cu glas rece şi sigur pe sine. Îi voi ucide pe cei care l-au răpit şi-l voi aduce înapoi în Ordin. Viu sau mort.

Ochii Aspectului se îndreptară spre Sollis.

— Ce-ţi trebuie? întrebă maestrul.

— O jumătate de zi în afara zidurilor, Fraţii mei şi câinele meu.

Scrijelitul îi urmă fără împotrivire spre poarta cetăţii; fericirea lui iniţială faţă de noutatea ieşirii din Casa Ordinului fusese potolită de seriozitatea evidentă a băieţilor. Părea să ştie ce se aştepta din partea lui;

adulmecase ciorapul pe care-l găsiseră sub patul lui Frentis şi se repezise imediat către poartă, cu un schelălăit scurt. Ei alergară în urma lui, străduindu-se să nu-l scape din vedere. Copoiul-de-sclavi impuse o viteză nebună, gonind în zigzag pe străduţele lăturalnice ale cetăţii. Vaelin nu fu deloc surprins când îi conduse în pătrarul de miazăzi.

Străzile erau în mare parte pustii, cu excepţia obişnuiţilor beţivi şi târfe, care preferară să dispară iute la vederea a cinci Fraţi din al Şaselea Ordin care alergau după un dulău foarte mare. În cele din urmă, Scrijelitul se opri şi rămase încordat şi nemişcat, aşa cum făcea când indica urma vreunui animal la vânătoare. Botul lui era îndreptat spre o tavernă cuibărită într-o fundătură întunecată, a cărei firmă de deasupra uşii anunţa: „Ursul negru”. Lumina trecea palid prin ferestre şi se putea auzi vacarmul veseliei provocate de băutură.

Scrijelitul începu să mârâie, încet, dar fioros.

Vaelin îngenunche şi-l bătu uşor cu palma pe cap.

— Stai aici, îi porunci el.

Câinele scânci plângăreţ când ei înaintară către local, totuşi nu se clinti.

— Care-i planul? întrebă Dentos când se opriră în faţa uşii.

— M-am gândit să-i întreb unde-i Frentis, replică Vaelin. După aceea m-aştept să aflăm dacă suntem cu adevărat pe atât de bine pregătiţi pe cât ne credem.

Voioşia zgomotoasă a celor dinăuntru amuţi instantaneu la vederea lor. Chipuri în general nespălate şi prematur îmbătrânite îi priviră cu un amestec de teamă şi ură palpabilă. Bărbatul dinapoia tejghelei barului era voinic, chel şi în mod evident deloc încântat să-i vadă.

— Bună seara, domnule! îl salută Nortah, păşind spre el. Frumos local ai aici.

— Nu-i primim pe cei din Ordin, replică barmanul şi

Vaelin zări pelicula de sudoare de pe buza lui superioară. N-aveţi voie să intraţi aici. Nu-i locu' vostru.

— Nu te nelinişti, bunule om, îl bătu Nortah cu mâna pe umăr. Noi nu vrem necazuri. Nu-l vrem decât pe Fratele nostru. Cel care a înfipt un cuţit în ochiul stăpânului vostru acum câţiva ani. Fii de treabă şi spune-ne unde este, şi n-o să te ucidem nici pe tine, nici pe vreunul dintre muşteriii tăi.

Un mormăit de furie trecu prin tavernă şi barmanul îşi linse buzele; transpiraţia îi lucea acum pe tot craniul pleşuv. Pentru o clipită, ochii îi fugiră în dreapta, după care reveniră la Nortah.

— Aici nu se găsesc Fraţi ai Ordinului, zise el.

Nortah îi oferi unul dintre zâmbetele lui cele mai reuşite.

— Dă-mi voie să fiu de altă părere. Spune-mi, ştiai că un om poate trăi şi câteva ceasuri, în dureri groaznice, bineînţeles, după ce i-a fost spintecat stomacul?

Vaelin urmări direcţia căutăturii scurte a barmanului, dar nu văzu decât picioarele băutorilor foindu-se nervos şi podeaua prăfuită, cu excepţia unui petic curat în apropiere de vatră, mare de un metru pătrat. Când înaintă într-acolo, pentru a privi mai îndeaproape, de la o masă se ridică un ins musculos, cu încheieturile falangelor late şi nasul turtit, trăsături care-i caracterizau pe luptătorii profesionişti.

— Unde crezi că…

Vaelin îl izbi în gât fără să se oprească din mers, trimiţându-l să se sufoce pe scândurile prăfuite ale podelei. Urmă un vacarm de scrâşnete de scaune, când se ridicară şi alţi muşterii, iar un murmur de furie crescu printre ei. Vaelin se ghemui şi inspectă peticul curat, care se dovedi a fi o trapă. *Bine făcută*, judecă el pipăind îmbinările cu vârfurile degetelor.

— N-aveţi niciun drept aici! răcni barmanul, când el se ridică în picioare. N-aveţi dreptu' să intraţi aici, să loviţi clienţi şi să împărţiţi ameninţări. N-aveţi dreptu'!

Dinspre consumatorii din tavernă se auziră mormăituri sonore de aprobare: majoritatea se sculaseră acum şi mulţi ţineau în mâini junghere şi reteveie.

— Bastarzii Ordinului! scuipă unul dintre ei fluturând un şiş cu lamă lată. V-aţi băgat nasurile unde n-ar fi trebuit. O să vi le scurtăm noi acu’.

Spada lui Nortah ieşi din teacă precum o ceaţă şi bărbatul cu şiş se holbă la degetele lui retezate, iar lama zăngăni pe podea.

— Ai grijă cum vorbeşti, domnule, îl avertiză sever Nortah.

Restul mulţimii se retrase puţin şi tăcerea se prelungi, întreruptă doar de gemetele cuţitarului care-şi strângea la piept mâna mutilată şi de icnetele stridente ale luptătorului care fusese doborât de Vaelin. *Le este frică*, înţelese Vaelin privindu-le chipurile. *Totuşi, nu într-atât de frică, încât să dea bir cu fugiţii. Îşi găsesc puterea în faptul că sunt numeroşi*.

Vârî degetele în gură şi fluieră, o singură dată, ascuţit şi sonor. Se aşteptase ca Scrijelitul să folosească uşa, dar se păru că dulăul considerase fereastra un obstacol mai comod. Cioburi de sticlă explodară prin tavernă şi masa întunecată de muşchi mârâind ateriză în mijlocul încăperii, pocnind sălbatic din fălci spre orice muşteriu care avusese ghinionul să fie mai aproape.

Localul se goli în câteva secunde, cu excepţia celor doi răniţi şi a barmanului care ţinea strâns o bâtă ameninţătoare şi gâfâia de frică.

— De ce mai stai aici? îl întrebă Dentos.

— Dacă fug fără să mă lupt, o să m-omoare, răspunse chelul.

— Chioru’ va fi mort până dimineaţă, îl asigură Vaelin. Pleacă.

Barmanul le mai aruncă o ultimă privire neliniştită, apoi azvârli bâta şi ieşi în goană prin uşa din spate.

— Barkus, dă-mi o mână de ajutor, rosti Vaelin.

Îşi vârâră jungherele de vânătoare între scândurile podelei şi trapă şi ridicară capacul. Dedesubt se vedea un beci slab iluminat; Vaelin zări văpăi pâlpâind pe piatra aflată la trei metri mai jos. Se dădu un pas înapoi, scoase spada din teacă şi se pregăti să sară. Scrijelitul însă găsise o urmă proaspătă şi nu văzu niciun alt motiv ca să mai zăbovească. Se năpusti pe lângă el şi dispăru în gaură. După două secunde ţipetele de şoc şi durere, amestecate cu mârâiturile ameninţătoare ale copoiului îi anunţară că acesta găsise duşmani.

— Crezi că mai lasă ceva şi pentru noi? îi făcu Barkus cu ochiul.

Vaelin sări în beci, ateriză pe pardoseala din stâncă, se rostogoli şi se ridică în picioare cu spada întinsă înainte. Fraţii lui îl urmară rapid. Beciul era lung de vreo şase metri, cu torţe fixate în pereţi şi un tunel care dispărea în dreapta. În beci erau două trupuri aparţinând unor bărbaţi masivi cu beregatele sfâşiate. Scrijelitul stătea deasupra unuia şi-şi lingea botul însângerat. Zărindu-l pe Vaelin, schelălăi scurt şi porni prin tunel.

— A dat peste urma mirosului.

Vaelin luă o torţă de pe perete şi porni după câine.

Tunelul părea să nu se mai termine, deşi probabil că nu alergaseră decât câteva minute după Scrijelit, când dădură de o sală mare şi boltită: o construcţie veche, cu placaj din cărămizi care se ridica de jur împrejur pentru a se uni într-un plafon înalt şi elegant. Câteva trepte placate coborau la o zonă netedă, circulară, unde se afla o masă mare din lemn de stejar, acoperită de vase desperecheate din aur şi argint. La masă stăteau şase bărbaţi, care jucau cărţi; în faţa lor se zăreau monede. Se holbară cu uimire vădită la Vaelin şi Scrijelit.

— În numele Credinţei, cine mai eşti şi tu? întrebă unul dintre ei, un bărbat înalt cu chip cadaveric.

Vaelin observă arbaleta încărcată de pe scaunul de lângă el. Toţi ceilalţi cinci bărbaţi aveau la îndemână

spade sau topoare.

— Unde-i Fratele meu? întrebă el.

Bărbatul care vorbise se uită când la el, când la Scrijelit, îi văzu sângele de pe bot, apoi păli vizibil când Barkus şi ceilalţi ieşiră din tunel.

— Ai sosit în locul greşit, Frate, rosti el şi Vaelin admiră efortul pe care-l depuse pentru a-şi stăpâni tremurul vocii. Chioru' nu-i încântat să…

Mâna lui ţâşni spre arbaletă. Scrijelitul se transformă într-o ceaţă de muşchi şi colţi, care sări peste masă şi-l înşfăcă de grumaz, astfel că săgeata arbaletei lovi tavanul. Ceilalţi bărbaţi se ridicară imediat, cu armele în mâini; deşi păreau speriaţi, niciunul nu vădea intenţia de a fugi. Vaelin socoti că discuţiile nu-şi mai aveau rostul.

Insul robust pe care-l atacă încercă să fenteze către stânga şi să-l lovească imediat cu toporul de jos în sus pe sub gardă, dar era mult prea lent şi vârful spadei lui Vaelin îi străpunse gâtul înainte să fi putut măcar să înceapă mişcarea. Bolborosi înecat, cu ochii holbaţi, şi din gură i se prelinse sânge. Vaelin îşi retrase spada, lăsându-l să se prăbuşească pe podea, zbătându-se.

Se întoarse şi văzu că Fraţii lui îi doborâseră deja pe ceilalţi patru. Încruntat, Barkus îşi ştergea lama spadei pe vesta celui pe care-l ucisese, de sub care se lăţea o baltă de sânge gros. Dentos se aplecase ca să recupereze un cuţit pentru aruncat din pieptul inamicului său şi lui Vaelin i se păru că clipea repede, stăvilindu-şi lacrimile. Nortah privea în jos la bărbatul pe care-l omorâse; sângele picura de pe spada lui lăsată în jos, iar chipul îi era o mască încremenită. Doar Caenis nu părea afectat, îşi scutura arma de sânge şi lovea cu piciorul în leşul din faţa lui pentru a se asigura că era mort. Vaelin ştia că prietenul lui mai ucisese, însă răceala aceea i se păru tulburătoare. *Să nu fiu totuşi singurul ucigaş adevărat dintre noi*? se întrebă el.

Scrijelitul trase pentru ultima oară cu fălcile de

beregata bărbatului înalt şi-i rupse gâtul cu un trosnet sonor. Îi dădu apoi drumul şi ocoli încăperea, încreţind nasul în căutarea mirosului lui Frentis.

— Interesantă construcţie, spuse Caenis apropiindu-se de una dintre coloanele care se ridicau până la boltă şi trecându-şi palma peste placajul din cărămidă. Şi foarte bine realizată. Azi nu mai vezi asemenea meşteşug în cetate. Locul ăsta-i foarte vechi.

— Am crezut că face parte din canalizare, rosti Dentos sec.

Stătea cu spatele la cel pe care-l omorâse şi avea braţele strâns încrucişate peste piept, înfiorându-se la răstimpuri ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Nici vorbă, răspunse Caenis. Asta-i altceva, sunt sigur. Uitaţi-vă la desenul ăsta, indică el un basorelief ciudat săpat în cărămidă. O carte şi o pană. Este o emblemă foarte veche a Credinţei, care semnifică al Treilea Ordin, o pecete care nu s-a mai folosit de mult. Locul ăsta datează din primii ani ai cetăţii, când Credinţa abia se născuse.

Atenţia lui Vaelin era aţintită în principal asupra Scrijelitului, totuşi fu atras de cuvintele lui Caenis. Uitându-se în jurul sălii, văzu că erau şapte coloane ce se ridicau către plafon şi că fiecare avea săpată altă emblemă la bază.

— Cândva au fost şapte, murmură el.

— Bineînţeles! se entuziasmă Caenis şi începu să inspecteze pe rând coloanele. Şapte coloane. Asta-i dovada, Frate! Cândva au fost şapte.

— Ce tot bolborosiţi acolo? întrebă Nortah, căruia îi revenise culoarea în obraji.

Spre deosebire de Dentos, părea că nu-şi putea desprinde ochii de la trupul inamicului pe care-l ucisese, iar spada îi era tot însângerată.

— Şapte coloane, răspunse Caenis. Şapte Ordine. Ăsta-i un templu străvechi al Credinţei. Se opri lângă o coloană şi-i cercetă cu atenţie pecetea. Un şarpe şi un

pocal, anunţă el. Pun rămăşag că asta-i emblema celui de-al Şaptelea Ordin.

— Al Şaptelea Ordin? Nortah ridică în sfârşit ochii de la leş. Nu există un al Şaptelea Ordin.

— Acum nu mai există, încuviinţă Caenis. Dar cândva…

— Să lăsăm povestea asta pentru altă dată, interveni Vaelin şi se întoarse către Nortah. O să-ţi ruginească lama dacă n-o cureţi.

Barkus examina bogăţiile de pe masă, trecându-şi palmele peste aur şi argint.

— Frumoase lucruşoarele astea, zise el admirativ. Dacă aş fi ştiut, îmi aduceam un sac.

— Mă-ntreb de unde le au? zise Dentos cântărind în mână o farfurie din argint cu gravuri bogate.

— Le-au furat, replică Vaelin. Luaţi ce vreţi, numai să nu vă îngreunaţi.

Scrijelitul scheună scurt, cu botul îndreptat spre peretele masiv din stânga lui Vaelin. Barkus se apropie să-l cerceteze şi-l lovi de câteva ori cu pumnul.

— Un perete obişnuit, anunţă el.

Copoiul se apropie de baza peretelui, adulmecă sonor, apoi începu să tragă cu ghearele de mortar.

— Poate că-i o uşă secretă. Caenis se apropie şi-şi trecu palmele peste suprafaţa cărămizilor. S-ar putea ca pe undeva să fie o pârghie sau un zăvor.

Vaelin luă toporul din mâna inertă a bărbatului pe care-l ucisese şi începu să lovească în perete. Izbi întruna, până ce în cărămizi apăru o gaură. Scrijelitul scheună iarăşi, însă Vaelin nu avea nevoie de simţurile lui pentru a şti ce se afla de partea cealaltă, simţea el însuşi destul de clar izul dulceag şi greţos al descompunerii.

Schimbă o uitătură cu Fratele Caenis, care-l privi înţelegător.

Frentis… Dorea să fie un Frate… Dorea să fie ca tine…

Îşi redublă eforturile cu toporul, iar cărămizile şi mortarul explodară într-un nor de praf roşu şi cenuşiu. Fraţii i se alăturară cu uneltele pe care le putură găsi: Barkus avea o secure de la un inamic răpus, iar Dentos un picior de scaun. În scurt timp demolară suficient din perete ca să poată intra.

Camera dinapoia lui era lungă şi îngustă, iar torţele din pereţi ofereau suficientă lumină ca să înfăţişeze o scenă de coşmar.

— Pe Credinţă! exclamă Barkus şocat.

Leşul spânzura din tavan, cu gleznele în lanţuri şi braţele legate peste piept cu o curea din piele. Era clar că atârna acolo de câteva zile, deoarece carnea cenuşie era moale şi începuse să se desprindă de pe oase. Rana căscată în gât dovedea cauza morţii. Sub el se afla un vas, negru de sânge închegat. În cameră mai spânzurau alte cinci trupuri, toate cu gâtlejurile retezate şi cu vase dedesubt, care se legănau uşor în curentul slab ce pătrundea prin peretele spart. Duhoarea era copleşitoare. Scrijelitul îşi încreţi nările, simţind miasma de putreziciune, şi rămase în preajma peretelui, cât mai departe de leşuri. Dentos găsi un colţ în care să vomite. Vaelin se luptă cu imboldul de a-l imita şi trecu de la un cadavru la altul, silindu-se să verifice toate chipurile, dar găsi doar necunoscuţi.

— Ce-i asta? întrebă Barkus uimit şi îngreţoşat. Ai zis că insul ăsta-i doar un tâlhar.

— Pare a fi un tâlhar cu ambiţii considerabile, replică Nortah.

— Aici nu mai este vorba despre jafuri, rosti Caenis încetişor privind cu luare-aminte un leş spânzurat. Aici este… altceva. Îşi îndreptă privirea spre vasul cu sânge negru de dedesubt. Altceva, cu totul diferit.

— Ce ar putea…? începu Nortah, însă Vaelin ridică o mână în semn de avertisment.

— Ascultaţi! şuieră el.

Se auzea slab: un sunet ciudat, glasul unui bărbat

care psalmodia. Cuvintele nu se puteau distinge, erau străine. Vaelin porni în direcţia sunetelor, spre o nişă, unde găsi o uşă întredeschisă. Cu spada în mână, deschise uşa cu vârful cizmei. În spatele ei se afla altă încăpere, tăiată grosolan în stâncă şi scăldată în strălucirea roşie a flăcărilor; umbre negre pâlpâiau peste o scenă care-l făcu să-şi înăbuşe un strigăt.

Frentis fusese legat de un cadru din lemn în faţa unui foc deschis care duduia. Gura îi fusese astupată cu un căluş. Era gol puşcă şi trunchiul îi era însemnat de o mulţime de tăieturi ce formau un desen ciudat, din care sângele şiroia în jos pe trup. Ochii îi erau larg deschişi, încărcaţi de agonie. La vederea lui Vaelin, se lărgiră şi mai mult.

Lângă Frentis se afla un bărbat cu un cuţit, dezbrăcat până la brâu; forţa îi era evidentă în muşchii înnodaţi ai braţelor şi liniile ascuţite, dure ale chipului… un chip cu un singur ochi. Găvanul gol fusese acoperit cu o piatră neagră şi netedă, care reflectă un singur punct roşu de lumină dinspre foc, când se întoarse către Vaelin.

— Aha, rosti el. Tu trebuie să fii probabil mentorul.

Până atunci Vaelin nu dorise niciodată să ucidă cu adevărat, nu simţise niciodată o patimă reală de sânge. Însă acum dorinţa clocotea în el ca un cântec de furie care-i înceţoşa judecata. Degetele i se încleştară pe mânerul spadei când înaintă ca să atace…

Nu ştiu niciodată ce se întâmplase, nu înţelese niciodată cu adevărat paralizia care-i cuprinse membrele, dar se pomeni răşchirat pe podea, cu plămânii pe neaşteptate goliţi de aer şi spada căzându-i, zăngănind, din mână. Îşi simţea mâinile şi picioarele îngheţate. Se strădui să se ridice, totuşi nu se putea împinge în pardoseală şi dădea doar din mâini ca un beţiv care-şi pierduse simţurile, în vreme ce bărbatul cu un singur ochi se îndepărtă de Frentis şi cuţitul lui sclipi ca un dinte galben pătat de sânge în lumina flăcărilor.

— Hei! răcni Barkus, năpustindu-se alături de ceilalţi.

A sosit clipa morţii, Chiorule!

Bărbatul ridică braţul cu un gest aproape neglijent şi o perdea de foc se înălţă dinaintea Fraţilor lui Vaelin, silindu-i să se retragă. Peretele de foc se întindea pe toată lăţimea sălii, din podea până în tavan, o barieră neîntreruptă de văpăi învolburate.

— Îmi place focul, zise Chiorul şi se întoarse cu faţa la Vaelin. Dansul lui este de-a dreptul frumos, nu crezi?

Vaelin se strădui să-şi strecoare mâna pe sub mantie ca să tragă jungherul, dar constată că mâna nu putea decât să-i tremure nestăpânit.

— Eşti puternic, remarcă bărbatul. Cei mai mulţi nu se mai pot clinti deloc.

Se uită la Frentis, cu ochii holbaţi, cu sângele prelingându-i-se din tăieturi şi trupul gol sforţându-se din toate puterile în legături.

— Ai venit aici pentru el, continuă Chiorul. Tu eşti cel care mi-a spus că va veni să mă omoare. Al Sorna, Şoimul-negru războinic, ucigaş, asasin, prăsila Lordului Bătăliilor. Am auzit de tine. Tu ai auzit de mine? rânji el fără veselie.

Spre propria surprindere, Vaelin constată că mai putea să scuipe. Scuipatul căzu pe cizmele Chiorului.

Zâmbetul acestuia dispăru.

— Văd că da. Mă-ntreb ce ai auzit? Că sunt un tâlhar? O căpetenie a tâlharilor? Adevărat, desigur, însă doar parţial. A trebuit desigur să-mi ucizi câţiva oameni ca să ajungi aşa departe. Nu te-ai întrebat de ce n-au fugit ei? De ce se temeau mai mult de mine decât de tine?

Chiorul se lăsă pe vine, îşi apropie chipul de al lui Vaelin şi şuieră:

— Vii aici, cu spada, Fraţii şi câinele tău şi n-ai habar cât de neînsemnat eşti!

Îşi întoarse faţa, arătându-i piatra neagră din găvan.

— Ai fi iertat dacă ai crede că ăsta a fost un blestem. De fapt, a fost un dar, un dar minunat pentru care ar trebui să-i mulţumesc Fratelui tău mai tânăr. Câtă

putere mi-a dat el! O putere îndeajuns de mare ca să domnesc peste toate lepădăturile cetăţii. M-am întronat rege al hoţilor şi ucigaşilor, am mâncat din farfurii de argint şi mi-am satisfăcut poftele cu târfele cele mai iscusite. Am tot ce şi-ar putea dori un bărbat, însă există un lucru pe care nu-l pot uita, un lucru care-mi tulbură somnul... Se ridică şi porni spre Frentis. Durerea cauzată de un căţelandru din şanţ care mi-a străpuns ochiul c-un cuţit.

Frentis se zbătu în legături, cu chipul deformat de ură şi furie, şi Vaelin putu auzi obscenităţile înfundate pe care încercă să le scuipe prin căluş.

— N-a vrut să vorbească, să ştii, i se adresă Chiorul peste umăr. Ar trebui să fiţi mândri de el. A refuzat să împărtăşească secretele Ordinului vostru, deşi acum, când te afli chiar tu aici, cutez să cred că voi afla răspunsuri la toate întrebările mele.

Lipi vârful cuţitului de pieptul lui Frentis, îl adânci un centimetru în carnea băiatului şi trasă o tăietură de la sân până la coaste. Dinţii lui Frentis se zăriră albi pe căluş, când urlă.

Vaelin se chinui să-şi strângă braţele sub el, aducând sub piept membrele amorţite ca de ger, apoi se strădui să se ridice în capul oaselor.

— Nu te obosi, zise Chiorul întorcându-se de la Frentis ţinând în mână cuţitul însângerat. Te asigur că eşti strâns legat.

Scrâşnind din dinţi, Vaelin izbuti să se ridice de pe pardoseala din piatră, tremurând din tot corpul de efort.

— Puternic, într-adevăr! încuviinţă Chiorul. Dar nu pot s-accept asta.

Aceeaşi paralizie generală îngheţată îl cuprinse din nou pe băiat, inundându-i braţele şi picioarele, răspândindu-se în piept şi vintre, doborându-l, secătuit.

— Îmi simţi puterea? Chiorul veni lângă el. La început m-a speriat, deoarece până şi unul ca mine poate simţi fiorul privirii într-un hău, totuşi spaima se destramă.

Ridică lama pătată de sângele lui Frentis. Acum am secretul. Am ştiinţa să mă fac imun faţă de toţi duşmanii. Îşi plimbă un deget pe tăiş, culese o picătură de sânge de pe lamă şi o duse la gură. Cine s-ar fi gândit că va fi atât de simplu? Ca să fii rege peste tâlhari, trebuie să verşi mult sânge. În ultimii ani eu m-am scăldat în sânge, pentru că am căutat victime care să-mi potolească furia împotriva Fratelui tău mai tânăr de aici. Şi, pe măsură ce m-am scăldat, am văzut că puterea mea creşte, aşa că acum nici chiar unul puternic ca tine nu poate sta împotriva voinţei mele. Mi s-a spus că destinul tău se află altu…

Caenis sări prin peretele de foc, cu spada mult ridicată şi ţinută cu ambele mâini. O coborî cu toată puterea când tălpile îi atinseră podeaua şi tăişul îl despică pe Chior de la umăr până la stern. Privirea de pe chipul bărbatului fu de totală uimire.

— Foc fără căldură, rosti Caenis. Nu-i defel foc.

Paralizia lui Vaelin dispăru când cadavrul căzu şi zidul din foc pe care-l ridicase Chiorul pieri instantaneu. Vaelin simţi braţe care-l ridicară; membrele continuau să-i tremure, încă amorţite. Barkus şi Nortah tăiară legăturile lui Frentis şi-i scoaseră căluşul din gură. Eliberat, băiatul aproape că înnebuni, dezlănţuind blesteme pline de ură spre forma inertă a Chiorului, după care-i luă cuţitul şi i-l împlântă iar şi iar în trup.

— Nenorocit împuţit! urlă el. Credeai c-o să mă jupoi, morţii tăi!

Vaelin le făcu semn celorlalţi să rămână locului şi-l lăsă pe Frentis să se descarce asupra leşului, până se nărui de oboseală peste trupul călăului său, însângerat şi vlăguit.

— Frate, rosti el după aceea punând mâna pe umărul băiatului, trebuie să ne ocupăm de rănile tale.

CAPITOLUL 8

— Sora Sherin este tot în miazăzi, îi spuse Fratele Sellin lui Vaelin la poarta celui de-al Cincilea Ordin, privindu-l pe Frentis, care atârna plin de sânge şi lipsit de cunoştinţă între Barkus şi Nortah. Maestrul Harin i-a preluat îndatoririle. Intraţi, Fraţilor, le deschise larg poarta. Vă voi duce la el.

Maestrul Harin petrecu mai bine de un ceas cosând şi bandajându-i tăieturile lui Frentis şi le ceru să părăsească sala de tratamente când sfaturile lor nesolicitate şi întrebările constante deveniră prea iritante. Vaelin o găsi pe Aspectul Elera aşteptând pe coridor.

— Văd că aţi avut o zi grea, Fraţilor, zise ea. În sala noastră de mese vă aşteaptă mâncare.

Mâncară în tăcere, străduindu-se să nu vorbească în prezenţa atâtor membri ai celui de-al Cincilea Ordin. Tămăduitorii se holbau la intruşii cu straie albastre şi chipuri aspre; câteva feţe familiare care-l salutară pe Vaelin primiră drept răspuns doar o încuviinţare scurtă din cap. Masa lor era ticsită cu hrană, însă Vaelin descoperi că nu avea poftă de mâncare. Mâinile continuau să-i tremure uşor de la ceea ce-i făcuse Chiorul, iar imaginile cu Frentis legat şi sângerând nu-i dispăruseră din prim-planul gândurilor.

Elera li se alătură după vreo oră.

— Maestrul Harin mi-a spus că Fratele vostru îşi va reveni. Va trebui să stea însă la noi câteva zile, până se vindecă.

— Este treaz? întrebă Vaelin.

— Maestrul Harin i-a dat o licoare pentru somn. Ar trebui să se trezească dimineaţă. Îl puteţi vizita atunci.

— Mulţumesc, Aspect. Pot ruga să fie înştiinţat Ordinul nostru? Aspectul Arlyn îmi aşteaptă raportul.

Ea îl trimise pe Fratele Sellin la Casa celui de-al

Şaselea Ordin şi le puse băieţilor la dispoziţie o odaie în aripa de răsărit. Vaelin insistă să stea cu Frentis, iar Caenis îl însoţi, pe când ceilalţi se culcară, şi-şi curăţă armele ca să-şi treacă timpul. Spada şi cuţitele aşezate pe podea sclipeau în lumina lumânărilor, în timp ce el şterse toate lamele cu grijă meticuloasă. Scrijelitul fusese închis într-o cuşcă goală din grajduri, unde ignorase mâncarea primită şi acum urla întruna, iar schelălăiturile lui plângăreţe ajungeau până la ei prin ziduri.

Vaelin studie pumnalul cu lamă lungă pe care-l luase de la Frentis, cel cu care Chiorul îi acoperise trupul cu un păienjeniş de tăieturi. De drept, ar fi trebuit să fie al lui Caenis, dar acesta îl refuzase cu o grimasă de dispreţ. Dintr-un impuls de moment, Vaelin decisese să-l păstreze; era o armă minunat făurită, cu model neobişnuit, lama bine călită şi mânerul terminat elegant cu o măciulie din argint; pe gardă se înşiruiau litere necunoscute. Era neîndoielnic o armă de dincolo de mare. Se părea că braţele Chiorului fuseseră lungi.

— Focul era o iluzie, rosti el.

Îşi auzea glasul sec şi nepăsător, reamintindu-i de Fratele Makril şi de poveştile lui plictisitoare despre foc şi măcel.

Caenis ridică ochii de la arme şi încuviinţă dând din cap, fără să se oprească din ocupaţia lui de a şterge cu o cârpă tăişurile.

— Bezna… urmă Vaelin. Sângele îi dădea putere. Pentru asta erau cadavrele.

Caenis nu mai înălţă privirea, însă aprobă iarăşi, curăţându-şi armele.

Vaelin simţi cum tremurul îi revenea în mâini şi furia clocoti în el amintindu-şi cât de neajutorat fusese în faţa Chiorului. Nu acelaşi lucru se putea spune despre Caenis. El putuse sări prin focul zămislit de Beznă pentru a-l hăcui pe cel care-l invocase. *Tu ştii mai multe decât îmi spui*, înţelese el. *Dintotdeauna a fost aşa.*

— Între noi nu există taine, rosti el cu glas tare.

Mâna lui Caenis se opri la jumătatea gestului prin care îşi curăţa spada. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Vaelin şi, pentru o clipită, în ei se zări ceva cu totul diferit de afecţiunea şi respectul pe care le vedea de obicei în privirea prietenului său, ceva aproape iritat.

Uşa se deschise şi intră maestrul Sollis însoţit de Aspectul Elera.

— Voi doi trebuie să vă odihniţi, rosti el sec, apoi avansă spre pat pentru a-l privi pe Frentis şi cercetă bandajele pătate de sânge care-i acopereau pieptul şi braţele. Va rămâne cu cicatrice, Aspect?

— Tăieturile au fost adânci. Maestrul Harin este iscusit, dar… Femeia deschise braţele. Nu putem face chiar orice. Din fericire, muşchii nu i-au fost atinşi. În curând, va fi din nou puternic.

— Cel care a făcut astea este mort? îl întrebă Sollis pe Vaelin.

— Da, maestre. Vaelin îl arătă pe Caenis. Fratele meu l-a ucis.

Sollis se uită la Caenis.

— Era iscusit?

— Priceperea lui nu stătea în arme, răspunse Caenis privind nesigur către Elera.

— Vorbeşte fără teamă, îi porunci Sollis.

Caenis îi povesti tot ce se întâmplase de la plecarea lor din Casa Ordinului, apoi în taverna „Ursul Negru” şi până la confruntarea cu Chiorul de sub cetate.

— Bărbatul acela cunoştea căile Beznei, maestre. El a putut invoca o iluzie de foc şi l-a încătuşat pe Fratele Vaelin doar prin puterea voinţei.

— Dar nu şi pe tine? arcui o sprânceană Sollis.

— Nu. Cred că l-am luat prin surprindere, înţelegând că focul lui nu era decât o amăgire.

— Te-ai asigurat că l-ai omorât?

— Este mort, maestre, interveni Vaelin.

Sollis şi Elera schimbară o privire fugară.

— Am auzit că Aspectul a fost îndeajuns de amabilă ca să vă asigure un dormitor, spuse Sollis revenind la Frentis. S-ar simţi jignită dacă nu i-aţi răsplăti politeţea aşa cum se cuvine.

Înţelegând că li se cerea să plece, cei doi se ridicară şi porniră spre uşă.

— Să nu mai povestiţi nimănui despre cele întâmplate, rosti Sollis înainte ca ei să iasă. Şi faceţi ceva să tacă dulăul ăla blestemat!

Dimineaţă, maestrul Sollis îi chestionă amănunţit despre drumul urmat până în sălaşul Chiorului şi despre străvechiul templu al Credinţei pe care-l găsiseră. Vaelin se oferi să-l călăuzească, dar se alese cu un refuz ferm. Când fu mulţumit de ce aflase de la ei, Sollis le spuse să se întoarcă la Casa Ordinului.

— Fratele Frentis… începu Vaelin.

— Se va înzdrăveni la fel de bine şi dacă voi veţi fi la instrucţie, acolo unde vă este locul. Până la Încercarea Spadei mai sunt doar opt săptămâni şi niciunul dintre voi nu este încă pregătit.

Revenirã fără chef la Casa Ordinului, fără Sollis, care îi mai avertizase o dată să nu scoată nicio vorbă înainte ca el să investigheze ce găsiseră sub cetate. Scrijelitul schelălăise în semn de protest când îl luaseră din Casa celui de-al Cincilea Ordin şi fusese nevoie de multe cuvinte liniştitoare din partea lui Vaelin înainte de a le urma paşii.

Vaelin avu impresia că odaia lor din turn se micşorase cât timp lipsiseră. Noaptea de grozăvii şi taine o făcea să pară micuţă, ca de copii, deşi trecuse foarte mult timp de când el însuşi nu se mai simţea copil. Îşi puse echipamentul la locul lui şi se întinse pe patul îngust, închizând ochii doar pentru a revedea peretele de foc al Chiorului şi trupul torturat al lui Frentis. *Credeam că am învăţat multe*, gândi el, *dar nu ştiu nimic.*

Băieţii din grupul lui Frentis puseră întrebări, dar Vaelin urmă instrucţiunile maestrului Sollis şi le spuse că Frentis fusese atacat de un leu de munte în timpul Încercării Sălbăticiei. Acum era îngrijit în Casa celui de-al Cincilea Ordin şi avea să revină în câteva zile. Sollis nu le povesti nimic despre cercetările sale după ce se întoarse în Ordin, iar Aspectul nu le solicită prezenţa. Răpirea lui Frentis avea să fie alt noneveniment în istoria Ordinului. *Ordinul luptă, însă adesea luptă în umbră.* Pe măsură ce înainta în vârstă, Vaelin descoperea tot mai mult adevăr în cuvintele maestrului Sollis.

Frentis însuşi nu povesti nimic despre cele întâmplate după ce se întoarse, ci-şi reluă instrucţia cu o vigoare tulburătoare, parcă respingând rănile făcute de Chiorul prin ignorarea durerilor cauzate de eforturi. Comportamentul i se schimbase, de asemenea: era mai puţin predispus să zâmbească, iar, dacă înainte fusese vorbăreţ, acum era în general tăcut. În acelaşi timp irascibilitatea îi sporise şi maeştrii fură nevoiţi să-l smulgă din câteva încăierări. Până şi ceilalţi din grupul său păreau precauţi în prezenţa lui. Doar cu Scrijelitul şi Vaelin îşi regăsea urme din firea cea veche, implicându-se plin de energie în dresarea căţeluşilor care crescuseră binişor. Continua totuşi să păstreze tăcere despre cele suferite, deşi Vaelin îl surprinsese uneori trecându-şi degetele peste păienjenişul de cicatrice care-i brăzdau pielea, cu faţa ciudat gânditoare, ca şi cum ar fi încercat să le descifreze înţelesul.

— Te dor? îl întrebă Vaelin într-o seară de eltrian.

Căţeii erau obosiţi după ziua petrecută prin păduri cu maestrul Hutril şi abia dacă mai hăpăiau leneş bucăţelele de hrană care le erau aruncate în cuşti.

Frentis îşi retrase iute mâna de lângă cămaşă.

— Puţin. Tot mai puţin, pe măsură ce trec săptămânile. Aspectul Elera mi-a dat o alifie pentru ele şi mă ajută destul de mult.

— A fost vina mea…
— Las-o baltă.
— Dacă i-aş fi spus Aspectului…
— Am zis s-o laşi baltă!
Frentis privea încordat spre cuşcă. Cuţitaş, căţelul lui favorit, îi simţi starea şi veni să-i lingă mâna, scheunând îngrijorat.
— El e mort, continuă Frentis mai calm, iar eu sunt viu. Aşa că las-o baltă. Nu-l poţi ucide de două ori.
Se întoarseră împreună spre donjon, înfăşurându-se strâns în mantii împotriva frigului, deşi iarna se îndepărta şi copacii din jur se grăbeau să primească nuanţele verzi ale primăverii.
— Luna viitoare va fi Încercarea Spadei, spuse Frentis. Te-ngrijorează?
— De ce? Crezi că ar trebui?
— Am pus deja rămăşag pe toată colecţia mea de cuţite că-i vei termina pe toţi trei în mai puţin de două minute. Nu… mă refeream la ce va urma după aceea. Te vor trimite de aici, nu?
— Aşa mă aştept.
— Crezi că ne vor îngădui să slujim împreună când voi fi confirmat? Mi-ar plăcea.
— Şi mie, dar nu cred că vom avea de ales. Sunt aproape sigur că va trece mult timp înainte să ne revedem.
Zăboviră în curtea interioară şi Vaelin simţi că Frentis mai avea multe de spus.
— Eu… începu Frentis, apoi se opri, foindu-se stânjenit. Mă bucur c-ai vorbit pentru mine când am venit aici, urmă el după o clipă. Mă bucur că sunt în Ordin. Simt ca şi cum aş fi fost menit să mă aflu aici. Aşa că n-ar trebui să te simţi vinovat pentru nimic din ce mi s-ar întâmpla, da? Orice mi s-ar întâmpla de acum înainte, tu nu trebuie să te simţi vinovat şi nici nu trebuie să vii în goana mare când dau de vreun necaz.
— Tu n-ai fi venit în goana mare dacă eu aş fi dat de

vreun necaz?

— Asta-i altceva.

— Ba nu, este exact acelaşi lucru. Vaelin îl bătu cu palma pe umăr. Du-te să te odihneşti niţel.

Făcuse doar câţiva paşi, când Frentis rosti cu glas puţin mai tare decât o şoaptă ceva care-l făcu să se oprească:

— Cel care aşteaptă ne va distruge.

Se răsuci şi-l văzu pe băiat gârbovit în mantie, cu braţele strânse peste piept, cu chipul precaut. Îi evita ochii.

— Poftim? zise Vaelin.

— El mi-a zis. Frentis făcu o grimasă, parcă străpuns de dureri, şi Vaelin ştiu că retrăia tortura Chiorului. S-a înfuriat când n-am vrut să-i spun ce dorea să afle. Mă-ntreba întruna despre Încercări şi despre ceea ce învăţăm aici. Părea să creadă că ni se predau practicile Beznei. Un ticălos idiot! N-am vrut să-i spun însă nimic. Aşa că m-a crestat şi apoi a spus: „Cel care aşteaptă va distruge Ordinul tău iubit, băiete”.

Cel care aşteaptă…

— Ţi-a spus ce-nsemna asta?

— Mi-am pierdut cunoştinţa când a reînceput să mă taie. Când aţi apărut voi, tocmai izbutise să mă trezească.

— I-ai spus Aspectului toate astea?

Frentis clătină din cap.

— Nu ştiu de ce n-am făcut-o. Pur şi simplu am simţit că nu trebuie s-o spun nimănui, ci doar ţie.

Vaelin simţi un fior care nu avea nicio legătură cu frigul serii. Pentru o clipă revenise în pădure în timpul Încercării Alergării şi-i asculta pe ucigaşii lui Mikehl, care discutau despre identitatea victimei lor. *Celălalt… Ai auzit ce-a zis celălalt. M-au trecut fiorii când l-am auzit.*

— Să nu mai spui nimănui, îl instrui pe Frentis. Chiorul nu ţi-a zis nimic. Văzu cum băiatul se cutremură

în mantie şi se sili să zâmbească. El era oricum cu minţile duse. Cuvintele lui nu-nseamnă nimic. Dar e mai bine să păstrăm asta între noi. Dacă le vom povesti Fraţilor, nu vom da naştere decât la zvonuri nebuneşti.

Se uită la Frentis, care încuviinţă din cap, apoi se îndepărtă, continuând să-şi strângă umerii pe sub mantie, pipăindu-şi neîndoios cicatricele. *Oare va visa la noapte*? se întrebă Vaelin şi simţi o undă de vinovăţie amestecată cu regret. *De ce n-am putut să fiu eu cel care l-a omorât pe Chior*?

CAPITOLUL 9

Dimineaţa Încercării Spadei aduse o ploaie violentă, care transformă pământul în noroi şi nu contribui cu nimic în a le înveseli spiritele. Încercarea urma să se desfăşoare într-o arenă aflată la marginea cetăţii, o construcţie veche din granit lucrat cu grijă, tocită de timp şi de elementele naturii. I se spunea simplu Cercul, şi Vaelin nu cunoscuse niciodată pe cineva care să-i poată povesti când sau de ce fusese ridicată. Privind-o acum, văzu că existau similitudini cu templul celor şapte Ordine pe care-l găsiseră sub cetate; curbura coloanelor de susţinere spre gradene aducea cu eleganţa structurii subterane. Întrezări ici-colo ornamente în zidărie, basoreliefuri complicate, de mult degradate, care aminteau de desenele mult mai bine conservate din templu. Îi atrase atenţia lui Caenis asupra lor pe când maestrul Sollis îi conducea în umbra de sub coloane, dar nu primi drept răspuns decât o mormăitură. În acea zi până şi Caenis era prea concentrat ca să se dedice curiozităţilor.

Vaelin putea zări teama şi nesiguranţa de pe chipurile Fraţilor săi, însă descoperi că nu era în stare s-o oglindească. El pur şi simplu nu reuşea să simtă emoţiile care-l făcuseră pe Dentos să-şi vomite micul dejun şi pe Nortah să tacă, alb la faţă. Lui nu-i era teamă şi nu înţelegea de ce. Azi avea să înfrunte trei bărbaţi în luptă armată. Avea să-i ucidă sau avea să fie ucis. Posibilitatea morţii ar fi trebuit să-l fi înfrigurat până în măduva oaselor. Poate că tocmai simplitatea situaţiei îi răpea frica. De data asta nu existau întrebări, nici taine, nici mistere. Ori trăia, ori murea. Totuşi, în ciuda incapacităţii de a se teme de încercare, ceva continua să-l sâcâie, un glăscior insistent la marginea conştiinţei, care şoptea cuvinte pe care Vaelin nu dorea să le audă: *Poate că nu ţi-e frică de încercare, fiindcă, de fapt, îţi*

face plăcere.

Fără să vrea, îşi aminti de Încercarea Cunoaşterii, de adevărul teribil pe care Aspectele i-l smulseseră. *Eu pot să ucid. Eu pot să ucid fără şovăială. Am fost menit să fiu războinic.* Imaginile celor pe care-i omorâse îi reveniră în goană: arcaşul din pădure, asasinii fără chip din Casa celui de-al Cincilea Ordin, mercenarul Chiorului. Era adevărat că nu simţise nicio şovăială în uciderea vreunuia, dar oare îi făcuse cu adevărat plăcere?

— Aşteptaţi aici.

Maestrul Sollis îi conduse într-o odaie aflată departe de intrarea principală. Pereţii erau groşi, totuşi puteau auzi strigătele mulţimii din Cerc. Încercarea Spadei era un eveniment popular în cetate, dar numai cei suficient de bogaţi puteau cumpăra bilete şi, de obicei, spectacolul care ţinea trei zile era urmărit de cetăţenii cei mai avuţi din Tărâm, care pariau sume uriaşe pe rezultatul fiecărei înfruntări. Profiturile încasate erau donate celui de-al Cincilea Ordin, pentru a-i îngriji pe bolnavi. Vaelin nu putea să nu zâmbească dându-şi seama de ironia situaţiei.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă Nortah.

Vaelin clătină din cap şi se aşeză pe una dintre banchetele de piatră, ca să aştepte. În acea zi în grupul lui Vaelin erau douăzeci de Fraţi. Ceilalţi cincizeci de supravieţuitori din cei trei sute care începuseră instruirea laolaltă ca băieţi de zece-unsprezece ani terminaseră Încercarea în cele două zile anterioare. Deocamdată zece fuseseră ucişi, iar alţi opt fuseseră atât de grav schilodiţi, încât nu mai puteau sluji Ordinul. Mulţi suferiseră răni serioase, care aveau să necesite săptămâni de vindecare. Alaiul Fraţilor răniţi şi şocaţi care intraseră pe poartă în ultimele două zile contribuise considerabil la sporirea temerilor care-i apăsau acum pe cei mai mulţi. Dintre toţi, numai Vaelin şi Barkus păreau neafectaţi.

— Vrei o trestie-de-zahăr? îi oferi Barkus aşezându-se lângă el.

— Mulţumesc.

Trestia era proaspătă şi dulceaţa îi era compensată de o aciditate uşoară, totuşi reprezenta o distragere salutară de la dispoziţia încruntată a celorlalţi.

— Mă-ntreb cine va fi primul? zise Barkus după un moment. Mă-ntreb cum se alege?

— Tragem la sorţi, îi răspunse maestrul Sollis din uşă. Nysa, tu eşti primul. Haide!

Caenis încuviinţă încet, cu faţa imobilă, şi se ridică. Iar când vorbi, glasul abia i se auzi.

— Fraţilor… începu el, apoi se opri sugrumat. Eu…

Se bâlbâi o clipă, după care Vaelin îl prinse de antebraţ.

— Ştim, Caenis. O să te văd în curând. Toţi o să te vedem.

Cei cinci se ridicară în picioare şi se prinseră de mâini. Dentos, Barkus, Nortah, Vaelin şi Caenis. Vaelin şi-i reaminti cum fuseseră ca băieţi. Barkus, grăsun şi stângaci. Caenis, slăbănog şi temător. Dentos, gălăgios şi guraliv. Nortah, morocănos şi ranchiunos. Acum vedea doar umbre ale băieţilor aceia în tinerii zvelţi cu feţe serioase dinaintea lui. Erau puternici. Erau ucigaşi. Erau ceea ce Ordinul făcuse din ei. *Acesta este un sfârşit*, înţelese el. *Trăieşti sau mori, aici este momentul unde lucrurile se schimbă pentru totdeauna.*

— A fost un drum lung, spuse Barkus. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge atât de departe. Şi n-aş fi ajuns dacă n-aţi fi fost voi.

— N-aş schimba nimic din ce-a fost, zise Dentos. În fiecare zi îi mulţumesc Credinţei pentru locul meu în Ordin.

Chipul lui Nortah era încordat, cu sprâncenele adunate, luptându-se să-şi stăpânească teama. Vaelin crezu că va rămâne tăcut, dar după o clipă rosti:

— Eu… sper să reuşiţi toţi.

— O să reuşim! Vaelin le strânse mâinile tuturor. Noi reuşim întotdeauna. Să luptaţi bine, Fraţilor.

— Nysa, vorbi Sollis din prag. Părea nerăbdător şi Vaelin fu surprins că le îngăduise interludiul acela. Haide!

Vaelin constată că aşteptarea pentru a afla dacă prietenii săi au murit constituia o formă aparte de agonie, pe lângă care efectele rădăcinii de joffril păreau un banal ceai de lămâie. Fraţii lui fură chemaţi unul câte unul de către maestrul Sollis, apoi urma o aşteptare scurtă înainte ca mulţimea să erupă în ovaţii, a căror intensitate creştea şi cobora odată cu evenimentele luptei. După un timp, descoperi că putea evalua desfăşurarea unei lupte, dacă nu şi învingătorul, după reacţia spectatorilor. Unele se încheiau iute, în câteva secunde; lupta lui Caenis, de pildă, fusese foarte scurtă. Vaelin nu putea spune dacă asta era bine sau rău. Alte lupte fură mai lungi; atât Barkus, cât şi Nortah trecură prin înfruntări prelungite, de minute întregi.

Dentos fu penultimul chemat, înaintea lui Vaelin. Se sili să zâmbească, strânse puternic mânerul spadei şi-l urmă pe maestrul Sollis afară din încăpere, fără să privească îndărăt. Judecând după zgomotul mulţimii, lupta lui fu plină de evenimente, după ovaţiile gălăgioase se lăsă tăcere totală, apoi o explozie de aplauze repetate de câteva ori. Când ultimul val de zgomote străbătu odaia, Vaelin nu reuşi să judece dacă Dentos supravieţuise.

Mult noroc, Frate, gândi el, rămas singur acum. *Poate că mă voi alătura ţie în curând.* Mâna îl durea din cauza forţei cu care strângea mânerul spadei; încheieturile degetelor i se albiseră. *Oare asta-i cu adevărat frică*? se întrebă el. *Sau doar tracul scenei*?

— Sorna. Maestrul Sollis apăru în uşă privindu-l pe Vaelin cu o intensitate pe care tânărul n-o văzuse până acum. E timpul.

Tunelul care dădea în arenă păru lung, mai lung decât şi-ar fi putut imagina. Timpul îi jucă feste când îl străbătu, astfel încât s-ar fi putut să fi mers un minut sau o oră. În tot acel timp vacarmul tribunelor sporea în intensitate, până ce Vaelin se simţi de-a dreptul cufundat în zgomot la ieşirea pe nisipul din arenă.

Spectatorii răcneau spre el de pe gradenele care urcau de jur împrejur – erau cel puţin zece mii. Nu puteai distinge un chip anume în mulţime, care era pur şi simplu o masă ce clocotea şi gesticula. Nimeni nu părea să bage în seamă ploaia care continua să cadă în perdele necontenite, mânate de vânt. Pe nisip se vedea sânge diluat de ploaie, care fusese greblat, pentru ca băltoacele să nu se închege, totuşi se zărea un roşu perfect clar pe galbenul-verzui al arenei. Trei bărbaţi îl aşteptau acolo şi toţi erau înarmaţi cu spade de model asraelin.

— Doi ucigaşi şi un violator, spuse Sollis. Vaelin presupuse că glasul bărbatului părea să tremure din cauza vuietului mulţimii. Îşi merită soarta. Nu le arăta milă. Atenţie la cel înalt, care pare să ştie să lupte cu spada.

Ochii lui Vaelin îl găsiră pe cel mai înalt dintre ei: un bărbat bine clădit de vreo treizeci şi cinci de ani, cu păr tuns scurt şi poziţie naturală echilibrată: picioarele aliniate cu umerii, spada ţinută jos. *Este instruit*, înţelese Vaelin.

— Un soldat.

— Soldat sau tămăduitor, tot ucigaş rămâne. După o pauză scurtă, Sollis adăugă: Noroc, Frate!

— Mulţumesc, maestre.

Vaelin scoase spada, îi întinse teaca lui Sollis şi înaintă în arenă. Răcnetele spectatorilor se dublară la apariţia lui şi distinse pe alocuri câte un cuvânt.

— Sorna!... Şoimul-ucigaş!... Ucide-i, băiete!...

Se opri la trei metri de bărbaţi şi-i privi pe rând, în vreme ce vacarmul mulţimii se diminuă în murmure de

aşteptare. *Doi ucigaşi şi un violator.* Nu arătau a criminali. Cel din stânga era un ins nebărbierit, pur şi simplu speriat, care ţinea spada cu mână tremurătoare sub ropotele ploii şi privirile a zece mii de suflete care îi aşteptau moartea. *Violatorul*, decise Vaelin. Cel din dreapta era mai îndesat şi mai puţin speriat, îşi trecea întruna greutatea de pe un picior pe celălalt, aţintindu-l pe Vaelin cu ochi strălucitori de sub sprâncenele groase, în timp ce rotea spada cu mâna dreaptă; ploaia sărea în jerbe de pe lamă. Rosti ceva şi scuipă picături de apă de pe buze, o sudalmă sau o provocare, dar cuvintele se pierdură în ploaie şi vânt. *Ucigaş.* Al treilea bărbat, soldatul, nu arăta teamă şi nu simţea nevoia să rotească spada ori să vorbească. Se mulţumea să aştepte, cu privirea atentă, având postura de spadasin pe care Vaelin o ştia prea bine. *Gata să omoare, cu siguranţă, totuşi… ucigaş?*

Bărbatul din dreapta atacă primul, aşa cum se aşteptase, repezindu-se cu o lovitură simplă. Vaelin se folosi chiar de parada sa pentru a-şi îndrepta tăişul spre gâtul lui, însă bărbatul era iute şi se feri, astfel că doar îi crestă obrazul. Cel din stânga încercă să profite şi se năpusti urlând, ridicând spada deasupra capului ca s-o abată în umărul lui Vaelin. Tânărul se roti şi lama trecu la o şchioapă de el, pentru a se înfige surd în nisip. Vârful spadei lui Vaelin îi pătrunse după aceea sub bărbie, suind prin limbă şi os, către creier. Vaelin retrase spada iute şi făcu un pas în lateral, ştiind că soldatul va ataca acum.

Lovitura lui fu iute şi bine plasată, letală şi direcţionată spre piept. Lama lui Vaelin îi atinse vârful şi o devie în sus, lăsând o deschidere către pieptul soldatului. Contraatacul lui Vaelin fu suficient de rapid ca să ia prin surprindere pe oricare dintre Fraţii săi, dar bărbatul înalt îl pară fără dificultate aparentă. Se retrase apoi, uşor ghemuit, cu spada aproape de nisip. Ochii lui nu-l părăseau nicio clipă pe Vaelin.

Bărbatul îndesat încerca să se ţină de obrazul spintecat cu o mână, iar cu cealaltă mişca spada dezordonat, împleticindu-se şi scuipând printre buzele însângerate înjurături neauzite de Vaelin.

Vaelin fandă către soldat, retezând spre picioarele lui pentru a-l sili să se retragă, după care îl atacă pe bărbatul îndesat cu asemenea iuţeală, încât nu mai putea fi vorba despre vreo apărare, rostogolindu-se pe sub o încercare defensivă disperată, pentru a lovi ucigător din spate. Vârful spadei străpunse inima celuilalt şi-i ieşi prin piept. Vaelin îşi sprijini talpa de spinarea muribundului şi smulse lama la timp ca să eschiveze alt asalt al soldatului. Avu impresia că vede o picătură de ploaie retezată în două de tăişul lui.

Se îndepărtară după aceea unul de celălalt, dându-şi târcoale, cu spadele ţinute la orizontală, ochii fixaţi asupra adversarului. Bărbatul îndesat avu nevoie de câteva minute ca să moară, zbătându-se pe nisipul ud dintre ei, scuipând blesteme până ce răsuflarea i se opri şi el se înmuie, fără viaţă, în ploaie.

Pe neaşteptate, Vaelin fu cuprins de aceeaşi senzaţie de nelinişte care-l mai încercase: în pădure, în Casa celui de-al Cincilea Ordin când Sora Henna venise să-l asasineze, când aşteptase revenirea lui Frentis din Încercarea Sălbăticiei... În adversarul rămas în picioare exista ceva... ceva din forţa privirii lui şi din postura corpului, ceva din *fiinţa* lui anunţa un adevăr teribil şi sigur: *Bărbatul acesta nu-i un criminal. Bărbatul acesta nu-i un ucigaş!* Nu putea spune în ce fel ştia asta, însă era cea mai puternică dintre senzaţiile similare pe care le avusese până atunci şi nu avea nicio îndoială în privinţa adevărului ei.

Vaelin se opri şi coborî vârful spadei, apoi îşi îndreptă spatele, iar liniile aspre şi încordate ale chipului său se destinseră. Pentru prima dată, simţi ploaia care-i răpăia pe piele, îngheţându-l. Fruntea celuilalt se încruntă neînţelegător, când Vaelin îşi abandonă postura de luptă

şi ţinu braţul cu spada depărtat de trup, lăsând ploaia să spele sângele de pe tăiş, după aceea ridică mâna stângă, cu degetele deschise în semn de pace.

— Cine eşti…

Soldatul şarjă fulgerător, cu spada dreaptă ca o săgeată, aţintită drept spre inima lui Vaelin. Era un atac mai rapid decât orice văzuse vreodată din partea maestrului Sollis şi ar fi trebuit să-l ucidă. Cumva însă Vaelin izbuti să se răsucească la timp pentru ca vârful spadei să-i străpungă doar cămaşa, iar tăişul ei îi crestă pieptul.

Capul bărbatului înalt se odihnea pe umărul lui Vaelin, fermitatea aspră îi dispăruse din ochi, buzele i se depărtară într-un icnet slab şi pielea îşi pierdu rapid culoarea.

— Cine eşti? îl întrebă Vaelin în şoaptă.

Bărbatul se clătină îndărăt şi spada lui Vaelin scoase un sunet oribil, de sfâşiere şi rupere, când îi ieşi din piept. Căzu încet în genunchi, proptindu-se în propria armă, sprijinindu-şi bărbia pe măciulia mânerului. Vaelin văzu că buzele i se mişcau şi îngenunche lângă el ca să audă cuvintele.

— Soţia… mea… rosti bărbatul.

Părea un fel de explicaţie. Ochii săi îi întâlniră din nou pe ai lui Vaelin şi pentru un moment în ei se citi ceva… o scuză? Un regret?

Vaelin îl prinse când căzu şi simţi cum viaţa îl părăsi într-un fior. Îl ţinu în braţe pe soldatul mort, în vreme ce ploaia răpăia peste ei şi urletul mulţimii îl strivea cu adulaţia înnebunită de sânge.

* * *

Vaelin nu se mai îmbătase niciodată. Descoperi că era o senzaţie neplăcută, oarecum asemănătoare cu ameţeala resimţită când încasa o lovitură zdravănă în cap la antrenamente, atât doar că aceasta era mai îndelungată. Berea era amară şi prima gură îl făcuse să se strâmbe dezgustat.

— O să te obişnuieşti, îl asigurase Barkus.

Taverna se afla în apropierea zidului de apus al cetăţii şi era frecventată în principal de străjeri ieşiţi din gardă şi de negustori locali. Majoritatea acestora părea mulţumită să-i lase pe Fraţi în pace, deşi câţiva îi strigaseră felicitări lui Vaelin.

— Cel mai bun rămăşag pe care l-am făcut vreodată! răcni un bătrân roşu la faţă, ridicându-şi halba în semn de salut. Am câştigat frumuşel de pe urma ta azi, Frate! Am căpătat cotă de zece la unu, când s-a părut c-o s-o-ncasezi…

— Gura! i se adresă Nortah sec.

Avea braţul stâng prins în eşarfă la gât, cu antebraţul acoperit de un bandaj gros, dar ochii îi erau îndeajuns de ameninţători pentru a-l face pe bătrân să păească şi să se aşeze fără alte comentarii.

Găsiră o masă goală şi Barkus cumpără băutura. Şchiopăta din cauza unei tăieturi la pulpă şi vărsă destulă bere pe drumul de întoarcere de la bar.

— Împiedicatule, mormăi Dentos, data viitoare lasă-mă pe mine.

El era singurul care scăpase neatins din încercare, totuşi avea o privire speriată şi clipea rareori, parcă temându-se de ce ar fi putut vedea dacă ar fi închis ochii.

Caenis sorbi din bere şi se încruntă, nedumerit.

— După cum tânjesc bărbaţii după ea, m-aş fi aşteptat să aibă un gust mai bun.

Linia maxilarului îi era însemnată de un şir de opt copci. Fratele din al Cincilea Ordin care-l îngrijise îl asigurase că va purta cicatricea pentru tot restul vieţii.

— Ei bine, făcu Nortah şi ridică halba, iată că suntem toţi împreună.

— Mda. Dentos ciocni cu el. Să bem atunci pentru… păi, pentru faptul că suntem aici, zic eu.

Băură şi Vaelin se sili să-şi golească halba.

— Uşurel, îl avertiză Barkus.

Îi simţi schimbând uitături neliniştite peste masă, în timp ce el privea drojdia rămasă pe fundul halbei. În Cerc se petrecuse o scenă neplăcută cu maestrul Sollis, când Vaelin ceruse să ştie identitatea soldatului şi primise doar răspunsul scurt:

— Un ucigaş.

— Nu era un ucigaş, insistase Vaelin şi mânia care urca prin el îi alungase respectul obişnuit. Chipul bărbatului aceluia în clipa când lunecase în moarte continua să-i fie viu în minte. Maestre, cine a fost omul acela? De ce a trebuit să-l omor eu?

— În fiecare an, Straja Cetăţii ne asigură condamnaţii, răspunsese Sollis ajuns aproape la capătul răbdării. Noi îi alegem pe cei mai puternici şi mai iscusiţi. Nu ne interesează cine sunt. Nici pe tine n-ar trebui să te intereseze, Sorna.

— Astăzi mă interesează!

Tânărul făcuse un pas către Sollis, clocotind de mânie.

— Vaelin, îl avertiză Caenis prinzându-l de braţ.

— Azi am ucis un om nevinovat, scuipase Vaelin spre Sollis şi se scuturase de mâna lui Caenis, continuând să înainteze. De ce? Ca să v-arăt că pot ucide? Asta o ştiaţi deja. L-aţi ales special pe el, aşa-i? Ştiind că era cel mai bun. Ştiind că eu îl voi înfrunta.

— O încercare uşoară nu este încercare, Frate.

— UŞOARĂ?

O pâclă roşie îi pătase vederea şi simţise că mâna i se îndreptase către spadă.

— Vaelin!

Dentos şi Nortah păşiseră între ei, Barkus îl trăsese îndărăt şi Caenis îi prinsese ferm braţul.

— Luaţi-l de-aici! poruncise Sollis, când ei îl împinseseră spre ieşire, aproape incoerent din cauza furiei. Petreceţi restul serii în cetate. Ajutaţi-vă Fratele să se răcorească.

Vaelin nu era sigur dacă berea era modul cel mai bun

prin care să se poată răcori. Mânia nu i se diminuase deloc, ba dimpotrivă, felul cum odaia părea să se mişte în jur cu de la sine putere i-o sporea.

— Unchiul meu Derv putea să bea la o masă mai multă bere decât oricine, zise Dentos după a patra halbă, ţinându-şi cu greu capul drept. La fiecare iarmaroc de Miezul-verii, se organiza concurs. Veneau să-l provoace oamenii de la mari depărtări. Niciunul nu l-a putut birui vreodată. Cinci ani la rând a fost marele campion al băutului de bere. Ar fi câştigat şi-n al şaselea an, dacă n-ar fi murit peste iarnă din cauza băuturii. Se opri şi râgâi prelung. Bătrân prostănac.

— N-ar trebui să ne bucurăm de asta? întrebă Caenis, ţinându-se cu ambele mâini de tăblia mesei, de parcă s-ar fi temut să nu se răstoarne.

— Io-s destul de fericit, anunţă Barkus rânjind vesel.

Cămaşa îi era udă de bere şi nu părea să-şi dea seama de pârâiaşele ce-i curgeau pe bărbie de fiecare dată când trăgea o duşcă.

— Doi fraţi… zicea Nortah.

Bolborosea de peste o oră despre Încercarea lui. Din ce putuse înţelege Vaelin, doi dintre cei pe care-i ucisese erau fraţi, ambii tâlhari condamnaţi.

— Gemeni… cred. Arătau la fel, ba chiar au scos acelaşi sunet când au murit…

Stomacul lui Vaelin zvâcni inconfortabil şi tânărul îşi dădu seama că era pe punctul de a vomita.

— Mă duc pân-afară, mormăi el, apoi se ridică şi porni spre uşă pe nişte picioare care păreau să-şi fi pierdut abilitatea de a merge în linie dreaptă.

Aerul de afară îi răcori plămânii şi-i mai diminuă greaţa, totuşi stătu câteva minute vomitând în şanţul de lângă drum. După aceea se rezemă cu spatele de peretele tavernei şi se lăsă să alunece încetişor pe caldarâm, cu răsuflarea aburind în aerul rece. *Soţia mea,* spusese soldatul. Poate că o strigase. Sau poate că invocase o amintire, străduindu-se să poarte cu sine în

Lumea de Dincolo imaginea chipului ei.

— Un om cu atâţia duşmani n-ar trebui să-şi îngăduie să fie aşa vulnerabil.

Bărbatul care stătea lângă el era de înălţime mijlocie, însă bine legat, cu chip ascuţit şi adânc cutat, şi privire sfredelitoare.

— Erlin, rosti Vaelin şi lăsă mânerul jungherului. Nu te-ai schimbat deloc. Privi împăienjenit spre strada pustie. Mi-am pierdut cunoştinţa? Eşti cu adevărat aici?

— Sunt aici, încuviinţă Erlin şi-i întinse mâna. Şi cred că-ţi este de ajuns pentru o seară.

Vaelin îi prinse mâna şi se ridică în picioare cu dificultate. Spre surprinderea lui, descoperi că era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt decât Erlin. Când se întâlniseră ultima dată, abia dacă-i ajungea până la umăr.

— Mă gândisem eu că te vei înălţa, comentă Erlin.

— Ce face Sella? întrebă Vaelin.

— Era bine ultima dată când am văzut-o. Ştiu că ar dori să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Mă voi lupta, dar nu voi ucide. Îşi aminti făgăduiala pe care o făcuse în copilărie, făgăduiala pe care şi-o făcuse după ce-i salvase în sălbăticie. *Îi voi omorî pe cei cu care mă voi înfrunta în bătălii, dar nu voi ridica spada împotriva celor nevinovaţi.* Afirmaţiile acelea se simţeau acum găunoase, naive. Îşi aminti dezgustul faţă de poveştile Fratelui Makril despre Tăgăduitori omorâţi şi se întrebă dacă acum mai exista cu adevărat vreo deosebire între ei.

— Mai am eşarfa, rosti Vaelin străduindu-se să-şi alunge gândurile acelea. Ai putea să i-o duci?

Bâjbâi stângaci prin cămaşă, căutând-o.

— Nu sunt sigur că aş putea s-o găsesc, nici dacă aş încerca. În plus, cred că ea ar dori s-o păstrezi. Erlin îl apucă pe Vaelin de cot şi-l îndepărtă de tavernă. Plimbă-te cu mine o vreme. O să-ţi limpezească mintea. Şi aş dori să-ţi spun mai multe lucruri.

Merseră pe străzile pustii ale pătrarului de apus, trecând pe lângă şirurile de ateliere ce-l defineau ca fiind cartierul meşteşugarilor. Până ajunseră la râu, tânărul ştiu după durerea care-i sporea în ceafă şi după mersul tot mai sigur al picioarelor că începea să se trezească. Se opriră pe drumul de edec de deasupra râului şi priviră în jos la razele lunii care jucau pe curenţii ce agitau apa neagră ca smoala.

— Când am venit prima dată aici, zise Erlin, râul duhnea în asemenea hal, încât nu te puteai apropia de el. Înainte de a se construi canalizarea, aici se vărsau toate scursorile din cetate. Acum este atât de curat, că-i poţi bea apa.

— Te-am văzut la iarmarocul de Miezul-verii, acum patru ani, rosti Vaelin. Te uitai la un spectacol de păpuşi.

— Da. Am avut treburi acolo.

Din tonul lui era limpede că nu avea să ofere amănunte despre treburile acelea.

— Rişti mult venind aici, zise Vaelin. Este foarte probabil ca Fratele Makril să continue să te vâneze. Nu-i genul de bărbat care să abandoneze o vânătoare.

— Este adevărat. M-a prins iarna trecută.

— Atunci, cum…?

— Este o poveste foarte lungă. Pe scurt, m-a încolţit pe coasta unui munte în Renfael. Ne-am luptat, eu am pierdut şi el m-a lăsat să plec.

— Te-a lăsat să pleci?

— Da. Şi eu am fost destul de surprins.

— Ţi-a zis de ce a făcut-o?

— N-a vorbit prea mult. M-a ţinut toată noaptea legat, în timp ce el a stat lângă foc şi şi-a băut minţile. După un timp mi-am pierdut cunoştinţa în urma bătăii pe care mi-o trăsese. Când m-am trezit dimineaţă, eram dezlegat şi el dispăruse.

Vaelin îşi aminti lacrimile din ochii lui Makril. *Poate că este un om mai bun decât l-am judecat eu.*

— Te-am văzut luptând azi, urmă Erlin.

Tânărul simţi cum durerea din ceafă îi sporeşte.

— Înseamnă că eşti bogat, dacă ţi-ai permis să cumperi bilet.

— Nu tocmai. Există o cale de intrare în Cerc pe care puţini o ştiu, un pasaj pe sub ziduri.

Tăcerea se prelungi. Vaelin nu dorea să discute despre Încercarea lui şi era tot mai îngrijorat că s-ar putea să vomite din nou.

— Ai zis că vrei să-mi spui nişte lucruri, rosti el mai mult cu speranţa că o conversaţie îi va distrage atenţia de la greaţa care-i clocotea în măruntaie.

— Unul dintre cei pe care i-ai ucis avea o soţie.

— Ştiu. Mi-a spus. Îl privi pe Erlin şi-i observă intensitatea scrutării. Îl cunoşteai?

— Nu prea bine. O cunosc pe soţia lui, care m-a ajutat în trecut. O consider o prietenă.

— Este o Tăgăduitoare?

— Voi aşa aţi numi-o. Ea îşi spune Căutătoare.

— Şi soţul ei făcea parte tot din această… credinţă?

— Ah, nu! El se numea Urlian Jurahl. Cândva fusese Fratele Urlian. A fost ca şi tine Frate din al Şaselea Ordin, dar a abandonat Ordinul pentru a fi cu Illiah, soţia lui.

Nu-i de mirare atunci că lupta atât de bine.

— Am bănuit că era soldat.

— După ce a plecat din Ordin, a început să construiască bărci, a devenit foarte apreciat şi a avut propriul şantier naval, despre care unii spun că era cel mai bun de pe râu.

Vaelin clătină trist din cap. *Am slujit Credinţa, ucigând un nevinovat constructor de bărci.*

— De ce era în arenă? Ştiu că nu era un ucigaş.

— S-a-ntâmplat în timpul răzmeriţelor. Nişte localnici au aflat de credinţa lui Illiah, nu ştiu exact cum anume, poate că fiul ei a spus ceva la joacă, ştii doar cât de încrezători în străini pot fi copiii. Au venit după ea: zece

bărbaţi cu o frânghie. Urlian i-a ucis pe doi şi a rănit trei, iar restul au fugit, dar au revenit cu Straja Cetăţii. Urlian a fost copleşit numeric şi dus în Temniţa-neagră, la fel ca soţia lui.

— Şi fiul?

— Când a început lupta, tatăl lui i-a spus să se ascundă. Este în siguranţă acum, la nişte prieteni de-ai mei.

— Dacă Urlian şi-a apărat soţia, atunci n-a fost crimă. Judecătorul trebuia să vadă asta cu siguranţă.

— Cu siguranţă… Judecătorul avea însă nişte prieteni bogaţi, cu ochii mereu deschişi după ocazii de înavuţire. Pariurile împotriva ta aveau cote atât de mici, încât nimeni nu punea rămăşag pe adversari. Cu Urlian în arenă, ar fi meritat să rişte nişte galbeni. Ei i-au făcut o propunere: să-şi mărturisească fără îndoială crima şi să fie ales pentru încercare, ceva lesne de aranjat, fiindcă maeştrii voştri i-ar fi remarcat iute iscusinţa. După ce te omora, el şi soţia lui ar fi fost liberi.

Vaelin îşi dădu seama că se trezise complet şi greaţa îi dispăruse înaintea constrângerii reci, implacabile.

— Soţia lui mai este în Temniţa-neagră?

— Da. De acum trebuie să fi auzit de soarta soţului ei. Mă tem de ce o va împinge durerea să facă.

— Judecătorul şi prietenii lui bogaţi… ai numele lor?

— Ce ai face, dacă ţi le-aş da?

Vaelin îl fixă cu o privire rece.

— I-aş omorî pe toţi. Asta-i intenţia ta, nu? Să mă împingi spre răzbunarea aceasta. Ei bine, ai reuşit. Dă-mi numele lor.

— M-ai înţeles greşit, Vaelin. Eu nu doresc răzbunare. Oricum nu i-ai putea omorî pe toţi. Oamenii bogaţi din familii nobile au mulţi protectori, multe gărzi. Poate că l-ai ucide pe unul, însă nu pe toţi. Iar Illiah ar continua să-şi aştepte soarta în Temniţa-neagră, după ce vei fi doborât.

— Atunci de ce mi-ai spus toate astea, dacă nu pot

face nimic pentru a le îndrepta?

— Poţi să vorbeşti în apărarea ei. Cuvântul tău va avea multă greutate. Dacă te-ai duce la Aspectul tău şi i-ai explica…

— Ea este o Tăgăduitoare. N-o vor ajuta decât dacă va renunţa la erezia ei.

— Nu va face asta. Nu-ţi poţi imagina cât de legat îi este sufletul de credinţa ei. Mă îndoiesc că ar putea renunţa la ea, chiar dacă ar dori. Ştiu totuşi că Aspectul tău este un om milos, care va vorbi în numele ei.

— Chiar dacă ar face-o, Temniţa-neagră nu mai este păzită de al Şaselea Ordin de la ultimul conclav. Acum este în grija celui de-al Patrulea Ordin. L-am întâlnit pe Aspectul Tendris şi el nu va ajuta o Tăgăduitoare care nu se căieşte.

Vaelin privi din nou spre râu şi frustrarea îi clocoti în piept; în mintea sa, chipul palid al lui Urlian rostea întruna numele soţiei sale.

— Aşadar, nu poţi face nimic? întrebă Erlin.

Glasul îi suna resemnat şi Vaelin înţelese că discuţia aceea fusese un act disperat, pentru care-şi asumase riscuri considerabile.

— Ţi-ai pus mare încredere în mine venind aici, zise el. Mulţumesc.

— Am trăit destul ca să pot judeca inima unui om. Erlin se îndepărtă de râu şi-i întinse mâna tânărului. Îmi pare rău dacă te-am împovărat cu asta. Acum te voi lăsa în pace.

— Cu cât înaintez în vârstă, învăţ că adevărul nu este niciodată o povară, ci un dar. Vaelin îi strânse mâna. Spune-mi numele acelea.

— Nu te voi îndruma către calea ce duce la propria moarte.

— Nu va fi aşa, crede-mă. M-am gândit la ceva ce aş putea face.

CAPITOLUL 10

Alese poarta din zidul de răsărit, bănuind că va fi cea mai puţin frecventată. Deşi ora era înaintată, poarta principală a palatului ar fi fost prea bine păzită şi prea multe guri ar fi povestit despre sosirea lui Vaelin Al Sorna, care ceruse o audienţă la rege.

— Şterge-o, flăcăule, îi zise sergentul de la poartă, fără să se sinchisească să iasă din corpul de gardă. Du-te la culcare.

Vaelin îşi dădu seama că duhnea ca o berărie.

— Sunt Fratele Vaelin Al Sorna din al Şaselea Ordin, rosti el cu glas autoritar, de parcă ar fi avut tot dreptul să se afle acolo. Solicit o audienţă la regele Janus.

— Pe Credinţă! suspină sergentul exasperat, după care ieşi din corpul de gardă şi-l sfredeli cu privirea. Ştii că poţi să fii biciuit pentru că-ţi dai un nume fals înaintea Gărzii Regelui?

Un străjer tânăr apăru înapoia sergentului şi-l privi pe Vaelin cu o expresie de uimire deconcertată.

— Ăăă, sergent…

— Dar este târziu şi m-ai prins în toane bune. Sergentul avansă către Vaelin cu mâinile încleştate în pumni şi chipul încordat de violenţa iminentă. Aşa c-o să scapi doar c-o bătaie, înainte de a te trimite să-ţi vezi de drum.

— Sergent! rosti apăsat celălalt străjer şi-l prinse de braţ. El este!

Uitătura sergentului trecu de la străjer la Vaelin, pe care-l cercetă din cap până în picioare.

— Eşti sigur?

— Am fost de gardă azi-dimineaţă la Cerc, nu? Chiar el este.

Pumnii sergentului se descleştară, totuşi nu păru deloc mai încântat.

— Ce treabă ai cu regele?

— Ce am de zis e numai pentru urechile lui. Mă va primi dacă i se va spune că sunt aici. Şi sunt sigur că va fi nemulţumit dacă va auzi că am fost alungat.

O minciună desăvârşită, se felicită el. De fapt, nu avea nicio siguranţă că regele avea să-l primească.

Sergentul căzu pe gânduri. Cicatricele lui povesteau o viaţă aspră şi Vaelin înţelese că probabil detesta orice intruziune în postul acela, fără îndoială, confortabil în care-şi aştepta pensia.

— Trimite-i complimentele şi scuzele mele căpitanului, vorbi sergentul spre străjer. Trezeşte-l şi anunţă-l despre musafirul nostru.

Rămaseră privindu-se în tăcere precaută după ce străjerul plecase, descuind iute o uşiţă din poarta uriaşă de stejar şi dispărând înăuntru.

— Am auzit c-ai ucis cinci asasini Tăgăduitori în noaptea masacrelor Aspectelor, mormăi în cele din urmă sergentul.

— Au fost cincizeci.

Păru că trece o veşnicie până ce uşa se redeschise şi străjerul reapăru, urmat de un tânăr fercheş, îmbrăcat impecabil în uniforma de căpitan a Gărzii Călare a Regelui. Îl examină scurt pe Vaelin, apoi îi întinse mâna.

— Frate Vaelin, rosti el cu un uşor accent renfaelin, căpitanul Nirka Smolen îţi stă la dispoziţie.

— Îmi cer iertare că te-am trezit, căpitane, zise Vaelin uşor distras de înfăţişarea lui impecabilă.

Totul, de la strălucirea cizmelor până la forma desăvârşită a mustăţii, vorbea despre o atenţie remarcabilă acordată detaliilor. Cu siguranţă nu arăta a om abia coborât din pat.

— Câtuşi de puţin, spuse căpitanul Smolen şi făcu semn către uşa deschisă. Mergem?

Amintirile de opulenţă strălucitoare din copilăria lui Vaelin nu corespundeau cu interiorul aripii de răsărit a palatului. După ce traversară o curticică interioară, intrară într-un labirint de coridoare ticsite cu lăzi

acoperite de praf şi tablouri învelite în pânze.

— Aripa aceasta este folosită în principal pentru depozitare, explică Smolen văzându-i expresia surprinsă. Regele primeşte multe cadouri.

Tânărul îl urmă printr-o serie de coridoare şi încăperi, până ajunseră la o sală mare cu pardoseala în eşichier, pe pereţii căreia atârnau câteva tablouri uriaşe. Atenţia lui Vaelin fu imediat atrasă de acestea; niciunul nu avea mai puţin de doi metri şi toate zugrăveau bătălii. Scenele erau diferite, însă personajul central era acelaşi în toate picturile: un bărbat chipeş, cu părul ca văpaia focului, călare pe un armăsar alb şi spada ridicată deasupra capului. *Regele Janus.* Deşi amintirile lui Vaelin despre rege erau vagi, nu ţinuse minte ca Janus să fi avut maxilarul pătrat şi nici umerii atât de laţi.

— Cele şase bătălii care au unificat Tărâmul, zise Smolen. Pictate de maestrul Benril Lenial. A lucrat la ele mai bine de trei ani.

Vaelin îşi reaminti desenele maestrului Benril din odăile Aspectului Elera, detaliile lor perfecte şi realismul viscerelor. Aici nu vedea aceeaşi claritate. Culorile erau strălucitoare, totuşi nu vibrante; războinicii încleştaţi erau zugrăviţi limpede, însă păreau cumva nefireşti, de parcă n-ar fi luptat, ci ar fi pozat pur şi simplu.

— Nu-s lucrările lui cele mai bune, aşa-i? comentă căpitanul. I-au fost comandate, înţelegi? Bănuiesc că nu i-a plăcut foarte mult subiectul. I-ai văzut vreodată fresca din Marea Bibliotecă, cea care comemorează victimele Mâinii Roşii? Îţi taie cu adevărat răsuflarea.

— N-am văzut niciodată Marea Bibliotecă, răspunse Vaelin gândindu-se că Smolen şi-ar fi găsit probabil multe preferinţe comune cu Fratele Caenis.

— Ar trebui, fiindcă este o mândrie a Tărâmului. Va trebui să-mi înmânezi armele.

Vaelin îşi dezbrăcă mantia, în ale cărei falduri erau prinse cele patru cuţite pentru aruncat, îşi scoase sabia,

apoi jungherul pentru vânătoare de la brâu şi pumnalul cu lamă îngustă din cizma stângă.

— Frumos, îl admiră Smolen. Alpiran?

— Nu ştiu, l-am luat de la un mort.

— Te vor aştepta aici. Smolen îi aşeză armele pe o masă din apropiere. Nimeni nu le va atinge. Se apropie după aceea de o porţiune goală a peretelui şi o împinse, iar o bucată de zid se roti spre interior, dezvăluind o scară întunecată. Urcă pe trepte până la capăt.

— Acolo este el? întrebă Vaelin, care se aşteptase să fie dus în sala tronului sau într-o odaie pentru audienţe.

— Da, şi ar fi bine să nu-l laşi să aştepte.

Vaelin încuviinţă dând din cap în semn de mulţumire şi se apropie de scară. Opaiţe cu ulei fixate în pereţi proiectau o lumină slabă peste trepte şi umbrele se îndesiră când Smolen închise uşa în urma lui. Începu să urce treptele din piatră aşa cum fusese instruit, iar tălpile cizmelor îi răsunară în spaţiul închis. Uşa din capătul scării era uşor întredeschisă, conturată pe fundalul luminii mai puternice dinapoia ei. Scârţâi sonor când Vaelin o deschise, dar bărbatul aşezat la biroul dinăuntru nu ridică ochii. Era aplecat deasupra unui sul de pergament pe care scria cu pana, lăsând în urmă slove ce păreau ţesute din fire de păianjen. Era bătrân, trecut de şaizeci de ani, totuşi încă lat în umeri; părul lung care-i atârna peste faţă nu mai era roşu acum, ci sur, cu o nuanţă slabă de arămiu. Purta o cămaşă simplă de in alb cu mânecile pătate de cerneală şi singura lui podoabă era un inel de aur cu sigiliu, pe al treilea deget de la mâna dreaptă; sigiliul reprezenta un cal cabrat.

— Maiestate… începu Vaelin lăsându-se într-un genunchi.

Regele ridică mâna stângă, făcându-i semn să se ridice şi arătă un scaun. Pana nu i se opri pe pergament. Vaelin se apropie de scaunul ocupat cu un teanc înalt de cărţi şi suluri. Şovăi, apoi le adună cu atenţie şi le puse pe podea, după care se aşeză.

Aşteptă.

Singurul sunet din cameră era scârţâitul penei regelui. Vaelin se întrebă dacă ar fi trebuit să vorbească, totuşi ceva îi spuse că ar fi fost mai bine să rămână tăcut. De aceea se mulţumi să privească în jur. Crezuse că odaia Aspectului Elera fusese locul cel mai ticsit de cărţi pe care-l văzuse, însă nici nu se compara cu biroul regelui. Cărţile se înşiruiau în lungul pereţilor în teancuri uriaşe, ce se ridicau până aproape de tavan. Între ele se găseau cutii cu suluri, unele scorojite şi veştejite de vechime. Singurul ornament din încăpere era harta mare a Tărâmului de deasupra şemineului, acoperită parţial cu adnotări scurte în aceeaşi caligrafie filigranată, unele cu cerneală roşie, iar altele cu cerneală neagră. Lângă una dintre marginile hărţii se înşiruia un soi de listă; toate numele fuseseră scrise cu cerneală neagră şi tăiate cu cerneală roşie. Lista era lungă.

— Ai chipul tatălui tău, însă felul mamei de a te uita la lucruri.

Privirea lui Vaelin reveni la rege, care pusese pana jos şi se lăsase pe spate în scaun. Ochii lui verzi erau vii şi vicleni pe chipul zbârcit şi cu pielea tăbăcită. Fără să vrea, Vaelin se uită la cicatricele roşu-deschis de pe gâtul lui, amintirea atingerii Mâinii Roşii din copilărie.

— Maiestate? se bâlbâi el.

— Tatăl tău a fost isteţ în purtarea războaielor, dar în majoritatea celorlalte privinţe trebuie să spun că a fost prost ca un bolovan. Pe de altă parte, mama ta a fost isteaţă în aproape toate privinţele. Acum, când te uitai la hartă, aveai aproape exact privirea ei.

— Sunt sigur că ar fi fost încântată să ştie că aveţi o părere atât de bună despre ea, Maiestate.

Regele arcui o sprânceană.

— Nu încerca să mă linguşeşti, băiete. Am destule slugi pentru aşa ceva. În plus, nu te pricepi la asta. Aici cel puţin semeni cu taică-tău.

Vaelin simţi cum se îmbujorează şi-şi muşcă limba, pentru a nu îngăima o scuză. *Are dreptate, eu nu sunt un curtean.*

— Îmi cer iertare că vă tulbur, Maiestate. Am venit să vă cer ajutorul.

— Majoritatea celor care apar înaintea mea o fac pentru a-mi cere ajutorul. Deşi vin de obicei cu nişte cadouri grotesc de scumpe şi se umilesc câteva ore. Tu te vei umili pentru mine, tinere Frate?

Gura regelui se strâmbă într-un surâs lipsit de veselie.

— Nu. Vaelin constată că emoţiile îi dispăreau iute în faţa unei furii reci. Nu, Maiestate.

— Ai venit totuşi la ora aceasta din noapte pentru a-mi cere o favoare.

— Nu cer nimic.

— Dar doreşti ceva. Mă întreb despre ce poate fi vorba? Bani? Nu cred. Banii au însemnat puţin pentru părinţii tăi, aşa că îndrăznesc să spun că înseamnă puţin şi pentru tine. Ajutor pentru o cerere în căsătorie? Ai pus ochii pe vreo fată, însă tatăl ei nu-şi doreşte ca ginere un băiat sărăntoc din Ordin? Regele înclină capul pe un umăr şi-l cercetă cu atenţie pe Vaelin. Nu, nici vorbă. Ce poate fi atunci?

— Dreptate, rosti Vaelin. Dreptate pentru un bărbat ucis şi pentru familia lui.

— Ucis, da? De către cine?

— De mine, Maiestate. Azi am ucis un bărbat în Încercarea Spadei. Era un om nevinovat, victima unei false convingeri, care a fost adus pur şi simplu să mă înfrunte în încercare.

Amuzamentul dispăru de pe chipul regelui, înlocuit de ceva mult mai serios, dar indescifrabil.

— Povesteşte-mi.

Vaelin îi povesti tot: arestarea lui Urlian, închiderea soţiei lui în Temniţa-neagră, numele celor răspunzători: Jentil Al Hilsa, judecătorul care-l condamnase pe Urlian, şi Mandril Al Unsa şi Haris Estian, cei doi bogătaşi care

încercaseră să profite de pe urma morţii sale.

— Cum ai ajuns în posesia acestor informaţii? întrebă regele după ce terminase.

— În seara aceasta a venit la mine un bărbat în care am încredere. Vaelin tăcu şi-şi adună voinţa pentru riscul pe care ştia că trebuia să şi-l asume. Un bărbat care cunoaşte multe dintre necazurile ce-i copleşesc pe Tăgăduitori în Tărâm.

— Aha. Pentru un membru al unui Ordin, îţi alegi prieteni neobişnuiţi.

— Credinţa ne învaţă că mintea unui om trebuie să fie deschisă faţă de adevăr indiferent unde l-ar găsi.

— Se pare că eşti şi priceput la vorbe ca mama ta.

Regele luă o bucată de pergament dintr-un teanc de pe birou său, înmuie pana într-o călimară cu cerneală neagră şi scrise câteva rânduri. După aceea şterse pana pe mâneca de la cămaşă, o înmuie într-o călimară cu cerneală roşie şi scrise o listă sub textul cu litere negre. Încheie documentul cu o iscălitură complicată, după care luă o lumânare şi un bloc de ceară pentru peceţi şi atinse flacăra lumânării de ceară ca să picure în partea de jos a pergamentului. Suflă uşor câteva clipe pe ceară şi apăsă pe ea inelul cu sigiliu.

— De fiecare dată când îmi pun numele pe una dintre astea, rosti el lăsând pana, trebuie să-mi modific harta.

Vaelin reveni cu ochii la harta de pe perete şi la lista de cuvinte negre tăiate cu linii roşii. *Nume,* înţelese el. *Numele celor pe care i-a condamnat la moarte. Tatăl lui Nortah trebuie să fie şi el acolo.*

— Îi voi executa pe bărbaţii aceştia, zise regele. Pe baza spuselor tale. Nu va exista niciun proces, deoarece porunca regelui este mai presus de lege. Familiile lor mă vor urî pentru ce am să fac, dar, întrucât intenţionez să le confisc proprietăţile şi să-i las săraci lipiţi pământului, asta nu va conta deloc.

Vaelin îl privi drept în ochi pe rege, încercând să-şi dea seama dacă era o minciună, însă nu văzu

înşelătorie.

— O familie n-ar trebui pedepsită pentru delictele comise de un singur membru al ei.

— Aşa trebuie procedat cu nobilii, fiindcă, dacă-i laşi familiei averea, mai devreme sau mai târziu o va folosi împotriva ta. De altfel, eu îi cunosc pe bărbaţii aceştia şi familiile lor. Toţi sunt nişte ticăloşi hrăpăreţi. Viaţa în şanţ li se va potrivi ca o mănuşă.

— Daţi multă crezare spuselor mele, Maiestate. Aş fi putut minţi…

— Nu ai minţit. Treizeci de ani ca rege te învaţă să distingi minciuna.

Justiţia regală este cu adevărat dură, înţelese Vaelin. Oare el o putea accepta? Zărind siguranţa din expresia regelui, îşi dădu seama că nu avea de ales. Cursul evenimentelor fusese stabilit din clipa în care vorbise.

— Şi soţia bărbatului?

— În privinţa asta există o problemă. Ea este o Tăgăduitoare care nu vrea să se căiască. Aspectul Tendris va căuta, fără îndoială, s-o atârne de ziduri într-o cuşcă. Bineînţeles, dacă nu va muri în cursul interogatoriilor…

— Maiestatea Voastră este Regele acestui Tărâm şi Apărătorul Credinţei. Trebuie să aveţi o influenţă…

— *Trebuie*? Pe chipul regelui, furia se întrepătrundea cu amuzamentul. Eu am făcut ceea ce *trebuia* să fac în noaptea asta. Indică pergamentul pe care-l scrisese. Datoria unui rege este să împartă justiţie acolo unde poate. Îi voi omorî pe oamenii aceştia, deoarece au încălcat legile Tărâmului şi-şi merită sfârşitul, dar faptele soţiei victimei sunt în afara jurisdicţiei mele. Ca atare nu vorbim despre ce *trebuie* să fac, ci despre ce *pot* să fac – dacă-mi slujeşte vreunui ţel. De aceea, Vaelin Al Sorna, spune-mi cărui ţel mi-ar sluji salvarea vieţii acestei femei. Ţi-ai folosit numele pentru a intra aici şi acum nu mai ai nimic de spus?

Iartă-mă, mamă.

— Ştiu că Maiestatea Voastră avea planuri pentru mine, înainte ca tata să mă trimită la Ordin. Dacă vă mulţumeşte, mă voi supune planurilor acelea, dacă veţi asigura eliberarea soţiei lui Urlian.

Regele se întinse către o carafă din cristal de pe birou şi turnă vin roşu într-o cupă.

— Vin cumbraelin, vechi de zece ani. Unul dintre beneficiile regalităţii este un beci bine garnisit. Întinse carafa spre Vaelin. Vrei?

Pe tânăr continua să-l doară capul după excesele din berărie.

— Nu, mulţumesc, Maiestate.

— Nici tatăl tău nu voia să bea cu mine. Regele sorbi încetişor din cupă. Pe de altă parte, n-a încercat niciodată să se târguiască cu mine. Eu porunceam, iar el executa.

— Puterea noastră este loialitatea.

— Da. O deviză frumoasă, una dintre cele mai bune pe care le-am creat. Eu i-am ales-o, ba i-am ales şi şoimul de pe blazonul familiei. De fapt, a fost un soi de glumă. Tată tău ura vânătoarea de şoimi, care, la urma urmelor, este un sport pentru nobili. Sorbi iarăşi din vin şi-şi şterse buzele pătate în roşu cu mâneca mânjită de cerneală. Ştii de ce a plecat din slujba mea?

— Am auzit că n-aţi fost de acord cu dorinţa lui de a se însura şi a o recunoaşte pe sora mea.

— Ştii despre ea, da? Cred că vestea aceea te-a zguduit serios. Este adevărat că am refuzat cererea de însurătoare a tatălui tău şi că el s-a înfuriat. Cred însă că decisese să mă părăsească atunci când a trebuit să-l execut pe Primul Sfetnic. Ei doi erau la cuţite de mulţi ani, dar, când hoţiile lui Al Sendahl au ieşit la lumină, tatăl tău i-a luat apărarea deşi nimeni n-a făcut-o. A trebuit să moară, desigur, cu toate că a fost o pierdere teribilă. Puţini alţii se pricepeau la finanţe ca Artis Al Sendahl.

— Am slujit alături de fiul lui de când eram băieţi,

Maiestate. El n-a putut accepta niciodată că tatăl lui a furat de la Maiestatea Voastră.

— Ah, dar n-a fost un hoţ de monede, nu, ci un hoţ de putere. Puterea este foarte seducătoare, Vaelin, însă, ca s-o mânuieşti bine, trebuie s-o urăşti la fel de mult pe cât o iubeşti. Lordul Artis n-a înţeles asta niciodată şi faptele lui erau mânate doar de ambiţie, periclitând pacea Tărâmului: de aceea l-am executat.

— Şi aţi confiscat averea familiei?

— Bineînţeles. Am avut totuşi grijă ca soţia şi fiicele să nu ajungă pe drumuri, am simţit că-i datorez măcar atât. Lordul Turnului Al Myrna a fost îndeajuns de milos să le ajute şi i-a dăruit femeii un domeniu în Ţinuturile de Miazănoapte, sub un nume fals, desigur. Nu-i pot lăsa pe nobilii mei să creadă că sunt îndurător.

— Fratele meu s-ar simţi mult uşurat dacă i-aş putea spune asta.

— Sunt sigur de asta, dar n-o vei face.

Regele lăsă pe masă cupa de vin şi se ridică, gemând şi frecându-şi un picior care-i amorţise, apoi se apropie de harta de deasupra şemineului.

— Tărâmul Unificat, zise el. Patru Fiefuri cândva divizate de războaie şi urându-se între ele, care sunt acum unite prin loialitatea faţă de mine. Atât doar că, desigur, nu este aşa. Nilsael mi s-a vândut, fiindcă obosise ca oştile să-i cotropească pământurile la fiecare câţiva ani pentru hrană. Renfael şi-a pierdut jumătate din călăreţi în luptă, iar Lordul Theros a înţeles că, dacă se va mai lupta cu mine, va pierde în curând şi cealaltă jumătate. Cumbrael mă urăşte şi se teme de mine în egală măsură, totuşi se teme încă şi mai mult de Credinţă şi-mi va rămâne loial atâta timp cât o ţin departe de ei. Acesta este Tărâmul pentru clădirea căruia am vărsat o mare de sânge, iar cu ajutorul tău l-aş fi împiedicat să se destrame după moartea mea. Ai dreptate, am avut multe planuri pentru tine. Fiul unui Lord al Bătăliilor şi al unei foste Stăpâne din al Cincilea

Ordin, şi ambii oameni simpli. Tu ai fi reprezentat mijlocul prin care i-aş fi legat pe oamenii de rând de descendenţa mea, nu numai în Asrael, ci şi în toate Fiefurile. Iar, când aş fi avut de partea mea inimile poporului, nobilii lor ar fi putut cere război, pentru că nimeni nu le-ar fi răspuns. Într-adevăr, aveam planuri pentru tine, tinere şoim.

Privi harta, după care oftă adânc, cu regret şi continuă:

— Însă şi mama ta avea planuri. Când l-a convins pe Aspectul Arlyn să te ia în al Şaselea Ordin, a făcut din tine un Frate legat de Credinţă, nu de mine.

— Dacă dorinţa Maiestăţii Voastre este să părăsesc Ordinul…

— E prea târziu pentru asta. Ar fi clar pentru toţi că ai abandonat Credinţa la porunca mea. Înrolarea celui mai faimos fiu al Ordinului nu mi-ar atrage deloc iubirea poporului. Nu, planurile pe care le avusesem pentru tine au murit de mult.

Vaelin se strădui să găsească ceva de spus, un argument care să asigure ajutorul regelui. Gândul de a o lăsa pe soţia lui Urlian să fie torturată, după aceea executată îi era insuportabil. Planuri nebuneşti îi fulgerară prin mintea cuprinsă de panică. Avea să se furişeze în Temniţa-neagră şi s-o elibereze, Fraţii lui aveau să-l ajute, era sigur de asta, deşi ar fi însemnat probabil moartea pentru toţi…

— Nu sunt primul, ştiai? rosti încetişor regele şi Vaelin văzu că privea o listă scurtă înscrisă în partea de sus a hărţii. Înaintea mea au mai fost cinci. Janus bătu cu degetul în listă. Cinci regi, de când Varin a condus poporul nostru pe pământurile acestea şi i-a alungat pe seordahi în păduri şi pe lonaki în munţi. Iar în cinci veacuri, nicio dinastie n-a condus Tărâmul mai mult de o generaţie.

— Prinţul Malcius este un om bun, Maiestate.

— Şi măcelarul meu este un om bun, băiete! se răsti

regele, brusc furios. La fel este grăjdarul şi cel care curăţă balegile din curte. Fiul meu este un om bun, i-adevărat, dar bunătatea nu-i îndeajuns ca să fii rege. Când Malcius ar fi urcat pe tron, tu ai fi fost la dreapta lui, ca să faci ce nu ar fi putut el. Acum tot ce mai pot să fac este să clădesc un Tărâm atât de măreţ, încât cei care ar vrea să-l sfărâme să se teamă că vor fi striviţi de prăbuşirea lui.

Se întoarse la scaun şi se aşeză cu o grimasă.

— De aceea, voi întocmi un plan nou, iar tu, Frate Vaelin Al Sorna, îmi vei sluji iarăşi ţelurile. Scotoci printr-un teanc de hârtii de pe birou şi scoase un vraf de documente pecetluite cu ceară neagră. Aspectul Tendris îmi dă de lucru până peste cap cu povăţuirea lui loială şi cu cerinţele umile de măsuri pentru a combate flagelul necredincioşilor. Aici – şi regele luă primul pergament – sugerează ca Straja Tărâmului să-l biciuiască pe orice supus care nu poate recita la cerere Catehismul Credinţei.

— Aspectul Tendris este fervent în convingerile sale, Maiestate.

— Aspectul Tendris este orbit de fanatism, totuşi până şi cu un fanatic se poate trata. Regele ridică alt document şi începu a citi: „Cu mare umilinţă reamintesc Maiestăţii Voastre despre rapoartele care anunţă că necredincioşii se adună în număr fără precedent de mare în Codrul Martishe. Am auzit din partea unor surse demne de crezare că sunt aderenţi ai formei cumbraeline de adorare a zeilor şi sunt foarte înfocaţi în erezia lor. Sunt bine înarmaţi şi sursele mele mă asigură că sunt decişi să răspundă cu violenţă extremă la orice încercări de a-i împrăştia. O implor pe Maiestatea Voastră, cu cel mai mare respect, să ţină seama de solicitările mele de a acţiona decisiv în această privinţă”.

Regele aruncă pergamentul cât colo.

— Ce înţelegi tu din asta?

— Că Aspectul doreşte să trimiteţi Straja Tărâmului în Martishe, ca să-i împrăştie pe Tăgăduitori.

— Aşa este, dacă soldaţii mei n-ar avea nimic mai bun de făcut decât să alerge luni de zile prin păduri, pândiţi dinapoia copacilor de arcaşi cumbraelini. Nu, nu, Straja Tărâmului nu se va apropia la mai puţin de cincisprezece kilometri de Martishe. O vei face însă tu.

— Eu, Maiestate?

— Da. Voi insista pe lângă Aspectul Arlyn să trimită în Martishe un contingent mic de Fraţi, iar tu vei fi printre ei, alături de un tânăr pe nume Linden Al Hestian. Cunoşti numele acesta?

— Al Hestian… Vaelin şi-l reaminti pe bărbatul furios care îşi deschidea drum cu cravaşa prin mulţime la iarmarocul de Miezul-verii când tatăl lui Nortah îşi găsise sfârşitul. Am întâlnit cândva un Lord Mareşal cu numele acela.

— Lakrhil Al Hestian, Lordul Mareşal al Regimentului 27 Călăreţi. Un ofiţer capabil şi unul dintre nobilii mei cei mai bogaţi. Ca şi răposatul Prim Sfetnic, un bărbat foarte ambiţios, mai ales în privinţa fiului său. Fiul său cel mare, Linden.

Vaelin simţi un ghem apăsător de teamă crescându-i în măruntaie.

— Fiul lui, Maiestate?

— Un tânăr minunat, cu multe calităţi admirabile, printre care nu se numără însă, din păcate, modestia şi inteligenţa. Are un cerc mare de prieteni, mai exact admiratori şi lingăi. Nimic nu atrage prietenii mai bine decât bogăţia şi aroganţa. În prezent este răsfăţatul preţuitei mele Curţi, câştigând turnire, culcându-se cu lady şi bătându-se în dueluri. Mă tem că este o poveste monoton de familiară. Un tânăr dobândeşte faimă şi succes la o vârstă fragedă şi începe să creadă în propria legendă, nefiind deloc ajutat de toleranţa părintelui ambiţios. El este de departe cel mai popular tânăr de la Curte, mult mai popular decât fiul meu, care n-a fost

niciodată înzestrat în căile prefăcătoriei. Zilnic sunt asaltat de rugăminţi de a-i oferi tânărului Al Hestian o funcţie care să-l ajute să-şi dovedească meritele, să-l îndrepte pe calea spre glorie. O voi face acum. El va fi numit Spadă a Tărâmului şi va fi însărcinat să-şi adune propriul regiment cu care să plece în Martishe, pentru a-i alunga pe Tăgăduitorii care au înţesat codrul. Din păcate, prevăd că va fi o campanie lungă şi grea, iar după… regele făcu o pauză şi căzu pe gânduri… vreo şase luni, el îşi va găsi tragic sfârşitul într-o ambuscadă a Tăgăduitorilor.

Ochii lor se întâlniră şi Vaelin îşi simţi măruntaiele clocotindu-i de furie amestecată cu disperare. *Sunt un prost*, decise el. *Un şoarece caută să cadă la învoială cu o bufniţă.*

— Soţia lui Urlian, Maiestate? scrâşni el.

— Ah, da, îndrăznesc să cred că Aspectul Tendris va fi într-o stare de spirit mai tolerantă când îi voi spune despre planurile mele pentru o cruciadă în Martishe, mai ales când va auzi de participarea ta. Să ştii că ţine la tine. Eu voi lua partea femeii acelea, îi voi spune că sunt convins de mântuirea ei şi, cu condiţia ca ea să nu spună nimic care să mă contrazică, ar trebui să fie liberă mâine-seară.

— Am nevoie de asigurări că ea şi fiul ei nu vor fi lăsaţi pe drumuri. Vaelin se sili să-şi menţină privirea aţintită în ochii regelui. Dacă doriţi să fac parte din această cruciadă.

— Sunt convins că Lordul Turnului Al Myrna poate găsi loc şi pentru alţi surghiuniţi. În Ţinuturile de Miazănoapte, deosebirile dintre Credincioşi şi Tăgăduitori nu înseamnă mai nimic. Regele îşi îndreptă atenţia spre birou, ridică pana şi netezi un pergament curat în faţa sa. În zilele următoare îţi vei primi ordinul.

Începu să scrie, scârţâind cu pana pe filă.

Vaelin avu nevoie de un moment pentru a înţelege că întrevederea luase sfârşit. Se ridică în picioare şi

constată că era uşor ameţit, dar nu ştia dacă de furie sau de tristeţe.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, Maiestate, se strădui el să rostească şi porni spre uşă.

— Nu uita, tinere şoim, zise regele fără să ridice ochii de la pergament, că acesta nu este întregul meu plan pentru tine, ci abia începutul. Eu comand, tu execuţi. Acesta este târgul pe care l-ai făcut în noaptea asta. Ridică fruntea şi întâlni ochii lui Vaelin. Ai înţeles?

— Am înţeles prea bine, Maiestate.

Regele îl mai privi o clipă, apoi reîncepu să scrie fără să mai adauge nimic şi Vaelin ieşi.

Căpitanul Smolen îl aştepta când se ivi dinapoia peretelui.

— Ai terminat vizita, Frate?

Vaelin încuviinţă dând din cap, îşi luă armele de pe masă şi se reechipă în grabă, împins de dorinţa de a fi cât mai departe de palatul acela. Simţea nevoia să fie singur, pentru a se gândi. Importanţa târgului pe care-l încheiase cu regele îi amestecase gândurile într-un haos confuz. Îl urmă pe Smolen prin nenumărate coridoare ticsite de cadouri uitate, iar mintea lui repeta întruna ultimele cuvinte ale regelui: *Acesta nu este întregul meu plan pentru tine, ci abia începutul.*

— Iartă-mă dacă te părăsesc aici, rosti Smolen când ajunseră la colţul coridorului care mergea spre poarta de răsărit, dar am misiuni urgente altundeva.

Tânărul privi capătul îndepărtat şi întunecat al coridorului, apoi se întoarse către Smolen şi văzu o uşoară tulburare pe chipul lui.

— Misiuni urgente, căpitane?

— Da. Smolen tuşi. Foarte urgente.

Se retrase un pas, îl salută oficial din cap, după aceea se întoarse şi porni în direcţia din care veniseră.

Vaelin se uită iarăşi la coridorul din faţa lui şi o

senzaţie de nelinişte îi iuţi bătăile inimii. *Ambuscadă*, decise el. *Regele are slujitori neloiali.* Se gândi să se ducă după căpitan şi să-l silească să-l însoţească în orice l-ar fi aşteptat, totuşi constată că n-o putea face. Fusese o noapte foarte lungă. De altfel, îl putea găsi pe Smolen şi mai târziu. Îşi strecură într-o palmă un cuţit pentru aruncat şi porni înainte.

Se aştepta ca atacul să fie declanşat în locul cel mai întunecat, spre capătul coridorului, dar nu se întâmplă nimic. Niciun bărbat înveşmântat în negru cu sabie curbată nu-i sări înainte. În acelaşi timp însă simţi în aer un parfum slab, discret şi dulce, ca al florilor într-o zi fierbinte…

— Auzisem că eşti chipeş.

Se răsuci către sunetul vocii, ţinând cuţitul îndreptat către ea, când o văzu. O fată pe jumătate ascunsă în umbre. Izbuti să-şi abată mâna în ultima clipă şi cuţitul zăngăni în perete, la o şchioapă de capul necunoscutei. Ea îl privi scurt, apoi înaintă în lumină. Vaelin mai văzuse femei frumoase şi crezuse mereu că Aspectul Elera era cea mai frumoasă femeie pe care o va întâlni vreodată, însă fata aceasta era altfel. Totul în ea, de la porţelanul pielii, curbele delicate ale chipului şi luciul auriu-roşcat al părului, vorbea despre perfecţiune lipsită de efort.

— Nu eşti chipeş, rosti ea apropiindu-se pentru a-l studia cu ochii ei verzi strălucitori, totuşi ai o faţă interesantă.

Ridică palma, cu degetele întinse într-o mângâiere.

Tânărul se retrase un pas înainte ca mâna ei să-l poată atinge. Se lăsă într-un genunchi şi plecă fruntea.

— Alteţă.

— Te rog să te ridici, spuse prinţesa Lyrna Al Nieren. Nu putem vorbi aşa cum se cuvine dacă faţa îţi este îndreptată numai spre podea.

Vaelin se ridică. Aşteptă şi se strădui să nu se holbeze.

— Îmi cer iertare dacă te-am luat prin surprindere, zise prinţesa. Căpitanul Smolen a avut amabilitatea să mă informeze despre vizita ta şi am considerat că trebuie să stăm de vorbă.

Vaelin nu spuse nimic, totuşi senzaţia de nelinişte nu dispăruse. Întâlnirea aceasta avea în ea ceva periculos. Ştia că ar fi trebuit să-şi ceară iertare şi să plece, dar era incapabil să găsească vorbele potrivite. Dorea să stea de vorbă cu ea, voia să fie lângă ea. Era un imbold care-i stârni brusc resentimente profunde.

— Intenţionasem să te privesc luptând azi, continuă prinţesa. Bineînţeles, tata nu mi-a îngăduit. Mi s-a spus că a fost o luptă emoţionantă.

Surâsul ei era orbitor, simulând atât de perfect sinceritatea, încât îl întrecea mult pe Nortah. *Se aşteaptă să fiu măgulit*, înţelese tânărul.

— Alteţa Voastră doreşte ceva de la mine? Precum căpitanul Smolen, am treburi urgente altundeva.

— Ah, nu trebuie să fii supărat pe căpitan. De obicei, el este foarte corect în îndatoririle lui, dar mă tem că s-ar putea să-l corup iremediabil. Prinţesa se întoarse şi se apropie de peretele unde rămăsese înfipt cuţitul, pe care-l scoase cu dificultate. Îmi plac flecuşteţele, rosti ea examinând lama şi-şi trecu degetele delicate peste metal. Tinerii mi le dăruiesc mereu. Nimeni însă nu mi-a dăruit până acum o armă.

— Alteţa Voastră o poate păstra, zise Vaelin. Şi acum, iertare…

Se înclină şi se întoarse ca să plece.

— Nu, spuse ea sec. N-am terminat de vorbit. Vino, îi făcu semn cu acel cuţit şi se îndepărtă de perete. Vom discuta împreună sub lumina stelelor, tu şi cu mine. Va fi ca într-o baladă.

Aş putea pleca pur şi simplu, îşi dădu seama Vaelin. *Ea nu m-ar putea opri… sau ar putea?* După ce examină scurt posibilitatea de a lupta cu hoardele de străjeri chemaţi pentru a-l împiedica să plece, o urmă pe

coridor. Lyrna îl conduse la o uşă dintr-o firidă discretă, pe care o deschise şi-i făcu semn să intre. Grădina era mică, dar frumuseţea răzoarelor ei era remarcabilă chiar şi sub razele lunii. Aici părea să existe o varietate uriaşă de flori, întrecând-o cu mult pe cea din grădina Aspectului Elera.

— Ar trebui s-o vezi în timpul zilei, rosti prinţesa. Închise uşa şi trecu pe lângă el, oprindu-se să examineze o tufă de trandafiri. Şi ne apropiem de sfârşitul anului, multe dintre dragele mele se închid deja de frig.

Merse către o bancă joasă din piatră din mijlocul grădinii, legănându-şi graţios rochia. Vaelin cercetă răzoarele în căutarea unor flori familiare şi, spre surprinderea sa, le găsi sub forma unor muguri galbeni cuibăriţi sub un arţar micuţ.

— Bujorii-iernii.

— Cunoşti florile? păru surprinsă Lyrna. Mi se spusese că Fraţii din al Şaselea Ordin nu ştiu nimic în afară de artele războiului.

— Ni se predau multe.

Ea se aşeză pe bancă şi ridică braţele spre răzoare.

— Îţi place grădina mea?

— Este foarte frumoasă, Alteţă.

— Când eram mică, tata m-a întrebat ce cadou îmi doresc de Căderea-iernii. Deoarece crescusem în palat, nu eram niciodată singură, mereu existau gărzi sau slujnice, sau tutori, aşa că i-am spus că voiam un loc unde să nu mai intre nimeni. El m-a adus aici. Pe atunci era doar o curte interioară veche şi eu am transformat-o într-o grădină. Nimeni n-are voie să intre aici, iar până acum n-am mai arătat locul ăsta nimănui.

Îl privea cu multă atenţie, cumpănindu-i reacţia.

— Sunt... onorat, Alteţă.

— Mă bucur. De aceea, întrucât eu te-am onorat cu o confidenţă, poate că vei proceda şi tu la fel. Ce treabă ai avut cu tatăl meu?

Vaelin fu ispitit să nu spună nimic, însă ştiu că n-o

putea ignora pur şi simplu. O mulţime de minciuni îi fulgerară prin minte, dar simţea că prinţesa avea urechea tatălui ei în depistarea neadevărurilor.

— Nu cred că regele ar vrea să discut despre treburile noastre, răspunse în cele din urmă.

— Chiar aşa? Atunci voi fi silită să ghicesc. Te rog să-mi spui dacă ghicesc bine. Ai aflat că unul dintre bărbaţii pe care i-ai ucis azi a fost silit să participe la luptă. Ai venit aici pentru a-i cere tatei să facă dreptate. Am ghicit?

— Alteţa Voastră cunoaşte multe.

— Da. Din păcate însă constat că niciodată nu ştiu destule. Tatăl meu ţi-a satisfăcut cererea?

— A fost îndeajuns de binevoitor ca să împartă dreptate.

— Aha. În glasul fetei se simţi o notă uşoară de milă. Sărmanul lord Al Unsa! Mă făcea mereu să râd în seara Balului Comunal, prin felul cum se împleticea la dans.

— Sunt sigur că amintirile plăcute ale Alteţei Voastre vor însemna o mângâiere pentru el pe eşafod.

Zâmbetul ei dispăru.

— Mă crezi o fiinţă rece? Poate că aşa sunt. De-a lungul anilor, am cunoscut mulţi lorzi. Bărbaţi prietenoşi, surâzători, care-mi dădeau bomboane şi cadouri şi-mi spuneau că sunt drăguţă, toţi încercând să câştige astfel favorurile tatei. Pe unii i-a expediat, altora le-a îngăduit să rămână în slujba lui, iar pe alţii i-a omorât.

Vaelin îşi dădu seama că şi tatăl lui făcuse parte dintre numeroşii lorzi cunoscuţi de Lyrna şi se întrebă dacă fata îi trezise la fel de multă nesiguranţă.

— Tatăl meu i-a dăruit cadouri Alteţei Voastre?

— Tot ce mi-a dat vreodată tatăl tău a fost o privire rece. Deşi nu la fel de rece precum cea a mamei tale. Bănuiesc că planul tatei pentru noi i-a făcut să mă privească cu ochi bănuitori.

— Pentru „noi”, Alteţă?

Ea arcui o sprânceană.

— Urma să ne căsătorim. N-ai ştiut?

Căsătorie? Era absurd, ridicol. Căsătorit cu o prinţesă. Căsătorit cu *ea.* Vaelin şi-o aminti pe fetiţa insolentă din vizita pe care o făcuse în copilărie la palat. *N-o să mă mărit cu tine. Eşti murdar.* Oare într-adevăr acela era modul în care regele intenţiona să-l lege de urmaşii lui?

— Nu, nici mie nu mi-a plăcut prea mult ideea, rosti prinţesa citindu-i gândurile, însă acum îi pot aprecia tactica. Planurile tatei se derulează uneori ani de zile înainte ca intenţiile să le fie dezvăluite. El intenţiona să te plaseze la dreapta fratelui meu şi în acelaşi timp să-mi întărească poziţia. Împreună, noi am fi călăuzit domnia lui Malcius.

— Poate că fratele Alteţei Voastre nu va avea nevoie de călăuzire.

Lyrna îşi ridică faţa perfectă spre cer, studiind constelaţiile spectaculoase.

— Asta numai timpul va decide. Ar trebui să vin mai des aici noaptea. Este cu adevărat frumos. Se răsuci către el, recăpătându-şi seriozitatea. Ce simţi când iei o viaţă?

Tonul îi era pur şi simplu de curiozitate. Sau nu ştia că întrebarea putea fi jignitoare sau nu-i păsa, totuşi Vaelin nu se simţi jignit. Era ceva ce nu-l mai întrebase nimeni, deşi el ştia prea bine răspunsul.

— Simţi că ţi-a fost murdărit sufletul, îi răspunse.

— Totuşi, continui s-o faci.

— Până azi a fost mereu… necesar.

— Şi de aceea ai venit la tatăl meu, căutând să-ţi alini vinovăţia. Mă întreb ce-a obţinut de la tine? Mă aştept să te fi luat în slujba lui. O iscoadă în al Şaselea Ordin ar fi într-adevăr preţioasă.

O *iscoadă? Dacă asta ar fi fost totul…*

— Alteţa Voastră m-a adus aici doar pentru a pune întrebări la care ştie deja răspunsul?

Spre surprinderea lui, fata izbucni într-un râs generos, care părea autentic.

— Cât de amuzant eşti! Nu mă linguşeşti, nu-mi cânţi balade şi nu-mi reciţi sonete. Eşti cu totul aparte, fără şarm sau calcule. Examină cuţitul pe care-l ţinea încă în mână. Şi eşti singurul bărbat care a reuşit să mă facă să mă tem de el. Ca întotdeauna, sunt uimită de flerul tatei.

Privirea ei era stânjenitor de directă şi Vaelin trebui să se străduiască să i-o înfrunte, rămânând tăcut.

— Este foarte simplu ce doream să-ţi spun, urmă ea. Părăseşte Ordinul, slujeşte-l pe tatăl meu la Curte şi în război şi, cu timpul, vei deveni o Spadă a Tărâmului, apoi s-ar putea să împlinim planul pe care el ni l-a pregătit.

Tânărul îi examină chipul, căutând vreo urmă de ironie sau amăgire, însă nu descoperi decât seriozitate concentrată.

— Alteţa Voastră doreşte să ne căsătorim?

— Vreau să-mi onorez tatăl.

— Tatăl Alteţei Voastre consideră că planul lui pentru mine a murit. Părăsirea Ordinului n-ar mai avea nicio valoare pentru el acum. Dacă aş urma porunca Alteţei Voastre, aş acţiona împotriva dorinţelor sale.

— Voi vorbi eu cu el. Îmi ascultă sfaturile în cele mai multe privinţe şi va auzi înţelepciunea gândului meu.

În clipa aceea Vaelin îi zări sclipirea slabă din ochi. Neliniştea i se accentuă când îşi dădu seama c-o mai zărise în ochii Surorii Henna, când încercase să-l omoare. Nu era tocmai răutate, cât mai degrabă calcul amestecat cu dorinţă. Însă, pe când Henna dorise moartea lui, prinţesa dorea mai mult şi el se îndoia că ar fi fost vorba despre încântătoarea idee de a-i deveni soţie.

— Alteţa Voastră mă onorează, rosti el pe tonul cel mai oficial posibil, dar sunt sigur că va înţelege că eu mi-am dăruit viaţa slujirii Credinţei. Sunt un Frate al celui de-al Şaselea Ordin şi întâlnirea aceasta nu este

cuvenită. Aş fi recunoscător dacă mi-aţi îngădui să mă retrag.

Lyrna coborî ochii şi pe buze îi flutură scurt un surâs ironic.

— Bineînţeles. Te rog să-mi ierţi impoliteţea de a te fi întârziat.

El făcu o plecăciune şi se răsuci să plece. Ajunsese la uşă, când ea îl opri.

— Am multe de făcut, Vaelin.

Glasul îi era lipsit de umor sau afectare, ci absolut serios şi sincer. *Adevărata ei voce,* îşi spuse tânărul.

Se opri lângă uşă, dar nu se întoarse. Aşteptă.

— Mi-ar fi fost mai uşor să le fac cu tine alături, însă le voi face oricum. Şi nu voi tolera nicio piedică. Crede-mă când spun că aş detesta ca noi doi să fim duşmani.

Vaelin o privi.

— Mulţumesc Alteţei Voastre că mi-a arătat grădina.

Prinţesa înclină uşor din cap şi-şi întoarse ochii spre stele. Era semnul că putea să plece. Femeia cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată rămase scăldată în lumina lunii. Era o imagine cu adevărat fermecătoare şi Vaelin se trezi dorindu-şi cu îndârjire să n-o mai vadă niciodată.

PARTEA A III A

Sunt încântat să vă raportez progresul excelent realizat
de trupele lordului Al Hestian în ultimele luni. Mulţi
Tăgăduitori au plătit preţul cuvenit pentru erezie sau
au fugit din codri, temându-se pentru viaţa lor. Starea
soldaţilor este foarte bună şi rareori am întâlnit luptători
atât de entuziaşti pentru cauza lor.

Fratele Yallin Heltis, al Patrulea Ordin, scrisoare către
Aspectul Tendris Al Forne în timpul campaniei din Codrul Martishe.
Arhivele celui de-al Patrulea Ordin.

ISTORISIREA LUI VERNIERS

Amuţise, în vreme ce pana mea îşi continua goana febrilă peste pergament. În jurul meu se aflau cele zece suluri pe care le umplusem cu povestea lui. Afară se lăsase noaptea şi unica noastră lumină provenea de la un felinar ce se legăna de pe o grindă a punţii, deasupra capetelor noastre. Încheietura mă durea de la orele de scris necontenit şi spatele îmi amorţise, întrucât stătusem gârbovit peste butoiul pe care alesesem să-mi sprijin hârtiile. Abia dacă mi-am dat seama.

— Ei bine? l-am îndemnat.

Era încruntat în strălucirea slabă a felinarului, iar expresia chipului părea îndepărtată. A trebuit să repet cuvintele, înainte de a mă privi.

— Mi-e sete, a spus şi s-a întins către plosca pe care căpitanul îi îngăduise s-o umple din butoiul cu apă. De cinci ani am rostit doar câteva cuvinte pe zi. Mă doare gâtlejul.

Am pus pana jos şi mi-am odihnit de bordaj spatele care mă durea.

— Ai revăzut-o? l-am întrebat. Pe prinţesă.

— Nu. Bănuiesc că n-a mai avut nevoie de mine, pentru că-i refuzasem planul. A ridicat plosca la gură şi a băut cu nesaţ, însă faima i-a crescut de-a lungul anilor, iar legenda frumuseţii şi bunătăţii ei s-a răspândit în lung şi-n lat. A fost văzută adesea în pătrarele cele mai sărace ale cetăţii şi ale mai întinsului Tărâm, miluindu-i pe săraci, asigurând bani pentru şcoli noi şi pentru casele de bolnavi ale celui de-al Cincilea Ordin. Mulţi nobili au curtat-o, dar i-a refuzat pe toţi. Se spunea că regele era furios pe ea fiindcă nu se măritase cu un soţ destul de puternic, ci îi sfidase voinţa, deşi asta o îndurerase mult.

— Crezi că ea continuă să te aştepte? Tragedia aceea îmi stârnise sufletul de scriitor. Că îşi lecuieşte inima

rănită prin fapte bune, ştiind că doar ele îţi vor câştiga aprobarea? Deşi, din câte ştie, tu puteai să fi murit în ultimii cinci ani.

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost de neîncredere amuzată. După un moment a început să râdă. Avea un râs bogat, adânc. Un râs atât sonor, cât şi, cu acea ocazie, prelung.

— Într-o bună zi, milord, a rostit după ce veselia i s-a potolit, dacă zeii tăi te vor blestema, s-ar putea să ajungi s-o întâlneşti pe prinţesa Lyrna. Dacă se va întâmpla aşa, ascultă-mi sfatul şi fugi cât te ţin picioarele. Cred că-ţi va găsi inima mult prea uşor de zdrobit.

Mi-a aruncat plosca de apă. Am băut repede, sperând că-mi voi ascunde iritarea. Tot ce-mi spusese despre prinţesă descria o femeie inteligentă şi serioasă, care dorea să-şi onoreze tatăl şi să-şi slujească poporul. Bănuiam că aş fi putut găsi multe de discutat cu o asemenea femeie.

— Nu s-a măritat, fiindcă un soţ ar fi însemnat cătuşe pentru ea, a spus Vaelin Al Sorna. Este milostivă pentru a-şi câştiga aprecierea oamenilor de rând. Le câştigă inimile şi astfel obţine putere. Dacă ea are o inimă, atunci inima aceea este mişcată de putere, nu de sentimente.

Am decis să fac propriile investigaţii asupra vieţii prinţesei Lyrna. Cu cât îmi povestea mai multe acest bărbat din miazănoapte, cu atât eram mai ispitit să călătoresc în ţara lui de baştină. Deşi bănuiam că el aprecia prea puţin artele şi învăţătura care se întrevedeau în cultura pe care mi-o descria, tânjeam după ele. Doream să citesc cărţile din Marea Bibliotecă şi să văd frescele Mâinii Roşii realizate de maestrul Benril Lenial. Doream să văd pietrele străvechi ale Cercului în care el vărsase sângele a trei bărbaţi. Noi crezuserăm că poporul Tărâmului Unificat era alcătuit din sălbatici simpli şi analfabeţi şi într-adevăr aşa erau mulţi dintre războinicii lor. Acum însă puteam înţelege

că în istoria lor exista mai mult decât barbarie şi patima războiului. În numai câteva ore aflasem despre Tărâm mai multe decât în toţi anii de studiu pentru istoria războiului pe care o scrisesem. El aţâţase în mine dorinţa de a scrie altă istorie, mai măreaţă şi mai bogată decât toate lucrările mele de până atunci. O istorie a Tărâmului său.

— Şi-a ţinut regele făgăduiala? l-am întrebat. Şi-a impus dreptatea şi a salvat-o pe femeia din Temniţa-neagră?

— Bărbaţii indicaţi de mine au fost executaţi a doua zi. Femeia şi fiul ei au fost trimişi în Ţinuturile de Miazănoapte în mai puţin de o săptămână. A tăcut şi chipul i s-a întristat. M-am dus s-o văd înainte de plecare; Erlin a aranjat întâlnirea. Am rugat-o să mă ierte. M-a scuipat şi m-a numit ucigaş.

Am pus mâna pe pană şi i-am însemnat cuvintele, luându-mi libertatea de a schimba „m-a scuipat" cu „m-a blestemat cu toată puterea zeilor ei Tăgăduitori". Îmi place să adaug puţină culoare, atunci când pot.

— Şi partea ta de învoială? am continuat. Ai făcut ce ţi-a poruncit regele? L-ai ucis pe Linden Al Hestian?

Şi-a privit mâinile pe care le ţinea pe genunchi şi şi-a îndoit degetele, iar venele şi tendoanele s-au reliefat limpede printre cicatrice. Mâini de ucigaş, *am gândit ştiind că m-ar fi putut strangula, răpindu-mi viaţa în câteva secunde.*

— Da, a spus. L-am ucis.

CAPITOLUL 1

Destrunat, arcul-lung cumbraelin avea lungimea de un metru şi jumătate şi era făurit din inima lemnului unui arbore de tisă. Putea să trimită o săgeată la peste două sute de paşi, iar din mâini iscusite la aproape trei sute de paşi, fiind în stare să străpungă plăci de armură din apropiere. Cel din mâna lui Vaelin era mai gros decât majoritatea, iar luciul lemnului său dovedea folosirea intensă de care avusese parte. Posesorul lui avea ochi ageri, fiindcă trimisese săgeata cu vârf de oţel prin pieptul acoperit de armură al lui Martil Al Jelnek, un tânăr nobil amabil, căruia îi plăcea poezia şi care avea o înclinaţie oarecum obositoare spre a vorbi întruna despre logodnica lui, despre care susţinea că era fecioara cea mai frumoasă şi mai bună din tot Asraelul, dacă nu din lumea întreagă. Din păcate, nu avea s-o mai revadă niciodată. Ochii lui erau deschişi, dar pierduseră orice sclipire a vieţii. Gura îi era pătată de sânge şi vomă, semnele unei morţi dureroase; arcaşii cumbraelini obişnuiau să-şi înmoaie vârfurile săgeţilor într-un amestec de rădăcină de joffril şi venin de năpârcă. Posesorul arcului se afla la câţiva metri mai încolo, cu săgeata lui Vaelin în braţ, cu gâtul rupt în urma căderii din mesteacănul în care se pitise.

— Nimic, anunţă Barkus înotând prin zăpadă, flancat de Caenis şi Dentos. Se pare c-a fost singur.

Lovi cu piciorul în ţeasta arcaşului, întorcând-o pe şira spinării rupte, apoi îngenunche ca să cureţe leşul de orice obiecte de preţ.

— Unde-au plecat soldaţii? întrebă Dentos.

— S-au risipit, zise Vaelin. Probabil c-o să-i găsim pe cei mai mulţi în tabără, când o să ne-ntoarcem.

— Laşi netrebnici! Dentos îl privi pe Martil Al Jelnek. Nu le plăcea de el? Mie, unul, mi s-a părut un tip la locul lui. Pentru un nobil, vreau să spun.

— Aceşti aşa-zişi soldaţi sunt drojdia temniţelor din Varinshold, îi zise Caenis. Ei n-au loialitate pentru nimeni decât pentru ei înşişi.

— I-aţi găsit calul? întrebă Vaelin.

Nu-l încânta ideea de a-l căra pe nobilul mort în cârcă înapoi până la tabără.

— Îl aduce Nortah.

Barkus se ridică de deasupra arcaşului şi zornăi puţinii bănuţi de aramă pe care-i găsise. Îi azvârli lui Vaelin tolba cumbraelinului. Săgeţile dinăuntru erau din lemn de frasin vopsit în negru, cu pene de corb. Duşmanilor le plăcea să-şi lase semnătura.

— Îl păstrezi? arătă el din cap spre arc. Aş putea obţine zece arginţi pentru el când ne-ntoarcem în cetate.

Vaelin păstră arcul.

— Am de gând să învăţ să trag cu el.

— Baftă multă! Din câte am auzit, ticăloşii ăştia se antrenează toată viaţa în folosirea lui. Lordul Fiefului lor îi pune să exerseze zilnic. Coborî ochii la recolta sărăcăcioasă din palmă. Pe de altă parte, nu pare să-i plătească cine ştie ce.

— Ei luptă pentru zeul lor, nu pentru lordul lor, spuse Caenis. Banii îi interesează prea puţin.

Scoaseră armura de pe Al Jelnek şi-l suiră pe spatele calului, iar Nortah îl pocni pe Barkus peste mână, când aceasta se îndreptă către punga mortului.

— N-o să mai aibă nevoie de ea, nu?

— Am plecat din Casă de şapte luni, pentru numele Credinţei! se răsti Nortah. Nu mai trebuie să şterpeleşti.

Barkus strânse din umeri.

— Este un obicei.

Şapte luni, gândi Vaelin pe când se întorceau spre tabără. Şapte luni de hăituire a Tăgăduitorilor cumbraelini în Codrul Martishe, ajutaţi, în sensul cel mai vag al cuvântului, de Linden Al Hestian şi nou înfiinţatul lui regiment de pedeştri. Linden Al Hestian

care era bătător la ochi de viu, deşi trecuse o lună de la termenul poruncit de rege. Cu fiecare zi ce trecea, Vaelin se simţea tot mai apăsat de povara învoielii pe care o făcuse.

Dispoziţia nu-i era cu nimic îmbunătăţită de împrejurimi. Codrul Martishe nu semăna cu pădurea Urlish, fiind atât de întunecat, cât şi mai des, cu copacii atât de apropiaţi pe alocuri, încât era practic de nestrăbătut. La aceasta se adăuga natura accidentată a terenului, presărat cu râpe şi văgăuni, care constituiau locuri perfecte pentru ambuscade şi-i sileau să-şi abandoneze caii. Mergeau peste tot cu arcurile pregătite şi săgeţile înstrunate. Doar cei mai nobili din trupa lor continuau să călărească, oferindu-se astfel ca ţinte uşoare pentru arcaşii cumbraelini cocoţaţi prin copaci. Dintre cei cincisprezece nobili tineri care-l însoţiseră pe Linden Al Hestian în Martishe, patru muriseră deja şi alţi trei erau răniţi atât de grav, încât trebuiseră purtaţi pe braţe. Oamenii lor suferiseră şi mai rău; şase sute fuseseră recrutaţi sau transferaţi în regiment, dar peste o treime pieriseră, ucişi, pierduţi printre copaci sau dezertaţi atunci când li se ivise şansa. Adesea îi găseau pe unii care lipsiseră săptămâni întregi, îngheţaţi în zăpadă ori legaţi de copaci şi torturaţi până la moarte. Duşmanii nu aveau ce face cu prizonierii.

În ciuda pierderilor, micul lor contingent din Ordin obţinuse câteva victorii. Cu o lună în urmă, Caenis îi condusese după un grup de peste douăzeci de cumbraelini, care se deplasau în lungul unui pârâu, o acţiune inteligentă, totuşi lipsită de valoare dat fiind faptul că Fratele Caenis era pe urmele lor. Merseseră ore în şir, până ce duşmanii lor făcuseră popas; bărbaţi cu chipuri dure înveşmântaţi în piei de căprioară şi blănuri de samur, cu arcurile pe spate, care nu se aşteptau la nimic. Prima salvă de săgeţi ucisese jumătate dintre ei, iar restul fugiseră prin albia pârâului.

Fraţii scoseseră spadele şi-i vânaseră; niciunul nu scăpase şi niciunul nu cerşise îndurare. Caenis avea dreptate, inamicii luptau pentru zeul lor şi nu şovăiau să moară pentru el.

Tabăra se zări după câţiva kilometri; era mai degrabă o palisadă decât o tabără în toată puterea cuvântului. Când sosiseră, încercaseră să organizeze schimburi de santinele, ceea ce oferise inamicilor ocazia unor exerciţii de tragere cu arcul pe timp de noapte. Linden Al Hestian fusese silit să poruncească tăierea de copaci cu care să ridice o palisadă, un cerc fioros de trunchiuri ascuţite la capete instalat în unul dintre puţinele luminişuri din Martishe. Vaelin şi majoritatea contingentului din Ordin detestau oprimarea umedă a acelui loc şi petreceau majoritatea timpului în pădure, patrulând în grupuri mici şi făcându-şi propriile bivuacuri pe care le deplasau zilnic, adoptând o tactică letală de urmărire a cumbraelinilor, în timp ce soldaţii lui Al Hestian stăteau la adăpost îndărătul palisadei. Misiunea nefericitului Martil Al Jelnek fusese prima de acest fel după multe săptămâni şi chiar şi aşa soldaţii pe care-i condusese el trebuiseră ameninţaţi cu biciuirea ca să plece. În cele din urmă, fusese suficientă o singură săgeată ca să-i pună pe toţi pe fugă.

Un Frate îndesat, cu sprâncene stufoase încărcate de promoroacă şi privire aprigă, aştepta la poarta palisadei. Lângă el se afla un câine uriaş cu blană împestriţată şi privire la fel de feroce ca stăpânul său.

— Frate Makril, îl salută Vaelin cu o plecăciune scurtă.

Makril nu era genul de om care să ţină la formalităţi, dar în calitate de comandant al contingentului lor trebuia respectat, mai ales în faţa soldaţilor lui Al Hestian, dintre care unii se găseau lângă poartă şi priveau cu ochi înfricoşaţi de la cadavrul lui Al Jelnek la zidul întunecat al codrului, ca şi cum o săgeată cumbraelină ar fi putut apărea şuierând în orice clipă

din umbre.

Vaelin izbutise să-şi ascundă surprinderea când fusese chemat de Aspect în odaia sa şi-l găsise pe Makril aşteptând, privind rombul din ţesătură roşie din mâna sa cu o expresie de surprindere pe chipul său aspru.

— Cred că voi doi vă cunoaşteţi, spusese Aspectul.

— Da, încuviinţase Vaelin, ne-am întâlnit în timpul Încercării Sălbăticiei.

— Fratele Makril a fost numit comandantul expediţiei noastre în codrul Martishe, îl anunţase Aspectul. Îi veţi asculta ordinele fără crâcnire.

Se părea că puţini oameni cunoşteau Codrul Martishe la fel de bine ca Makril, cu excepţia maestrului Hutril, care nu putea fi sustras de la sarcinile sale în Casa Ordinului. Contingentul lor număra doar treizeci de Fraţi, în majoritate bărbaţi experimentaţi de la hotarul de miazănoapte, care păreau să împărtăşească reţinerea lui Vaelin faţă de Makril, însă acesta se dovedise repede un tactician iscusit, deşi cu un stil oarecum brutal de conducere.

— Doar un ceas, mârâi el acum. Ar fi trebuit să mergeţi două zile către miazăzi.

— Oamenii lordului Al Jelnek au fugit, anunţă Nortah. Nu prea mai avea rost să stăm acolo.

— Te-am întrebat ceva, mucosule? se răsti Makril.

Îi detestase instantaneu pe toţi, dar îşi păstra irascibilitatea în special pentru Nortah. De alături, corcitura lui, Rât, mârâi aprobator. Vaelin nu ştia de unde găsise animalul; aparent, Makril renunţase la copoii-de-sclavi după experienţa cu Scrijelitul şi optase pentru câinele de vânătoare cel mai mare şi mai rău pe care-l putuse găsi, indiferent de rasă. Câţiva soldaţi purtau cicatrice, dovezi ale neplăcerii lui Rât faţă de mângâieri sau faţă de simplul contact vizual.

Nortah rămase privindu-l pe Makril cu neplăcere la fel de evidentă. Vaelin se întreba întruna ce s-ar fi întâmplat dacă cei doi ar fi fost lăsaţi singuri.

— Ne-am gândit că cel mai bine ar fi să revenim cu trupul, rosti el. Diseară vom porni noi înşine în patrulare.

Makril îşi aţinti încruntătura asupra lui.

— Unii soldaţi au reuşit să se-ntoarcă. Au zis că pe-acolo sunt cel puţin cincizeci de lepădături. Makril se referea întotdeauna la cumbraelini ca „lepădături”. Câţi aţi ucis?

Vaelin ridică arcul-lung din mână.

— Unul.

Sprâncenele stufoase ale comandantului lor se împreunară.

— Unul din cincizeci?

— Unul din unul.

Makril suspină zgomotos.

— Să-i raportăm atunci lordului. Va mai avea o scrisoare de redactat.

Lordul Linden Al Hestian era înalt şi arătos, zâmbea des şi avea un simţ dezvoltat al umorului. Era curajos în luptă şi iscusit cu spada şi lancea. Contrar descrierii regelui, se dovedi că avea o minte ageră şi aparenta lui aroganţă nu era decât semeţia unui tânăr care realizase multe în scurta lui viaţă şi nu vedea motive pentru a-şi ascunde mulţumirea de sine. Spre marele lui regret, Vaelin constatase că-i plăcea de el, deşi trebuia să admită că era un conducător jalnic, întrucât firea lui nu avea pur şi simplu cruzimea necesară. Îi ameninţase de multe ori pe soldaţi cu biciuirea, totuşi nu aplicase niciodată vreo pedeapsă în ciuda laşităţii, beţiilor şi a unei tabere care era o ruşine pentru disciplina militară.

— Fraţilor! îi întâmpină el cu un zâmbet larg când se apropiară de cortul lui, dar surâsul îi dispăru la vederea trupului care atârna peste cal.

Era limpede că niciunul dintre soldaţii care fugiseră înapoi în tabără nu se sinchisise să-i anunţe vestea.

— Condoleanţe, milord, rosti Vaelin care ştia că cei doi fuseseră prieteni din copilărie.

Linden Al Hestian se apropie de leş, cu chipul schimonosit de durere, şi atinse cu blândeţe părul prietenului său mort.

— A căzut în luptă? întrebă după o clipă, răguşit de emoţie.

Vaelin îl zări pe Nortah deschizând gura pentru a răspunde şi interveni iute. Nortah avea predispoziţia de a-şi da frâu liber cruzimii în privinţa lordului Al Hestian, rostind fără şovăială insulte abia camuflate şi critici.

— A fost foarte curajos, milord.

Martil Al Jelnek plânsese ca un copil cu săgeata înfiptă în pântece, strângând mâinile lui Vaelin în spasme scurte şi disperate, pe măsură ce lumina vieţii îi pierise din ochi şi sângele îi ţâşnea pe gură. Încercase până la urmă să spună ceva, Vaelin era sigur de asta, şi se poticnise într-un torent de cuvinte de neînţeles, sufocate de fiere. Poate că fusese un mesaj pentru logodnica lui. N-aveau să ştie niciodată.

— Curajos, repetă Al Hestian cu un surâs slab. Da, aşa a fost mereu.

— Oamenii lui au fugit, zise Nortah. O singură săgeată şi au rupt-o la fugă. Regimentul ăsta al tău nu-i decât o adunătură de scursori criminale.

— Ajunge! lătră Fratele Makril.

Sergentul Krelnik se apropie şi-l salută energic pe Al Hestian. Era un bărbat îndesat care se apropia de cincizeci de ani, cu chip extrem de brăzdat de cicatrice şi purtare fioroasă faţă de oamenii săi. Era unul dintre puţinii soldaţi experimentaţi care se înrolaseră în regiment, după ce slujise de la şaisprezece ani în Straja Tărâmului, şi Al Hestian îl numise cu înţelepciune sergent-şef, responsabil cu disciplina. În ciuda eforturilor lui, descrierea lui Nortah era corectă: regimentul rămânea o adunătură.

— Voi porunci să fie ridicat rugul, milord, spuse Krelnik. Diseară ar trebui să-l dăm focului.

Al Hestian încuviinţă şi se retrase de lângă cadavru.

— Da. Mulţumesc, sergent. Şi vouă, Fraţilor, pentru că l-aţi adus înapoi. Porni spre cortul său. Frate Makril, Frate Vaelin, putem vorbi puţin laolaltă?

Cortul lui Al Hestian nu conţinea nimic din obiectele de lux aflate în corturile celorlalţi nobili, ci aproape tot spaţiul era umplut cu armele şi platoşa sa pe care şi le curăţa şi întreţinea singur. Aproape toţi ceilalţi nobili îşi aduseseră unul sau doi slujitori, dar se părea că lordul Al Hestian era în stare să se ocupe singur de nevoile lui.

— Vă rog, Fraţilor, le indică el să se aşeze, după care se îndreptă către micul birou portabil unde se ocupa de numeroasele sarcini administrative care-i asediau pe comandanţii de regimente. Am primit o misivă din partea regelui, urmă el şi ridică de pe birou un plic desfăcut.

Inima lui Vaelin începu să bată mai iute la vederea sigiliului regal.

— „Lordului Linden Al Hestian, comandantul Regimentului 35 Pedeştri din partea Maiestăţii Sale Janus Al Nieren, citi Al Hestian. Milord, primeşte felicitări pentru menţinerea unui regiment pe teren o perioadă atât de îndelungată. Fără îndoială, comandanţi mai puţin iscusiţi ar fi optat pentru cursul mai evident al încheierii misiunii Tărâmului în Codrul Martishe cu iuţeala cea mai mare. Tu însă ai în mod limpede o stratagemă mai subtilă în minte, atât de subtilă de fapt, încât nu sunt capabil să-i discern substanţa de la depărtarea aceasta. Îţi vei aminti că Aspectul Arlyn a avut amabilitatea de a oferi un contingent din al Şaselea Ordin, Fraţi pe care Aspectul doreşte să-i trimită în alte misiuni. Am auzit că printre ei se află fiul fostului meu Lord al Bătăliilor şi sunt sigur că el a moştenit preţuirea tatălui său pentru iuţeală în îndeplinirea ordinelor regelui. Poate că ar trebui să-ţi discuţi planurile cu aceşti Fraţi, care pot manifesta o dispoziţie suficient de generoasă pentru a oferi unele sfaturi.“

Vaelin fu uluit să constate că mâinile îi tremurau şi le

ascunse sub mantie, sperând că ceilalţi aveau să creadă că-i era frig.

— Aşadar, Fraţilor, zise Al Hestian şi-i privi cu disperare sinceră, se pare că trebuie să vă cer sfatul.

— Ţi-am oferit sfatul meu de câteva ori, milord, rosti Makril. Pune biciul pe câţiva oameni, sileşte-i pe cei mai leneşi şi mai laşi dintre ei să iasă pe poartă fără arme şi dă-i mână liberă sergentului Krelnik în privinţa disciplinei.

Al Hestian îşi masă tâmplele şi oboseala i se citi lesne în încruntătura sprâncenelor.

— Asemenea măsuri nu vor câştiga nici pe departe inimile oamenilor, Frate.

— La naiba cu inimile lor! Rari sunt comandanţii ce-şi pot câştiga iubirea soldaţilor. Cei mai mulţi conduc prin frică. Dacă le va fi frică de tine, te vor respecta şi atunci poate că vor începe să omoare nişte cumbraelini.

— Din tonul scrisorii Maiestăţii Sale bănuiesc că s-ar putea să dispunem de numai câteva săptămâni pentru a termina misiunea de aici. Şi, în ciuda presupunerilor regelui, mărturisesc că nu am nicio stratagemă pentru a-l învinge pe Săgeată Neagră şi bandele lui. Chiar dacă aş adopta măsurile pe care le recomanzi, ar fi nevoie de mai mult timp decât avem la dispoziţie pentru a obţine victoria în codrul ăsta blestemat.

Săgeată Neagră. Aflaseră numele acela de la singurul prizonier pe care-l capturaseră în şapte luni, un arcaş doborât de Nortah. Acesta supravieţuise îndeajuns pentru a-i scuipa cu ură şi sfidare, strigându-şi zeul să-i accepte sufletul şi cerşindu-i îndurare pentru eşecul său. Hohotise înaintea întrebărilor lor; puţine erau ameninţările cu care puteai speria un om aflat în pragul morţii. În cele din urmă, Vaelin le făcuse celorlalţi semn să plece, apoi se aşezase şi-i întinsese bărbatului plosca lui cu apă.

— Bei?

Ochii arcaşului străluciseră de ură, totuşi setea

înnebunitoare în vreme ce sângele vieţii i se scurgea îl făcuse să nu poată refuza.

— N-o să-ţi spun nimic.

— Ştiu. Vaelin îi ţinuse plosca la gură când băuse. Crezi că el te va ierta? Zeul tău?

— Milostenia Tatălui Lumii este nemărginită, rostise aprig muribundul aproape scuipând vorbele. El îmi va şti slăbiciunile şi puterile şi mă va iubi pentru toate.

Vaelin îl privise cum strânsese în pumn coada săgeţii înfipte între coaste şi icnise aproape neauzit.

— De ce ne urâţi? întrebase el. De ce ne ucideţi?

Scâncetul de durere al bărbatului se transformase într-un râset răguşit şi amar.

— Voi de ce ne ucideţi pe *noi*, Frate?

— Aţi venit aici încălcând înţelegerile. Lordul vostru a spus că nu veţi duce cuvântul zeului vostru în celelalte Fiefuri…

— Cuvintele *Lui* nu pot fi oprite de hotare şi nici de slujitorii unei credinţe false. Săgeată Neagră ne-a adus aici ca să-i apărăm pe aceia pe care voi îi măcelăriţi în slujba ereziei voastre. El a ştiut că pacea dintre noi era o trădare, o blasfemie ticăloasă…

Se înecase şi începuse să tuşească nestăpânit. Vaelin încercase să afle mai multe informaţii, dar arcaşul continuase să delireze despre zeul lui şi cuvintele îi deveniseră tot mai puţin coerente pe măsură ce viaţa i se stingea. În scurtă vreme îşi pierduse cunoştinţa, iar după alte câteva minute răsuflarea i se oprise. Dintr-un motiv necunoscut, Vaelin descoperise că regreta că nu-l întrebase cum se numea.

— Tu ce crezi, Frate Vaelin? Întrebarea lui Al Hestian îl readuse brusc în prezent. Se pare că regele nostru are încredere în judecata ta. Poţi sfătui o cale pentru a grăbi sfârşitul acestei campanii?

Să anunţăm că punem capăt farsei ăsteia nenorocite şi să plecăm acasă. Lăsă gândul nerostit. Al Hestian nu putea părăsi codrul fără o victorie sau, cel puţin, fără

pretenţia unei victorii. *Iar regele nu vrea ca el să părăsească deloc codrul,* îşi reaminti. *Ai de respectat o învoială. Cine spune că Maiestatea Sa nu poate desface ce a făcut?*

— Oamenii tăi sunt vânaţi de arcaşii Săgeţii Negre de câte ori părăsesc tabăra, rosti el. Nu la fel se întâmplă însă cu Fraţii mei şi cu mine: noi suntem vânători în codrul ăsta şi cumbraelinii se tem de noi. Oamenii tăi trebuie să devină şi ei vânători, cel puţin aceia care pot fi învăţaţi.

Makril pufni.

— Ăştia nu pot fi-nvăţaţi nici să se pişe drept, darămite să vâneze.

— Printre ei trebuie să existe unii care pot fi instruiţi. Credinţa ne învaţă că valoarea există până şi în cei mai netrebnici. Eu propun să alegem câţiva, vreo treizeci. Îi vom instrui şi vor fi sub comanda noastră. Vom întreprinde un raid, vom găsi una dintre taberele Săgeţii Negre şi o vom distruge. După ce vor obţine primul succes împotriva cumbraelinilor, restul soldaţilor vor fi mobilizaţi. Făcu o pauză şi-şi adună toată voinţa pentru următoarele cuvinte. Milord, soldaţii ar fi, de asemenea, mobilizaţi dacă ai conduce personal raidul acela. Ei vor respecta un comandant care împărtăşeşte aceleaşi pericole ca ei.

Şi multe se pot petrece în haosul unui raid, o săgeată se poate rătăci cu uşurinţă...

AI Hestian îşi mângâie tuleiele răzleţe de pe bărbie.

— Frate Makril, eşti de acord cu acest plan de acţiune?

Makril aruncă o privire piezişă către Vaelin şi fruntea i se încreţi bănuitor. *Ştie că ceva nu-i în regulă,* înţelese Vaelin. *Poate adulmeca, aşa cum un copoi simte un miros nefamiliar.*

— Merită încercat, spuse Makril după câteva clipe. Totuşi, găsirea taberei lor nu va fi uşoară. Lepădăturile îşi acoperă bine urmele.

— Fraţii din Ordinul al Şaselea sunt consideraţi pădurarii cei mai buni din Tărâm, spuse Al Hestian. Sunt sigur că, dacă se poate, voi veţi găsi tabăra. Se pocni cu palma peste genunchi, însufleţit de posibilitatea unei rezolvări pentru dilema lui. Mulţumesc, Fraţilor. Planul acesta este foarte bun. Se ridică, luă o blană de lup de pe spătarul scaunului şi o prinse peste umeri. Să-i dăm drumul, atunci. Avem multe de făcut!

Niciunul dintre soldaţi nu părea să aibă nume de familie, ci erau cunoscuţi după poreclele din trecutul lor criminal: Şuţu, Şişu-roşu, Mânuţă-iute şi aşa mai departe. Îi aleseseră pe cei treizeci de recruţi printr-o metodă simplă: trimiseră tot regimentul să alerge în jurul palisadei şi-i opriră pe cei care căzuseră ultimii. Aceştia stăteau în trei rânduri de câte zece şi-l priveau cu ură pe Makril, care-i anunţă regulile după care avea să se desfăşoare viaţa lor în continuare.

— Oricine va fi găsit beat fără încuviinţare va fi biciuit. Cei care vor fi găsiţi beţi de două ori vor fi daţi afară din regiment. Şi, dacă vreunul dintre voi, capete de rahat, crede că asta-nseamnă că poate pleca liniştit acasă, aflaţi atunci că soldaţii daţi afară vor trebui să iasă din Martishe pe propriile picioare fără nicio armă.

Makril tăcu, lăsându-i să priceapă importanţa cuvintelor acelora. Cine rămânea singur în Codrul Martishe fără niciun mijloc de apărare avea să se trezească în scurt timp legat de un copac şi spintecat.

— E bine să-nţelegeţi asta, adunătură mizerabilă de lepădături, mârâi Makril. Lordul Al Hestian a dat mână liberă celui de-al Şaselea Ordin să vă instruiască aşa cum credem noi că se cuvine. Acum sunteţi ai noştri.

— Eu n-am semnat pentru aşa ceva, murmură posac un bărbat pământiu la faţă din primul rând. Trebuia să fiu în slujba rege…

Pumnul lui Makril îl izbi în falcă, doborându-l pe loc.

— Frate Barkus! lătră el păşind peste soldatul căzut la

pământ. Zece bice pentru bărbatul acesta şi nu mai capătă rom o săptămână. Îi fulgeră cu privirea pe cei rămaşi în picioare. Mai vrea cineva să discute despre termenii slujirii regelui?

Caenis şi Dentos se furişară a doua zi în codru cu sarcina de a găsi tabăra cumbraelinilor, până aveau să fie instruiţi soldaţii. Ameninţările cu biciuirea şi cu moartea se dovediră un stimul excelent, atât pentru disciplină, cât şi pentru efort. Recruţii lor se grăbeau să execute toate ordinele, alergând kilometri prin zăpadă, suportând antrenamente cu spada sau de luptă corp la corp care-i învineţeau şi ascultându-l în tăcere respectuoasă pe Makril care încerca să-i înveţe elementele de bază ale supravieţuirii în pădure. Ba chiar păreau prea respectuoşi, prea copleşiţi de frică, şi Vaelin ştia că soldaţii speriaţi erau soldaţi proşti.

— Nu-ţi mai face griji, îi zise Makril. Se vor descurca bine, atâta vreme cât noi îi speriem mai tare decât lepădăturile.

Vaelin se ocupa de instruirea cu spada, în timp ce Barkus impuse iute groază prin brutalitate şi violenţă în antrenamentele de luptă corp la corp. Nortah abandonă repede încercările de a-i învăţa să tragă cu arcul, pentru că niciunul nu avea muşchii sau abilitatea necesară, şi preferă să se concentreze asupra arbaletei, o armă pe care până şi idiotul cel mai stângaci o putea stăpâni în câteva zile. Până la sfârşitul primei săptămâni, mica lor companie putea să alerge opt kilometri fără să se plângă, pierduse spaima de a dormi în afara palisadei şi majoritatea putea nimeri cu arbaleta o ţintă aflată la douăzeci de paşi. Continuau să nu fie iscusiţi în mânuirea spadei şi în deprinderea abilităţilor de bază ale luptei, totuşi Vaelin aprecia că învăţaseră suficient pentru a supravieţui unei prime întâlniri cu oamenii Săgeţii Negre.

Ca întotdeauna, legenda lui Vaelin i-o luase înainte şi

soldaţii îl priveau cu un amestec de uimire şi spaimă. Uneori ei mai schimbau câteva cuvinte cu Nortah şi Barkus, dar menţineau o tăcere strictă în prezenţa lui Vaelin, ca şi cum un singur cuvânt greşit ar fi putut atrage o moarte fulgerătoare. Teama le era sporită de proasta dispoziţie a lui Vaelin, care-l făcea iritabil şi predispus să împartă lovituri dureroase cu scurtătura din lemn pe care o folosea în antrenamente. Uneori se trezea comportându-se ca maestrul Sollis, ceea ce nu-i îmbunătăţea cu nimic starea de spirit.

Al Hestian dorise să se instruiască alături de soldaţi, alergând cu ei şi alegându-se cu aceleaşi vânătăi în decursul antrenamentelor. Se dovedi un spadasin iscusit şi era suficient de înalt şi puternic pentru a i se împotrivi măcar lui Barkus în lupta corp la corp. În tot acest timp, se strădui să-şi încurajeze oamenii, ridicându-i pe cei care rămâneau în urmă, trăgându-i după el la alergări şi aplaudându-le progresele modeste în mânuirea spadei. Vaelin observă că ei îl priveau cu ochi tot mai buni pe tânărul nobil; dacă până atunci îi spuseseră pe la spate „mucosul ăla fără minte”, acum i se adresau simplu: „Alteţă”. Continuau să fie totuşi posomorâţi şi nu dovedeau pic de afecţiune pentru Vaelin şi Fraţii lui, însă Al Hestian devenise o figură demnă de solidaritatea lor. Privindu-l cum se antrena alături de ei, Vaelin simţea că deprimarea îi sporea şi mai mult. *Ucigaş.*

Vocea începuse să-l chinuiască din prima zi a instrucţiei, un murmur încet, cunoscut în fundul minţii, şoptind adevăruri groaznice. *Asasin. Nu eşti cu nimic mai bun decât mizerabilii care l-au ucis pe Mikehl. Regele a făcut din tine marioneta lui…*

— Ce crezi, Frate? Al Hestian venea spre el prin zăpadă, roşu la faţă de efort, dar strălucind de optimism. Se vor descurca?

— Mai trebuie cel puţin zece zile, milord, replică Vaelin. Mai au multe de învăţat.

— Dar s-au îmbunătăţit considerabil, nu crezi? Cel puţin acum îi putem numi soldaţi adevăraţi.

Carne de tun mai degrabă. O *mască pentru amăgirea ta, momeală în cursa pe care o întinzi.*

— Într-adevăr, milord.

— Păcat că Fratele Yallin n-a mai trăit să vadă asta.

Fratele Yallin fusese reprezentantul celui de-al Patrulea Ordin în expediţie. Responsabil nominal cu raportarea progresului lor către Aspectul Tendris, el petrecuse primele săptămâni susţinând că nu se putea aventura în afara palisadei, deoarece aveau prioritate încercările lui de a-i învăţa pe soldaţi Catehismul Devoţiunii. În scurt timp însă căzuse victima unei crize virulente de dizenterie şi murise la puţină vreme după aceea. N-ar fi greşit dacă ar fi spus că nimeni nu-i ducea dorul.

— Mi se pare ciudat că Aspectul Tendris n-a trimis un înlocuitor pentru el, comentă Vaelin.

Al Hestian strânse din umeri.

— Poate că a considerat călătoria prea periculoasă.

— Poate. Sau poate că n-are habar de moartea Fratelui Yallin. Aproape că-ţi vine să crezi că cineva îi trimite Aspectului Tendris rapoarte în numele Fratelui Yallin.

— Aşa ceva ar fi de necrezut.

Al Hestian izbucni în râs şi se îndepărtă pentru a striga încurajări unui grup de bărbaţi care exersau trânta în apropiere. *De ce nu poţi să fii urâcios?* se întrebă Vaelin. *De ce nu mi-ai putea uşura misiunea*? Răspunsul vocii veni imediat, implacabil: *Oare uciderea cuiva ar trebui să fie vreodată uşoară*?

CAPITOLUL 2

— Cu totul, cam şaptezeci de oameni, rosti Dentos cu gura plină de pastramă de vită. La cincisprezece kilometri spre apus. Este un loc bine ales, o văgăună la răsărit, stânci la miazăzi şi pantă pieptişă din miazănoapte şi apus. Greu de luat prin surprindere.

Reveniseră în a paisprezecea zi de instruire, iar Caenis schiţase o hartă a dispunerii taberei cumbraeline. Acum se ghemuiseră în jurul focului cu Al Hestian şi Makril, ca să plănuiască atacul.

— Şaptezeci este foarte mult pentru flăcăii ăştia, îi zise Barkus lui Makril. Chiar şi cu Fraţii noştri, tot ne vor întrece ca număr.

— Fiecare Frate are valoarea a cel puţin trei cumbraelini, replică Makril, iar un om luat prin surprindere este învins de obicei până să-şi fi scos spada din teacă. Se opri şi cercetă harta lui Caenis, mişcându-şi degetul butucănos peste văgăuna din răsăritul taberei. Cât de numeroasă este paza aici?

— Trei oameni peste zi, răspunse Caenis şi cinci noaptea. Se pare că Săgeată Neagră este precaut şi se aşteaptă să-l atacăm la adăpostul întunericului. Există o cale de intrare, arătă el pâlcul de stânci din partea de miazăzi a taberei. M-am apropiat îndeajuns ca să le simt fumul pipelor, însă cărarea este pentru un singur om. Dacă sunt mai mulţi pot fi văzuţi.

— Cinci oameni păzesc intrarea cea mai bună şi un singur om poate să deschidă uşa, reflectă Makril. Asta dacă poate străbate tabăra nevăzut.

— Am păstrat unele dintre straiele şi armele lor, spuse Vaelin. Pe întuneric s-ar putea să mă confunde cu unul de-ai lor.

— Poate pe mine, interveni Caenis.

— Cinci bărbaţi deodată…

— După cum a zis Fratele Makril, cei luaţi prin

surprindere sunt cel mai uşor de ucis, iar eu sunt singurul care cunoaşte calea.

— Are dreptate, încuviinţă Makril. Eu îi voi conduce pe Fraţii noştri prin văgăună. Milord, îl privi pe Al Hestian, sugerez să-ţi duci compania spre miazăzi, să aştepţi până auzi atacul nostru, apoi să năvăleşti direct. Noi vom fi atras până atunci majoritatea forţelor lor, aşa că ar trebui să-i poţi lovi pe la spate.

Al Hestian încuviinţă.

— Este un plan bun.

— Eu ar trebui să-l însoţesc pe lordul Al Hestian, rosti Vaelin. Soldaţii ar fi mai puţin şovăielnici în atac, dacă unul dintre noi va fi cu ei.

Ochii mijiţi ai lui Makril îl anunţară că bănuiala continua să-i dăinuie. *El ştie*, îi şuieră vocea în minte. *Ceilalţi n-ar suspecta niciodată, dar el ştie, îţi adulmecă vinovăţia ca pe sânge*.

— Ar fi mai bine dacă Sendahl şi Jeshua ar merge cu Alteţa Sa, spuse Makril fără să-şi desprindă ochii de la Vaelin. Vom avea multă nevoie de spada ta, când vom pătrunde în tabără.

— Ei se tem de Vaelin mai mult ca de oricare altul dintre noi, comentă Barkus. E greu de crezut că vor da bir cu fugiţii dacă va fi alături de ei.

— Iar eu aş fi onorat să lupt alături de Fratele Vaelin! se entuziasmă Al Hestian. Cred că-i o idee excelentă.

Makril reveni fără grabă asupra hărţii.

— Cum doreşti, milord. Arătă după aceea panta din miazănoapte a taberei. Dacă totul merge bine, ei vor fugi pe deal în jos, spre râu. Locul desăvârşit pentru a-i prinde în capcană. Dacă Plecaţii sunt de partea noastră, ar trebui să-i prindem pe toţi. Ridică fruntea şi ochii îi luciră brusc fioros. Chiar şi aşa, va fi o luptă aprigă şi sângeroasă. Lepădăturile nu cer şi nu acordă milă. Spune-le oamenilor să se apropie cât mai mult, să folosească spadele şi să nu le îngăduie să-şi utilizeze arcurile. Asigură-te că ei ştiu că înfrângerea noastră va-

nsemna moartea. Din locul ăsta nu există retragere: îi ucidem pe toţi, altfel ne vor ucide ei.

Rulă harta în sul şi se ridică în picioare.

— Cinci ore de somn, apoi pornim. Vom umbla noaptea, ca să nu ne vadă iscoadele lor. Cincisprezece kilometri nu-i puţin de mers prin zăpadă, aşa că va trebui să mărşăluim susţinut. Oricine vorbeşte fără permisiune sau rămâne în urmă se va alege cu beregata retezată. Nicio raţie de rom până nu terminăm totul. Îi azvârli harta lui Caenis. Tu ne vei conduce.

Marşul era dur, solicitându-i la maximum pe soldaţi, însă făgăduiala morţii pentru oricine n-ar mai continuat din cauza epuizării era suficientă pentru a-i ţine în mişcare. Ordinul se afla în avangardă, cu săgeţile înstrunate, cu ochii cercetând întunericul în căutarea oricăror urme de iscoade cumbraeline. Deşi oamenii Săgeţii Negre veneau uneori pentru a le ataca tabăra cu săgeţi de foc lansate peste palisadă, raidurile lor se reduseseră după ce Makril şi Caenis începuseră să vâneze după apusul soarelui, adunând patru arcuri în tot atâtea nopţi. Acum cumbraelinii se apropiau rareori noaptea de ei, aşa că marşul nu le fu întrerupt.

Avură nevoie de opt ore de mers susţinut ca să ajungă la marginea unei poieni, de la care o pantă scurtă urca la pâlcul de stânci îndărătul căruia cumbraelinii îşi amplasaseră tabăra. În dreapta puteau întrezări umbra neagră a văgăunii prin care Makril avea să conducă contingentul Ordinului. Nu vorbiră prea mult, Makril le făcu un semn prin care le ură noroc şi-i duse pe cei optsprezece Fraţi peste luminiş.

Ai nevoie de ceva? îl întrebă Vaelin din priviri pe Caenis.

Fratele lui clătină din cap şi-şi strânse vesta din blană de samur. În veşmintele capturate, se potrivea bine rolului, camuflarea fiind desăvârşită prin înlocuirea arcului-puternic cu un arc-lung şi înfigerea unei securi

la brâu. Preferase să-şi păstreze spada prinsă pe spate, deoarece inamicii lor capturaseră multe spade asraeline de la soldaţii lui Al Hestian, aşa că n-ar fi atras atenţia.

Mult noroc, gesticulă Vaelin atingându-i umărul. Caenis rânji scurt şi dispăru în fugă către stânci. *Nu va păţi nimic*, îşi spuse Vaelin pentru a se linişti. Timpul petrecut de ei în Codrul Martishe îl făcuse să aprecieze şi alte abilităţi la Caenis; băiatul slăbuţ, care tremurase de frică înaintea poveştilor maestrului Grealin despre şobolani monstruoşi, era acum un războinic zvelt şi letal care părea să nu se teamă de nimic şi ucidea fără şovăială.

Se auzi un scârţâit de zăpadă, apoi Al Hestian se ghemui lângă el.

— Cât timp crezi că va dura? şopti el.

Vaelin îşi învinse fiorul de vinovăţie la vederea chipului sincer al tânărului nobil. *Speri să nu-şi dea seama c-ai fost tu,* îi spuse privitorul lui mereu prezent. *Speri că va pleca Dincolo, crezând minciuna că aţi fost prieteni*…

— Cam un ceas, milord, îi răspunse el tot şoptit. Poate mai puţin.

— O să le ofer oamenilor posibilitatea de a se odihni, măcar.

Al Hestian se îndreptă spre soldaţii lui, pentru a-i linişti şi îmbărbăta. Vaelin încercă să nu-l asculte şi se concentră către silueta neclară a stâncilor. Cerul continua să fie întunecat, totuşi căpătase nuanţa albăstruie care vestea apropierea zorilor. Makril dorise să atace în zori, când străjile de la gura văgăunii ar fi fost obosite după o noapte de veghe.

Vaelin îşi domoli răsuflarea şi numără clipele ce treceau, judecând momentul potrivit pentru a-şi pune planul în aplicare, alungând orice gânduri care l-ar fi putut abate de la scopul lui. Degetele îl durură când le încleştă pe arc. Când fu sigur că trecuse cel puţin o jumătate de ceas, se apropie de Al Hestian, se ghemui

lângă el şi-i şopti la ureche:

— Între stânci vor fi străji, dar Fratele meu nu le-a ucis, pentru a evita declanşarea alarmei. Deşi nu vor fi destule ca să ne oprească asaltul, săgeţile lor ne vor rări soldaţii. Îşi ridică arcul. O să pornesc înainte, iar când va-ncepe atacul voi avea grijă să nu ne facă necazuri.

Al Hestian se ridică în picioare.

— Vin cu tine.

Vaelin îl opri, strângându-l ferm de antebraţ.

— Milord, trebuie să-ţi conduci oamenii.

Al Hestian privi în jur la chipurile încordate şi uscăţive ale soldaţilor şi aprobă şovăitor.

— Aşa este.

Vaelin se sili să zâmbească.

— Vom lua micul dejun în cortul Săgeţii Negre.

Mincinosule!

— Norocul să te-nsoţească, Frate.

Nu izbuti să-l privească în ochi pe Al Hestian, ci doar încuviinţă din cap, după care porni în fugă spre stânci, parcurse distanţa pe durata a numai câtorva bătăi de inimă şi se adăposti printre bolovanii uriaşi care se înălţau din zăpadă ca nişte monştri adormiţi. Privi iute în jur, în căutare de santinele, însă nu văzu niciuna. Din tabără sosea un iz slab de fum de lemn, totuşi niciun zgomot de alarmă. Caenis încă nu atacase străjile de la văgăună. Vaelin duse mâna la tolbă şi scoase o săgeată învelită într-o cârpă, pe care o desfăcu încetişor şi o aruncă, dezvelind lemnul negru de frasin şi penele de corb: o săgeată cumbraelină luată de la arcaşul care-l ucisese pe sărmanul lord Al Jelnek, instrumentul care-i adusese moartea. O singură săgeată avea să răpună viaţa lordului Al Hestian pe când îşi conducea eroic oamenii într-un atac asupra unei tabere inamice. *Un sfârşit cu adevărat vitejesc*, rosti vocea. *Sunt sigur că tatăl lui va fi mândru. Mai ţii minte propriile tale cuvinte? Mai ţii minte jurământul tău? Voi omorî, dar nu voi ucide…*

Lasă-mă-n pace! scuipă Vaelin. *Fac ceea ce trebuie să fac. Aici nu există alegere. Nu pot să încalc învoiala cu regele.*

Mâna îi tremura când înstrună săgeata şi inima îi bubuia ca o tobă în piept. *Ajunge!* Îndoi degetele, alungând tremuratul. *Fac ceea ce trebuie să fac. Am mai ucis până acum. Ce mai înseamnă încă o moarte*?

Dinapoia lui se auziră zăngănituri metalice slabe, urmate de pocnetele strunelor de arcuri şi sunete de glasuri alarmate. Zgomotele confruntării răsunară în curând peste poieniţă şi Vaelin îi zări pe soldaţii lui Al Hestian ieşind dintre copaci pentru a-şi începe asaltul. Tânărul nobil era uşor de distins, deoarece se afla la câţiva paşi buni în faţa oamenilor săi, cu spada ridicată şi mantia fluturându-i în urmă. Vaelin îi auzi strigătele prin care îşi îndemna soldaţii. În mod ciudat, fu mulţumit să vadă că întreaga companie îl urma pe Al Hestian, întrucât se aşteptase ca mulţi să dea bir cu fugiţii.

Inspiră aer adânc în piept şi răceala lui îi arse plămânii, apoi ridică arcul şi-i trase struna până lângă buze, cu penele de corb mângâindu-i obrazul şi vârful aţintit asupra siluetei lui Al Hestian care se apropia cu repeziciune. *E lesne să ucizi,* înţelese el şi se pregăti să elibereze săgeata. *La fel cum ai sufla într-o lumânare.*

Ceva mârâi în întuneric. Ceva îşi deplasă greutatea şi zăpada scârţâi. Ceva zbârli firişoarele de păr de pe ceafa tânărului.

Senzaţia familiară de nelinişte crescu în el ca un foc şi tremurul îi reveni în mâini când coborî arcul şi se întoarse.

Colţii lupului erau dezgoliţi în mârâit, ochii străluceau în beznă, blana de pe spinare se ridicase aidoma unor ghimpi de argint. Când ochii li se întâlniră, animalul încetă să mai mârâie şi părăsi poziţia agresivă pe care o avusese, dar îl privi cu aceeaşi intensitate tăcută pe care şi-o reamintea din Încercarea Alergării, petrecută cu

atâţia ani în urmă.

Momentul păru să se prelungească la nesfârşit; Vaelin era paralizat de privirea lupului şi nu se putea clinti, iar în minte îi stăruia un singur gând: *Ce fac? Eu nu sunt un ucigaş!*

Lupul clipi, după aceea se întoarse şi sprintă peste omăt, ca o ceaţă de argint şi promoroacă, dispărând între două bătăi de inimă.

Strigătele soldaţilor lui Al Hestian care se apropiau îl smulseră pe Vaelin din reverie şi, întorcându-se, văzu că aproape ajunseseră la stânci. La mai puţin de şase metri depărtare, o siluetă se ridică, înveşmântată în samur; arcul ei ţintea spre pieptul lui Al Hestian. Săgeata lui Vaelin îl lovi pe arcaş în pântece. În secunda următoare sări asupra lui şi pumnalul său cu lamă lungă izbi, pentru a se asigura.

— Mulţumesc, Frate! strigă Al Hestian, trecând pe lângă el şi năpustindu-se către tabără.

Vaelin îl urmă, aruncând arcul şi trăgând spada.

Tabăra era un haos de moarte şi foc. Cumbraelinii erau egalii Fraţilor Ordinului în mânuirea arcului, dar în lupta corp la corp erau lipsiţi de speranţe, iar trupurile lor murdăreau zăpada dintre corturile incendiate. Un cumbraelin rănit ieşi împleticindu-se din fum, cu un braţ însângerat atârnând inutil, şi roti sălbatic un topor spre Al Hestian. Nobilul eschivă cu uşurinţă lovitura şi-l doborî cu spada lui lungă. Un altul se repezi la Vaelin, cu ochii holbaţi de panică şi spaimă, încercând să-l împungă cu o suliţă cu vârf lung pentru mistreţi. Vaelin se plecă sub suliţă, îi prinse mânerul dinapoia lamei şi-l trase pe atacator în propria spadă. Unul dintre soldaţii lui Al Hestian îşi înfipse spada în pieptul cumbraelinului, iar răcnetul lui de furie triumfătoare se contopi cu zbieretele celorlalţi care-l urmau pe Al Hestian, omorând tot ce puteau găsi.

Vaelin îl văzu pe Al Hestian năvălind în fum şi porni după el, zărindu-l cum doboară succesiv doi bărbaţi. Un

al treilea îi sări însă în spate, îşi încolăci picioarele în jurul pieptului lui şi ridică pumnalul. Cuţitul pentru aruncat al lui Vaelin îl lovi în spate pe cumbraelin, iar Al Hestian se lepădă de el, când atacatorul se cutremură de durere şi spada lungă îi spintecă pieptul. Îşi ridică spada într-un gest tăcut de mulţumire şi alergă mai departe.

Vărsarea de sânge deveni frenetică; compania măcelărea în stânga şi în dreapta prin tabără, ucigându-i pe puţinii cumbraelini care mai puteau oferi rezistenţă sau înjunghiindu-i pe răniţi. Vaelin alergă pe lângă o mulţime de tablouri de coşmar: un soldat care ridica ţeasta retezată a unui cumbraelin pentru ca sângele ei să-i scalde faţa, trei bărbaţi care loveau pe rând un inamic care se zvârcolea pe jos, bărbaţi ce hohoteau înaintea unui cumbraelin care încerca să-şi îndese intestinele înapoi în abdomen. El mai văzuse şi până atunci oameni beţi, dar niciodată beţi de sânge. După luni de spaimă şi mizerie, oamenii lui Al Hestian se răzbunau din plin pe cei care-i torturaseră din depărtare.

Ajunse la Al Hestian şi-l găsi stând nesigur lângă un cumbraelin tânăr, un băiat de nici cincisprezece ani, care îngenunchease. Ţinea ochii închişi şi buzele i se mişcau într-o rugăciune murmurată. Armele lui zăceau alături şi mâinile îi erau încleştate în faţa pieptului.

Vaelin se opri, îşi trase răsuflarea şi-şi şterse spada de sânge. Dinspre râu auzea zăngănit de arme şi strigăte de luptă; Fraţii lui îi ucideau pe ultimii oameni ai Săgeţii Negre. Zorii se ridicau, dezvăluind spectacolul oribil al taberei. Trupuri zăceau peste tot, unele încă zvâcnind sau zbătându-se de durere, şi dâre de sânge murdăreau zăpada dintre corturile arse. Soldaţii lui Al Hestian mergeau printre ele, jefuind morţii şi lichidându-i pe răniţi.

— Ce ar trebui să facem cu el? întrebă Al Hestian.

Chipul îi era murdar de sudoare şi funingine, iar

expresia aspră. Patima sângelui atât de evidentă la oamenii lui nu ajunsese la el; nu fusese fericit să ucidă. Vaelin se simţi fericit că renunţase la învoiala cu regele.

Va fi furios, îi spuse îngerul lui păzitor.

Voi răspunde în faţa regelui, replică tânărul. *Poate să-mi ia viaţa dacă vrea. Cel puţin, nu voi muri ca un ucigaş.*

Se uită după aceea la băiatul care părea indiferent la cuvintele lor sau la sunetele morţii din jurul lui, concentrându-se doar asupra rugăciunii. Vorbea într-un grai pe care Vaelin nu-l cunoştea şi rugăciunea îi curgea suav, aproape melodios de pe buze. Oare îşi ruga zeul să-i accepte sufletul sau să-l scape de moartea iminentă?

— Se pare că avem cel dintâi prizonier, milord. Îl înghionti pe băiat cu cizma. Scoală-te! Şi termină cu văicăreala!

Băiatul îl ignoră. Expresia chipului îi rămase neschimbată pe când continua să se roage.

— Am zis să te scoli!

Vaelin se aplecă pentru a-l apuca pe băiat de straie. Simţi un curent de aer pe gât când ceva îi şuieră pe lângă ureche, urmat de bufnetul sec al unei săgeţi care găsise carnea, ridică ochii şi-l văzu pe Al Hestian privind coada neagră îngropată în umăr, cu sprâncenele arcuite într-o expresie de uşoară surprindere.

— Pe Credinţă, murmură el şi se nărui greoi în zăpadă.

Membrele începură deja să-i zvâcnească, atunci când otrava îi pătrunse în sânge.

Vaelin se răsuci fulgerător şi zări o ceaţă de pudră de nea într-un pâlc apropiat de copaci. Cu furia năvălindu-i ca un torent, sprintă în urmărirea arcaşului, simţindu-şi vederea scăldată de o pâclă roşie.

— Voi! răcni el spre un grup de soldaţi. Vedeţi de Alteţa Sa, are nevoie de-un tămăduitor!

Pătrunse în goana mare printre copaci, cu toate simţurile deschise către cântecul pădurii, căutând,

vânând. Auzi un trosnet uşor de zăpadă în stânga şi alergă într-acolo, cu nările după mirosul sudorii născute din frică. Până acum nu mai fusese niciodată atât de atent la cântecul pădurii, nu mai fusese niciodată atât de posedat de dorinţa de a ucide. Gura îi era inundată de salivă şi mintea golită de orice gând, cu excepţia nevoii de sânge. N-avea să ştie niciodată cât timp gonise; totul era un vis de copaci înceţoşaţi şi mirosuri pe jumătate amintite, pe măsură ce vânatul îl adâncea tot mai mult în codru. Alergă fără să obosească, imun la orice efort. Existau doar vânătoarea şi prada.

Pătrunse într-o poieniţă şi cântecul pădurii se schimbă. Ciripitul păsărilor care salutau zorii fusese amuţit aici de o prezenţă nedorită. Vaelin se opri, se luptă să-şi stăpânească gâfâielile şi cercetă cu toate simţurile, străduindu-se să descopere orice semn, cât de slab. Poiana era luminată de soarele care se înălţa, ale cărui raze jucau peste o piatră cu formă ciudată aflată în mijloc. Ceva îi atrase atenţia la piatra aceea, diminuându-i concentrarea asupra cântecului pădurii. Era înaltă de un metru, cu bază îngustă care se ridica spre capătul larg şi neted, astfel că avea forma aproximativă a unei ciuperci, parţial acoperită de iederă. Privind cu mai multă luare-aminte, înţelese că forma aceea nu era naturală, ci fusese dăltuită în unul dintre numeroşii bolovani de granit presăraţi în Codrul Martishe.

Dacă simţurile nu i-ar fi fost atât de vii, n-ar fi auzit scârţâitul slab al strunei. Se aplecă şi săgeata îi trecu peste cap ca un fulger negru. Arcaşul ţâşni din tufişuri cu securea deasupra capului, scoţând un ţipăt de război ascuţit şi sălbatic. Spada lui Vaelin îi lovi încheietura, pe care o reteză, trimiţând-o departe cu secure cu tot, şi, răsucindu-se, cu celălalt tăiş spintecă gâtul atacatorului, care se bălăbăni înapoi din cauza şocului. Muri în numai câteva secunde, pierzându-şi tot sângele din trup.

Vaelin se gârbovi, când propriul corp se dezmorţi la

sfârşitul vânătorii; durerile luptei şi alergării i se infiltrară în membre, iar pulsul îi bubui în urechi când se strădui să-şi recapete răsuflarea. Se împletici, îndepărtându-se, se rezemă de piatră şi se lăsă să cadă pe pământ, nedorindu-şi nimic altceva decât să doarmă. Ochii îi erau atraşi de leşul arcaşului. Liniile feţei şi pielea tăbăcită arătau că era un bărbat mai în vârstă decât majoritatea duşmanilor lor. *Săgeată Neagră*? se întrebă Vaelin, însă era prea istovit ca să cerceteze cadavrul în căutare de dovezi privind identitatea sa.

Cântecul pădurii reveni pe când el zăcea nemişcat, cu bărbia lăsată în piept, şi ciripitul păsărilor crescu în intensitate. Îl trezi o căldură neaşteptată în membre şi, ridicând ochii, văzu că poieniţa era scăldată în lumina strălucitoare a soarelui. În mod straniu, soarele era sus deasupra capului şi tânărul înţelese că adormise. *Prostule*! Se ridică şi dădu să-şi scuture zăpada de pe mantie… Atât doar că nu exista nici urmă de zăpadă. Nici pe mantie, nici pe cizme. Nici pe pământ şi nici pe copaci. Solul era acoperit cu iarbă verde şi grasă, iar arborii erau înfrunziţi. Din aer dispăruse frigul pătrunzător al iernii şi deasupra baldachinului pădurii cerul era albastru şi senin. *Vară… Este vară!*

Se uită în jur, înfrigurat. Leşul Săgeţii Negre, dacă acela fusese arcaşul, dispăruse. Structura din piatră care-i atrăsese atenţia când intrase în luminiş era lipsită de iederă şi avea un postament din granit cenuşiu, frumos sculptat, cu partea superioară complet plată şi netedă, cu excepţia unei adâncituri rotunde în centru. Vaelin se apropie şi întinse un deget către suprafaţa pietrei.

— N-ar trebui s-o atingi.

Tânărul se răsuci fulgerător, îndreptând spada în direcţia vocii. Femeia era de înălţime mijlocie şi îmbrăcată într-o rochie simplă, din pânză ţesută în casă, a cărei croială îi era complet nefamiliară. Părul lung şi negru, lăsat pe spate, încadra un chip alb, ascuţit.

Atenţia îi fu atrasă însă de ochii ei sau, mai degrabă, de absenţa lor. Aveau culoare roz lăptos şi erau lipsiţi de pupile. Când femeia se apropie, Vaelin văzu că erau ochii străbătuţi de un păienjeniş fin de vinişoare, ca două bile de marmură ce-l priveau de deasupra surâsului slab. *E oarbă*? Dar cum se putea? Vaelin ştia că ea îl *vedea*, că-l zărise întinzându-se spre piatră. Ceva din trăsăturile ei îi stârni o amintire veche de câţiva ani: un bărbat grav cu chip de şoim, care clătina trist din cap şi vorbea într-un grai necunoscut tânărului.

— Seordah, rosti el. Eşti din neamul Seordah Sil.

Surâsul ei se lărgi puţin.

— Da. Iar tu eşti Beral Shak Ur din Marelim Sil. Ridică apoi braţele, indicând poiana. Şi acesta este locul şi timpul întâlnirii noastre.

— Mă… numesc Vaelin Al Sorna, rosti el şi vocea i se împletici dezorientată. Sunt un Frate din al Şaselea Ordin.

— Adevărat? Ce este acela?

Vaelin o privi fix. Seordahii erau renumiţi pentru izolarea lor, dar cum era posibil ca ea să-i cunoască graiul şi totuşi să nu fi auzit de Ordin?

— Sunt un războinic în slujba Credinţei, îi explică.

— Ah, încă mai faci asta. Femeia se apropie, cu fruntea încruntată şi capul lăsat puţin pe un umăr; ochii din marmură roşie îl scrutau fără să clipească. Eşti încă tânăr. Am presupus mereu că vei fi mai vârstnic când ne vom întâlni. Mai ai multe de făcut, Beral Shak Ur. Mi-ar fi plăcut să-ţi pot spune că va fi un drum uşor.

— Vorbeşti în cimilituri, milady. Vaelin privi în jur, la ziua imposibilă de vară. Acesta-i un vis, o nălucire în mintea mea.

— În locul acesta nu există vise. Ea trecu pe lângă Vaelin, ajunse lângă postamentul din piatră şi mâna îi rămase deasupra adânciturii rotunde, fără s-o atingă. Aici există doar timpul şi amintirile, încătuşate în piatra aceasta până ce epocile o vor preschimba în pulbere.

— Cine eşti? întrebă tânărul. Ce vrei de la mine? Tu m-ai adus aici?

— Te-ai adus singur. Ea îşi retrase palma şi se întoarse către Vaelin. Cât despre mine, mă numesc Nersus Sil Nin şi vreau multe, însă tu nu-mi poţi oferi nimic.

Vaelin îşi dădu seama că rămăsese cu spada în mână, aşa că o vârî în teacă, simţindu-se stingher.

— Unde-i cel pe care l-am ucis?

— Ai ucis un om aici? Ea închise ochii şi o notă de tristeţe îi coloră glasul. Cât de bicisnici am devenit? Sperasem că m-am înşelat, că vederea mea a dat greş. Dar, dacă aici poate fi vărsat sânge, atunci totul s-a petrecut. Redeschise ochii. Poporul meu este împrăştiat, nu-i aşa? Ei se ascund în păduri, iar voi îi vânaţi pe toţi?

— Nu ştii ce s-a-ntâmplat cu poporul tău?

— Te rog, spune-mi.

— Neamul Seordah Sil locuieşte în marele codru de miazănoapte. Poporul meu nu pătrunde acolo. Noi nu-i vânăm pe seordahi. Se spune că ne temem de ei. Chiar mai mult ca de lonaki.

— Lonaki? Aşadar, ei au supravieţuit sosirii poporului tău. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că Marea Preoteasă va găsi o cale.

Îşi întoarse iarăşi asupra lui privirea oarbă; impresia de scrutare era copleşitoare şi neliniştea tânărului creştea odată cu ea. Totuşi, senzaţia se deosebea de data aceasta, nu mai era un avertisment de pericol, ci mai degrabă o senzaţie de dezorientare, de parcă ar fi escaladat un munte şi ar fi rămas copleşit la vederea pământului aflat mult dedesubt.

— Prin urmare, rosti Nersus Sil Nin ţinând în continuare capul lăsat spre un umăr, îţi poţi auzi cântecul sângelui.

— Cântecul sângelui?

— Ceea ce tocmai ai simţit. Ai mai simţit şi înainte, nu?

— De câteva ori. De obicei în clipe de pericol. M-a… salvat în trecut.

— Atunci eşti norocos să fii atât de înzestrat.

— Înzestrat? Nu-i plăcuse tonul femeii când rostise cuvântul acela, avusese o gravitate care-l tulburase. Nu-i decât un instinct de supravieţuire. Sunt convins că-l au toţi oamenii.

— Îl au toţi oamenii, dar nu toţi îl pot auzi la fel de limpede ca tine. Iar cântecul sângelui are în muzica lui nu numai un avertisment asupra pericolelor. Cu timpul îi vei învăţa destul de bine acordurile.

Cântecul sângelui?

— Vrei să spui că sunt atins, cumva, de Beznă?

Gura ei zvâcni, uşor amuzată.

— Bezna? Ah, da, numele pe care poporul tău îl va atribui tuturor lucrurilor de care se teme şi pe care refuză să le-nţeleagă. Cântecul sângelui poate fi întunecat ca bezna, Beral Shak Ur, dar în acelaşi timp poate să strălucească luminos.

Beral Shak Ur…

— De ce mă numeşti aşa? Am propriul meu nume.

— Bărbaţii ca tine obişnuiesc să adune nume aşa cum adună trofee. Nu toate numele pe care le vei câştiga vor fi la fel de plăcute.

— Dar ce-nseamnă?

— Poporul meu crede despre corbi că sunt vestitorii schimbării. Când umbra corbului va aluneca peste inima ta, viaţa ţi se va schimba – în bine sau în rău, nu se poate şti. Cuvântul nostru pentru corb este Beral, iar cuvântul nostru pentru umbră este Shak. Iar tu, Vaelin Al Sorna, războinic în slujba Credinţei, eşti Umbra-corbului.

Senzaţia, cântecul sângelui cum îi spunea femeia, continua să răsune în el. Era mai intensă acum, fără să fie neplăcută, totuşi îi stârnea suspiciune.

— Iar numele tău?

— Eu sunt Cântecul-vântului.

— Poporul meu crede că vântul poate aduce din Lumea de Dincolo glasurile Plecaţilor.

— Atunci poporul tău ştie mai multe decât m-aş fi aşteptat.

— Acesta este trecutul, nu-i aşa? arătă Vaelin spre poieniţa din jur.

— Într-un fel, da. Este amintirea mea despre locul acesta, însemnată în piatră. Am însemnat-o aici, fiindcă am ştiut că într-o bună zi vei veni şi vei atinge piatra şi noi ne vom întâlni.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Cu multe veri înainte de vremea ta. Pământurile acestea aparţin seordahilor şi lonakilor. În scurt timp poporul tău, Marelim Sil, „Copiii Mării”, va sosi pe ţărmurile noastre şi ni le va lua pe toate, iar noi ne vom întoarce în pădure. Eu am văzut asta, cântecul sângelui este darul tău, însă darul meu este vederea care poate străpunge timpul. Totuşi, ochii mei pot să vadă numai când îmi folosesc darul, acesta este preţul pe care-l plătesc.

— Îţi foloseşti darul acum? Eu sunt… Vaelin bâjbâi în căutarea cuvântului exact… o viziune?

— Într-un fel, da. Trebuia să ne întâlnim şi acum ne-am întâlnit.

Femeia se întoarse şi porni înapoi către copaci.

— Stai!

Se întinse după ea, dar mâna lui nu prinse nimic, ci trecu prin veşmântul ei ca prin ceaţă. O privi uimit.

— Aceasta este amintirea mea, nu a ta, îi zise Nersus Sil Nin fără să se oprească. Aici nu ai nicio putere.

— De ce a fost nevoie să ne-ntâlnim? Cântecul sângelui devenise mai intens acum, stârnind întrebările de pe buzele lui. De ce m-ai chemat aici?

Ea ajunse la marginea poieniţei şi se întoarse, iar expresia îi era încruntată, totuşi nu aspră.

— Trebuia să-ţi cunoşti numele.

— VAELIN!

El clipi şi totul pieri, soarele, iarba verde de sub cizmele lui, Nersus Sil Nin şi cimiliturile ei înnebunitoare. Pieriră. Văzduhul se simţea şocant de rece după căldura zilei aceleia de vară de acum mulţi ani şi albeaţa zăpezii îl făcu să-şi ducă palma ca o pavăză la ochi.

— Vaelin? Nortah stătea în picioare lângă el purtând pe chip un amestec de îngrijorare şi uimire. Eşti rănit?

El continua să zacă rezemat de postamentul acoperit acum din nou cu iederă.

— Mă… mă odihneam.

Acceptă mâna întinsă de Nortah şi se ridică. În apropiere, Barkus scotocea leşul bătrânului arcaş ucis de Vaelin.

— M-aţi urmărit până aici? îl întrebă el pe Nortah.

— N-a fost uşor fără Caenis. Nu prea laşi urme.

— Caenis e rănit?

— A suferit o tăietură pe braţ când s-a ocupat de străji. Nimic grav, totuşi mai bine să stea locului pentru o vreme.

— Bătălia?

— S-a terminat. Am numărat şaizeci şi cinci de leşuri cumbraeline. Fratele Sonril şi-a pierdut un ochi şi cinci dintre soldaţii lui Al Hestian s-au alăturat Plecaţilor.

Ochii lui Nortah arătau aceeaşi privire hăituită care-i înceţoşase când ucisese prima dată un om, în timpul căutării lui Frentis. Spre deosebire de Caenis şi de ceilalţi, Nortah nu părea să se poată obişnui cu omorurile. Râse fără veselie.

— O victorie, Frate.

Vaelin îşi reaminti şuierul săgeţii care trecuse pe lângă urechea lui şi se înfipsese în Linden Al Hestian. *O victorie… Pare înfrângerea cea mai grea.*

— A mai rezistat mult?

Nortah se încruntă.

— Cine?

— Lordul Al Hestian. A suferit?

— Încă mai suferă, sărmanul. Săgeata nu l-a ucis. Fratele Makril nu ştie dacă va supravieţui. A întrebat de tine.

Vaelin îşi înfrână un fior de disperare dublată de vinovăţie. Căutând să-şi abată gândurile, se apropie de Barkus care despuia leşul arcaşului de orice lucruri de preţ.

— Ai găsit ceva care să ne spună cine a fost?

— Nu mare lucru. Barkus strecură iute în buzunar câţiva arginţi şi scoase o mână de hârtii din traista mică de piele care atârna peste umărul bărbatului. Nişte scrisori. Poate c-o să vă spună ceva.

Nortah luă hârtiile şi sprâncenele i se înălţară când citi primele rânduri.

— Ce este? întrebă Vaelin.

Celălalt le împături cu grijă.

— Ceva pentru ochii Aspectului. Cred însă că micul nostru război s-ar putea întinde dincolo de codrul ăsta.

Lordul Linden Al Hestian zăcea pe un pat acoperit cu blănuri de lup şi trăgea aer în plămâni prin răsuflări lungi şi hârâite; pielea îi era cenuşie şi strălucea de sudoare. Fratele Makril îi scosese săgeata din umăr şi tratase rana cu fiertură din plante care să extragă otrava, dar asta era numai pentru a linişti mintea nobilului, fiindcă acesta nu putea fi salvat. În ciuda protestelor lui, îl siliseră să înghită floare-roşie, care să-i potolească durerea, totuşi continua să sufere, fiindcă otrava îi urca prin vene. Bărbaţii îi ridicaseră un cort şi duhoarea dinăuntru îi aminti lui Vaelin de agonia care însoţise recuperarea lui după ce fusese tratat cu rădăcină de joffril.

— Milord? rosti el aşezându-se lângă pat.

— Frate… Pe buzele palide ale tânărului nobil apăru umbra unui surâs. Mi-au spus că ai plecat după Săgeată Neagră. L-ai prins?

— Este… cu zeul lui acum, răspunse Vaelin, deşi tot

nu ştia în mod cert cine fusese arcaşul pe care-l omorâse.

— Atunci ne putem întoarce acasă, da? Cred că regele va fi mulţumit, aşa-i?

Vaelin se uită în ochii lui Al Hestian şi zări durerea şi teama din ei, certitudinea că pentru el nu va mai exista întoarcere acasă, că în curând va dispărea din lumea aceasta.

— Va fi mulţumit.

Al Hestian se lăsă moale pe blănuri.

— L-au ucis pe băiat, ştii? Le-am spus să-l lase, dar l-au sfârtecat. El nici măcar n-a ţipat.

— Bărbaţii erau mânioşi. Ei te respectă foarte mult. Ca şi mine.

— Şi când mă gândesc că tata m-a prevenit împotriva ta...

— Milord?

— Eu şi tatăl meu avem multe dispute, multe certuri. Să-ţi spun drept, nu-l plac... chiar dacă îmi este tată. Uneori cred că mă urăşte pentru că nu sunt la fel de ambiţios ca el. Iar bărbaţii ambiţioşi văd duşmani peste tot, mai ales la Curte, unde abundă intrigile. Înainte de plecare, el m-a prevenit de zvonuri, de istorii despre o mână ascunsă care s-ar ridica împotriva mea, deşi nu mi-a spus a cui este mâna aceea. A zis să am însă grijă în privinţa ta.

Zvonuri despre o mână ascunsă... Se pare că prinţesa a fost tare ocupată.

— Nu-mi pot închipui de ce ai fi căutat să-mi faci rău, continuă Al Hestian cu glas răguşit şi suferind vizibil. O să-i spui asta în locul meu, da? Să-i spui c-am fost prieteni.

— O să-i spui tu însuţi.

Al Hestian râse stins.

— Nu mai glumi pe seama mea. În cortul meu, în tabără, este o scrisoare pe care am scris-o înainte de a pleca. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai înmâna-o chiar tu.

Este… pentru o lady pe care am cunoscut-o.
— O lady, milord?
— Da, prinţesa Lyrna. Tăcu şi suspină trist. Venirea mea aici urma să fie mijlocul prin care să câştig favoarea regelui. Căsătoria noastră ar fi primit binecuvântarea lui.
Vaelin scrâşni din dinţi pentru a nu-şi blestema propria prostie. Din clipa în care îl cunoscuse pe Al Hestian ştiuse că descrierea regelui fusese cu totul exagerată, dar nu înţelesese adevăratul motiv al misiunii lui aici. Trebuia s-o scape pe prinţesă de un peţitor nepotrivit.
— Prinţesa trebuie să fi regretat când te-a văzut pornind spre pericol, rosti el.
— Este o lady cu o mare tărie morală. A spus că dragostea trebuie să rişte totul sau să piară.
Am multe de făcut şi nu voi tolera nicio piedică… Vaelin se simţi străbătut de un val de dispreţ faţă de sine. *Prinţesă, noi doi am omorât un om tare bun.*
— Am un frate mezin, Alucius, spuse Al Hestian. Aş vrea să primească spada mea. Spune-i… spune-i c-ar fi mai bine dac-ar lăsa-o în teacă. Constat că războiul nu-mi place prea mult… Tăcu şi chipul i se încordă, străbătut de un fior de durere. Lyrna… Să nu-i spui c-a fost aşa…
Se înecă în convulsii de durere şi sângele îi pătă bărbia. Vaelin întinse mâna spre el, dar nu putu decât să privească neajutorat cum Al Hestian se zvârcoli în blănuri. Nemaiputând să reziste, ieşi din cort şi-l găsi pe Makril lângă foc, cu plosca în mână, înghiţind „Prietenul” Fratelui.
— Nu-i nicio speranţă? întrebă Vaelin. Nu poţi să faci nimic?
Makril abia dacă îl privi.
— I-am dat toată floarea-roşie pe care am avut-o. Dacă-l mişcăm din loc, moare. Un tămăduitor din al Cincilea Ordin i-ar putea uşura trecerea Dincolo, însă

nici el n-ar putea-o împiedica.

Vaelin făcu o grimasă la auzul ţipătului de durere din cortul dinapoia sa.

— Ia, îi întinse Makril plosca. Îţi va toci auzul.

— Nu-l putem lăsa să sufere aşa.

Makril înălţă capul şi-l privi. Suspiciunea continua să existe acolo, cunoaşterea instinctivă a vinovăţiei lui Vaelin. După o clipă feri ochii şi dădu să se ridice.

— O să mă ocup eu.

— Nu. Vaelin se întoarse către cort. Nu… este datoria mea.

— Jugulara. E cel mai iute. Mă-ndoiesc că va simţi măcar tăietura.

Tânărul încuviinţă şi reveni în cort, păşind pe picioare de plumb. *Iată că regele tot a făcut un ucigaş din mine…*

Ochii lui Al Hestian luceau înceţoşaţi când Vaelin îngenunche lângă el şi reveniră la viaţă doar când zăriră scânteierea lamei pumnalului. Urmă o clipă de spaimă, apoi un suspin: Vaelin n-avea să ştie niciodată dacă fusese de tristeţe ori de uşurare. Îl privi în ochi, zâmbi şi încuviinţă tăcut. Vaelin îi aşeză capul pe braţ şi apropie tăişul de gât.

Al Hestian vorbi, silindu-şi cuvintele să iasă însoţite de altă strâmbătură de durere.

— Mă… bucur… c-ai fost tu… Frate.

CAPITOLUL 3

— Aceste scrisori au fost găsite aşadar asupra Săgeţii Negre?

Mâinile Aspectului erau răşchirate peste scrisorile din faţa lui precum doi păianjeni alburii, iar chipul lui prelung îi privea concentrat pe Vaelin şi Makril. Vaelin bănuia că arătau oribil, murdari şi osteniţi după călătoria de douăsprezece zile din Codrul Martishe, dar Aspectul părea indiferent la înfăţişarea lor. După ce le ascultă raportul, ceru scrisorile şi le cercetă iute.

— Noi credem că arcaşul acela poate să fi fost Săgeată Neagră, răspunse Vaelin. N-o putem şti cu siguranţă.

— Da. Poate că data viitoare nu vei mai fi atât de iute cu lovitura ucigaşă, Frate.

— Am greşit. Îmi cer iertare.

Aspectul acceptă scuzele cu o clătinare abia perceptibilă din cap.

— Înţelegeţi importanţa acestor scrisori?

— Sendahl ni le-a citit, răspunse Makril.

— L-a auzit şi cineva din afara Ordinului?

— În seara aceea le-am dat soldaţilor lui Al Hestian o raţie dublă de rom. Mă îndoiesc c-ar fi putut auzi ceva.

— Bun. Transmiteţi-le Fraţilor voştri că nu trebuie să discute despre ele cu nimeni, nici măcar între ei. Strânse scrisorile laolaltă şi le puse într-un sipet din lemn solid de pe masa lui, pe care-l închise şi-l asigură cu un lacăt greu pe zăvor. Trebuie să fiţi obosiţi, Fraţilor. În numele Ordinului, vă mulţumesc pentru serviciile aduse în Codrul Martishe. Frate Makril, eşti numit Frate-comandant. Deocamdată vei locui aici, cu noi. Maestrul Sollis se află acum pe ţărmul de miazăzi, unde comandă o companie împotriva contrabandiştilor locali, care au devenit excesiv de violenţi în împotrivirea faţă de perceptorii regelui. Vei prelua lecţiile lui. Sunt

sigur că mai ţii minte destul de bine tehnicile spadei ca să le poţi preda.

— Desigur, Aspect.

— Frate Vaelin, prezintă-te la grajduri mâine-dimineaţă la ceasul al optulea. Mă vei însoţi la palat.

— Felicitări, rosti Vaelin pe când înaintau către câmpul de instrucţie unde campase regimentul lui Al Hestian.

Nu existau dormitoare pentru soldaţi, aşa că Aspectul le acordase permisiunea de a rămâne în Casa Ordinului. Vaelin bănuia că în cetate nu li se pregătise nimic, deoarece regele nu se aşteptase să se mai întoarcă vreunul.

Makril se opri şi-l cercetă fără să rostească vreun cuvânt.

— Şi Comandant, şi maestru, urmă Vaelin stânjenit de tăcerea vânătorului. O realizare impresionantă.

Makril se apropie de el şi nările i se dilatară, inspirând. Vaelin se împotrivi impulsului de a-şi trage de la brâu jungherul.

— Nu mi-a plăcut niciodată mirosul tău, zise Makril. Ceva din el nu mi se pare firesc. Iar acum duhneşti a vinovăţie. De ce?

Nu aşteptă un răspuns, ci se întoarse şi se îndepărtă, o siluetă îndesată în amurg. Fluieră scurt şi ascuţit şi dulăul lui ieşi din umbre şi-l însoţi către donjon.

Dormitorul din turn pe care-l împărţise atâta vreme cu ceilalţi era ocupat acum de un grup de elevi noi, aşa că fuseseră siliţi să campeze cu regimentul. Îşi găsi Fraţii strânşi în jurul focului, regalându-l pe Frentis cu poveşti despre aventurile din Martishe.

— … trecut direct prin doi bărbaţi, spunea Dentos. O singură săgeată, mă jur. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Vaelin se aşeză lângă Frentis. Scrijelitul care stătuse încolăcit la picioarele lui se sculă şi se apropie de el,

împingându-i palma cu botul pentru a fi mângâiat. Tânărul îl scărpină între urechi şi-şi dădu seama că-i dusese dorul copoiului, dar în acelaşi timp că nu regreta că-l lăsase aici. Martishe ar fi fost un teren de joacă minunat pentru el, însă Vaelin simţea că gustase deja destul sânge de om.

— Aspectul ne mulţumeşte pentru serviciile aduse, le spuse el şi-şi întinse palmele spre foc. Nu se va discuta nimic despre scrisorile pe care le-am găsit.

— Ce scrisori? întrebă Frentis şi Barkus aruncă în el cu un copan de pui pe jumătate ros.

— A spus unde vom merge în continuare? întrebă Dentos întinzându-i o cupă de vin.

Vaelin clătină din cap.

— O să-l însoţesc mâine la palat.

Nortah pufni şi trase o duşcă de vin.

— N-ai nevoie de Beznă ca să ne afli viitorul. Cuvintele îi erau sonore şi împleticite, iar bărbia pătată de vin roşu. Înainte, către Cumbrael! Se sculă în picioare şi-şi ridică cupa în aer. Mai întâi codrul, apoi Fieful. Le vom aduce Credinţa tuturor Tăgăduitorilor nenorociţi. Indiferent dacă o doresc sau nu!

— Nortah…

Caenis întinse braţul să-l tragă jos, dar celălalt se scutură.

— N-am ucis destui cumbraelini, nu-i aşa? Numai eu am omorât zece în pădurea aia nenorocită. Şi tu? se întoarse el nesigur spre Caenis. Pun rămăşag c-ai fost mai bun, este? Aş zice c-ai omorât cel puţin de două ori mai mulţi. Se legănă după aceea spre Frentis. Ar fi trebuit să fii şi tu acolo, băiete. Ne-am scăldat în mai mult sânge decât a făcut-o vreodată amicul tău Chiorul.

Frentis se întunecă la faţă şi Vaelin îl prinse de umăr când se încordă.

— Mai bea un pahar, îi zise lui Nortah. Te va ajuta să dormi.

— Să dorm? Nortah se lăsă să cadă înapoi pe pământ.

N-am prea făcut chestia asta în ultima vreme.

Îşi întinse cupa spre Caenis, pentru a-i mai turna vin şi rămase apoi privind morocănos focul.

Stătură o vreme într-o tăcere stânjenitoare, iar Vaelin fu recunoscător pentru spectacolul oferit de un soldat de la un foc din apropiere. Bărbatul găsise pe undeva o mandolină, furată probabil de la un cumbraelin mort din codru, şi cântă la ea cu pricepere considerabilă, un cântec melodios, însă trist, care îi făcu pe toţi soldaţii din tabără să tacă pentru a-l asculta. În scurtă vreme cântăreţul adunase în jurul lui o mulţime de spectatori şi începu să cânte o baladă pe care Vaelin o recunoscu: era „Lamentaţia războinicului”:

Cântecul războinicului este solitar,
Dispărut prea curând şi plin de jar.
Războinicii îşi cântă prietenul nenorocos,
Bătăliile pierdute şi sfârşitul sângeros…

Bărbaţii aplaudară puternic când termină şi-i cerură să mai cânte. Vaelin îşi croi drum printre ei. Cântăreţul avea vreo douăzeci de ani, era supt la faţă şi făcea parte dintre cei treizeci de soldaţi aleşi pentru bătălia finală din codru; copcile de la tăietura de pe frunte dovedeau că participase la lupte. Vaelin se strădui să-şi reamintească numele lui, după care îşi dădu seama ruşinat că nu se obosise să afle numele niciunuia dintre cei pe care-i instruiseră. Poate că, la fel ca regele, nu se aşteptase ca vreunul să supravieţuiască.

— Cânţi foarte bine, i se adresă.

Bărbatul îi surâse nervos. Soldaţilor nu le trecuse frica de Vaelin şi puţini făceau vreun efort de a-i vorbi, majoritatea străduindu-se să nu-i atragă privirea asupra lor.

— Am fost ucenicul unui menestrel, Frate, rosti bărbatul.

Accentul lui se deosebea de al camarazilor, cuvintele

erau precis articulate şi tonul aproape cultivat.

— Atunci de ce eşti soldat?

Bărbatul înălţă din umeri.

— Maestrul meu avea o fiică.

Cei din jur râseră cunoscător.

— Oricum te-a învăţat bine, urmă Vaelin. Cum te numeşti?

— Janril Norin, Frate.

Vaelin îl zări pe sergentul Krelnik printre spectatori.

— Adu vin oamenilor aceştia, sergent! porunci el. Fratele Frentis te va conduce la maestrul Grealin din beciuri. Spune-i că voi plăti eu şi ai grijă să-ţi dea din cel bun.

Dinspre soldaţi se auziră murmure aprobatoare. Vaelin scotoci în pungă şi puse câţiva arginţi în palma lui Janril.

— Continuă să cânţi, Janril Norin. Ceva vesel. Ceva potrivit pentru o sărbătorire.

Janril se încruntă.

— Ce sărbătorim, Frate?

Vaelin îl bătu cu palma pe umăr.

— Faptul că suntem vii! Îşi înălţă cupa şi se întoarse către restul soldaţilor. Să bem pentru că suntem vii!

Regele îşi întruni Consiliul Sfetnicilor într-o sală mare, cu pardoseală din marmură lustruită şi plafon ornat, împodobit cu frunze din aur şi modele complicate din ipsos, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu tapiserii şi tablouri minunate. Soldaţi din Garda Palatului în uniforme imaculate stăteau în poziţie de drepţi într-un cerc larg în jurul mesei dreptunghiulare joase la care se aşezase Consiliul. Regele Janus însuşi arăta cu totul altfel decât bătrânul pătat de cerneală cu care căzuse Vaelin la învoială: se afla în mijlocul mesei, purta pe umeri o mantie căptuşită cu hermină şi avea pe cap o coroană simplă din aur. Sfetnicii se înşiruiau de o parte şi alta a sa, zece bărbaţi în veşminte diferite, dar

elegante, care-l priviră cu atenţie pe Vaelin când îşi prezentă raportul, avându-l alături pe Aspectul Arlyn. La o măsuţă din apropiere, doi scribi consemnau toate cuvintele rostite. Regele insistase ca toate întrunirile consiliilor să fie însemnate şi fiecare sfetnic trebuia să-şi anunţe numele şi funcţia înainte de a se aşeza.

— Iar identitatea purtătorului acestor scrisori a rămas necunoscută? rosti regele.

— Nu au existat prizonieri care să-l identifice, Maiestate, răspunse Vaelin. Oamenii Săgeţii Negre nu se predau.

— Lord Molnar, îi întinse regele scrisorile unui bărbat burduhănos din stânga lui care se prezentase ca fiind vistiernicul Lartek Molnar. Cunoşti scrisul Lordului Mustor al Fiefului la fel de bine ca mine. Vezi vreo asemănare?

Lordul Molnar examină cu atenţie scrisorile timp de câteva momente.

— Din păcate, Maiestate, pana care a scris aceste epistole pare atât de similară cu cea a Lordului Fiefului, încât eu nu pot observa nicio deosebire între cele două. Mai mult chiar, felul în care este frazată scrisoarea… Chiar şi fără o iscălitură, aş şti că-i aparţine lordului Mustor.

— Dar de ce? întrebă lordul Flotei Al Junril, un bărbat voinic şi bărbos aflat în dreapta regelui. Credinţa ştie că nu am mare iubire faţă de Lordul Fiefului Cumbrael, totuşi nu este un prost. De ce şi-ar pune numele pe scrisori de liberă trecere pentru un fanatic care intenţionează să ne distrugă Tărâmul?

— Frate Vaelin, rosti lordul Molnar, ai luptat împotriva ereticilor acestora vreme de câteva luni, ai zice că erau bine hrăniţi?

— Milord, nu păreau slăbiţi de foame.

— Cât despre armele lor, ţi s-au părut de bună calitate?

— Aveau arcuri meşteşugite şi oţeluri călite, deşi

unele dintre armele lor erau luate de la soldaţii noştri căzuţi în lupte.

— Aşadar, erau bine înarmaţi şi bine hrăniţi, iar asta în toiul iernii, când vânatul ar fi destul de rar în Codrul Martishe. Maiestate, eu presupun că acest Săgeată Neagră trebuie să se fi bucurat de sprijin considerabil.

— Iar acum ştim şi din partea cui, rosti un al treilea sfetnic, Kelden Al Telnar, dregătorul Lucrărilor Regale şi, după rege, bărbatul cel mai elegant de la masă. Lordul Fiefului s-a condamnat singur. Eu am avertizat de mult timp că respectarea păcii de către el nu era decât o mască pentru viitoare trădări. Să nu uităm că abia după cea mai sângeroasă înfrângere din istoria lor cumbraelinii au fost siliţi să facă parte din Tărâmul Unificat. N-au încetat niciodată să ne urască, pe noi şi pe iubita noastră Credinţă. Acum Plecaţii l-au călăuzit pe curajosul Frate Vaelin spre adevăr. Maiestate, vă implor să acţionaţi…

Regele ridică o mână, reducându-l la tăcere.

— Lord Al Genril, se întoarse el către un bărbat cu barbă sură aflat în dreapta lui, eşti Lordul Justiţiei şi Judecător-şef al tribunalelor mele, şi poate mintea cea mai înţeleaptă din acest Consiliu. Hârtiile acestea sunt dovezi suficiente pentru o judecată sau doar pentru o cercetare?

Lordul Justiţiei îşi mângâie gânditor barba sur-argintie.

— Maiestate, dacă am considera cazul acesta numai din punctul de vedere al legii, aş spune că scrisorile necesită întrebări şi că orice acuzaţii vor depinde de răspunsuri. Dacă înaintea mea ar fi adus un om acuzat de trădare, nu l-aş putea trimite la eşafod bazându-mă doar pe aceste dovezi.

Lordul Al Telnar dădu să vorbească din nou, dar regele îi făcu semn să tacă.

— Ce întrebări, milord?

Lordul Al Genril luă scrisorile şi le examină scurt.

— Observ că aceste scrisori asigură purtătorului lor liberă trecere peste hotarele Cumbraelului şi cer tuturor soldaţilor sau oficialităţilor Fiefului să ofere orice ajutor ar putea solicita el. Într-adevăr, dacă semnătura şi sigiliul sunt autentice, ele au fost iscălite de însuşi Lordul Fiefului. În acelaşi timp însă nu specifică o persoană anume. Ba chiar nu cunoaştem nici numele celui care le-a purtat asupra sa până la moarte. Dacă au fost scrise de Lordul Fiefului, oare el a dorit să fie folosite de Săgeată Neagră sau au fost poate furate şi utilizate în alt scop?

— Prin urmare, rosti lordul Molnar, doreşti să-l supunem întrebărilor pe Lordul Fiefului?

Judecătorul-şef avu nevoie de câteva secunde pentru a răspunde şi, din încordarea de pe chipul său, Vaelin înţelese că recunoştea importanţa propriilor sale cuvinte.

— Da, cred că se cuvine să fie puse nişte întrebări.

Uşa sălii se deschise pe neaşteptate şi intră căpitanul Smolen, care luă poziţie de drepţi în faţa regelui şi-l salută milităreşte.

— L-ai găsit? întrebă regele.

— Da, Maiestate.

— În bordel sau în palatul florii-roşii?

Unicul semn de stânjeneală a căpitanului Smolen fu un clipit repetat din ochi.

— Cel dintâi, Maiestate.

— Poate vorbi?

— S-a străduit să se trezească, Maiestate.

Regele oftă şi-şi frecă fruntea obosit.

— Bine. Adu-l.

Smolen salută şi părăsi sala, revenind după câteva clipe cu un bărbat în veşminte scumpe, dar murdare. Acesta păşea cu mersul precis al cuiva care se teme că s-ar putea răsturna în orice clipă, iar ochii injectaţi şi paloarea feţei nebărbierite îi indicau excesele. Părea trecut de patruzeci de ani, însă Vaelin bănuia că era mai

tânăr, un bărbat îmbătrânit de vicii. Se opri lângă Arlyn, îl salută cu o încuviinţare scurtă a capului, apoi făcu o reverenţă extravagantă, dar nesigură, spre rege.

— Maiestate, ca întotdeauna sunt onorat să vă răspund chemării.

Vaelin îi auzi accentul cumbraelin.

Regele se întoarse către scribi.

— Să se consemneze că s-a prezentat în faţa noastră onorabilul Lord Sentes Mustor, moştenitor al Fiefului Cumbrael şi reprezentant numit al intereselor cumbraeline la Curtea regelui Janus. Reveni cu privirea asupra cumbraelinului. Cum te simţi în dimineaţa aceasta, lord Mustor?

Lordul Al Telnar pufni încetişor, amuzat.

— Minunat, Maiestate, răspunse lordul Mustor. Cetatea voastră a fost mereu amabilă cu mine.

— Mă bucur. Desigur, îl cunoşti pe Aspect Arlyn. Tânărul de lângă el este Fratele Vaelin Al Sorna, recent întors din Codrul Martishe.

Privirea lordului Mustor fu rezervată când se întoarse către Vaelin şi-l salută cu un gest oficial, însă tonul îi rămase voios.

— Ah, cel care mi-a adus zece galbeni la Încercarea Spadei. Mă bucur să te cunosc, tinere.

Vaelin plecă fruntea fără să scoată vreun cuvânt. Amintirea Încercării Spadei obişnuia să-i strice buna dispoziţie.

— Fratele Vaelin ne-a adus nişte documente. Regele luă scrisorile de la lordul Al Genril. Documente care ridică întrebări. Consider că opinia ta în privinţa conţinutului lor ar fi preţioasă în priceperea intenţiilor lor.

Vaelin observă scurta şovăială a lordului Mustor, înainte de a face un pas şi a lua hârtiile din mâna regelui.

— Acestea sunt scrisori de liberă trecere, rosti el după ce le cercetă fugar.

— Şi sunt semnate de tatăl tău, nu? întrebă regele.

— Aşa… pare să fie, Maiestate.

— Atunci ne-ai putea explica de ce Fratele Vaelin le-a găsit asupra leşului unui eretic cumbraelin din Codrul Martishe?

Privirea lordului Mustor se întoarse spre Vaelin; ochii săi injectaţi părură brusc speriaţi, după care reveni spre rege.

— Maiestate, tatăl meu nu ar înmâna niciodată documente de o asemenea importanţă unui rebel. Pot doar să bănuiesc că au fost cumva furate. Sau poate măsluite…

— Poate că tatăl tău ar fi în stare să ofere o explicaţie mai exactă.

— N-am nicio îndoială în această privinţă, Maiestate. Dacă i-aţi scrie…

— Nu-i voi scrie. El va veni aici.

Lordul Mustor făcu un pas involuntar înapoi şi teama se citi acum vădit pe chipul său. Vaelin îşi dădu seama că situaţia îl depăşea, că era pus la încercare şi nu făcea faţă.

— Maiestate… se bâlbâi el. Tata… nu este tocmai sănătos…

Regele suspină prelung, exasperat.

— Lord Mustor, am luptat doi ani împotriva bunicului tău şi l-am găsit un inamic deosebit de curajos şi viclean. Nu mi-a plăcut niciodată, dar l-am respectat enorm şi am impresia că el ar fi recunoscător că nu mai trăieşte pentru a-şi vedea nepotul bolborosind ca un beţiv curvar ce este, când Fieful lui se află în pragul războiului.

Regele ridică o mână şi-l chemă pe căpitanul Smolen.

— Lordul Mustor, îi spuse, va fi oaspetele nostru în palat până la noi dispoziţii. Escortează-l într-un apartament pe potrivă şi să ai grijă să nu fie tulburat de vizitatori nepoftiţi.

— Ştiţi că tata nu va veni aici, anunţă sec lordul

Mustor. El nu se va supune niciunui interogatoriu. Întemniţaţi-mă dacă aşa trebuie, însă nu va conta câtuşi de puţin. Nimeni nu-şi pune fiul favorit în mâinile duşmanului.

Regele făcu o pauză şi-l privi pe lordul cumbraelin printre pleoapele mijite. *Te-a luat prin surprindere,* înţelese Vaelin. *Nu crezuseşi că va avea curajul să-ţi replice aşa.*

— Vom vedea ce va face tatăl tău, rosti regele.

Încuviinţă din cap spre Smolen şi lordul Mustor fu condus afară din sală, urmat îndeaproape de două gărzi.

Regele se întoarse spre un scrib.

— Întocmeşte o scrisoare către Lordul Fiefului Cumbrael, prin care îi cerem să se prezinte aici în termen de trei săptămâni. Împinse jilţul îndărăt şi se ridică în picioare. Întrunirea aceasta s-a terminat. Aspect Arlyn şi Frate Vaelin, vă rog să veniţi în odăile mele.

În încăperile regelui totul lăsa o impresie covârşitoare de ordine, de la alinierea covoarelor fin ţesute cu lespezile din marmură ale pardoselii până la hârtiile de pe biroul masiv din stejar. Vaelin nu găsi nimic comparabil cu odăiţa secretă ticsită de cărţi şi suluri în care fusese condus cu opt luni în urmă. *Acolo era cabinetul de lucru,* înţelese tânărul. *Aici este locul unde vrea ca oamenii să creadă că lucrează.*

— Luaţi loc, Fraţilor, arătă regele două scaune şi se aşeză în spatele biroului. Dacă doriţi, pot porunci să vi se aducă ceva care să vă înviorеze.

— Nu este nevoie, Maiestate, replică Arlyn pe un ton neutru.

Rămase în picioare, silindu-l pe Vaelin să-i urmeze exemplul.

Privirea regelui zăbovi o clipă asupra Aspectului, după care se întoarse către Vaelin şi buzele lui formară un zâmbet sub barbă.

— Observă tonul, băiete. Nici respect, dar nici sfidare. Ar fi bine să-l înveţi. Bănuiesc că Aspectul tău este furios pe mine. Mă întreb însă care poate fi motivul?

Vaelin se uită la Aspect, care stătu inexpresiv, fără să ofere vreun răspuns.

— Aşadar? insistă regele. Spune-mi, Frate, ce ar fi putut stârni furia Aspectului tău?

— Nu pot vorbi în numele Aspectului meu, Maiestate. Aspectul vorbeşte în numele meu.

Regele pufni în râs şi lovi cu palma în birou.

— Ai auzit, Arlyn? Vocea maică-sii. Clară ca un clopot. Nu te trec fiorii uneori?

Tonul lui Arlyn rămase neschimbat.

— Nu, Maiestate.

— Nu. Regele clătină din cap, chicotind încetişor, şi se întinse după carafa cu vin de pe birou. Nu, aşa este, nu te trec fiorii. Îşi umplu o cupă, apoi se lăsă pe spate în scaun. Aspectul tău, i se adresă el lui Vaelin, este furios deoarece crede că am pus Tărâmul pe făgaşul ce duce spre război. El crede, şi aş putea preciza că-i justificat s-o facă, că Lordul Fiefului Cumbrael îmi va îngădui fără să clipească să retez capul fiului său beţiv înainte de a păşi în afara propriilor lui hotare. Ceea ce m-ar sili să trimit Straja Tărâmului în Fieful lui, pentru a-l scoate de acolo. Vor urma bătălii şi vărsare de sânge, vor arde cetăţi şi aşezări, şi mulţi vor muri. În ciuda vocaţiei lui de războinic şi, prin urmare, de practicant al morţii în multiplele ei forme, Aspectul crede că acţiunea aceasta este regretabilă, totuşi nu mi-o va spune ca atare. Aşa a făcut dintotdeauna.

Tăcerea domni, cei doi bărbaţi schimbară priviri între ei şi Vaelin avu o revelaţie: *Ei se urăsc. Regele şi Aspectul celui de-al Şaselea Ordin se detestă din adâncul sufletelor.*

— Spune-mi, Frate, urmă regele către Vaelin, dar cu ochii fixaţi asupra Aspectului, ce crezi că va face Lordul Fiefului când va auzi că i-am luat fiul ostatic şi i-am

poruncit să se prezinte înaintea mea?

— Nu-l cunosc, Maiestate…

— Nu-i deloc un ins complicat. Spune-mi ce crezi. Îndrăznesc să bănuiesc că ai destul din isteţimea mamei tale.

Vaelin constată că nu-i plăcea felul cum regele o tot menţiona pe mama sa, totuşi se sili să răspundă.

— Va fi… mânios. Va considera acţiunea voastră ca pe o ameninţare. Va fi cu ochii în patru, îşi va mobiliza trupele şi va supraveghea hotarele.

— Bun. Şi ce altceva va mai face?

— Se pare că n-ar dispune decât de două opţiuni: fie să dea ascultare poruncii voastre, fie s-o ignore şi să se aştepte la război.

— Aici greşeşti, fiindcă mai dispune şi de o a treia opţiune. Poate să atace el însuşi. Cu toate forţele lui. Crezi c-o va face?

— Mă îndoiesc că Fieful Cumbrael ar avea puterea să înfrunte Straja Tărâmului, Maiestate.

— Ai dreptate. Cumbraelul nu are oaste, cu excepţia câtorva sute de străjeri loiali Lordului Fiefului. Pe de altă parte, are mii de ţărani arcaşi pe care-i poate mobiliza în caz de nevoie şi care sunt o forţă formidabilă: ştiu asta, fiindcă am trecut prin una sau două furtuni de săgeţi la vremea mea. N-au însă cavalerie şi nici pedestrime în armuri. Practic n-ar avea nicio şansă dacă ar ataca Asraelul sau dacă s-ar lupta cu Straja Tărâmului în câmp deschis. Lordul Fiefului Cumbrael nu este nici pe departe un caracter admirabil, însă are destul din mintea tatălui său ca să nu-şi uite propriile slăbiciuni.

Regele zâmbi iarăşi, întorcându-şi ochii de la Aspect şi fluturând dintr-o mână împăciuitor.

— Nu-ţi face griji, Arlyn. În două săptămâni, Lordul Fiefului îşi va trimite mesagerul cu o scuză acceptabil de servilă, pentru că n-a venit personal, şi cu o explicaţie plauzibilă, chiar dacă nu foarte convingătoare,

pentru scrisori, ataşată probabil unui sipet cu galbeni. Eu mă voi lăsa convins de fiul meu cel înţelept şi iubitor de pace să-mi retrag porunca şi să-l eliberez pe beţivan. După aceea mă îndoiesc că Lordul Fiefului va mai da alte scrisori de liberă trecere unor Tăgăduitori fanatici. Şi, cel mai important, îşi va reaminti care-i locul lui în Tărâmul acesta.

— Să înţeleg, Maiestate, rosti Aspectul, că sunteţi convins că Lordul Fiefului este autorul scrisorilor?

— Convins? Nu. Totuşi, pare probabil. Poate că el nu-i un fanatic ca idioţii pe care Fratele Vaelin i-a ucis în Codrul Martishe, însă are o slăbiciune faţă de zeul lui. Probabil că este neliniştit în privinţa locului său în Câmpiile Eterne, acum, după ce a trecut de cincizeci de ani. Oricum, contează prea puţin dacă el a scris sau nu scrisorile, întrucât adevărata problemă este existenţa lor în sine. Odată ce au ieşit la lumină, eu n-am mai avut de ales decât să acţionez. Cel puţin în felul acesta Lordul Fiefului se va simţi dator faţă de fiul meu când acesta va urca pe tron.

Regele dădu iute pe gât restul cupei şi se ridică.

— Ajunge cu chestiunile de stat, pentru că am altă misiune pentru voi, Fraţilor. Veniţi!

Îl urmară într-o cameră vecină mai mică, la fel de ornată, dar care în loc de tapiserii sau tablouri avea pe pereţi spade – mai bine de o sută de lame strălucitoare. Câteva aveau model asraelin, însă multe erau necunoscute pentru Vaelin. Spade late uriaşe, care trebuiau ţinute cu două mâini, lungi de doi metri. Săbii aidoma unor seceri, cu lamele curbate aproape în semicerc. Florete lungi ca nişte ace, fără tăişuri, cu gărzile ca nişte cupe. Spade cu lamele din aur sau argint, deşi asemenea metale erau prea moi pentru ca armele acelea să fie vreodată utile.

— Frumoase, nu-i aşa? comentă regele. Le colecţionez de mulţi ani. Pe unele le-am primit în dar, altele sunt prăzi de război, iar pe altele le-am cumpărat doar

fiindcă îmi plăceau cum arată. Din când în când le dăruiesc, şi se întoarse către Vaelin zâmbind din nou, unor tineri ca tine, Frate.

Vaelin simţi brusc stinghereala care-l încercase în decursul primei lui întâlniri cu regele. Certitudinea tulburătoare a faptului că el nu era decât o părticică dintr-un plan mai mare, nevăzut. Neliniştea, ceea ce Nersus Sil Nin numise „cântecul sângelui”, îi zumzăia slab în adâncul minţii. *Dacă îmi va da o spadă…*

— Sunt un Frate al celui de-al Şaselea Ordin, Maiestate, rosti el străduindu-se să imite tonul neutru al Aspectului. Onorurile regale nu sunt pentru unul ca mine.

— Onorurile regale sunt exact pentru unul ca tine, tinere şoim, replică regele. Din păcate, sunt silit să le dăruiesc de obicei celor care nu le merită. Azi va fi o schimbare bine-venită. Făcu un gest larg spre panoplia din jur. Alege!

Vaelin se întoarse către Aspect, căutând călăuzire.

Ochii lui Arlyn se îngustaseră puţin, însă expresia îi rămăsese neschimbată. Tăcu pentru o clipă, iar când vorbi tonul îi sună la fel ca înainte, nici supus, dar nici sfidător.

— Regele te onorează, Frate, iar prin aceasta, onorează Ordinul. Vei accepta.

— Dar se cuvine, Aspect? Poţi să fii atât Frate, cât şi Spadă a Tărâmului?

— Asta s-a mai întâmplat. Cu mulţi ani în urmă. Privirea Aspectului se mută de la rege la Vaelin şi se îmblânzi oarecum, totuşi glasul nu lăsa loc de discuţii. Frate Vaelin, vei accepta onoarea regelui.

Nu vreau! gândi el cu furie. *Asta este o plată, plata pentru o crimă. Bătrânul ăsta urzitor doreşte să mă lege încă şi mai mult de el*

Nu zărea însă nicio cale de scăpare. Aspectul îi poruncise. Regele îl onorase. Trebuia să ia spada.

Înăbuşindu-şi un suspin de frustrare, cercetă pereţii şi

ochii îi trecură de la o armă la alta. Se gândi să aleagă una dintre lamele de aur, pe care ar fi putut s-o vândă după aceea, dar hotărî că ar fi fost mai înţelept să aleagă una care să-i fie de folos. N-ar fi avut rost să ia o spadă asraelină, deoarece nu putea fi mai bună decât propriul tăiş făcut din argintul stelelor, iar armele exotice păreau dificil de mânuit la primă vedere. Ochii îi căzură în cele din urmă pe o spadă scurtă şi cu lama lată, cu gardă simplă din bronz şi mâner din lemn. O luă de pe perete, încercă lovituri prin aer şi o găsi echilibrată şi confortabilă ca greutate. Tăişul era ascuţit, iar oţelul strălucitor şi neatins.

— Volariană, zise regele. Nu-i foarte inimoasă, totuşi este o armă solidă şi utilă în lupta de aproape, când nu poţi ridica braţul. O alegere bună. Întinse mâna şi Vaelin îi dădu spada. De obicei, ar fi existat o ceremonie, jurăminte şi îngenuncheri, dar cred că putem renunţa la ele. Vaelin Al Sorna, te numesc Spadă a Tărâmului. Juri să-ţi pui spada în slujba Tărâmului Unificat?

— Jur, Maiestate!

— Atunci s-o foloseşti bine. Regele îi înmână arma. Ca Spadă a Tărâmului, trebuie acum să-ţi găsesc o funcţie. Te numesc comandant al Regimentului 32 Pedeştri. Deoarece Aspectul a avut amabilitatea de a-mi găzdui regimentul în Casa Ordinului, mi se pare firesc ca Ordinul să-l păstreze pe comandantul lui. Îi vei instrui pe soldaţi şi-i vei conduce în război când va sosi momentul.

Vaelin se uită la Aspect aşteptând o reacţie, însă nu văzu decât aceeaşi rigiditate lipsită de expresie.

— Iertaţi-mă, Maiestate, dar, dacă regimentul va fi înrolat sub comanda Ordinului, atunci Fratele Makril ar părea o alegere mai bună…

— Faimosul vânător de Tăgăduitori? Nu cred. Crezi că lui i-aş putea da o spadă? Doar cineva care a fost înnobilat de Coroană poate comanda un regiment al Străjii Tărâmului. În cât timp crezi că vor fi gata?

— Pierderile noastre în Martishe au fost grele, Maiestate. Oamenii sunt obosiţi şi n-au mai fost plătiţi de multe săptămâni.

— Adevărat? arcui regele sprâncenele spre Aspect.

— Ordinul va achita toate costurile, zise Arlyn. Aşa ar fi corect, dacă noi vom comanda regimentul.

— Foarte generos, Arlyn. Cât despre completarea pierderilor, puteţi alege din temniţe, precum şi oameni de pe stradă. Îndrăznesc să cred că destui băieţi vor încerca să se înroleze într-un regiment comandat de faimosul Frate Vaelin. Chicoti trist. Războiul este întotdeauna o aventură pentru cei care nu l-au văzut niciodată.

CAPITOLUL 4

— Fără violatori, ucigaşi şi consumatori de floare-roşie. Sergentul Krelnik îi întinse Temnicerului-şef ordinul regelui cu o plecăciune infimă. Şi fără bicisnici. Din ăştia trebuie să scoatem soldaţi.

— Viaţa într-o temniţă n-ajută prea mult la condiţia fizică, replică Temnicerul-şef examinând sigiliul de pe ordinul regal şi parcurgându-i iute conţinutul. Noi însă reuşim întotdeauna să facem tot ce-i mai bun pentru Maiestatea Sa, mai ales pentru că l-a trimis pe cel mai faimos războinic al Tărâmului.

Îi aruncă lui Vaelin un surâs care putea fi deopotrivă linguşitor sau ironic, întrucât era greu de descifrat sub jegul de pe faţa lui. Iniţial, tânărul crezuse că Temnicerul-şef era un deţinut, din cauza hainelor pe care le purta şi a murdăriei lui generale, totuşi lărgimea taliei şi numeroasele chei care-i zornăiau la brâu îi anunţau rangul.

Temniţele regale erau adăpostite în nişte fortăreţe vechi, legate între ele, din apropierea portului, care ar fi trebuit scoase din uz după construirea zidurilor cetăţii cu două veacuri în urmă. Următorii conducători apreciaseră însă că beciurile lor cavernoase ar fi fost ideale pentru criminalii din cetate. Se părea că numărul exact al deţinuţilor nu putea fi cunoscut.

— Mor aşa des, că nu le poţi ţine numărătoarea, explică Temnicerul-şef. Cei mai voinici şi mai afurisiţi rezistă mai mult, pentru că se pot bate pentru mâncare, înţelegeţi?

Vaelin privi în întunericul de după grilajul gros din fier de la intrarea în beciuri, împotrivindu-se imboldului de a-şi ascunde faţa în mantie înaintea duhorii aproape insuportabile.

— Daţi mulţi deţinuţi la Straja Tărâmului? întrebă el.

— Depinde cât de tulburi sunt vremurile. În timpul

războiului meldenean, pe-aici era aproape pustiu. Cheile Temnicerului-şef zornăiră când înaintă să descuie grilajul şi le făcu semn celor patru paznici voinici din apropiere să-l urmeze. Bun, haide să vedem cât de bună este recolta de azi.

„Recolta” consta din mai puţin de o sută de bărbaţi în diverse stadii de slăbiciune, zdrenţăroşi şi acoperiţi cu un strat gros de murdărie şi sânge, care clipeau des sub razele soarelui şi-i priveau temători pe străjerii de pe zidurile de deasupra curţii principale, ce-i aţinteau cu arbaletele.

— Asta-i tot ce ai mai bun? îl întrebă sceptic Krelnik pe Temnicerul-şef.

— Ieri a fost zi de spânzurătoare, strânse bărbatul din umeri. Nu-i poţi ţine la nesfârşit.

Sergentul clătină cu dezgust stoic din cap şi începu să-i cravaşeze pe oameni, pentru a-i alinia.

— Ia să văd ordine, lepădăturilor! N-aveţi ce căuta în Straja Tărâmului dacă nu puteţi sta măcar drepţi în front. Continuă să-i suduie, până fură aranjaţi în două şiruri neregulate, apoi se răsuci spre Vaelin şi salută milităreşte. Recruţii pentru inspecţie, milord.

Milord. Titlul continua să-i sune ciudat în urechi. Nu se simţea deloc ca un lord, ci se simţea şi arăta ca un Frate din al Şaselea Ordin. Nu avea domenii, slujitori sau bogăţii, totuşi regele îl proclamase lord. O simţea ca pe alta dintre numeroasele minciuni.

Încuviinţă din cap către Krelnik şi merse în lungul şirurilor, descoperind că-i venea greu să privească ochii înspăimântaţi care-i urmăreau înaintarea. Unii bărbaţi stăteau mai drept, unii erau mai curaţi, dar alţii erau atât de slăbănogi şi nevolnici, încât era admirabil că puteau sta pur şi simplu în picioare. Şi toţi puţeau – o miasmă grea şi înăbuşitoare pe care o cunoştea foarte bine. Bărbaţii aceştia duhneau de propria lor moarte.

Continuă până când ceva îl făcu să se oprească, o pereche de ochi care nu-l urmărea, ci care rămăsese

aţintită asupra pământului. Se apropie de omul acela. Era mai înalt decât majoritatea deţinuţilor şi, de asemenea, mai lat în spate, iar pielea care-i atârna pe piept indica un tors cândva musculos, slăbit din cauza unei perioade îndelungate de subnutriţie. Sub murdăria care-i acoperea antebraţul abia se zărea adâncitura unei cicatrici prost vindecate.

— Tot te mai caţeri? îl întrebă Vaelin.

Gallis ridică fruntea fără chef şi-l privi în ochi.

— Când şi când, Frate.

— Ce-a fost de data asta? Alt sac cu mirodenii?

Pe chipul slăbit al hoţului se zări o urmă vagă de amuzament.

— Argint. De la una dintre casele mari. Aş fi reuşit chiar să dau lovitura dacă cel care stătea de şase şi-ar fi păstrat cumpătul.

— De cât timp eşti aici?

— O lună sau două. În beciuri nu poţi ţine socoteala timpului. Ar fi trebuit să mă spânzure ieri, dar căruţa a fost plină.

Vaelin arătă din bărbie spre cicatrice.

— Îţi mai face probleme?

— Mai doare niţel în lunile de iarnă. Pot să mă caţăr însă pe ziduri mai bine ca oricine. Nu-ţi face griji.

— Asta-i bine, pentru că un căţărător îmi poate fi de folos. Vaelin se apropie mai mult, continuând să-l fixeze cu privirea. Ar trebui totuşi să ştii că n-am uitat şi că nu mi-a plăcut ce ai încercat să-i faci Surorii Sherin, aşa că, dacă o să fugi…

— Nici prin cap nu-mi trece. Oi fi eu hoţ, dar cuvântul îmi este de fier. Gallis se strădui să arate cât mai soldăţeşte, umflând pieptul şi trăgând umerii înapoi. Ar fi o mare onoare să mărşăluiesc alături de…

— Bine, bine. Vaelin îi făcu semn să tacă şi se retrase câţiva paşi, apoi ridică glasul pentru a se face auzit de toţi. Numele meu este Vaelin Al Sorna şi sunt Frate din al Şaselea Ordin şi Comandant uns de rege al

Regimentului 32 Pedeştri. Regele Janus s-a milostivit să vă transforme sentinţele în privilegiul slujirii în Straja Tărâmului. În următorii zece ani, veţi mărşălui şi vă veţi lupta la porunca lui. Veţi fi hrăniţi, veţi fi plătiţi şi-mi veţi urma ordinele fără crâcnire. Oricine se va face vinovat de indisciplină sau beţie va fi biciuit. Orice dezertor va fi executat.

Le cercetă chipurile, căutând vreo reacţie la cuvintele lui. Până şi greutăţile vieţii de soldat erau preferabile altui ceas petrecut în temniţă.

— Sergent Krelnik!

— Milord?

— Du-i în Casa Ordinului. Eu am treabă în cetate.

Reşedinţa nobilei case a lui Al Hestian se găsea în pătrarul de miazănoapte, cel mai bogat cartier al cetăţii. Era o clădire impresionantă din gresie roşie, cu multe ferestre şi domeniu întins, înconjurat de un zid gros a cărui coamă era presărată cu ţepuşe ascuţite din fier. Servitorul în livrea impecabilă de la poartă îl ascultă pe Vaelin cu dezinteres îndelung practicat, apoi îi ceru să aştepte şi intră pentru a solicita instrucţiuni. Reveni după câteva minute.

— Tânărul stăpân Al Hestian se află în grădina din spatele casei, milord. Vă salută sosirea şi vă roagă să vă alăturaţi lui de îndată.

— Şi Lordul Mareşal?

— Lordul Al Hestian a fost chemat în dimineaţa aceasta la palat. Este aşteptat să se întoarcă spre seară.

Vaelin suspină neauzit de uşurare. Momentele neplăcute ce aveau să urmeze ar fi fost încă şi mai teribile dacă ar fi trebuit să dea ochi şi cu tatăl, nu doar cu fratele.

După ce intră pe poartă, găsi un grup de Străjeri ai Palatului care aşteptau pe peluză; unul dintre ei ţinea frâiele unei iepe albe, frumoase. Uşurarea i se destrămă când le bănui scopul prezenţei. Străjerii îl salutară

oficial când trecu pe lângă ei. Se părea că vestea noului său rang se răspândise cu iuţeală. Le răspunse la salut şi se grăbi mai departe, dornic să termine cât mai repede şi să se întoarcă la Casa Ordinului, unde îşi putea găsi ocupaţie cu instruirea regimentului său. *Regimentul meu*, se minună tânărul. Abia împlinise nouăsprezece ani şi regele îi dăduse un regiment; deşi Caenis îi recitase prompt o listă de războinici faimoşi care ajunseseră la conducere la vârste fragede, lui Vaelin situaţia continua să i se pară absurdă. El căutase o explicaţie din partea Aspectului când se întorseseră la Casa Ordinului după întâlnirea de la palat, dar primise răspunsul simplu că trebuia să urmeze ordinele primite. Totuşi, fruntea încruntată de preocupare a Aspectului îl anunţase că faptele regelui îl puseseră pe gânduri.

Grădinile erau un labirint întins de garduri vii şi răzoare de flori smălţuite de culori la începutul primăverii. Îi găsi adăpostindu-se de soare sub un arţar. Prinţesa arăta la fel de frumoasă ca întotdeauna, surâzând radios şi scuturându-şi buclele roşu-aurii, în vreme ce-l asculta pe tânărul serios aflat alături de ea pe bancă, care citea cu glas tare dintr-o cărticică. Vaelin întrezări doar o vagă asemănare cu fratele său la Alucius Al Hestian, un băiat slăbuţ de cincisprezece ani, ale cărui trăsături delicate, aproape feminine, erau încununate de cârlionţi negri ce-i cădeau în cascadă pe umeri. Purta veşminte negre în semn de doliu. Vaelin strânse puternic în mână teaca spadei lungi pe care o adusese, trase adânc aer în piept şi înaintă cu toată încrederea în sine pe care o putea afişa. Apropiindu-se, auzi tonul cântat al cuvintelor băiatului:

— *Mă rog să nu mai plângi, iubire, să nu laşi lacrimile să-ţi curgă pentru moartea mea, să-ţi ridici chipul spre cerul de deasupra şi să laşi soarele să-ţi usuce ochii…*

Amuţi când umbra lui Vaelin căzu asupra lor.

— Milord Al Sorna! Alucius se ridică pentru a-l întâmpina şi-i întinse mâna fără niciuna dintre

formalităţile nobiliare pe care Vaelin le găsea atât de plictisitoare. Este cu adevărat o onoare. Scrisorile fratelui meu vorbeau cu multă consideraţie despre tine.

Încrederea în sine a lui Vaelin se veşteji şi fu suflată de vânt.

— Fratele tău, rosti el, a fost uneori un om extrem de generos. Strânse mâna băiatului şi schiţă o plecăciune scurtă înaintea prinţesei Lyrna. Alteţă…

Ea înclină scurt din cap.

— Sunt încântat să te revăd, Frate. Sau preferi „milord” în zilele acestea?

Vaelin o privi în ochi şi o furie crescândă ameninţă să-i verse cuvinte neînţelepte de pe buze.

— Cum îi place Alteţei Sale.

Ea simulă căderea pe gânduri, mângâindu-şi bărbia; unghiile îi erau pictate în albastru palid şi împodobite cu nestemate încrustate ce scânteiau în soare.

— Cred că voi continua să-ţi spun „Frate”. Pare mai… potrivit.

În glasul ei se simţea o persiflare abia perceptibilă. Vaelin nu-şi putea da seama dacă era furioasă, purtându-i încă ranchiună pentru respingerea lui, sau dacă ironiza pur şi simplu un bărbat pe care-l considera un prost, fiindcă renunţase la şansa de a împărtăşi puterea la care râvnea ea.

— Minunate versuri, se întoarse el către Alucius pentru a schimba vorba. Un clasic?

— Nu tocmai. Băiatul păru uşor stânjenit şi lăsă iute deoparte cărticica pe care o ţinea în mână. O simplă încercare.

— Ah, dar nu fi modest, Alucius, îl dojeni prinţesa. Frate Vaelin, ai onoarea de a asista la o lectură susţinută de unul dintre cei mai promiţători poeţi ai Tărâmului. Sunt sigură că vei avea cu ce te lăuda în anii următori.

Alucius strânse sfios din umeri.

— Lyrna mă flatează, rosti el după care ochii îi căzură

pe spada lungă din mâna lui Vaelin şi tristeţea îi înceţoşă chipul când o recunoscu. Este pentru mine?

— Fratele tău m-a rugat să ţi-o aduc, i-o întinse Vaelin. M-a rugat s-o las în teacă.

Băiatul luă arma după o clipă de şovăială, ţinând-o strâns de mâner, iar chipul i se înăspri pe neaşteptate.

— El a fost dintotdeauna mai iertător decât mine. Cei care l-au ucis vor plăti. O jur!

Cuvintele unui băiat, gândi Vaelin simţindu-se foarte bătrân. *Cuvinte dintr-o poveste sau dintr-o poezie.*

— Cel care ţi-a ucis fratele este mort. Nu mai trebuie să cauţi răzbunare.

— Cumbraelinii şi-au trimis războinicii în Martishe, nu? Chiar şi acum ei complotează împotriva noastră. Tata a auzit zvonuri. Lordul Fiefului Cumbrael i-a trimis pe ereticii care l-au omorât pe Linden.

Într-adevăr, cuvintele zboară iute din palat.

— Pricina se află în mâinile regelui. Sunt sigur că el va călăuzi Tărâmul pe calea cea bună.

— Calea războiului este singura pe care o voi urma.

Sinceritatea băiatului era evidentă şi în ochi îi sclipeau lacrimi.

— Alucius… Prinţesa Lyrna puse o mână blândă pe umărul lui şi tonul ei sună liniştitor. Ştiu că Linden n-ar fi dorit niciodată ca inima ta să fie împovărată de ură. Ascultă cuvintele Fratelui Vaelin: nu trebuie să existe răzbunare. Cinsteşte amintirea lui Linden şi lasă-i spada în teacă, aşa cum a dorit el.

Îngrijorarea ei părea atât de reală, încât Vaelin aproape că-şi uită mânia, însă imaginea limpede a feţei albe ca marmura a lui Linden când îi lipise cuţitul de gât alungă intenţia aceea. Totuşi, cuvintele ei părură să aibă un efect liniştitor asupra băiatului; furia îi dispăru de pe chip, deşi lacrimile continuară.

— Îmi cer iertare, milord, se bâlbâi el. Aş vrea să rămân singur acum. Ar trebui… aş dori să mai stăm de vorbă despre fratele meu şi despre timpul pe care l-ai

petrecut alături de el.

— Mă poţi găsi în Casa celui de-al Şaselea Ordin, zise Vaelin. Voi fi bucuros să răspund la toate întrebările pe care le vei avea.

Alucius încuviinţă dând din cap, se întoarse şi sărută scurt obrazul prinţesei, apoi merse spre casă, continuând să plângă.

— Sărmanul… oftă prinţesa. A fost mereu foarte sensibil, încă de când eram copii. Îţi dai seama că intenţionează să servească în regimentul tău?

Vaelin se întoarse către ea şi văzu că surâsul îi dispăruse; chipul perfect îi era serios şi concentrat.

— Nu, spuse el, nu mi-am dat seama.

— Se zvoneşte că va fi război. El se visează urmându-te în capitala cumbraelină, unde, laolaltă, îl veţi aduce înaintea justiţiei pe Lordul Fiefului. Aş fi încântată dacă l-ai refuza. Nu-i decât un băiat şi, chiar ca bărbat, mă îndoiesc că va fi vreodată cine ştie ce soldat, ci doar un cadavru frumos.

— Nu există cadavre frumoase. Dacă mi-o va cere, îl voi refuza.

Faţa ei se destinse şi buzele trandafirii se curbară într-un surâs încântat.

— Mulţumesc.

— N-aş putea accepta nici dacă aş dori. Aspectul meu a decis ca toţi ofiţerii din regiment să fie Fraţi ai Ordinului.

— Am înţeles. Zâmbetul Lyrnei deveni trist, înţelegând refuzul lui de a se angaja în jocul ei de-a favorurile. Crezi că va fi război împotriva cumbraelinilor?

— Regele nu crede.

— Tu ce crezi?

— Cred c-ar trebui să avem încredere în judecata regelui.

Făcu o plecăciune ţeapănă şi se întoarse să plece.

— Recent am avut norocul de a cunoaşte o prietenă

de-a ta, zise prinţesa făcându-l să se oprească. Sora Sherin parcă, nu? Conduce în Warnsclave o casă de tămăduire a celui de-al Cincilea Ordin. Am mers acolo pentru a face o donaţie în numele tatei. O fată drăguţă, deşi foarte dedicată. Am menţionat că suntem prieteni şi m-a rugat să-ţi reamintesc de ea. Deşi părea să creadă că era posibil s-o fi dat uitării.

Taci, îşi zise Vaelin. *Nu-i spune nimic. Informaţiile sunt arma ei.*

— N-ai niciun răspuns pentru ea? insistă Lyrna. L-aş putea trimite pe mesagerul regelui să i-l ducă. Detest să văd prietenii care se sfârşesc fără motiv.

Zâmbetul îi era strălucitor acum, acelaşi pe care tânărul şi-l reamintea din discuţia purtată în grădina ei privată, surâsul care amintea de o încredere în sine şi o cunoaştere ce-i depăşeau cu mult vârsta. Zâmbetul care-l anunţa că ştia la ce se gândea el.

— Mă bucur că soarta ne-a readus laolaltă, continuă prinţesa văzând că Vaelin nu răspunse. De curând m-am gândit la o problemă care te-ar putea interesa.

El nu zise nimic, ci doar o privi, refuzând să-i accepte jocul necunoscut.

— Şaradele se numără printre pasiunile mele, urmă Lyrna, şi cândva am rezolvat o enigmă matematică despre care se spune că ar fi preocupat Ordinul de peste un veac. Nu am spus asta nimănui, desigur, fiindcă nu se cuvine ca o prinţesă să întreacă nişte bărbaţi sclipitori.

Vocea i se schimbase din nou, căpătând un ton amar.

— Ascuţişul minţii face cinste Alteţei Voastre, zise tânărul.

Ea înclină uşor din cap, aparent surdă la complimentul lipsit de temei.

— Pe de altă parte, recent m-a nedumerit un eveniment în care ai fost implicat îndeaproape: masacrul Aspectelor… deşi nu-mi pot imagina de ce a fost numit aşa, când au murit numai două?

— De ce ar trebui un eveniment atât de neplăcut să o preocupe pe Alteţa Voastră?

— Din cauza misterului, bineînţeles. Din cauza enigmei. De ce le-ar fi atacat asasinii pe Aspecte tocmai în noaptea aceea, o noapte în care Fraţi novici din al Şaselea Ordin se aflau în trei dintre Casele Ordinelor? Pare a fi o strategie neaşteptat de incompetentă.

Fără să vrea, Vaelin se simţi interesat. *Ea are ceva de împărtăşit. Din ce motiv? Ce avantaje obţine în felul acesta*?

— Şi ce concluzii a tras Alteţa Voastră?

— Alpiranii au un joc numit *keschet,* care în graiul nostru înseamnă „viclenie”. Este foarte complex: pe o tablă cu o sută de pătrate se află douăzeci şi cinci de piese diferite. Alpiranilor le place foarte mult strategia, atât în negoţ, cât şi în război. Este ceva ce sper ca tatăl meu să-şi reamintească pe viitor.

— Alteţă?

Fata flutură din mână.

— Nu contează. Jocul de *keschet* poate dura multe zile şi se ştie că mulţi înţelepţi şi-au dedicat viaţa pentru a-i stăpâni complexitatea.

— O sarcină pe care Alteţa Voastră a reuşit-o deja.

Lyrna ridică din umeri.

— N-a fost chiar aşa greu, totul stă în felul cum începi jocul. Există numai vreo două sute de variante, iar cea mai de succes este Atacul Mincinosului, o serie de mişcări astfel concepute încât par în esenţă defensive, dar care, de fapt, camuflează o succesiune ofensivă ce aduce victoria în numai zece mişcări, dacă sunt executate corect. Succesul atacului depinde de atragerea atenţiei adversarului asupra altei mişcări evidente din altă parte a tablei. Cheia stă în concentrarea foarte mare a ofensivei ascunse, care are un singur obiectiv: înlăturarea Cărturarului, care nu este piesa cea mai puternică de pe tablă, însă este esenţială pentru o apărare de succes. Adversarul a fost

totuşi convins că se confruntă cu un atac variat, desfăşurat pe un front larg.

— Atacarea tuturor Aspectelor a fost aşadar o diversiune, zise Vaelin. De fapt, se intenţiona uciderea unuia singur.

— A unuia sau poate a doi. De fapt, dacă aplici mai larg teoria aceasta, poate fi posibil ca tu să fi fost victima intenţionată şi Aspectele să fi fost doar victime colaterale.

— Aceasta este concluzia voastră, Alteţă?

Prinţesa clătină din cap.

— Orice teorie porneşte de la o presupunere, iar în cazul de faţă eu presupun că acela care a orchestrat atacul ăsta a încercat să zdruncine atât Ordinele, cât şi Credinţa. Desigur, simpla asasinare a Aspectelor ar fi atins scopurile amintite, însă Aspectele pot fi înlocuite, aşa cum s-a întâmplat cu Aspectul Tendris Al Forne, şi nu este lipsit de raţiune să concluzionăm că ascensiunea lui a iscat disensiune între Ordine. Răul a fost făcut.

— Vrei să spui că întregul atac a avut drept scop avansarea lui Al Forne în funcţia de Aspect al celui de-al Patrulea Ordin?

Lyrna ridică faţa spre cer şi închise ochii, lăsând soarele să-i încălzească pielea.

— Da.

— Alteţa Voastră rosteşte cuvinte periculoase.

Ea zâmbi, fără să deschidă ochii.

— Doar pentru urechile tale şi aş dori să-mi spui pe nume: Lyrna.

Făgăduiala puterii n-a fost suficientă, gândi Vaelin. *Acum mă ispiteşte cu dorinţa de cunoaştere.*

— Linden cum îţi spunea?

După o pauză aproape infimă, ea îşi întoarse privirea de la soare şi se uită la Vaelin.

— Când eram singuri, îmi spunea Lyrna. Fuseserăm prieteni încă din copilărie. Mi-a trimis multe scrisori din codru, aşa că ştiu cât de mult te admira. Am suferit când

am auzit...

— Dragostea trebuie fie să rişte totul, fie să piară.

Tânărul ştia că glasul îi era aspru de mânie şi chipul încordat de încruntare. Ştia, de asemenea, că prinţesa încetase să mai zâmbească.

— Nu i-ai spus vorbele acestea?

Pentru o clipită, el fu sigur că o undă de regret trecu peste faţa ei şi pentru prima dată auzi nesiguranţă în cuvintele Lyrnei.

— A suferit?

— Otrava care i-a ajuns în vine l-a făcut să urle de agonie şi să transpire sânge. A spus că te iubeşte. A spus că venise în Martishe pentru a obţine aprobarea tatălui tău, ca să vă puteţi căsători. Înainte de a-i reteza gâtul, m-a rugat să-ţi dau o scrisoare. Când l-am dat focului, am ars-o.

Lyrna închise ochii pentru un moment, o imagine de frumuseţe şi durere, dar când îi redeschise, în răspunsul ei nu exista nici urmă de emoţie.

— Eu urmez dorinţele tatei în toate privinţele, Frate. Ca şi tine.

Adevărul cuvintelor acelea îl şfichiui. Ei erau complici. Crima îi prinsese pe amândoi în mreje. Poate că Vaelin nu slobozise struna arcului spre Linden, însă îl pusese în calea săgeţii ucigaşe, tot aşa cum Lyrna îl împinsese pe calea către Martishe. Se gândi că era posibil ca acela să fi fost planul regelui de la bun început: o crimă sordidă care să-i lege între ei prin vinovăţie.

Ştia acum că ura lui faţă de prinţesă era o minciună, o tentativă de a-şi nega propria parte de vină, totuşi nu renunţa la ea. *Este o făptură rece, care urzeşte planuri, în care nu se poate avea încredere.* În realitate, el ura puterea pe care Lyrna o avea asupra lui, abilitatea ei lipsită de efort de a-i absorbi interesul.

În fundul ochilor prinţesei scânteie ceva când simţi intensitatea cu care era scrutată. *Teamă,* decise Vaelin. *Singurul bărbat care o poate face să se teamă.*

Făcu din nou o plecăciune şi vinovăţia se combină cu satisfacţia în pieptul lui.

— Cu permisiunea Alteţei Voastre…

Sora Gilma era grăsuţă şi prietenoasă, zâmbea adesea şi avea ochi albaştri şi vioi, care păreau să sclipească întruna de voioşie.

— În numele Credinţei, Frate, fii mai vesel! rostise ea când se cunoscuseră şi se prefăcuse că-l loveşte pe Vaelin cu pumnul în bărbie. Ai zice că toate grijile Tărâmului apasă pe umerii tăi. Ţi se spune „Fratele Faţă-acră”.

— Eşti sigur că mai vrei un tămăduitor în regiment? întrebase Nortah.

Gilma izbucnise în râs.

— Ah, simt c-o să-mi placă de tine! replicase cu accentul ei nilsaelin apăsat, dar lovitura ei de pumn în braţul lui Nortah nu mai fusese o simulare.

Vaelin îşi ascunsese dezamăgirea că Aspectul Elera nu se gândise să răspundă cererii lui trimiţând-o pe Sora Sherin, deşi nu fusese foarte surprins.

— Orice vei cere vei primi, Soră.

— Poate nu te ţii de cuvânt, râsese ea.

În lunile ce trecuseră de atunci, tânărul observase că ea avea tendinţa de a râde când era serioasă şi folosea tonul lipsit de umor când îşi satisfăcea slăbiciunea pentru ironie blândă, însă eficientă.

— Alte două braţe rupte azi, îl anunţă chicotind şi clătină nemulţumită din cap când Vaelin intră în cortul mare ce slujea ca sală de tratamente.

Patru bărbaţi dormeau bandajaţi în paturi. Alţi doi erau îngrijiţi de infirmierii pe care Gilma insistase să-i recruteze dintre soldaţi. Spre surprinderea lui Vaelin, ea alesese doi deţinuţi din temniţe – bărbaţi micuţi cu mintea iute şi mâinile grijulii, care oricum ar fi fost probabil soldaţi modeşti.

— Dacă vei continua cu instrucţia asta dură, puţini vor

mai putea intra în bătălie peste o lună.

Îi arăta surâsul ei cel mai strălucitor şi ochii albaştri îi erau jucăuşi.

— Bătălia este un lucru dur, Soră. Instrucţia blândă obţine soldaţi slabi, care la rândul lor vor deveni stârvuri moi.

Zâmbetul ei păli puţin.

— Aşadar, se apropie bătălia? Va fi război?

Război... Întrebarea era pe buzele tuturor. Trecuseră patru săptămâni de când regele îi poruncise Lordului Fiefului Cumbrael să se prezinte înaintea lui şi nu sosise niciun răspuns. Straja Tărâmului fusese consemnată în cazărmi şi toate permisiile fuseseră anulate. Zvonurile circulau cu viteză îngrijorătoare. Cumbraelinii se adunau în număr mare la hotare. Arcaşi cumbraelini fuseseră văzuţi în Urlish. Secte secrete de Tăgăduitori plănuiau tot felul de ticăloşii hidoase înlesnite de Beznă. Peste tot domneau aşteptarea şi incertitudinea, care-l împingeau pe Vaelin să-i şfichiuiască pe oameni cât îndrăznea de tare. Dacă izbucnea furtuna, ei trebuiau să fie pregătiţi.

— Nu ştiu mai multe decât tine, o asigură el. Mai sunt cazuri de sifilis?

— Nu, după vizita mea în tabăra doamnelor.

Sursa cazurilor de sifilis apărute printre soldaţi fusese găsită într-o tabără de prostituate întreprinzătoare, recent stabilită în pădure la nici trei kilometri depărtare. Temându-se de reacţia Aspectului la aflarea veştii despre un cuib de târfe atât de aproape de Casa Ordinului, Vaelin îi ordonase sergentului Krelnik să-şi ia câţiva oameni mai de încredere pentru a le evacua pe femei şi a le trimite înapoi în cetate. Bătrânul soldat îl surprinsese însă prin şovăiala lui.

— Eşti sigur în privinţa asta, milord?

— Sergent, am deja douăzeci de bărbaţi atât de bolnavi, încât nu se pot instrui. Regimentul se află sub comanda Ordinului şi nu le pot îngădui oamenilor să se

furişeze pentru… a-şi satisface patimile în felul acesta.

Krelnik clipise şi chipul lui îmbătrânit şi presărat de cicatrice rămăsese impasibil, dar Vaelin fusese sigur că-şi stăpânise un rânjet. Existau momente când, vorbind cu sergentul, se simţea ca un copil ce-i dădea ordine bunicului său.

— Cu tot respectul, milord, regimentul poate că aparţine Ordinului, dar nu şi oamenii. Ei nu sunt Fraţi, ci soldaţi, iar soldaţii se aşteaptă să mai vadă o femeie când şi când. Dacă le iei această… satisfacţie, s-ar putea să apară necazuri. Nu spun că oamenii nu te respectă, milord, nici vorbă, n-am mai văzut vreodată alţii mai înspăimântaţi de comandantul lor, totuşi nu sunt chiar floarea Tărâmului şi noi i-am instruit destul de dur. Vor deveni atât de nemulţumiţi, încât ar putea să-nceapă să dezerteze, fără să mai ţină seama de ameninţarea cu spânzurătoarea.

— Şi sifilisul?

— Al Cincilea Ordin are destule remedii pentru asta. Sora Gilma o să aranjeze, trimite-o să le viziteze pe femeile alea şi-o să vezi c-o să aranjeze rapid.

Aşa că se duseseră la Gilma, iar Vaelin bâlbâise o rugăminte, în timp ce ea îl privise glacial.

— Vrei să mă duc într-o tabără de târfe ca să le vindec de sifilis? întrebase ea rece.

— Vei fi, bineînţeles, însoţită de gărzi.

Ea întorsese capul şi închisese ochii, pe când Vaelin se stăpânise cu greu să n-o rupă la fugă.

— Cinci ani de instruire în Casa Ordinului, spusese încet Gilma. Alţi patru ani pe hotarul de miazănoapte, printre sălbatici şi furtuni de gheaţă. Şi care-i răsplata mea? Să trăiesc printre scursorile Tărâmului şi să le îngrijesc târfele. Clătinase din cap. Cu adevărat m-au blestemat Plecaţii.

— Soră, nu vreau să te jignesc, nu…

— Bine! zâmbise ea pe neaşteptate. Să-mi iau geanta. Nu vor fi necesare gărzi, totuşi cineva trebuie să-mi

arate drumul. Arcuise o sprânceană către Vaelin. Tu nu-l ştii, nu-i aşa?

Tânărul făcu o grimasă, amintindu-şi cum negase, bâlbâindu-se. Sergentul Krelnik avusese dreptate: cazurile de sifilis se reduseseră rapid şi bărbaţii rămăseseră mulţumiţi sau pe cât de mulţumiţi puteau rămâne după săptămâni de instruire pline de vânătăi din partea Fraţilor lui. El preferase să nu-i amintească Aspectului despre incident, iar Fraţii hotărâseră în mod tacit să nu-l discute.

— Mai ai nevoie de ceva? o întrebă pe Gilma. Pot trimite o căruţă la Casa Ordinului tău, ca să aducă materiale.

— Proviziile mele sunt suficiente deocamdată. Grădina de plante a maestrului Smentil a fost de mare ajutor. Este un scump! M-a învăţat să vorbesc prin semne, priveşte!

Mâinile ei dolofane, dar sprintene schiţară o succesiune de semne care se traduceau aproximativ prin: *Sunt o purcică enervantă.*

— Asta înseamnă: „Numele meu este Gilma”, anunţă ea încântată.

Vaelin încuviinţă inexpresiv.

— Maestrul Smentil este un dascăl iscusit.

O lăsă cu răniţii şi ieşi din cort. Peste tot, bărbaţii se instruiau, strânşi în jurul Fraţilor, care se străduiau să explice în doar câteva luni abilităţi pe care ei le deprinseseră de-a lungul vieţii. Adesea, sarcina aceea era frustrantă, deoarece recruţii păreau foarte lenţi şi stângaci, ignorând principiile esenţiale ale luptei. Ba chiar în asemenea măsură, încât Fraţii lui se plânseseră nemulţumiţi când Vaelin interzisese folosirea toiagului.

— Nu poţi dresa un câine dacă nu-l altoieşti, îi atrăsese atenţia Dentos.

— Ei nu sunt câini, replicase Vaelin. Şi nici băieţi, cel puţin majoritatea lor. Pedepsiţi-i prin ore de instrucţie suplimentare sau corvezi, ori tăiaţi-le raţia de rom, dar

fără bătăi.

Regimentul era acum complet; soldaţilor deja existenţi li se alăturaseră deţinuţi din temniţe şi o mulţime de recruţi noi care, confirmând prezicerea regelui, fuseseră atraşi spre viaţa de soldat de legenda lui Vaelin, unii dintre ei străbătând distanţe mari pentru a se înrola.

— De cele mai multe ori, foametea îi face pe bărbaţi să se înroleze, observă Krelnik, însă aceştia par flămânzi doar după gloria de a sluji sub Tânărul Şoim.

Odată cu trecerea săptămânilor, instrucţia începu să se facă simţită şi bărbaţii deveniră în mod clar mai puternici, ajutaţi de o dietă sănătoasă pe care mulţi dintre ei n-o cunoscuseră până atunci. Stăteau mai drepţi şi se mişcau mai repede, mânuindu-şi armele cu mai multă pricepere, deşi mai aveau multe de învăţat. Căţărătorul Gallis îşi recăpătă în scurt timp mare parte din condiţia fizică anterioară şi starea de spirit i se îmbunătăţi după vizite repetate în tabăra prostituatelor. El deveni una dintre personalităţile regimentului, gata oricând să-şi facă tovarăşii să râdă cu o replică cinică, deşi era îndeajuns de isteţ pentru a-şi ţine gura în timpul instrucţiei. Deşi Fraţilor li se interzisese mânuirea toiagului, ei cunoşteau o mie de moduri prin care să rănească pe cineva în încleştările antrenamentelor. Vaelin era cel mai mulţumit de disciplina lor: se încăierau arareori între ei, nu comentau niciodată ordinele şi nu existaseră tentative de dezertare. Deocamdată, el nu poruncise nicio biciuire sau spânzurare şi îl înfiora apropierea zilei când trebuia s-o facă. *Războiul va fi adevărata încercare*, decise, reamintindu-şi lunile mizerabile petrecute în Martishe şi pe bărbaţii care aleseseră să rişte străbaterea codrului ticsit de cumbraelini decât să mai trăiască altă zi înapoia palisadei.

Îl găsi pe Nortah predând tragerea cu arcul unui grup de recruţi mai voinici. Toţi nou-înrolaţii fuseseră testaţi

ca arcaşi, dar majoritatea lăsaseră mult de dorit; cei cu privirea mai ageră fuseseră organizaţi într-o companie de arbalete, însă puţini dovediseră suficiente însuşiri şi forţă ca să merite să fie instruiţi. Erau numai treizeci, totuşi chiar şi un număr mic de arcaşi avea să însemne un atu preţios pentru regiment. Nortah se dovedea din nou un dascăl priceput şi toţi elevii lui puteau acum să trimită săgeata în centrul ţintei de la patruzeci de paşi depărtare, iar unul sau doi puteau repeta isprava cu rapiditatea pe care o dovedeau de obicei numai Fraţii Ordinului.

— Nu săruta struna, îi spuse Nortah unui soldat masiv pe care Vaelin şi-l amintea din incursiunea făcută în temniţe; se numea Brak sau Brax şi fusese un braconier renumit înainte ca străjile regelui să-l prindă tranşând o căprioară proaspăt ucisă în Urlish. De fiecare dată, trebuie să duci săgeata îndărătul urechii.

Brak sau Brax depuse efortul suplimentar necesar întinderii arcului şi săgeata lui lovi la câţiva centimetri mai sus de mijlocul ţintei.

— Nu-i rău, îi zise Nortah, totuşi ai obiceiul să admiri struna cum vibrează după ce ai tras. Nu uita că ăsta-i un arc de război, nu eşti la vânătoare. Îl încordezi iarăşi, cât poţi de repede. Îl zări pe Vaelin apropiindu-se şi bătu din palme pentru a atrage atenţia companiei. În regulă! Îndepărtaţi ţintele cu zece paşi. Primul care nimereşte centrul capătă diseară două degete de rom în plus.

Se întoarse şi făcu o reverenţă extravagantă înaintea lui Vaelin, în timp ce soldaţii mişcau ţintele.

— Salut, milord!

— Nu mai face aşa. Vaelin se uită la bărbaţii care glumeau şi râdeau pe când îşi scoteau săgeţile din ţinte. Oamenii par binedispuşi.

— Au şi motive. Mâncare din belşug, rom în fiecare seară şi târfe ieftine la capătul unui drum scurt prin pădure. Mai mult decât ar putea spera cei mai mulţi dintre ei.

Vaelin îl privi cu atenţie pe Fratele său şi văzu expresia familiar de hăituită care continuase să-i înceţoşeze ochii încă din Martishe. Părea obosit şi distant în momentele libere şi manifesta un interes excesiv faţă de amestecurile pe bază de rom pe care soldaţii le pregăteau serile. Nu pentru prima dată, Vaelin fu pe punctul de a-i spune care fusese soarta familiei lui, dar ca de fiecare dată porunca regelui îi opri limba. *Pare foarte îmbătrânit,* gândi el. *Încă n-a împlinit douăzeci de ani şi are ochii unui bătrân.*

— Unde-i Barkus? se interesă. Ar fi trebuit să facă instrucţia cu ciocanul de luptă.

— Tot în fierărie. În ultima vreme parcă nu mai pleacă de acolo.

După întoarcerea din Martishe, Barkus îşi pierduse şovăiala de a lucra metalul, se prezentase în faţa maestrului Jestin şi petrecuse multe ceasuri în fierărie, ajutând la făurirea noilor arme necesare regimentului. Armurăria maestrului Grealin era vastă, însă până şi rastelurile din beciuri erau insuficiente pentru a-i înarma pe toţi soldaţii şi în acelaşi timp pentru a satisface nevoile Ordinului. Vaelin nu obiectase când Barkus luase din nou barosul, mai ales fiindcă asta îl făcea fericit, totuşi îl irita că-l răpea de la sarcinile lui faţă de regiment. Trebuia să stea de vorbă cu el, tot aşa cum trebuia să vorbească şi cu Nortah.

— Cât ai băut aseară?

Nortah strânse din umeri.

— N-am mai ţinut socoteala după al şaselea pahar. Pe de altă parte însă, am dormit bine.

— Sunt sigur. Vaelin suspină, detestând necesitatea cuvintelor pe care trebuia să le rostească. Nu-i refuz nimănui un pahar, totuşi eşti un ofiţer al acestui regiment. Dacă trebuie să te-mbeţi, te rog să n-o mai faci în prezenţa soldaţilor.

— Dar soldaţii mă plac, protestă Nortah simulând sinceritatea. „Haide, Frate, să cinezi cu noi, îmi spun ei.

Tu nu eşti ca Tânărul Şoim. Nu ne sperii de moarte, nu, nu.“ Ba chiar m-au invitat să merg la târfe cu ei. Râse văzând expresia îngrozită a lui Vaelin. Nu te speria, încă n-am decăzut chiar într-atât. De altfel, din ce am auzit, o vizită în tabără îl va lăsa aproape sigur pe orice bărbat cu un pârjol între picioare.

Vaelin decise că ar fi mai bine să nu-l lumineze pe Nortah cu vestea că epidemia de sifilis era acum sub control. Arătă din cap spre arcaşi.

— În cât timp vor fi gata?

— În vreo şapte ani vor fi la fel de buni ca noi. Crezi că inamicii noştri, cumbraelinii, ne vor acorda atâta timp?

— Pot doar să sper. Crezi însă că vor sta în picioare? Că vor lupta?

Nortah îşi privi oamenii şi ochii lui hăituiţi părură pierduţi în viitor, închipuindu-şi-i fără doar şi poate în bătălie, crestaţi şi însângeraţi.

— Vor lupta, răspunse el în cele din urmă. Da. Amărâţii de ei vor lupta.

CAPITOLUL 5

Vaelin visa Codrul Martishe când îl trezi Frentis; era în poieniţă şi asculta enigma ţesută de Nersus Sil Nin. Însă acum desenul de marmură roşie al ochilor ei era negru ca tăciunele, semănând cu piatra din găvanul gol al Chiorului. Soarele cald de vară care scăldase luminişul în viziunea sa dispăruse, solul era acoperit cu omăt gros şi aerul reteza geros. Iar cuvintele femeii, deşi tot misterioase, erau crude.

— Vei ucide iar şi iar, Beral Shak Ur, zise ea cu un surâs dezgustător şi punctuleţe de lumină îi scânteiară în globii negri ai ochilor. Vei asista la secerişul morţii sub un soare sângeriu. Vei ucide pentru credinţa ta, pentru regele tău şi pentru Regina Focului, când va sosi. Legenda ta va acoperi lumea şi va fi un cântec de sânge.

El era îngenuncheat în zăpadă, cu mâinile încrucişate pe mânerul pumnalului al cărui tăiş lucea negru de sânge sub razele lunii. Înapoia lui era un leş; îi simţea căldura pierzându-se în omăt. Cunoştea chipul mortului, ştia că era un om pe care-l iubise. Şi mai ştia că el îl ucisese.

— Eu n-am cerut asta, rosti Vaelin. N-am dorit-o niciodată.

— Dorinţa nu înseamnă nimic. Destinul este totul. Eşti o jucărie a sorţii, Beral Shak Ur.

— Îmi voi alege singur soarta, spuse el, însă vorbele îi erau lipsite de putere, goale, sfidarea unui copil în faţa unui părinte indiferent.

Râsetul ei fu un chicotit batjocoritor.

— Alegerea este o minciună. Cea mai mare dintre toate minciunile.

Trăsăturile ei pline de dispreţ pieriră şi o mână îi scutura umărul.

— Frate!

Se deşteptă, tresărind. Chipul palid, îngrijorat, al lui

Frentis, se contură treptat prin ceaţa de pe ochii săi.

— A sosit un mesager, îl anunţă Fratele lui. De la palat. Te aşteaptă Aspectul.

Vaelin se îmbrăcă iute, silindu-se să-şi alunge coşmarul care dăinuia în minte pe când mergea spre donjon. Îl găsi pe Aspect în odăile sale, citind un sul care purta pecetea regelui.

— Lordul Fiefului Cumbrael este mort, rosti Aspectul fără niciun preambul. Se pare că fiul lui, al doilea fiu, l-a asasinat şi s-a proclamat Lord al Fiefului. El le-a cerut tuturor cumbraelinilor loiali şi adevăraţilor slujitori ai zeului lor să i se alăture şi să-l alunge pe asupritorul şi ereticul rege Janus. A poruncit tuturor curioşilor Credinţei să părăsească Fieful, întrucât altfel vor fi executaţi. Se pare că unii au fost deja arşi pe rug. Se opri şi-l privi cu atenţie pe Vaelin. Ştii ce înseamnă asta, Frate?

Concluzia era evidentă, chiar dacă teribilă.

— Va fi război.

— Exact. Bătălii şi vărsare de sânge. Cetăţi şi aşezări vor fi arse. Glasul Aspectului fu amar când aruncă mesajul regelui pe masă. Maiestatea Sa a poruncit mobilizarea Străjii Tărâmului. Regimentul nostru trebuie să se prezinte mâine la amiază la poarta de miazănoapte.

— Am înţeles.

— Oamenii sunt pregătiţi?

Vaelin îşi aminti cuvintele lui Nortah şi propria lui apreciere în legătură cu disciplina lor.

— Vor lupta. Dacă am fi beneficiat de mai mult timp, ar fi luptat mai bine, dar vor lupta.

— Bine. Fratele Makril va comanda treizeci de fraţi cercetaşi care vor însoţi regimentul şi vor iscodi terenul. Ar fi fost bine să fie un contingent mai mare, însă oamenii noştri sunt risipiţi prin tot Tărâmul şi nu mai este timp să rechemăm suficienţi.

Aspectul se apropie şi chipul îi era mai serios decât îl

văzuse Vaelin vreodată.

— Mai presus de orice, ţine minte următoarele: regimentul ascultă de poruncile regelui, dar face parte din Ordin şi Ordinul este spada Credinţei. Spada Credinţei nu poate ñ pătată de sânge nevinovat. În Cumbrael vei vedea multe lucruri teribile. Ei sunt un popor care neagă Credinţa şi se dedă minciunii adorării unui singur zeu, totuşi continuă să fie supuşii Tărâmului. Te va încerca ispita de a te deda furiei, de a le îngădui soldaţilor să-i maltrateze pe cei pe care-i veţi găsi acolo. Trebuie să i te împotriveşti. Violatorii, jefuitorii şi toţi cei care fac rău oamenilor vor fi biciuiţi şi spânzuraţi. Vei fi binevoitor faţă de oamenii simpli din Cumbrael. Le vei arăta că Credinţa nu este răzbunătoare.

— Am înţeles.

Aspectul reveni la biroul său şi se aşeză greoi, cu degetele lungi încleştate în poală, cu chipul supt şi obosit şi ochii trişti.

— Sperasem că nu voi mai vedea Tărâmul războindu-se în timpul vieţii mele, rosti el în cele din urmă. De aceea ne-am alăturat regelui, înţelegi? De aceea am cununat Credinţa şi Coroana. Pentru pace şi… un surâs vag îi curbă buzele subţiri… pentru unitate.

— Mă… îndoiesc că regele a dorit ca această criză să se sfârşească printr-un război, zise Vaelin.

Aspectul se întoarse brusc spre el şi tristeţea îi dispăru instantaneu, înlocuită de siguranţa imobilă pe care Vaelin o cunoscuse încă din adolescenţă.

— Noi nu putem şti dorinţele regelui. Nu uita instrucţiunile mele, Vaelin. Păstrează Credinţa şi fie ca Plecaţii să-ţi călăuzească mâna.

Regimentul mărşălui sub cerul sur ca ardezia; soarele sfârşitului de vară era ascuns de nori furioşi care se potriveau cu încruntăturile soldaţilor. Reunirea şi pornirea în marş duraseră mai mult decât i-ar fi plăcut lui Vaelin, care simţise iritarea gata să izbucnească pe

tot parcursul drumului până la cetate.

— Ridică-l, idiotule! răcni el la soldatul ghinionist care-şi scăpase ciocanul de luptă. Arma este mai de preţ decât tine. Sergent, diseară omul acesta nu mai capătă rom.

— Am înţeles, milord.

Krelnik era mereu în preajma lui, privindu-l cu respect precaut. Vaelin bănuia că sergentul nu era întotdeauna scrupulos în aplicarea pedepselor pe care le poruncise şi optase să ignore asta, totuşi azi se simţea mai puţin înclinat s-o facă.

Ajunseră la poarta de miazănoapte cu un ceas înaintea amiezii şi soldaţii se trântiră pe marginea drumului; unii mormăiau îmbufnaţi despre marşul fără popasuri, deşi nu ridicau glasurile.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Barkus privind câmpia pustie. N-ar fi trebuit ca toată Straja Tărâmului să se fi strâns aici?

— Poate c-au întârziat, sugeră Dentos. Noi am ajuns primii, fiindcă mărşăluim mai repede.

— Poate că Fratele-comandant Makril are nişte răspunsuri, zise Caenis arătând spre poarta prin care apăruse Makril, conducându-şi în galop compania micuţă de cercetaşi călări.

— Straja Tărâmului se adună pe Drumul de Apus, le zise Fratele-comandant după ce se opri lângă ei într-un nor de praf. Lordul Bătăliilor ne-a poruncit să aşteptăm aici.

— Lordul Bătăliilor? repetă Vaelin.

După ce tatăl lui renunţase să-l mai slujească pe rege, în Tărâm nu mai existase un Lord al Bătăliilor.

— Regele l-a numit în funcţie pe Lordul Mareşal Al Hestian. El va conduce Straja Tărâmului spre Cumbrael, cu ordinul de a cuceri capitala cu orice preţ.

Al Hestian… Regele a pus Straja Tărâmului în mâinile tatălui lui Linden. Vaelin regretă acum că nu se întâlnise cu Lordul Mareşal când îi predase spada lui Linden

fratelui său. Ar fi fost important să evalueze firea bărbatului, să ştie dacă jinduia după răzbunare. În cazul acesta temerile Aspectului pentru nevinovaţii din Cumbrael aveau să fie pe deplin întemeiate.

Se întoarse către Krelnik.

— Ai grijă ca oamenii să-şi drămuiască apa. Fără focuri. Nu ştim cât timp vom sta aici.

— Am înţeles.

Aşteptară sub cerul ameninţător, iar bărbaţii se strânseră laolaltă ca să joace zaruri sau „Cuţitele”, care fusese adoptat cu entuziasm de regiment. Ca şi în Ordin, cuţitele pentru aruncare deveniseră o formă de monedă şi un semn de statut printre soldaţi, deşi Vaelin avusese grijă ca alte tradiţii ale Ordinului, aşa cum erau furtişagurile şi frecventele încăierări din timpul meselor, să nu se strecoare printre ei.

— Pe Credinţă, Barkus! Ce-i asta?

Dentos se holba la obiectul pe care Barkus îl trăsese din coburi. Era lung de un metru, avea mâner spiralat din fier şi o lamă cu două tăişuri care strălucea nefiresc sub cerul înnorat.

— O secure de luptă, răspunse Barkus. Maestrul Jestin m-a ajutat s-o forjez.

Privind arma, Vaelin simţi un murmur de nelinişte dinspre cântecul sângelui, accentuat de ceea ce ştia despre afinitatea Beznică a lui Barkus pentru metal.

— Are argintul stelelor în lamă? întrebă Nortah când se strânseră toţi să examineze arma.

— Bineînţeles, dar numai pe tăişuri. Mânerul este gol pe dinăuntru, ca să fie uşor. Barkus aruncă în aer securea, care se rostogoli şi-i ateriză în palmă. Vedeţi? Cu ea poţi să dobori şi pasărea din zbor. Încercaţi-o.

I-o întinse lui Nortah, care o roti de câteva ori, încercând-o, şi arcui sprâncenele simţind trecerea uşoară a lamei prin aer.

— Parcă ar cânta. Ia ascultaţi!

Roti din nou securea şi se auzi într-adevăr o notă

slabă, aproape muzicală. Intensitatea cântecului sângelui spori în Vaelin, care se pomeni retrăgându-se involuntar, simţind o greaţă surdă urcându-i din stomac.

— Vrei să-ncerci? îi întinse Nortah securea.

Privirea lui Vaelin era atrasă de lamă, de muchia strălucitoare din argintul stelelor şi de inscripţia săpată în centrul tăişului lat.

— Ai botezat-o? îl întrebă el pe Barkus, fără să ia securea.

— Da. I-am zis Bendra… Numele unei femei pe care am cunoscut-o cândva.

Nortah se uită şi el mai atent.

— Nu cunosc literele. Ce limbă-i asta?

— Maestrul Jestin a spus că-i volariană veche. Potrivit tradiţiei, fierarii utilizează volariana la inscripţionarea armelor. Nu cunosc motivul.

— Fierarii volariani sunt consideraţi cei mai buni din lume, spuse Caenis. Se zice că au fost prima rasă care a topit fierul. Majoritatea secretelor fierăriei provin de la ei.

— Ajunge cu joaca, rosti Vaelin cuprins brusc de dorinţa de a se îndepărta de armă. Vedeţi de companiile voastre. Asiguraţi-vă că nimeni n-a reuşit să piardă ceva important în timpul marşului.

Mai trecu o oră până ce alt grup ieşi prin poartă: douăzeci de călăreţi din Garda Palatului, conduşi de un tânăr înalt şi roşcat, pe un armăsar. Vaelin recunoscu lângă el ţinuta impecabil de ferchezuită a căpitanului Smolen.

— Încolonarea! lătră Vaelin spre Krelnik. Vreau ordine şi disciplină. Avem un musafir regal.

Înaintă către prinţ pentru a-l primi, în timp ce regimentul se formă iute în companii şi luă poziţie de drepţi, ridicând un nor gros de praf. Grupul prinţului se opri şi Vaelin se lăsă într-un genunchi, cu fruntea plecată.

— Alteţă.

— Ridică-te, Frate, rosti prinţul Malcius. Nu avem timp de ceremonii. Poftim, îi aruncă el un sul care purta sigiliul regelui. Acestea sunt ordinele pentru voi. Până la alte dispoziţii, regimentul va fi sub comanda mea.

Se uită peste umăr şi privirea lui Vaelin fu atrasă de silueta gârbovită aflată în primul rând al gărzilor, un bărbat pământiu la faţă, cu ochi încercănaţi şi mijiţi, care anunţau un trecut prelungit de abuzuri.

— Cred că l-ai cunoscut deja pe lordul Mustor, adăugă prinţul.

— Aşa este. Condoleanţe pentru decesul tatălui, milord.

Urmaşul Cumbraelului nu dădu niciun semn să-i fi auzit cuvintele de compasiune, mulţumindu-se să se foiască inconfortabil în şa şi să caşte.

— Lordul Mustor ne va însoţi, îl informă prinţul şi privi în jur la soldaţii perfect încolonaţi. Sunt gata de marş?

— La porunca Alteţei Voastre.

— Atunci să nu mai zăbovim. Vom merge pe drumul de miazănoapte şi până la căderea nopţii vreau să fim la podul de peste Brinewash.

Vaelin estimă rapid distanţa. *Aproape treizeci şi cinci de kilometri, şi pe drumul de miazănoapte, departe de calea Străjii Tărâmului.*

Alungă în fundul minţii un torent de întrebări şi încuviinţă cu un aer oficial.

— Prea bine, Alteţă.

— Eu voi porni înainte şi voi stabili locul pentru tabără. Prinţul îi zâmbi scurt. Vom sta de vorbă diseară. Fără doar şi poate, doreşti o explicaţie pentru toate astea.

Dădu pinteni calului şi porni în galop, urmat îndeaproape de gărzi. Când trecură pe lângă el, Vaelin distinse printre călăreţi alt chip cunoscut: o faţă slăbuţă şi tinerească încadrată de o coamă de cârlionţi negri. Ochii lui îi întâlniră scurt pe ai lui Vaelin, o expresie

sinceră care căuta recunoaştere şi aprobare. *Alucius Al Hestian. Aşadar, va merge totuşi la război.*

Vaelin se întoarse şi începu să strige ordine.

Noaptea începuse să coboare când regimentul ajunse la podul de lemn de peste albia lată a râului Brinewash. Vaelin porunci ridicarea taberei şi organizarea schimburilor de străji.

— Până nu terminăm, nimeni nu capătă rom, îl anunţă el pe Krelnik descălecând de pe Scuipă-rău şi masându-şi spatele care-l durea. Mă mai aştept la câteva zile de marş susţinut şi nu vreau ca picioarele oamenilor să fie încetinite de alcool. Oricine are vreo plângere mi se poate adresa personal.

— Nu vor fi plângeri, milord, îl asigură sergentul înainte de a se îndepărta, după care glasul lui răguşit şi bolovănos dezlănţui un torent de ordine.

Lăsându-l pe Scuipă-rău în grija unui Frate de sub comanda lui Makril, Vaelin găsi grupul prinţului în apropierea unei sălcii de lângă pod.

— Mă bucur să te revăd, lord Vaelin, îl întâmpină oficial Smolen, salutându-l cu rigoare.

— Bună seara, căpitane!

Vaelin continua să fie prudent în privinţa căpitanului după rolul jucat de acesta în întâlnirea lui cu prinţesa Lyrna. Ar fi fost totuşi prostesc să-i poarte pică pentru aşa ceva; putea înţelege prea bine felul cum un bărbat ar fi căzut cu uşurinţă pradă convingerilor ei.

— Mărturisesc că mă bucur de şansa de a redeveni soldat. Smolen înclină din cap spre focul de tabără, unde o siluetă gârbovită, înveşmântată în mantie, privea spre flăcări, sorbind la răstimpuri dintr-o sticlă de vin. Consider că am fost destulă vreme doica noului Lord al Fiefului.

— Este greu de mulţumit?

— Nici pe departe. Sarcinile mele constau în principal în a-l aproviziona cu vin şi a refuza să-i procur târfe.

Dacă nu cere niciuna, nici alta, rareori spune ceva. Căpitanul indică apoi cortul din apropiere. Alteţa Sa mi-a spus că poţi să intri de îndată ce soseşti.

Prinţul era aplecat peste o masă, examinând cu atenţie harta întinsă din faţa sa. Aşezat într-un colţ al cortului, Alucius Al Hestian ridică ochii de la sulul pe care-l citea.

— Salut, Frate! rosti prinţul călduros şi se apropie pentru a-i strânge mâna. Oamenii tăi au scos un timp bun. Vă aşteptam să apăreţi abia după un ceas sau două.

— Regimentul mărşăluieşte bine, Alteţă.

— Mă bucur să aud asta. Vor mai avea de mers mult până vom termina. Reveni la masă şi aruncă o privire către Alucius. Adu-i, te rog, nişte vin Fratelui Vaelin.

— Mulţumesc, Alteţă, dar aş prefera apă.

— Cum doreşti.

Tânărul poet umplu o cupă cu apă dintr-o ploscă şi i-o întinse lui Vaelin; expresia chipului îi era reţinută, totuşi era limpede că dorea să i se vorbească.

— Mă bucur să te revăd, milord, spuse Vaelin.

— Şi eu, replică Alucius pe ton neutru, dar, din felul cum se retrase, ştiu că faţa îi trădase pesemne gândurile.

— Alucius, rosti prinţul, vrei, te rog, să verifici caii? Ranger devine nervos dacă n-a fost ţesălat cum se cade.

— Da, Alteţă.

Alucius făcu o plecăciune şi ieşi, aruncând altă privire ferită spre Vaelin, înainte ca uşa cortului să se închidă în urma sa.

— M-a implorat, rosti Malcius. A spus că ne va urma, chiar dacă îi voi porunci să n-o facă. L-am numit scutierul meu, ce altceva aş fi putut face?

— Scutier, Alteţă?

— Un obicei renfaelin. Nobilii tineri sunt numiţi ucenici pe lângă cavaleri experimentaţi, ca să înveţe rosturile. Se opri, observând expresia lui Vaelin. Înţeleg că împărtăşeşti dezaprobarea surorii mele.

— Fratele lui n-a vrut ca el să ajungă soldat. A fost ultima lui dorinţă.

— Atunci îmi pare rău, totuşi un bărbat trebuie să-şi găsească singur calea prin viaţă.

— Un bărbat, da, însă el nu-i decât un băiat. Tot ce ştie despre războaie provine din cărţi.

— Eu abia împlinisem paisprezece ani când am însoţit flota noastră spre insulele meldeneane. Credeam că războiul este o aventură măreaţă. În scurt timp am înţeles că mă înşelasem. Aşa va fi şi cu Alucius. Lecţiile pe care le învăţăm ne transformă din băieţi în bărbaţi.

— A fost măcar instruit?

— Tatăl lui a încercat să-l înveţe mânuirea spadei, dar se pare că-i lipsesc calităţile necesare. I-am cerut căpitanului Smolen să-i mai dea nişte lecţii.

— Căpitanul Smolen pare a fi un ofiţer excelent, Alteţă, însă aş aprecia ca pe o favoare personală dacă mi-aţi îngădui să-l instruiesc eu însumi pe băiat.

Prinţul căzu pe gânduri.

— Aşadar, prietenia cu un frate se extinde şi asupra celuilalt?

— Mai degrabă este o obligaţie.

— Obligaţie… Ştiu prea puţine în această privinţă. Prea bine, instruieşte-l tu dacă doreşti. Deşi nu-mi pot închipui când vei găsi timpul necesar pentru aşa ceva. Priveşte aici, reveni Malcius către hartă. Misiunea noastră se va dovedi probabil dificilă.

Harta reproducea în detaliu hotarul dintre Cumbrael şi Asrael, de la coasta de miazăzi până la munţii ce formau graniţa de miazănoapte cu Nilsaelul.

— În clipa de faţă noi am campat aici, arătă prinţul trecerea peste braţul de apus al râului Brinewash. Lordul Bătăliilor, Al Hestian, conduce Straja Tărâmului pe Drumul de Apus spre vadul din miazănoapte de Martishe. De acolo el se va îndrepta către capitala Cumbraelului, lăsând în urmă fără doar şi poate foc şi teroare. Va ajunge probabil la capitală peste douăzeci

de zile… poate douăzeci şi cinci, în cazul în care cumbraelinii vor mobiliza suficiente trupe pentru a-l întâlni pe câmpul de luptă. Nu există nici urmă de îndoială că va incendia cetatea când va ajunge la ea şi că vor arde multe suflete nevinovate. Malcius îl privi pe Vaelin drept în ochi, concentrat şi fără a clipi. Crezi că Ordinele Credinţei noastre se vor bucura sau vor deplânge un asemenea final? Mulţi Tăgăduitori vor cădea pradă focului şi nu ne vor mai da bătăi de cap niciodată.

— Alteţă, adevăraţii Credincioşi nu se vor bucura niciodată de vărsarea de sânge nevinovat, indiferent dacă este vorba sau nu despre Tăgăduitori.

— Atunci eşti de acord că ar trebui să profităm de orice ocazie ni s-ar ivi pentru a opri un astfel de măcel înainte de a începe?

— Bineînţeles.

— Prea bine atunci! Prinţul lovi cu pumnul în masă, apoi se apropie de intrarea în cort. Lordul Fiefului! Te rog să vii aici.

Lordul Fiefului Cumbrael avu nevoie de câteva clipe pentru a răspunde la chemare; chipul lui nebărbierit era mai scofâlcit şi extenuat decât îşi amintea Vaelin. Era în mod limpede beat şi tânărul fu surprins de claritatea vocii lui.

— Bună seara, Frate Vaelin. Înţeleg că te pot felicita.

— Felicitări, milord?

— Ai fost uns Spadă a Tărâmului, nu? Se pare că avansarea ta în grad coincide cu a mea.

Hohotul lui de râs era încărcat de ironie.

— Îi prezentam Fratelui Vaelin planul nostru, lord Mustor, îl informă Malcius. El este de acord cu scopul misiunii noastre.

— Sunt încântat. N-aş fi dorit să moştenesc un Fief format în majoritate din cenuşă şi stârvuri.

— Chiar aşa, murmură prinţul şi reveni la hartă. Lordul Mustor a fost îndeajuns de amabil pentru a ne

oferi informaţii pe care el le consideră corecte despre fratele său uzurpator. Deşi Lordul Bătăliilor se aşteaptă neîndoios să-l găsească în capitala Cumbraelinului, lordul Mustor este convins că-l vom găsi, de fapt, aici.

Degetul lui ciocăni un punct din miazănoapte: o trecătoare îngustă din Piscurile Sure, lanţul muntos care forma hotarul natural între Cumbrael şi Asrael.

Vaelin examină cu atenţie harta.

— Acolo nu există nimic, Alteţă.

Lordul Fiefului pufni într-un râs scurt.

— Nu vei găsi nimic pe nicio hartă. Tatăl meu şi taţii tatălui lui s-au îngrijit de asta. Te asigur că nu degeaba se numeşte Cetăţuia Înaltă. Este fortăreaţa cea mai inexpugnabilă din Fief, dacă nu din tot Tărâmul. Are ziduri din granit înalte de treizeci de metri şi domină de sus toate căile de apropiere. N-a fost niciodată cucerită. Frăţiorul meu sărman şi amăgit va fi acolo, înconjurat fără doar şi poate de câteva sute de fanatici loiali. Probabil că-şi petrec timpul recitând cele Zece Cărţi, răcnind din toţi rărunchii şi flagelându-se reciproc pentru gânduri necuviincioase. Tăcu şi privi plin de speranţă în jurul cortului. Ai cumva ceva de băut, prinţe Malcius? Îmi simt gâtlejul uscat.

Vaelin văzu cum prinţul îşi stăpâni o replică iritată, după care arătă sticla de vin de pe o măsuţă.

— Eşti nespus de amabil.

— Iertare, milord, zise Vaelin, dar, dacă această cetăţuie este inexpugnabilă, cum vom putea ajunge la uzurpator?

— Folosindu-ne de secretul cel mai bine păzit al familiei mele. Lordul Mustor plescăi din buze după ce trăsese o duşcă generoasă de vin. Aha, un roşu de calitate din Valea Werlishe! Complimentele mele pentru beciurile voastre, Alteţă!

Bău din nou, o duşcă încă şi mai mare.

— Secret, milord? insistă Vaelin.

Fruntea Lordului Fiefului se încruntă pentru o clipă,

de nedumerire.

— Ah, cetăţuia. Da, secretul de familie care este încredinţat numai primului născut. Singura slăbiciune a cetăţuii. Cu mulţi ani în urmă, pe când cetăţuia era reşedinţa principală a casei noastre, unul dintre strămoşii mei a devenit oarecum temător de propriii supuşi şi s-a convins că Gărzile Casei erau mână în mână cu nişte conspiratori pentru a-l detrona. Pentru a avea o cale de scăpare în cazul unei crize, a poruncit săparea unui tunel prin munte, iar, după ce i-a lichidat discret pe toţi săpătorii, i-a comunicat primului său fiu secretul tunelului. Ca o ironie a sorţii, se pare că teama lui constantă de conspiratori era doar un simptom al sifilisului, care poate afecta nu numai mădularul unui bărbat, ci şi mintea sa, ceea ce a dus la moartea lui peste câteva luni. Îşi deşertă cupa. O recoltă cu adevărat excelentă!

— Aşa se face că Lordul Fiefului ne va conduce la tunel, explică Malcius, soldaţii tăi vor cuceri cetăţuia, iar uzurpatorul va fi arestat şi dus înaintea regelui.

— Cu totul improbabil, Alteţă, rosti lordul Mustor întinzându-se după sticlă. Sunt convins că fratele meu va depune toate eforturile de a ajunge un martir în slujba Tatălui Lumii. Cutez totuşi să apreciez că Fratele Vaelin şi banda lui de ucigaşi vor fi pe măsura sarcinii.

— Sunt nedumerit, lord Mustor, spuse Vaelin. Fratele tău ţi-a ucis tatăl pentru a revendica Fieful, totuşi se ascunde într-un castel îndepărtat, în vreme ce Straja Tărâmului avansează spre capitala lui.

— Fratele meu Hentes este un fanatic, răspunse lordul Mustor strângând din umeri. Când a devenit clar că tata va pleca genunchiul înaintea regelui Janus, el l-a chemat la o întâlnire secretă şi i-a străpuns inima cu sabia ca serviciu adus Tatălui Lumii. Fără îndoială că preoţii şi discipolii mai habotnici au aprobat asta, dar Cumbrael nu-i o ţară care să poată tolera un Lord al Fiefului care se întronează prin asasinarea propriului

tată. Indiferent ce ar crede poporul, vasalii care l-au urmat pe tata nu-l vor urma şi pe Hentes. Ei vor lupta împotriva oastei voastre, la urma urmelor nu au de ales, dar numai pentru a apăra Fieful. Fratele meu va fi în Cetăţuie, deoarece nu are unde să se ducă.

— Şi după ce uzurpatorul va fi… îndepărtat? îl întrebă Vaelin pe Malcius.

— Motivul pentru acest război va fi dispărut. Totul însă depinde de timp. Prinţul îşi îndreptă din nou atenţia asupra hărţii şi degetul lui urmă ruta de la podul Brinewash până la trecătoarea unde se afla Cetăţuia Înaltă. După socoteala mea, până la trecătoare sunt trei sute de kilometri. Dacă dorim ca misiunea noastră să aibă sorţi de izbândă, trebuie să ajungem acolo la timp pentru a îngădui ca Lordul Bătăliilor să afle vestea. Se întinse către un pergament sigilat de pe masă. Regele a trimis deja Străjii Tărâmului ordinul de a reveni în Asrael dacă noi vom birui.

Vaelin calculă iute distanţa dintre trecătoare şi capitala cumbraelină. *Aproape o sută cincizeci de kilometri – un drum de două zile pentru un cal iute. Nortah ar putea reuşi, poate şi Dentos. Greul este să ajungem la timp la cetăţuie. Regimentul ar putea parcurge cel puţin treizeci de kilometri pe zi.*

— Se poate face, Frate? întrebă prinţul.

Privirea lui Vaelin reveni la satele cumbraeline trasate cu linii precise pe hartă. Se întrebă câţi oameni din cătunele acelea din lungul drumului de miazănoapte aveau habar despre furtuna care urma să se abată în curând asupra lor. Poate că după terminarea acestui război va fi necesară desenarea altei hărţi. *În Cumbrael vei vedea multe lucruri. Lucruri teribile.*

— Se va face, Alteţă, rosti el sec şi sigur pe sine.

Dacă va fi nevoie, îi voi cravaşa cu mâna mea pe tot drumul până acolo.

Porniră la drum în etape de câte patru ceasuri,

douăsprezece ceasuri pe zi. Mărşăluiră prin ţinuturile ierboase de la miazănoapte de Brinewash, prin văile şi dealurile de după ele, apoi pe la poalele munţilor care anunţau apropierea de hotare. Soldaţii care cădeau în timpul marşului erau ridicaţi cu sila şi împinşi mai departe, cei care leşinau căpătau o jumătate de zi de repaus în căruţă, după care îşi continuau marşul. Vaelin decretase că singurii soldaţi ce vor fi lăsaţi în urmă vor fi cei dispuşi să se alăture Plecaţilor şi se baza pe teama lor pentru continuarea marşului. Deocamdată avusese succes. Toţi erau posaci, împovăraţi cu arme şi provizii, îmbufnaţi din cauza ordinului lui de a anula raţiile de rom până la alte dispoziţii, totuşi încă se temeau şi încă mărşăluiau.

În fiecare seară Vaelin îl antrena pe Alucius Al Hestian timp de două ceasuri. Iniţial, adolescentul fusese încântat de atenţia ce-i fusese acordată.

— Mă onorezi, milord, spusese el cu gravitate, ţinând sabia lungă întinsă în faţă ca pe o mătură.

Vaelin i-o aruncase din mână printr-o şfichiuire a încheieturii.

— Nu fi onorat, ci fii atent. Ridic-o!

După o oră, devenise clar că aptitudinile lui Alucius erau de poet, nu de spadasin.

— Ridică-te, îi zisese Vaelin după ce-l trimisese la pământ printr-o lovitură cu latul spadei în picioare.

Repetase lovitura aceea de patru ori şi băiatul tot nu reuşise să observe tehnica ei.

— Cred că… ăăă… am nevoie de mai mult antrenament… începuse Alucius, roşu la faţă şi cu lacrimi de umilire sclipindu-i în ochi.

— N-ai niciun fel de înclinaţie pentru aşa ceva, îl anunţase Vaelin. Eşti lent, eşti stângaci şi n-ai pasiune pentru luptă. Te rog din suflet să-i ceri prinţului Malcius să te elibereze şi să pleci acasă.

— *Ea* te-a pus să faci asta! Pentru prima dată, în tonul lui Alucius se simţise ostilitate. Lyrna! Încearcă să mă

protejeze. Ei bine, nu mă voi lăsa protejat, milord. Moartea fratelui meu cere răzbunare şi mă voi răzbuna, chiar dacă asta va-nsemna să merg pe jos de unul singur până la cetăţuia uzurpatorului.

Alte cuvinte de băiat. În ele existau totuşi forţă şi convingere.

— Curajul tău este demn de toată lauda, dar, continuând aşa, unicul rezultat va fi moartea ta…

— Atunci, învaţă-mă.

— Am încercat…

— N-ai încercat! Ai încercat să mă determini să plec, asta ai făcut. Învaţă-mă aşa cum trebuie şi atunci nu te voi putea învinovăţi.

Era adevărat, desigur. Vaelin se gândise că o oră sau două de umilire vor fi suficiente pentru a-l convinge pe băiat să plece acasă. Ar fi putut cu adevărat să-l instruiască în timpul care mai rămăsese? Privise cum ţinea Alucius spada, aproape de trup, pentru a-i echilibra greutatea.

— Este spada fratelui tău, rostise el recunoscând safirul care împodobea măciulia mânerului.

— Da. M-am gândit că-l voi cinsti dacă o voi purta în război.

— El era mai înalt decât tine şi mai puternic. Căzuse pe gânduri, apoi mersese la cortul lui şi revenise cu spada volariană scurtă primită de la regele Janus. Ia! I-o aruncase lui Alucius. Este un cadou regal. Să vedem dacă te descurci mai bine cu ea.

Băiatul continua să fie stângaci, era lesne de păcălit, dar cel puţin câştigase în iuţeală şi parase două fandări, ba chiar reuşise un contraatac.

— Ajunge deocamdată, decretase Vaelin, observându-i sudoarea de pe frunte şi pieptul care gâfâia. Cel mai bine ar fi ca de acum înainte să legi de şa spada fratelui tău. Dimineaţă, trezeşte-te mai devreme şi exersează vreme de un ceas mişcările pe care ţi le-am arătat. Ne vom antrena din nou mâine-seară.

Timp de alte nouă zile, se antrenară serile după marşul istovitor din timpul zilei, cu Vaelin încercând să transforme un poet într-un spadasin.

— Nu blochezi lama, ci o abaţi, îi spuse el lui Alucius iritat de faptul că vorbea într-un mod atât de asemănător cu maestrul Sollis. Deviază forţa loviturii, n-o absorbi.

Schiţă o fandare spre pântecele băiatului, după aceea roti iute lama într-o mişcare de retezare a picioarelor. Alucius se retrase, spada îl rată cu numai câţiva centimetri, apoi contraatacă prin propria fandare, stângace, dezechilibrată şi lesne de parat, dar foarte rapidă. În ciuda îndoielilor, Vaelin fu impresionat.

— În regulă. Ajunge deocamdată. Ascute-ţi tăişul şi odihneşte-te.

— A fost mai bine, nu? întrebă Alucius. Mă descurc mai bine?

Vaelin îşi băgă spada în teacă şi-l bătu pe umăr.

— S-ar părea că în tine există totuşi un războinic.

În a zecea zi, unul dintre cercetaşii Fratelui Makril anunţă că trecătoarea se afla la mai puţin de o jumătate de zi de marş. Vaelin comandă regimentului să ridice tabăra şi porni alături de prinţul Malcius şi de lordul Mustor să localizeze intrarea tunelului, escortaţi de oamenii lui Makril. Dealurile verzi lăsară în scurt timp loc pantelor presărate de bolovani pe care caii urcau cu greutate. Scuipă-rău deveni nervos, scuturând din cap şi nechezând sonor.

— Ai un cal foarte temperamental, Frate, observă Malcius.

— Nu-i place terenul. Vaelin descălecă şi-şi luă arcul şi tolba de pe şa. Vom lăsa caii aici cu unul dintre oamenii lui Makril şi vom continua pe jos.

— Chiar trebuie? întrebă lordul Mustor. Mai sunt destui kilometri până acolo.

Buhăiala lui trăda altă noapte de abuzuri şi Vaelin fu

surprins că izbutise să se menţină în şa pe durata marşului.

— Atunci ar fi bine să nu mai zăbovim, milord.

Se căţărară încă un ceas şi măreţia întunecată a Piscurilor Sure era o prezenţă oprimantă, dominatoare deasupra lor. Vârfurile păreau mereu învăluite în ceaţă, ascunzând soarele, iar lumina slabă făcea peisajul uniform cenuşiu. Deşi se aflau spre sfârşitul verii, aerul era rece şi avea o umezeală persistentă care le pătrundea în haine.

— Pe Tată, ce mai urăsc locul ăsta! icni lordul Mustor când se opriră să se odihnească. Se rezemă de o stâncă şi se lăsă să alunece până pe pământ, apoi scoase dopul unei ploşti. E apă, zise el observând privirea dezaprobatoare a prinţului. Să fiu sincer, sperasem să nu mai revăd niciodată Cumbraelul.

— Eşti succesorul lordului acestor ţinuturi, spuse Vaelin. Să-ţi doreşti să nu mai revii niciodată aici pare o ambiţie improbabilă.

— Eu n-am fost niciodată menit să stau pe Jilţ. Cinstea aceea ar fi trebuit să-i revină lui Hentes, ucigaşul meu frate, pe care tata îl iubea ca pe ochii din cap. Cred că inima bătrânului s-a sfărâmat când l-a pierdut ducându-se la preoţi. El a fost mereu fiul favorit. Cel mai bun arcaş, cel mai bun spadasin, isteţ cu vorba, înalt şi arătos. Până la douăzeci şi cinci de ani avea deja trei bastarzi.

— Nu pare bărbatul cel mai cucernic, comentă Malcius.

— Nici n-a fost. Lordul Mustor trase o duşcă prelungă din ploscă, făcându-l pe Vaelin să suspecteze că nu conţinea doar apă. Dar asta era înainte de a primi o săgeată în faţă în timpul unei încăierări cu nişte tâlhari. Doftorul tatei a scos vârful săgeţii, însă fratele meu a făcut fierbinţeală şi a fost pe pragul morţii câteva zile; la un moment dat s-a spus chiar că inima ar fi încetat să-i mai bată. Tatăl a vrut totuşi să-l cruţe şi, după ce şi-a

revenit, a fost cu desăvârşire alt om. Războinicul chipeş, petrecăreţ şi vânător de fuste, a devenit un habotnic cicatrizat al celor zece Cărţi. Hentes „Tăişul-adevărului”, i-au spus. A rupt toate legăturile cu vechii prieteni, şi-a ocolit multele iubite şi a căutat tovărăşia preoţilor cei mai aprigi şi mai înfocaţi. A început să ţină predici înflăcărate în care descria viziunile avute când zăcuse pe patul morţii. Susţinea că-i vorbise Tatăl Lumii şi-i arătase calea glorioasă spre mântuire. Mare parte din calea aceea se referea la convertirea voastră, a păgânilor străini, eventual şi cu tăişul spadei. Tata n-a avut de ales, decât să-l trimită de acasă, împreună cu grupul lui de discipoli, care creştea întruna.

— Zici că el crede că zeul vostru i-a spus să-şi asasineze tatăl? întrebă prinţul.

— Credinţele fratelui meu nu sunt întotdeauna uşor de înţeles, nici chiar de discipolii lui. Dar însăşi gândul ca Lordul Fiefului Cumbrael să se înjosească înaintea regelui Janus ar fi fost afurisenie, mai ales fiindcă provenea din persecutarea de către Fratele Vaelin a războinicilor sfinţi din Martishe. Aşa că, sub pretextul întoarcerii din exil, l-a invitat pe tata la o întâlnire, iar acolo, fără gărzi care să-l protejeze, l-a ucis.

Se opri să bea din nou şi privirea îi zăbovi asupra lui Vaelin.

— Sursele mele scriu că numele îţi este cunoscut acum în Cumbrael, Frate. Poate că Hentes este Tăişul-adevărului, dar tu eşti Tăişul-beznei. Asta-i din Cartea a Cincea, a Profeţiilor. Cu veacuri în urmă, un proroc a vorbit despre un spadasin eretic aproape invincibil: „El îi va nimici pe cucernici şi-i va doborî pe cei ce trudesc în slujba Tatălui Lumii. Îl veţi cunoaşte după spada sa, căci a fost făurită într-un foc care nu-i din lumea aceasta şi este călăuzită de glasul Beznei”.

Tăişul-beznei? Vaelin se gândi la cântecul sângelui şi la spusele lui Nersus Sil Nin despre originea sa. Poate că au dreptate. Se ridică în picioare.

— Ar fi bine să nu mai zăbovim.

* * *

— Complet inutil! scuipă Fratele-comandant Makril pe pământ, lângă picioarele lordului Mustor.

Lordul Fiefului se trase îndărăt şi în ochi îi apăru un licăr de teamă.

— Acum zece ani era deschis, replică el şi o undă slabă de tânguială îi coloră glasul.

Vaelin privi intrarea tunelului, o crăpătură îngustă în faţa bătută de vânturi a unei stânci pe care abia ar fi observat-o dacă nu le-ar fi indicat-o lordul Mustor. În penumbra intrării distingea cu greu sursa furiei lui Makril: un morman de bolovani uriaşi care astupa cu totul trecerea. Masa de piatră era prea grea pentru a fi mişcată din loc de forţele lor reduse. Makril avea dreptate, tunelul era inutil.

— Nu-nţeleg, zise lordul Mustor. Era construit pe cât de bine se putea şi nimeni nu-l cunoştea în afară de tata şi de mine.

Vaelin intră în tunel şi-şi trecu palma peste suprafaţa unui bolovan. O simţi netedă într-o parte şi neregulată în alta; degetele lui găsiră până şi şanţurile lăsate de o daltă.

— Piatra asta a fost tăiată. Ba chiar recent, dacă nu mă-nşel.

— Se pare că marele tău secret a fost trădat, milord, observă Malcius. Dacă, aşa cum ai spus, tatăl tău ţinea mai mult la fratele tău, este posibil ca el să-i fi împărtăşit secretul.

— Şi ce facem acum? întrebă plângăreţ Mustor. Nu există altă cale de intrare în Cetăţuia Înaltă.

— Ar mai fi asediul, replică prinţul, dar nu dispunem de timpul, oamenii sau maşinile de război necesare.

Vaelin ieşi din tunel.

— Există vreun loc în apropiere de unde să putem privi cetăţuia fără a fi observaţi?

Urcuşul fu periculos, pe o cărăruie îngustă şi

presărată de pietre, dar suiră destul de repede, în ciuda tânguielilor permanente ale lordului Mustor despre băşicile pe care le făcuse la picioare. În cele din urmă, ajunseră la un prag ferit de vânt printr-o stâncă mare.

— Ar fi bine totuşi să nu vă ridicaţi, îi sfătui Mustor. Mă-ndoiesc că vreo santinelă ar avea văzul atât de ascuţit, însă n-ar trebui să riscăm. Se furişă ghemuit până la marginea stâncii şi arătă: Uite-o, nu e tocmai arhitectura cea mai elegantă, nu?

Era greu să nu observi Cetăţuia Înaltă, ale cărei ziduri se ridicau din munte ca vârful bont al unei suliţe ce străpungea roca. Lordul Mustor avea dreptate în privinţa lipsei de eleganţă a fortăreţei. Era lipsită de ornamente, neîmpodobită de statui sau turnuleţe; suprafaţa netedă a zidurilor era întreruptă doar de ambrazurile pentru arcaşi. Un singur stindard care purta flacăra albă sfântă a zeului cumbraelin flutura pe o lance înaltă pe bastionul de deasupra porţii. Unica apropiere de cetăţuie era un drum îngust care suia pieptiş din trecătoare. Ei se aflau la acelaşi nivel cu coama zidului şi Vaelin putea să distingă punctele negre ale santinelelor de pe metereze.

— Vezi, lord Vaelin? zise Mustor. Este inexpugnabilă.

Vaelin mai înaintă puţin şi studie baza cetăţuii; zidurile netede se înălţau direct din stânca neregulată. *Stâncile n-ar fi o problemă, dar zidul*?

— Cât de înalte spuneai că sunt zidurile, milord?

— Eşti sigur c-o poţi face?

Gallis trecu colacul de frânghie peste cap, îi aranjă greutatea pe umeri şi-şi ridică ochii la Cetăţuia Înaltă de deasupra.

— Îmi plac provocările, milord.

Vaelin îşi alungă îndoielile în adâncul minţii şi-i întinse un pumnal.

— Fă asta pentru mine şi s-ar putea să-mi uit mânia.

— O să mă mulţumesc cu plosca de vin pe care mi-ai

făgăduit-o.

Gallis rânji, apoi vârî pumnalul în cizmă şi se întoarse către faţada stâncii; mâinile lui explorară granitul în căutarea prizelor şi degetele experte pipăiră suprafaţa neregulată cu precizie intuitivă. După câteva clipe se prinse de piatră şi începu să suie, cu trupul mişcându-se lin peste rocă, cu mâinile şi picioarele găsindu-şi sprijine parcă prin propria lor voinţă. După ce urcă trei metri, se opri, se uită în jos la Vaelin şi surâse larg.

— Mult mai uşor decât casa unui negustor.

Vaelin îl urmări cum trecu de pe stâncă pe zid, micşorându-se pe măsură ce urca, până ce păru o furnicuţă care se chinuia pe trunchiul unui copac uriaş. Nu şovăi deloc, nu lunecă deloc. Mulţumit că nu va cădea, Vaelin se întoarse către Fraţii şi soldaţii ghemuiţi în beznă în jurul său. Proveneau din cei mai buni arcaşi ai lui Nortah şi din cercetaşii lui Makril, cu totul douăzeci de oameni. Puţini faţă de numărul celor care-l păzeau pe uzurpator, dar mai mulţi ar fi însemnat riscul de a fi descoperiţi. Restul regimentului aştepta la începutul drumului lung ce suia spre poarta cetăţuii, comandaţi de Fratele Makril, care avea să atace călare alături de prinţul Malcius după deschiderea porţii. Caenis avea să urmeze după aceea cu pedeştrii. Vaelin înfruntase obiecţii înverşunate faţă de prezenţa lui în fruntea atacului împotriva porţii; Caenis declarase sec că locul lui era alături de regiment.

— Am fost trimis după uzurpator, replicase Vaelin, şi vreau să pun mâna pe el, viu pe cât posibil. În plus, mi-ar surâde posibilitatea de a sta de vorbă cu el. Sunt sigur că are multe lucruri interesante de spus.

— Vrei să zici c-ai de gând să-i pui spada la încercare, rosti Makril. Poveştile lordului te-au pus pe gânduri, este? Vrei să ştii dacă-i la fel de bun ca tine.

Acesta să fie oare motivul? se întrebă tânărul. Nu simţea, de fapt, vreo dorinţă copleşitoare de a se duela cu Tăişul-adevărului, ba chiar era sigur că l-ar fi putut

învinge când l-ar fi găsit. Povestea lordului Mustor îi trezise într-adevăr curiozitatea. Uzurpatorul credea că întreprindea lucrarea zeului său, precum cumbraelinul pe care-l privise murind în Martishe. *Ce-i împinge să facă asta? Ce face un om să ucidă pentru zeul lui*? Mai exista însă ceva, şi încă de când zărise Cetăţuia Înaltă… cântecul sângelui. Fusese slab la început, dar sporise odată cu lăsarea nopţii. Nu era tocmai o notă de avertisment, cât mai degrabă un imbold, un impuls spre a descoperi ce-i aştepta înăuntru.

Le făcu semn lui Nortah şi Dentos să se apropie şi cuvintele lui şoptite născură norişori de aburi în frigul nopţii de pe munte.

— Nortah, îţi duci oamenii pe metereze. Omori santinelele şi acoperi curtea interioară. Dentos, îi duci pe Fraţi la poartă, o deschizi şi o aperi până la sosirea regimentului.

— Şi tu? înălţă Nortah o sprânceană.

— Eu am treabă în cetăţuie. Privi după silueta tot mai micuţă a lui Gallis. Spune-le oamenilor tăi să nu ţipe dacă vor cădea. Plecaţii nu-i acceptă pe laşi în lumea de Dincolo. Mult noroc, Fraţilor!

Îl urmă primul pe Gallis, urcând pe frânghie, cu vântul ca un monstru invizibil şi urlător, care ameninţa să-l desprindă în orice clipă de pe zid. Braţele îi ardeau de efort şi palmele îi strângeau funia cu degete amorţite de ger până ajunse la Gallis. Fostul hoţ era cocoţat chiar sub buza meterezului, cu vârfurile degetelor încleştate pe muchia din piatră şi cu picioarele proptite în zid. Vaelin nu putu decât să se minuneze de forţa necesară pentru a păstra poziţia aceea atâta vreme. Gallis încuviinţă dând din cap, când Vaelin ajunse la nivelul ghearei de fier prinse în meterez şi salutul „milord” se pierdu în vânt. Vaelin se prinse cu mâna stângă de gheară şi-şi flexionă degetele mâinii drepte pentru a le recâştiga mobilitatea. Se întoarse către Gallis şi privi întrebător.

— Unul, rosti neauzit hoţul şi indică din cap spre meterez. Pare plictisit.

Vaelin se ridică puţin şi privi rapid peste zid. Santinela se afla la câţiva metri depărtare, ghemuită în mantie, în adăpostul unei firide micuţe din metereze; deasupra capului său o torţă pârâia în vânt, împrăştiind scântei în hăul întunecat. Lancea şi arcul santinelei erau rezemate de zid, iar bărbatul îşi freca palmele energic, răspândind norişori de aburi. Vaelin duse mâna peste umăr ca să tragă spada, inspiră adânc, apoi sări peste zid dintr-o singură mişcare fluidă. Se bazase pe surprindere ca să împiedice santinela să dea alarma şi fu mirat că aceasta nici măcar nu reuşi să-şi ia armele, ci rămase pur şi simplu nemişcată, şocată, când tăişul din argintul stelelor îi reteză gâtul. Vaelin aşeză uşor trupul pe jos şi-i făcu semn lui Gallis să treacă zidul.

— Ia-o! şopti el, după care scoase mantia îmbibată de sânge de pe leş şi i-o azvârli căţărătorului. Pune-o pe tine şi umblă niţel prin jur. Încearcă să pari cumbraelin. Dacă îţi vorbeşte vreo santinelă, omoar-o.

Gallis se strâmbă văzând sângele care picura din mantie, totuşi o puse pe umeri fără să protesteze şi-şi trase gluga peste cap, astfel încât faţa îi rămase ascunsă. Ieşi fără grabă din adăpostul micuţei firide şi porni în lungul meterezelor, frecându-şi palmele pe sub mantie şi lăsând impresia că era o santinelă plictisită care umbla pe zid într-o noapte friguroasă.

Vaelin se duse la gheară şi smuci puternic de funie, o dată, apoi de încă două ori. I se păru că trece o veşnicie până când capul lui Nortah apăru deasupra zidului şi chiar mai mult până fu urmat de oamenii săi. Dentos fu ultimul şi trecu greu peste meterez, după aceea se aşeză încetişor jos; tremurul mâinilor sale nu era cauzat doar de frig, ci şi de faptul că nu-i plăcuseră niciodată înălţimile.

Vaelin îi numără şi mormăi satisfăcut când văzu că nu căzuse niciunul.

— N-avem timp pentru odihnă, îi şopti el lui Dentos şi-l ajută să se ridice. Ştiţi ce-aveţi de făcut. Fiţi cât mai tăcuţi cu putinţă.

Cele două grupuri se despărţiră pentru a-şi îndeplini misiunile: Nortah îşi conduse arcaşii pe metereze spre stânga, cu arcurile înstrunate, iar Dentos îşi duse Fraţii în direcţia opusă către clădirea corpului de gardă de la poartă. În scurtă vreme se auziră pocnetele seci ale coardelor arcurilor, când oamenii lui Nortah se ocupară de străji. Răsunară şi câteva strigăte înăbuşite de alarmă, dar din cetăţuie nu le răspunse nimeni. Vaelin găsi scara spre curtea interioară şi coborî iute treptele. Descrierea făcută de lordul Mustor fusese aproximativă, deoarece nu mai ţinea minte exact detaliile, însă fusese clar într-o privinţă: fratele lui avea să fie în Sala Lordului din mijlocul fortăreţei, la care se putea ajunge prin uşa aflată vizavi de poarta principală.

Vaelin se mişcă repede, iar cântecul sângelui era mai răsunător acum, colorat de o nuanţă de avertisment: *găseşte-l!* Când deschise uşa, dădu peste doi bărbaţi solizi, ţinând capetele apropiate pentru a împărţi aceeaşi lumânare, înconjuraţi de fum de pipă. Stăteau la o măsuţă şi aveau între ei o sticlă de băutură pe jumătate goală şi o carte deschisă. Primul muri pe când se ridica; spada care-i tăie pieptul reteză prin carne şi os într-o ceaţă argintie. Al doilea izbuti să ducă mâna la pumnalul de la brâu înainte ca Vaelin să-i spintece gâtul. Lovitura nu fusese perfectă şi bărbatul mai rămase o clipă în picioare, iar un zbieret se înălţă din beregata lui deschisă. Vaelin îi astupă gura cu palma, pentru a-l înăbuşi, cu sângele revărsându-se printre degete, şi-i înfipse tăişul spadei cu putere în abdomen. Îl ţinu în loc pe bărbat în timp ce zvâcnea şi privi cum viaţa îi pălea din ochi.

Îşi şterse pe vesta lui sângele de pe mână şi privi în jur. Se găsea într-o odăiţă, din care un pasaj ducea în adâncul cetăţuii, iar o scară suia în stânga. Mustor îi

spusese că Sala Lordului se afla la parter, aşa că înaintă prin pasaj, mergând mai încet acum; fiecare colţ umbrit era o potenţială ameninţare. În scurtă vreme ajunse înaintea unei uşi mari din stejar, uşor întredeschisă, conturată de încăperea luminată de făclii dinapoia ei.

Câţi soldaţi sunt cu el? se întrebă tânărul şi întinse mâna pentru a împinge uşa. *Asta-i o prostie, ar fi trebuit să-i fi aşteptat pe ceilalţi...* Însă cântecul sângelui răsuna acum, îndemnându-l să înainteze. *GĂSEŞTE-L!*

Nu existau soldaţi, doar o sală mare, ai cărei pereţi erau ascunşi în umbre înapoia celor şase pilaştri din piatră ce susţineau plafonul. Bărbatul aflat pe podiumul din capătul îndepărtat al sălii era înalt şi lat în umeri; frumuseţea chipului îi era distrusă de cicatricea adâncă de pe obrazul stâng. Ţinea pe genunchi o sabie fără teacă, o armă simplă cu lamă îngustă pe care Vaelin o recunoscu ca fiind renfaelină, întrucât nu avea gardă; cumbraelinii erau arcaşi renumiţi, dar nu se pricepeau foarte bine la forjarea oţelului. Bărbatul nu spuse nimic când Vaelin intră, ci stătu aşezat şi-l privi atent, cu ochi lipsiţi de teamă.

Tânărul rămase locului sub privirea lui; cântecul sângelui îşi pierduse intensitatea agresivă, diminuându-se la nivelul unui murmur încet, totuşi permanent în adâncul minţii. *Mă aflu oare unde vrea el să fiu*? se întrebă. *Sau unde trebuie să fiu*? Indiferent care ar fi fost răspunsul, nu vedea niciun motiv pentru preambuluri.

— Hentes Mustor, rosti el înaintând, eşti chemat în numele regelui pentru a răspunde la acuzaţii de trădare şi crimă. Predă spada şi pregăteşte-te să fii încătuşat!

Hentes Mustor rămase aşezat, fără să vorbească ori să ia arma în mână. Abia când parcurse ultimii metri, Vaelin observă lanţul înfăşurat în jurul încheieturii mâinii lui stângi, ale cărui verigi negre de fier dispăreau în umbrele dintre pilaştri. Mâna lui Mustor se smuci într-o mişcare iute, iscusită, şi lanţul şfichiui ca un bici,

ridicând scântei din lespezile pardoselii, când o formă apăru târâtă din întuneric: o siluetă subţire, având căluş în gură şi încheieturile mâinilor legate. Femeia căzu în genunchi în faţa lui Mustor şi Vaelin mai avu timp să-i observe rochia cenuşie şi cascada de păr negru, după care uzurpatorul îşi lipi spada de gâtul ei.

— Frate, rosti el cu glas încet, aproape trist, cred că tânăra aceasta îţi este cunoscută.

Ochii ei erau scânteietori, temători, imploratori. Strigătele îi erau înăbuşite de căluş, dar înţelesul lor era clar din felul în care îşi clătina disperată capul. Ochii îi fixară pe ai tânărului şi el le citi limpede înţelesul. *Nu te sacrifica pentru mine!* Căluşul şi trecerea anilor nu însemnau nimic. El ar fi recunoscut-o în orice împrejurare. *Sherin!*

CAPITOLUL 6

— Spada ta, Frate, rosti încet Hentes Mustor.

Ar fi trebuit să-i răspundă prin furie disperată şi sângeroasă, care să trimită un cuţit pentru aruncat în braţul lui Mustor şi să continue cu tăişul spadei spintecându-i adânc grumazul. Ceva însă stăvili furia care-i urca prin piept. Nu era doar prudenţa, deşi bărbatul era iute, mult mai iute decât fusese Gallis cu atâţia ani în urmă, ci altceva. Pentru o clipă, Vaelin rămase descumpănit, apoi înţelese: refrenul cântecului sângelui nu se schimbase. Acelaşi murmur încet şi monoton continua să-i zumzăie în minte, dar lipsit de avertismentele sau neliniştile pe care le cunoştea atât de bine.

Spada sa poposi zăngănind la picioarele lui Mustor şi sunetul acela se contopi cu suspinul sugrumat de disperare al lui Sherin.

— Şi iată că adevărul cuvântului Său se arată din nou! rosti Mustor pe un ton încărcat de reverenţă şi lovi cu piciorul spada, trimiţând-o în penumbre. Ochii nu i se desprinseră de la Vaelin. Şi celelalte arme – aruncă-le şi pe ele. Încetişor.

Tânărul făcu întocmai, iar cuţitele pentru aruncat şi pumnalul din cizmă dispărură, de asemenea, în umbre.

— Acum sunt dezarmat, zise el. Există vreun motiv pentru care să-mi ameninţi Sora în felul acesta?

Mustor privi chipul înflăcărat al lui Sherin, parcă abia amintindu-şi de prezenţa femeii.

— Sora ta... El mi-a spus că nu aşa te gândeşti la ea. Este dragostea ta, nu? Cheia prin care îţi poate fi descuiată credinţa.

— Credinţa mea nu poate fi descuiată, milord. Ţi-am dat spada, şi asta-i tot.

— Da, încuviinţă Mustor cu glas sec şi sigur pe sine. Aşa cum a spus El că vei face.

E nebun? se întrebă Vaelin. Bărbatul era recunoscut ca fanatic, dar asta îl făcea oare şi nebun? Îşi reaminti povestea lui Sentes Mustor despre convertirea fratelui său. *Susţinea că-i vorbise Tatăl Lumii…*

— Zeul tău ţi-a spus că voi veni aici?

— El nu-i zeul *meu*! El este Tatăl Lumii, care a creat totul şi care ştie totul în dragostea Lui, până şi pe ereticii ca tine. Iar eu sunt binecuvântat cu glasul Lui. El m-a avertizat că vei sosi şi că iscusinţa ta Beznică de a mânui spada mă va ucide, deşi în trufia mea de păcătos am tânjit să te înfrunt fără şiretlicul acesta. El m-a călăuzit la Misiunea unde a putut fi găsită femeia aceasta. Şi totul a fost aşa cum a prorocit El.

— A prorocit şi că tu îţi vei ucide tatăl?

— Tatăl meu… Siguranţa dispăru din ochii lui Mustor şi bărbatul clipi, iar expresia îi deveni ferită. Tatăl meu a rătăcit calea. El a întors spatele iubirii Tatălui Lumii.

— Dar nu ţi-a întors şi ţie spatele. Ţi-a dăruit cetăţuia aceasta, nu? Ţi-a dat scrisori de liberă trecere ca să se asigure că poţi ajunge aici în siguranţă. Ba ţi-a destăinuit până şi secretul cel mai de seamă al familiei voastre: tunelul prin munte. A făcut toate astea pentru a se asigura că vei fi în siguranţă. O asemenea iubire nu poate fi decât invidiată, dar tu l-ai răsplătit cu un pumnal în inimă.

— El s-a abătut de la legea celor Zece Cărţi. Tolerarea dominionului vostru eretic de către el nu putea fi suportată la nesfârşit. N-am avut de ales decât să acţionez…

— Ciudat este zeul care te iubeşte atât de mult, încât te împinge să-ţi ucizi propriul tată.

— TACI! urlă Mustor cu un glas care aproape că gemea de durere şi o îmbrânci pe Sherin cât colo, înaintând spre Vaelin cu spada în mână. Să taci! Ştiu bine ce eşti. Să nu crezi că El nu mi-a spus. Eşti un practician al Beznei. Tu te fereşti de iubirea Tatălui. Tu nu ştii *nimic.*

Cântecul sângelui nu se schimbă însă, deşi lama uzurpatorului se apropie la un lat de palmă de pieptul tânărului.

— Eşti pregătit? întrebă Mustor. Eşti pregătit să mori, Tăişul-beznei?

Vaelin observă că vârful spadei tremura şi văzu ochii injectaţi şi umezi şi fălcile încleştate ale cumbraelinului.

— Tu eşti pregătit să mă asasinezi?

— Voi face tot ce trebuie să fac.

Glasul îi scrâşnea acum silit printre dinţii încleştaţi. Întregul trup părea să-i vibreze, iar pieptul i se ridica şi cobora iute; lui Vaelin i se părea că Mustor ducea o luptă cu propria persoană. Vârful spadei oscila, totuşi nu se mişca nici înainte, nici înapoi.

— Iartă-mă, milord, spuse el, dar mă îndoiesc că vei mai asasina pe cineva.

— Încă unul, şopti Mustor. Numai unul, mi-a spus El. Iar apoi, în cele din urmă, mă voi putea odihni. Câmpurile Eterne mi se vor deschide în sfârşit, după ce mi-au fost refuzate până acum.

Dinapoia uşii se auziră primele zgomote de bătălie, glasuri ridicate în alarmă, care fură în curând acoperite de tropăitul potcoavelor din fier, şi zăngăniturile ascuţite ale oţelurilor care se încleştau.

— Ce? Mustor păru uimit şi ochii i se mişcară întruna între Vaelin şi uşă. Ce-i asta? Încerci să-mi abaţi atenţia prin năluciri ale Beznei?

Tânărul clătină din cap.

— Soldaţii mei cuceresc cetăţuia.

— Soldaţii tăi? Chipul lui căpătă o expresie de profundă confuzie. Dar ai sosit singur. El a spus că vei sosi singur. Spada îi coborî pe lângă trup şi se retrase nesigur câţiva paşi, cu privirea pierdută, îndepărtată. El a spus că vei sosi singur…

Ucide-l acum! Un glas urlă în mintea lui Vaelin, un glas pe care-l crezuse pierdut în Codrul Martishe, glasul care-i batjocorise întruna pregătirile pentru asasinarea

lui Al Hestian. *Poţi să ajungi până la el, să-i smulgi spada şi să-i frângi gâtul!*

Vocea avea dreptate, Mustor ar fi fost o pradă uşoară. Nebunia sau tulburarea necunoscută care-i înceţoşase gândurile lui Mustor îl lăsase fără apărare. Melodia cântecului sângelui rămânea totuşi neschimbată… Iar cuvintele lui ridicau multe semne de întrebare.

— Ai fost amăgit, milord, i se adresă încetişor Vaelin. Glasul care îţi vorbeşte în minte te-a înşelat. Am sosit aici cu un regiment de pedeştri şi o companie de Fraţi călări. Şi mă-ndoiesc că moartea mea sau orice moarte de fapt îţi va asigura un loc în Lumea de Dincolo.

Mustor se clătină şi fu gata să cadă pe podea. Încremeni, dar numai pentru o clipă, în care nu se clinti absolut deloc, de parcă ar fi fost sculptat în gheaţă. Când se mişcă iarăşi, deruta profundă care-i afectase trăsăturile dispăruse, înlocuită de chipul unui bărbat aflat în deplina posesie a facultăţilor sale, cu o sprânceană arcuită în semn de consternare amuzată, însă cu ochi reci de ură. O voce pe care Vaelin o mai auzise vorbi calm şi sigur de pe buzele cumbraelinului:

— Continui să mă surprinzi, Frate, dar asta nu sfârşeşte nimic.

Apoi dispăru şi faţa lui Mustor redeveni masca de confuzie de mai devreme. Lui Vaelin îi fu clar că Mustor nu avea habar de ceea ce tocmai se petrecuse. *Ceva trăieşte în mintea lui*, înţelese tânărul. *Ceva care poate vorbi cu glasul lui. Iar el nu ştie.*

— Hentes Mustor, rosti el apăsat, eşti chemat în numele regelui pentru a răspunde la acuzaţii de trădare şi crimă. Întinse mâna. Spada ta, milord.

Mustor coborî ochii spre spada din mâna lui, întorcând-o astfel încât lama sclipi în lumina torţei.

— Am spălat-o iar şi iar. Am ascuţit tăişul pe tocilă ore în şir. Dar tot pot să văd sângele…

— Spada ta, milord, repetă Vaelin şi se apropie cu braţul întins.

— Da… zise Mustor slab. Da. Ar fi mai bine dacă ai lua-o…

O răsuci în mână şi o întinse către Vaelin.

Se auzi un fâlfâit de aripi de şoim şi o pală de aer mângâie obrazul lui Vaelin, care văzu o pâclă de oţel rotitor. Cântecul sângelui urlă, avertizându-l neliniştit, împleticindu-l sub forţa sa. Duse instinctiv mâna spre teaca goală din spinare, după care simţi o clipă de totală şi deznădăjduitoare lipsă de ajutor când Hentes Mustor primi securea drept în piept. Impactul îl dărâmă pe uzurpator şi-l lăsă cu braţele răşchirate pe pardoseala sălii.

— L-am ras pe nemernic! exclamă Barkus, avansând din umbră. Frumoasă aruncare, dacă mă bucur până şi eu…

Pumnul lui Vaelin îl nimeri în falcă şi-l trânti pe jos.

— Tocmai se preda! Furia clocoti prin el, alimentată de cântecul sângelui care-i furnica palmele în căutarea armelor. Tocmai mi se preda, dobitoc cretin ce eşti!

— Am crezut… Barkus tuşi şi scuipă sânge amestecat cu salivă. Am crezut că era gata să te-omoare… Avea o spadă şi tu n-aveai… Am văzut-o pe Soră zăcând acolo. N-am ştiut.

Părea mai degrabă stupefiat decât mânios.

Adevărul teribil şi incontestabil al faptului că dorise să-l ucidă pe Barkus în clipa aceea îl şocă în asemenea măsură pe Vaelin, încât îi spulberă furia. Se aplecă şi-i întinse mâna.

— Haide sus.

Barkus îl privi în tăcere pentru o clipă; pe falcă i se umfla deja o pată roşie.

— Să ştii că m-a durut, nu glumă.

— Îmi pare rău.

Barkus se prinse de mâna lui şi se ridică. Vaelin se uită la trupul lui Mustor şi la băltoaca întunecată care se lăţea acum sub el.

— Vezi de Sora noastră, i se adresă lui Barkus

înaintând către corpul în care era înfiptă securea oribilă a Fratelui său.

De aceea n-am putut s-o ating? Oare cântecul ştia că va fi folosită pentru asta?

Sperase că în pieptul lui Mustor ar mai fi putut dăinui vreo rămăşiţă de viaţă, atâta răsuflare cât să-i transmită un răspuns referitor la misterul zeului său ucigaş şi mincinos. Însă în ochii cumbraelinului nu mai exista lumină, iar trăsăturile îi erau destinse şi nemişcate. Securea lui Barkus îşi făcuse desăvârşit treaba.

Îngenunche lângă el şi-şi aminti vorbele rostite ca în delir: *Câmpurile Eterne mi se vor deschide în sfârşit, după ce mi-au fost refuzate până acum.* Îşi lăsă palma pe pieptul lui Mustor şi recită în şoaptă:

— Ce este moartea? Moartea nu-i decât o poartă spre Lumea de Dincolo. Este atât sfârşit, cât şi început. Teme-te de ea şi primeşte-o cu braţele deschise.

— Nu cred că-s cuvintele cele mai potrivite.

Sentes Mustor, Lord necontestat al Fiefului Cumbrael, privea trupul fratelui său cu un amestec de mânie şi neplăcere. Ţinea în mână o spadă imaculată, iar pieptul îi gâfâia de efortul neobişnuit. Vaelin fu impresionat că ajunsese aici atât de iute, aparent fără să se implice în bătălie.

— Cred că ar fi dorit Rugăciunea Plecării din Cartea a Zecea, continuă lordul Mustor. Cuvintele Tatălui Lumii…

— Un zeu este o minciună, cită aspru Vaelin. Se ridică şi schiţă o plecăciune scurtă înaintea Lordului Fiefului. Cred că fratele tău ştia asta.

— Câte sunt?

— Optzeci şi nouă cu totul, arătă Caenis din bărbie către leşurile întinse în curtea interioară de dedesubt. Nimeni n-a cerut şi nimeni n-a primit îndurare. La fel ca în Martishe. Se întoarse spre Vaelin cu chipul încruntat. Noi am pierdut nouă oameni. Alţi zece au fost răniţi. Sora Gilma se ocupă de ei.

— Impresionant, comentă Malcius. Îşi strânsese bine în jurul corpului mantia tivită cu blană şi părul roşu îi flutura în vântul rece care mătura meterezele. Să ai pierderi aşa mici şi să omori aşa mulţi oameni.

— Prinşi între ciocanele noastre de luptă şi arcaşii fratelui Nortah de pe ziduri… Caenis strânse din umeri. N-au avut multe şanse, Alteţă.

— Lordul Fiefului are vreo dispoziţie cu privire la cumbraelinii morţi? îl întrebă Vaelin pe prinţ.

După încheierea bătăliei, Mustor dispăruse, ocupându-se probabil cu inspectarea amănunţită a beciului cu vinuri din cetăţuie.

— Să-i ardem ori să-i azvârlim de pe ziduri. Mă-ndoiesc că-i îndeajuns de treaz ca să-i pese.

În dimineaţa aceasta glasul prinţului era tăios. Vaelin ştia că el fusese în fruntea şarjei prin poartă, urmat îndeaproape de Alucius Al Hestian. Cei douăzeci de discipoli ai uzurpatorului apăraseră energic, totuşi pentru scurt timp, curtea interioară, iar Alucius căzuse de pe cal şi dispăruse în învălmăşeală. După bătălie, fusese scos de sub un morman de trupuri, viu, dar lipsit de cunoştinţă, cu spada lui scurtă murdară de sânge închegat şi cu un cucui uriaş la cap. Se găsea acum sub îngrijirea Surorii Gilma, însă tot nu-şi revenise.

Fă-l să se joace cu o sabie pentru zece zile şi minte-l că-i un războinic, gândi înnegurat Vaelin. *Ar fi fost mai bine dacă l-aş fi legat fedeleş de şaua calului din prima zi şi l-aş fi trimis înapoi la cetate*. Îşi alungă sentimentul acela de vinovăţie şi se întoarse către Caenis.

— Ştii ceva despre felul cum îşi tratează cumbraelinii morţii?

— De obicei, îi îngroapă. Păcătoşii sunt dezmembraţi şi abandonaţi să putrezească.

— Mi se pare cinstit, mormăi Malcius.

— Strânge nişte oameni, îi porunci Vaelin lui Caenis, duceţi-i în căruţă la poalele muntelui şi îngropaţi-i. Pe hartă este însemnat un sat la opt kilometri de trecătoare

spre miazăzi. Trimite un călăreţ după preotul local. El poate rosti cuvintele potrivite.

Caenis aruncă o uitătură nesigură către prinţ.

— Şi pe uzurpator?

— Da.

— Oamenilor nu le va plăcea…

— Nu dau niciun vânt de câine pe ce le place oamenilor! Vaelin se înflăcără şi-şi înfrână iritarea despre care ştia că se datora vinovăţiei faţă de Alucius. Cere voluntari, oftă el spre Caenis. Raţie dublă de rom şi un argint pentru primii douăzeci care se oferă. Făcu o plecăciune înaintea prinţului. Cu permisiunea voastră, Alteţă, am treburi urgente…

— Să înţeleg că ţi-ai trimis călăreţii cei mai buni? întrebă Malcius.

— Fraţii Nortah şi Dentos. Dacă nu se va întâmpla nimic neprevăzut, ordinul regelui va ajunge în două zile la Lordul Bătăliilor.

— Prea bine atunci. Nu mi-ar fi plăcut deloc ca toate astea să fi fost în zadar.

Vaelin se gândi la chipul senin al lui Alucius, îmbujorat după altă oră de stângăcii în care încercase să înveţe mânuirea spadei.

— Nici mie, Alteţă.

Pielea îi era palidă şi umedă la atingere, iar părul negru i se lipise de scalpul ud de transpiraţie. Ridicarea şi coborârea regulate, netulburate ale pieptului nu diminuau cu nimic vinovăţia lui Vaelin.

— În curând îşi va reveni pe deplin. Sherin puse palma pe fruntea băiatului. Febra i-a scăzut iute, cucuiul i s-a micşorat deja şi… priveşte.

Arătă spre ochii închişi ai lui Alucius, iar Vaelin văzu că globii oculari se mişcau pe sub pleoape.

— Ce-nseamnă asta?

— Visează, aşadar creierul nu i-a fost probabil vătămat. Se va deştepta peste câteva ore şi se va simţi

destul de rău, dar îşi va recăpăta cunoştinţa. Îl privi în ochi şi surâse cald şi vesel. Mă bucur să te revăd, Vaelin!

— Şi eu mă bucur să te revăd, Soră!

— Se pare că eşti blestemat să-mi fii salvator.

— Dacă n-aş fi fost eu, tu n-ai fi fost defel în pericol.

Privi în jurul sălii de mese pe care Sora Gilma o transformase temporar în spital. Ea era lângă şemineu şi râdea voios la Janril Norin, fostul ucenic de menestrel, căruia îi cosea o rană la braţ, în timp ce bărbatul o delecta cu una dintre isprăvile lui mai deşucheate.

— Putem sta de vorbă? o întrebă Vaelin pe Sherin. Vreau să aflu mai multe despre perioada captivităţii tale.

Zâmbetul ei păli puţin, dar încuviinţă dând din cap.

— Sigur că da.

Tânărul o conduse spre metereze, departe de orice urechi curioase. În curtea de dedesubt, soldaţii încărcau cumbraelinii morţi în cotigi, schimbând glume silite, totuşi pline de viaţă, printre petele de sânge închegat şi membrele ce începeau să înţepenească. Din pasul împleticit al unora, bănui că fratele Caenis distribuise o parte din raţiile de rom.

— Îi îngropaţi? întrebă Sherin.

Vaelin fu surprins de lipsa de şoc sau dezgust din vocea ei, dar viaţa ca tămăduitor o obişnuise neîndoios cu vederea morţii.

— Aşa pare potrivit.

— Mă îndoiesc că până şi propriul popor ar fi făcut-o. Au păcătuit împotriva zeului lor, nu?

— Ei nu credeau aşa. Tânărul înălţă din umeri. De altfel, n-am făcut asta neapărat pentru ei. Veştile despre cele întâmplate aici se vor răspândi prin tot Fieful. Mulţi cumbraelini fanatici se vor grăbi să spună c-a fost un masacru. Dacă se va afla că am dovedit respect faţă de obiceiurile lor privind morţii, s-ar putea ca ura ce se doreşte aţâţată să fie domolită.

— Vorbeşti aproape ca un Aspect.

Surâsul ei era luminos şi deschis, răscolindu-i o durere veche şi familiară din piept. Sherin era diferită; fata severă şi reţinută pe care o cunoscuse cu aproape cinci ani în urmă se transformase într-o tânără sigură pe sine. Totuşi, esenţa ei se păstrase; o văzuse din felul cum pusese palma pe fruntea lui Alucius şi din implorările disperate dinapoia căluşului, când crezuse că Vaelin îşi va da viaţa pentru ea. Compasiunea ardea ca o flacără în Soră.

— Se pare că noi suntem mereu în colţuri diferite ale Tărâmului, urmă Sherin. Anul trecut am avut norocul de a o cunoaşte pe prinţesa Lyrna. Mi-a spus că sunteţi prieteni şi am rugat-o să-ţi transmită salutările mele.

Prieteni. Femeia aceea minte aşa cum alţii respiră.

— Da, mi le-a transmis.

Era clar că ea nu ştia; Aspectul Elera nu-i spusese niciodată motivul pentru care ei doi erau mereu atât de îndepărtaţi. Brusc, decise ca ea să nu afle niciodată.

— Mustor te-a rănit? întrebă el. Te-a…?

— Doar câteva vânătăi, când am fost capturată. Îi arătă urmele de cătuşe de pe încheieturi. În rest sunt nevătămată.

— Când te-a capturat?

— Acum şapte-opt săptămâni. Poate chiar mai mult. Am pierdut noţiunea timpului între zidurile acestei fortăreţe. Fusesem rechemată la Casa Ordinului din Warnsclave şi aşteptam să-mi iau postul cel nou în primire, când Aspectul Elera m-a pus să cercetez leacuri noi. Este o sarcină incredibil de plictisitoare! Pisezi la nesfârşit plante uscate şi amesteci preparate, iar majoritatea au un miros oribil. M-am şi plâns de altfel Aspectului, dar mi-a spus că trebuia să dobândesc o înţelegere mai largă asupra funcţionării Ordinului. În tot cazul am fost cu adevărat fericită când un mesager a sosit de la fosta mea Misiune cu vestea unei epidemii de Mâna Roşie. Eu lucrasem la un preparat care poate oferi speranţa unui tratament sau, cel puţin, a reducerii

simptomelor. Aşa că maestrul local trimisese după mine.

Mâna Roşie… Plaga care bântuise prin cele patru Fiefuri înainte ca regele să fi unificat Tărâmul, răpind mii de vieţi în cei doi ani de infern ai domniei ei. Nicio familie nu scăpase neatinsă şi nicio altă boală nu era mai temută. Totuşi, Mâna Roşie nu mai fusese văzută de aproape cincizeci de ani în Tărâm.

— A fost o cursă, rosti Vaelin.

Ea încuviinţă dând din cap.

— M-am dus singură, temându-mă ca boala să nu se fi extins, dar n-am găsit niciun bolnav, ci doar morţi. Misiunea era tăcută şi am crezut-o pustie. Înăuntru nu erau decât leşuri, însă pe care nu le omorâse Mâna Roşie; fuseseră spintecaţi şi sfârtecaţi până şi bolnavii din paturi. Discipolii lui Mustor pândiseră şi nu cruţaseră pe nimeni. Am încercat să fug, dar m-au prins, bineînţeles. Am fost încătuşată şi adusă aici.

— Îmi pare rău.

— Tu n-ai nicio vină în toate astea. M-ar durea să cred că ai gândit aşa.

Ochii lor se întâlniră din nou şi durerea din pieptul tânărului zvâcni iarăşi.

— Mustor ţi-a spus ceva? Vreun motiv care i-ar putea explica faptele?

— El mi-a vizitat aproape zilnic celula. La început a părut îngrijorat de situaţia mea, s-a asigurat că am suficientă hrană şi apă, ba chiar mi-a adus cărţi şi pergament când i-am cerut. Dar întotdeauna vorbea de parcă ar fi fost posedat şi cuvintele aveau rareori înţeles. Bolborosea întruna despre zeul lui şi cita pasaje din cele zece Cărţi pe care cumbraelinii le cinstesc atât de mult. La început am crezut că voia să mă convertească, însă apoi mi-am dat seama că, de fapt, nu vorbea cu mine şi nici nu-i păsa de opiniile mele. Simţea pur şi simplu nevoia de a rosti cuvinte pe care nu le putea rosti înaintea discipolilor lui.

— Ce cuvinte?

— Cuvinte de îndoială. Hentes Mustor se îndoia de zeul lui. Nu de existenţa lui, ci de motivele şi de intenţiile lui. Pe atunci nu ştiam că-şi ucisese tatăl, se pare că la cererea zeului aceluia. Poate că vinovăţia îl făcuse să-şi piardă minţile. I-am şi spus asta. I-am spus că, dacă credea că mă putea folosi pentru a te ucide pe tine, atunci era cu adevărat nebun. I-am spus că tu îl vei ucide într-o clipită. Se pare că m-am înşelat. Îi cercetă chipul cu luare-aminte. Era *cu adevărat* nebun, Vaelin? Nebunia îl împinsese să acţioneze? Sau era… altceva? Am impresia că tu ştii mai multe decât afirmi.

Vaelin ar fi vrut să-i fi spus; imboldul acela îl ardea în piept, nevoia de a împărtăşi totul cu cineva. Lupul din Urlish şi din Martishe, întâlnirea cu Nersus Sil Nin, „cel care aşteaptă”, şi vocea… aceeaşi voce pe care o auzise de pe buzele a doi bărbaţi morţi. Totuşi, ceva îl opri. De data aceasta nu era cântecul sângelui, ci altceva mult mai lesne de înţeles. *O astfel de cunoaştere este periculoasă. Şi ea a trecut prin destule pericole din cauza mea.*

— Nu sunt decât un Frate cu o spadă, îi răspunse el. Pe măsură ce trec anii, îmi dau seama că ştiu foarte puţine.

— Ai ştiut destule ca să-mi salvezi viaţa. Ai ştiut că Mustor nu mai vrea să ucidă. Fusesem absolut convinsă că-l vei ucide când vei vedea că m-a luat prizonieră… Am fost tare mândră de tine, mândră că n-ai făcut-o. Nebun sau nu, ucigaş sau nu, n-am putut simţi răutate în el. Doar durere şi vinovăţie.

De jos se auzi gălăgie. Vaelin coborî privirea şi-l zări pe Lordul Mustor al Fiefului ocărându-l pe Caenis; din sticla pe care o ţinea în mână, vinul gâlgâia pe caldarâmul curţii interioare. Lordul era răvăşit, nebărbierit şi, judecând după vorbele lui împleticite, considerabil mai beat decât de obicei.

— Lasă-i să putrezească! M-auzi? În Cumbrael nu-i îngropăm pe păcătoşi, nu, nu! Le retezăm capetele şi-i

dăm pradă ciori…

Călcă pe o pată de sânge încă lunecoasă, se dezechilibră şi căzu, împroşcându-se cu vin. Sudui extravagant şi-l pocni peste mâini pe Caenis care se grăbise să-l ajute să se ridice.

— Am zis să-i laşi pe păcătoşi să putrezească! Asta-i cetatea mea. Prinţ Malcius? Lord Vaelin? Asta-i cetatea mea!

— Cine-i bărbatul acesta? întrebă Sherin. Pare… tulburat.

— Lordul legitim al Fiefului cumbraelinilor, aşa să-i ajute Credinţa! Tânărul îi zâmbi în semn de scuză. Trebuie să plec. Regimentul meu va rămâne aici, aşteptând ordine de la rege. Îi voi cere Fratelui-comandant Makril să-ţi asigure o escortă care să te conducă înapoi la Ordin.

— Aş prefera să mai rămân şi eu o vreme. Cred că Sora Gilma se va bucura de ajutor. În plus, noi abia dacă am apucat să facem schimb de noutăţi. Am multe de împărtăşit.

Acelaşi zâmbet sincer, aceeaşi durere în pieptul lui. *Trimite-o de-aici!* îi ordonă vocea lui interioară. *Dacă o ţii aici, va rezulta numai durere.*

— Lord Vaelin! Strigătul Lordului Fiefului îi atrase iarăşi atenţia asupra curţii interioare. Unde eşti? Opreşte-i pe oamenii aceştia!

— Şi eu am multe de împărtăşit, rosti tânărul, apoi se întoarse.

La început, Lordul Mustor se înfurie pe refuzul lui Vaelin de a opri îngroparea trupurilor, reafirmându-şi sonor stăpânirea asupra cetăţuii şi primatul autorităţii pe pământurile sale. Când tânărul răspunse simplu că el era un slujitor al Credinţei şi, ca atare, nu era legat de poruncile Lorzilor Fiefurilor, dispoziţia lui Mustor se schimbase într-o îmbufnare încruntată. După ce apelurile pe care le adresase prinţului Malcius se

aleseseră doar cu o privire rece de dezaprobare, el plecase în odăile răposatului său frate, unde depozitase o parte importantă din rezerva de vinuri a beciurilor cetăţuii.

Rămaseră în Cetăţuia Înaltă alte opt zile, aşteptând nerăbdători vestea terminării războiului. Vaelin le găsi ocupaţie oamenilor prin antrenamente constante şi patrulări prin munţi. Mormăiturile se reduseseră şi moralul soldaţilor era ridicat, amplificat de victoria obţinută şi de prăzile din cetăţuie şi de la morţi, care, deşi sărăcăcioase, satisfăcuseră dorinţa cazonă esenţială de jefuire.

— Dă-le victorii, aur în buzunare şi câte o femeie la răstimpuri, îi spuse Krelnik lui Vaelin într-o seară, şi te vor urma până la capătul lumii.

Aşa cum făgăduise Sora Sherin, Alucius Al Hestian se trezise în ziua a treia şi trecuse probele de bază care arătaseră că nu suferise nicio afecţiune permanentă a creierului, deşi nu-şi putea aminti nimic din bătălie şi nici felul cum fusese rănit.

— Aşadar, este mort? îl întrebă el pe Vaelin. Se aflau în curtea interioară şi priveau instrucţia de seară a soldaţilor. La uzurpator mă refer…

— Da.

— Crezi că el i-a dat Săgeţii Negre scrisorile de liberă trecere?

— Nu-mi pot da seama cum altfel să fi putut ajunge în mâinile lui. Se pare că bătrânul Lord al Fiefului s-a străduit din răsputeri să-şi protejeze fiul.

Alucius îşi strânse mantia mai mult în jurul umerilor şi ochii lui adânciţi în găvane îl făcură să pară ca un moş ascuns îndărătul măştii unui flăcău.

— Atâta sânge vărsat pentru două scrisori, clătină el din cap. Linden ar fi plâns dacă ar fi văzut asta. Strecură mâna sub mantie şi desprinse de la brâu sabia scurtă pe care o primise de la Vaelin. Poftim, rosti el întinzându-i mânerul. Nu mai am nevoie de ea.

— Păstreaz-o. Este un cadou de la mine. Trebuie să ai un suvenir din perioada cât ai fost soldat.

— Nu pot. Regele ţi-a dăruit-o ţie…

— Iar acum eu ţi-o dăruiesc ţie.

— Nu pot… N-ar trebui oferită unuia ca mine.

Văzând felul cum strângea mânerul şi tremurul degetelor sale, Vaelin îşi reaminti pelicula sângerie care-i acoperise tăişul când îl scoseseră de sub maldărul de cadavre de lângă poartă. *Chipul bătăliei este cel mai hâd când îl vezi prima dată.*

— Cui altuia mai bun s-o fi dat? întrebă el punând mâna pe spadă doar pentru a o împinge cu blândeţe. Aşaz-o pe perete când ajungi acasă. Las-o acolo. Eu n-o mai iau.

Băiatul păru gata să mai spună ceva, dar se abţinu şi strecură spada înapoi la brâu.

— Cum doreşti, milord.

— Vei scrie despre cele întâmplate? Merită un poem, nu crezi?

— Sunt convins că merită o sută, dar mă-ndoiesc că voi scrie măcar unul dintre ele. După ce mi-am recăpătat cunoştinţa, cuvintele nu par să-mi mai vină în minte ca până acum. Am încercat, am luat pana şi pergamentul, însă n-am inspiraţie.

— Durează o vreme până ce un om rănit redevine ce a fost înainte. Odihneşte-te şi hrăneşte-te bine. Sunt convins că talentul îţi va reveni.

— Aşa sper şi eu, surâse slab băiatul. Poate că-i voi scrie Lyrnei. Sunt sigur că pentru ea pot găsi nişte cuvinte.

Vaelin, care avea o mulţime de cuvinte personale pentru prinţesă, încuviinţă şi-şi îndreptă atenţia spre instrucţie, descărcându-şi furia bruscă asupra unui bărbat care ţinuse ciocanul de luptă prea sus în formaţia defensivă.

— Mai jos, idiotule! Cum poţi să spinteci un cal dacă stai cu arma-n văzduh? Sergent, o oră suplimentară de

instrucţie pentru omul ăsta!

Toate serile erau petrecute în tovărăşia lui Sherin. Stăteau împreună în Sala Lordului şi-şi povesteau întâmplările prin care trecuseră în ultimii ani. Vaelin descoperi că Sora călătorise mult mai mult decât el, vizitând Misiuni ale celui de-al Cincilea Ordin din toate cele patru Fiefuri ale Tărâmului, ba fusese chiar şi cu o corabie până la enclava din Ţinuturile de Miazănoapte, unde Lordul Turnului Vanos Al Myrna conducea în numele regelui.

— Un loc plin de viaţă, în ciuda gerului, spuse fata. Şi cămin pentru multe neamuri diferite. Majoritatea ţăranilor sunt, de fapt, exilaţi din sudul Imperiului alpiran. Oameni înalţi şi frumoşi, cu pielea neagră. Se pare că ei şi-au înfuriat împăratul şi de aceea au fost siliţi să fugă pe corăbii pentru a scăpa de exterminare şi au ajuns cu cincizeci de ani în urmă în Ţinuturile de Miazănoapte. Majoritatea Gărzii Lordului Turnului este formată din exilaţi, care au o reputaţie cumplită.

— I-am întâlnit o dată pe Lordul Turnului şi pe fiica lui. Nu cred că ea m-a plăcut prea mult.

— Faimoasa odraslă lonakă? Era absentă când am fost eu acolo, plecată în codri cu seordahii. Ei par s-o stimeze foarte mult, la fel şi pe tatăl ei. Este ceva legat de marea bătălie împotriva Hoardei de Gheaţă.

Vaelin îi povesti despre lunile pe care le petrecuse în Martishe şi-i împărtăşi amintirea dureroasă a morţii lui Al Hestian, simţindu-se laş şi mincinos pentru că trecu sub tăcere planul lui ucigaş.

— A fost un act de milostenie, îi zise ea prinzându-i mâna şi zărindu-i vinovăţia de pe chip. Ar fi fost împotriva Credinţei să-l fi lăsat să sufere.

— Am făcut multe în numele Credinţei.

Tânărul îşi privi pielea acoperită de cicatrice a mâinii, alături de netezimea albă a mâinii fetei. *Mâini de ucigaş şi mâini de tămăduitor. Pe Credinţă, de ce mi se pare ea atât de fierbinte*?

— Tot ce putem face noi, rosti Sherin, este să ne întrebăm dacă am săvârşit fapte rele în numele Credinţei. Tu ai făcut rele, Vaelin?

— Am ucis oameni pe care nu-i cunoşteam. Unii au fost criminali, alţii asasini, simple lepădături. Dar unii, ca fanaticii amăgiţi care au locuit aici, au fost oameni care aveau pur şi simplu altă credinţă. Oameni care mi-ar fi putut fi prieteni dacă ne-am fi întâlnit în alt timp sau loc.

— Cei care au locuit aici au fost ucigaşi. Ei au măcelărit o întreagă Misiune a Ordinului meu doar pentru a mă captura. Tu ai putea face vreodată acelaşi lucru?

Nu înţelege, îşi dădu Vaelin seama. *Nu vede ucigaşul din mine.*

— Nu, răspunse el şi, dintr-un motiv necunoscut, se simţi iarăşi ca un mincinos. Nu, n-aş putea.

Pe măsură ce zilele trecură, Vaelin începu să se legene în visul că regele şi Ordinul le-ar fi putut îngădui să rămână aici – o garnizoană permanentă în ţinuturile cumbraeline. El ar fi fost stăpânul cetăţuii, o amintire vie a preţului rebeliunii pentru orice fanatici cumbraelini. Sherin ar fi putut înfiinţa o Misiune care să se ocupe de bolnavii din locurile acestea aspre şi îndepărtate şi ei ar fi putut sluji Credinţa şi Tărâmul în izolare fericită, vreme de mulţi ani. Deşi recunoştea imposibilitatea visului, acesta îi dăinuia în minte, o speranţă luminoasă şi ispititoare, care sporea cu fiecare imagine înşelătoare. Caenis s-ar fi ocupat de biblioteca din cetăţuie şi ar fi înfiinţat o şcoală pentru copiii din zonă, învăţându-i literele şi adevărul Credinţei. Barkus ar fi avut în grijă fierăria, Nortah grajdurile, iar Dentos ar fi devenit Vânător-şef. El i-ar fi adus pe Scrijelit şi pe Frentis din Casa Ordinului pentru a li se alătura. Ştia că era o himeră, o minciună pe care şi-o spunea după fiecare seară petrecută în tovărăşia lui Sherin. Pentru că

nu dorea să se termine, pentru că voia ca tihna pe care o simţea în prezenţa ei să dureze cât de mult s-ar fi putut. Începu chiar să compună în minte o propunere oficială adresată Aspectului Arlyn, pe care o reformulă şi o şlefui, totuşi amână întruna momentul când i-ar fi cerut lui Caenis s-o scrie pentru el. Rostirea cu glas tare i-ar fi dezvăluit absurditatea, aşa că preferă visul.

Dimensiunea amăgirii sale deveni limpede în dimineaţa celei de-a noua zile. Vaelin se deşteptase devreme, inspectase sumar straja porţii şi făcea un tur al santinelelor de pe metereze înainte de a-şi lua micul dejun. Santinelele erau înfrigurate, însă destul de voioase, ceea ce-l făcuse să suspecteze că recurseseră la o duşcă sau două din Prietenul Fratelui în timpul serviciului. Se opri o clipă înainte să coboare în curtea interioară şi privi măreţia mohorâtă a peisajului. *Un loc neprietenos în care să slujeşti pentru tot restul vieţii. Dar liniştit, binecuvântat de liniştit.*

Mulţi ani după aceea avea să-şi reamintească limpede strălucirea soarelui dimineţii care scânteia albastru-argintiu pe zăpada proaspăt ninsă ce acoperea vârfurile munţilor din jur, seninul clar al cerului şi vântul tăios care-i biciuia faţa. N-avea să uite niciodată… momentul dinainte ca totul să se schimbe.

Tocmai se pregătea să se întoarcă şi să coboare, când privirea îi fu atrasă de drumul lung şi îngust care suia din vale; pe drumul acela un călăreţ galopa spre cetăţuie. Chiar şi de la depărtare putea zări norişorul strălucitor de aburi al răsuflării calului, care se străduia să urce panta abruptă. *Dentos,* înţelese el când călăreţul se apropie. *Dentos fără Nortah.*

Chipul lui Dentos era cenuşiu de oboseală când descălecă în curtea interioară; o vânătaie îi acoperea un obraz.

— Frate, îl salută el pe Vaelin cu glas încărcat de tristeţe şi oboseală, trebuie să-ţi vorbesc.

Se clătină puţin şi Vaelin întinse braţul ca să-l susţină.

— Ce este? întrebă el. Unde-i Nortah?

Dentos îi surâse fără veselie.

— Cred că la mulţi kilometri depărtare. Chipul i se înnegură şi coborî ochii, parcă temându-se să-i întâlnească pe ai lui Vaelin. Fratele nostru a-ncercat să-l ucidă pe Lordul Bătăliilor. Este un fugar, urmărit de jumătate din Straja Tărâmului.

— S-a dat o bătălie, povesti Dentos ţinând în palme un pahar cu lapte cald stropit cu rachiu. Stătea lângă focul din sala de mese; Vaelin îi chemase şi pe Barkus, şi pe Caenis să-i audă povestea, precum şi pe prinţul Malcius şi pe Sora Sherin, care-i aplicase un balsam pe vânătaie. Cumbraelinii strânseseră vreo cinci mii de oameni pentru a da piept cu Straja Tărâmului la Vadul Apei-verzi. Nu erau mulţi pentru a se opune unui duşman atât de numeros, dar bănuiesc că încercau să câştige timp pentru întărirea apărărilor cetăţii lor. Ar fi putut doborî mulţi inamici când au trecut râul, totuşi Lordul Bătăliilor era prea iscusit pentru ei. Şi-a adunat toată cavaleria pe malul de miazăzi pentru a le atrage atenţia şi a trimis jumătate din pedestrime să traverseze râul printr-un loc mai adânc din aval la prima oră a dimineţii. A pierdut cincizeci de oameni din cauza curentului iute, însă ceilalţi au trecut. Le-au căzut cumbraelinilor din flancul stâng, pe când abia scoteau săgeţile. Când eu şi Nortah am ajuns acolo, totul se terminase, locul arăta ca un abator şi râul era însângerat.

Dentos se opri să soarbă nişte lapte, cu chipul mai înnegurat decât îl văzuse Vaelin vreodată.

— Au capturat câteva sute de prizonieri, urmă el. L-am găsit pe Lordul Bătăliilor citindu-le sentinţa de condamnare la moarte. Nu cred c-a fost încântat să audă vestea pe care i-am adus-o.

— I-aţi dat ordinul semnat de rege? întrebă Malcius.

— Da, Alteţă. El a privit sigiliul, apoi ne-a chemat în cortul lui. După ce l-a citit, a vrut să ştie dacă

văzuserăm noi înşine trupul uzurpatorului, dacă moartea lui era sigură şi aşa mai departe. Nortah l-a asigurat în această privinţă, dar Lordul Bătăliilor l-a întrerupt. „Cuvintele fiului unui trădător nu-nseamnă pentru mine mai mult decât o baligă de porc”, i-a zis.

— Şi Nortah a vrut să-l ucidă pentru asta? întrebă Barkus.

Dentos clătină din cap.

— Nortah s-a înfuriat, desigur, şi arăta de parcă ar fi fost gata să-l omoare pe ticălos chiar acolo, dar n-a făcut-o. A scrâşnit din dinţi şi a replicat: „Eu nu sunt fiul nimănui, milord. Aţi primit porunca regelui că războiul acesta s-a terminat. Vă veţi supune ei?”

Dentos amuţi şi privi în depărtare.

— Frate, îl îndemnă Caenis, ce s-a-ntâmplat?

— Lordul Bătăliilor a spus că nu avea nevoie de sfaturi despre cum să-l slujească pe rege. Înainte de a porni cu Straja Tărâmului spre casă, trebuia să aplice justiţia asupra celor care ridicaseră arma împotriva Coroanei.

— Adică avea să continue executarea prizonierilor, spuse Vaelin.

Şi-l reaminti pe Nortah după întoarcerea din Martishe, disperarea obosită din ochii lui când bea ca să-şi amorţească durerea din inimă. *Le vom aduce Credinţa tuturor Tăgăduitorilor nenorociţi.*

— Da, oftă Dentos. Nortah i-a spus că nu putea. I-a spus că însemna să încalce porunca regelui. Lordul Bătăliilor a hohotit şi a răspuns că mesajul regelui nu conţinea nicio dispoziţie în privinţa lepădăturilor Tăgăduitoare care fuseseră capturate. I-a zis lui Nortah s-o şteargă, fiindcă altfel îl va trimite în Lumea de Dincolo lângă tatăl lui trădător, indiferent dacă era sau nu un Frate.

Vaelin închise ochii şi se sili să întrebe:

— Cât de rău a fost rănit Lordul Bătăliilor?

— Păi, răspunse Dentos, de-acum încolo va trebui să

se şteargă la fund cu mâna stângă.

— Pe Credinţă! icni Caenis.

— Ce rahat! zise Barkus.

— De ce nu l-a omorât? întrebă Vaelin.

— Fiindcă l-am oprit eu, răspunse Dentos. Am izbutit să-i stăpânesc următoarea lovitură. L-am implorat, l-am rugat să-şi predea spada. Nu cred nici măcar că m-a auzit. Nortah era cu minţile pierdute, am putut s-o văd în ochii lui, ca un câine turbat, disperat s-ajungă la Lordul Bătăliilor. Nemernicul era în genunchi şi se holba la ciotul care-i fusese mâna, se uita la sângele care ţâşnea. Eu şi Nortah ne-am bătut. Îşi frecă inconştient vânătaia de pe obraz. Eu am pierdut. Norocul Lordului Bătăliilor a fost că gărzile lui au intrat atrase de gălăgia aceea. Nortah a ucis doi şi i-a rănit pe ceilalţi. Mai mulţi au sosit în fuga mare. A mai ucis doi şi a alergat la calul lui. A izbutit să treacă prin toată tabăra Străjii Tărâmului; la urma urmelor, cine ar fi crezut că un Frate tocmai retezase mâna Lordului Bătăliilor? În zăpăceala care a urmat, am reuşit să scap. M-am gândit că n-o să fiu foarte popular, când se vor linişti lucrurile, aşa că am petrecut o zi ascuns în pădure, apoi am pornit către cetăţuie. Pe drum am auzit zvonuri despre Fratele nebun, pe urmele căruia pornise jumătate din Straja Tărâmului. Se spunea că ultima dată fusese văzut mergând spre apus.

— Ceea ce-nseamnă că, de fapt, ar putea merge absolut oriunde, comentă Barkus. Nu-l vor prinde niciodată.

— N-a fost un lucru bun, Frate, vorbi grav Malcius către Vaelin. Ordinul asigură protecţie tuturor Fraţilor săi, dar asta… Clătină din cap. Regele nu va putea face altceva decât să-l condamne la moarte.

— Atunci să sperăm că Fratele nostru îşi va găsi drumul iute către ţinuturi mai sigure, rosti Caenis. Este probabil cel mai bun călăreţ din Ordin şi foarte iscusit în sălbăticie. Va fi greu ca Straja Tărâmului să-l prindă…

— Nu va fi prins de Straja Tărâmului, zise Vaelin.

Se duse la masa pe care se afla spada lui şi o puse pe spinare, strânse curelele, după care îşi trase mantia peste umeri. Simţea cum îl urmăresc ochii lui Sherin, totuşi îi era imposibil să privească spre ea.

— Frate Caenis, rosti el, preia comanda regimentului. Vei trimite un mesager la Aspectul Arlyn, informându-l că am pornit în căutarea Fratelui Nortah, pentru a-l aduce înaintea justiţiei. Regimentul va aştepta aici ordinele regelui.

— Te duci după el? Barkus părea stupefiat. L-ai auzit pe prinţ. Dacă-l aduci înapoi, va fi spânzurat. Este Fratele nostru…

— Este un fugar în faţa justiţiei regelui şi o ruşine pentru Ordin. Şi mă-ndoiesc că-mi va acorda şansa de a-l aduce înapoi.

Se sili să o privească pe Sherin, căutând cuvinte de rămas-bun, dar nu găsi niciunul. Ochii ei străluceau şi tânărul îşi dădu seama că era gata să izbucnească în lacrimi. *Îmi pare rău*, ar fi dorit să-i spună, însă nu putu, fiindcă îl apăsa prea tare povara a ceea ce trebuia să facă.

— Oricum, întrebă Barkus, de ce crezi că tu l-ai putea găsi? Este de departe un călăreţ mai bun decât tine şi se descurcă mai bine şi în sălbăticie.

Nu are un cântec al sângelui care să-l poată călăuzi. Cântecul acela pornise din clipa în care Dentos începuse să povestească, un ton monoton care se însufleţea ori de câte ori gândurile lui Vaelin se întorceau spre miazănoapte.

— O să-l găsesc.

Se întoarse către Malcius şi se înclină scurt.

— Îngăduiţi-mi să mă retrag, Alteţă.

— Doar nu mergi singur? întrebă prinţul.

— Mă tem că trebuie să insist în privinţa aceasta.

Îşi privi pe rând Fraţii – Barkus era furios, Caenis derutat, Dentos trist – şi se întrebă dacă ei îl vor ierta

vreodată.

— Aveţi grijă de oameni, rosti el şi ieşi din sală.

CAPITOLUL 7

Cetatea renfaelină Cardurin fusese clădită la poalele munţilor din miazănoapte. Apropiindu-se de zidurile ei cu Scuipă-rău păşind fără grabă, Vaelin rămase surprins de complexitatea construcţiei: toate străzile pavate cu bolovani suiau în serpentine ce păreau tot mai pieptişe şi mai strânse. De ambele părţi se ridicau clădiri înalte şi prismatice din gresie, încununate de acoperişuri cu ţigle din lut. Cetatea era un tot interconectat, cvartalele fiind legate între ele prin pasarele, arcuri înalte ce se curbau elegant între ziduri. Avea impresia că privea un codru din piatră.

Un lăncier care-l salută cu respect îi făcu semn să treacă prin poartă. Ordinul fusese întotdeauna privit cu stimă în Renfael, o consideraţie care rămăsese nediminuată în ciuda războaielor unificării, când Aspectele luaseră partea regelui. Oamenii de pe străzile de după poartă îi aruncau priviri curioase, dar nici nu se holbau, nici nu-l arătau cu degetul, ceea ce detesta pe străzile din Varinshold.

Îl lăsă pe Scuipă-rău lângă poartă cu un grăjdar care-i dădu indicaţii cum să ajungă la Misiunea celui de-al Şaselea Ordin.

— E niţel de urcat, Frate, spuse bărbatul luând frâul lui Scuipă-rău şi întinzându-se să-l mângâie pe nas.

— Nu! exclamă Vaelin şi-i opri brusc mâna, astfel că dinţii armăsarului pocniră în gol. Este iritabil şi am străbătut cale lungă în astea două săptămâni.

— Aha. Grăjdarul se trase puţin îndărăt şi rânji la Vaelin. Fac prinsoare că eşti singurul de care ascultă, aşa-i?

— Să ştii că mă muşcă şi pe mine.

Casa Misiunii celui de-al Şaselea Ordin se afla aproape de vârful cetăţii şi grăjdarul nu exagerase în privinţa urcuşului, astfel că Vaelin simţi că-l dureau

binişor picioarele când ajunse să tragă de clopoţelul suspendat lângă uşă. Fratele care deschise era lat în spate şi avea o barbă bogată; ochi albaştri şireţi priveau de sub sprâncenele stufoase.

— Fratele Vaelin? întrebă el.

Vaelin se încruntă surprins.

— Sunt aşteptat?

— Acum două zile a sosit un călăreţ din capitală. Aspectul a fost informat în legătură cu misiunea ta şi mi-a poruncit să te ajut în tot ce vei cere, dacă vei ajunge aici. Mă aştept ca misive similare să fi fost trimise la Misiuni din tot Tărâmul. Nefericită întâmplare! Se trase într-o parte. Intră, te rog, trebuie să fii flămând.

Vaelin fu condus printr-un coridor slab luminat, apoi urcă un palier de trepte, după aceea încă unul.

— Eu sunt Fratele-comandant Artin, se prezentă bărbosul în timp ce urcau. Îmi pare rău în privinţa scărilor. Renfaelinii numesc Cardurinul „cetatea scărilor nenumărate”.

— Pot să întreb de ce nu aveţi străji la poartă, Frate?

— Nu-i nevoie. Asta-i cetatea cea mai sigură în care am fost vreodată. Nu există nici tâlhari prin sălbăticia din jur, fiindcă nu i-ar accepta lonakii.

— Dar lonakii în sine nu constituie un pericol?

— Ei nu vin niciodată aici. Se pare că nu le place duhoarea cetăţii: mirosul urât înseamnă ghinion. Când întreprind raiduri, lonakii atacă aşezările mai mici din apropierea hotarelor. La fiecare doi ani, o Căpetenie-de-război mobilizează câteva mii de oameni care ar fi îndeajuns pentru un atac la scară mare, dar se apropie rareori de zidurile cetăţii. Lonakii nu sunt atraşi de arta asediului.

Vaelin ajunse într-o încăpere mare, care slujea ca sală de mese a Misiunii, şi mâncă o farfurie cu tocană pe care Artin i-o aduse din bucătărie. După aceea, Fratele-comandant întinse o hartă mare pe masă.

— Efortul cel mai recent al Fraţilor din al Treilea

Ordin care întocmesc hărţi, explică el. O reprezentare detaliată a hotarelor. Aici, arătă simbolul unei cetăţi înconjurate de ziduri, este Cardurin. Mergând drept spre miazănoapte, vei ajunge la Trecătoarea Skellan, fortificată şi permanent apărată de trei companii de Fraţi. O barieră cu adevărat de netrecut pentru orice fugar. Lonakii au renunţat s-o mai atace de câteva decenii.

— Şi cum coboară ei spre miazăzi? întrebă Vaelin.

— Prin dealurile de la poalele munţilor din apus şi răsărit. Este un drum lung şi-i face vulnerabili la urmărire, însă n-au de ales dacă vor să continue raidurile. De ce eşti sigur că Fratele tău va pătrunde în ţinuturile lonakilor?

Nu mai este Fratele meu, vru Vaelin să replice, totuşi se abţinu. De câte ori se gândea la Nortah, simţea o furie profundă şi n-ar fi fost bine s-o exprime în cuvinte.

— Nu există şi o cale sigură de acces? îl întrebă pe Fratele-comandant, evitând să-i răspundă el însuşi. O cale prin care un bărbat care călătoreşte singur să nu fie văzut?

Artin clătină din cap.

— Lonakii ştiu când ne aventurăm în ţinuturile lor: pentru ei, nu contează câtuşi de puţin dacă-i un singur om în toiul iernii sau o companie de Fraţi în miezul verii. Ei ştiu întotdeauna. Bănuiesc că-i ceva legat de Beznă în privinţa asta. Nu uita, dacă-l urmăreşti acolo, mai devreme sau mai târziu te vei întâlni cu ei.

Vaelin cercetă harta, de la masa solidă de piscuri zimţate ce formau munţii din miazănoapte şi inima ţinutului lonakilor până la Trecătoarea Skellan, fortificată cu un veac în urmă, când Lordul Renfaelului decisese că lonakii erau o ameninţare reală, nu doar o pacoste continuă. Cântecul sângelui crescu prin el când îşi întoarse atenţia către dealurile de la poalele munţilor din apus. Degetul lui poposi pe un simbol mic şi nefamiliar de pe hartă.

— Ce-i asta?

— Cetatea Prăbuşită? El nu va merge acolo. Nici lonakii nu se duc acolo.

— De ce?

— Este un loc rău. Numai ruine şi piatră goală. Eu l-am văzut doar din depărtare şi m-a înfiorat. Ceva din aer… Clătină din cap. L-am simţit pur şi simplu ca pe un loc rău. Lonakii îl numesc *Maars Nir-Uhlin Sol,* „Locul sufletelor furate”, şi au o mulţime de poveşti despre oameni care s-au dus acolo şi n-au mai fost văzuţi niciodată. Acum un an, un grup de Fraţi din al Patrulea Ordin au trecut pe aici în căutarea unor Tăgăduitori care fugiseră spre miazănoapte. Asta se întâmpla după numirea noului lor Aspect şi după refuzul Ordinului nostru de a-i mai ajuta în vânătoarea Tăgăduitorilor. Ei au insistat să meargă la Cetatea Prăbuşită, susţinând că aveau informaţii sigure, deşi n-au vrut să spună de la cine le primiseră. Au fost surzi la avertismentele mele. „Slujitorii Credinţei nu trebuie să se teamă de superstiţiile sălbaticilor”, au spus ei. N-am mai găsit decât pe unul dintre ei, mai precis o parte din el, îngheţat bocnă în zăpadă, după trei luni. Ceva îl atacase. Ceva flămând.

— Poate că s-au rătăcit şi au murit îngheţaţi. Un lup sau un urs poate să fi dat peste leş.

— Chipul omului aceluia încremenise într-un răcnet. N-am mai văzut în viaţa mea o asemenea expresie pe faţa vreunui om, fie el mort sau în viaţă. Fusese mâncat de viu de ceva mai mare şi mult mai rău decât orice lup. Iar urşii nu lasă asemenea urme.

Vaelin reveni către hartă.

— În câte zile pot ajunge la Cetatea Prăbuşită?

Ochii şireţi ai lui Artin îl priviră cu atenţie.

— Chiar crezi că el este acolo?

Ştiu că este acolo.

— În câte zile?

— În trei, dacă tragi tare. Voi trimite o pasăre la zid,

să cer un grup care să te însoţească. S-ar putea să dureze câteva zile. Te poţi odihni aici…

— Voi călători singur şi voi pleca mâine-dimineaţă.

— Singur în ţinuturile lonakilor? Frate, dacă aş spune că nu-i o decizie înţeleaptă, aş bagateliza mult lucrurile.

— Scrisoarea Aspectului conţinea vreo prevedere împotriva călătoriei mele de unul singur?

— Nu. Cerea doar să-ţi oferim orice ajutor.

— Prea bine atunci. Vaelin se ridică de la masă şi-l bătu cu palma pe Artin pe umăr. Un somn bun la noapte, provizii pentru călătorie şi m-ai ajutat în toate privinţele.

— Dacă vei intra singur acolo, vei muri, anunţă sec Artin.

— Atunci să sperăm că-mi voi încheia misiunea înainte să intru.

Dealurile de la poalele munţilor de apus erau stâncoase şi sterpe, întrerupte de nenumărate vâlcele prin care Vaelin era silit să înainteze spre miazănoapte. Iarna se apropia şi o ploaie rece şi pătrunzătoare mătura dealurile cu regularitate deprimantă. Scuipă-rău era mai iritabil ca niciodată, scuturând din cap şi fornăind de fiecare dată când era încălecat, iar dispoziţia i-o mai îmbunau doar zaharicalele cu care tânărul se aprovizionase din magaziile Misiunii. În prima zi Vaelin parcurse douăzeci şi cinci de kilometri şi poposi sub o streaşină din piatră, unde se înveli strâns în mantie şi se împotrivi imboldului de a ignora avertismentul încruntat al Fratelui Artin împotriva aprinderii de focuri. Când sosi, somnul fu agitat şi tulburat de vise pe care abia şi le putu reaminti când se deşteptă în lumina plumburie a zorilor. Cântecul sângelui era mai slab acum, totuşi clar, conducându-l către Cetatea Prăbuşită unde ştia că aştepta Nortah.

Nortah… Mânia reveni, aprigă şi implacabilă. *Cum putuse să facă aşa ceva? CUM PUTUSE?* Mânia aceea sporise din clipa când Dentos povestise cele petrecute,

din clipa când înţelesese, dezgustat, că va trebui să-şi vâneze şi să-şi ucidă Fratele. Era incapabil să simtă mare regret pentru mâna retezată a Lordului Bătăliilor Al Hestian, fiindcă nu putea compătimi un om care intenţiona să-şi descarce durerea asupra unor captivi neajutoraţi. Dar Nortah... *Va lupta*, ştia el cu o certitudine îngrozitoare. *Va lupta şi eu îl voi omorî.*

Înghiţi câteva felii de pastramă uscată şi porni prin bura uşoară de ploaie a dimineţii, conducându-l pe Scuipă-rău de hăţuri când terenul era prea pietros pentru călărit. Parcursese doar câţiva kilometri, când îl atacă lonakul.

Băiatul sări de pe stâncile de deasupra, etalând o acrobaţie impresionantă, execută o tumbă în aer şi ateriză graţios în faţa lui Vaelin, cu o ghioagă într-o mână şi un cuţit cu lamă lungă şi curbată în mâna cealaltă. Era gol de la brâu în sus şi subţire ca un ogar. Vaelin bănui că avea între paisprezece şi şaisprezece ani. Ţeasta îi era rasă şi un tatuaj complicat se vedea deasupra urechii stângi. Faţa alungită şi netedă se încordă în aşteptarea luptei şi rosti o provocare într-un grai aspru pe care Vaelin nu-l mai auzise până atunci.

— Îmi pare rău, zise el, dar nu-ţi cunosc limba.

Fără îndoială, băiatul lonak îi consideră cuvintele fie ca o insultă, fie ca o acceptare a provocării, deoarece atacă imediat, sărind în aer, cu ghioaga deasupra capului şi cuţitul ţinut înapoi, gata să fie azvârlit într-o spintecare. Era un asalt îndelung exersat şi efectuat cu precizie elegantă. Vaelin păşi în lături, eschivând lovitura de ghioagă, prinse în mijlocul mişcării braţul în care ţinea cuţitul şi-l ameţi pe băiat printr-o lovitură cu podul palmei în tâmplă.

Duse apoi iute mâna la spadă şi privi în jur după alţi inamici, cercetând cu ochii stâncile înconjurătoare. *Unde este unul, sunt mai mulţi*, îl prevenise Artin. *Întotdeauna sunt mai mulţi.* Nu văzu nimic, niciun zgomot sau miros în vânt, nimic care să tulbure răpăitul

slab al ploii pe piatră. Nici Scuipă-rău nu simţea ceva, deoarece începu să adulmece curios încălţările din piele ale băiatului care zăcea fără cunoştinţă.

Vaelin îl trase pe lonak într-o parte, ferindu-se în mod reflex de o lovitură de copită, şi se ghemui să-l cerceteze. Răsufla regulat şi nu se vedea sânge curgându-i din urechi sau nas. Îl aşeză în capul oaselor, ca nu se înece cu propria limbă şi porni cu Scuipă-rău mai departe.

După încă un ceas de mers, vâlcelele lăsară loc Nicovalei de Piatră, aşa cum o denumise Fratele Artin. Era peisajul cel mai ciudat şi mai nefamiliar pe care-l văzuse vreodată, o întindere de stâncă în majoritate stearpă, presărată de adâncituri mici, în care se strângea apa de ploaie, şi de steiuri ce se ridicau de pe suprafaţa vălurită aidoma unor uriaşe ciuperci deformate. Nu putea decât să se minuneze în faţa naturii care creease decorul acela. Cumbraelinii susţineau că zeul lor făurise printr-o clipire din ochi pământul şi toate ce-l acopereau, dar, văzând acum făgaşele săpate de vreme şi stanele de piatră care se înălţau aidoma unor trunchiuri, Vaelin ştiu că locul acela avusese nevoie de multe veacuri ca să capete ciudăţenia aceea profundă.

Încălecă din nou şi merse la pas către miazănoapte, străbătând alţi cincisprezece kilometri până la căderea nopţii. Poposi la adăpostul steiului celui mai înalt pe care-l zări şi-şi strânse din nou mantia în jurul trupului, căutând somnul. Pleoapele îi coborau grele, când băiatul lonak atacă din nou.

Băiatul răcnea în graiul lui de neînţeles când Vaelin îi trecu funia peste piept; mâinile îi erau deja legate la spate. O vânătaie i se întinsese pe tâmplă şi alta i se forma sub nas, acolo unde încheieturile degetelor tânărului găsiseră terminaţiile nervoase care-l trimiseseră iarăşi în lumea viselor.

— *Nisha ulniss ne Serantim!* urlă băiatul la Vaelin şi chipul lui învineţit era încordat de furie. *Herin! Garnin!*

— Mai tacă-ţi gura, rosti Vaelin obosit şi-i îndesă o cârpă în gură drept căluş.

Îl lăsă zbătându-se în legături şi-l conduse pe Scuipă-rău mai departe, păşind precaut în întuneric, deşi lumina lunii pe jumătate plină era suficientă pentru a-şi croi drum fără probleme. Merse până nu mai auzi zbieretele înăbuşite ale băiatului, iar când îşi găsi adăpost lângă un bolovan mare, se întinse şi adormi pe loc.

În ziua următoare întrezări pentru prima oară soarele, ale cărui raze intermitente străpungeau norii şi ajungeau pe piatra îngheţată a Nicovalei, proiectând umbrele uriaşe ale steiurilor, ale căror suprafeţe tocite de vreme păreau că scânteiază. *Minunat*, gândi Vaelin regretând că nu venise aici cu altă misiune. Inima lui împovărată părea să-i interzică să se bucure de lucrurile cele mai simple.

Nicovala se întindea pe alţi opt kilometri, lăsând loc până la urmă unei succesiuni de dealuri scunde şi presărate cu pinii chirciţi care păreau să abunde în miazănoapte. De îndată ce copitele sale atinseră iarba, Scuipă-rău porni la galop, deşi nu fusese îndemnat, fornăind de uşurare fiindcă scăpase de piatra dură a Nicovalei. Vaelin îi dădu frâu liber, lăsându-l să gonească. Era o noutate să simtă bucuria lui Scuipă-rău, care de obicei era morocănos, dar care gonea acum în sus şi în jos pe dealuri, azvârlind în urmă pământ de sub copite. Spre seară, ajunse să vadă platoul întins pe care se ivea Cetatea Prăbuşită. Vaelin îşi găsi un loc potrivit de popas pe coama ultimului deal, de unde vedea bine căile de acces şi era în acelaşi timp adăpostit de un pâlc de pini.

Îl legă pe Scuipă-rău de o ramură joasă şi strânse lemne, pe care le aranjă în interiorul unui cerc de pietre,

adăugând aşchii şi bucăţele din coajă de pin, ca să aprindă focul. Ciocni cremenea şi suflă uşor în flăcăruie până se înteţi, apoi se aşeză cu picioarele încrucişate, cu spada tot în spinare, cu arcul la îndemână şi o săgeată înstrunată, aşteptând. Încă de la începutul serii simţise că era urmărit, aşa că nu mai avea rost să respecte avertismentul lui Artin în legătură cu aprinderea focului.

Noaptea sosi iute, iar cerul înnorat făcea ca întunericul să fie dens şi impenetrabil dincolo de lumina flăcărilor. Abia după un ceas zgomotul slab de copite pe pământ anunţă apropierea unui musafir. Bărbatul care pătrunse în locul de popas era înalt de cel puţin doi metri, avea umeri laţi şi braţe groase şi musculoase, iar pieptul acoperit de o vestă din piele de urs care-i ajungea până la brâu, unde atârnau o ghioagă şi o secure cu lamă de oţel. Purta pantaloni din piele de căprioară şi cizme tot din piele. La fel ca băiatul care-l atacase mai devreme pe Vaelin, avea ţeasta rasă şi tatuată cu un desen complicat, ca un labirint, care-i înconjura capul de la o tâmplă la cealaltă. Alte tatuaje îi acopereau braţele, vârtejuri ciudate şi forme ca de cârlige, care se întindeau de la umăr până la încheietură. Chipul îi era prelung şi ascuţit, astfel că era greu să-i precizeze vârsta, însă ochii, negri şi ostili sub fruntea brăzdată de cute, vorbeau despre mulţi ani şi, dacă Vaelin putea aprecia corect, despre multe bătălii. Conducea de frâu un ponei robust, care purta pe spinare ceva legat cu funii, care se zbătea şi gemea.

Lonakul scoase ghioaga şi securea de la brâu cu o mişcare iute şi iscusită, pe care Vaelin aproape că n-o văzu. Îl privi răsucindu-şi armele expert câteva secunde, auzi şuieratul lor prin aer, simţi curentul lăsat în urmă şi se împotrivi imboldului de a-şi trage spada. Ochii celuilalt nu-l părăsiră nicio clipă, studiindu-l, calculând. După încă un moment mormăi aparent satisfăcut şi lăsă ambele arme pe pământ, lângă foc. După aceea se retrase un pas şi ridică mâinile, fără ca expresia feţei să-

i fie mai puţin ostilă.

Vaelin scoase spada de la spate şi o aşeză pe pământ în faţa lui, apoi ridică, de asemenea, braţele. Lonakul mormăi din nou şi se duse la ponei, îl trase pe băiatul legat pe spinarea animalului şi-l azvârli fără ceremonie lângă foc.

— Ăsta-i al tău, i se adresă lui Vaelin cu un accent puternic, dar perfect inteligibil.

Vaelin se uită la băiat, care avea în gură un căluş legat cu o cureluşă din piele; ochii îi erau stinşi de oboseală.

— Nu-l vreau, răspunse el.

Bărbatul uriaş îl privi în tăcere o clipă, după care trecu de cealaltă parte a focului şi-şi răşchiră degetele spre căldura sa.

— La poporul meu, când un om vine în pace la focul tău se obişnuieşte să-i dai carne şi să-i astâmperi setea.

Vaelin se întinse către coburi şi scoase pastramă uscată şi un burduf cu apă, pe care le aruncă lonakului peste foc. Bărbatul scoase un cuţitaş din cizmă şi tăie o felie de carne, pe care o mestecă şi o înghiţi iute. După ce bău însă din burduf, se strâmbă şi scuipă pe jos.

— Unde-i vinul pe care *Merim Her* îl iubeşte atât de mult? întrebă el.

— Eu beau rareori vin. Vaelin îl privi din nou pe băiat. Nu-i dai şi lui să mănânce?

— Tu alegi dacă el trebuie să mănânce sau nu. Îţi aparţine.

— Pentru că l-am învins?

— Dacă învingi un bărbat şi nu catadicseşti să-l omori, îţi aparţine.

— Şi dacă nu-l iau?

— Va zăcea aici până va muri de foame sau până vor veni să-l sfâşie fiarele.

— Aş putea să-i tai legăturile şi să-l las în libertate.

Lonakul râse aspru.

— Pentru el nu mai există libertate. El este *varnish*,

învins, distrus, nepreţuind pentru poporul meu nici cât un rahat de câine. Privirea lui îl aţintea acum pe băiat sfredelitor, implacabil, încruntat. O pedeapsă potrivită pentru oricine care încalcă cuvântul *Ei,* care îngăduie ca propria mândrie necuvenită să-l orbească în ceea ce priveşte respectul. Taie-i legăturile şi va rătăci fără arme şi fără prieteni; poporul meu îl va ocoli şi el nu va găsi adăpost.

Privirea îi reveni asupra lui Vaelin, care desluşi dincolo de furie un licăr slab şi ascuns, trădat de încordarea maxilarului şi de buzele strânse. *Îngrijorare. Se teme pentru băiat.*

— Dacă-i al meu, spuse Vaelin, atunci pot face cu el orice doresc?

Ochii lonakului reveniră pentru o clipă la băiat. După aceea încuviinţă în tăcere.

— Atunci ţi-l dăruiesc ţie. Ca mulţumire fiindcă mi-ai îngăduit să-ţi traversez ţinuturile.

Faţa lonakului rămase impasibilă, însă Vaelin îi zări uşurarea din ochi.

— Voi, *Merim Her,* sunteţi moi, pufni el. Slabi şi fricoşi. Numai numărul vostru vă dă putere şi asta nu va dura de-a pururi. Într-o bună zi vă vom împinge îndărăt până la mare şi valurile se vor înroşi de sângele vostru. Se ridică şi se duse la băiat, căruia îi reteză legăturile cu cuţitul din cizmă. O să-ţi iau darul inutil, fiindcă n-ai altceva de oferit.

— Cu plăcere.

Eliberat de frânghii, băiatul era moale, atârnând inert când lonakul îl ridică în picioare, apoi începu să scâncească după ce bărbatul voinic îl trezi, pălmuindu-l şi suduindu-l copios în graiul lui. După ce îşi recăpătă cunoştinţa, băiatul se uită la Vaelin şi aceeaşi ură şi patimă de sânge îi colorară trăsăturile. Se încordă din tot trupul, pregătindu-se pentru alt atac. Tatăl îl pocni brutal cu dosul palmei peste faţă, plesnindu-i buza, după care îl împinse către poneiul ce aştepta, îl sui pe el şi

arătă încruntat spre vale. Băiatul îi mai azvârli lui Vaelin o ultimă căutătură de animozitate făţişă, apoi pieri în beznă.

Lonakul reveni la foc, întinse mâna către pastrama uscată şi continuă să mănânce cu chip sever.

— Un tată bun suferă mult pentru fiul său, observă Vaelin.

Ochii lonakului scânteiară spre el şi ostilitatea sclipi din nou.

— Să nu crezi că am vreo datorie faţă de tine. Să nu crezi că ţi-ai câştigat trecerea prin ţinuturile noastre cu viaţa fiului meu. Trăieşti doar pentru că vrea *Ea.*

— „Ea”?

Lonakul scutură dezgustat din cap.

— Luptaţi împotriva noastră de veacuri, totuşi nu ştiţi nimic despre noi. *Ea* este călăuza şi protectoarea noastră. *Ea* este înţelepciunea şi sufletul nostru. *Ea* ne conduce şi ne slujeşte.

Vaelin îşi reaminti întâlnirea din vis cu Nersus Sil Nin din Codrul Martishe. Ce spusese despre lonaki? *Ar fi trebuit să fi ştiut că Marea Preoteasă* va *găsi o cale.*

— Marea Preoteasă. Ea vă conduce?

— Marea Preoteasă, repetă lonakul cuvintele ca şi cum ar fi gustat un aliment nefamiliar. Un nume la fel de bun ca oricare altul. Limba voastră bastardă nu se potriveşte uşor cu ale noastre căi.

— Tu vorbeşti foarte bine limba mea bastardă. Unde ai învăţat-o?

Lonakul strânse din umeri.

— În raidurile noastre, luăm captivi, deşi nu ne sunt de prea mare folos. Bărbaţii sunt prea slabi ca să muncească în mine mai mult de un anotimp, iar femeile nasc copii bolnăvicioşi. Odată însă am luat un bărbat în mantie cenuşie care-şi spunea Fratele Kellin. El putea tămădui şi putea învăţa. În timp, a ajuns să ne vorbească graiul ca şi cum ar fi fost al lui, aşa că i-am cerut să mă înveţe graiul său.

— Unde este acum?

— S-a îmbolnăvit iarna trecută. Era bătrân şi l-am lăsat afară în zăpadă.

Vaelin începea să înţeleagă de ce lonakii erau atât de dispreţuiţi peste tot.

— Aşadar, Marea Preoteasă v-a spus să mă lăsaţi să trec?

— Am primit vorbă de la Munte. Un *Merim Her* va sosi singur pe ţinuturile noastre, războinicul lor cel mai de seamă, care caută sângele fratelui său. Nu i se va face niciun rău.

Sângele fratelui său… Se pare că Marea Preoteasă vede multe.

— De ce?

— *Ea* nu explică. Vorbele de la Munte nu sunt puse sub semnul întrebării.

— Totuşi, fiul tău a-ncercat să mă omoare.

— Băieţii caută să-şi facă renume prin isprăvi neîngăduite. El a visat să te înfrângă şi să câştige glorie; spada cea mai ascuţită din *Merim Her* răpusă de cuţitul lui. Cum de i-am putut mânia pe zei într-atât, încât să-mi dăruiască un fiu netot? Hârâi o flegmă şi scuipă în foc, apoi ridică ochii la Vaelin. De ce i-ai cruţat viaţa?

— Nu era nevoie să-l omor. A omorî fără să fie nevoie este împotriva Credinţei.

— Fratele Kellin vorbea adesea despre credinţa voastră, minciuni nesfârşite. Cum poate un om să aibă o credinţă, dar nu şi un zeu care să-l pedepsească dacă o încalcă?

— Un zeu este o minciună şi un om nu poate fi pedepsit de o minciună.

Lonakul mestecă pastramă şi clătină din cap, oarecum cu părere de rău.

— Eu am auzit glasul zeului focului Nishak, adânc în beznele de sub muntele fumegător. În el nu exista nicio minciună.

Zeul focului? Fără îndoială, bărbatul confundase

ecourile vreunei caverne cu glasul unuia dintre zeii săi.

— Ce ţi-a spus?

— Multe. Nimic însă pentru urechile tale, *Merim Her.* Îi aruncă pastrama şi burduful de apă înapoi. Aduce ghinion ca un om să caute moartea fratelui său. De ce o faci?

Vaelin fii ispitit să ignore întrebarea şi să tacă până ce lonakul avea să plece; părea că nu mai aveau despre ce vorbi şi cu certitudine el nu era încântat de tovărăşia sa, totuşi ceva îl împinse să-şi exprime sentimentele care-l chinuiau. *E mai uşor să te descarci faţă de un străin.*

— Nu-mi este frate de sânge, ci de Credinţă. Suntem din acelaşi Ordin şi el a comis o mare fărădelege.

— De aceea îl vei ucide?

— Va trebui s-o fac. El nu-mi va îngădui să-l duc înapoi ca să fie supus judecăţii. Marea Preoteasă ţi-a spus să-l laşi şi pe el să treacă?

Lonakul încuviinţă din cap.

— Păr-bălai a trecut acum şapte zile, îndreptându-se către *Maars Nir-Uhlin Sol.* Intenţionezi să-l urmezi acolo?

— Trebuie.

— Atunci probabil că te va aştepta un leş cu păr bălai. În ruinele acelea nu există decât moarte.

— Am auzit. Ştii ce anume aduce moartea în Cetatea Prăbuşită?

Chipul lonakului se strâmbă iritat. În mod limpede, teama era un subiect sensibil.

— Poporul nostru nu merge acolo. N-a mai fost de cinci ierni şi locul acela nu ne plăcea nici înainte, fiindcă în văzduh este o greutate care te apasă pe suflet. Apoi au început să apară trupurile. Vânători şi războinici cu experienţă, sfârtecaţi şi spintecaţi de ceva nevăzut, cu chipurile încremenite de spaimă. Este ruşinos să fii ucis de o fiară, chiar dacă-i vrăjită. Ridică ochii spre Vaelin. Dacă te duci acolo, vei muri la fel ca Fratele tău.

— Fratele meu n-a murit.

O ştia, o simţea în nota constantă a cântecului sângelui. Nortah era încă viu. Îl aştepta.

Pe neaşteptate, lonakul se întinse după armele lui şi se ridică în picioare, fixându-l pe Vaelin cu o privire ostilă.

— Am vorbit destul, *Merim Her.* Nu mă voi mai mânji în prezenţa ta.

— Vaelin Al Sorna, rosti Vaelin.

Lonakul miji ochii suspicios.

— Poftim?

— Acesta este numele meu. Tu ai un nume?

Lonakul îl privi mult timp în tăcere şi ostilitatea îi dispăru din ochi. În cele din urmă, clătină din cap.

— Numele tău nu este acesta.

După care dispăru fără sunet în întunericul dinapoia focului.

Turnul trebuie să fi fost mai înalt de şaptezeci de metri şi Vaelin nu putea decât să-şi imagineze cât de impresionant arătase cândva: o săgeată de marmură roşie şi granit sur, îndreptată spre cer. Acum era un drum crăpat şi întrerupt de pietre presărate de buruieni care-l ducea către inima Cetăţii Prăbuşite. Privind mai atent, observă că sfărâmăturile erau împodobite cu basoreliefuri fine ce reprezentau fiare şi oameni goi care se zbenguiau. Frizele din piatră ce decorau clădirile mai vechi din Varinshold aveau toate un caracter marţial – războinici care luptau în bătălii uitate, folosind arme străvechi –, însă aici nu erau bătălii; sculpturile păreau vesele, adesea carnale, dar niciodată violente.

Soarele dimineţii răsărise înapoia unor nori groşi ce aduceau fulgi de nea spulberaţi de vântul permanent, despre care Vaelin ştia că va spori în intensitate odată cu trecerea zilei. Tânărul îşi strânse mantia împotriva frigului şi-l îndemnă pe Scuipă-rău să continue drumul. Deşi era mai puţin iritat decât de obicei, calul avea o încordare pe care nu i-o mai simţise până atunci, lărgise

mult ochii şi fornăia nervos la cele mai mici sunete. Cetatea era de vină, Vaelin o ştia. Lonakul şi Fratele Artin nu exageraseră în privinţa senzaţiei de apăsare din văzduh. Aceasta creştea pe măsură ce el se apropia de conturul zdrenţuit al ruinelor din faţă, o durere surdă care i se acumula în ceafă. Şi cântecul sângelui era diferit, mai puţin constant ca ton, mai insistent în privinţa avertizării.

Îl îndreptă pe Scuipă-rău spre o arcadă centrală din apropierea locului unde părea să fi fost baza turnului căzut. Făcuseră doar câţiva paşi, când Scuipă-rău începu să tremure, ochii i se dilatară încă şi mai mult, după care se cabră şi începu să rotească alarmat capul.

— Uşurel!

Vaelin încercă să-l calmeze, bătându-l cu palma pe gât, dar calul nu mai putea fi stăpânit; necheză ascuţit şi se cabră din nou, azvârlindu-l pe Vaelin din şa, apoi se îndepărtă în galop, înainte ca tânărul să fi avut timp să-l prindă de hăţ.

— Înapoi, gloaba naibii! răcni el, însă nu-i răspunse decât tropotul îndepărtat al copitelor. Ar fi trebuit să-ţi fi tăiat beregata de mult.

— Nu te mişca, Frate.

Nortah stătea sub arcada parţial năruită. Părul lui blond era mai lung, ajungându-i aproape de umeri, iar pe obraji i se vedeau începuturile unei bărbi de flăcău. Nu mai purta veşmintele Fraţilor, ci pantaloni şi vestă din piele de căprioară. Cu excepţia cuţitului de vânătoare de la brâu, era neînarmat. Vaelin se aşteptase la sfidare, alături de obişnuita lui ironie dispreţuitoare, şi de aceea îl surprinse expresia de îngrijorare gravă de pe faţa lui.

— Frate, i se adresă el oficial, Aspectul Arlyn îţi porunceşte să te întorci de îndată…

Nortah abia părea să-l audă; se apropia cu mâinile ridicate şi Vaelin observă că ochii îi erau aţintiţi puţin în lateral, concentraţi pe ceva dinapoia lui…

Se răsuci şi spada îi ieşi din teacă precum o ceaţă.

— NU!

Strigătul lui Nortah sosi prea târziu; ceva uriaş şi incredibil de puternic îl izbi pe Vaelin dintr-o parte, şocul îi azvârli spada din mână la trei metri depărtare şi plămânii îi fură goliţi de aer.

Bâjbâi după pumnalul din cizmă şi trase adânc aer în piept, străduindu-se să ignore durerea ascuţită care-l anunţa că-şi rupsese cel puţin o coastă. Se ridică în picioare, urlând de durere şi se prăbuşi imediat când un talaz de greaţă îi înceţoşă vederea şi-i smuci pământul de sub picioare. *Nu-i doar o coastă ruptă.* Se căzni, agitând orbeşte pumnalul, încercând să se ridice, şi-l zări pe Nortah chiar lângă el. Se lăsă pe spate, aşteptându-se la un atac, şi schimbă priza pentru a para o împunsătură…

Nortah era cu spatele la el şi ridicase braţele deasupra capului, agitându-le de zor.

— NU! Nu! Lasă-l în pace!

Se auzi un zgomot ca un mârâit amestecat cu un mormăit. Nu era totuşi un sunet pe care să-l scoată vreodată un câine.

Vaelin văzuse pisici sălbatice în Urlish şi Martishe, dar fiara aceasta era atât de diferită ca mărime şi formă, încât ajunse la concluzia că aparţinea unei alte specii. Era înaltă de peste un metru la umăr, iar trupul zvelt şi puternic îi era acoperit cu o blană albă ca neaua, vârstată de dâre negre. Labele masive scurmau pământul cu gheare lungi de cinci centimetri, iar ochii de un verde intens şi sclipind pe masca dungată a feţei străluceau răutăcios. Îl privi pe tânăr şi şuieră, dezvelind colţi ca nişte pumnale de fildeş.

— NU! răcni Nortah, interpunându-se între pisică şi Vaelin. Nu!

Pisica mârâi din nou, ridică o labă şi lovi nervoasă prin aer, apoi se deplasă în stânga, încercând să-l ocolească pe Nortah. Vaelin rămase uimit. *Îi este frică*

de el?

O bătaie din palme răsună sonor în aerul rece de munte. Vaelin îşi îndepărtă privirea de la felina care mârâia şi zări în apropiere o tânără subţirică, având un păr roşu şi chip oval, frumos şi familiar.

— Sella? rosti el şi făcu o grimasă când îl străbătu un alt val de durere şi vederea i se împăienjeni.

Când ochii i se limpeziră, o văzu stând lângă el şi surâzându-i călduros; pisica se freca de piciorul femeii care-i trecea degetele unei palme prin blană. Din ruinele aflate îndărătul ei se iveau alte siluete, zeci de oameni, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei.

— Frate? Nortah îngenunchease lângă el şi era palid de îngrijorare. Eşti rănit?

— Eu…

Văzându-i neliniştea din ochi, Vaelin se simţi cuprins de un fior de ruşine. *Am venit aici ca să te ucid, prietene. Ce fel de om sunt*?

— Sunt bine, răspunse şi se ridică în capul oaselor după care îşi pierdu cunoştinţa din cauza durerii cumplite din piept.

CAPITOLUL 8

Îl treziră glasuri; vorbeau în şoaptă, dar se simţea încordarea provocată de neînţelegerea dintre ei.

— … un pericol pentru noi toţi, spunea înflăcărat un bărbat.

— În aceeaşi măsură ca şi mine, răspunse o voce familiară.

— Tu eşti un fugar la fel ca noi, Frate. *El* este membrul unui Ordin care-i omoară pe cei ca noi.

— Bărbatul acesta se află sub protecţia mea. Nimeni nu-i va face niciun rău.

— Nu spuneam să-i facem vreun rău. Există şi alte căi, îl putem ţine adormit…

— Cam târziu pentru asta, rosti Vaelin şi deschise ochii.

Era întins pe un pat de blănuri într-o odaie mare şi goală; pereţii şi tavanul erau bogat decoraţi cu reprezentări decolorate de animale şi creaturi marine ciudate pe care nu le putea numi. Pardoseala era acoperită cu un mozaic complex, care reprezenta un păr încărcat de fructe şi înconjurat de simboluri neobişnuite şi volburi complicate. Nortah se afla lângă uşă, alături de un bărbat micuţ şi subţirel cu păr sur şi ochi bănuitori.

— Te simţi bine? zâmbi Nortah.

Vaelin se pipăi, aşteptându-se ca locul atins să-l doară, însă nu simţi nimic. Dădu la o parte blănurile şi nu văzu nicio urmă de vânătaie decolorată; pielea îi era netedă şi parcă neatinsă.

— Aşa se pare. Am crezut că lighioana aia mi-a frânt cel puţin o coastă.

— A făcut mai mult de-atât, zise bărbatul micuţ. Împletitorul a trebuit să lucreze jumătate din noapte la tine. Dansul-omătului nu-i un animal uşor de stăpânit, nici chiar de Sella.

— Dansul-omătului?
— Pisica, explică Nortah. O pisică de război, lăsată în urmă de Hoarda Gheţii. Se pare că unii dintre ei au făcut greşeala de a pătrunde în ţinuturile lonakilor după ce i-a alungat Lordul Turnului. Sella a găsit-o pe când era pui. Se pare că încă n-a ajuns la dimensiunea de adult.
— A ajuns la o dimensiune şi o ferocitate suficiente ca să ne asigure paza, rosti celălalt bărbat privindu-l rece pe Vaelin. Până acum.
— El este Harlick, făcu Nortah prezentările. Se teme de tine. Majoritatea se teme de tine.
— „Majoritatea”?
— Mă refer la cei care locuiesc aici şi care sunt, într-adevăr, foarte ciudaţi. Nortah merse într-un colţ unde fuseseră aşezate ordonat hainele şi armele lui Vaelin şi-i aruncă o cămaşă. Îmbracă-te şi-o să-ţi arăt Cetatea Prăbuşită.
Soarele era sus pe cer şi strălucea puternic, încălzind văzduhul şi alungând umbrele din ruine. Ei ieşiră dintr-o clădire care părea să fi fost oficială; atât mărimea ei, cât şi simbolurile săpate în buiandrugul de deasupra intrării anunţau că fusese un loc important.
— Harlick crede c-a fost o bibliotecă, zise Nortah. El ar fi în măsură să ştie, fiindcă a deţinut un post important în Marea Bibliotecă din Varinshold. Ce s-a întâmplat însă cu acele cărţi…
Strânse din umeri.
— Probabil că s-au transformat în praf de multe veacuri, spuse Vaelin.
Privind în jur, fu izbit de impresia de frumuseţe jefuită. Eleganţa clădirilor, evidentă în toate liniile şi sculpturile, fusese deformată şi desfigurată de prăbuşirea cetăţii. Ochii lui distingeau semne în zidărie şi în statuile sfărâmate, nu atât crăpături făcute de vreme, cât cicatrice săpate în piatră. În alt loc toate clădirile înalte căzuseră în direcţii diferite, de parcă ar fi

fost doborâte la întâmplare. Gradul de violenţă al distrugerilor indica şi altceva, pe lângă efectul trecerii anilor şi al asprimii elementelor naturii.

— Locul ăsta a fost atacat, murmură el. A fost devastat cu veacuri în urmă.

— Şi Sella a zis la fel. Chipul lui Nortah se înnegură. Uneori ea visează vise urâte despre ce s-a întâmplat aici.

Vaelin se întoarse spre el şi-i cercetă faţa, căutând indicii de minciună. Nortah era cu siguranţă schimbat; apatia care-i înceţoşase ochii după timpul petrecut în Martishe dispăruse, fiind înlocuită de ceva ce Vaelin nu recunoscu pe loc. *Este fericit!*

— Frate, rosti el, trebuie să ştiu ceva. Ea te-a atins?

Expresia lui Nortah fu în acelaşi timp amuzată şi reţinută.

— Tata mi-a spus cândva că există lucruri pe care un adevărat nobil nu le discută.

Pentru moment, Vaelin fu nesigur dacă să fie gelos sau furios pe Nortah fiindcă putuse abandona cu atâta uşurinţă jurămintele făcute. Constată cu surprindere că nu simţea nici gelozie, nici mânie.

— Vreau să spun…

Se auziră păcănituri iuţi de gheare pe piatră şi Vaelin se strădui să-şi înfrâneze neliniştea; Dansul-omătului goni spre ei, sări peste o coloană căzută şi aproape îl răsturnă pe Nortah, când îşi frecă ţeasta mare de el, torcând zgomotos.

— Ce faci, animal afurisit? o întâmpină Nortah şi începu s-o scarpine înapoia urechilor ca pe o pisicuţă obişnuită.

Fără să vrea, Vaelin se retrase cu un pas. Puterea evidentă a animalului îl făcea până şi pe Scrijelit să pară nevolnic.

— N-o să-ţi facă niciun rău, îl asigură Nortah şi scărpină pisica sub maxilar, iar aceasta îl împunse apoi cu capul. Sella n-o s-o lase.

Îl conduse după aceea prin ruine, până la un ansamblu de clădiri ce păreau mai intacte decât restul. Aici se aflau şi oameni, vreo treizeci, de toate vârstele, chiar şi copii care alergau de colo-colo. Majoritatea adulţilor îl priviră pe Vaelin cu un amestec de frică şi suspiciune, iar câţiva cu ostilitate făţişă. În mod bizar, nu dovedeau deloc teamă faţă de Dansul-omătului, iar doi copii veniră s-o mângâie.

— De ce nu i-ai luat spada? îl întrebă pe Nortah un bărbat înalt, cu barbă neagră.

Ţinea în mână un baston solid şi dinapoia picioarelor lui se iţea chipul unei fetiţe, cu ochii lărgiţi de curiozitate şi spaimă.

— Nu este a mea ca s-o iau, răspunse Nortah împăciuitor, şi te-aş sfătui să nu-ncerci, Rannil.

Vaelin fu surprins de felul cum oamenii îi evitau privirea când le traversă tabăra; doi îşi acoperiră feţele, deşi nu-i cunoştea. În acelaşi timp cântecul sângelui murmura pe un ton pe care nu-l mai auzise până atunci şi pe care-l simţea aproape ca pe o recunoaştere.

Nortah se opri lângă un tânăr bine clădit, care, spre deosebire de ceilalţi, nu-i băgă deloc în seamă. Era înconjurat de grămezi de trestii şi mâinile i se mişcau iuţi şi iscusite, împletind cu abilitate tulpinile lungi. În apropiere se aflau mai multe coşuri conice terminate, ce păreau aproape identice.

— El este împletitorul, îi zise Nortah lui Vaelin. Lui trebuie să-i mulţumeşti pentru coastele nerupte.

— Eşti tămăduitor? îl întrebă Vaelin pe tânăr.

Împletitorul îl privi cu ochi goi şi un surâs vag pe chipul lătăreţ. După câteva momente, clipi iute, parcă recunoscându-l.

— Totul era rupt înăuntru, rostogoli el cuvintele, atât de iute, încât Vaelin aproape că nu înţelese. Oase şi muşchi, şi vene, şi organe. Au trebuit reparate. A durat mult reparaţia.

— Tu m-ai reparat?

— Reparat, repetă împletitorul.

Clipi din nou şi reveni la îndeletnicirea sa; degetele îşi reluară munca pricepută fără să se mai oprească. Nu mai ridică privirea şi Nortah îl trase pe Vaelin de acolo.

— Este slab de minte? întrebă Vaelin.

— Nimeni nu-i tocmai sigur. Împleteşte coşuri toată ziua, stă şi vorbeşte rareori. Singurele momente când nu împleteşte sunt atunci când tămăduieşte.

— Cum poate să fi învăţat artele tămăduirii?

Nortah tăcu şi-şi suflecă mâneca stângă. În lungul antebraţului se vedea o cicatrice decolorată şi aproape ştearsă.

— Când m-am luptat cu spada în mână pentru a ieşi din cortul Lordului Bătăliilor, una dintre Ciorile lui m-a lovit cu lancea. Am legat-o pe cât am putut de bine, dar nu sunt tămăduitor. Până am ajuns în munţi, făcuse cangrenă şi carnea din jurul tăieturii era neagră şi puţea. Când am ajuns printre oamenii aceştia, împletitorul şi-a lăsat trestiile, a venit la mine şi a pus palmele pe braţul meu. Le-am simţit… calde, aproape arzătoare. Când le-a ridicat, braţul arăta aşa cum îl vezi acum.

Vaelin se uită înapoi către împletitor, care stătea înconjurat de trestii şi coşuri, şi simţi din nou murmurul cântecului sângelui.

— Bezna, spuse el. Privi în jur la chipurile rezervate ale celorlalţi şi înţelesul noului ton al cântecului deveni clar. Toţi au însuşiri Beznice.

Nortah se apropie de el şi vorbi încet:

— Ca şi tine. Cum altfel m-ai fi putut găsi? Rânji văzând şocul de pe faţa lui Vaelin. Ai ascuns-o foarte bine în toţi anii ăştia. Niciunul dintre noi n-avea nici cea mai mică idee. Dar n-ai putut s-o ascunzi şi faţă de ea. Ea mi-a povestit cum ai ajutat-o şi pentru asta îţi mulţumesc din suflet. La urma urmelor, nu ne-am fi întâlnit niciodată, dacă n-ai fi făcut-o. Haidem, ea aşteaptă.

O găsiră pe Sella într-o piaţă mare din centrul cetăţii; fumul se ridica de la un foc de tabără deasupra căruia atârna un ceaun cu fiertură aburindă. Femeia nu era singură, ci Scuipă-rău fornăia fericit sub palma ei care-l mângâia. Fornăielile i se transformară într-un nechezat iritat la apropierea lui Vaelin, ca şi cum ar fi detestat intruziunea.

Îmbrăţişarea Sellei fu caldă şi zâmbetul larg, deşi Vaelin observă că ea purta mănuşi şi evită orice contact cu pielea lui. Mâinile i se mişcară cu fluenţa desăvârşită pe care şi-o reamintea. *Eşti mai înalt,* zise femeia.

— Şi tu. Vaelin arătă din cap spre Scuipă-rău, care adulmeca un tufiş de grozamă cu indiferenţă studiată faţă de stăpânul lui. Te place. De obicei îi urăşte pe toţi oamenii, de cum îi vede.

Nu este ură, ziseră mâinile ei, *ci mânie. Memoria lui este lungă pentru un cal. Îşi aminteşte câmpiile pe care a crescut. Iarbă cât vezi cu ochii şi cer fără de sfârşit. Tânjeşte să revină acolo.*

Se opri şi-l sărută pe buze pe Nortah, care o trăsese către el cu familiaritate, provocând un moment stânjenitor. *Aşadar, l-a atins.*

Scuipă-rău necheză pe neaşteptate, alarmat, când Dansul-omătului apăru în goană, şi ar fi fugit dacă Sella nu l-ar fi calmat, mângâindu-l pe grumaz. Îşi întoarse apoi ochii la pisica de război, oprind-o în mijlocul unui salt. Vaelin simţi murmurul cântecului sângelui, când ochii femeii aţintiră pisica. După o pauză foarte scurtă, Dansul-omătului clipi, scutură derutată din cap şi porni în altă direcţie, dispărând iute printre ruine.

Vrea să se joace cu al tău cal, zise Sella. *Acum va sta departe de el.* Se duse la foc şi luă ceaunul cu fiertură de pe tripod.

— Mănânci cu noi? întrebă Nortah.

Vaelin îşi dădu seama că era lihnit.

— Cu plăcere.

Tocana era din carne de capră asezonată cu salvie şi

cimbru, care creşteau din abundenţă printre mine. Vaelin înfulecă un castron cu obişnuita lui lipsă de maniere şi observă cum Nortah îi aruncă Sellei o privire prin care-şi cerea scuze în numele Fratelui său. Ea se mulţumi să surâdă şi clătină din cap.

— Ce face Dentos? întrebă Nortah.

— Aproape că i-ai spart pometele.

— Şi el aproape că l-a spart pe al meu. Aşadar, n-a căzut în mâna Ciorilor?

— A reuşit să ajungă întreg în Cetăţuia Înaltă.

— Mă bucur. El şi ceilalţi au fost furioşi?

— Nu, au fost îngrijoraţi. *Eu* am fost furios.

Zâmbetul lui Nortah fu reţinut, aproape precaut.

— Ai venit aici ca să mă ucizi, Frate?

Vaelin îl privi sincer.

— Ştiam că nu mă vei lăsa să te duc înapoi.

— Aşa este. Şi acum?

Vaelin arătă cu degetul medalionul pe care Nortah îl purta pe un lanţ la gât şi-i făcu semn să i-l dea. Nortah şovăi un moment, după care luă reprezentarea micuţă din metal a războinicului orb, trase lanţul peste cap şi-l aruncă în palma lui Vaelin.

— Acum nu mai este nevoie, spuse Vaelin şi-şi trecu lanţul pe după gât. Întrucât ai fugit lipsit de înţelepciune în ţinutul lonakilor, slăbit de rana ta, după ce ai respins câteva atacuri ale lonakilor, ai căzut, din păcate, victimă necunoscutei, dar faimoasei fiare sălbatice despre care se ştie că sălăşluieşte lângă Cetatea Prăbuşită. Atinse medalionul cu degetele. Cu greu ţi-aş fi putut recunoaşte rămăşiţele, dacă n-aş fi găsit asta.

Te vor crede? întrebă Sella.

Vaelin strânse din umeri.

— Au crezut ce le-am spus despre tine. În plus, contează ceea ce crede regele şi bănuiesc că va alege să-mi creadă cuvintele fără să mai cerceteze.

— Aşadar, regele pleacă urechea la cuvintele tale, reflectă Nortah. Bănuisem asta dintotdeauna. Lordul

Bătăliilor trăieşte?

— Aşa se pare. Straja Tărâmului a revenit în Asrael şi lordul Mustor este acum Lord al Fiefului în capitala cumbraelină.

— Şi prizonierii cumbraelini?

Vaelin şovăi. Auzise povestea de la Fratele Artin şi nu era sigur cum va reacţiona Nortah la aflarea veştii, însă decise că merita să ştie adevărul.

— După cum bine ştii, Lordul Bătăliilor este popular printre Ciori. După ce i-ai făcut tu, Ciorile şi-au ieşit din minţi şi i-au măcelărit pe toţi.

Chipul lui Nortah se posomorî.

— Prin urmare, totul a fost în zadar.

Sella se întinse şi-l strânse scurt de mână. *Nu, n-a fost în zadar*, spuseră mâinile ei. *M-ai găsit pe mine.*

Nortah se sili să zâmbească şi se ridică în picioare.

— Ar trebui să vânez. O sărută pe obraz şi-şi luă arcul şi tolba cu săgeţi. Nu mai avem carne şi bănuiesc că voi doi aveţi multe de vorbit.

Vaelin îl privi îndepărtându-se către marginea de miazănoapte a cetăţii. După o clipă, Dansul-omătului apăru pe neaşteptate ca să-l însoţească.

Ştiu ce gândeşti, spuse Sella când tânărul îşi întoarse privirea spre ea.

— L-ai atins, zise Vaelin.

Nu aşa cum crezi, insistă ea. *Tu ai ceva care-mi aparţine.*

Vaelin încuviinţă şi scotoci sub guler după eşarfa din mătase pe care i-o dăduse. O desfăcu de la gât şi i-o întinse, simţind o şovăială ciudată. Fusese atâta vreme talismanul lui, încât absenţa ei i se părea stranie, tulburătoare.

Sella zâmbi cu tristeţe când întinse eşarfa pe genunchi şi degetele ei urmăriră cusăturile delicate, cu fir de aur. *Mama a purtat-o toată viaţa,* spuse ea prin semne. *Când a murit, mi-a dat-o mie. Mesajul ei este preţios pentru cei care au credinţa noastră. Priveşte!*

Indică un simbol ţesut în mătase, o semilună încercuită de stele. *Luna, semnul reflexiei calme, din care rezultă raţiunea şi echilibrul. Uite!* Arătă un cerc auriu înconjurat de flăcări. *Soarele, sursa pasiunii, iubirii, furiei.* Degetul ei atinse apoi arborele din centrul eşarfei. *Noi existăm aici, între cele două. Crescuţi din pământ, încălziţi de soare, răcoriţi de noaptea luminată de lună. Inima Fratelui tău fusese dusă prea departe în tărâmul soarelui, înflăcărată de mânie şi regrete. Acum el s-a răcorit şi priveşte luna pentru călăuzire.*

— A fost alegerea lui sau atingerea ta?

Surâsul ei deveni sfios. *M-am temut de el când Dansul-omătului mi-a anunţat vestea sosirii lui. L-am găsit căzut de pe cal, delirând de fierbinţeala cauzată de rană. Ceilalţi au vrut să-l omoare, însă nu i-am lăsat. Ştiam ce era, un bărbat cu abilităţi ce ne puteau fi folositoare, aşa că l-am atins.* Tăcu şi-şi coborî privirea spre mâinile înmănuşate. *Nu s-a întâmplat nimic. Pentru prima dată n-am simţit niciun val de putere, nicio senzaţie de stăpânire.* O văpaie urcă lent în obraji. *Pe el îl pot atinge.*

Ceva pentru care sunt sigur că-i foarte recunoscător, gândi Vaelin luptându-se cu un fior de spaimă.

— Nu-ţi urmează voia? Nu este… bâjbâi în căutarea cuvântului potrivit… înrobit?

Mama mi-a spus că aşa se va întâmpla. Într-o bună zi voi întâlni pe cineva care va fi imun la atingerea mea şi noi vom fi legaţi laolaltă. Aşa se întâmplă de fiecare dată pentru cei care au darul nostru. Fratele tău este la fel de liber ca şi până acum. Surâsul ei păli şi înţelegerea îi coloră ochii. *Cred că este mai liber decât tine.*

Vaelin îşi feri privirea.

— Mi-a spus cum l-a vindecat împletitorul, zise el dorind să schimbe subiectul. Toţi cei de aici sunt atinşi de Beznă, nu?

Mâinile femeii zvâcniră iritate şi fruntea i se încruntă. *Bezna este un cuvânt pentru ignoranţi. Oamenii de aici*

sunt Dăruiţi. Au alte puteri şi alte abilităţi, dar sunt Dăruiţi. Aşa cum eşti şi tu.

Tânărul aprobă dând din cap.

— Asta ai văzut în mine, cu ani în urmă. Ai ştiut-o înaintea mea.

Darul tău este rar şi preţios. Mama îl numea Chemarea Vânătorului. În zilele celor Patru Fiefuri, era cunoscut ca Vederea Luptei. Seordahii…

— Cântecul sângelui, zise el.

Ea încuviinţă. *A sporit de la ultima noastră întâlnire. Pot să simt. L-ai şlefuit, i-ai învăţat muzica bine. Mai sunt totuşi multe de învăţat.*

— Tu m-ai putea învăţa? întrebă Vaelin şi rămase surprins de speranţa evidentă din vocea lui.

Sella clătină din cap. *Nu, însă există alţii, mai bătrâni şi mai înţelepţi decât mine, care au acelaşi dar. Ei te pot călăuzi.*

— Cum îi pot găsi?

Cântecul tău te leagă de ei. El îi va găsi. Tot ce trebuie să faci este să-l urmezi. Nu uita că deţii un dar preţios. Pot trece ani până vei găsi pe cineva care să te poată călăuzi.

Vaelin şovăi înainte de a pune următoarea întrebare; păstrase secretul de atâta vreme, încât se transformase într-un obicei pe care îi venea greu să-l încalce.

— Trebuie să ştiu ceva. Cum a fost posibil ca eu să întâlnesc doi bărbaţi, amândoi morţi acum, care să aibă aceeaşi voce?

Faţa ei deveni brusc precaută şi mâinile îi răspunseră abia după câteva clipe. *Bărbaţii aceia îţi doreau răul?*

Tânărul se gândi la asasinul din Casa celui de-al Patrulea Ordin şi la disperarea ucigaşă a lui Hentes Mustor.

— Da, îmi doreau răul.

Mâinile Sellei se mişcară cu o şovăială stranie pe care n-o mai văzuse până atunci. *Printre Dăruiţi există poveşti… Poveşti vechi… Legende… Despre Dăruiţi care*

se puteau întoarce…

Vaelin se încruntă.

— De unde să se întoarcă?

De acolo de unde se termină toate călătoriile… Din Lumea de Dincolo… Din moarte. Ei iau trupurile celor vii şi le poartă ca pe o mantie. Nu ştiu însă dacă aşa ceva se poate face cu adevărat. Cuvintele tale sunt… tulburătoare.

— Cândva au fost şapte. Ştii ce înseamnă asta?

Cândva au fost şapte Ordine ale credinţei voastre. O poveste veche.

— O poveste adevărată?

Ea strânse din umeri. *Credinţa voastră nu este şi a mea şi cunosc doar puţine din istoria ei.*

Tânărul privi înapoi către tabără şi către oamenii aceia care se temeau de el.

— Toţi de acolo urmează credinţa ta?

Sella râse încet şi clătină din cap. *Aici, doar eu urmez calea Soarelui şi a Lunii. Printre noi se află Căutători, Ascendenţi, discipoli ai zeului cumbraelin, ba chiar şi discipoli ai credinţei voastre. Nu credinţa, ci darurile noastre ne leagă pe noi.*

— Erlin i-a adus pe toţi oamenii aceştia aici?

Pe unii. Când m-a adus pe mine, erau numai Harlick şi câţiva. Apoi au venit şi alţii, fugind dinaintea temerilor şi urii pe care o atrag cei ca noi, chemaţi de darurile lor. Locul acesta… Arătă ruinele din jur. *Cândva aici a existat o putere mare. Dăruiţii erau apăraţi în cetatea asta, ba chiar preamăriţi. Ecoul vremii aceleia este încă îndeajuns de puternic pentru a ne chema. Îl poţi simţi, nu-i aşa?*

Vaelin încuviinţă şi atmosfera înconjurătoare păru mai puţin oprimantă acum, când îi cunoştea înţelesul.

— Nortah a spus că ai avut vise urâte despre cetatea asta. Despre cele petrecute aici.

Nu toate visele au fost urâte. Uneori o văd aşa cum a fost înainte de prăbuşire. Aici au existat multe minuni; a

fost o cetate a pictorilor, poeţilor, cântăreţilor şi sculptorilor. Ei stăpâniseră atât de multe, învăţaseră atât de multe, încât se simţeau invulnerabili şi credeau că Dăruiţii din rândul lor reprezentau toată protecţia de care aveau nevoie. Trăiseră multe generaţii în pace şi nu aveau războinici, aşa că au fost goi-puşcă în faţa furtunii când a sosit.

— Furtună?

Cu multe veacuri în urmă, înainte ca ai noştri să fi sosit pe ţărmurile acestea, înainte chiar de lonaki şi de seordahi, au existat multe cetăţi ca aceasta, iar ţinuturile de aici erau bogate în oameni şi frumuseţe. Apoi însă a venit furtuna şi a distrus totul. O furtună de oţel şi de putere strâmbă. Ea i-a măturat din cale pe Dăruiţii care i s-au împotrivit şi şi-a revărsat toată ura asupra acestei cetăţi, pe care o detesta cel mai mult dintre toate. Tăcu şi un fior o făcu să-şi strângă şalul în jurul umerilor. *Siluiri şi măceluri, copii daţi pradă focului, oameni care mâncau carnea altor oameni. Toate ororile imaginabile s-au petrecut aici.*

— Cine au fost ei? Cine au fost oamenii care au făcut toate astea?

Sella clătină din cap, nesigură. *Visele nu-mi spun nimic despre cine au fost sau de unde au venit. Cred că asta este pentru că n-au ştiut-o nici cei care locuiau aici. Visele sunt ecoul vieţii lor şi-mi arată numai ce ştiau ei.*

Închise ochii o secundă, limpezindu-şi mintea de amintiri, după care împături cu pricepere eşarfa de pe genunchi şi i-o întinse tânărului.

— Nu pot, zise el. A fost a mamei tale.

Mâinile ei înmănuşate le prinseră pe ale lui şi-i îndesară eşarfa în ele. *Este un dar. Am multe pentru care să-ţi mulţumesc şi numai prin asta o pot face.*

Seara împărţiră o pereche de iepuri pe care Nortah îi adusese de la vânătoare şi o distrară pe Sella cu poveştile cele mai amuzante ale zilelor petrecute de ei în

Ordin. În mod curios, întâmplările acelea păreau extrem de vechi, ca şi cum ei ar fi fost doi bătrâni care istoriseau fapte de demult. Vaelin se gândi că Ordinul făcea de acum parte din trecutul lui Nortah, că el trecuse mai departe şi că Fraţii nu mai însemnau familia sa. Acum o avea pe Sella, pe ea şi pe ceilalţi Dăruiţi care se ascundeau în ruine.

— Să ştiţi că nu-i sigur să staţi aici, îi spuse Sellei. Lonakii nu vă vor tolera veşnic pisica. Şi, mai devreme sau mai târziu, Aspectul Tendris va trimite cu siguranţă o expediţie care să rezolve misterul acestui loc.

Ea aprobă dând din cap şi degetele i se mişcară în lumina flăcărilor. *Va trebui să plecăm în curând. Există şi alţi refugiaţi pe care-i putem căuta.*

— Vino cu noi, rosti Nortah. La urma urmelor, tu eşti mai îndreptăţit decât mine să te alături oamenilor acestora.

— Eu aparţin Ordinului, Frate, clătină Vaelin din cap. O ştii prea bine.

— Ştiu că, dacă vei rămâne alături de ei, viitorul tău nu va însemna decât războaie şi omoruri. Şi ce crezi că vor face ei când îţi vor afla secretul?

Vaelin strânse din umeri pentru a-şi ascunde tulburarea. Nortah avea desigur dreptate, totuşi convingerea lui era de nezdruncinat. În ciuda poverii multelor taine şi a sângelui pe care-l vărsase, în ciuda suferinţei lui după Sherin şi după sora pe care n-avea s-o cunoască niciodată, tânărul ştia că el aparţinea Ordinului.

Şovăi înainte de a spune ceea ce ştia că trebuie să zică în continuare, însă ţinuse ascuns secretul prea mult timp şi vinovăţia îl apăsa greu.

— Mama şi surorile tale, îi zise lui Nortah, se află în Ţinuturile de Miazănoapte. După execuţia tatălui tău, regele le-a găsit un refugiu acolo.

Chipul lui Nortah era indescifrabil.

— De cât timp ai ştiut asta?

— De la Încercarea Spadei. Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult îmi cer iertare. Am auzit că Lordul Turnului, Al Myrna, este tolerant în privinţa altor credinţe din ţinuturile lui. Poate că veţi găsi refugiu acolo.

Nortah privea în foc, cu faţa încordată. Sella îi cuprinse umerii cu braţul şi-şi lăsă capul pe pieptul lui. Chipul tânărului se destinse şi începu s-o mângâie pe păr.

— Da, ar fi trebuit să-mi fi spus, îi zise lui Vaelin. Dar îţi mulţumesc că mi-ai spus şi acum.

Câţiva copii apărură în fugă din întuneric, râzând şi strângându-se în jurul lui Nortah.

— Po-ves-te! scandară ei. Po-ves-te! Po-ves-te!

Nortah încercă să-i domolească, spunând că era prea obosit, însă ei îl bătură la cap încă şi mai tare, până cedă.

— Ce fel de poveste?

— Cu bătălii! ţipă un băieţaş, pe când se aşezau în jurul focului.

— Fără bătălii, spuse o copilă pe care Vaelin o recunoscu ca fiind fetiţa speriată şi cu ochii mari din tabără. Bătăliile sunt plictisitoare. Mai bine o poveste de groază!

Se cocoţă în poala Sellei şi se instală comod în braţele ei.

Ceilalţi copii repetară aceeaşi cerere şi Nortah le făcu semn să tacă, iar chipul lui adoptă o expresie de seriozitate prefăcută.

— Atunci va fi o poveste de groază. Dar, ridică el un deget, nu este o istorie pentru cei slabi de inimă sau băşica udului. Este cea mai teribilă şi înspăimântătoare dintre toate poveştile, iar când voi termina, îmi puteţi blestema numele pentru că i-am dat glas. Vocea i se reduse la intensitatea unei şoapte şi copiii se aplecară mai aproape pentru a-i auzi cuvintele. Aceasta este povestea Bastardului Vrăjitoarei.

Era o poveste veche pe care Vaelin o cunoştea bine; o

vrăjitoare dedată Beznei dintr-un sat renfaelin îl ademenise pe fierarul local ca să se culce cu ea şi din împerecherea lor se născuse o creatură ticăloasă care avea forma unui băiat, destinat să aducă distrugerea satului şi moartea propriului tată. Lui Vaelin i se păru o alegere stranie pentru copiii aceia, ţinând seama că adesea era folosită pentru a avertiza asupra pericolelor asocierii cu Bezna, dar ei ascultau avid, cu ochii holbaţi, cum Nortah descria scena.

— În partea cea mai întunecată a celui mai întunecat codru din străvechiul Renfael, cu mult înainte de vremea Tărâmului, exista un sat. Iar în satul acesta trăia o vrăjitoare plăcută ochiului, însă care avea o inimă mai neagră decât noaptea fără lună…

Vaelin se ridică încetişor şi porni printre ruinele întunecate spre tabăra principală, unde ochi bănuitori îl urmăriră din adăposturile improvizate. Câţiva îl salutară discret dând din cap, dar niciun Dăruit nu-i vorbi. *Probabil că ştiu că sunt unul dintre ei,* gândi tânărul, *totuşi continuă să se teamă de mine.* Merse către clădirea în care se deşteptase în dimineaţa aceea, locul pe care Nortah îl numise bibliotecă. Din prag se zărea o strălucire slabă de foc şi el zăbovi o vreme afară, pentru a se asigura că nu auzea glasuri. Dorea o conversaţie între patru ochi cu fostul bibliotecar Harlick.

Îl găsi citind lângă focul al cărui fum ieşea printr-o gaură din tavan. Privind cu atenţie focul, Vaelin observă că, în loc de lemne, văpăile lingeau pagini înnegrite şi curbate şi coperte din piele ce se încreţeau de dogoare. Suspiciunile i se confirmară când Harlick citi ultima pagină a cărţii sale, o închise şi o aruncă în foc.

— Cândva mi s-a spus că arderea unei cărţi este o fărădelege atroce, rosti el amintindu-şi una dintre numeroasele lecţii ale mamei lui despre importanţa învăţăturii.

Harlick sări în picioare speriat şi se dădu câţiva paşi înapoi, precaut.

— Ce doreşti? întrebă el şi tremurul din voce alungă orice ameninţare ar fi intenţionat să aibă în glas.

— Să vorbim.

Vaelin intră şi se ghemui lângă foc, încălzindu-şi mâinile şi privind cărţile ce ardeau. Harlick nu comentă, ci încrucişă braţele şi refuză să-i întâlnească privirea.

— Tu eşti Dăruit, urmă tânărul. Trebuie să fii, altfel n-ai avea ce căuta aici.

Ochii celuilalt îl fulgerară.

— Nu vrei să spui *atins*, Frate?

— Nu trebuie să te temi de mine. Am unele întrebări la care ar putea răspunde un om învăţat. Mai ales unul care este Dăruit.

— Şi dacă nu voi putea răspunde?

Vaelin strânse din umeri.

— Voi căuta răspunsuri altundeva. Arătă din bărbie spre foc. Pentru un bibliotecar, nu pari să ai mult respect faţă de cărţi.

Harlick se burzului şi furia îi învinse teama.

— Eu mi-am pus viaţa în slujba cunoaşterii. Nu mă voi justifica în faţa cuiva care nu face decât să presare Tărâmul cu leşuri.

Tânărul înclină din cap.

— Cum doreşti. Aş vrea totuşi să-ţi pun întrebările mele. Poţi sau nu să răspunzi la ele, alegerea îţi aparţine.

Celălalt căzu pe gânduri o clipă, după care reveni la scăunelul acoperit cu blănuri de lângă foc, se aşeză şi-i azvârli o privire precaută.

— Întreabă atunci.

— Al Şaptelea Ordin al Credinţei este cu adevărat dispărut?

Ochii bibliotecarului se plecară imediat şi spaima îi înceţoşă din nou chipul. Rămase tăcut mult timp, iar când vorbi cuvintele lui erau o şoaptă.

— Ai venit aici ca să mă ucizi?

— N-am venit aici pentru tine. Ştii asta.

— Totuşi, cauţi al Şaptelea Ordin.

— Căutarea mea este în slujba Credinţei şi a Tărâmului. Vaelin se încruntă, înţelegându-i abia atunci importanţa cuvintelor. *Tu* eşti din al Şaptelea Ordin?

Harlick păru şocat.

— Vrei să zici că nu ştii? Din ce alt motiv te-ai afla aici?

Vaelin nu ştiu dacă să râdă sau să-l pocnească de frustrare pe bărbat.

— Am venit în căutarea Fratelui meu fugar, explică el răbdător. Neştiind ce voi găsi. Ştiu puţine despre al Şaptelea Ordin şi doresc să aflu mai multe. Asta-i tot.

Chipul lui Harlick deveni rigid, ca şi cum s-ar fi temut că emoţiile l-ar fi putut trăda.

— Tu ai dezvălui secretele Ordinului tău?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci nu te aştepta din partea mea s-o fac. Ştiu că mă poţi tortura, dar nu-ţi voi spune nimic.

Vaelin văzu că mâinile îi tremurau în poală şi-i admiră curajul. Crezuse că al Şaptelea Ordin, dacă mai exista, era un grup de conspiratori ticăloşi atinşi de Beznă, însă omul acesta speriat şi curajul lui simplu vorbeau despre cu totul altceva.

— Al Şaptelea Ordin a pus la cale asasinatele Aspectelor Sentis şi Morvin? întrebă el, mai aspru decât intenţionase. El a vrut să mă ucidă în timpul Încercării Alergării? El l-a împins pe Hentes Mustor să-şi omoare tatăl?

Harlick se gârbovi şi scoase un sunet pe jumătate suspin şi pe jumătate râset.

— Al Şaptelea Ordin păzeşte Misterele, rosti el şi cuvintele acelea sunară ca un citat. El îşi practică artele în slujba Credinţei. Aşa a fost dintotdeauna.

— Cu multe veacuri în urmă a existat un război între Ordine, un război declanşat de al Şaptelea Ordin.

Bibliotecarul clătină din cap.

— Al Şaptelea Ordin s-a războit cu sine însuşi. A fost

atacat din interior şi celelalte Ordine au fost atrase în conflict. Războiul a fost lung şi teribil şi au murit mii de oameni. Când s-a sfârşit, poporul şi nobilii s-au temut fără motiv de supravieţuitorii din al Şaptelea Ordin. Conclavul a decis că al Şaptelea Ordin va dispărea din Fiefuri şi nu va mai fi văzut de oameni. Casa i-a fost distrusă, cărţile i-au fost arse, iar Fraţii şi Surorile împrăştiaţi şi ascunşi. Însă Credinţa cere să existe un al Şaptelea Ordin, indiferent dacă este sau nu vizibil.

— Vrei să zici că al Şaptelea Ordin n-a fost, de fapt, distrus? Că îşi continuă activitatea în taină?

— Ţi-am spus prea multe. Nu-mi mai pune întrebări.

— Aspectele ştiu?

Harlick strânse pleoapele şi tăcu.

Simţindu-se pe neaşteptate copleşit de furie, Vaelin îl prinse de piept, îl ridică de pe scăunel şi-l izbi de perete.

— ASPECTELE ŞTIU?

Harlick se ghemui, tremurând în strânsoarea lui şi cuvintele îi bolborosiră panicat de pe buze, printre stropi de salivă.

— Bineînţeles că ştiu. Ele ştiu totul.

Amintirile năvăliră ca un torent la auzul acelor vorbe. Schimbarea din ochii maestrului Sollis când Vaelin rostise prima dată „Cândva au fost şapte”, clipa de spaimă a Aspectului Elera auzind aceleaşi cuvinte, privirile pe care Sollis le schimbase cu ea după ce Fraţii povestiseră despre iscusinţa Chiorului în Beznă. Şi ştiinţa dindărătul ochilor Aspectului Arlyn. *Oare sunt un prost*, se întrebă el, *pentru că n-am văzut toate astea? Aspectele i-au minţit pe Credincioşi de veacuri.*

Îi dădu drumul lui Harlick şi reveni la foc. Cărţile se transformaseră aproape complet în cenuşă, iar copertele din piele erau răsucite în vatră şi negre ca tăciunii.

— Ceilalţi Dăruiţi nu ştiu, nu-i aşa? privi el peste umăr spre bibliotecar. Ei nu ştiu ce eşti tu.

Harlick clătină din cap.

— Ai o misiune anume aici?

— Nu-ţi mai pot spune nimic. Glasul lui Harlick era stins, însă decis. Te rog, nu mă întreba.

— Cum vrei. Se duse în prag şi privi ruinele scăldate de razele lunii. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai omite să menţionezi supravieţuirea Fratelui Nortah în orice raport ai face către Aspectul tău.

Harlick ridică din umeri.

— Fratele Nortah nu este grija mea.

— Mulţumesc.

Rătăci ore întregi printre ruine, cu amintirile curgându-i ca un potop prin minte. *Aspectele au ştiut în tot acest timp. Au ştiut.* Nu putea să-şi dea seama dacă deruta îi era născută din trădare sau din ceva mai profund. *Aspectele întrupează virtuţile Credinţei. Ele* sunt *Credinţa. Dacă ele au minţit…*

— Mi-ar plăcea cu adevărat să vii cu noi.

Ridică ochii şi-l zări pe Nortah cocoţat pe o bucată mare dintr-o statuie căzută. Vaelin avu nevoie de câteva clipe să înţeleagă că era capul din marmură al unui bărbos; expresia sa era de contemplare profundă. Cu certitudine în piatră fusese comemorat unul dintre personajele importante ale cetăţii. Fusese oare filosof sau rege? Poate că era un zeu. Vaelin se rezemă de fruntea statuii şi-şi trecu palma peste liniile ei adânci. Cine sau ce fusese el se pierduse de mult în trecut. Nu mai era decât un cap uriaş din piatră care aştepta ca vremea să-l preschimbe în colb într-o cetate în care nu mai rămăsese nimeni care să-şi reamintească numele lui.

— Nu pot, răspunse Vaelin în cele din urmă.

— Nu-mi pari foarte sigur.

— Poate că nici nu sunt. Chiar şi aşa, există multe lucruri pe care trebuie să le aflu, iar răspunsurile le voi găsi doar în Ordin.

— Răspunsuri la ce?

Ceva se tot intensifică. O primejdie, un pericol, ceva

care ne ameninţă pe toţi. Am simţit-o de mult, dar numai acum o înţeleg. Vaelin nu rosti însă cuvintele acelea cu glas tare. Nortah avea o cale nouă acum, o familie nouă. Împărtăşirea ar fi fost o povară pentru el.

— Toţi căutăm răspunsuri, zise el, deşi se pare că tu le-ai găsit pe ale tale.

— Aşa este. Nortah sări de pe statuie şi-i întinse spada sa. Ar trebui s-o iei şi pe asta, nu numai medalionul. Ar fi o dovadă în plus.

— S-ar putea să ai nevoie de ea. Drumul spre Ţinuturile de Miazănoapte va fi lung şi presărat de primejdii. Oamenii aceştia vor avea nevoie de apărarea ta.

— Există şi alte metode de apărare. Am vărsat destul sânge cu ea. Vreau să-mi petrec restul zilelor fără a mai lua viaţa cuiva.

Vaelin luă spada.

— Când plecaţi?

— N-are rost să mai aşteptăm iarna, totuşi s-ar putea să fie greu să-i convingem pe ceilalţi. Făcu o pauză şi pe neaşteptate pe chip îi apăru o expresie ruşinată. Eu n-am ucis ursul.

— Poftim?

— În Încercarea Sălbăticiei... Nu l-am ucis eu. Adăpostul pe care-l construisem s-a prăbuşit din cauza vântului. Eram disperat şi pe cale să îngheţ, rătăcind prin zăpadă. Am găsit o peşteră şi am crezut că Plecaţii mă călăuziseră la un liman. Din nefericire, ursul care locuia acolo nu aprecia vizitatorii. M-a urmărit kilometri întregi, până la marginea unei râpe. Am izbutit să mă prind de o ramură, pe când ursul n-a fost la fel de norocos. Mi-a asigurat însă hrana.

Vaelin râse şi sunetul răsună straniu, parcă nelalocul lui printre ruine.

— Mincinos afurisit!

Nortah rânji larg.

— După trasul cu arcul, a fost principalul meu talent.

Surâsul i se stinse. O să vă duc dorul şi ţie, şi celorlalţi. Nu pot spune că-mi pare rău de Lordul Bătăliilor.

Reveniră în tabără, aţâţară focul care pălise şi vorbiră ceasuri în şir despre Ordin şi despre Fraţii lor. Când Nortah se duse până la urmă în adăpostul pe care-l împărţea cu Sella, Vaelin se înveli strâns cu mantia şi ştiu că a doua zi dimineaţă se va trezi devreme şi va pleca fără să-şi ia rămas-bun. Motivul îi sosi înainte de a se prăvăli în somn: *Vreau să rămân.*

PARTEA A IV A

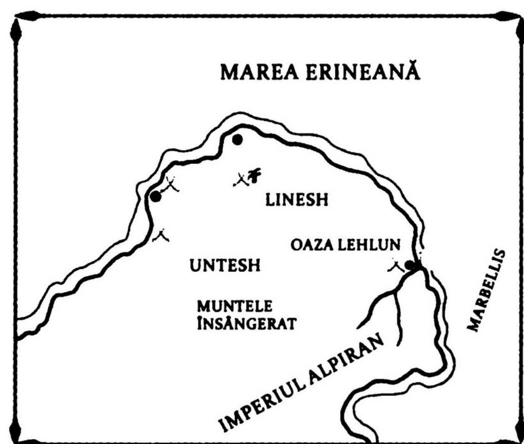
Pe lângă numeroasele minciuni referitoare la presupusa perfidie a contrabandiştilor alpirani, regele Janus avea nevoie de un pretext legal care să completeze motivul războiului. Răscolirile prin arhivele regale au dezgropat un tratat obscur, vechi de patru sute de ani. Acordul acela comercial în privinţa tarifelor, desuet şi destul de standard, încheiat între lordul Asraelului şi statele-cetăţi Untesh şi Marbellis, pe atunci independente, i-a îngăduit Lordului Justiţiei lui Janus să exploateze o clauză minoră care oficializa cooperarea pentru suprimarea piraţilor meldeneani. Printr-o traducere inventivă a textului alpiran original dublată de sofistică, clauza a fost deformată într-o invitaţie de asumare a suveranităţii. În felul acesta s-a fabricat minciuna că invazia n-a fost, de fapt, decât preluarea unei proprietăţi ce aparţinea deja regelui.

Flota invadatoare a sosit în largul coastei alpirane în a 96-a zi a domniei împăratului Aluran (fie-i binecuvântate înţelepciunea şi bunătatea!). Deşi deteriorarea recentă a relaţiilor dintre Imperiul nostru (fie-i viaţa veşnică!) şi Tărâmul Unificat îi determinase pe unii sfetnici să avertizeze asupra unei posibile invazii, dimensiunea relativ mică a flotei regelui Janus i-a împins pe mulţi să-şi alunge temerile. Matematicianul imperial Rerien Alturs calculase că aducerea Străjii Tărâmului pe coasta noastră ar fi necesitat o flotă de cel puţin o mie cinci sute de corăbii, iar Tărâmul nu avea decât cinci sute dintre care doar jumătate erau nave de război. Din păcate, la urechile noastre n-a ajuns nicio veste despre

acţiunile trădătoare ale naţiunii meldeneane de piraţi (fie ca oceanul să se ridice şi să-i înghită insulele!) care a acceptat să transporte trupele Tărâmului peste Marea Erineană. Sursele se contrazic cu privire la preţul plătit de Janus pentru serviciul acela, întinzându-se de la nu mai puţin de trei milioane de galbeni până la căsătoria fiicei sale cu un meldenean de rang cuvenit, totuşi costul trebuie să fi fost într-adevăr mare pentru ca piraţii să treacă cu vederea ura faţă de cei din miazănoapte, născută din distrugerea cetăţii lor cu douăzeci de ani în urmă.

Printr-un teribil ghinion, Speranţa se găsea chiar în momentul acela într-o vizită ceremonială la Templul zeiţei Muisil din Untesh, însoţit de o sută de oameni din Garda Călare Imperială. De aceea, se afla la numai cincisprezece kilometri de locul de debarcare, când un pescar îngrozit a sosit cu vestea unui raid meldenean de o mărime fără precedent. Speranţa a mobilizat imediat garnizoana locală, trei mii de călăreţi şi cinci mii de lăncieri, şi a pornit în toiul nopţii pentru a-i înfrunta pe invadatori şi a-i azvârli în mare. A avut nevoie de câteva ore pentru a strânge trupele şi a mărşălui spre coastă. Dacă ar fi înaintat puţin mai iute, Speranţa ar fi avut posibilitatea aplicării unei lovituri serioase, posibil fatale, soldaţilor care abia se strângeau pe plajă. În felul acesta însă, primul regiment debarcat al Străjii Tărâmului se organizase deja pentru a apăra drumul îngust printre dune, către plajă. În fruntea lor se afla cel mai fanatic şi feroce preot-războinic al credinţei eretice a Tărâmului Unificat: Vaelin Al Sorna (fie-i numele blestemat în vecii vecilor!).

— Verniers Alishe Someren, *Marele război al mântuirii,* vol. 1 (text nerevizuit), Arhivele Imperiale alpirane.

MAREA ERINEANĂ
LINESH
OAZA LEHLUN
UNTESH
MUNTELE
ÎNSÂNGERAT
MARBELLIS
IMPERIUL ALPIRAN

ISTORISIREA LUI VERNIERS

— Trebuie să te fi durut, am spus, să găseşti trupul Fratelui tău. Să-l vezi atât de… mutilat.

Bărbatul din miazănoapte s-a ridicat, şi-a masat picioarele care-i amorţiseră, apoi a gemut, întinzându-şi spinarea.

— N-a fost imaginea cea mai plăcută, a încuviinţat el. Am dat focului ce mai rămăsese şi i-am dus spada şi medalionul înapoi la Ordin. Regele şi Aspectul Arlyn mi-au acceptat spusele fără întrebări. Lordul Bătăliilor, lesne de înţeles, a fost mai puţin încrezător, numindu-mă trădător şi mincinos. Cred că m-ar fi provocat şi pe mine, dacă regele nu i-ar fi poruncit să tacă.

— Şi fiara misterioasă care-l ucisese pe Nortah? am întrebat eu. Ai descoperit vreodată ce fel de creatură fusese?

— Se zice că lupii cresc uriaşi în miazănoapte. Pe ţancurile din răsărit trăiesc maimuţe feroce de două ori mai mari decât omul, cu feţe de câini. A strâns din umeri. În natură există multe primejdii.

S-a îndreptat către scara care ducea pe punte şi a început să urce treptele.

— Simt nevoia de aer proaspăt.

L-am urmat în noapte. Cerul era senin şi luna strălucitoare, zugrăvind în albastru-deschis greementul corăbiei care se legăna în briza marină permanentă. Nu-i puteam zări decât pe timonier şi forma neclară a unui băiat cocoţat sus pe catargul principal.

— Căpitanul a zis să staţi în cală, a mârâit timonierul.

— Atunci du-te şi trezeşte-l, am sugerat şi după aceea m-am alăturat lui Al Sorna.

Stătea cu braţele rezemate pe balustradă şi privea marea luminată de lună, cu o expresie pierdută pe chip.

— Colţii lui Moesis, a rostit după un timp, arătând un ansamblu de pete albe în depărtare, unde valurile se

spărgeau de un şir de stânci zimţate. Moesis este zeul meldenean al vânătorii, un şarpe uriaş care s-a luptat timp de o zi şi o noapte cu Margentis, giganticul zeu orca. Bătălia dintre ei a fost atât de teribilă, încât marea a clocotit şi a îndepărtat continentele între ele. Când s-a terminat şi Moesis a plutit mort în valuri, trupul i-a putrezit şi doar colţii au rămas pentru a-i reaminti moartea. Spiritul i s-a alăturat mării şi, când plecau să vâneze, meldeneanii căutau călăuzirea lui, semnele colţilor lui care le arătau drumul spre casă. Acum ne aflăm în apele meldeneane, unde nu cred că se aventurează vreodată corăbiile voastre.

— Meldeneanii sunt nişte lepădături de piraţi, am declarat eu sec. Oricare dintre corăbiile noastre ar fi un trofeu preţios pentru ei.

— Şi totuşi, aici a fost capturată corabia lui lady Emeren.

Nu am spus nimic. În privinţa aceea aveam propriile întrebări tulburătoare, dar şovăiam să le discut cu el.

— Înţeleg că navei şi echipajului li s-a îngăduit să-şi vadă de drum, a continuat el. Doar lady a fost luată prizonieră.

Am tuşit în pumn.

— Neîndoios, piraţii i-au recunoscut valoarea pentru răscumpărare.

— Atât doar că n-au cerut nicio răscumpărare, ci doar venirea mea pentru a mă lupta cu învingătorul lor.

Buzele i-au zvâcnit şi mi-am dat seama că-mi azvârlise o momeală.

Mi-am amintit de audienţa amară a lui Emeren la împărat după ce bărbatul din miazănoapte fusese judecat, când implorase schimbarea sentinţei lui.

— Moartea cere moarte, protestase ea şi trăsăturile-i frumoase fuseseră contorsionate de furie. Zeii o cer. Oamenii o cer. Fiul meu fără tată o cere. Şi o cer eu însămi, Sire, ca văduvă a Speranţei ucise a acestui Imperiu.

În tăcerea îngheţată care urmase tiradei aceleia, împăratul rămăsese tăcut şi nemişcat pe tron, gărzile şi curtenii înlemniseră şocaţi şi paralizaţi de teamă, cu ochii ferm aţintiţi asupra pardoselii. Când vorbise în cele din urmă, împăratul o făcuse cu un glas inexpresiv şi lipsit de furie, decretând că lady Emeren îi jignise persoana şi de aceea avea să fie alungată de la Curte până la viitoare înştiinţări. Din câte ştiam, ei doi nu mai vorbiseră de atunci.

— Poţi să bănuieşti ce vrei, i-am spus lui Al Sorna, dar ştiu că împăratul nu urzeşte planuri şi nu s-ar deda niciodată răzbunării. Toate faptele lui sunt în slujba Imperiului.

El a râs.

— Împăratul tău m-a trimis pe insule ca să mor, milord. Astfel ca meldeneanii să se poată răzbuna pe tatăl meu şi ca lady să poată asista la moartea celui care i-a ucis soţul. Mă întreb dacă a fost ideea ei sau a lor.

Nu-i puteam acuza modul de a raţiona. Desigur, el se aştepta să moară. Sfârşitul Ucigaşului Speranţei avea să fie actul final în ordalia războiului nostru cu poporul lui, epilogul în epopeea conflictului. Nu ştiu însă cu adevărat dacă la asta se gândise împăratul când acceptase oferta meldeneanilor. În tot cazul, Al Sorna nu părea temător, ci resemnat cu soarta lui. M-am întrebat dacă se aştepta cu adevărat să supravieţuiască duelului cu Scutul, despre care se spunea că ar fi fost cel mai iscusit spadasin din toate timpurile. Povestea Ucigaşului Speranţei îmi lăsase puţine îndoieli asupra propriilor capacităţi letale, totuşi cu siguranţă ele fuseseră tocite de anii lui de captivitate. Chiar dacă ar fi învins, era puţin probabil ca meldeneanii să-i îngăduie pur şi simplu fiului Incendiatorului Cetăţii să plece neatins. Era un bărbat care se îndrepta către propria-i pieire. Eu o ştiam şi se părea că o ştia şi el.

— Când ţi-a povestit regele Janus despre planurile lui de atacare a Imperiului? l-am întrebat, dornic să aflu cât

mai mult cu putinţă din istoria lui înainte să debarcăm.

— Cu un an înainte ca Straja Tărâmului să se îmbarce spre ţărmurile alpirane. Vreme de trei ani regimentul cutreierase Tărâmul, reprimând rebeli şi tâlhari. Contrabandişti pe ţărmul de miazăzi, bande de jefuitori în Nilsael, încă şi mai mulţi fanatici în Cumbrael. Am petrecut o iarnă în miazănoapte, luptându-ne cu lonakii, când ei au decis că era timpul pentru altă rundă de raiduri. Regimentul a devenit mai mare, adăugându-şi două companii.

După aventura cumbraelină, regele ne conferise propriul nostru stindard: un lup alergând deasupra Cetăţuii Înalte. De aceea oamenii au început să-şi spună Alergătorii-lupului. Mi s-a părut mereu un nume prostesc, dar lor părea să le placă. Dintr-un motiv sau altul, tinerii s-au înghesuit să slujească sub stindardul nostru – şi nu toţi erau săraci –, iar noi n-am mai avut motive să recrutăm din temniţe. Atât de mulţi au venit la Casa Ordinului, încât Aspectul a fost nevoit să instituie o serie de Încercări, în majoritate de forţă şi viteză, însă şi de Credinţă. Au fost acceptaţi doar cei cu Credinţa cea mai fermă şi cu trupurile cele mai puternice. Când ne-am îmbarcat în flota pentru invazie, aveam sub comanda mea o mie două sute de oameni, probabil soldaţii cei mai bine instruiţi şi mai experimentaţi din Tărâm. A coborât ochii la spuma alb-albăstruie a oceanului, care se izbea de cocă, şi expresia chipului i-a rămas încruntată. După terminarea războiului n-au mai rămas nici măcar două treimi din ei. Pentru Straja Tărâmului a fost încă şi mai rău: poate că un om din zece s-a mai întors în Tărâm.

Pe bună dreptate, am gândit, dar n-am spus-o.

— Ce ţi-a zis el? m-am mulţumit să întreb. Ce motiv ţi-a oferit Janus pentru invazie?

El a ridicat capul şi s-a uitat la Colţii lui Moesis, care dispăreau spre orizontul neclar.

— Safir, mirodenii şi mătase, a răspuns pe un ton uşor amar. Safir, mirodenii şi mătase.

CAPITOLUL 1

Safirul stătea în palma lui Vaelin. Lumina slabă dinspre secera lunii strălucea pe suprafaţa netedă a cadoului regal şi o vinişoară cenuşiu-argintie străbătea albastrul altfel desăvârşit. Era cel mai mare safir găsit vreodată; majoritatea depăşeau cu puţin dimensiunea unui bob de strugure şi Barkus îl informase, cu aviditate greu disimulată, că ar fi adus îndeajuns aur pentru a cumpăra majoritatea Renfaelului.

— Auziţi?

Glasul lui Dentos era echilibrat, însă Vaelin îi văzu zvâcnetul de sub ochi. Începuse cu un an în urmă, când încolţiseră un grup mare de lonaki într-un canion înfundat din miazănoapte. Ca de fiecare dată, lonakii refuzaseră să se predea şi se năpustiseră direct spre ei, răcnind cântece de moarte. Fusese o luptă scurtă, dar urâtă, iar Dentos, care fusese prins în mijlocul ei, ieşise nevătămat, mai puţin în privinţa ticului acela nervos, care avea tendinţa de a se manifesta imediat înaintea unei bătălii.

— Parc-ar tuna.

Dentos rânji, fără ca ticul să-i contenească.

Vaelin strecură safirul în buzunar şi se uită peste câmpia largă care se întindea în continuarea plajei; smocurile ei de iarbă şi tufele scunde abia erau vizibile în penumbre. Partea de miazănoapte a coastei Imperiului alpiran nu părea binecuvântată de vegetaţie. Înapoia lui, hărmălaia miilor de soldaţi din Straja Tărâmului care se adunau pe plajă se adăuga mugetelor valurilor şi scârţâiturilor nenumăratelor vâsle ale flotei închiriate de la meldeneani, care aduceau trupele pe ţărm. În ciuda vacarmului, putu să audă clar: un huruit îndepărtat, undeva în întuneric.

— Nu le-a trebuit prea mult, observă Barkus. Poate că ştiau că sosim.

— Meldeneani ticăloşi! mormăi Dentos şi scuipă pe nisip. Niciodată nu m-am încrezut în ei.

— Poate c-au văzut pur şi simplu flota venind, sugeră Caenis. Opt sute de corăbii nu pot trece neobservate, iar de aici până la garnizoana din Untesh nu sunt nici două ore de mers călare.

— Nu mai contează cum au aflat, zise Vaelin. Important este că ei ştiu şi că pe noi ne aşteaptă o noapte grea. Fraţilor, la companiile voastre! Dentos, îi vreau pe arcaşi pe colina aceea. Se întoarse la Janril Norin, fostul ucenic de menestrel, care era acum trompetistul regimentului şi purtătorul stindardului. Porunceşte adunarea pe companii!

Janril încuviinţă din cap, ridică trâmbiţa la gură şi sună adunarea la arme. Soldaţii răspunseră instantaneu, ridicându-se de pe unde se întinseseră pentru a se odihni printre dune şi grăbindu-se către locurile lor; o mie două sute de oameni se încolonară ordonat în nici cinci minute, acţionând rapid şi reflex ca adevăraţi profesionişti. Se vorbea puţin şi nimeni nu era panicat. Majoritatea făcuseră asta de multe ori şi recruţii învăţau cu repeziciune de la veterani.

Vaelin aşteptă până se încolonară toţi, apoi merse în lungul regimentului, verificând să nu existe breşe, încuviinţând încurajator sau dojenindu-i pe cei pe care-i găsi cu zalele nestrânse ori coifurile neîncheiate. Alergătorii-lupului erau soldaţii cel mai puţin împlătoşaţi din Straja Tărâmului, înlocuind obişnuitul pieptar din oţel şi coiful cu bor larg prin cămăşi din zale şi căşti din piele căptuşite cu plăcuţe din fier. Armura uşoară era potrivită unor soldaţi care se ocupau de obicei cu urmărirea bandelor mici de lonaki prădători sau de tâlhari pe teren neregulat sau prin păduri dese.

Inspecţia lui Vaelin ar fi fost, de fapt, treaba lui Krelnik, dar devenise un fel de ritual dinaintea bătăliilor, oferindu-le soldaţilor posibilitatea de a-şi vedea comandantul înainte de începerea haosului, o

distragere de la apropiata vărsare de sânge, şi în acelaşi timp îl scutea de obligaţia de a ţine un discurs înălţător, aşa cum obişnuiau alţi comandanţi. El ştia că loialitatea oamenilor săi era născută în principal din frică şi dintr-un respect temător faţă de reputaţia lui care creştea întruna. Nu-l iubeau, însă el nu se îndoise niciodată că-l vor urma, indiferent dacă le va ţine sau nu vreun discurs.

Se opri în faţa bărbatului cunoscut cândva ca Gallis „Căţărătorul", actualmente sergentul Gallis din compania a treia.

— Milord! îl salută prompt bărbatul.

— Trebuie să te bărbiereşti, sergent.

Gallis rânji. Era o glumă veche, stârnită de faptul că îi creştea foarte repede barba.

— Ne pregătim pentru călăreţi, milord?

Vaelin privi peste umăr; întunericul continua să învăluie câmpia, dar huruitul sporea întruna.

— Da, sergent.

— Sper să fie mai lesne de ucis decât lonakii.

— Vom afla în curând.

Merse apoi spre ariergardă, unde Janril Norin aştepta cu Scuipă-rău, ţinându-i frâiele cu mâini neliniştite şi străduindu-se să se ferească de celebra muşcătură a armăsarului. Scuipă-rău fornăi la apropierea lui Vaelin şi-i îngădui să-l încalece fără obişnuita tremurătură de iritare. Aşa se comporta întotdeauna înaintea luptelor; dintr-un motiv necunoscut, apropierea violenţei părea să-l calmeze. Indiferent cât de neascultător ar fi fost, ultimii patru ani arătaseră că Scuipă-rău era un animal de război formidabil.

— Gloabă afurisită, rosti Vaelin bătându-l cu palma pe gât.

Scuipă-rău necheză sonor şi scurmă nisipul cu o copită.

Restricţiile din timpul traversării Mării Erineane şi disconfortul călătoriei fuseseră neplăcute pentru cal,

care părea încântat de regăsirea spaţiilor largi şi de apropierea unei bătălii.

În imediata apropiere se aflau cincizeci de călăreţi-cercetaşi, conduşi de un Frate tânăr şi musculos, chipeş şi zvelt, cu ochi albaştri strălucitori. Văzându-l pe Vaelin, Frentis zâmbi scurt şi ridică un braţ în semn de salut. Vaelin încuviinţă din cap, alungându-şi fiorul de vinovăţie. *Ar fi trebuit să am grijă să-l scutesc de aşa ceva.* Fusese însă imposibil să-l ţină pe Frentis în Tărâm; un Frate recent confirmat cu abilităţi deja faimoase reprezenta o completare excelentă pentru regiment.

Janril Norin încălecă iute şi li se alătură.

— Anunţă-i pe călăreţi! îi zise Vaelin.

Semnalul răsună prompt: trei sunete scurte de trâmbiţă, urmate de o notă prelungă. Rândurile părură că unduiesc când bărbaţii îşi scoaseră de la centură ghimpii de fier împotriva cavaleriei inamice. Fusese ideea lui Caenis, când lonakii atacaseră patrulele regimentului pe poneii lor robuşti. Ghimpii funcţionaseră remarcabil de bine, ba chiar atât de bine, încât lonakii îşi abandonaseră tactica, dar vor avea oare acelaşi succes şi împotriva alpiranilor?

În întuneric, huruitul încetă. Vaelin putea zări acum, abia vizibilă în lumina dinaintea zorilor, o linie lungă de călăreţi; răsuflările cailor ridicau aburi în aerul rece printre străfulgerările spadelor scoase din teci şi ale vârfurilor de suliţe. Estimarea rapidă a numărului lor nu contribui cu nimic la alungarea neliniştii lui.

— Trebuie să fie cu mult peste o mie, milord, zise Janril şi glasul lui puternic şi melodios trădă încordarea aşteptării.

Se dovedise un soldat curajos în ultimii patru ani, totuşi aşteptarea dinaintea luptei putea să tulbure şi inimile cele mai brave.

— Mai aproape de două mii, mormăi Vaelin, iar asta-i doar ce putem vedea.

Două mii de călăreţi instruiţi împotriva a o mie două

sute de pedeştri. Şansele nu erau favorabile. Vaelin privi peste umăr spre dune, sperând ca vârfurile suliţelor Străjii Tărâmului să răsară pe neaşteptate deasupra nisipului. Călăreţii pe care-i trimisese la Lordul Bătăliilor ar fi trebuit să fi ajuns deja la acesta, deşi el se îndoia în privinţa dorinţei lui Al Hestian de a-i trimite ajutoare. Duşmănia bărbatului era la fel de intensă şi ochii îi fulgerau de fiecare dată când Vaelin avea ghinionul să fie în prezenţa lui, la fel ca ţepuşa cu ghimpi din oţel pe care Lordul Bătăliilor o purta acum în locul mâinii. *Oare ar fi dispus să piardă un război doar pentru a mă vedea mort*?

Linia de călăreţi alpirani se opri şi tremură neclar în semiîntuneric pe când se aliniau, pregătindu-se pentru şarjă. Un glas putea fi auzit strigând ordine sau încurajări, la care călăreţii răspundeau, răcnind un singur cuvânt la unison:

— SHALMASH!

— Înseamnă „victorie”, milord, rosti Janril şi sudoarea îi strălucea pe buza superioară. Shalmash… Am cunoscut câţiva alpirani la vremea mea.

— E bine de ştiut, sergent.

Alpiranii înaintară, mai întâi la pas, după aceea trecură la trap. Erau trei rânduri ce păstrau alinierea desăvârşită, cu toţi călăreţii purtând zale, coifuri cu ţepuşă şi mantii albe. Disciplina lor era impresionantă: rândurile înaintau cu pas perfect respectat şi niciun călăreţ nu era ieşit în afară. Rareori Vaelin văzuse executată mai bine o astfel de manevră; până şi Garda Călare a regelui ar fi avut dificultăţi în executarea ei în afara câmpului de paradă. Când ajunseră la mai puţin de două sute de paşi, se auziră alte strigăte şi semnale de trâmbiţe şi porniră în galop. Călăreţii aplecaţi peste grumajii cailor ţineau lăncile întinse la orizontală şi precizia liniilor se destrămă, transformându-se într-o masă de cai şi oţel, care bubuia către regiment ca un gigantic pumn îmbrăcat în zale.

Nu erau necesare alte ordine, fiindcă Alergătorii-lupului mai făcuseră asta, deşi niciodată la o asemenea scară. Primul rând făcu un pas înainte şi aruncă ghimpii cât putu de departe, apoi îngenunche şi rândul din spate repetă manevra, urmat de al treilea, astfel că terenul din faţa lor era acum semănat cu spini de oţel pe care atacatorii nu-i puteau evita. Primul cal se prăvăli la cincizeci de metri de rândurile lor, doborând un altul când căzu nechezând de durere, având copitele însângerate, şi călăreţii din spate fură nevoiţi să tragă de frâie ca să nu cadă. În tot lungul liniei alpirane, şarja încetini, iar caii fie căzură, fie se cabrară de durere, şi înaintarea îşi reduse viteza, deşi elanul unui număr atât de mare de cai în galop o făcu să continue.

Pe dunele dinapoi, Dentos aprecie momentul potrivit şi le porunci arcaşilor să intre în luptă. De-a lungul anilor, compania arcaşilor crescuse la două sute de oameni şi arbaletele care se încărcau lent fuseseră de mult abandonate în favoarea arcului-puternic al Ordinului. Veterani iscusiţi şi exersaţi, ei doborâră cel puţin cincizeci de călăreţi cu prima salvă, după care începură furtuna de săgeţi, încordând şi trăgând pe cât puteau de repede. Şarja alpirană se poticni, apoi se opri sub ploaia neîncetată de săgeţi; cele trei linii mândre se transformaseră într-o adunătură confuză de lănci care tremurau şi călăreţi ce băteau în retragere.

Vaelin încuviinţă iarăşi către Janril şi trâmbiţa sună cele trei note prelungi care anunţau atacul întregului regiment. Un răcnet se înălţă din rândul soldaţilor şi toate cele patru companii se năpustiră înainte, ţinând ciocanele de luptă ridicate pentru a-i împunge pe călăreţi, mulţi azvârlind lăncile pentru a-şi scoate săbiile în lupta de aproape, şi zăngăniturile oţelurilor se adăugară la vacarmul bătăliei. Vaelin îl zări pe Barkus în toiul luptei; teribila lui secure cu două tăişuri se ridica şi cobora în mijlocul haosului, spintecând oameni şi cai deopotrivă. În stânga, Caenis îşi condusese compania

într-un asalt pieziş împotriva capătului liniei alpirane, împingându-o spre înăuntru şi împiedicând o manevră în jurul flancului regimentului.

Vaelin privi cu ochi de expert cum cele două tabere se ciocniră şi se încleştară, aşteptând inevitabilul moment de criză când soarta bătăliei avea să se întoarcă în favoarea prietenului sau a duşmanului. Văzuse asta de multe ori până atunci: oameni care se atacaseră unul pe celălalt cu ferocitate aparent nemărginită, pentru ca pe neaşteptate să întoarcă spatele şi să dea bir cu fugiţii, de parcă un instinct primar i-ar fi avertizat în privinţa unei înfrângeri iminente. Văzând cum călăreţii alpirani în mantii albe continuau să se lupte cu Alergătorii-lupului în ciuda ploii permanente de săgeţi şi a pierderilor lor tot mai mari, el ştiu instinctiv că acolo nu va exista o părăsire în debandadă a câmpului de luptă. Oamenii aceia erau hotărâţi, disciplinaţi şi, dacă el apreciase corect, decişi să lupte până la moarte în caz de nevoie. Soldaţii lui uciseseră mulţi, dar rămâneau inferiori numeric şi alpiranii porniseră să se adune pe flancul drept, unde compania Fratelui Inish începuse să cedeze sub presiune, călăreţii silindu-şi animalele prin încleştare şi lovind de sus în pedeştrii înghesuiţi. Barajul arcaşilor lui Dentos continuă neabătut, însă în scurt timp săgeţile lor aveau să se termine, pe când alpiranii aveau încă destui oameni.

Vaelin privi încă o dată înapoia sa şi nu văzu nicio întărire pe coama dunelor. *Aş fi în stare să-l ucid pe lordul Al Hestian dacă voi scăpa întreg de aici.* Trase spada, mai cercetă câmpul o dată şi văzu un drapel înalt care flutura în centrul luptătorilor alpirani: o roată argintie pe fundal de mătase albastră. Flutură din mână, atrăgându-i atenţia lui Frentis şi arătă cu spada spre drapel. Frentis încuviinţă şi-şi scoase spada din teacă, apoi lătră o comandă către oamenii lui.

— Stai aproape, i se adresă Vaelin lui Janril şi-l îndemnă pe Scuipă-rău la galop.

Frentis şi cercetaşii lui îl urmară imediat şi îl conduseră în jurul companiei Fratelui Inish, care se clătina. Păstră o distanţă sigură de locul unde se desfăşura bătălia, pentru a nu fi atras prea repede în ea, apoi se întoarse către flancul alpiran dezgolit. Cincizeci de cai împotriva a două mii. *O viperă poate ucide totuşi un bivol, dacă-i găseşte vena potrivită.*

Primul alpiran pe care-l ucise era un bărbat bine clădit, cu pielea ca abanosul şi barbă ferchezuită, care se zărea sub apărătoarea pentru bărbie a coifului. Era un călăreţ excelent şi un spadasin priceput, care-şi întoarse calul cu uşurinţă şi ridică sabia într-o paradă impecabilă când Vaelin se năpusti. Tăişul din argintul stelelor îi reteză braţul deasupra cotului. Scuipă-rău se cabră şi-l muşcă pe armăsarul alpiran, călcându-l după aceea în copite pe călăreţul care lunecase din şa cu sânge negru ţâşnindu-i din ciotul braţului. Vaelin dădu pinteni şi se repezi mai departe, doborând al doilea călăreţ, căruia îi spintecă piciorul, apoi îi sfârtecă faţa până căzu, cu falca aproape complet desprinsă de cap şi răcnetul înecat într-un val de sânge. Al treilea călăreţ se năpusti spre el în galop, cu lancea întinsă, alb la faţă de furie şi patimă de sânge. Vaelin îl opri brusc pe Scuipă-rău, se răsuci în şa, astfel că vârful lăncii îl rată cu câţiva centimetri, după care ridică şi coborî violent spada în grumazul calului. Animalul se prăbuşi într-o cascadă de sânge, iar alpiranul se rostogoli, se eliberă din şa şi sări în picioare cu sabia trasă. Scuipă-rău se cabră din nou şi copitele lui îl izbiră în plin pe adversar, zburându-i coiful din cap.

Vaelin se opri ca să estimeze impactul şarjei. În apropiere, Frentis îl străpungea cu spada pe un alpiran căzut de pe cal, în timp ce restul cercetaşilor îşi deschideau drum prin masa inamicului, deşi trei trupuri în mantii albastre se zăreau deja zăcând în acel masacru. Privind compania Fratelui Inish, văzu că rândurile ei se redresaseră şi-şi regăsiseră fermitatea,

odată ce atacul alpiran îşi pierduse elanul.

Strigătul de avertizare al lui Frentis îi reatrase atenţia asupra bătăliei. Alt alpiran se repezea către el, cu sabia întinsă, dar fu doborât din şa de o săgeată bine ţintită a arcaşilor regimentului care-i străpunse pieptul. Armăsarul celui doborât continuă totuşi să galopeze, cu ochii holbaţi de panică şi teamă, şi se izbi în crupa lui Scuipă-rău, iar forţa impactului îi azvârli pe ambii la pământ.

Scuipă-rău se ridică iute, nechezând furios, muşcând şi lovind cu copitele în calul duşman, apoi porni în urmărirea acestuia, care, îngrozit, se îndepărtă în galop. Vaelin se pomeni eschivând loviturile hotărâte de sabie ale unui alpiran călare pe un bidiviu sur, parând cu disperare până când Frentis năvăli între ei şi-l ucise pe adversar.

— Stai pe loc, Frate! strigă el acoperind tumultul şi dădu să descalece. Ia calul meu!

— Rămâi în şa! îi strigă Vaelin la rândul său şi arătă din nou stindardul înalt din mijlocul trupelor alpirane. Nu vă opriţi!

— Dar…

— DU-TE!

Auzindu-i tonul implacabil al ordinului, tânărul ezită, după aceea se îndepărtă fără chef şi fu înghiţit iute de volbura bătăliei.

Uitându-se în jur, Vaelin văzu că Janril căzuse, de asemenea, iar calul îi zăcea mort în apropiere. Menestrelul avea o rană adâncă la picior şi se sprijinea în stindardul regimentului său, lovind stângaci către orice alpiran care se apropia. Vaelin sprintă în sprijinul lui, ferindu-se de lăncii, şi proiectă un cuţit pentru aruncat în faţa unui călăreţ care-şi ridicase sabia pentru a-l spinteca pe menestrel şi care se prăbuşi cu oţelul înfipt în obraz.

— Janril!

Îl prinse pe bărbat înainte să cadă şi-i văzu paloarea

de var a pielii şi trăsăturile încordate de durere ale feţei.

— Iertare, milord, rosti Janril. Nu sunt un călăreţ la fel de iute ca tine…

Vaelin îl smuci într-o parte, când un alpiran năvăli spre ei, zgâriind pământul cu vârful lăncii. Tânărul reteză lancea în două, apoi tăie şi piciorul călăreţului cu lovitura de întoarcere şi prinse hăţurile animalului, oprindu-l, în vreme ce stăpânul i se prăbuşi urlând. Linişti cât putu mai bine calul speriat, după care îl sui pe Janril pe spinarea lui.

— Întoarce-te pe plajă, îi porunci, şi caut-o pe Sora Gilma.

Lovi cu latul spadei crupa calului, pentru a-l îndemna să plece, şi acesta porni în galop prin vălmăşagul de trupuri şi metal, cu menestrelul legănându-se alarmant.

Vaelin prinse stindardul şi-l înfipse în pământ în poziţie verticală, cu emblema şoimului pocnind în briza matinală tăioasă. *Apără drapelul*, gândi el şi surâse amuzat. *O adevărată încercare a Meleului.*

La douăzeci de metri depărtare, zări un tumult brusc în rândurile alpiranilor, care se despicară într-o parte şi alta, lăsând să treacă un armăsar alb magnific, al cărui călăreţ flutura sabia spre ei pentru a-şi croi drum şi răcnea ordine. Purta un pieptar de platoşă alb împodobit cu aur şi un desen rotund care copia cumva simbolul roţii de pe stindardul ce continua să fluture în mijlocul alpiranilor.

Nu purta coif, iar chipul lui bărbos, cu piele măslinie, era încordat de mânie. În mod neaşteptat, cei din jur păreau să încerce să-l oprească, ba unul chiar se întinse să-i prindă hăţurile, dar apoi se retrase iute, gârbovindu-se în deferenţă servilă, când bărbatul în alb lătră o dojană aspră. După aceea înaintă la trap, se opri o clipă pentru a arăta cu sabia către Vaelin în semn de provocare, după care se năpusti în şarjă.

Vaelin aşteptă, cu spada ţinută jos, perfect echilibrat pe picioare, răsuflând lent şi egal. Bărbatul în alb se

apropia în galop, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet, cu furia arzându-i în ochi. *Furia te va ucide*, îşi reaminti Vaelin cuvintele maestrului Sollis dintr-o lecţie din urmă cu mulţi ani. *Cine atacă furios un inamic pregătit este mort înainte de a-i da prima lovitură*.

Ca întotdeauna, Sollis avusese dreptate. Bărbatul acela în armură albă şi frumoasă, cu armăsarul minunat, bărbatul acela curajos şi clocotind de mânie era deja mort. Curajul lui, armele lui, platoşa lui nu însemnau nimic. El se ucisese pe sine în clipa când începuse şarja.

Era una dintre lecţiile cele mai periculoase pe care le învăţaseră de la bătrânul şi nebunul maestru Rensial: cum să învingi şarja unui inamic călare.

— Când sunteţi pe jos, călăreţul nu are decât un singur avantaj, le spusese cu ani în urmă maestrul cailor, rotindu-şi ochii nebuni pe câmpul de instrucţie. Calul! Dacă aţi doborât calul, el devine un om ca oricare altul.

După ce spusese asta, petrecuse următoarea oră alergându-i în jurul câmpului pe un cal de vânătoare şi încercând să-i doboare din şa.

— Plonjaţi şi rostogoliţi-vă! strigase întruna cu glas ascuţit de nebun. Plonjaţi şi rostogoliţi-vă!

Vaelin aşteptă până ce sabia bărbatului în alb ajunse doar la un braţ depărtare şi atunci sări în dreapta, plonjând pe sub detunăturile asurzitoare ale copitelor, rostogolindu-se în genunchi şi rotind după aceea spada, pentru a spinteca piciorul din spate al calului.

Sângele îl împroşcă, iar animalul zbieră şi căzu la pământ; bărbatul în alb se strădui să se desprindă din vălmăşag, dar Vaelin sări peste armăsarul care se zbătea, devie sabia duşmanului cu propria spadă şi izbi de sus în jos, iar pieptarul de platoşă se despică sub forţa loviturii. Bărbatul în alb căzu, tuşi sânge şi muri.

Iar alpiranii se opriră.

Se opriră. Săbii ridicate tremurară, apoi căzură inerte pe lângă stăpânii lor. Călăreţi aflaţi în plină şarjă îşi

opriră caii şi priviră şocaţi. Toţi alpiranii aflaţi în raza vizuală încetară pur şi simplu să mai lupte şi se holbară la Vaelin şi la leşul bărbatului în alb. Unii dintre ei continuau încă a privi, când săgeţi îi doborâră sau Alergătorii-lupului îi hăcuiră.

Vaelin privi şi el cadavrul; roata aurie despicată de pe pieptarul însângerat sclipea stins în lumina zorilor. *Să fi fost aşadar un bărbat important*?

— Eruhin Mahktar!

Cuvinte rostite de un alpiran descălecat, care se împleticea în apropiere, apăsându-şi o rană din braţ, cu lacrimile brăzdându-i chipul însângerat. Mai presus de mânie sau de acuzare, în tonul vocii lui exista o disperare mai profundă decât auzise Vaelin vreodată.

— *Eruhin Mahktar!*

Cuvinte pe care avea să le audă de o mie de ori în anii ce urmară.

Rănitul se împletici înainte şi Vaelin se pregăti să-l doboare cu mânerul spadei, fără să-l ucidă, deoarece, la urma urmelor, nu era înarmat. El însă nu schiţă nicio încercare de a-l ataca, ci se poticni pe lângă Vaelin şi se nărui lângă bărbatul în alb, hohotind ca un copil.

— *Eruhin ast forgallah!* urlă el.

Vaelin privi cu oroare cum rănitul trase un pumnal de la brâu şi-l înfipse fără ezitare în propriul lui grumaz, după care se prăbuşi peste leşul în alb, cu sângele gâlgâindu-i din rană.

Sinuciderea păru să destrame vraja care-i încremenise pe alpirani şi un urlet brusc şi sălbatic răsună din rândurile lor; toţi ochii se fixară asupra lui Vaelin, săbiile şi lăncile se întinseră şi începură să se apropie, cu ură ucigaşă întipărită pe toate chipurile.

Răsună apoi un sunet ca o mie de baroase lovind o mie de nicovale şi rândurile inamicilor se cutremurară din nou, iar Vaelin zări oameni aruncaţi în văzduh de impactul forţei necunoscute care-i lovise din spate. Alpiranii se străduiră să-şi întoarcă armăsarii şi să facă

faţă noii ameninţări, dar prea târziu, căci erau măcelăriţi de tăişuri de oţel brunat.

O siluetă masivă, împlătoşată din cap până în picioare şi călare pe un bidiviu negru, îşi deschise drum printre caii alpirani mai uşori, şi ghioaga îi era o ceaţă care răpea vieţile oamenilor şi animalelor deopotrivă. Înapoia sa, sute de bărbaţi în armuri din oţel abăteau un prăpăd similar, ridicând şi coborând cu ferocitate letală spadele lungi şi ghioagele. Alpiranii înfuriaţi ripostară sălbatic şi nu puţini cavaleri dispărură sub masa de copite tropăitoare, însă nu aveau nici numărul, nici armamentul pentru a face faţă asaltului. În scurtă vreme măcelul se termină; toţi alpiranii erau morţi sau răniţi. Niciunul nu dăduse bir cu fugiţii.

Silueta masivă de pe bidiviul negru îşi prinse ghioaga la oblânc şi porni în trap spre Vaelin, dându-şi viziera pe spate pentru a dezvălui un chip lat şi bătucit de vreme, care se distingea printr-un nas ce fusese rupt de două ori şi ochi înconjuraţi de ridurile adânci ale vârstei.

Vaelin făcu o plecăciune oficială.

— Bună ziua, Lord Theros al Fiefului!

— Bună ziua, lord Vaelin! Lordul Fiefului Renfael privi măcelul din jur şi râse sonor. Pun prinsoare că n-ai fost niciodată mai bucuros să vezi un renfaelin, aşa-i, băiete?

— Aşa este, milord.

Un călăreţ tânăr şi înalt se opri lângă Lordul Fiefului; faţa arătoasă îi era mânjită de sudoare şi sânge, iar ochii de un albastru-închis îl priveau pe Vaelin cu răutate vădită, însă nerostită.

— Bună ziua, lord Darnel! îl salută Vaelin. Mulţumirile mele şi ale oamenilor mei se îndreaptă către tine şi tatăl tău.

— Deci mai eşti viu, Sorna? replică tânărul. Cel puţin regele va fi încântat.

— Potoleşte-ţi limba, băiete! se răsti lordul Theros. Îmi cer iertare, lord Vaelin. Băiatul este răsfăţat şi eu o învinuiesc pentru asta pe mama lui. Trei fii mi-a dăruit

ea, iar acesta este singurul care n-a murit înainte de naştere, aşa să m-ajute Credinţa!

Vaelin văzu cum mâna tânărului călăreţ zvâcni pe mânerul spadei lungi şi obrajii i se colorară de mânie. *Alt fiu care-şi urăşte tatăl*, gândi el. *O maladie comună*.

— Îmi cer iertare, milord, se plecă el din nou. Trebuie să mă îngrijesc de oamenii mei.

Reveni spre plajă şi, păşind peste morţi şi muribunzi sub soarele dimineţii care răsărea peste câmpul de sânge, căută din nou safirul şi-l ridică, îngăduind razelor să se joace pe suprafaţa lui, şi se gândi la ziua când i-l dăruise regele, la ziua când ajunsese să-l urască lordul Darnel, la ziua când plânsese prinţesa Lyrna.

Ziua când amuţise cântecul sângelui

— Safir, mirodenii şi mătase, şopti el.

CAPITOLUL 2

Includerea turnirelor cavalereşti renfaeline în iarmarocul de Miezul-verii era o noutate relativ recentă, dar în scurt timp căpătase un renume uriaş în rândul poporului. Mulţimea mugea apreciativ înaintea unei confruntări spectaculoase, când Vaelin se îndreptă către pavilionul regal, cu gluga mantiei trasă peste chip pentru a se cruţa de povara recunoaşterii. Pe câmp, un cavaler zbură din şa în mijlocul unui nor de ţăndări şi potrivnicul azvârli lancea ruptă spectatorilor.

— Amărâtul ăla n-o să mai umble prea repede! comentă un bărbat îmbujorat, făcându-l pe Vaelin să se întrebe dacă era apreciat spectacolul luptei în sine sau şansa de a fi martori la schilodirea bogaţilor.

Gărzile de la intrarea în pavilion se plecară înaintea lui mai mult decât ar fi cerut-o rangul şi priviră doar în treacăt la ordinul regelui pe care-l arătă, trăgând într-o parte draperia intrării în pavilion şi făcându-i semn să intre fără şovăială. Vaelin revenise din miazănoapte de numai două zile, însă legenda presupusei sale victorii măreţe asupra lonakilor se răspândise deja peste tot.

După ce lăsă armele, fu condus în loja regală, unde nu fu surprins s-o găsească pe prinţesa Lyrna, singură.

— Bună ziua, Frate! îl întâmpină ea şi-i surâse, apoi îi întinse mâna ca el să i-o sărute.

Pentru o clipă Vaelin fu deconcertat, deoarece ea nu mai făcuse asta niciodată; era un semn de favoare acordat rareori şi care se făcea în public. Se lăsă totuşi într-un genunchi şi-şi lipi buzele de încheieturile degetelor ei. Pielea femeii era mai caldă decât se aşteptase şi fu mânios pe sine fiindcă îi făcu plăcere.

— Bună ziua, Alteţa Voastră! rosti el şi se îndreptă, străduindu-se să adopte un ton neutru, dar fără să izbutească prea bine. Am fost chemat înaintea tatălui Alteţei Voastre…

Ea flutură dintr-un braţ.

— Va sosi şi el. Se pare că şi-a rătăcit mantia favorită. În ultima vreme nu mai iese niciodată din palat fără ea. Îi făcu semn spre locul de alături. Ia loc, te rog.

Vaelin se aşeză şi se prefăcu interesat de competiţia cavalerilor. Două grupuri alcătuite din câte treizeci de oameni se adunau în capete opuse ale câmpului; un grup sub un stindard cu pătrate albe şi roşii cu simbolul unui vultur, iar celălalt sub un steag care arăta o vulpe roşie pe fundal verde.

— Meleul este punctul culminant al turneului renfaelin, explică prinţesa. Vulpea roşie este blazonul baronului Hughlin Banders, cel în armura ruginie, fosta căpetenie a mercenarilor Lordului Theros. Vulturul îi aparţine lordului Darnel, moştenitorul Lordului Fiefului. Se pare că meleul va pune capăt unei vechi dispute între cei doi. Ridică o eşarfă din mătase albă de pe o masă din apropiere. Am fost rugată să o înmânez aceluia dintre bădărani pe care-l consider mai violent decât toţi ceilalţi. Se pare că vederea unor bărbaţi voinici în straie din metal, care se bat între ei până la pierderea simţurilor, ar trebui să-mi facă inima de femeie să tresară.

— O prejudecată bizară, Alteţa Voastră.

Ea se întoarse către el şi surâse larg.

— Una dintre cele pe care tu nu le faci.

— Sper din toată inima.

Vaelin privi cum cele două tabere se înşiruiră, apoi schimbară saluturi, după care se năpustiră una spre cealaltă în plin galop, rotind spade şi ghioage. Se izbiră cu asemenea bubuituri de metal şi trupuri de cai, încât atât Vaelin, cât şi prinţesa tresăriră. Lupta care urmă fu o încăierare confuză de cavaleri rostogolindu-se din şei şi arme ce se ciocneau. Vaelin ştia că luptătorii ar fi trebuit să lovească doar cu latul spadei, dar majoritatea păreau să ignore regula aceea şi zări cel puţin trei siluete în platoşe de oţel care rămăseseră nemişcate în

haos.

— Aşadar, aceasta este bătălia, comentă Lyrna.

— Un fel de bătălie.

— Ce părere ai despre el? Mă refer la moştenitorul Lordului Fiefului.

Vaelin îl privi pe lordul Darnel izbind cu mânerul spadei în coiful unui adversar, care se prăvăli cu sângele revărsându-se prin vizieră pe pământul răscolit de copite.

— Se luptă bine, Alteţă.

— Deşi nu la fel de bine ca tine, sunt sigură. Şi nu are nimic din integritatea sau din intuiţia ta. Femeile îl vor primi în patul lor pentru influenţa şi bogăţia lui, nu din iubire. Bărbaţii îl vor urma pentru soldă sau din datorie, nu din devotament. Tăcu şi pe chip îi apăru o expresie de uşoară iritare. Şi tata crede că-mi va fi un soţ minunat.

— Sunt sigur că tatăl Alteţei Voastre vrea tot ce este mai bun…

— Tatăl meu vrea să nasc ca o vită. El vrea ca palatul să răsune de zbieretele ţâncilor Al Nieren, prin venele cărora să curgă sângele Lordului Fiefului Renfael. Ar fi pecetea finală pe alianţa lui. După toate câte am făcut în slujba acestui Tărâm, tata continuă să mă vadă doar ca pe o scroafă bună pentru fătat.

— Catehismul Însoţirii este clar, Alteţa Voastră. Nimeni, fie el bărbat sau femeie, nu poate fi silit să se căsătorească împotriva voinţei sale.

— Voinţa mea! râse ea amar. Cu fiecare an care trece fără să mă mărit, voinţa mi se erodează tot mai mult. Tu ai spada, cuţitele şi arcul. Unicele mele arme sunt inteligenţa, chipul şi făgăduiala puterii care-mi zace în pântece.

Sinceritatea conversaţiei lor era deconcertantă. Unde dispăruseră încordarea şi cunoaşterea vinovăţiei împărtăşite? *Nu uita,* se avertiză Vaelin. *Nu uita ce este ea. Nu uita ce am făcut noi.* Observă cum ochii Lyrnei îl

urmăreau pe lordul Darnel în meleu, socotind şi evaluând; văzu cum abia-şi ascundea pufnetul de neplăcere ce-i curba buzele.

— Mă îndoiesc că Alteţa Voastră, rosti el, a pus la cale această întâlnire pentru a-mi cere părerea despre un bărbat cu care n-are nicio intenţie de a se mărita vreodată. Are poate altă explicaţie pentru mine?

— Dacă te referi la masacrul Aspectelor, mă tem că opinia mea este neschimbată. Deşi am descoperit ceva nou. Spune-mi, ai auzit vreodată de al Şaptelea Ordin?

Îl privea foarte atentă şi Vaelin ştiu că ar fi zărit orice minciună.

— Este o poveste, ridică el din umeri. De fapt, o legendă. A existat cândva un ordin al Credinţei devotat studierii Beznei.

— Nu-i dai crezare, aşadar?

— Las istoria în seama Fratelui Caenis.

— Bezna, repetă încet prinţesa parcă degustând cuvântul. Un subiect fascinant. Totul este doar o superstiţie, desigur, dar foarte statornică în consemnările istorice. Am fost la Marea Bibliotecă şi am cerut toate cărţile pe care le aveau despre acest subiect. Am aflat că solicitarea mea a cauzat multă agitaţie, fiindcă aşa s-a descoperit că majoritatea volumelor vechi fuseseră furate.

Vaelin se gândi la cărţile arse de Fratele Harlick în Cetatea Prăbuşită.

— Şi cum se leagă legenda aceasta de masacrul Aspectelor?

— Poveştile abundă în legătură cu evenimentul acela nefericit. Am cules tot ce am putut, discret, desigur. Istoriile sunt în mare parte exagerări care cresc cu fiecare relatare, mai ales în privinţa ta. Ştiai că ai ucis de unul singur zece asasini înarmaţi cu arme vrăjite, care sorbeau sângele celor pe care-i omorau?

— Nu pot spune că-mi reamintesc asta, Alteţă.

— Nici nu mă aşteptasem. Chiar dacă poveştile

acestea sunt aiureli, împărtăşesc toate un fir comun: sunt colorate de Beznă, iar cele mai fanteziste fac referire la al Şaptelea Ordin.

În ciuda suspiciunilor cu care o privea, nu-i putea nega agerimea minţii. Şiretenia instinctivă, aşa cum o considerase el înainte, era în realitate o faţetă a unui intelect considerabil. În ultimii trei ani, Vaelin reflectase de multe ori asupra înţelesului confesiunii lui Harlick din Cetatea Prăbuşită, încercând să pună laolaltă sursele diferite de cunoaştere. Totuşi, nimic nu se lega: aparenta trădare a Credincioşilor de către Aspecte, puterea Chiorului, glasul familiar al făpturii dinapoia ochilor lui Hentes Mustor. Oricât s-ar fi străduit, nu putea distinge nicio înlănţuire. Exista senzaţia permanentă a ceva ce plutea intangibil, un adevăr profund pe care nici chiar cântecul sângelui nu-l putea prevesti. *Oare poate ea să-l găsească? Şi, dacă ar putea, să am încredere să mă destăinui ei?* Ideea de a avea încredere în prinţesă era absurdă, bineînţeles, însă şi oamenii în care nu se putea avea încredere puteau fi utili.

— Alteţa Voastră, rosti el, de ce ar putea cineva devotat învăţăturii să citească o carte şi imediat apoi s-o arunce în foc?

Lyrna se încruntă nedumerită.

— Este relevant pentru discuţia noastră?

— Aş fi întrebat dacă n-ar fi fost?

— Nu. Mă întreb dacă mi-ai pune vreo întrebare dacă n-ai fi nevoit s-o faci?

Pe câmp, numărul de cavaleri care continuau să lupte se redusese la o duzină. Lordul Darnel schimba lovituri cu baronul Banders, a cărui ferocitate nu părea afectată de rigiditatea armurii pătate de rugină.

— Dacă un astfel de om ar fi cu adevărat devotat învăţăturii, continuă prinţesa, arderea unei cărţi ar părea pentru el o crimă teribilă. Cărţi au mai fost arse, să ştii. Regele Lakril cel Nebun a rămas celebru pentru

că a făcut un rug cu toate cărţile din Varinshold şi a decretat că toţi supuşii care puteau citi erau consideraţi neloiali şi pasibili de execuţie. Din fericire, al Şaselea Ordin l-a detronat la scurt timp după aceea. Până şi nebunia lui avea totuşi un grăunte de adevăr. Valoarea unei cărţi constă în cunoaşterea pe care o conţine, iar aceasta este întotdeauna periculoasă.

— Cu alte cuvinte, arderea cărţii înlătură pericolul reprezentat de cunoaştere.

— Poate că da. Spuneai că omul era învăţat. Cât de învăţat?

Vaelin şovăi, nedorind să-i rostească numele.

— A fost cândva cărturar în Marea Bibliotecă.

— Cu adevărat învăţat. Prinţesa ţuguie buzele. Ştii că eu nu citesc niciodată o carte de două ori? Nu este nevoie. Îmi amintesc perfect toate cuvintele.

Tonul îi era atât de prozaic, încât tânărul ştiu că nu era o simplă laudă.

— Prin urmare, un om care ar deţine aceeaşi iscusinţă n-ar mai trebui să păstreze o carte, o carte periculoasă. Odată ce a citit-o, el deţine cunoaşterea respectivă.

Lyrna încuviinţă din cap.

— Poate că cel despre care mi-ai vorbit încerca să păstreze o cunoaştere, nu s-o distrugă.

Aşadar; aceasta era misiunea lui Harlick. El a furat cărţile Beznei din Marea Bibliotecă. Le distrugea ca să le ascundă cunoştinţele, însă mai întâi le citea, ca să le reţină, ca să le protejeze. Dar de ce?

— Nu-mi vei spune, nu-i aşa? zise prinţesa. Nu-mi vei spune cine era şi cum l-ai întâlnit.

— A fost doar un incident bizar, la care am fost martor…

— Ştiu că respectul cu care te privesc nu este reciproc. Ştiu că n-ai o părere prea bună despre mine. Însă părerea mea despre tine s-a bazat mereu pe faptul că nu mă minţi. Este posibil ca adevărul tău să fie aspru, dar este întotdeauna adevăr. Spune-mi adevărul acum,

te rog.

Vaelin o privi în ochi şi fu şocat să vadă în ei scânteierea lacrimilor. *Oare sunt reale? Pot fi reale?*

— Nu ştiu dacă pot avea încredere în tine, îi spuse direct. Cândva noi doi am făcut împreună ceva teribil…

— N-am ştiut! şuieră Lyrna aprig. Se aplecă spre el şi glasul îi căpătă un ton zorit. Linden a venit la mine cu ideea lui nebună pentru o expediţie în Martishe. Tata mi-a poruncit să-i binecuvântez acţiunea. Nu i-am făgăduit nimic lui Linden, l-am iubit, dar aşa cum o soră îşi iubeşte un frate. Însă el mă iubea mai mult decât pe orice soră şi a auzit ce dorea să audă. Jur că n-am ştiut adevăratele planuri ale tatei. La urma urmelor şi *tu* plecai şi ştiam că nu erai capabil de crimă. Lacrimile i se revărsară din ochi şi-i urmăriră profilul desăvârşit al feţei. Am iscodit eu însămi, Vaelin. Ştiu că nu l-ai ucis tu, ştiu că l-ai scăpat de un sfârşit oribil. Îţi spun adevărurile acestea, fiindcă acum trebuie să mă crezi. Trebuie să-mi iei în seamă cuvintele. *Trebuie* să refuzi ceea ce-ţi va cere tata azi.

— Ce anume îmi va cere?

— Prinţesă Lyrna Al Nieren!

Un glas puternic. Un glas poruncitor. Un glas regal. Vaelin nu-l mai văzuse pe Janus de peste un an şi-l găsi mai îmbătrânit, cu ridurile feţei încă şi mai adânci, cu mai multe fire sure în coama de păr arămiu, cu gârbovirea umerilor mai proeminentă. Păstrase totuşi glasul de rege. Amândoi se ridicară şi făcură o plecăciune, conştienţi de tăcerea profundă a mulţimii.

— Fiică a descendenţei regale Al Nieren, continuă regele, prinţesă a Tărâmului Unificat şi a doua în linie la Coroană. O mână subţire, pătată de bătrâneţe, apăru de sub veşmintele regale căptuşite cu hermină şi arătă câmpul din faţa lor. Nu-ţi neglija datoria!

Vaelin se întoarse şi-l văzu pe lordul Darnel lăsat într-un genunchi în faţa pavilionului. Înapoia lui, cavalerii învinşi în meleu se împleticeau nesiguri sau erau

transportaţi de pe câmp, printre ei aflându-se şi baronul Banders în armura pătată de rugină. În ciuda servilităţii reverenţei sale, lordul Darnel nu plecase capul şi coiful îi rămăsese prins. Ochii lui îl fixau pe Vaelin, sclipind cu o furie intensă şi deconcertantă.

Lyrna îşi şterse iute lacrimile.

— Iertare, tată, zise ea pe un ton de frivolitate silită, dar nu mai vorbisem de mult timp cu lordul Vaelin…

— Nu lordul Vaelin îţi stăpâneşte atenţia acum, milady.

Un fulger de mânie licări peste chipul prinţesei, care se stăpâni însă iute, după care se sili să zâmbească.

— Desigur. Se întoarse şi ridică eşarfa din mătase, făcându-i semn lordului Darnel să se apropie. Bine luptat, milord.

Lordul Darnel îi oferi o plecăciune oficială rigidă şi se întinse să ia eşarfa cu mâna sa înmănuşată, încruntându-se vizibil când prinţesa îşi retrase propria mână înainte ca el s-o fi putut săruta. Retrăgându-se un pas, îl privi din nou mânios pe Vaelin.

— Lord Vaelin, zise el şi vocea îi tremură de furie, am înţeles că Fraţilor din al Şaselea Ordin li se interzice să accepte provocări la duel.

— Aşa este, milord.

— Păcat.

Cavalerul se plecă iarăşi în faţa Lyrnei şi a regelui, apoi părăsi câmpul fără să privească îndărăt.

— Se pare că ai stârnit nemulţumirea băiatului de aur, observă regele.

Vaelin îi privi ochii şi zări aceeaşi şiretenie de bufniţă pe care şi-o reamintea din prima lor învoială dezgustătoare.

— Sunt obişnuit să stârnesc nemulţumire, Maiestate.

— Nouă însă ne placi, nu-i aşa, fiica mea? se întoarse regele spre Lyrna.

Faţa ei era perfect inexpresivă când încuviinţă din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

— Ba poate chiar prea mult, se pare. Când era copilă, se temea că inima i se va dovedi prea îngheţată pentru a-i îngădui să se ataşeze de vreun bărbat. Acum descopăr că aş dori să îngheţe din nou.

Vaelin nu era obişnuit cu stânjeneala şi o găsi greu de suportat.

— Aţi trimis după mine, Maiestate.

— Da. Regele o privi pe Lyrna încă o secundă. Da, aşa este. Se întoarse şi arătă uşa pavilionului. Aş dori să faci cunoştinţă cu cineva. Fiica mea, te rog să rămâi şi să încerci să aminteşti supuşilor că, în ciuda aparenţelor, noi le suntem, de fapt, superiori.

Glasul prinţesei era lipsit de orice emoţie când zise:

— Bineînţeles, tată.

Vaelin se lăsă într-un genunchi, îi acceptă mâna când i-o oferi şi apăsă alt sărut pe căldura pielii. *Până şi oamenii în care nu se poate avea încredere pot fi utili.*

— Nu sunt sigur dacă Alteţa Voastră are dreptate, îi spuse când se ridică, conştient de prezenţa regelui.

— Dreptate?

Era greşit din multe puncte de vedere, o încălcare năucitoare a etichetei, dar tânărul se apropie şi o sărută pe obraz, şoptindu-i în acelaşi timp la ureche:

— Bezna nu-i o superstiţie. Caută povestea Chiorului în pătrarul de apus.

— Încerci să mă pui la încercare, Tinere Şoim?

Se îndepărtau de partea din spate a pavilionului, însoţiţi doar de două gărzi. Regele înainta cu greu prin noroi şi poalele mantiei tivite cu hermină se murdăriseră deja. Părea cumva mai scund, împuţinat de vârstă, şi capul îi ajungea abia la umărul lui Vaelin.

— Să vă pun la încercare, Maiestate?

Regele se întoarse către Vaelin.

— Să nu te joci cu mine, băiete! Ochii lui îl sfredeleau. Ai înţeles?

Vaelin îi întoarse calm căutătura. Poate că regele

rămăsese o bufniţă, însă el nu mai era de acum un şoarece.

— Vă nemulţumeşte prietenia mea cu prinţesa Lyrna, Maiestate?

— Tu nu eşti prieten cu ea. Nu suporţi s-o vezi, din motive perfect întemeiate. Regele înclină capul pe un umăr şi miji ochii gânditor. Ea a vrut să ţi-l arate pe băiatul de aur, ca să-ţi stârnească gelozia. Da?

Keschet, îşi aminti Vaelin cuvintele prinţesei din grădina lui Al Hestian. *Atacul Mincinosului. Ascunde o stratagemă prin alta.* Lordul Darnel era o distragere la care tatăl ei se aşteptase. *Trebuie să refuzi ceea ce-ţi va cere tata azi.*

Ridică din umeri.

— Mă aştept să fie aşa, da.

— Ce i-ai spus? Ştiu că nu i-ai furat o sărutare.

Tânărul surâse scurt, stânjenit.

— I-am spus că frumuseţea păleşte în timp, la fel ca oportunitatea.

Regele pufni şi-şi reluă înaintarea înceată şi gârbovită prin noroi.

— N-ar fi trebuit s-o tachinezi în felul acesta. Este necesar ca voi să nu deveniţi inamici. Pentru binele Tărâmului, înţelegi?

— Înţeleg, Maiestate.

— Nu se va mărita cu el, aşa-i?

— Mă îndoiesc tare mult.

— Ştiam că n-o va face. Regele suspină de frustrare obosită. Dacă el n-ar fi atât de neghiob! O fiică inteligentă este o povară. Este împotriva firii ca isteţimea să fie legată de atâta frumuseţe. Din propria experienţă, femeile cu adevărat frumoase sunt dăruite fie cu farmec imens, fie cu venin nemăsurat. Mama ei, scumpa mea regină plecată dintre noi, a fost o frumuseţe renumită şi avea tot veninul de care ai fi putut avea nevoie vreodată, dar un creier milostiv de micuţ.

Asta nu-i candoare, decise Vaelin, *ci doar altă mască. El se foloseşte de onestitate ca să mintă şi să mă prindă în mrejele altui plan.*

Ajunseră la o caleaşcă minunat împodobită, din lemn superb sculptat şi strălucind de frunzuliţe aurite, cu ferestrele acoperite de catifea neagră, la care erau înhămaţi patru cai. Regele îi ceru să deschidă uşa şi urcă, icnind de efort, apoi îi făcu semn să-l urmeze. Se aşeză pe bancheta îmbrăcată în piele moale şi lovi cu un pumn osos în peretele despărţitor.

— La palat! Nu prea repede.

De afară se auzi pocnetul unui bici, iar caleaşca se zgâlţâi şi se puse în mişcare, trasă de cei patru cai bălţaţi.

— Este un cadou, rosti regele. Atât caleaşca, cât şi caii. Din partea lordului Al Telnar – îl mai ţii minte?

Vaelin şi-l reaminti pe bărbatul elegant din Sala Consiliului.

— Dregătorul Lucrărilor Regale.

— Da, un ticălos micuţ şi prefăcut. Dorea ca eu să confisc un sfert din pământurile Lordului Fiefului Cumbrael, ca pedeapsă pentru rebeliunea fratelui său. Bineînţeles că el ar fi preluat cu generozitate povara guvernării acelor domenii, ca şi a tuturor rentelor aferente. I-am mulţumit pentru caleaşcă şi am confiscat un sfert din propriile lui domenii, dând rentele Lordului Mustor al Fiefului. Ar trebui să-i asigure vinul şi târfele pentru o vreme. O lecţie pentru lordul Al Telnar că un adevărat rege nu poate fi cumpărat.

Regele scotoci prin mantie şi scoase o punguliţă din piele de mărimea unui măr.

— Prinde, i-o aruncă el lui Vaelin. Ştii ce este?

Vaelin deschise punguliţă şi văzu înăuntru o piatră mare şi albastră cu vinişoare cenuşii.

— Un safir. Şi încă unul mare.

— Da, cel mai mare safir găsit vreodată, extras din minele Ţinuturilor de Miazănoapte acum şaptezeci de

ani, când bunicul meu, al douăzecilea Lord de Asrael, a construit turnul şi a înfiinţat prima colonie. Ştii cât preţuieşte?

Vaelin privi din nou nestemata, pe a cărei suprafaţă netedă sclipea lumina lămpii.

— Mulţi galbeni, Maiestate.

Închise punga şi i-o întinse regelui.

Bătrânul rămase cu mâinile în interiorul mantiei.

— Păstrează-l. Este darul regelui pentru Spada lui cea mai preţioasă.

— Nu am nevoie de bogăţii, Maiestate.

Şi nici nu pot fi cumpărat.

— Până şi un Frate din al Şaselea Ordin se poate trezi pe neaşteptate că are nevoie de bogăţii. Te rog să-l consideri un talisman.

Vaelin puse nestemata în pungă şi o agăţă la brâu.

— Safirele, urmă regele, sunt nestematele cele mai valoroase din lume, preţuite de toate popoarele: alpirani, volariani sau Regii Neguţători din Apusul îndepărtat. Aduc un preţ mai bun decât argintul, aurul sau diamantele şi sunt cele mai numeroase în Ţinuturile de Miazănoapte. Desigur, Tărâmul are multe bogăţii – vinul cumbraelin, oţelul asraelin şi altele –, dar cu safirele mi-am clădit flota şi cu safirele am întemeiat Straja Tărâmului, cele două piroane ce menţin unitatea Tărâmului. Iar Lordul Turnului Al Myrna mi-a spus că filoanele de safire încep să se subţieze. Peste douăzeci de ani, nu vor mai rămâne destule pentru a-i plăti pe mineri să le extragă. Şi ce vom face atunci, Tinere Şoim?

Vaelin strânse din umeri, întrucât comerţul nu era un subiect familiar pentru el.

— Aşa cum ziceţi, Maiestate, Tărâmul are şi alte bogăţii.

— Dar nu îndeajuns, decât numai dacă i-aş taxa pe nobili şi oamenii de rând în asemenea măsură, încât ar fi fericiţi să mă vadă pe mine şi pe copiii mei atârnaţi de zidurile palatului. Ai văzut câte tulburări pot isca

pământurile acestea, chiar şi cu Straja Tărâmului care ţine totul laolaltă; imaginează-ţi cât sânge va curge după ce ea nu va mai fi. Nu, ne trebuie mai multe, ne trebuie mirodenii şi mătase.

— Mirodenii şi mătase, Maiestate?

— Principala rută de negoţ a mirodeniilor şi a mătăsii trece prin Marea Erineană: mirodeniile din provinciile de miazăzi ale Imperiului alpiran şi mătasea din Apusul îndepărtat ajung în porturile alpirane de pe coasta de miazănoapte a Imperiului. Toate corăbiile care andochează trebuie să-i plătească împăratului pentru acest privilegiu, precum şi o cotă parte din valoarea mărfurilor lor. Neguţătorii alpirani s-au îmbogăţit de pe urma acestui comerţ; unii sunt chiar mai bogaţi decât Regii Neguţători din Apus şi toţi plătesc tribut împăratului.

Tulburarea lui Vaelin spori. *Doar nu se poate gândi la aşa ceva*.

— Vreţi să atrageţi negoţul acesta în porturile noastre? întrebă el nesigur.

Bătrânul clătină din cap.

— Porturile noastre sunt puţine şi mici. Prea multe furtuni ne bântuie coastele şi noi suntem prea în miazănoapte ca să atragem mult negoţ. Dacă îl dorim, va trebui să-l înşfăcăm.

— Maiestate, eu nu ştiu multă istorie, totuşi nu-mi pot reaminti vreo ocazie în care acest Tărâm sau vreunul dintre Fiefuri să îi fost ameninţat de o invazie alpirană sau chiar de un simplu raid. Între popoarele noastre nu există vărsări de sânge. Catehismele ne spun că războiul este justificat doar în apărarea pământului, vieţii sau Credinţei.

— Alpiranii sunt adoratori de zei, nu-i aşa? Un Imperiu care neagă Credinţa.

— Credinţa poate fi doar acceptată, nu impusă cu sila, mai ales unui Imperiu.

— Ei însă plănuiesc să-şi aducă zeii aici şi să ne

submineze Credinţa. Iscoadele lor sunt peste tot, deghizate în neguţători, murmurând erezii, pângărindu-ne tineretul în riturile Beznei. Şi în tot acest timp armata lor creşte şi împăratul construieşte mai multe corăbii.

— Este adevărat?

Regele surâse slab şi ochii lui de bufniţă scânteiară.

— Va fi.

— Vă aşteptaţi ca întregul Tărâm să creadă aşa ceva?

— Oamenii cred întotdeauna ceea ce vor să creadă, indiferent dacă este sau nu adevărat. Mai ţii minte masacrul Aspectelor şi pe Tăgăduitorii, reali sau doar suspectaţi ca atare, care au fost măcelăriţi în urma revoltelor, pe baza unor simple zvonuri. Oferă-le minciuna potrivită şi ei o vor crede.

Vaelin îl privi pe rege în tăcere, pe când caleaşca se hurducă peste străzile pietruite ale pătrarului de miazănoapte, şi înţelegerea îl cutremură. *Aici nu mai este nicio minciună, ci el chiar intenţionează să facă asta.*

— Ce doriţi de la mine, Maiestate? De ce-mi împărtăşiţi toate lucrurile acestea?

Regele îşi desfăcu braţele osoase.

— Pentru că am nevoie de spada ta, desigur. Cu greu aş putea merge la război fără faimosul războinic al Tărâmului, nu? Ce ar crede supuşii de rând, dacă ai refuza să porţi spada Credinţei împotriva Imperiului Tăgăduitorilor?

— Vă aşteptaţi din partea mea să pornesc război împotriva unui popor cu care Tărâmul nu are niciun conflict, pe baza unor minciuni?

— Bineînţeles.

— Şi de ce aş face-o?

— Puterea noastră este loialitatea.

Chipul lui Linden Al Hestian, devenind alb ca marmura, pe măsură ce sângele i se scurgea prin tăietura din beregată…

— Loialitatea este altă minciună pe care o folosiţi pentru a-i atrage pe creduli în planurile voastre.

Regele se încruntă, păru furios, dar apoi râse.

— Evident. Ce crezi că înseamnă regalitatea? Veselia îi păli iute. Ai uitat de înţelegerea pe care am făcut-o. Eu poruncesc şi tu execuţi. Mai ţii minte?

— Am încălcat deja înţelegerea noastră, Maiestate. În Martishe nu am făcut ceea ce mi-aţi poruncit.

— Şi totuşi, Linden Al Hestian zace în Lumea de Dincolo, răpus de pumnalul tău.

— Suferea. A trebuit să-i pun capăt durerilor.

— Da, foarte convenabil. Regele flutură din mână iritat, aparent plictisit de subiect. Nu contează, ai făcut o înţelegere. Tinere Şoim, tu eşti al meu. Ataşamentul tău faţă de Ordin este o născocire, şi o ştii la fel de bine ca mine. Eu poruncesc şi tu execuţi.

— Nu şi cu Imperiul alpiran. Nu, dacă nu există un motiv mai bun decât lipsa safirelor.

— Mă refuzi?

— Da. Mă puteţi trimite la eşafod, dacă aşa trebuie, şi nu voi spune un cuvânt în apărarea mea. Dar planurile voastre mă istovesc.

— Să te trimit la eşafod? Janus slobozi alt hohot de râs, chiar mai sonor decât cel dinainte. Ce nobil, mai ales fiindcă ştii prea bine că nu pot face aşa ceva fără să stârnesc rebeliune printre supuşii de rând şi război cu Credinţa. Şi cred că fiica mea mă urăşte şi aşa destul.

Regele trase în lături draperia de catifea ce acoperea fereastra şi chipul i se lumină brusc.

— Aha, brutăria văduvei Nornah! Bătu din nou în peretele despărţitor al caleştii, ridicându-şi vocea de rege. OPREŞTE!

Coborî din caleaşcă, îndepărtând ajutorul celor doi soldaţi din Garda Călare care-i escortaseră, şi surâse larg către Vaelin, aproape ca un copil.

— Haide cu mine, Tinere Şoim. Cele mai bune plăcinte din cetate, poate chiar din tot Fieful. Tolerează

slăbiciunea unui bătrân.

Brutăria văduvei Nornah era caldă şi plină de aromele pâinilor abia scoase din cuptor. Zărindu-l pe rege, femeia se grăbi să iasă dinapoia tejghelei; era înaltă şi voinică, având obrajii îmbujoraţi de para focului şi cu părul pudrat de făină.

— Maiestate! Sire! Îmi onoraţi din nou umila brutărie! vorbi ea repede, plecându-se stângace, şi-i îmbrânci cu umerii laţi pe muşteriii rămaşi cu gurile căscate. Faceţi loc! Faceţi loc regelui!

— Milady, rosti regele după care îi prinse mâna şi i-o sărută, iar văpaia obrajilor ei se înteţi, ocazia de a mă bucura de produsele tale nu poate fi ignorată. În plus, lordul Vaelin este curios, fiindcă ocaziile de a savura prăjituri sunt rare pentru el, nu-i aşa, Frate?

Vaelin văzu ochii femeii cercetându-i chipul şi îmbătându-se de vederea lui, şi privirile furişe aruncate de muşterii, acum lăsaţi într-un genunchi, şi aproape că-i detestă pentru adularea aceea.

— Aşa este, Maiestate, cunoştinţele mele despre prăjituri sunt modeste, replică el şi speră că iritarea nu i se simţi în glas.

— Ai poate o odaie în spate unde să ne putem bucura de preparatele tale? o întrebă regele pe văduvă. Nu aş dori să-ţi tulbur îndeletnicirile.

— Bineînţeles, Maiestate, bineînţeles.

Văduva îi conduse în partea din spate a brutăriei, într-o magazie ale cărei rafturi erau ticsite cu vase; saci de făină se înşiruiau în lungul pereţilor, iar singurele mobile dinăuntru erau o masă şi câteva scaune. La masă stătea o tânără cu piept generos, care purta o rochie ţipătoare din material ieftin; părul îi era vopsit în roşu, buzele stacojii, iar bluza descheiată la gât îi dezvăluia din plin pielea. Se ridică în clipa intrării regelui şi execută o reverenţă desăvârşită.

— Maiestate, rosti femeia.

Avea glas gutural, care înghiţea vocalele, un glas de

fiinţă crescută pe stradă.

— Bun găsit, Derla, zise regele, apoi se întoarse către brutăreasă. Plăcinta cu mere, cred, doamnă Nornah. Şi nişte ceai, dacă poţi.

Văduva făcu o reverenţă şi se retrase, închizând ferm uşa în urmă. Regele se lăsă într-un scaun şi-i făcu semn tinerei pieptoase să se ridice.

— Derla, el este lordul Vaelin Al Sorna, faimos Frate al celui de-al Şaselea Ordin şi Spadă a Tărâmului. Vaelin, ea este Derla, târfă lipsită de renume şi iscoadă distinsă în slujba mea.

Femeia îl privi îndelung şi apreciativ pe Vaelin, iar pe buze îi jucă umbra unui surâs.

— Sunt onorată, milord!

Vaelin încuviinţă scurt din cap.

— Bună ziua, milady!

Surâsul ei se lărgi brusc.

— Cu greu pot fi numită aşa.

— Nu-ţi irosi şiretlicurile cu el, Derla, o sfătui regele. Fratele Vaelin este un adevărat servitor al Credinţei.

Ea arcui o sprânceană desenată şi ţuguie buzele.

— Păcat! Am făcut unele dintre cele mai bune afaceri cu cei din Ordine. Mai ales cu cei din al Treilea: cărturarii aceia sunt foarte lascivi.

— Este delicioasă, nu-i aşa? chicoti regele. O femeie cu minte pătrunzătoare, dar lipsită de orice scrupule morale. Şi cu temperament uneori violent. De câte ori l-ai înjunghiat pe neguţătorul acela, Derla? Am uitat.

Vaelin o cercetă cu atenţie pe femeie şi nu zări nicio viclenie în inexpresivitatea ei.

— De vreo cincizeci de ori, Maiestate. Făcu semn către Vaelin. A vrut să m-omoare în bătaie şi să-mi reguleze leşul.

— Da, încuviinţă regele, un nemernic pervers, însă în acelaşi timp bogat şi popular la Curte. Odată ce am înţeles cât de folositoare poate fi Derla, au fost necesare cheltuieli considerabile ca să aranjez presupusa ei

sinucidere şi eliberarea reală.

— Pentru care vă voi fi de-a pururi recunoscătoare, Maiestate.

— Aşa şi trebuie. Vezi tu, Vaelin, datoria unui rege este de a-i căuta printre supuşii lui pe cei înzestraţi, pentru a-i pune la treabă în folosul lui. Am câteva iscoade ca Derla care acţionează în taină în cele patru Fiefuri şi toate îmi raportează mie direct. Se aleg cu destui galbeni pentru asta, pe lângă mulţumirea de a şti că eforturile lor păstrează liniştea acestui Tărâm. Regele păru brusc obosit şi-şi rezemă bărbia în palmă, frecându-şi pleoapele grele. Repetă-i lordului Vaelin, se adresă el femeii, raportul tău de săptămâna trecută.

Derla încuviinţă din cap şi începu să vorbească pe un ton oficial care părea îndelung practicat.

— În ziua a şaptea din prensur mă aflam pe ulicioara dinapoia tavernei „Leul turbat" şi pândeam o casă despre care ştiam că era vizitată de Tăgăduitori din secta Ascendenţei. Către miezul nopţii, în casă au intrat mai mulţi oameni printre care un bărbat înalt, o femeie şi o fată în jur cincisprezece ani, care au sosit împreună. După intrarea lor, m-am strecurat în beciul casei, folosindu-mă de toboganul pentru cărbuni. Din beci, am auzit ritualurile eretice care se desfăşurau deasupra. După două ceasuri am înţeles că întâlnirea se apropia de sfârşit şi am ieşit, revenind pe ulicioară, unde am văzut cum aceiaşi trei oameni au ieşit împreună. Bărbatul înalt mi se părea familiar, aşa că am decis să-i urmăresc. Ei au mers în pătrarul de miazănoapte, unde au intrat într-o casă mare cu vedere spre moara de la Cotul Străjii. Când bărbatul a intrat, lumina dinăuntru i-a scăldat chipul şi am văzut că era lordul Kralyk Al Sorna, fost Lord al Bătăliilor şi Primă Spadă a Tărâmului.

Îl privi pe Vaelin cu ochi indiferenţi, lipsiţi de teamă sau de griji. Regele îşi scărpină nepăsător firele aspre şi sure ale bărbii nerase.

— N-a fost dintotdeauna aşa, să ştii, zise el. Mă refer

la Tăgăduitori. Pe când eram copil, ei trăiau printre noi, grijulii, însă toleraţi. Primul meu dascăl în mânuirea spadei a fost un Căutător şi era un om minunat. Ordinele ne-au avertizat împotriva lor, totuşi n-au recomandat niciodată interzicerea practicilor lor, fiindcă, de fapt, noi suntem un ţinut de exilaţi, alungaţi pe ţărmurile acestea cu veacuri în urmă de către cei care ne-ar fi ucis pentru Credinţa noastră şi pentru zeii lor. Credinţa a fost dintotdeauna precumpănitoare, desigur, cea dintâi printre crezuri, dar şi altele au existat alături de ea şi, cu toate că multor Credincioşi nu le plăcea asta, majorităţii poporului nu părea să-i pese. Apoi a sosit Mâna Roşie.

Degetele regelui se mişcară spre urmele roşii de pe gâtul lui şi ochii îi priviră în gol, când îşi aminti.

— Au numit-o Mâna Roşie din cauza semnelor pe care le lasă, aidoma unei gheare ce îţi zgârie gâtul. Odată ce semnele acelea apăreau, ştiai că erai ca şi mort. Închipuie-ţi, Vaelin: o ţară pustiită în câteva luni. Gândeşte-te la toţi cei pe care-i cunoşti – bărbaţi, femei, copii, nu contează –, iar după aceea închipuie-ţi că jumătate dintre ei nu mai există. Imaginează-ţi-i morţi de pe urma unei boli pustiitoare care-i face să delireze, să se zbată şi să răcnească, în timp ce-şi vomită propriile măruntaie. Trupurile erau adunate în maldăre ca paiele, nimeni nu se găsea în siguranţă, şi frica a devenit singurul crez. Aceasta nu putea fi o simplă molimă, nu, ci acţiunea Beznei! Aşa se face că ochii noştri s-au îndreptat spre Tăgăduitori. Şi ei sufereau la fel ca noi, însă, deoarece erau mai puţini, se părea că suferă mai puţin. Gloate au bântuit prin cetăţi şi pe câmpuri, vânând şi ucigând. Unele secte au fost rase de pe faţa pământului şi crezurile lor au fost pierdute pentru totdeauna, iar restul au fost alungate în umbre. Până să dispară Mâna Roşie, mai rămăseseră doar Credinţa şi zeul cumbraelin. Ceilalţi erau pitiţi, adorând în beznă şi temându-se mereu să nu fie descoperiţi.

Ochii regelui se întoarseră către Vaelin pe care-l fixară cu o privire rece, calculată.

— Tatăl tău, Tinere Şoim, pare să fi căpătat nişte preocupări nesănătoase.

Cântecul sângelui reveni, sonor şi aspru, pe cât de puternic îl auzise tânărul vreodată, şi înţelesul îi era mai clar decât îşi putea aminti, în odaia aceasta exista un pericol important. Pericol din partea cunoştinţelor pe care le avea târfa iscoadă. Pericol din partea planului regelui. Dar mai presus ca orice, pericolul cântecului sângelui, care-i spunea să-i ucidă pe amândoi.

— Eu nu am tată, scrâşni el.

— Poate că aşa este, însă ai o soră. Cam tânără pentru a fi spânzurată de ziduri, cu limba smulsă după ce a primit binecuvântarea celui de-al Patrulea Ordin în Temniţa-neagră. Nu m-ar mira ca şi mama ei să păţească la fel, să fie în cuşti alăturate, bolborosind vorbe de neînţeles una către cealaltă, până ce hămesirea le va slăbi şi ciorile vor veni să le ciugulească trupurile, deşi ele sunt încă vii. Ai dorit un motiv mai bun şi acum îl ai.

Ochi negri, ca ai lui, mâini micuţe strângând bujorii-iernii. *Mami zicea c-o să vii să locuieşti cu noi şi-o să fii fratele meu*…

Cântecul sângelui mugi. Mâinile îi zvâcniră. *N-am mai ucis o femeie până acum*, gândi el. *Şi niciun rege.* Privindu-l pe bătrânul care căsca şi-şi masa genunchii înţepeniţi, văzu cât de uşor ar fi fost să-i prindă gâtul fragil şi să-l rupă ca pe o crenguţă. Cât de *satisfăcător* ar fi fost…

Încleştă pumnii şi-şi stăvili pornirea, apoi se aşeză greoi la masă.

Şi cântecul sângelui dispăru.

— De fapt, urmă regele şi se îndreptă în scaun, nu cred că voi mai sta să mănânc plăcintele. Te rog, bucură-te de ele împreună cu complimentele mele.

Îşi puse o mână osoasă pe umărul lui Vaelin. O *gheară*

de bufniţă.

— Presupun că nu trebuie să te instruiesc ce să spui când Aspectul Arlyn îţi va cere sfatul.

Vaelin refuză să-l privească, temându-se să nu revină cântecul sângelui, şi încuviinţă dând rigid din cap.

— Prea bine. Derla, te rog, mai zăboveşte o vreme. Sunt sigur că lordul Vaelin are multe întrebări.

— Desigur, Maiestate.

Îi făcu altă reverenţă perfectă când părăsi magazia. Vaelin rămase aşezat.

— Pot să iau loc, milord? îl întrebă Derla.

El nu-i răspunse, aşa că femeia se aşeză în faţa lui la masă.

— Este cu adevărat o ocazie specială să întâlnesc un lord distins ca tine, urmă ea. Mi-am făcut meseria cu mulţi lorzi. Maiestatea Sa este interesată de obiceiurile lor şi, cu cât sunt mai animalice, cu atât e mai bine.

Vaelin nu spuse nimic.

— Mă întrebasem, continuă Derla, dacă toate istoriile despre tine sunt adevărate? Văzându-te acum, mă gândesc că s-ar putea să fie. Îl aşteptă să vorbească şi se foi stânjenită când el rămase tăcut. Văduva brutăreasă nu se grăbeşte defel cu plăcintele.

— Plăcintele nu vor veni, îi zise Vaelin. Iar eu n-am nicio întrebare. El te-a lăsat aici ca să te ucid.

O privi în ochi şi văzu pentru prima dată o emoţie autentică în ei: frică.

— Fără doar şi poate, văduva Nornah este iscusită în înlăturarea discretă a leşurilor, urmă tânărul. Probabil că de-a lungul anilor regele a atras aici destui neghiobi nebănuitori. Neghiobi ca noi doi.

Ochii femeii se repeziră către uşă, apoi reveniră la el. Gura îi tresări şi se abţinu de la provocări. Ştia că nu se putea lupta cu el.

— Nu sunt lipsită de apărare.

— Ai un cuţit în corsaj şi altul la spate, între omoplaţi. Presupun că şi acul din părul tău este destul de ascuţit.

— L-am slujit loial şi bine pe regele Janus vreme de cinci ani…

— Lui nu-i pasă. Cunoştinţele pe care le deţii sunt prea periculoase.

— Am bani…

— Nu-mi trebuie bogăţii. Punga cu safirul îi atârna greu la brâu. Nu-mi trebuie câtuşi de puţin.

— Ei bine… Derla se îndepărtă puţin de masă şi-şi lăsă braţele pe lângă trup, după aceea ridică fusta pentru a-şi arăta genunchii depărtaţi şi pe buzele ei flutură alt surâs, nu mai puţin autentic decât primul. Cel puţin, dovedeşte-mi atâta respect de a mă regula înainte, nu după.

Un râset muri pe buzele bărbatului. Îşi feri ochii şi încleştă palmele pe tăblia mesei.

— Eşti ferită de mâna mea, dar nu şi de mâna lui. Ar trebui să părăseşti cetatea, chiar şi Tărâmul, dacă ai posibilitatea asta. Să nu te mai întorci niciodată.

Ea se ridică încet şi porni precaut spre uşă; întinse o mână spre clanţă şi o ţinu pe cealaltă la spate, unde strângea neîndoios cuţitul. Apăsă clanţa, după care se opri.

— Tatăl tău este norocos să aibă un asemenea fiu, milord.

Apoi dispăru şi uşa se închise în urma ei pe ţâţâni neunse.

— Eu nu am tată, se adresă el încăperii pustii.

CAPITOLUL 3

Departe de coasta alpirană, relieful acoperit de iarbă şi tufe lăsa loc unui deşert întins şi lipsit de drumuri, măturat de vântul permanent dinspre miazăzi, care stârnea nisipul în conuri de praf, ce pluteau peste dune ca ielele. Armata rămânea la periferia deşertului şi înainta către Untesh într-o coloană lungă de peste trei kilometri. Privind-o, Vaelin îşi amintea de un şarpe uriaş pe care-l văzuse odată evadând dintr-o cuşcă pe o corabie din Apusul îndepărtat şi care se întinsese pe toată lăţimea punţii, cu solzii sclipind în soare la fel cum sclipeau acum lăncile Străjii Tărâmului.

Tânărul se afla pe o măgură presărată de stânci la câţiva kilometri în faţa coloanei principale şi bea apă din burduf, în timp ce Scuipă-rău mesteca frunzele sărăcăcioase ale unui arbust de deşert din apropiere. Frentis şi cercetaşii lui, câţi mai rămăseseră după bătălia de pe plajă, campaseră mai sus pe măgură şi vegheau orizontul de răsărit.

Vaelin se gândi la bătălia de acum două zile, la bărbatul în veşminte albe şi la cei care veniseră să-i ceară trupul, patru bărbaţi cu chipuri împietrite din Garda Imperială, care apăruseră din pustiu şi ceruseră să stea de vorbă cu Lordul Bătăliilor. Al Hestian le ieşise călare înainte, urmat de toate căpeteniile oştirii, şi dăduse un spectacol de etichetă oficială pe care alpiranii îl ignoraseră, rămânând călări. El citea proclamaţia regelui de anexare oficială a cetăţilor Untesh, Linesh şi Marbellis, când un alpiran îl întrerupsese în mijlocul frazei; un bărbat bine clădit, cu părul sur precum cenuşa, care vorbea aproape desăvârşit graiul Tărâmului.

— Opreşte-ţi flecăreala, bărbat din miazănoapte. Noi am venit după trupul lui *Eruhin*. Fie ni-l dai, fie ne omori, fiindcă nu vom pleca fără el.

Al Hestian îşi pierduse cumpătul şi se înflăcărase la faţă de furie.

— Cine este *Eruhin?*

— Bărbatul în alb, spusese Vaelin.

Nu i se ceruse să se alăture grupului de parlamentari, dar rămăsese în imediata lor apropiere, ştiind că Lordul Bătăliilor nu va dori să facă o scenă prin alungarea lui, în niciun caz într-un moment sub auspicii atât de bune cum era prima lui întâlnire cu inamicul.

— *Eruhin*, da? îl întrebase el pe alpiran.

Ochii lui îl fixaseră şi-l cercetaseră din cap până în picioare, examinându-i chipul.

— Tu ai fost? Tu l-ai ucis?

Vaelin încuviinţase dând din cap. Un alt alpiran mârâise şi-şi trăsese pe jumătate sabia din teacă, înainte ca bărbatul cu păr cenuşiu să-l oprească, punându-i mâna pe braţ.

— Cine a fost el? întrebase Vaelin.

— Se numea Seliesen Maxtor Aluran, răspunsese bărbatul. *Eruhin*, „Speranţa” în graiul vostru. Urmaşul ales al împăratului.

— Condoleanţe împăratului vostru, intervenise Lordul Bătăliilor. Este regretabilă o asemenea pierdere dureroasă, dar noi am venit doar după dreptul…

— Aţi venit după cucerire şi jaf, bărbatule din miazănoapte, îi spusese bărbatul cu păr cenuşiu. Pe pământurile acestea veţi găsi doar moarte. Nu vor mai fi solii, nu vor mai fi discuţii şi vă vom ucide pe toţi, la fel cum voi ne-aţi ucis Speranţa. Nu vă aşteptaţi la milă. Acum daţi-ne trupul lui.

Lordul Darnel băuse dintr-o ploscă şi plimbase vinul prin gură, apoi scuipase pe copitele calului alpiranului.

— Milord, se adresase el lui Al Hestian, prin lipsa de curtoazie încalcă regulile soliilor, îşi pierde în felul acesta dreptul la viaţă.

— Nu, nu-i aşa. Vaelin dăduse pinteni lui Scuipă-rău şi pătrunsese între cele două grupuri, după care se

adresase alpiranului: Vă voi conduce la trupul lui.

Simţise furia Lordului Bătăliilor când porniseră spre leş, simţise ura lordului Darnel şi-şi amintise ceva ce-i spusese Aspectul Arlyn: Bărbaţii care se iubesc pe ei înşişi îi urăsc pe cei care le-ar diminua gloria.

Soldaţii din Garda Imperială descălecaseră şi ridicaseră trupul Speranţei pe un cal. Cel cu părul sur îl strânsese bine cu chingile de şa, apoi se întorsese către Vaelin cu ochii sclipind de lacrimi.

— Cum te numeşti? întrebase el răguşit.

Nu avusese niciun motiv să nu-i spună.

— Vaelin Al Sorna.

— Respectul tău nu-mi diminuează ura, Vaelin Al Sorna, *Eruhin Mahktar*, „Ucigaşul Speranţei”. Onoarea îmi spune că ar trebui să-mi iau propria viaţă, însă ura mă va ţine viu. De acum înainte, toate răsuflările mele vor avea un singur scop: să-ţi văd sfârşitul. Sunt Neliesen Nester Hevren, căpitanul Cohortei 10 a Gărzii Imperiale. Să nu uiţi asta.

După aceea, el şi camarazii lui încălecaseră şi plecaseră.

Uneori Credinţa ne cere tot ce avem. Cuvintele îi aparţineau tot Aspectului şi fuseseră rostite în ziua din iarna trecută, când mersese alături de Vaelin pe câmpul de instrucţie acoperit cu nea şi-l ascultase vorbind despre planurile regelui. Fusese frig în ziua aceea, mai frig decât de obicei chiar şi pentru luna weslin, iar Fraţii novici se împleticeau prin zăpadă în timp ce alergau, se luptau şi primeau arsurile toiegelor maeştrilor lor.

— Războiul acesta va fi altfel decât toate pe care le-am ştiut până acum, rostise Arlyn şi răsuflarea i se ridicase ca un abur în văzduh. Va fi un mare sacrificiu. Mulţi dintre Fraţii noştri nu se vor mai întoarce. Înţelegi?

Vaelin încuviinţase din cap, îl ascultase pe Aspect şi descoperise că nu mai avea cuvinte.

— Tu însă trebuie să te întorci, Vaelin. Să lupţi pe cât

poţi de bine, să omori câţi va fi nevoie. Nu contează câţi dintre oamenii şi Fraţii tăi vor cădea, pentru că vei reveni în Tărâmul acesta.

Tânărul aprobase din nou şi Aspectul zâmbise, singura dată când Vaelin îl văzuse făcând-o după acea primă zi de la poarta Casei Ordinului, cu atâţia ani în urmă. Într-un fel, surâsul îl făcuse să pară bătrân, încreţindu-i liniile din jurul ochilor şi al buzelor subţiri. Până atunci nu mai păruse niciodată bătrân.

— Uneori îmi reaminteşti tare mult de mama ta, spusese trist Aspectul, apoi se întorsese şi se îndepărtare, iar silueta lui înaltă mersese fără poticneală prin omăt.

Scrijelitul apăru, suind în goană panta şi lăsând în urmă un nor de praf; în bot i se legăna un iepure. Iepurii mari şi cu labe lătăreţe păreau să abunde în tufărişuri şi, la fel ca Scrijelitul, Straja Tărâmului profitase de îndată de vânatul acela. Copoiul-de-sclavi lăsă iepurele la picioarele lui Vaelin şi lătră scurt şi răguşit, aşa cum obişnuia.

— Mulţumesc, câine tâmpit, îl scărpină Vaelin pe gât. Păstrează-l tu.

Ridică iepurele şi-l aruncă în jos pe deal. Scrijelitul schelălăi fericit şi porni în goană după el.

— De obicei, îl lăsai acasă când plecai în campanii, zise Frentis aşezându-se şi destupându-şi plosca.

— M-am gândit că i-ar plăcea şi lui un nou teren de vânătoare.

— Aşadar, era fiul împăratului lor, da? întrebă Frentis. Bărbatul în platoşa albă.

— Cel pe care-l alesese drept urmaş. Se pare că împăratul îşi alege succesorul dintre supuşii săi.

Frentis se încruntă.

— Cum vine asta?

— Cred că-i ceva în legătură cu zeii lor.

— Ar fi putut alege pe cineva care să se lupte mai bine. Prostovanul ăla nu putea nici măcar să stea-n şa.

În ciuda voioşiei lui, îi simţea îngrijorarea. N-avea ce căuta acolo.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, surâse larg Vaelin. Inima nu-mi este atât de împovărată.

Frentis aprobă din cap şi-şi întoarse privirea către întinderea vastă de deşert din miazăzi.

— Nu prea-nţeleg de ce doreşte atât de mult regele locul ăsta. Peste tot, numai praf şi scaieţi. De când am debarcat, n-am văzut niciun copac.

— Am sosit aici pentru a căuta ceea ce ne aparţine de drept potrivit tratatelor străvechi şi pentru a răzbuna relele făcute de Imperiul Tăgăduitorilor.

— Da, mă gândisem şi eu la asta. Singurii alpirani pe care i-am văzut vreodată au fost corăbierii şi neguţătorii de pe docuri. Aveau straie ciudate, totuşi nu difereau de ceilalţi corăbieri şi neguţători, mereu în căutare de târfe şi bani, aşa cum fac cei de felul lor, însă ceva mai politicoşi decât majoritatea. Nu-mi amintesc ca vreunul dintre tovarăşii mei de furtişaguri din copilărie să fi fost răpit şi torturat în ritualuri ale Beznei, cu excepţia mea, bineînţeles, iar Chiorul nu era alpiran.

— Pui la îndoială porunca regelui?

Mâna lui Frentis se mişcă pe sub mantie, atingând din nou, fără îndoială, liniile cicatricelor.

— Al lui şi al oricăruia altul, dacă voi crede că-i nevoie.

Vaelin izbucni în râs.

— Prea bine, continuă tot aşa.

— Milord! strigă unul dintre cercetaşi, care stătea în picioare şi arăta cu braţul spre orizontul de răsărit.

Vaelin merse în cealaltă parte a coamei măgurii şi privi în depărtare; în pâclele de arşiţă ce se ridicau din nisipurile încinse de soare se zărea un tremur uşor.

— Ce este?

— Îi văd bine, rosti Frentis care ţinea la ochi ocheanul.

Era o ustensilă scumpă, din tuburi de alamă şi toc din

piele de rechin. Vaelin se gândi că era mai bine să nu-l întrebe de unde îl obţinuse, deşi îşi amintea că un instrument similar avusese şi căpitanul galerei meldeneane care-i adusese pe ţărmurile acestea. La fel ca Barkus, instinctul de hoţoman al lui Frentis nu dispăruse niciodată complet.

— Câţi sunt?

— Frate, ştii bine că nu mă pricep la numere, dar să fiu al naibii dacă nu sunt cel puţin la fel de mulţi ca noi, şi încă o treime pe-atât.

* * *

— Ştiu că ştii unde-i el.

Ochii Lordului Bătăliilor erau înneguraţi de o duşmănie nemărginită.

— La cine te referi, milord?

Vaelin urmărea atent spectacolul de pe câmpia din faţa lor: mii de soldaţi alpirani organizaţi în formaţiune de atac avansau cu pas egal spre măgura unde se aflau ei. Lordul Bătăliilor îi poruncise să-şi mobilizeze tot regimentul şi să-şi ridice drapelul pe cea mai înaltă prăjină pe care o puteau găsi. Pe versantul de apus, ascunşi de ochii alpiranilor, se aflau cinci mii de arcaşi cumbraelini. Oficial, arcaşii reprezentau contribuţia la campanie a Lordului Mustor al Fiefului, o dovadă de loialitate după aşa-numita Revoltă a Uzurpatorului, dar, de fapt, erau mercenari care-şi puseseră în slujba regelui priceperea în mânuirea arcului şi printre ei nu se afla niciun nobil cumbraelin. De ambele părţi ale măgurii, pedestrimea Străjii Tărâmului era dispusă în regimente, pe patru şiruri. În ariergardă aştepta contingentul nilsaelin alcătuit din cinci mii de pedeştri uşori, flancaţi de zece mii de călăreţi din Straja Tărâmului în dreapta şi cavaleri renfaelini în stânga. În spatele lor se aflau patru companii călări din al Şaselea Ordin, alături de prinţul Malcius, care comanda trei companii din Garda Călare a regelui. Era cea mai mare oaste pe care o desfăşurase vreodată Tărâmul Unificat şi

pregătea să ducă prima bătălie importantă, ceva ce nu părea să-l lase indiferent pe Lakrhil Al Hestian.

— Către bastardul care m-a lăsat cu asta, ridică Lordul Bătăliilor braţul drept, şi ţepuşa cu ghimpi care ieşea prin acoperământul din piele al ciotului scânteie în lumina puternică a soarelui de la mijlocul zilei. Privirea îl aţintea pe Vaelin, aparent indiferentă la înaintarea oştirii alpirane. La Al Sendahl, ştiu că nu i-ai găsit resturile devorate de o fiară năzărită.

Vaelin fu surprins că Lordul Bătăliilor suise pe măgură, deşi era de aşteptat ca poziţia să-i ofere o imagine bună asupra câmpului de bătaie. Fu însă mai surprins de momentul pe care-l alesese pentru a aminti o suferinţă.

— Milord, poate că discuţia aceasta ar mai putea aştepta…

— Ştiu că moartea fiului meu n-a fost o ucidere din milostenie, continuă Al Hestian. Ştiu cine-i dorea răul şi mai ştiu că ai fost unealta lor. Îl voi găsi pe Al Sendahl, să fii sigur de asta. Îmi voi încheia socotelile cu el. Voi câştiga războiul ăsta pentru rege, apoi îmi voi încheia şi socotelile cu tine.

— Milord, dacă n-ai fi fost atât de doritor să măcelăreşti captivi neajutoraţi, poate că ai mai fi avut şi acum mâna, iar eu l-aş mai fi avut pe fratele meu. Fiul tău mi-a fost prieten şi i-am luat viaţa pentru a-l izbăvi de durere. Regele a fost mulţumit de relatarea mea în ambele cazuri şi, ca slujitor al Coroanei şi Credinţei, nu mai am nimic de spus despre niciunul dintre subiectele acestea.

Se priviră în tăcere îngheţată şi trăsăturile Lordului Bătăliilor tremurau de furie.

— Ascunde-te înapoia Ordinului şi a regelui dacă doreşti! şuieră el printre dinţii încleştaţi. Nu te va salva, când războiul ăsta va fi câştigat. Nici pe tine şi nici pe niciunul dintre Fraţii tăi. Ordinele sunt o năpastă pentru Tărâm, îngăduindu-vă vouă, lepădături fătate-n şanţuri,

să le porunciţi celor mai nobili decât voi…

— Tată!

Un tânăr înalt şi cu chip distins se opri lângă ei, cu o expresie stânjenită pe faţă. Purta uniformă de căpitan în Regimentul 27 Călăreţi, o pană de corb îi flutura în partea de sus a pieptarului platoşei, iar pe spate avea prinsă o spadă lungă cu mânerul împodobit cu un safir. La centură purta o spadă volariană scurtă.

— Duşmanul, rosti Alucius Al Hestian arătând din cap spre armata care înainta peste câmpie, nu pare să piardă timpul.

Vaelin se aşteptase ca Lordul Bătăliilor să explodeze către fiul său, dar acum păru aproape ruşinat şi-şi stăpâni furia, umflându-şi doar nările de frustrare. Cu o ultimă privire nimicitoare azvârlită lui Vaelin, se îndepărtă şi se opri sub propriul lui stindard, un trandafir stacojiu elegant, complet diferit de caracterul său, iar garda personală de Şoimi-negri se apropie protector din ambele părţi, privindu-i suspicios pe Alergătorii-lupului din jur. Cele două regimente se detestau reciproc şi transformau adesea tavernele şi străzile în câmpuri de luptă când se întâlneau în capitală. Vaelin avea grijă mereu să se asigure că erau ţinuţi departe unii de ceilalţi în timpul marşurilor.

— Ne aşteaptă o zi de muncă dogoritoare, milord, zise Alucius şi Vaelin îi simţi umorul forţat din glas.

Fusese dezamăgit când tânărul poet se înrolase în regimentul tatălui său, deoarece sperase că văzuse destul măcel în Cetăţuia Înaltă. În anii scurşi de atunci, ei se întâlniseră rar, schimbând amabilităţi la palat când regele îl chemase pentru ceremonii lipsite de rost. Ştia că Alucius îşi recăpătase darul, că poeziile lui erau acum citite de mulţi oameni şi că tinerele îi căutau cu nesaţ tovărăşia. Totuşi, tristeţea continua să-i dăinuie în ochi, mizeria celor văzute în Cetăţuia Înaltă.

— Pieptarul ar trebui să-ţi fie mai strâns, îi zise Vaelin. Şi chiar poţi să scoţi spada asta din teaca de pe

spate?

Alucius se sili să zâmbească.

— Ai rămas mereu dăscălitor, aşa-i?

— De ce te afli aici, Alucius? Te-a silit tatăl tău?

Surâsul fals al poetului dispăru.

— De fapt, tata a zis că ar trebui să rămân cu scribălăii şi târfuliţele mele de viţă nobilă. Uneori mă gândesc că lui îi datorez iscusinţa mea în ceea ce priveşte vorbele. A fost însă convins că un hronic al glorioasei lui campanii, întocmit de cel mai faimos poet tânăr al Tărâmului, ne-ar spori mult avuţiile familiei. Nu-ţi face griji pentru mine, fiindcă nu mi se îngăduie să mă îndepărtez la mai mult de o lungime de braţ de el.

Vaelin se uită spre armata alpirană care se apropia, la nenumăratele steaguri ale cohortelor ei de soldaţi ce se înălţau ca o pădure din mătase şi auzi hărmălaia tot mai puternică a trâmbiţărilor şi scandărilor de bătălie.

— Pe acest câmp nu va exista niciun loc sigur, rosti el şi arătă din bărbie către spada scurtă de la brâul lui Alucius. Mai ştii cum se foloseşte?

— Exersez zilnic.

— Prea bine atunci, ţine-te aproape de tatăl tău.

— Aşa voi face. Alucius îi întinse mâna. Este o cinste, Frate, să slujesc iarăşi alături de tine.

Vaelin îi strânse mâna mai puternic decât intenţionase şi-l privi în ochi.

— Ţine-te aproape de tatăl tău.

Alucius încuviinţă din cap, surâse sfios şi porni către grupul Lordului Bătăliilor.

Planuri tăinuite în alte planuri, concluzionă Vaelin gândindu-se la cuvintele lui Lakrhil Al Hestian. *Janus îi făgăduieşte moartea mea dacă-i va aduce victoria. Eu mă aleg cu salvarea surorii mele, iar Lordul Bătăliilor cu răzbunare pentru fiul său.* Se gândi apoi cât de multe trebuie să fi fost înţelegerile şi înşelătoriile pe care regele le urzise pentru a-i aduce pe ţărmurile acestea. Se gândi la făgăduielile ce-i fuseseră făcute Lordului

Theros pentru a-şi aduce atâţia călăreţi de elită. Se gândi la preţul nerostit care fusese convenit cu meldeneanii pentru a transporta oastea peste mare. Se întrebă dacă Janus pierdea vreodată urma plasei pe care o ţesea, dacă păianjenul îşi întinsese vreodată greşit un fir, dar ideea aceea era absurdă. Janus nu-şi putea uita propriile uneltiri, tot aşa cum prinţesa Lyrna nu putea uita cuvintele pe care le citea. Se gândi din nou la Aspect, la ordinele pe care le primise şi la faptul că, în ciuda complexităţii sale, plasa bătrânului nu însemna nimic.

— ERUHIN MAHKTAR!

Răcnetul se înălţă din piepturile tuturor soldaţilor din regiment, îndeajuns de puternic pentru a fi auzit de alpiranii care se apropiau, îndeajuns de puternic pentru a răsuna peste propriile lor scandări şi îndemnuri.

— ERUHIN MAHKTAR!

Bărbaţii îşi ridicară ciocanele de luptă şi oţelul scânteie în soare, apoi răcniră în cor cuvintele ce le fuseseră spuse.

— ERUHIN MAHKTAR!

De pe coama măgurii, Janril flutura stindardul pe o prăjină înaltă de şase metri, astfel că lupul unduia în vânt şi era văzut de toată câmpia.

— ERUHIN MAHKTAR!

Deja cohortele alpirane cele mai apropiate începeau să reacţioneze şi rândurile îşi pierdeau organizarea, pe măsură ce soldaţii iuţeau pasul fără să mai ţină seama de ritmul tobelor lor, stârniţi de provocarea Alergătorilor-lupului.

— ERUHIN MAHKTAR!

Lordul Bătăliilor avea dreptate, decise Vaelin văzând cum disciplina cohortei alpirane din faţă cedă complet şi rândurile se frânseră, pentru că luptătorii porniră în fugă, şarjând măgura, cu propriile lor răcnete transformate într-un mârâit tot mai puternic de ură.

Soldatul acela din Garda Imperială ne-a dăruit o armă. Cuvintele şi stindardul. Eruhin Mahktar. Ucigaşul Speranţei este aici, veniţi şi ucideţi-l.

Şi ei veniră. Cohortele de pe ambele părţi ale celor care se năpustiseră la atac rupseră rândurile şi-i urmară, iar nebunia se răspândi spre înapoi şi tot mai multe formaţii uitară de disciplină şi năvăliră către măgură.

— Nu prea mai are rost să aşteptăm, i se adresă Vaelin lui Dentos, care aştepta lângă arcaşi, cu arcul pregătit. Trageţi imediat ce intră în bătaia săgeţilor. Asta s-ar putea să-i facă să alerge încă şi mai repede.

Dentos ridică arcul şi ţinti cu atenţie, urmat imediat de oamenii săi, după care întinse struna şi trase, iar săgeata lui porni spre asaltatorii alpirani urmată îndeaproape de un nor de două sute de săgeţi. Bărbaţi căzură, unii se ridicară şi continuară, alţii rămaseră nemişcaţi. Lui Vaelin i se păru că văzu câţiva care mai încercau să se târască în ciuda săgeţilor înfipte în piept sau gât. Trase el însuşi patru săgeţi, în succesiune rapidă, apoi furtuna arcaşilor începu cu adevărat, iar în tot acel timp regimentul îşi menţinu scandarea provocatoare.

— ERUHIN MAHKTAR!

Cel puţin o sută de alpirani trebuie să fi căzut până ajunseră la jumătatea pantei, însă nu dovedeau niciun fel de ezitare, ba dimpotrivă, parcă şarja lor sporise în viteză, iar poalele măgurii viermuiau acum de ostaşi care se străduiau s-o escaladeze şi să-l omoare pe Ucigaşul Speranţei. Vaelin văzu că întreaga linie alpirană fusese dezorganizată în urma atacului, iar cohortele de pe flancuri oscilau, indecise dacă să angajeze Straja Tărâmului aflată în faţa lor ori să se întoarcă pentru a urca şi ele măgura. *Bătălia aceasta este deja câştigată*, înţelese el. Armata alpirană era ca un bivol atras în ţarcul pentru înjunghiere cu ajutorul câtorva furci de fân proaspăt. *Tot ce mai rămâne acum*

este înjunghierea. Oricare i-ar fi fost cusururile, era limpede că Lordul Bătăliilor era iscusit în privinţa tacticii.

Când talazul de alpirani ajunsese la două sute de paşi, Lordul Bătăliilor le ordonă purtătorilor săi de steaguri să le indice arcaşilor cumbraelini să urce pe coamă. Aceştia veniră în fugă, cu arcurile-lungi pregătite, luară săgeţi din cele înfipte deja în solul nisipos de acolo, înstrunară şi traseră de voie, aşa cum li se poruncise.

Vaelin luptase de multe ori alături de cumbraelini şi le cunoştea priceperea letală cu arcul-lung, dar nu le văzuse niciodată furtuna de săgeţi. Văzduhul şuieră ca răsuflarea unui şarpe uriaş când cinci mii de săgeţi izbiră în masa de atacatori, înălţând un geamăt gigantic de şoc şi durere. Păru că toţi alpiranii din companiile aflate în faţă se prăbuşiră simultan, mai bine de cinci sute de luptători, doborâţi în nisip de masa de săgeţi. Cerul nu se mai zărea deasupra capetelor, ci doar săgeţile trase întruna de cumbraelini; privind îndărăt, Vaelin se minună de iuţeala cu care le scoteau din pământ, le înstrunau şi le slobozeau; văzu un arcaş care lansă cinci săgeţi înainte ca prima să fi ajuns la ţintă.

În faţa furtunii aceleia, năvala alpirană încetini, fiindcă soldaţii erau siliţi să escaladeze trupurile camarazilor răpuşi sau răniţi şi să ridice braţele şi scuturile împotriva ploii de săgeţi ucigaşe, deşi acestea păreau să le ofere prea puţină protecţie. Continuau totuşi să înainteze, alimentaţi de furie, unii împleticindu-se peste covorul tot mai gros de morţi, în ciuda numeroaselor săgeţi ce le străpunseseră zalele. Când izbutiseră să ajungă la cincizeci de paşi de coamă, Lordul Bătăliilor ordonă să înainteze regimentele Străjii Tărâmului ce flancau măgura. Acestea porniră în pas alergător, cu lăncile întinse, împingând îndărăt linia alpirană dezorganizată. Cohortele alpirane şovăiră, dar se raliară în scurt timp şi rezistară, iar arcaşi călări din ariergarda lor răspunseră, galopând în lungul frontului

bătăliei, pentru a-şi trimite săgeţile spre Straja Tărâmului, peste capetele camarazilor încleştaţi în luptă.

În dreapta se înălţă un nor de praf, când caii alpirani se masară pentru o contra şarjă împotriva flancului Străjii Tărâmului. Lordul Bătăliilor zări pericolul şi stegarii lui semnalară, pentru a-şi pune în mişcare propria cavalerie. Rândurile ordonat dispuse ale călăreţilor Străjii se deplasară şi colbul se înălţă în vălătuci groşi când ei manevrară pentru a înfrunta masa alpirană. Ţipetele discordante a o sută de trâmbiţe anunţară asaltul şi zece mii de cai se năpustiră către armăsarii adverşi, ciocnindu-se frontal într-o coliziune bubuitoare. Prin praful înălţat era aproape imposibil să întrezăreşti spectacolul învolburat al meleului, bărbaţi şi cai căzură şi se cabrară în vacarmul armelor zăngănitoare, înainte ca norul să devină atât de gros, încât era imposibil de apreciat cursul bătăliei, deşi era limpede că atacul alpiran fusese oprit. Pedeştrii din Straja Tărâmului îşi continuară asaltul fără împotrivire şi frontul alpiran din dreapta începu să se încovoaie sub presiune.

Cu întârziere, comandantul armatei alpirane începu să exercite control asupra trupelor sale, trimiţându-şi puţinele rezerve de pedeştri pentru a susţine linia care se dezintegra: cinci cohorte care porniră în alergare ca să înfrunte elanul avansării Străjii Tărâmului. Era însă prea târziu, pentru că frontul alpiran se curbă, se clătină şi se frânse. Straja Tărâmului se revărsă prin breşa aceea şi-i asaltă din spate pe inamicii din vecinătate, iar tot frontul se dezintegră în câteva minute. Lordul Bătăliilor, care nu rata oportunităţile, îi aruncă în luptă pe cavalerii Lordului Theros şi masa lor de armuri şi cai grei bubui ca tunetul prin resturile flancului drept alpiran, apoi se întoarse şi-i măcelări pe duşmanii care continuau să se îmbulzească la poalele măgurii în ciuda furtunii de săgeţi cumbraeline.

În stânga, linia alpirană începu să colapseze când soldaţii văzură dezastrul care se abătea asupra camarazilor lor de la măgură. Panica afectă o cohortă, care dădu bir cu fugiţii, în ciuda strădaniilor conducătorilor ei. Straja Tărâmului pătrunse de îndată în deschiderea aceea şi alte cohorte o luară la fugă când întregul front cedă. În scurt timp mii de alpirani se revărsau peste câmpie, ridicând un nor de praf îndeajuns de înalt ca să acopere soarele şi să adumbrească bătălia.

Pe panta din faţa lui Vaelin, alpiranii supravieţuitori renunţară la asalt şi încercară să scape de furia comună a furtunii de săgeţi şi a măcelului cavalerilor renfaelini. Prea vlăguiţi ca să mai fugă, se îndepărtară pur şi simplu împleticindu-se, apăsându-şi cu palmele pe răni sau pe săgeţile înfipte în trupuri, prea sfârşiţi pentru a mai fi în stare măcar să se apere, când cavaleria dădu buzna printre ei, lovindu-i cu ghioage şi spade lungi. Ici-colo, grupuri de soldaţi mai luptau, insule de rezistenţă încăpăţânată în mijlocul torentului de oţel şi cai, dar fură copleşite. Nici măcar un singur alpiran nu reuşi să se apropie de culme la o lungime de spadă şi Alergătorii-lupului nu pierduseră niciun om.

În dreapta, norul permanent de praf vorbea despre o furie nediminuată din partea cavaleriei duşmane şi Lordul Bătăliilor porunci companiilor Ordinului să intre în luptă. Fraţii în mantii albastre fură în scurtă vreme înghiţiţi de praf şi după doar câteva minute călăreţi alpirani începură să galopeze spre apus, cu spume şiroind din boturile şi de pe crupele cailor lor. Din miile de cavalerişti care încercaseră să răstoarne flancul Străjii Tărâmului mai rămăseseră doar câteva sute de supravieţuitori.

Vaelin ridică privirea la discul palid al soarelui, tivit în roşu de colb. *Vei asista la secerişul morţii sub un soare roşu ca sângele...* Cuvinte dintr-un vis, rostite de spectrul lui Nersus Sil Nin. Gândul că prevestirea din vis

i-ar fi putut decide viitorul îi trimise un fior neplăcut prin piept. Trupul care se răcea în zăpadă, trupul unei fiinţe pe care o iubise, al unei fiinţe pe care o ucisese…

— Pe Credinţă! exclamă de alături Dentos, privind cu un amestec de uimire şi repulsie la spectacolul din faţa lor. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Şi nici nu te mai aştepta să vezi vreodată, replică Vaelin scuturând din cap pentru a-şi alunga rămăşiţele visului. Azi n-am înfruntat decât trupele garnizoanelor de pe coasta de miazănoapte. Când va veni adevărata oaste a împăratului, mă îndoiesc că triumful ne va fi la fel de lesnicios.

CAPITOLUL 4

Reşedinţa guvernatorului din Untesh se afla pe coama pitorească a unui deal, cu vedere peste portul în care catargele flotei de neguţători se înălţau din apă ca o pădure submarină. Grădinile reşedinţei abundau în pâlcuri de măslini, statui şi alei mărginite de acacia, îngrijite de o armată mică de grădinari care-şi continuaseră fără întrerupere activităţile zilnice după ce Lordul Bătăliilor se instalase aici. Restul servitorilor se comportaseră la fel, văzându-şi de treburi cu servilism mut, care nu diminuase însă câtuşi de puţin nesiguranţa lui Lakrhil Al Hestian. Gărzile lui îi priveau pe slujitori cu o vigilenţă încruntată şi toate mâncărurile erau gustate de două ori înainte de a ajunge în farfuria sa. Obedienţa mută a personalului reşedinţei se oglindea în mare parte în rândul locuitorilor cetăţii. Existaseră unele tulburări provocate de câteva duzini de soldaţi răniţi, supravieţuitori de pe Muntele Însângerat, aşa cum devenise cunoscută bătălia, care declanşaseră un atac dezordonat asupra porţii principale la sosirea primelor regimente ale Străjii Tărâmului şi care se aleseseră cu un sfârşit previzibil. În general, alpiranii erau totuşi liniştiţi, aparent supunându-se ordinului guvernatorului lor, care, înainte de a bea otravă cu toată familia sa, ceruse populaţiei să nu opună rezistenţă. Se părea că el condusese trupele alpirane pe Muntele Însângerat şi, simţind că avea destule vieţi pe conştiinţă, nu dorea să-şi întâlnească zeii cu balanţa şi mai înclinată împotriva sa.

În ciuda absenţei oricărei împotriviri, Vaelin putea simţi resentimentele locuitorilor în toate uităturile furişe ce-i erau aruncate şi care marcau ruşinea care-i făcea să-şi vadă de treburi fără un singur cuvânt, evitând privirile vecinilor. Neîndoios, mulţi pierduseră fii şi soţi pe Muntele Însângerat şi aveau să-şi lângă rănile în

tăcere, aşteptând răspunsul inevitabil al împăratului. Atmosfera din cetate era apăsătoare, accentuată de irascibilitatea Străjii Tărâmului, care crescuse până intrase pe poartă: satisfacţia victoriei se topise în faţa deciziei Lordului Bătăliilor de a-i lăsa în urmă pe cei grav răniţi şi a lipsei de prăzi din cea mai recentă cetate a Tărâmului. A doua zi după sosirea lor, în forumul central apăruse o spânzurătoare în care atârnau trei leşuri, toţi soldaţi din Straja Tărâmului, cu pancarte în jurul gâturilor, anunţând că unul era hoţ, altul dezertor şi al treilea violator. Porunca regelui fusese clară: ei trebuiau să cucerească cetăţile, nu să le ruineze, şi Lordul Bătăliilor nu simţise nicio remuşcare în a se asigura că ordinele îi erau urmate fără crâcnire. Bărbaţii îl porecliseră Trandafirul Sângelui, ca ironie amară la adresa blazonului familiei lui. Se părea că iscusinţa lui în luptă era pe măsura talentului de a se face detestat de propriii soldaţi.

Vaelin îl conduse pe Scuipă-rău pe aleea mărginită de acacia care ducea de la poarta reşedinţei la curtea interioară, unde descălecă şi-i întinse frâul unui grăjdar din apropiere. Bărbatul rămase nemişcat, ţinând capul şi ochii plecaţi; sudoarea îi strălucea pe piele în soarele fierbinte al după-amiezii, iar mâinile îi tremurau. Uitându-se în jur, Vaelin văzu că şi alţi slujitori adoptaseră aceeaşi poziţie: toţi stăteau imobili, refuzând să se uite la el ori la calul lui, acceptând consecinţele indiferent care ar fi fost ele. *Eruhin Mahktar,* gândi tânărul oftând, apoi îl legă pe Scuipă-rău de un stâlp, lăsându-i hăţul suficient de lung pentru a putea ajunge la jgheab.

Consiliul începuse deja în sala principală a reşedinţei, o încăpere mare din marmură, decorată impresionant pe pereţi şi podea cu mozaicuri care ilustrau scene din legendele principalilor zei alpirani. Ca de obicei, discuţiile degeneraseră rapid într-o controversă încinsă. Baronul Banders, pe care Vaelin îl văzuse bătut până îşi

pierduse cunoştinţa de către lordul Darnel la iarmarocul de Miezul-verii şi care de atunci îşi redobândise poziţia de căpetenie a mercenarilor Lordului Theros, schimba insulte cu contele Marven, căpetenia contingentului nilsaelin. Cuvintele „ţăran parvenit” şi „rândaş neghiob” puteau fi auzite în hărmălaie, când cei doi bărbaţi se împunseră cu degetul şi se luptară să se desprindă din mâinile camarazilor care-i reţineau. După bătălia de la Muntele Însângerat, între nilsaelini şi restul armatei apăruseră discordii, deoarece contingentul lor nu fusese aruncat în luptă decât după ce inamicul fusese pus deja pe fugă şi cei mai mulţi dintre ei păruseră mai interesaţi să jefuiască leşurile alpirane decât să urmărească armata împrăştiată.

— Ai întârziat, lord Vaelin, răsună glasul Lordului Bătăliilor prin vacarm, reducând cearta la tăcere.

— Am avut mult de mers, milord, replică Vaelin.

Al Hestian poruncise ca regimentul lui să campeze într-o oază aflată la opt kilometri în afara cetăţii, aparent pentru a apăra sursa aceea de apă dulce în vederea următorului lor marş, dar şi ca precauţie judicioasă împotriva reacţiei potenţial violente a alpiranilor faţă de prezenţa permanentă a lui Vaelin între zidurile lor. În plus, îi oferea Lordului Bătăliilor ocazia de a-l admonesta pentru întârziere de fiecare dată când convoca un consiliu.

— Atunci călăreşte mai rapid, rosti el scurt. Încetaţi! se adresă el după aceea celor doi lorzi potrivnici care se fulgerau din priviri în tăcere furioasă. Păstraţi-vă puterile pentru inamic. Şi înainte de a mă întreba, baroane Banders, provocările la duel continuă să fie interzise. Reveniţi la locurile voastre.

Vaelin se aşeză pe singurul scaun gol şi privi restul consiliului. Prinţul Malcius şi Lordul Theros erau prezenţi alături de majoritatea căpeteniilor vârstnice ale armatei, cărora li se alăturase un personaj relativ tânăr din al Şaselea Ordin, care avea însă rang superior lui

Vaelin în ierarhia Ordinului. Maestrul Sollis era la fel de zvelt ca întotdeauna, cu doar câteva cute în plus care-i brăzdau fruntea şi puţine fire sure în părul tuns scurt care-i trădau trecerea anilor. Ochii lui cenuşii reci îl priviră pe Vaelin nici cu căldură, nici cu antipatie. În anii ce trecuseră de la Încercarea Spadei, ei se întâlniseră doar o singură dată, când schimbaseră saluturi scurt şi încordat în Casa Ordinului, unde tânărul fusese chemat de Aspect pentru o relatare despre cele mai recente raiduri ale lonakilor. Vaelin ştia că Sollis comanda acum o companie de Fraţi, dar nu se străduise să-l caute, întrucât nu se încredea în posibilitatea de a-şi stăpâni mânia faţă de inevitabilul torent de amintiri pe care i l-ar fi cauzat vederea maestrului spadasin. *Soţia mea,* ultima răsuflare a lui Urlian Jurahl. *Soția mea…*

— V-am chemat aici, începu Lordul Bătăliilor, ca să vă transmit ordinele pentru următoarea fază a campaniei noastre.

Vorbea cu un aer uşor teatral, conferind cuvintelor o importanţă plină de gravitate, deşi impresia aceea fu oarecum zdruncinată când îşi privi fiul, aflat la o masă retrasă, pentru a se asigura că-i nota toate vorbele. Alucius îi zâmbi tatălui său şi scrise un rând sau două în caietul lui cu scoarţe din piele. Vaelin văzu că se opri imediat după ce Lakrhil Al Hestian îşi reîndreptă atenţia spre consiliu.

— Am câştigat poate victoria cea mai de seamă din istoria Tărâmului nostru, urmă Lordul Bătăliilor, însă numai un neghiob şi-ar putea închipui că războiul acesta s-a terminat. Trebuie să lovim iute, dacă dorim să împlinim poruncile regelui nostru. Peste şase luni, furtunile iernii vor mătura Marea Erineană şi liniile noastre de aprovizionare se vor reduce în cazul cel mai fericit. Până atunci Linesh şi Marbellis trebuie să fie în mâinile noastre. Regele a trimis vorbă că până la sfârşitul lunii la Untesh vor sosi forţe proaspete: şapte regimente abia mobilizate, cinci de pedeştri şi două de

călăreţi. Ele ne vor completa pierderile şi vor păzi cetatea împotriva asediilor. După ce vor ajunge aici, vom porni în marş. Rămâne doar să decidem încotro. Din fericire, avem informaţii noi cu care să formulăm o strategie. Se întoarse către Sollis. Frate?

Glasul lui Sollis era mai răguşit decât şi-l reamintea Vaelin; anii de comenzi răcnite îi adăugaseră un şuierat aspru.

— La porunca Lordului Bătăliilor, rosti el, am iscodit apărările din Linesh şi Marbellis. Judecând după mărimea fortificaţiilor suplimentare şi a numărului de trupe vizibile, se pare că resturile oştii pe care am înfrânt-o la Muntele Însângerat s-au concentrat în Marbellis, care este cetatea cea mai mare de pe coasta de miazănoapte şi cu apărările cele mai bune. Judecând după numărul caselor şi satelor abandonate din împrejurimi, se pare că şi populaţia s-a refugiat acolo, întărind neîndoios puterea militară a garnizoanei, dar sărăcindu-i în acelaşi timp resursele. Prin comparaţie cu Marbellis, Linesh pare mai puţin pregătită; am numărat doar câteva zeci de santinele pe ziduri, iar garnizoana rămâne în cetate, nu întreprinde patrulări. Zidurile sunt într-o stare precară, deşi par să se fi întreprins unele eforturi de a le repara. Nu există totuşi fortificaţii noi şi nici şanţul de apărare din jurul zidurilor n-a fost adâncit.

— Poamă bună de cules, da? comentă Lordul Theros. Atunci să-ncepem cu Linesh şi apoi să continuăm cu Marbellis.

— Nu, zise Lordul Bătăliilor. Adoptă o postură gânditoare şi-şi mângâie bărbia cu un deget, deşi lui Vaelin îi era clar că decisese strategia cu mult înaintea acestei întâlniri. Nu! Se pare că Linesh poate fi cucerit uşor, dar, procedând aşa, am prelungi marşul cu săptămâni ce pot fi preţioase. Drumul între Untesh şi Marbellis este mai direct, iar Marbellis este pivotul pe care se sprijină victoria finală, fără ea, eforturile noastre vor fi fost în zadar. Calea pe care o vom urma este

limpede: trebuie să ne dividem armata. Lord Vaelin!

Vaelin îl privi în ochi pe Al Hestian şi-şi dori poate pentru a mia oară să nu fi fost părăsit de cântecul sângelui. În astfel de clipe îi lipsea teribil sfatul său.

— Milord?

— Vei prelua comanda a trei regimente de pedeştri, a trupelor contelui Marven şi a unei cincimi din arcaşii cumbraelini. Vei porni de îndată spre Linesh, vei cuceri cetatea şi o vei apăra împotriva asediilor. Prinţul Malcius şi garda lui vor rămâne în Untesh, pe care o vor guverna potrivit Legii Tărâmului. Grosul trupelor va merge la Marbellis, după sosirea întăririlor trimise de rege. În felul acesta, vom avea toate trei cetăţile în mâinile noastre înainte de începerea iernii.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare şi stânjenitoare, iar chipurile câtorva participanţi la consiliu trădară surprindere sau derută, însă Malcius fu primul care-şi exprimă îngrijorarea.

— Să rămân aici, în timp ce Straja Tărâmului înaintează în pericole încă şi mai mari?

— Decizia nu mi-a aparţinut, Alteţă. Regele Janus mi-a dat ordine clare înainte să fi pornit traversarea mării. Am cópii scrise, dacă doriţi să le vedeţi.

Prinţul încleştă maxilarele şi Vaelin văzu cum se lupta să-şi stăpânească furia şi umilirea. După un moment vorbi din nou şi în glasul lui se simţea o sufocare abia stăpânită.

— Te aştepţi ca lordul Vaelin să cucerească o cetate cu numai opt mii de soldaţi?

— Potrivit relatărilor, este o cetate slab apărată, replică Lordul Bătăliilor. Şi sunt convins că un comandant atât de lăudat ca lordul Vaelin este pe măsura sarcinii.

Contele Marven tuşi de câteva ori, înflăcărându-se. În conformitate cu obiceiul nilsaelin, ţeasta îi era rasă şi acoperită acum doar de tuleie sure, care, alături de cercelul din aur pe care-l purta în urechea stângă

mutilată, îi conferea înfăţişarea unui tâlhar, o trăsătură comună majorităţii oamenilor săi.

— Milord, se adresă el lui Al Hestian, fără să-l desconsider pe lordul Vaelin, vreau să atrag atenţia că rangul meu…

— Rangul este lipsit de importanţă când este pus în balanţă cu abilitatea şi experienţa, îl întrerupse Lordul Bătăliilor. Lordul Vaelin a luptat şi a câştigat multe bătălii, pe când tu, cred, te-ai angajat doar în încăierări cu bandele de tâlhari ce bântuiau drumurile Fiefului tău.

Contele se înnegură la chip, totuşi rămase tăcut în ciuda furiei lui evidente.

— Nu pot să cred, vorbi Malcius, că tatăl meu ar fi aprobat planul acesta.

— Regele Janus mi-a încredinţat *mie* comanda acestei armate, Alteţă.

Al Hestian răspunsese pe un ton politicos, dar antipatia lui faţă de prinţ era palpabilă şi reciprocă.

Discuţia în contradictoriu continuă şi crescu în intensitate, iar în tot acel timp Vaelin reflectă asupra planului. Din spusele lui Sollis, cucerirea cetăţii putea să nu reprezinte o problemă, însă păstrarea ei ridica întrebările reale. Deocamdată nimeni nu amintise de trupele alpirane ce mărşăluiau probabil deja spre miazănoapte, fără îndoială în număr mare, iar Linesh se afla la capătul drumului principal, printre dealurile de la marginea de răsărit a deşertului. Aproape cu siguranţă avea să fie prima ţintă înainte ca alpiranii să se întoarcă spre Marbellis, fiind cu atât mai ispititoare prin prezenţa Ucigaşului Speranţei. A numi cetatea o „poziţie vulnerabilă” ar fi fost un adevăr spus doar pe jumătate, aşa cum Lordul Bătăliilor ştia prea bine.

Îşi elimină un rival pentru glorie, gândi Vaelin. *Ştie că alpiranii vor asalta Linesh cu toate forţele, pentru a se răzbuna pe Ucigaşul Speranţei, şi în acelaşi timp le va rări rândurile, în timp ce el va câştiga faimă eternă, cucerind Marbellis şi apărând-o împotriva asediului. Iar*

pentru că eu voi fi atât de vulnerabil, alpiranii vor beneficia de nenumărate ocazii de a-i oferi răzbunarea după care jinduieşte. Se încruntă, amintindu-şi instrucţiunile Aspectului. *Vulnerabil... Departe de corpul principal al armatei, departe de mulţi ochi curioşi. O ţintă ispititoare...*

— Cred că este un plan excelent, rosti el entuziast, punând capăt certurilor pe cale să izbucnească.

Malcius se holbă la el, stupefiat.

— Milord?

— Lordul Bătăliilor Al Hestian trebuie să ia decizii dificile, totuşi nimeni nu-i poate pune la îndoială calităţile strategice după recenta noastră victorie. Nu trebuie să ne pierdem încrederea în el acum. Voi accepta încântat această misiune şi, se plecă plin de respect grav către Al Hestian, îi mulţumesc Lordului Bătăliilor pentru onoare.

— Cred că vezi capcana, nu?

Vaelin desfăcu frâul lui Scuipă-rău din jurul stâlpului şi-l conduse pe aleea de prundiş, fără să se uite la Sollis.

— Văd multe lucruri în zilele acestea, maestre.

— Frate, îl corectă Sollis. Frate-comandant, dacă insişti pentru titlul corect. Zilele când îmi spuneai „maestru” au rămas de mult în urmă.

— Cu toate acestea, rosti Vaelin verificând chinga şeii şi curăţând cu palma praful de pe crupa lui Scuipă-rău, mi se pare că a fost abia ieri.

— Nu mai eşti un copil, ci o Spadă a Tărâmului.

Vaelin se răsuci spre fostul lui maestru şi furia îi urcă prin piept. Sollis îl privi drept în ochi, fără să se retragă vreun pas. Era unul dintre puţinii care n-aveau să se teamă niciodată de el. Ştia că ar fi trebuit să salute tovărăşia unui astfel de bărbat, dar Încercarea Spadei atârna între ei ca un blestem.

— Am primit ordine de la Aspect, îi spuse lui Sollis. Aşa cum, sunt sigur, ai primit şi tu. Nu fac altceva decât

să-ncerc să le urmez.

— Aspectul mi-a ordonat să-mi conduc compania în acest alai al nebunilor. Nu a spus însă şi motivul.

— Într-adevăr? Mie mi-a zis mai multe decât aş fi vrut să aud. Îl fixă cu ochii pe Sollis, atent să-i citească reacţia. Ce ştii tu despre al Şaptelea Ordin, Frate? Ce-mi poţi spune despre Cel care aşteaptă? Ce informaţii ai despre Masacrul Aspectelor?

Sollis clipi din ochi. Aceea fu unica lui reacţie.

— Nimic. Nimic ce tu nu ştii deja.

— Atunci lasă-mă în capcana mea. Puse un picior în scară şi se săltă în şa. Coborând ochii la Sollis, văzu pe chipul lui ceva ce nu se aşteptase niciodată: nesiguranţă. Dacă vei revedea Tărâmul şi eu nu voi mai fi, rosti Vaelin, spune-i Aspectului că am făcut tot ce am putut. Aspectele, toate şapte, ar trebui să se sfătuiască cu prinţesa Lyrna, fiindcă ea este nădejdea Tărâmului.

Îl îndemnă pe Scuipă-rău la galop şi se îndepărtă, lăsând în urmă o jerbă de pietricele; jubila faţă de finalitatea acţiunii lui. *Linesh… în Linesh voi căpăta răspunsuri.*

* * *

— A fost un plan isteţ.

Holus Nester Aruan, guvernatorul cetăţii Linesh, era un bărbat burduhănos de cincizeci de ani, care purta inele cu pietre preţioase pe toate degetele lui butucănoase; pe chipul cărnos, frica se întrepătrundea cu furia. Îl găsiseră într-un cabinet micuţ de lângă holul principal al reşedinţei, iar încheietura mâinii sale purta vânătaia pe care i-o făcuse Frentis când îi smulsese un pumnal dintre degete. Nu oferi niciun răspuns cuvintelor lui Vaelin, ci scuipă pe podeaua din mozaic întortocheat, apoi închise ochii şi suspină adânc, aşteptându-se vădit să fie omorât.

— Curajos afurisitul, ce zici? făcu Dentos.

— A fost o idee isteaţă să lăsaţi o breşă în zid, continuă Vaelin. Doar să vă prefaceţi c-o reparaţi şi, de

fapt, să pregătiţi în spatele ei un şanţ cu ţepuşe, în care să cădem. Isteţ din partea voastră!

— Omoară-mă şi termină odată! scrâşni guvernatorul. Sunt îndeajuns de dezonorat şi fără să vă mai sufăr banalităţile găunoase. Pufni ostentativ, strâmbând din nas. Rahatul este parfumul natural pentru cei din miazănoapte?

Vaelin îşi privi veşmintele pătate. Frentis şi Dentos erau la fel de mânjiţi şi degajau un miros la fel de dezgustător.

— Canalizările voastre ar trebui curăţate, replică el. Sunt blocate în câteva locuri.

Aruan icni încet şi făcu o grimasă, înţelegând despre ce era vorba.

— Vărsarea cloacei din port…

— Exact, uşor accesibilă la reflux, după ce am înlăturat zăbrelele. Fratele Frentis aici de faţă a petrecut patru nopţi târându-se peste nisip la reflux, ca să îndepărteze mortarul.

Vaelin se duse la fereastră şi arătă turnul de deasupra porţii principale. În întuneric, o torţă flutura înainte şi înapoi.

— Este semnalul care ne confirmă succesul. Zidurile sunt în mâinile noastre şi garnizoana voastră este capturată. Cetatea ne aparţine, milord.

Guvernatorul se uită atent la Vaelin, examinându-i chipul şi veşmintele.

— Un războinic înalt în mantie albastră, murmură el mijind ochii. Ochi negri plini de viclenia şacalului. Ucigaşul Speranţei… O expresie de tristeţe profundă îi acoperi trăsăturile. Prin sosirea ta aici, ne-ai sortit pe toţi pieririi. Când împăratul va afla că eşti între zidurile noastre, cohortele lui vor arde cetatea din temelii, doar pentru a te omorî.

— Asta nu se va-ntâmpla, îl asigură Vaelin. Regele meu va fi mânios dacă noul lui dominion ar fi distrus.

— Regele tău este un nebun, iar tu eşti câinele lui

turbat.

— Ai grijă cum vorbeşti… se zbârli Frentis.

Vaelin ridică o mână ca să-l reducă la tăcere.

— Eşti liber să mă insulţi, dacă astfel te eliberezi de vinovăţie. Îngăduie-mi cel puţin să-ţi prezint condiţiile noastre.

Aruan se încruntă nedumerit.

— Condiţii? Ce condiţii pot exista? Ne-aţi cucerit.

— Tu şi concetăţenii tăi sunteţi acum supuşi ai Tărâmului Unificat, astfel că beneficiaţi de toate drepturile şi privilegiile respective. Nu ne aflăm aici ca negustori de sclavi sau hoţi. Acesta este un port înfloritor şi regele Janus doreşte să rămână ca atare, cu cât mai puţine schimbări ale administraţiei curente.

— Dacă regele tău se aşteaptă să-l slujesc, atunci este cu adevărat nebun. Viaţa îmi este deja sfârşită; împăratul se aşteaptă din partea mea să urmez calea onoarei, aşa cum ar face el însuşi.

— *Hasta!*

Dinspre uşă se auzi un strigăt şi o fată năvăli în odaie. Era adolescentă şi purta straie din bumbac alb. Ochii îi erau lărgiţi de spaimă şi în mână ţinea strâns un pumnal micuţ. Frentis înaintă s-o oprească, dar Vaelin îi făcu semn să stea locului, iar ea alergă la guvernator şi se aşeză în faţa lui, fluturându-şi pumnalul spre Vaelin şi fulgerându-l cu o încruntătură sfidătoare. Când vorbi, o făcu cu un accent foarte pronunţat şi el avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege.

— Lăsaţi-l în pace pe tata!

Guvernatorul îşi puse palmele pe umerii ei şi-i vorbi încet la ureche. Fata tremura, cu ochii scăldaţi în lacrimi şi pumnalul tremurându-i în mâini. Vaelin observă blândeţea cu care guvernatorul o calmă, îi luă arma din mâini şi o îmbrăţişă când ea izbucni în plâns.

— În Untesh, spuse Vaelin, familia guvernatorului a fost obligată să i se alăture în moarte. Ţinutul acela are obiceiuri foarte stranii.

Aruan îi aruncă o privire furioasă şi continuă să-şi ţină fata îmbrăţişată.

— Câţi ani are? întrebă Vaelin. Este singurul tău copil?

Guvernatorul nu-i răspunse, însă braţele i se strânseră şi mai tare în jurul fetei.

— Nu are de ce se teme de mine sau de vreunul dintre oamenii mei, continuă Vaelin. Ei au primit ordin să împiedice pe cât posibil vărsarea de sânge. Vor fi încartiruiţi între limite strict precizate şi nu vor patrula pe străzi. Vom plăti pentru orice alimente şi bunuri vom avea nevoie. Dacă vreunul dintre oamenii mei îţi maltratează vreun cetăţean, mă vei anunţa şi voi ordona executarea lui. Vei continua să administrezi cetatea şi te vei ocupa de nevoile populaţiei. Taxele existente vor continua să fie colectate. Unul dintre ofiţerii mei, Fratele Caenis, se va întâlni mâine cu tine pentru a discuta detaliile. Ne-am înţeles, milord?

Guvernatorul mângâie părul fiicei sale şi încuviinţă scurt din cap, iar ruşinea îi podidi ochii de lacrimi. Vaelin se plecă scurt, oficial şi respectuos.

— Te rog să ne scuzi. Vom discuta din nou, în curând.

Se îndreptau către uşă, când îl izbi din plin. Cântecul sângelui fu ca o lovitură de baros în minte, mai puternic şi mai clar decât îl auzise vreodată. Vaelin simţi gust de fier pe limbă, îşi linse buza superioară şi simţi sângele care i se revărsa din nas într-un şuvoi gros. Avu impresia că îngheaţă şi se împletici, apoi căzu în genunchi, iar Dentos întinse braţul să-l sprijine, în timp ce sângele era împroşcat pe mozaic. Senzaţia de umezeală de pe obraji îl anunţă că-i sângerau şi urechile.

— Frate?!

Glasul lui Dentos căpătase o notă de alarmă. Frentis era pe punctul de a intra în panică, trăsese spada şi-l privea ameninţător pe guvernator care se uita la Vaelin cu un amestec de teroare şi neînţelegere.

Imaginile îi dansară în faţa ochilor şi încăperea se destrămă, ceţuri şi umbre se închiseră în jurul lui. În neguri se auzea ceva, un zăngănit ritmic de metal pe piatră, şi distingea imaginea vagă a unei dălţi care cioplea într-un bloc de marmură. Dalta se mişca neîncetat, din ce în ce mai repede, mai iute decât ar fi putut-o mânui vreun om, iar din piatră începu să se ivească un chip…

AJUNGE!

Glasul era un cântec al sângelui. O ştiu instinctiv. Alt cântec al sângelui. Tonul diferea de al său, era mai puternic şi mai stăpânit. O altă voce îi vorbea în minte. Chipul de marmură se dizolvă şi se îndepărtă ca nisipul în vânt, sunetul dălţii se opri şi nu reapăru.

Cântecul tău nu este instruit, rosti glasul. *Te face vulnerabil. Ar trebui să fii precaut. Nu toţi Cântăreţii îţi sunt prieteni.*

Încercă să-i răspundă, însă cuvintele îl sugrumară. *Cântecul,* înţelese Vaelin. *El poate să audă doar cântecul meu.* Se căzni să recheme muzica, să-şi cânte răspunsul, dar nu izbuti să producă decât un tril firav de alarmă.

Nu-ți fie teamă de mine, zise glasul. *Găseşte-mă după ce-ţi vei reveni. Am ceva pentru tine.*

Vaelin îşi adună toate puterile rămase şi constrânse cântecul cu un singur cuvânt. *Unde*?

Imaginea dălţii şi a pietrei reapăru, dar de data aceasta blocul de marmură era întreg, faţa pe care o conţinea era deocamdată ascunsă şi dalta stătea pe el, aşteptând. *Ştii unde.*

CAPITOLUL 5

Se trezi într-o duhoare încă şi mai teribilă decât cea din canalizarea cetăţii Linesh. Ceva umed şi aspru îi trecu peste faţă şi simţi o apăsare strivitoare pe piept.

— Dă-te jos de pe el, animal împuţit!

Porunca fermă a Surorii Gilma îl făcu să deschidă pleoapele şi văzu ochii Scrijelitului, iar copoiul-de-sclavi îl linse fericit cu limba aspră, în semn de salut.

— Salut, câine tâmpit, gemu Vaelin ca răspuns.

— JOS!

Strigătul Gilmei îl făcu pe Scrijelit să coboare imediat şi să se ducă în colţul cel mai apropiat, scheunând tânguitor. O tratase dintotdeauna pe Soră cu respect precaut, poate din cauza că femeia nu dovedise niciodată teamă faţă de el.

Vaelin se uită prin odaie şi văzu că era lipsită de mobilier, cu excepţia patului său şi a unei mese, pe care Gilma aranjase numeroasele sticluţe şi cutiuţe în care îşi ţinea leacurile. Prin fereastra deschisă pătrundeau strigătele ascuţite ale pescăruşilor şi o briză care purta izuri de sare şi peşte.

— Fratele Caenis a rechiziţionat fostele cancelarii ale Ghildei Neguţătorilor din Linesh, explică Gilma, punându-şi palma pe fruntea tânărului şi cercetându-i în acelaşi timp pulsul de la încheietură. Toate drumurile din cetate duc la docuri şi clădirea era goală, aşa că a părut o alegere bună. Câinele tău era înnebunit, până nu l-am lăsat în cameră. A stat aici tot timpul.

Vaelin mormăi şi-şi linse buzele uscate.

— Cât timp?

Ochii ei albaştri strălucitori îl priviră circumspect pentru o clipă, apoi femeia se duse la masă, turnă un lichid verzui într-o cană şi amestecă în ea un praf alb.

— Cinci zile, îi răspunse fără să se întoarcă. Ai pierdut mult sânge. Ba chiar mai mult decât crezusem că poate

să piardă un om şi totuşi să rămână în viaţă. Chicoti sec, iar când se întoarse, pentru a-i duce cana la buze, afişa obişnuitul ei surâs luminos. Bea asta!

Mixtura avea gust amar, dar nu neplăcut şi Vaelin simţi cum oboseala îi dispare aproape imediat. *Cinci zile!* Nu avea senzaţia trecerii timpului acela, nu avea nicio amintire de vise sau iluzii. *Cinci zile pierdute. Pentru ce?* Putea încă auzi glasul, celălalt cântec al sângelui, ca pe o chemare slabă, însă persistentă. Propriul cântec îi răspundea, iar imaginea blocului de marmură şi a dălţii îi era vie în minte. Cuvintele Sellei din Cetatea Prăbuşită deveneau mai clare. *Există alţii, mai bătrâni şi mai înţelepţi, care au acelaşi dar. Ei te pot călăuzi.*

— Trebuie să…

Se ridică în capul oaselor, încercând să dea pătura într-o parte.

— Nu!

Tonul Gilmei nu accepta împotrivire, iar mâna ei plinuţă îl împinse înapoi, în moliciunea aşternuturilor. Vaelin descoperi că nu avea puterea să se împotrivească.

— Nici vorbă. Vei rămâne aici şi te vei odihni. Ridică pătura şi i-o îndesă bine sub bărbie. Cetatea este liniştită. Fratele Caenis ţine situaţia sub control. Nu există nimic care să necesite atenţia ta.

Ea se retrase şi pentru întâia dată chipul îi fu absolut serios.

— Frate, ai cumva habar despre ce ţi s-a întâmplat?

— Aşadar, n-ai mai văzut niciodată aşa ceva?

Gilma clătină din cap.

— Nu. Când cineva sângerează, trebuie să existe o rană, o tăietură, o leziune… orice. Tu n-ai niciun semn al vreunei răni. O inflamaţie în creier, care te-ar fi putut face să sângerezi în felul acesta, ar fi însemnat moartea ta, dar iată-te întreg. Oamenii noştri au pomenit multe nebunii despre guvernatorul Aruan care ar fi încercat să

te ucidă cu un blestem al Beznei sau aşa ceva. Caenis a fost nevoit să pună gărzi la reşedinţa lui şi să ordone câteva biciuiri până s-au potolit.

Biciuiri? gândi Vaelin. *Eu n-a trebuit să-i biciuiesc niciodată.*

— Nu ştiu, Soră, îi răspunse sincer. Nu ştiu de ce s-a întâmplat.

Ştiu doar care a fost cauza.

Abia după alte două zile Gilma îi îngădui să părăsească patul, dar cu avertismentul sever de a nu se extenua şi de a avea grijă să bea cel puţin un litru de apă pe zi. Vaelin convocă un consiliu al căpeteniilor la nivelul cel mai de sus al clădirii portarului, de unde puteau observa progresele înregistrate în liniile defensive. Un nor gros de praf se înălţa dinspre ele, de la soldaţii care trudeau pentru a adânci şanţul din jurul cetăţii şi pentru a repara zidurile nesocotite de decenii.

— Va fi adânc de cinci metri, zise Caenis despre şanţ. Până acum am săpat trei metri. Munca la ziduri este mai înceată, fiindcă în armata asta micuţă nu există mulţi pietrari iscusiţi.

Vaelin scuipă praf din gâtlejul scorojit şi trase o duşcă de apă din ploscă.

— Cât va dura? întrebă el, detestându-şi croncănitul vocii.

Ştia că înfăţişarea lui nu putea inspira încredere; ochii îi erau adânciţi în găvane de oboseală, iar pielea, palidă, umedă şi lipicioasă. Vedea limpede îngrijorarea din ochii Fraţilor săi şi nesiguranţa contelui Marven şi a celorlalte căpetenii. *Se întreabă dacă sunt în stare să conduc,* îşi dădu el seama. *Poate că pe bună dreptate.*

— Cel puţin două săptămâni, răspunse Caenis. Ar merge mai rapid dacă am putea recruta braţe de muncă din cetate.

— Nu, rosti apăsat Vaelin. Dacă vrem să conducem cetatea, trebuie să câştigăm încrederea acestor oameni.

Nu vom reuşi asta în niciun caz dacă le vom îndesa hârleţele în mâini şi-i vom sili să trudească.

— Oamenii mei au venit aici să lupte, milord, rosti Marven pe un ton degajat, însă Vaelin îi putea zări viclenia din ochi. Săpatul nu-i tocmai o muncă pentru soldaţi.

— Eu aş zice tocmai că este o muncă pentru soldaţi, milord, răspunse Vaelin. Cât despre lupte, în scurtă vreme vor avea parte de destule. Spune-le celor care mormăie că din partea mea sunt liberi să plece, până la Untesh sunt numai o sută de kilometri de deşert. Poate că de acolo vor găsi o corabie către casă.

Se simţi cuprins de un val de oboseală şi se rezemă de un meterez pentru a-şi camufla slăbiciunea picioarelor. Constata că-l irita tot mai mult povara conducerii, cu toate problemele meschine ale aliaţilor şi subordonaţilor deopotrivă. Nemulţumirea îi era amplificată de insistenţa cântecului sângelui, care-l chema la glasul şi blocul de marmură despre care ştia că se aflau undeva în cetate.

— Nu te simţi bine, milord? întrebă cu subînţeles Marven.

Vaelin se împotrivi imboldului de a-l pocni pe conte peste faţă şi se întoarse către Bren Antesh, arcaşul robust care îi comanda pe cumbraelinii cu arcuri-lungi. Era căpetenia cea mai taciturnă, abia vorbea la întâlniri şi se ridica primul de la masă când Vaelin le anunţa sfârşitul. Avea o expresie permanent ferită şi era limpede că nici nu dorea şi nici nu avea nevoie de aprobarea sau acceptul lor, deşi îşi tăinuia bine orice resentimente pe care le-ar fi putut simţi pentru că servea sub un bărbat pe care cumbraelinii continuau să-l numească Tăişul-beznei.

— Şi oamenii tăi, căpitane? întrebă Vaelin. Există plângeri pentru că trebuie să muncească?

Expresia lui Antesh se păstră neschimbată când răspunse printr-o frază despre care Vaelin suspectă că

era desprinsă din cele Zece Cărţi.

— Truda cinstită ne aduce mai aproape de dragostea Tatălui Lumii.

Vaelin se mulţumi să mormăie şi se adresă lui Frentis:

— Avem veşti de la patrule?

— Nu. Toate drumurile rămân pustii. Prin dealuri n-au fost găsiţi cercetaşi sau iscoade.

— Poate că se îndreaptă totuşi spre Marbellis, rosti lordul Al Cordlin, comandantul Regimentului 13 Pedeştri, cunoscut ca Gaiţele-albastre pentru penele azurii pictate pe pieptarele armurilor.

Era un bărbat voinic, dar cumva neliniştit, cu braţul prins în eşarfă, după ce-i fusese rupt la Muntele Însângerat, unde pierduse o treime din oameni în luptele crâncene purtate pe flancul drept. Vaelin bănuia că nu aştepta cu mult entuziasm bătălia care se apropia şi nu-l putea învinui.

Se întoarse către Caenis.

— Cum merge cu guvernatorul?

— Este cooperant, însă nici pe departe încântat s-o facă. Deocamdată i-a menţinut pe oameni liniştiţi, a ţinut discursuri Ghildei Neguţătorilor şi Consiliului civil, cerându-le să-şi păstreze calmul. Mi-a spus că atât tribunalele, cât şi perceptorii operează pe cât se poate de bine ţinând seama de circumstanţe. Bineînţeles, negoţul a încetat aproape complet. Majoritatea corăbiilor alpirane au părăsit portul când s-a aflat că am cucerit cetatea, iar restul căpitanilor refuză să navigheze şi au ameninţat că-şi vor incendia corăbiile dacă încercăm să le confiscăm. Volarianii şi meldeneanii par totuşi încântaţi să profite de ocazie. Preţurile la mirodenii şi mătase au crescut considerabil, ceea ce înseamnă probabil că s-au dublat în Tărâm.

Lordul Al Trendil, comandantul Regimentului 16, pufni înăbuşit, în semn de iritare. Vaelin interzisese armatei să participe la negoţul local, temându-se de acuzaţii de corupţie, şi-i dezamăgise astfel pe puţinii

nobili aflaţi sub comanda sa care aveau bani pentru a investi şi erau în acelaşi timp dornici de profit.

— Care-i situaţia cu alimentele? întrebă Vaelin, ignorându-l.

— Magaziile sunt pline ochi, îl asigură Caenis. Suficient pentru minimum două luni de asediu şi chiar mai mult, dacă hrana este raţionalizată. Apa cetăţii provine în principal din fântânile şi izvoarele aflate între ziduri, aşa că-i greu de crezut că vor fi probleme în privinţa asta.

— Cu condiţia de a nu fi otrăvite chiar de locuitorii cetăţii, zise Bren Antesh.

— Aşa-i, căpitane. Vaelin încuviinţă spre Caenis. Pune gărzi la principalele fântâni. Se îndreptă şi simţi că ameţeala îi dispăruse. Ne vom reîntâlni după trei zile. Vă mulţumesc pentru atenţia acordată.

Căpeteniile plecară, lăsându-i pe Vaelin şi Caenis singuri pe metereze.

— Te simţi bine? întrebă Caenis.

— Doar puţin obosit.

Vaelin privi peste deşertul fără drumuri, al cărui orizont pâlpâia în pâcla amiezii. Ştia că într-o bună zi va privi într-acolo şi va vedea o armată alpirană. Unica întrebare era: cât va dura până la sosirea ei? Avea să dispună de timp suficient pentru a-şi termina sarcina?

— Crezi că Al Cordlin avea dreptate? întrebă Caenis. Lordul Bătăliilor ar trebui să fi început deja asediul lui Marbellis, este cetatea cea mai mare de pe coasta de miazănoapte.

— Ucigaşul Speranţei nu-i în Marbellis, răspunse Vaelin. Lordul Bătăliilor şi-a întocmit planurile cu grijă. El va avea mână liberă în Marbellis, în vreme ce armata împăratului va lupta cu noi. N-ar trebui să ne facem iluzii.

— O vom ţine la respect, rosti Caenis cu siguranţă seacă.

— Optimismul tău este lăudabil.

— Regele are nevoie de cetatea aceasta pentru a-şi îndeplini planurile. Noi nu facem decât primul pas pe un drum glorios către un Tărâm Unificat mai mare. Cu timpul, ţinuturile pe care le-am ocupat vor deveni al cincilea Fief, unite sub protecţia şi călăuzirea regelui Janus şi a urmaşilor săi, eliberaţi de ignoranţa superstiţiilor lor şi de asuprirea vieţilor trăite după capriciile unui împărat. Trebuie să rezistăm aici.

Vaelin încercă să discearnă o ironie în vorbele lui Caenis, totuşi nu detectă decât familiara loialitate orbească faţă de rege. Nu pentru prima dată fu ispitit să-i ofere o relatare completă a întâlnirilor lui cu Janus şi se întrebă dacă devotamentul său pentru bătrân s-ar fi păstrat şi după ce i-ar fi aflat adevărata fire, dar se stăpâni, ca întotdeauna. Caenis se definea prin loialitatea lui; se înveşmânta în ea ca protecţie împotriva numeroaselor incertitudini şi minciuni ce abundau în servirea Credinţei de către ei. Vaelin nu putuse înţelege niciodată motivul devotamentului lui Caenis, însă detesta să-i sfâşie amăgirea aceea.

— Bineînţeles că vom rezista, îl asigură cu un surâs amar şi gândi: *Chiar dacă asta nu contează câtuşi de puţin pentru nimeni.*

Porni spre scara care cobora de pe metereze.

— Cred că o să dau o raită prin cetate; abia dacă am văzut-o până acum.

— O să chem nişte gărzi, fiindcă n-ar trebui să te plimbi singur.

Vaelin clătină din cap.

— Nu te teme. Nu sunt chiar atât de slăbit, încât să nu mă pot apăra.

Caenis tot nu era convins, totuşi încuviinţă şovăitor.

— Cum doreşti. Încă ceva, rosti el când Vaelin începu să coboare treptele, guvernatorul ne-a rugat să trimitem un tămăduitor la reşedinţa lui. Se pare că fiica i-a căzut bolnavă şi doftorii locali n-au priceperea necesară s-o lecuiască. Am trimis-o pe Sora Gilma azi-dimineaţă.

Poate că ea ne va putea câştiga ceva bunăvoinţă.
— Ar fi singura care ar putea reuşi aşa ceva. Transmite-i guvernatorului multă sănătate pentru fiica lui, da?
— Bineînţeles.

Femeia care deschise uşa atelierului pietrarului îl privi cu ostilitate făţişă; fruntea netedă i se încruntă şi ochii negri se mijiră când îl ascultă. Avea în jur de douăzeci şi nouă de ani, păr lung şi negru strâns la spate în coadă, iar un şorţ din piele prăfuit îi acoperea silueta zveltă. Dindărătul ei se auzeau pocnetele ritmice ale metalului care lovea piatra.
— Bună ziua, rosti Vaelin, şi iertare pentru sosirea aceasta neanunţată.
Ea încrucişă braţele peste piept şi-i răspunse scurt în alpirană. Din ton, Vaelin deduse că nu-l invita înăuntru pentru a-i oferi o băutură răcoritoare.
— Mi s-a... spus să vin aici, continuă el, dar privirea severă a femeii nu lăsa să se înţeleagă dacă pricepuse ceva; gura fixată într-o linie aspră nu oferea nicio indicaţie.
Vaelin privi strada aproape pustie din jur şi se întrebă dacă nu era posibil să fi interpretat cumva greşit viziunea. Totuşi, cântecul sângelui fusese implacabil şi tonul sigur, trasându-i drumul pe străzi şi oprindu-se doar când ajunsese la uşa aceasta, de sub firma cu o daltă şi un ciocan. Se împotrivi impulsului de a intra cu forţa şi se sili să zâmbească.
— Am afaceri de discutat.
Încruntătura ei se adânci şi femeia rosti cu accent puternic, totuşi perfect inteligibil:
— Cei din miazănoapte n-au ce căuta aici.
Vaelin simţi un murmur slab din partea cântecului sângelui, iar ciocăniturile din interiorul atelierului încetară. Un glas bărbătesc strigă în alpirană şi femeia făcu o grimasă de nemulţumire, apoi îl fulgeră pe Vaelin

din priviri şi se trase în lături.

— Aici se află lucruri sfinte, rosti ea după ce tânărul intră. Dacă furi ceva, te va lovi blestemul zeilor.

Interiorul atelierului era cavernos, tavanul înalt, iar podeaua acoperită cu lespezi din marmură era pătrată, cu latura de treizeci de paşi. Razele soarelui pătrundeau prin lucarnele deschise, iluminând spaţiul plin de statui. Dimensiunile lor variau: unele erau înalte de numai o jumătate de metru, altele erau în mărime naturală, iar una depăşea trei metri înălţime şi reprezenta un bărbat cu muşchii incredibil de bine dezvoltaţi, care se lupta cu un leu. Vaelin rămase surprins de vitalitatea statuii şi de acurateţea cu care fusese realizată, parcă încremenindu-i pe gigant şi pe leu în clipa de maximă violenţă. Alături altă statuie, mai mică, reprezenta la scară naturală o femeie de o frumuseţe răpitoare, cu braţele întinse în rugă şi trăsăturile fine ale chipului surprinse într-o expresie de tristeţe nemărginită.

— Herlia, zeiţa justiţiei, plângând în timpul pronunţării primei ei judecăţi.

La auzirea vocii, cântecul sângelui îşi spori intensitatea, dar nu ca avertisment, ci în semn de întâmpinare. Bărbatul stătea cu mâinile în şolduri, iar din buzunarele şorţului îi atârnau o daltă şi un ciocan. Era scund, însă bine clădit, cu braţele dezvelite aidoma unor fâşii de muşchi. Faţa îi era ascuţită, cu pometi înalţi şi ochi migdalaţi, iar pielea ce scăpase să fie acoperită de pulbere lucea auriu.

— Nu eşti alpiran, spuse Vaelin.

— Nici tu, replică bărbatul şi râse. Cu toate acestea, iată-ne pe amândoi aici.

Se întoarse către femeie şi rosti ceva în alpirană. Ea îl mai privi o dată pe Vaelin, după care dispăru în partea din spate a atelierului.

Vaelin arătă din cap spre statuie.

— De ce-i atât de tristă?

— S-a îndrăgostit de un muritor, însă pasiunea lui

pentru ea l-a împins să comită o crimă teribilă şi de aceea Herlia l-a judecat şi l-a întemniţat în adâncurile pământului, unde este înlănţuit de o stâncă, iar carnea îi este roasă de-a pururi de vermină.

— Trebuie să fi fost o crimă cu adevărat groaznică.

— El furase o spadă vrăjită, cu care ucisese un zeu, pe care-l credea rival la inima ei. Era chiar fratele zeiţei, Ixtus, zeul viselor. De câte ori avem coşmaruri, ele sunt umbra zeului ucis, care se răzbună pe muritori.

— Un zeu este o minciună, totuşi povestea este frumoasă. Întinse mâna. Mă numesc Vaelin Al Sorna…

— Frate din al Şaselea Ordin, Spadă a Tărâmului Unificat şi acum comandantul oştirii străine care ne-a ocupat cetatea. Un bărbat interesant, este adevărat, dar aşa suntem noi, Cântăreţii. Cântecul ne poartă pe multe căi. Bărbatul îi strânse mâna. Ahm-Lin, umil pietrar la dispoziţia ta.

— Toate astea le-ai sculptat tu? întrebă Vaelin arătând în jur.

— Putem spune şi aşa.

Ahm-Lin se întoarse şi înaintă în atelier. Vaelin îl urmă, privind fascinat carnavalul de forme fantastice şi varietatea aparent nesfârşită de modele şi scene.

— Toţi sunt zei? întrebă el.

— Nu toţi. Uite! Ahm-Lin se opri lângă bustul cu chip grav al unui bărbat cu nas coroiat şi sprâncene groase şi stufoase. Împăratul Cammuran, primul care a stat pe tronul Imperiului alpiran.

— Pare neliniştit.

— Şi pe bună dreptate. Fiul lui a încercat să-l ucidă când a înţeles că nu va fi următorul împărat. Alegerea unui succesor din popor, cu ajutorul zeilor, bineînţeles, a însemnat o ruptură spectaculoasă cu tradiţiile trecutului.

— Ce s-a-ntâmplat cu fiul?

— Împăratul l-a deposedat de avere, i-a tăiat limba şi i-a scos ochii, apoi l-a trimis cerşetor pe străzi. Cei mai

mulţi alpirani cred că a fost nejustificat de îngăduitor. Ei sunt un popor minunat, curtenitor şi din cale-afară de generos, dar neiertători când sunt stârniţi. Ar trebui să ţii minte asta. Cum Vaelin nu-i răspunse, îi aruncă o privire piezişă. Recunosc, sunt surprins că te-a adus aici cântecul tău. Nu se poate să nu ştii că invazia asta este sortită pieirii.

— Cântecul meu a fost… nestatornic în ultima vreme. De mult timp nu mi-a mai spus mare lucru. Când ţi-am auzit vocea, tăcuse de mai bine de un an.

— Tăcuse? Ahm-Lin păru şocat şi ochii lui deveniră întrebători. Cum a fost?

Tonul glasului îi era aproape invidios.

— Ca şi cum mi-aş fi pierdut un membru al trupului, răspunse sincer Vaelin, dându-şi seama pentru prima dată de profunzimea pierderii pe care o simţise când îi amuţise cântecul.

Abia acum, după ce acesta revenise, el acceptă adevărul: cântecul nu era o boală. Sella avusese dreptate; era un dar, pe care Vaelin ajunsese să-l preţuiască.

— Aici este, rosti Ahm-Lin şi deschise larg braţele când ajunseră în partea din spate a atelierului, unde un banc mare de lucru era acoperit cu o mulţime de scule aranjate meticulos, ciocane, dălţi şi alte unelte cu forme ciudate pe care Vaelin nu le-ar fi putut numi.

În apropiere, o scară era rezemată de un bloc mare din marmură, din care ieşea o statuie parţial terminată. Văzând-o, Vaelin tresări fără să vrea. Botul, urechile, blana amănunţit cioplită şi ochii inconfundabili… Cântecul lui sună o notă clară şi caldă de recunoaştere. Lupul! Lupul care-l salvase în Urlish. Lupul care-şi urlase avertismentul în afara Casei celui de-al Cincilea Ordin, când venise să-l asasineze Henna. Lupul care-l oprise să ucidă în Codrul Martishe.

— Ah… Ahm-Lin îşi frecă tâmplele şi pe chip îi apăru o expresie de suferinţă. Cântecul tău este cu adevărat

puternic.

— Iertare. Vaelin se concentră şi se strădui să astâmpere cântecul, dar acesta se domoli abia după câteva secunde. Este un zeu? îl întrebă apoi pe Ahm-Lin, privind lupul.

— Nu tocmai. Este unul dintre cei pe care alpiranii îi numesc Nenumiţii, spirite ale misterelor. Lupii apar în multe dintre poveştile zeilor numiţi ca protectori, călăuze, războinici sau spirite răzbunătoare. Nu au însă niciodată nume. Sunt doar „lupi”, temuţi şi respectaţi în egală măsură. Îl privi cu atenţie pe Vaelin. L-ai mai văzut până acum, nu-i aşa? Şi nu captiv în piatră.

Pentru o clipă Vaelin se temu să-i destăinuie prea multe bărbatului aceluia, un străin cu un cântec care fusese gata să-l ucidă. Totuşi, căldura cântecului cu care-l întâmpinase depăşi neîncrederea aceea.

— M-a salvat. De două ori de la moarte, iar o dată de la ceva mult mai rău.

Expresia lui Ahm-Lin licări scurt, aproape temătoare, dar o acoperi iute cu un surâs.

— „Interesant” pare un termen neadecvat în cazul tău. Asta-i pentru tine.

Arătă un banc de lucru din apropiere, pe care se aflau un bloc de marmură şi o daltă. Blocul era un cub alb perfect, acelaşi din viziunea când fusese doborât de cântecul lui Ahm-Lin, cu suprafaţa netedă.

— L-ai cumpărat pentru mine? întrebă el.

— Cu mulţi ani în urmă. Cântecul meu a fost foarte insistent. Ceea ce se află înăuntru a aşteptat de mult să-l eliberezi.

A aşteptat... Vaelin îşi lipi palma de piatră şi simţi un imbold dinspre cântecul sângelui, care amesteca avertismentul şi certitudinea. *Cel care aşteaptă.*

Ridică dalta şi atinse grijuliu marmura cu tăişul ei.

— N-am făcut niciodată aşa ceva, îi spuse lui Ahm-Lin. Nu pot ciopli nici măcar un toiag pentru drumeţie.

— Cântecul tău îţi va călăuzi mâinile, tot aşa cum

cântecul meu le călăuzeşte pe ale mele. Statuile acestea se datorează în aceeaşi măsură cântecului meu şi iscusinţei mele.

Avea dreptate, cântecul sporea, puternic şi limpede, conducând dalta peste piatră. Vaelin luă un ciocan de lemn de pe bancul de lucru şi lovi uşor mânerul dălţii, care desprinse o aşchie de marmură din marginea cubului. Cântecul năvăli şi mâinile lui alergară, iar Ahm-Lin şi atelierul dispărură în spatele preocupării sale. Prin minte nu-i trecea niciun gând, nicio distragere, nu existau decât cântecul şi piatra. Nu simţea trecerea timpului, nu avea nicio percepţie a lumii de dincolo de cântec şi se trezi la realitate doar când fu scuturat insistent de umăr.

— Vaelin! Barkus îl zgudui din nou văzând că nu răspunde. *Ce faci?*

Vaelin privi uneltele din mâinile lui acoperite de praf şi văzu că mantia şi armele zăceau în preajmă, dar nu-şi amintea când le scosese. Cubul se schimbase radical: jumătatea superioară era acum o calotă grosolan cioplită, cu două adâncituri mici în centru şi cu umbra unei bărbii la bază.

— Stai aici şi ciopleşti fără arme şi fără pază! Barkus părea mai degrabă şocat decât furios. Orice copil alpiran care ar fi trecut pe lângă tine te-ar fi putut ucide.

— Am… Vaelin clipi spre el, buimăcit. Eram…

Amuţi, înţelegând că orice explicaţie ar fi fost inutilă.

Ahm-Lin şi femeia care-i deschisese uşa se aflau în apropiere; femeia îi privea cu ură pe cei doi soldaţi care-l însoţeau pe Barkus.

Ahm-Lin era relaxat şi freca fără grabă o gresie pentru ascuţit peste vârful unei dălţi, aruncându-i lui Vaelin un surâs uşor, care putea fi de admiraţie.

Ochii lui Barkus trecură la marmură, apoi reveniră la Vaelin şi o încruntătură îi încreţi sprâncenele groase.

— Ce ar trebui să fie asta?

— Nu contează. Vaelin se întinse după o bucată de pânză şi acoperi piatra. Ce vrei, Frate?

Nu izbuti să-şi alunge iritarea din glas.

— Sora Gilma are nevoie de tine. La reşedinţa guvernatorului.

Vaelin scutură iritat din cap şi se întinse către unelte.

— Caenis tratează cu guvernatorul. Trimite-l pe el.

— S-a trimis şi după el. Sora Gilma are nevoie şi de tine.

— Sunt sigur că poate să aştepte…

Barkus îl strânse puternic de încheietura mâinii şi-şi apropie buzele de urechea lui Vaelin, şoptind două cuvinte care-l făcură să dea drumul sculelor şi să se întindă după mantie şi arme fără niciun alt cuvânt, în ciuda răcnetului imediat de protest al cântecului sângelui.

— Mâna Roşie.

Gilma stătea de cealaltă parte a porţii reşedinţei; le interzisese să se mai apropie. Pentru prima dată în vocea sau purtarea ei nu exista pic de veselie. Era palidă la faţă şi ochii, de obicei strălucitori, erau tulburaţi de teamă.

— Deocamdată nu-i decât fiica guvernatorului, dar vor fi şi alţii.

— Eşti sigură? o întrebă Vaelin.

— Toţi Fraţii şi Surorile mele învaţă simptomele bolii din clipa în care ne alăturăm Ordinului. Nu există nicio îndoială.

— Ai examinat fata? Ai atins-o?

Gilma încuviinţă tăcută.

Vaelin îşi stăvili durerea care-i încleştase pieptul. *Nu-i timp pentru slăbiciuni acum.*

— Spune-mi ce trebuie să facem.

— Reşedinţa trebuie izolată şi păzită. Nimeni n-are voie să intre sau să iasă. Trebuie să fiţi cu ochii în patru după alte cazuri în cetate. Infirmierii mei cunosc

simptomele. Oricine le va dovedi va trebui adus aici, cu forţa dacă va fi necesar. Când vă veţi ocupa de ei, veţi folosi măşti şi mănuşi. De asemenea, cetatea trebuie declarată în carantină, nicio corabie sau caravană nu mai are voie să plece.

— Se va isca panică, interveni Caenis. La vremea ei, Mâna Roşie a ucis tot atâţia alpirani, cât şi locuitori ai Tărâmului. Când se va răspândi vestea, vor fi disperaţi să fugă.

— Atunci va trebui să-i opriţi, anunţă sec Gilma. Nu putem îngădui ca molima să se răspândească din nou. Îşi fixă privirea asupra lui Vaelin. Ai înţeles? Trebuie să faci orice ar fi necesar.

— Înţeleg.

Prin tristeţe, o amintire vagă începu să iasă la suprafaţă: Sherin la Cetăţuia Înaltă. Vaelin evita să evoce momentele acelea, fiindcă sentimentul de pierdere era prea mare, dar acum se strădui să-şi reamintească vorbele ei din dimineaţa de după moartea lui Hentes Mustor. Discipolii uzurpatorului o capturaseră, pentru că răspândiseră vestea falsă despre izbucnirea unei epidemii de Mâna Roşie în Warnsclave. *Lucrasem la un preparat…*

— Sora Sherin, rosti el, mi-a spus cândva că are un tratament pentru boală.

— Un tratament posibil, replică Gilma. Bazat doar pe teorie şi, oricum, mai presus de priceperea mea de a-l realiza.

— Unde se află Sora Sherin în zilele astea? insistă Vaelin.

— Ultima dată când am auzit despre ea, se găsea în Casa Ordinului. Acum este Stăpâna leacurilor.

— Douăzeci de zile de navigare cu vânt prielnic, socoti Caenis, şi alte douăzeci de zile înapoi.

— Pentru o corabie alpirană sau a Tărâmului, preciză încetişor Vaelin şi reveni spre Gilma. Soră, cere-i guvernatorului să întocmească un decret prin care să

confirme măsurile propuse de tine şi să le poruncească locuitorilor cetăţii să coopereze. Fratele Caenis se va ocupa de copierea şi distribuirea lui prin cetate. Se răsuci către Caenis. Frate, ocupă-te de păzirea porţilor şi a reşedinţei. Dublează gărzile pe ziduri. Foloseşte oamenii noştri doar acolo unde este posibil. Uitându-se din nou la Gilma, se sili să zâmbească încurajator. Care-s speranţele, Soră?

— Speranţa este inima Credinţei. Abandonarea speranţei înseamnă negarea Credinţei. Propriul ei surâs era slab. În odaia mea am unele instrumente şi leacuri. Aş dori să-mi fie aduse.

— Voi avea grijă de asta, o asigură Caenis.

Vaelin dădu să plece, grăbindu-se pe aleea cu dale din piatră.

— Ce fac cu docurile? strigă Caenis după el.

Vaelin nu se întoarse.

— Mă ocup eu de docuri.

Căpitanul meldenean era scund şi ţeapăn; aşezat vizavi de Vaelin, îl privea cu o expresie bănuitoare întipărită pe trăsăturile lui ascuţite. Purta mănuşi din piele fină şi ţinea pumnii încleştaţi pe masă. Se găseau în sala hărţilor din vechea clădire a Ghildei Neguţătorilor şi erau singuri; Frentis păzea uşa pe dinăuntru. Afară, noaptea pogora iute şi cetatea avea să doarmă în curând, încă neştiind, din fericire, criza care avea s-o întâmpine dimineaţă. Dacă meldeneanul avea vreo nemulţumire despre felul cum el şi echipajul lui fuseseră ridicaţi din hamacuri, siliţi să se dezbrace până la piele şi cercetaţi cu grijă de infirmierii Gilmei înainte de a fi fost aduşi aici, era limpede că înţelesese că ar fi fost mai bine să rămână tăcut.

— Tu eşti Carval Nurin? îl întrebă Vaelin. Căpitanul *Şoimului Roşu*?

Bărbatul încuviinţă fără grabă. Ochii i se plimbau întruna de la Vaelin la Frentis, zăbovind uneori asupra

spadelor lor. Vaelin nu simţea nicio dorinţă de a-i potoli neliniştea, întrucât pentru scopurile lui era util să-i menţină frica.

— Se spune că ai avea corabia cea mai iute din port, urmă el. Se mai spune că meldeneanii n-ar fi făurit niciodată alta mai bună.

Carval Nurin aprobă din cap în tăcere.

— De asemenea, nu se ştie despre tine că ai avea înclinaţii spre piraterie sau necinste, ceea ce nu-i obişnuit pentru un căpitan de pe insulele tale.

— Ce doreşti?

Vocea bărbatului era aspră, răguşită, şi Vaelin observă capătul unei cicatrice albicioase care ieşea de sub eşarfa din mătase neagră pe care o purta în jurul gâtului. Pirat sau nu, avusese şi el parte de lupte pe mări.

— Să te tocmesc, răspunse Vaelin cu blândeţe. Cât de iute poţi să ajungi la Varinshold?

Neliniştea căpitanului se mai micşoră, totuşi suspiciunea continua să-i înnegureze chipul.

— În trecut am făcut-o în cincisprezece zile. Udonor a fost binevoitor cu vânturile spre miazănoapte.

Vaelin ştia că Udonor era unul dintre zeii meldeneani despre care se spunea că ar fi poruncit vânturilor.

— Se poate şi mai iute?

Nurin strânse din umeri.

— Poate că da. Având cala goală şi alţi câţiva oameni la pânze. Şi două capre jertfite lui Udonor, desigur.

Meldeneanii obişnuiau ca înaintea unor călătorii riscante să sacrifice animale în cinstea zeilor favoriţi. Vaelin asistase la masacrul unui întreg şeptel înainte ca flota invaziei să părăsească portul; sângele cursese atât de abundent, încât apa mării se înroşise.

— Îţi vom pune la dispoziţie caprele, rosti el şi-i făcu semn lui Frentis să se apropie. Fratele Frentis şi alţi doi oameni ai mei îţi vor fi pasageri. Îi vei duce la Varinshold, de unde vei lua alt pasager. După aceea te

vei întoarce aici. Călătoria dus şi întors nu poate dura mai mult de douăzeci şi cinci de zile. Este posibil?

Nurin căzu pe gânduri, după care încuviinţă.

— Da, este posibil, dar nu pentru corabia mea.

— De ce?

Căpitanul îşi descleştă pumnii şi-şi scoase încet mănuşile, dezvăluind pielea împestriţată şi decolorată de la degete până la încheietură.

— Spune-mi, legatule-de-pământ, rosti el şi în acelaşi timp ridică mâinile pentru ca Vaelin să le poată vedea bine sub lumina lămpii care strălucea pe carnea deformată cu piele ca din ceară, ai lovi vreodată flăcările cu palmele goale în vreme ce sora şi mama ta ard de vii? Un rânjet amar deformă faţa meldeneanului. Nu, corabia mea nu va naviga în slujba ta. Alpiranii îţi spun Ucigaşul Speranţei, însă pentru mine eşti prăsila Incendiatorului Cetăţii. Lorzii corăbiilor n-au decât să se prostitueze în faţa regelui tău, dar eu n-o voi face. Orice ameninţări sau torturi ai folosi, n-o să…

Safirul pocni surd când Vaelin îl aşeză pe masă, apoi îl roti lent, astfel încât razele de lumină scânteiară pe suprafaţa cu vinişoare argintii. Carval Nurin se holbă la el, uluit şi cu o lăcomie netăinuită.

— Îmi pare rău de sora şi de mama ta, rosti Vaelin. Şi de mâinile tale. Trebuie să fi fost tare dureros. Continuă să rotească safirul şi ochii lui Nurin nu-l părăsiră nicio clipă. Simt totuşi că eşti, mai presus de orice, un om de afaceri, iar sentimentele n-au fost niciodată profitabile.

Nurin înghiţi în sec şi mâinile lui acoperite de cicatrice zvâcniră.

— Care-i câştigul meu?

— Dacă te întorci în douăzeci şi cinci de zile, este al tău.

— Minţi!

— Da, câteodată mint, însă nu şi acum.

Nurin ridică în cele din urmă ochii de la safir şi-l privi pe Vaelin.

— Ce garanţii am?
— Cuvântul meu de Frate al celui de-al Şaselea Ordin.
— Lovi-ar sifilisul în cuvântul şi-n Ordinul tău! Pentru mine nu-nseamnă nimic aiurelile voastre de adorare a stafiilor. Nurin începu să-şi tragă mănuşile înapoi, încruntându-se. Vreau o garanţie semnată, zălogită de guvernator.
— Guvernatorul este… indisponibil, dar sunt convins că Marele Maestru al Ghildei Neguţătorilor va fi dispus s-o facă. Îţi este îndeajuns?

Şoimul Roşu diferea în mod clar de orice altă corabie văzută de Vaelin vreodată. Era mai mică decât majoritatea, având coca îngustă şi trei catarge în locul celor două obişnuite. Avea numai două punţi şi douăzeci de marinari.
— A fost construită pentru negoţul de ceai, explică morocănos Carval Nurin când Vaelin comentă în legătură cu modelul neobişnuit. Cu cât ceaiul este mai proaspăt, cu atât câştigul este mai mare. O cantitate mică de ceai proaspăt aduce de trei ori mai mult decât baloturile de ceai uscat. Cu cât ajungi mai repede de la un port la altul, cu atât câştigi mai mult.
— Nu are vâsle? întrebă Frentis. Am crezut că toate corăbiile meldeneane au vâsle.
— Ba are, indică Nurin sabordurile etanşate de pe puntea inferioară. Le folosesc doar când nu bate vântul, ceea ce se întâmplă rareori în miazănoapte. În tot cazul *Şoimul* va zbura chiar şi la briza cea mai slabă.
Căpitanul se opri şi privi în jurul docurilor, uitându-se la şirurile de corăbii tăcute şi pustii şi la cordonul alcătuit din Alergătorii-lupului ce păzeau cheiul. Echipajele fuseseră evacuate de pe navele lor în timpul nopţii, nu fără necazuri, iar acum îşi oblojeau vânătăile sub pază severă în antrepozitele din apropiere.
— Nu mai ţin minte să fi văzut vreodată atât de tăcute docurile din Linesh, comentă el.

— Războiul nu-i bun pentru negoţ, căpitane, replică Vaelin.

— În ultima lună, corăbiile au venit şi au plecat după bunul lor plac, dar acum stau goale şi echipajele sunt întemniţate. În acelaşi timp doar *Şoimului* i se îngăduie să navigheze…

— Trebuie să fim foarte precauţi. Vaelin îl bătu pe spinare afabil, provocând un fior de repulsie temătoare. Iscoadele abundă. Când porneşti, căpitane?

— Mai este o oră până la fluxul potrivit.

— Atunci nu-mi îngădui să-ţi întârzii pregătirile.

Nurin îşi reprimă un răspuns caustic şi încuviinţă dând din cap, după care porni pe schela de acces la bord, unde repezi asupra echipajului un torent de porunci amestecate cu înjurături.

— Crezi că ştie? întrebă Frentis.

— Bănuieşte ceva, însă nu ştie. Îi surâse lui Frentis cu o expresie prin care-şi cerea scuze. Aş trimite mai mulţi oameni să te însoţească, dar atunci s-ar naşte şi mai multe suspiciuni. Infirmierii Surorii Gilma ţi-au spus la ce să fii atent.

— Umflături pe gât, recită Frentis, sudori, ameţeli şi spuzeli pe braţe. Dacă vreunul dintre ei s-a îmbolnăvit, semnele acestea vor apărea în următoarele trei zile.

— Prea bine atunci. Înţelegi că dacă cineva din echipaj, inclusiv tu, dovedeşte semne ale Mâinii Roşii, corabia aceasta nu mai poate acosta în Varinshold şi nici altundeva?

Frentis încuviinţă scurt. Vaelin nu putea simţi în el teamă sau şovăială. Cântecul sângelui vorbea numai de o încredere fundamentală şi de nezdruncinat, o loialitate aproape iraţională. Băieţaşul slab şi zdrenţăros care-i implorase sprijinul cu ani în urmă în odaia Aspectului dispăruse acum, modelat într-un războinic experimentat şi periculos de priceput, care nu i-ar fi pus niciodată ordinele sub semnul întrebării. Existau momente când simţea comenzile adresate lui Frentis mai mult ca pe o

povară decât ca pe o uşurare. Tânărul era o armă ce trebuia utilizată cu multă grijă, pentru că odată descătuşată nu mai putea fi pusă în teacă.

— Îmi… pare rău de necesitatea asta, adăugă el. Dacă ar fi existat altă cale…

— Nu mi-ai dat niciodată lecţia aia, rosti Frentis.

Vaelin se încruntă.

— Care lecţie?

— Ai spus c-o să mă-nveţi s-arunc cu cuţitul. Crezusem c-am învăţat destule eu însumi, dar m-am înşelat.

— Ai primit multe lecţii de atunci.

Vaelin simţi un val neaşteptat de vinovăţie. În câte bătălii luptase tânărul acesta care credea orbeşte în el şi câte răni suferise… Câte vieţi luase…

— Doreai să fii un Frate, adăugă el neizbutind să-şi stăpânească vinovăţia din glas. Crezi că am fost corecţi cu tine?

Spre surprinderea lui, Frentis izbucni în râs.

— Dacă aţi fost corecţi? Păi, când aţi făcut vreodată ceva incorect?

— Chiorul te-a acoperit de cicatrice. Încercările te-au rănit. Tu m-ai urmat aici, în război şi durere.

— Şi ce altceva m-ar fi aşteptat? Foamea, frica şi un cuţit într-o fundătură, care să mă lase sângerând într-un şanţ. Frentis îl prinse strâns de umăr. Acum am Fraţi gata să moară în apărarea mea, la fel cum aş muri şi eu pentru ei. Acum am o Credinţă. Zâmbetul lui era aprig, de neclintit în convingerea lui. Ce este Credinţa, Frate?

— Credinţa este totul. Credinţa ne consumă şi ne eliberează. Credinţa îmi modelează viaţa, în lumea aceasta şi în cea de Dincolo.

Pe când rostea cuvintele, Vaelin fu surprins de convingerea din propriul glas şi de profunzimea propriei statornicii. Văzuse mare parte din lume şi aflase despre mulţi zei, totuşi cuvintele îi ieşeau de pe buze cu încredinţare absolută. *Aud glasul mamei mele…*

CAPITOLUL 6

Zilele ce urmară plecării *Şoimului Roşu* căpătară iute o monotonie încordată. În fiecare dimineaţă, Vaelin se ducea să stea de vorbă cu Gilma la poarta reşedinţei guvernatorului. Deocamdată mai apăruse doar un singur caz nou de Mâna Roşie: camerista fiicei, o femeie de vârstă mijlocie, despre care se aştepta să nu supravieţuiască până la sfârşitul săptămânii. Ajutată de tinereţea ei, fiica guvernatorului suferea curajos, dar nimeni nu credea că va vedea sfârşitul lunii.

— Şi tu, Soră? întreba Vaelin în fiecare dimineaţă. Eşti bine?

Gilma îi arunca surâsul luminos şi încuviinţa uşor din cap. Tânărul detesta ziua în care avea să urce aleea până la poartă şi să n-o mai găsească acolo.

După ce vestea molimei se răspândise, atmosfera din cetate devenise în mod palpabil temătoare, deşi reacţiile variaseră. Unii cetăţeni, în principal bogătaşii, îşi strânseseră bunurile de preţ şi rudele cele mai apropiate, după care porniseră imediat spre poarta cea mai apropiată, cerând să fie lăsaţi să plece şi recurgând la ameninţări sau mituiri după ce fuseseră refuzaţi. Când şi mituirile eşuaseră, unii plănuiseră un atac asupra porţilor în timpul nopţii, ajutaţi de gărzi de corp şi de slujitori înarmaţi. Alergătorii-lupului respinseseră cu uşurinţă atacul, folosind bâtele din lemn pe care Caenis fusese precaut şi le distribuise imediat după anunţarea molimei. Din fericire, nu murise nimeni, totuşi cei din elita cetăţii rămăseseră nemulţumiţi şi adesea disperat de îngroziţi. Unii se baricadaseră în casele lor, refuzând orice vizitatori, ba chiar trăgând cu arcurile sau arbaletele asupra celor care le intrau pe domenii.

Cei mai puţin avuţi erau la fel de înspăimântaţi, însă mai stoici în înfruntarea temerilor, iar deocamdată nu

existaseră răzmeriţe. Majoritatea oamenilor îşi văzuseră de ocupaţiile lor, dar petreceau cât mai puţin timp pe străzi sau în tovărăşia vecinilor.

Toţi se prezentau cu o îngrijorare resemnată la controalele regulate pentru a le verifica semnele bolii. Până acum în cetate nu apăruse niciun caz, deşi Sora Gilma părea sigură că era doar o chestiune de timp.

— Mâna Roşie a apărut întotdeauna în porturi, spuse ea într-o dimineaţă, adusă de corăbii de peste mare. Fără îndoială că aşa s-a întâmplat şi acum. Guvernatorul Aruan mi-a spus că fetei îi plăcea să meargă pe docuri şi să privească sosirea şi plecarea corăbiilor. Dacă veţi găsi alt caz, va fi cel mai probabil un corăbier.

Oricât de temători ar fi fost locuitorii cetăţii, Vaelin era mai îngrijorat în privinţa soldaţilor lui. Disciplina Alergătorilor-lupului se menţinea, însă celelalte regimente erau mai frământate. Între nilsaelinii contelui Marven şi arcaşii cumbraelini avuseseră loc câteva încăierări serioase, soldate cu răniri grave de ambele părţi, care-l siliseră să poruncească biciuirea principalilor vinovaţi. Singurele dezertări se înregistraseră în rândul Străjii Tărâmului: cinci Gaiţe-albastre ale lordului Al Cordlin furaseră provizii şi trecuseră zidul, cu speranţa de a ajunge în Untesh. Vaelin fusese ispitit să-i lase pe soldaţi să piară în deşert, dar ştia că trebuia să ofere un exemplu, aşa că-l trimisese pe Barkus după ei cu trupa de cercetaşi. După două zile, reveniseră cu trupurile, întrucât Vaelin ordonase ca sentinţa să fie executată pe loc, pentru a evita spectacolul unei execuţii publice. Leşurile fuseseră arse la mică depărtare de poarta principală, pentru a se asigura că gărzile de pe ziduri vor primi mesajul şi-l vor transmite camarazilor lor: nimeni n-avea să plece nicăieri.

După-amiezile, el făcea turul zidurilor şi porţilor, discutând cu soldaţii în ciuda stingherelii lor evidente. Cei din Straja Tărâmului erau rigid de respectuoşi, dar

speriaţi, nilsaelinii erau morocănoşi, iar cumbraelinii detestau evident apariţia Tăişului-beznei, totuşi Vaelin petrecea timp cu toţi, întrebându-i despre familiile lor şi despre vieţile pe care le avuseseră înainte de război. Răspunsurile erau întotdeauna scurte, replicile standard, pe care le dau soldaţii vorbelor de duh rituale ale comandanţilor, însă el ştia că distanţa lui faţă de ei nu era importantă – trebuiau să-l vadă şi să ştie că Vaelin nu se temea.

Într-o zi îl găsi pe Bren Antesh lângă poarta de apus, ferindu-şi ochii de soare cu pavăza unei palme pe când privea o pasăre în zbor.

— Un vultur? întrebă Vaelin.

Potrivit obiceiului său, conducătorul cumbraelinilor nu-l salută oficial, ceva ce Vaelin descoperise că nu-l irita deloc.

— Un şoim, răspunse Antesh. Şi este dintr-un soi pe care nu l-am mai văzut până acum. Pare-se că s-a îndepărtat cam mult de cămin.

Dintre toate căpeteniile, Antesh reacţionase cel mai calm la aflarea veştii molimei, liniştindu-şi oamenii şi asigurându-i că nu se găseau în pericol. Fără îndoială, cuvintele lui aveau o influenţă considerabilă, deoarece niciun arcaş nu încercase să dezerteze.

— Voiam să-ţi mulţumesc, zise Vaelin, pentru disciplina oamenilor tăi. Este clar că au mare încredere în tine.

— Se încred şi în tine, Frate. Aproape la fel de mult pe cât te urăsc.

Vaelin nu văzu niciun rost în a-l contrazice. Se apropie de el şi se rezemă de un meterez.

— Recunosc că mă surprinde că regele a putut recruta aşa mulţi luptători din Fieful vostru.

— Când a urcat pe jilţul Lordului Fiefului, primul lucru pe care l-a făcut Sentes Mustor a fost să abolească legea care impunea antrenamentele zilnice cu arcul-lung, dar şi simbria ce le însoţea. Majoritatea oamenilor

mei sunt ţărani şi simbria îi ajuta în suplimentarea veniturilor; fără ea, mulţi nu şi-ar putea hrăni familiile. Poate că-l urau aprig pe regele Janus, însă ura nu aduce hrană copiilor.

— Voi credeţi cu adevărat că eu aş fi Tăişul-beznei din cele Zece Cărţi ale voastre?

— I-ai ucis pe Săgeată Neagră şi pe Tăişul-adevărului.

— De fapt, Fratele Barkus l-a omorât pe Hentes Mustor. Şi nici în ziua de azi nu ştiu dacă bărbatul pe care l-am ucis în Codrul Martishe a fost cu adevărat Săgeată Neagră.

Căpitanul cumbraelin strânse din umeri.

— A Patra Carte spune că oricum niciun om cucernic nu-l poate ucide pe Tăişul-beznei. Şi trebuie să spun că te potriveşti destul de bine descrierii. Cât despre folosirea Beznei… Cine poate şti?

Chipul lui Antesh era precaut, de parcă s-ar fi aşteptat la o admonestare sau ameninţare.

Vaelin decise că era cazul să schimbe subiectul.

— Tu te-ai înrolat tot pentru a-ţi hrăni copiii? întrebă el.

— Nu am copii. Nu am nici soţie. Doar arcul şi hainele de pe mine.

— Dar aurul regelui? Sunt convins că pe acela îl ai.

Antesh păru tulburat şi-şi feri privirea, iscodind din nou cerul în căutarea şoimului.

— L-am… pierdut.

— Din câte am înţeles, fiecare luptător a primit un acont de douăzeci de galbeni. Asta-i o sumă cam mare ca s-o pierzi.

Antesh nu se întoarse către el.

— Ai nevoie de ceva de la mine, Frate?

Cântecul sângelui murmură scurt, neliniştit, nu avertismentul ascuţit al unui atac iminent, ci o sugestie de minciună. *El ascunde ceva.*

— Aş dori să aud mai multe despre Tăişul-beznei, zise Vaelin. Dacă eşti de acord să-mi spui.

— Asta ar însemna să afli mai multe despre cele Zece Cărţi. Nu ţi-e teamă că sufletul îţi va fi pângărit de o asemenea cunoaştere? Că-ţi va pieri credinţa?

Vorbele cumbraelinului i-l readuseră în minte pe Hentes Mustor, revăzând vinovăţia şi nebunia din ochii uzurpatorului. Murmurul cântecului sângelui se înteţi. *El l-a cunoscut? A fost unul dintre discipolii lui?*

— Mă îndoiesc că există vreo cunoaştere care să poată pângări sufletul unui om. Aşa cum i-am spus Tăişului-adevărului vostru, Credinţa mea nu poate fi desfiinţată.

— Prima Carte ne spune să-i învăţăm pe toţi cei care vor să audă despre adevărul iubirii Tatălui Lumii. Caută-mă din nou şi-ţi voi spune mai multe, dacă doreşti.

Serile, Vaelin mergea în atelierul lui Ahm-Lin, unde soţia acestuia îl privea cu scânteie în ochi pe când turna ceai, iar pietrarul îl îndruma în căile cântecului.

— În rândul poporului meu, se numeşte Muzica Slăvilor, îi explică Ahm-Lin într-o seară.

Stăteau în atelier şi sorbeau ceai din ceşti micuţe de porţelan, lângă statuia lupului, care părea tot mai descurajant de reală cu fiecare vizită a sa. Nevasta pietrarului nu-i îngăduia lui Vaelin să intre în casa propriu-zisă, unde ea se retrăgea invariabil după ce le servea ceai. O dată el făcuse greşeala de a sugera să-şi toarne singuri ceaiul, ceea ce provocase o căutătură atât de indignată, încât tânărul aşteptase până când Ahm-Lin sorbise din propria lui ceaşcă, temându-se ca ea să nu fi otrăvit băutura.

— Poporul tău? repetă Vaelin.

Dedusese că pietrarul venise din Apusul îndepărtat, dar ştia puţine despre locul acela, doar ce aflase din istoriile corăbierilor – poveşti bizare despre un ţinut întins cu câmpii nesfârşite şi cetăţi măreţe conduse de Regii Neguţători.

— M-am născut în provincia Chin-Sah, sub conducerea binevoitoare a marelui Rege Neguţător Lol-

Than, un bărbat care cunoştea bine valoarea celor înzestraţi cu daruri neobişnuite. La vârsta de zece ani, când darul meu a devenit cunoscut bătrânilor satului, am fost luat din sânul familiei şi dus la Curtea regelui, ca să fiu instruit în Muzica Slăvilor. Ţin minte că-mi era teribil de dor de casă, totuşi n-am încercat niciodată să fug. Potrivit legii, trădarea fiului se extinde asupra tatălui şi nu doream ca tata să sufere pentru nesupunerea mea, deşi tânjeam să mă întorc în atelierul lui şi să lucrez din nou piatra. Şi el era tot pietrar, înţelegi?

— În ţinutul tău natal nu există fereală faţă de Beznă?

— Nici pe departe, ci este privită ca o binecuvântare, un dar al Slăvilor. Familiile care au copii dăruiţi capătă mare cinste. Expresia chipului i se înnegură. Sau cel puţin aşa mergea vorba.

— Aşadar, ai învăţat cântecul? Ştii cum să-l foloseşti şi ştii de unde provine?

Ahm-Lin zâmbi trist.

— Cântecul nu poate fi învăţat şi nu vine de nicăieri. El este pur şi simplu ceea ce eşti tu. Cântecul tău nu-i altă făptură care trăieşte în tine, ci este chiar *tu.*

— Cântecul sângelui meu, murmură Vaelin amintindu-şi cuvintele lui Nersus Sil Nin în Martishe.

— Am auzit spunându-i-se şi aşa, da, este un nume care i se potriveşte destul de bine.

— Dar dacă nu poate fi învăţat, ce te-au putut ei învăţa?

— Stăpânirea. Este ca oricare alt cântec; pentru a cânta bine, trebuie să exersezi, să şlefuieşti, să perfecţionezi. Dascălul meu a fost o femeie pe nume Shin-La, atât de bătrână, încât trebuia să fie purtată prin palat cu lectica şi nu putea să vadă mai departe de o jumătate de metru în faţa ochilor. Dar cântecul ei… Clătină din cap, minunându-se de amintire. Cântecul ei era ca focul, arzând atât de luminos şi de răsunător, încât te orbea şi în acelaşi timp te asurzea. Prima dată

când mi l-a cântat, aproape că am leşinat. Ea a chicotit şi mi-a zis şobolan, „micul Şobolan-cântător”, *Ahm-Lin* în graiul poporului meu.

— Pare să fi fost o învăţătoare aspră, comentă Vaelin amintindu-şi de maestrul Sollis.

— Da, era aspră, însă trebuia să mă înveţe multe şi-i rămăsese puţin timp în care s-o facă. Darul nostru este foarte rar şi în viaţa ei îndelungată, în care-l slujise pe Regele Neguţător şi mai înainte pe tatăl lui, ea nu mai cunoscuse alt cântăreţ. Eu urma s-o înlocuiesc. Lecţiile îi erau dureroase. Nu avea nevoie de un băţ cu care să mă lovească, deoarece cântecul ei îmi putea produce destule suferinţe. A început prin a mă face să aud adevărul: erau aduşi doi bărbaţi, dintre care unul făptuise un delict oarecare. Ambii bărbaţi îşi susţineau nevinovăţia şi ea mă întreba care era adevăratul vinovat. De fiecare dată când greşeam, şi s-a întâmplat adesea la început, cântecul ei mă biciuia cu foc. „Adevărul este inima cântecului, Şobolane, îmi spunea. Dacă nu poţi să auzi adevărul, nu poţi să auzi nimic.” După ce am stăpânit arta de a auzi adevărul, lecţiile au devenit mai grele. Un slujitor căpăta un obiect micuţ, o bijuterie sau un ornament, pe care trebuia să-l ascundă în palat. Dacă nu-l găseam până la căderea nopţii, putea să păstreze obiectul acela, iar eu eram pedepsit pentru pierderea sa. Mai târziu, în jurul unei curţi interioare se strângea un grup mare de oameni care strigau din toţi rărunchii, iar unul dintre ei avea un pumnal ascuns în veşminte. Aveam la dispoziţie numai cinci minute pentru a-l găsi, apoi cântecul ei mă înjunghia la fel cum pumnalul l-ar fi înjunghiat pe stăpânul nostru. Pentru că, aşa cum nu uita niciodată să-mi reamintească Shin-La, eu îi datoram totul lui şi a-i înşela încrederea însemna ruşinarea mea veşnică.

— Regele Neguţător se folosea de cântecul tău?

— Da. Negoţul este însăşi esenţa vieţii în Apusul îndepărtat: cei pricepuţi vor deveni oameni de seamă,

chiar regi peste alţii, iar succesul în negoţ cere multe cunoştinţe, îndeosebi dintre cele pe care alţii le vor tăinuite.

— Ai fost o iscoadă?

Ahm-Lin clătină din cap.

— Doar un simplu martor la afacerile celor mari şi bogaţi. La început, Lol-Than m-a ţinut într-un colţ al sălii tronului, unde mă jucam împreună cu copiii lui, iar dacă cineva m-ar fi întrebat, aş fi răspuns că eram ruda lui, fiul orfan al unui văr îndepărtat. În mod firesc, majoritatea au presupus că-i eram bastard, o poziţie lipsită de importanţă la Curte, totuşi onorată. În timp ce mă jucam, oameni veneau şi plecau cu diverse grade de ceremonial şi declaraţii prelungite de respect sau regret pentru că pătau palatul regelui prin nevrednicia prezenţei lor. Am observat că, cu cât straiele cuiva erau mai bogate sau cu cât suita îi era mai numeroasă, cu atât îşi proclama mai susţinut nevrednicia, iar Lol-Than îl asigura că nu fusese adusă nicio insultă şi-şi oferea la rândul lui scuze pentru că nu-l primise mai spectaculos. Abia după o oră sau mai bine devenea clar adevăratul motiv al vizitei, care era aproape întotdeauna legat de bani. Unii doreau să-i împrumute, alţii îi datorau, şi toţi voiau mai mulţi bani. Iar în vreme ce ei vorbeau, eu ascultam. După ce plecau, primind asigurări că regele le va trimite un răspuns cât mai repede şi scuze pentru teribila lipsă de curtenie a întârzierii răspunsului la solicitarea lor, el mă întreba ce cântase Muzica Slăvilor în timpul conversaţiei.

Fiind doar un băieţel, ştiam prea puţine despre adevărata importanţă a afacerilor acelora, dar cântecul meu nu trebuia să ştie motivul pentru care un om minţea sau înşela ori îşi tăinuia ura îndărătul zâmbetelor şi respectului neţărmurit. Lol-Than îl cunoştea însă, cu siguranţă, şi prin cunoaşterea aceea vedea calea fie spre câştig sau pierdere, fie, câteodată, spre butucul gâdelui.

Aşa mi-am trăit viaţa în palatul Regelui Neguţător,

învăţând de la Shin-La şi spunându-i lui Lol-Than adevărul cântecului meu. Aveam puţini prieteni, doar pe cei îngăduiţi de curtenii care-mi fuseseră desemnaţi ca gărzi. În general, erau copii banali, fericiţi, care nu puneau întrebări, proveniţi din familiile unor neguţători mărunţi care cumpăraseră un loc pentru odraslele lor la Curte. Cu timpul, am ajuns să înţeleg că tovarăşii mei de joacă fuseseră aleşi pentru banalitate, lipsă de şiretenie sau abilitate. Prieteni cu minţi mai agere mi-ar fi ascuţit propriile gânduri, m-ar fi făcut să înţeleg că viaţa aceea plăcută de lux şi plenitudine nu era în realitate decât o colivie aurită, în care eram închis ca un rob.

Au existat răsplăţi, desigur, pe măsură ce am înaintat în vârstă şi m-au cuprins patimile tinereţii. Fete, dacă doream; băieţi, dacă doream. Vinuri fine şi poţiuni dătătoare de extaz, dacă ceream, totuşi niciodată în exces, pentru a nu-mi toci sunetul cântecului. Când am crescut prea mult ca să mă mai joc cu fiii lui Lol-Than, am devenit unul dintre scribii lui – întotdeauna la toate întâlnirile erau prezenţi trei asemenea scribi – şi nimeni n-a părut să observe că scrisul îmi era stângaci şi adesea ilizibil. Viaţa în colivia mea era simplă, netulburată de încercările lumii aflate dincolo de zidurile înalte care mă înconjurau. Apoi Shin-La a murit.

Privirea lui devenise îndepărtată, pierdută în amintiri, învăluită de tristeţe.

— Nu-i uşor pentru un cântăreţ să audă cântecul de moarte al altuia. A fost atât de puternic, încât m-am întrebat dacă nu-l putea auzi întreaga lume. Un răcnet de mânie şi regret, care m-a trimis, rostogolindu-mă, în uitare. Uneori mă gândesc c-a încercat să mă ia cu ea, nu din egoism, ci din datorie. Auzindu-i ultimul cântec, am înţeles că devotamentul ei faţă de Lol-Than era o minciună, cea mai mare dintre cele pe care reuşise să le ţină departe de cântecul ei în toţi anii în care mă învăţase. Cântecul ei final a fost ţipătul unei sclave care nu scăpase niciodată de stăpân şi care nu dorea să mă

lase acolo singur. Şi ea mi-a arătat ceva: o viziune, născută din cântec, un sat ruinat, fumegând, presărat de cadavre. Satul meu.

Clătină din cap şi glasul îi era încărcat de atâta amărăciune, încât Vaelin înţelese că el era primul om care auzea povestea aceea.

— Ce orb am fost! continuă Ahm-Lin după un moment. Nu mi-am dat seama că valoarea darului meu consta în faptul că nimeni nu ştia de existenţa lui. Nimeni, cu excepţia lui Lol-Than şi a bătrânei pe care urma s-o înlocuiesc. Mi-am amintit de toţi cei pe care Shin-La îi folosise în lecţiile ei, de delincvenţi suspectaţi şi de slujitori… de-a lungul anilor, trebuie să fi fost câteva sute. Ştiam că lor nu li se putea îngădui să trăiască ştiind de existenţa darului meu. Îi omorâsem pur şi simplu pentru că fusesem în prezenţa lor. Când m-am trezit din uitarea în care mă târâse Shin-La, am descoperit că în sufletul meu ardea ceva nou. Se întoarse către Vaelin şi ochii îi scânteiară straniu, ca ai unui om care-şi reaminteşte propria nebunie. Tu cunoşti ura, Frate?

Vaelin se gândi la tatăl lui dispărând în ceţurile dimineţii, la lacrimile prinţesei Lyrna şi la imboldul lui greu stăpânit de a frânge gâtul regelui.

— Catehismul Credinţei noastre ne spune că ura este o povară pe suflet. Am descoperit mult adevăr în asta.

— Da, apasă pe suflet, dar te poate, de asemenea, elibera. Înarmat cu ura mea, am început să fac însemnări ale întâlnirilor la care participam, să notez cu grijă cele spuse. Am început să înţeleg cât de vastă era influenţa lui Lol-Than, să aflu despre cele o mie de corăbii pe care le deţinea şi despre cealaltă mie de corăbii la care avea acţiuni. Am aflat despre minele din care erau extrase aurul, nestematele şi metalele, despre ogoarele întinse pe care se afla adevărata lui bogăţie, nenumăratele pogoane de grâu şi orez care girau orice tranzacţie ar fi făcut. Şi pe măsură ce am învăţat toate

lucrurile acelea, am căutat, examinându-mi însemnările, un cusur în plasa uriaşă a negoţului. Au trecut patru ani şi eu am învăţat şi am căutat, abia distras de conforturile de la Curte, lăsat în pace de gărzile mele, despre care ştiam acum că-mi erau temniceri şi care nu vedeau nicio ameninţare în nou-descoperita mea pasiune pentru studiu. În tot acel timp, adevărul cântecului meu n-a şovăit niciodată şi i-am relatat credincios lui Lol-Than tot ce-mi spunea, toate minciunile şi toate secretele, iar încrederea i-a sporit cu fiecare complot sau fraudă descoperită, astfel că am devenit pentru el mai mult decât un simplu rostitor de adevăr. În timp, am ajuns un secretar pe cât de demn de încredere putea să aibă un om ca el, aflând mai multe cunoştinţe, mai multe fire ale plasei, şi în tot acel timp căutând, aşteptând, însă negăsind nimic. Regele Neguţător îşi cunoştea foarte bine meseria şi plasa lui era perfectă. Orice minciună i-aş fi spus ar fi fost iute descoperită, iar moartea mea ar fi urmat repede după aceea.

Au existat clipe când m-am gândit pur şi simplu să-i înfig un pumnal în inimă. Aş fi avut destule ocazii la urma urmelor, dar eram încă tânăr şi, deşi ura mă consuma, continuam să poftesc la viaţă. Eram un laş, un prizonier a cărui captivitate se înrăutăţise din cauza cunoştinţelor pe care le avea despre vastitatea temniţei sale. Disperarea a început să-mi roadă inima. Am căzut din nou pradă exceselor, căutând evadarea în vin, narcotice şi patimile cărnii, excese care m-ar fi răpus probabil în scurt timp dacă n-ar fi sosit străinii.

În toţi anii pe care-i petrecusem în palatul lui Lol-Than, nu văzusem niciodată un străin, deşi, desigur, auzisem poveşti despre ei. Poveşti despre oameni ciudaţi, cu pielea albă sau neagră, care soseau dinspre Răsărit şi care erau atât de necivilizaţi, încât simpla lor prezenţă în domeniile Regelui Neguţător era jignitoare şi tolerată numai din cauza valorii mărfurilor pe care le

aduceau. În tot cazul, cei care au venit să trateze cu Lol-Than erau străini pentru mine, aveau straie bizare şi graiuri de neînţeles, ca să nu mai amintesc despre încercările lor stângace de etichetă. Şi spre uimirea mea, unul dintre ei era o femeie… o femeie cu un cântec.

Unicele femei îngăduite în prezenţa Regelui Neguţător erau soţiile lui, fiicele sau concubinele. În ţara mea natală, ele nu joacă niciun rol în afaceri şi li se interzice să deţină bunuri sau proprietăţi. Prin intermediul tălmaciului mi s-a dat de înţeles că femeia aceasta era de viţă nobilă şi că refuzul acceptării ei la tratative ar fi însemnat o insultă gravă la adresa poporului ei. Câştigurile probabile de pe urma propunerii pe care o aduceau străinii aceştia trebuie să fi fost cu adevărat mari pentru ca Lol-Than să accepte intrarea ei în sala de audienţă.

Tălmaciul a continuat, însă eu abia dacă i-am putut urmări cuvintele, întrucât cântecul femeii mi-a umplut mintea şi mi-a fost imposibil să nu mă holbez la ea. Era o femeie frumoasă, dar frumoasă în felul în care un leopard este frumos. Ochii ei scânteiau, părul ei negru strălucea ca abanosul lustruit şi zâmbetul ei a fost crud şi amuzat când mi-a auzit cântecul.

„Aşadar, porcul cu ochi piezişi are propriul lui Cântăreţ”, spunea cântecul ei şi râsul sec care-l colora m-a cutremurat. Era puternică, o puteam simţi; cântecul ei era mai viguros decât al meu. Poate că Shin-La i-ar fi fost pe potrivă, dar nu eu; şobolanul întâlnise o pisică şi era neajutorat în faţa ei. „Mă întreb ce mi-ai putea spune?” mi-a cântat în minte şi cântecul ei mi-a coborât în adâncuri, scotocind prin amintiri şi descoperind cu uşurinţă brutală, trăgându-mi la suprafaţă toată ura şi planurile. Intenţia trădării mele a părut s-o bucure, i-a stârnit un triumf jubilant. „Şi Consiliul mi-a spus că va fi greu…”, a cântat ea. Privirea i-a mai zăbovit o clipă asupra mea. „Dacă doreşti moartea Regelui Neguţător,

spune-i să respingă oferta noastră.“ Apoi a dispărut, intruziunea ei în mintea mea s-a retras, lăsând în urmă un fior de certitudine. Ea se găsea aici pentru a-l ucide pe Lol-Than, dacă ar fi refuzat propunerea lor, şi *dorea* să-l ucidă, astfel că rezultatul negocierilor nu însemna nimic pentru ea. Străbătuse jumătate de lume pentru a vărsa sânge şi nu accepta altceva.

Chipul lui Ahm-Lin era încordat de durerea reamintirii.

— Uneori cântecul ne îngăduie să atingem minţile altora; în anii care au trecut de atunci, probabil că am atins câteva mii, dar n-am simţit niciodată ceva comparabil cu pata neagră a gândurilor acelei femei. Ani de zile după aceea am avut coşmaruri, imagini de măceluri, omoruri comise cu precizie sadică, chipuri ţipând sau încremenite de spaimă, bărbaţi, femei, copii. Şi imagini ale unor locuri pe care nu le văzusem niciodată, graiuri pe care nu le puteam înţelege. Am crezut că înnebunisem, până când mi-am dat seama că femeia lăsase în mine unele dintre amintirile ei, fie din indiferenţă, fie din răutate deliberată. Majoritatea s-au şters în timp, însă şi acum mai sunt nopţi în care mă deştept răcnind, iar soţia mă ţine în braţe în vreme ce plâng.

— Cine a fost ea? întrebă Vaelin. De unde venea?

— Numele pe care mi l-a spus tălmaciul era o minciună şi am simţit asta chiar înainte să aud cântecul ei, iar amintirile pe care mi le-a lăsat nu ofereau niciun indiciu în legătură cu numele sau familia ei. Cât despre locul de baştină, nu mă interesa defel la momentul acela, însă delegaţia a prezentat omagiile Înaltului Consiliu al Imperiului volarian. Cele aflate după aceea despre volariani m-au făcut să concluzionez că probabil acela îi era căminul.

— Şi ai făcut-o? I-ai spus Regelui Neguţător să le respingă propunerea?

Ahm-Lin încuviinţă încet.

— Fără o clipă de şovăială. Deşi fusesem şocat, ura nu mi se diminuase. I-am spus că minţeau şi că plănuiau să-i secătuiască vistieria pentru a se îmbogăţi ei înşişi. În realitate, abia dacă înţelesesem ce propuseseră sau dacă spuseseră adevărul. Ca întotdeauna, el a avut încredere în verdictul meu.

— Ea şi-a ţinut făgăduiala?

— La început am crezut că mă trădase. Lol-Than i-a anunţat decizia sa a doua zi dimineaţă, după care străinii s-au îmbarcat pe corabie şi au plecat. El a părut să fie perfect sănătos. Dezamăgirea şi frica mă striveau. Pentru prima dată îl minţisem pe Regele Neguţător. Cu siguranţă, aveam să fiu descoperit şi avea să urmeze o moarte chinuitoare. A trecut o lună în care mi-am făcut griji şi m-am luptat să-mi tăinuiesc spaima, apoi Lol-Than a început lent să se îmbolnăvească. La început n-a fost mare lucru, o tuse slabă, însă persistentă, la care, desigur, nimeni n-a cutezat să se refere, după aceea pielea i-a devenit tot mai palidă, mâinile au început să-i tremure, pentru ca după câteva săptămâni să tuşească sânge şi să aibă crize de delir. Când a murit, era o boccea jalnică de piele şi os care nu-şi putea reaminti propriul nume. Nu am simţit câtuşi de puţină milă.

Bineînţeles, Lol-Than a avut un succesor, pe al treilea fiu al său, Mah-Lol; cei doi fraţi mai mari ai săi fuseseră otrăviţi discret la scurt timp după ieşirea din adolescenţă, când devenise clar că nu deţineau şiretenia tatălui. Mah-Lol era cu adevărat fiul tatălui său, fiind foarte inteligent, excepţional educat şi având toată viclenia şi cruzimea necesare pentru a sta pe tronul unui Rege Neguţător. Dar, spre marea mea încântare, el nu ştia nimic despre darul meu. Boala lui Lol-Than îl adusese într-o stare în care nu mai avusese timp să-i povestească fiului despre natura rolului meu la Curte. Pentru Mah-Lol eram doar un secretar în care tatăl lui avusese o încredere neobişnuită, iar el avea propriul său om pentru postul respectiv. Am fost trimis să lucrez în

magaziile palatului, am fost mutat din apartamentul meu luxos şi am primit doar o câtime din leafa de până atunci. Ar fi fost de aşteptat din partea mea să mă sinucid de ruşine pentru căderea din graţia regală, aşa cum făcuseră deja mulţi dintre servitorii acum inutili ai lui Lol-Than. Eu însă am plecat pur şi simplu, spunând gărzilor de la poarta palatului că aveam de transmis un comision în cetate. Abia dacă mi-au aruncat o privire când am păşit afară. Aveam douăzeci şi doi de ani şi eram liber pentru prima dată. A fost clipa cea mai dulce a vieţii mele.

Libertatea a adus o schimbare în cântecul meu, l-a făcut să se înalţe, să caute minuni şi noutăţi. I-am urmat muzica prin tot regatul lui Mah-Lol şi mai departe. Cântecul m-a adus la un pietrar dintr-un sătuc aflat sus în munţi, care, neavând nici fii, nici ucenici, a fost de acord să mă înveţe meseria lui. Cred că l-a tulburat viteza cu care învăţam, ca să nu mai amintesc de măiestria neobişnuită a lucrărilor mele şi a părut uşurat când a fost clar că nu mai avea ce să mă înveţe şi am plecat.

Cântecul m-a îndrumat spre un port, de unde am luat o corabie către răsărit. În următorii douăzeci de ani am călătorit şi am lucrat, din cetate în cetate, din aşezare în aşezare, lăsându-mi pecetea pe case, palate şi temple. Am petrecut un an şi în Tărâmul tău, unde am sculptat garguie pentru castelul unui lord nilsaelin. Nu mi-am dorit niciodată nimic; în vremuri de restrişte, cântecul mă călăuzea spre hrană şi lucrări, iar când vremurile erau prospere căuta tihnă şi solitudine. Nu l-am pus niciodată sub semnul întrebării, nu m-am împotrivit niciodată. Cu cinci ani în urmă, cântecul m-a adus aici, unde Shoala, minunata mea soţie, se străduia să menţină prăvălia şi atelierul răposatului ei tată. Era iscusită, însă alpiranilor bogaţi nu le place să trateze cu femeile. De atunci am locuit aici. Cântecul nu mi-a transmis niciodată nevoia de a pleca şi-i sunt

recunoscător pentru asta.

— Nici chiar acum? întrebă Vaelin. Deşi Mâna Roşie a intrat în cetate?

— Cântecul tău şi-a ridicat glasul când ai auzit că molima este aici?

Vaelin îşi aminti disperarea pe care o simţise faţă de soarta probabilă a Gilmei, dar îşi dădu seama că sentimentul acela nu fusese colorat de cântecul sângelui.

— Nu, n-a făcut-o. Să-nsemne asta că nu există niciun pericol?

— Nici pe departe. Înseamnă doar că, dintr-un motiv necunoscut nouă, aici este locul unde trebuie să fim.

— Acesta este… Vaelin se poticni, căutând cuvântul potrivit… destinul nostru?

Ahm-Lin ridică din umeri.

— Cine poate şti? Eu cunosc puţine despre destin, totuşi pot spune că în viaţa mea am văzut atât de multe lucruri întâmplătoare şi neaşteptate, încât mă îndoiesc că există aşa ceva. Noi ne croim singuri calea, însă cu îndrumarea cântecului. Nu uita: cântecul tău eşti chiar tu. Îl poţi cânta la fel de bine pe cât îl poţi auzi.

— Cum? Vaelin se aplecă în faţă, derutat de setea de cunoaştere pe care o auzea că-i colora glasul. Cum pot să cânt?

Ahm-Lin arătă bancul de lucru unde continua să se afle blocul parţial cioplit, neatins de la prima lui vizită.

— Ai început deja şi bănuiesc că ai cântat de mult timp. Cântecul ne poate face să ne întindem spre multe unelte diferite: pana, dalta… sau spada.

Vaelin coborî ochii la spada lui, rezemată de marginea mesei în imediata apropiere. *Asta am făcut toţi anii ăştia? Mi-am ciopârţit calea prin viaţă? Tot sângele vărsat şi vieţile luate n-au fost decât versuri dintr-un cântec?*

— De ce n-ai terminat-o? întrebă Ahm-Lin. Mă refer la statuie.

— Dacă iau din nou dalta şi ciocanul, nu le voi mai lăsa din mâini până nu voi termina. Iar situaţia actuală necesită întreaga mea atenţie.

Ştia însă că răspunsul acela era doar parţial adevărat. Trăsăturile vagi conturate din bloc începuseră să capete o familiaritate neliniştitoare, care nu putea fi deocamdată recunoscută, dar era îndeajuns pentru a-l face să decidă că versiunea finisată va fi un chip cunoscut lui. Sosirea Mâinii Roşii fusese neîndoielnic un pretext salutar pentru a întârzia momentul de claritate finală.

— Nu-i recomandabil să-ţi ignori cântecul, îl preveni Ahm-Lin. Mai ţii minte cum te-am vătămat când te-am strigat prima dată? De ce crezi că s-a întâmplat aşa?

— Cântecul meu era tăcut.

— Aşa-i, însă de ce era tăcut?

Gâtul fragil al regelui... Tainele primejdioase ale târfei...

— Mi-a cerut să fac ceva... ceva teribil. Când n-am putut face fapta aceea, cântecul meu a amuţit. Crezusem că m-a părăsit.

— Cântecul tău îţi este călăuză şi în acelaşi timp pavăză. Fără el, eşti vulnerabil faţă de alţii care au acelaşi dar ca noi, aşa cum a fost femeia volariană. Crede-mă, n-ai fi dorit să fii vulnerabil faţă de ea.

Vaelin se uită la blocul din marmură şi urmări profilul grosolan al feţei neformate.

— Îl voi termina după întoarcerea *Şoimului Roşu*, spuse el.

La douăzeci de zile după plecarea *Şoimului Roşu*, corăbierii se răsculară, evadară din temniţele lor improvizate din cartierul antrepozitelor, îşi uciseră paznicii şi porniră către docuri într-un asalt bine plănuit. Caenis reacţionă prompt, poruncind ca două companii de Alergătorii-lupului să apere docurile, iar oamenii contelui Marven să blocheze străzile de acces. Arcaşi

cumbraelini fură plasaţi pe acoperişuri şi doborâtă zeci de mateloţi, al căror atac eşuă înaintea rezistenţei disciplinate, astfel că se întoarseră în cetate. Caenis ordonă un contraatac şi până ce Vaelin ajunse la locul faptelor, scurta, dar sângeroasa revoltă fusese înăbuşită.

Vaelin îl găsi pe Caenis luptându-se cu un meldenean voinic, care rotea o ghioagă improvizată spre Fratele agil, ce dansa în jurul lui şi-l cresta cu spada pe braţe şi pe faţă.

— Predă-te! porunci el şi lama spadei sale tăie antebraţul bărbatului. S-a terminat!

Meldeneanul răcni de durere alimentată de furie şi-şi dublă eforturile, însă ghioaga inutilă lovea doar prin aer pe când Caenis îşi continua dansul crud. Vaelin îşi luă arcul, înstrună o săgeată şi o trimise de la patruzeci de paşi prin gâtul meldeneanului. Fusese una dintre cele mai bune reuşite ale sale ca arcaş.

— N-avem timp de jumătăţi de măsură, îi zise lui Caenis, apoi păşi peste leşul meldeneanului şi scoase spada din teacă.

În mai puţin de o oră totul se termină: aproape două sute de mateloţi erau morţi şi cel puţin tot atâţia erau răniţi.

Alergătorii-lupului pierduseră cincisprezece oameni, printre care fostul hoţ de buzunare Mânuţă-iute, unul dintre primii treizeci care fuseseră aleşi iniţial în Martishe. Ei îi mânară pe supravieţuitori înapoi în antrepozite şi Vaelin porunci ca toţi căpitanii rămaşi în viaţă să fie aduşi pe docuri. Erau patruzeci de bărbaţi, toţi cu trăsăturile aspre şi bătute de vânt specifice corăbierilor. Fură aliniaţi pe chei, în genunchi în faţa sa, cu braţele legate; cei mai mulţi stăteau cu fruntea sus şi-l priveau cu teamă posacă sau cu sfidare vădită.

— Fapta voastră a fost nesăbuită şi egoistă, le spuse Vaelin. Dacă aţi fi ajuns la corăbii, aţi fi purtat molima în o sută de porturi. Eu am pierdut oameni buni în

încercarea voastră jalnică. V-aş putea executa pe toţi, însă n-o voi face. Arătă corăbiile neguţătoreşti aflate la ancoră. Se spune că sufletul unui căpitan este în corabia lui. Aţi ucis cincisprezece dintre oamenii mei. În schimbul lor, cer cincisprezece suflete.

Dură mult timp. Bărci cu soldaţi din Straja Tărâmului traseră la vâsle pentru a scoate corăbiile din port şi a le ancora în larg, după care împrăştiară păcură pe punţi şi stropiră velele şi greementele cu ulei de opaiţ. Arcaşii lui Dentos terminară treaba prin salve de săgeţi purtătoare de foc şi până la căderea nopţii cincisprezece nave ardeau, iar văpăile înalte ridicau jerbe de scântei pe cerul înstelat, luminând marea pe mulţi kilometri împrejur.

Vaelin îi privi pe căpitani şi fu încercat de o mulţumire amară când zări durerea de pe chipurile bătucite, unele cu lacrimi sticlindu-le în ochi.

— Dacă nesăbuinţa aceasta se va mai repeta, zise el, voi şi echipajele voastre veţi fi legaţi de catarge înainte de a da foc restului flotei.

În dimineaţa următoare, Vaelin îl găsi pe guvernatorul Aruan la poarta reşedinţei. Gilma nu se zărea nicăieri şi gheara îngheţată a fricii îi cuprinse măruntaiele.

— Unde este Sora mea? întrebă el.

Chipul cândva durduliu al guvernatorului era acum scofâlcit de griji şi de slăbirea prea bruscă, totuşi nu arăta vreun semn al Mâinii Roşii. Ochii îi erau feriţi şi glasul sec.

— A căzut aseară, mai iute decât fiica mea sau camerista ei. Cu ani în urmă, ţin minte că mama mi-a spus că aşa se întâmplă cu boala aceasta. Unii rezistă zile, chiar săptămâni, pe când alţi mor în câteva ore. Sora ta nu m-a lăsat să mă apropii de fiica mea, insistând s-o îngrijească doar ea; eu şi slujitorii mei nu aveam voie nici măcar să intrăm în aripa aceea a reşedinţei. Spunea că era necesar pentru a opri

răspândirea molimei. Aseară am găsit-o prăbuşită pe scări. Mi-a interzis s-o ating şi s-a târât singură în odaia fiicei mele…

Amuţi, când chipul lui Vaelin se înnegură.

— Ieri am vorbit cu ea, rosti Vaelin prosteşte.

Cercetă faţa guvernatorului, căutând vreun indiciu că s-ar fi înşelat, dar nu zări decât regret precaut. Glasul îi era răguşit şi neclar când puse întrebarea inutilă.

— A murit?

Guvernatorul înclină din cap.

— Şi camerista. Fiica mea continuă să se lupte cu boala. Am ars trupurile, aşa cum ne-a instruit Sora ta.

Vaelin constată că pumnii cu care strângea barele din fier forjat ale porţii aveau încheieturile degetelor înălbite. *Gilma… Gilma cea veselă şi cu ochi strălucitori. Moartă şi dată focului în numai câteva ore, în timp ce eu mă ocupam de corăbierii ăia idioţi.*

— A spus ceva? întrebă el. A lăsat vreun testament?

— S-a prăpădit foarte iute, milord. A spus să-ţi transmit să-i respecţi instrucţiunile şi o vei revedea în Lumea de Dincolo.

Vaelin examină cu atenţie chipul guvernatorului. *Minte. Ea n-a spus nimic. S-a îmbolnăvit şi a murit, atât.* Descoperi totuşi că-i era recunoscător pentru minciuna aceea.

— Mulţumesc, milord. Aveţi nevoie de ceva?

— De nişte alifie pentru spuzeala fetei mele. Poate şi câteva sticle de vin. Îi face pe servitori să uite de gânduri şi proviziile ne sunt pe terminate.

— Mă voi îngriji să fie aduse.

Îşi desprinse degetele de pe poartă şi se întoarse ca să plece.

— Azi-noapte a fost un foc mare, urmă guvernatorul. Departe, în larg.

— Mateloţii s-au răsculat şi au încercat să fugă din port. Drept pedeapsă, am incendiat câteva corăbii.

Se aşteptase la o nemulţumire, însă guvernatorul

aprobă din cap.

— Un răspuns cuvenit. Te sfătuiesc totuşi să compensezi Ghilda Neguţătorilor. Întrucât eu sunt închis aici, Ghilda reprezintă unica autoritate civilă din cetate şi este mai bine să nu-i stârneşti potrivnicia.

Vaelin ar fi fost dispus mai degrabă să biciuiască orice negustor care ar fi făcut greşeala să ridice vocea în jurul lui, dar, prin pâcla durerii sale, înţelese înţelepciunea din vorbele lui Aruan.

— Aşa voi face. Pe neaşteptate, se simţi îmboldit să mai adauge ceva, o răsplată pentru minciunile pline de blândeţe ale guvernatorului. Noi nu vom mai rămâne mult timp aici, milord. Poate doar câteva luni. Când va sosi armata împăratului, va fi sânge şi foc, dar fie că vom învinge, fie că vom fi învinşi, vom pleca în scurtă vreme şi cetatea va fi din nou a voastră.

Expresia de pe chipul celuilalt amesteca uluiala cu furia.

— Atunci de ce aţi mai venit aici, pe numele tuturor zeilor?

Vaelin privi cetatea. Razele soarelui dimineţii se jucau peste casele şi străzile pustii de dedesubt. În depărtare, marea scânteia auriu şi valuri înspumate înaintau spre coastă, iar cerul de deasupra era senin şi azuriu… şi Sora Gilma era moartă, alături de alte mii, şi alte mii ce aveau să urmeze.

— Am ceva de făcut, rosti el şi se îndepărtă.

Îl găsi pe Dentos în vârful turnului farului, la extremitatea digului care forma braţul stâng al intrării în port. Bărbatul stătea cu picioarele atârnând peste marginea acoperişului plat al turnului, privea marea şi sorbea dintr-o ploscă în care era Prietenul Fratelui.

Arcul i se afla în apropiere, dar tolba era goală. Vaelin se aşeză lângă el şi Dentos îi întinse plosca.

— N-ai venit ca să auzi cuvintele pentru Sora noastră, spuse el sorbind puţin şi-i restitui plosca, strâmbându-se

uşor când rachiul amestecat cu floare-roşie îi arse gâtlejul.

— I-am zis cuvintele mele, mormăi Dentos. Ea le-a auzit.

Vaelin coborî ochii spre baza turnului, unde nenumăraţi pescăruşi se legănau morţi pe valuri, fiecare străpuns de o singură săgeată.

— Se pare că te-au auzit şi pescăruşii.

— M-am antrenat, replică Dentos. Oricum sunt nişte gunoieri împuţiţi şi nu-i suport, fiindcă fac un zgomot teribil. Ulii căcăcioşi, le zicea unchiu' Groll, care-a fost matelot. Hohoti mârâit şi bău iarăşi din ploscă. Poate că l-am omorât azi-noapte. Nu mai ţin minte exact cum arăta ticălosul.

— Câţi unchi ai tu, Frate? Mereu m-am întrebat asta.

Chipul lui Dentos se întunecă şi nu răspunse mult timp. Când vorbi în cele din urmă, în glasul lui exista un ton sobru pe care Vaelin nu i-l mai auzise niciodată.

— Niciunul.

Vaelin se încruntă, nedumerit.

— Dar cel care avea câini de luptă? Sau cel care te-a-nvăţat să tragi cu arcul…

— Să trag cu arcul am învăţat singur. În satul nostru exista un maestru vânător, însă nu era unchiul meu, tot aşa cum nu era nici nemernicul ăla cu dulăii. Niciunul dintre ei nu era. Îl privi pe Vaelin şi zâmbi trist. Draga şi bătrâna mea mamă era târfa satului. Ea îi numea „unchi” pe toţi bărbaţii care veneau la uşa noastră, îi silea să se poarte frumos cu mine dacă voiau să ajungă în patul ei şi, la urma urmelor, oricare dintre ei putea să-mi fi fost tată. N-am aflat niciodată care a fost şi nu-mi pasă, aşa cum nu-mi pasă nici de un vânt de câine. Erau nişte oameni de nimic. Târfă sau nu, mama s-a străduit să mă crească bine. N-am suferit niciodată de foame şi am avut mereu veşminte şi încălţări, spre deosebire de cei mai mulţi copii din sat. Şi-aşa e rău să fii odrasla unei târfe, dar e-ncă şi mai rău să fii odrasla

invidiată a unei târfe. Se ştia că oricare dintre cei treizeci de bărbaţi din sat putea fi tatăl meu, aşa că ceilalţi copii îmi strigau „Bastardul Cui?” Cred că aveam patru ani când am auzit asta pentru prima dată. „Bastardul Cui? Bastardul Cui? De unde ai încălţările alea, Bastardul Cui?” Mereu şi mereu, an după an. Primul începea întotdeauna să strige băiatul unchiului Bab, un căcăţel afurisit. Într-o zi el şi prietenii lui au început s-arunce cu fel de fel de chestii în mine, şi unele erau ascuţite, aşa că m-au tăiat şi m-am înfuriat. Am scos arcul şi i-am tras o săgeată în picior. Nu pot spune că mi-a părut rău să-l văd sângerând, zbierând şi dând din mâini. După aceea, ridică el din umeri, n-am mai putut sta acolo. Nimeni n-avea de gând să ia ca ucenic bastardul unei târfe, ba încă unul periculos, aşa că mama mi-a făcut vânt la Ordin. Ţin minte şi azi cum a plâns când m-am suit în căruţă. De-atunci n-am revenit niciodată acolo.

Privindu-l cum soarbe din ploscă, Vaelin fu uimit cât de bătrân arăta Dentos. Linii adânci îi însemnau fruntea şi fire prematur sure îi presărau părul tuns scurt de pe tâmple. Anii de bătălii şi de trai aspru îl îmbătrâniseră, iar suferinţa cauzată de moartea Gilmei era palpabilă. Sora fusese cea mai apropiată de el. *Când vom reveni în Tărâm, îi voi cere Aspectului să-l oprească în Casa Ordinului*, decise Vaelin, apoi îşi dădu seama că existau şanse reale ca niciunul dintre ei să nu mai revadă Tărâmul. Tot ce-i putea oferi lui Dentos erau alte ocazii pentru un sfârşit sângeros. Gândurile îi reveniră după aceea la blocul de marmură care aştepta în atelierul lui Ahm-Lin şi ştiu că amânase prea mult. Era timpul să facă lucrul pentru care fusese trimis aici. Dacă reuşea să-l termine înainte de sosirea oştirii alpirane, atunci poate că ar fi fost evitat alt măcel… dacă el era dispus să plătească preţul.

Se ridică în picioare şi-l atinse pe Dentos pe umăr.

— Am treabă…

Ochii obosiţi ai celuilalt sclipiră brusc aţâţaţi şi degetul lui arătă către orizont.

— O pânză! O vezi?

Vaelin duse mâna pavăză la ochi şi cercetă marea. Era doar un punctuleţ, o urmă de cenuşiu abia vizibilă între apă şi cer, dar era inconfundabil o velă. *Şoimul Roşu* revenea acasă.

Căpitanul Nurin coborî primul pe ţărm; chipul său ascuţit şi bătut de vânturi era supt de oboseală, dar lumina triumfului îi ardea în ochi alături de lăcomia pe care Vaelin şi-o amintea atât de bine de la prima lor întâlnire.

— Douăzeci şi una de zile! exultă el. N-aş fi crezut că este posibil atât de târziu în an, însă Udonor ne-a auzit rugile şi ne-a dăruit vânturile trebuincioase. Ar fi fost doar optsprezece zile, dacă n-ar fi trebuit să zăbovim atâta în Varinshold şi să ne-ntoarcem cu-atâţia pasageri.

— „Atâţia”? repetă Vaelin.

Privirea îi era fixată asupra pasarelei, aşteptându-se dintr-o clipă în alta să vadă o siluetă subţire cu părul negru.

— Nouă, cu totul. Deşi trebuie să recunosc că nu pot înţelege de ce-i nevoie ca şapte bărbaţi să păzească o fată care abia-mi ajunge la umăr.

Vaelin se răsuci spre el şi se încruntă.

— Gărzi?

Nurin strânse din umeri şi arătă către pasarelă.

— Uită-te şi tu.

Bărbatul voinic care cobora de pe corabie avea un chip pătrat, a cărui brutalitate era accentuată de grimasa cu care-i privi pe Vaelin şi pe Alergătorii-lupului din jur. Şi mai deconcertante erau mantia neagră a celui de-al Patrulea Ordin şi spada de la brâu.

— Fratele Vaelin? întrebă el cu glas sec, lipsit de amabilitate.

Vaelin încuviinţă din cap; neliniştea crescătoare îi

alungă orice imbold de a-l saluta.

— Sunt Fratele-comandant Iltis, se prezentă bărbatul în mantie neagră, din Compania pentru Apărarea Credinţei din al Patrulea Ordin.

— N-am auzit niciodată de voi, replică Vaelin. Unde sunt Sora Sherin şi Fratele Frentis?

Fratele Iltis clipi scurt, evident neobişnuit cu lipsa de respect.

— Deţinuta şi Fratele Frentis se află la bordul corăbiei. Avem nişte lucruri de discutat, Frate. Trebuie întreprinse unele aranjamente…

Vaelin auzi un singur cuvânt.

— „Deţinuta”?

Glasul lui era blând, dar era conştient de ameninţarea pe care o conţinea. Fratele Iltis clipi din nou şi strâmbătura îi fu înlocuită de o încruntătură nesigură.

— Care… „deţinută”?

Scârţâitul lemnului îl făcu să-şi îndrepte din nou privirea spre corabie. Alt Frate din al Patrulea Ordin, de asemenea înarmat cu spadă, conducea o femeie tânără cu păr negru, de un lanţ care-i era legat de cătuşele de pe mâini. Sherin era mai palidă decât îşi amintea Vaelin şi de asemenea mai slabă, însă zâmbetul voios şi sincer care-i lumină chipul când ochii lor se întâlniră rămăsese neschimbat. Alţi cinci Fraţi o urmară pe chei, desfăcându-se în semicerc în jurul ei şi privindu-i cu neîncredere rece pe Vaelin şi pe Alergătorii-lupului. Ultimul coborî Frentis, tras la faţă de ruşine şi ferindu-şi privirea.

— Soră…

Vaelin înaintă spre Sherin, dar drumul îi fu blocat pe neaşteptate de Iltis.

— Deţinuta nu are voie să discute cu Credincioşii, Frate.

— La o parte din calea mea! îi porunci Vaelin, rostind atent şi apăsat fiecare cuvânt în parte.

Iltis păli vizibil, însă nu se clinti.

— Am primit ordine, Frate.

— Ce-i asta? întrebă Vaelin şi furia îi clocoti în piept. De ce este Sora noastră astfel încătuşată?

Din spatele lui Iltis, Sherin ridică încheieturile înlănţuite şi surâse trist.

— Îmi pare rău că mă găseşti din nou în lanţuri...

— Deţinuta nu va vorbi decât atunci când i se va îngădui! lătră Iltis răsucindu-se către ea, apoi smuci violent de lanţ şi cătuşele îi muşcară din carne, iar femeia se strâmbă de durere. Deţinuta nu va pângări urechile Credincioşilor cu ereziile sau trădările ei!

Ochii lui Sherin scânteiară implorator spre Vaelin.

— Te rog, nu-l ucide!

CAPITOLUL 7

Era mânioasă, îşi putea da seama de asta. Cu chipul încremenit, cu ochii evitându-i căutătura când merseră pe alee spre reşedinţa guvernatorului, cufărul ei greu, plin de leacuri, apăsându-l pe umăr.

— Nu l-am ucis, rosti Vaelin când tăcerea deveni insuportabilă.

— Pentru că te-a oprit Fratele Frentis, replică ea fulgerându-l cu privirea.

Avea dreptate, desigur. Dacă Frentis nu l-ar fi oprit, ar fi continuat să-l bată pe Iltis, până l-ar fi omorât. Lipsiţi de înţelepciune, ceilalţi Fraţi din al Patrulea Ordin duseseră mâinile la arme când prima lovitură a lui Vaelin îl trimisese pe bărbat la pământ şi se treziseră aproape imediat dezarmaţi de Alergătorii-lupului din jur. Nu putuseră decât să privească neajutoraţi cum Vaelin continuase să lovească cu pumnul în faţa tot mai însângerată şi mai deformată a lui Iltis, surd la implorările lui Sherin, şi oprindu-se doar când Frentis îl smulsese de acolo.

— Ce-i asta? urlase el, eliberându-se din mâinile lui. Cum ai putut îngădui aşa ceva?

Frentis părea mai jalnic şi mai ruşinat decât îşi putea aminti Vaelin să-l fi văzut vreodată.

— Ordinele Aspectului, murmurase el stins.

— Iertăciune! zăngănise Sherin lanţurile şi-l sfredelise din ochi pe Vaelin. Crezi că m-ai putea elibera pentru a mă ocupa de Fratele nostru înainte să-şi piardă viaţa odată cu sângele?

Îl îngrijise după aceea pe Fratele-comandant Iltis, poruncind să-i fie adus cufărul de pe corabie, aplicase alifii şi pomezi pe tăieturi, apoi cususe tăietura pe care Vaelin i-o deschisese pe frunte, când îl lovise cu capul de caldarâm. Lucrase în tăcere şi mâinile ei iscusite se mişcaseră cu eficienţa pe care el şi-o reamintea, totuşi

gesturile ei avuseseră o sacadare ce trăda o furie stăpânită.

Nu-i place să-l vadă, înţelesese Vaelin. *Nu-i place să vadă ucigaşul din mine.*

— Du-i pe-ăştia în temniţă, i se adresase el lui Frentis arătându-i pe Fraţii din al Patrulea Ordin. Dacă fac necazuri, biciuieşte-i.

Frentis încuviinţase, după aceea rostise şovăitor:

— Frate, în privinţa Surorii…

— O să vorbim mai târziu.

Frentis încuviinţase din nou şi preluase comanda arestaţilor. În apropiere, căpitanul Nurin îşi dresese glasul.

— Ce vrei? întrebase Vaelin.

— Mi-ai dat cuvântul, milord, rostise căpitanul cel subţirel. Fusese tulburat de răbufnirea de violenţă, dar refuzase să se lase intimidat şi se silise să-l privească în ochi pe Vaelin. Înţelegerea noastră, aşa cum a fost consemnată înaintea martorilor.

— Ah, da. Vaelin smulsese de la brâu punguliţa cu safirul şi i-o azvârlise. Cheltuieşte banii cu înţelepciune. Sergent!

Sergentul Alergătorilor-lupului apăruse imediat lângă el.

— Milord?

— Căpitanul Nurin şi echipajul său vor fi reţinuţi alături de ceilalţi marinari. Scotociţi corabia cu grijă, să nu fie nimeni ascuns la bord.

Sergentul îl salutase energic şi se îndepărtase, răcnind comenzi.

— Reţinuţi, milord? Nurin îşi desprinsese cu greu ochii de la safirul pe care-l ţinea strâns în pumn. Am afaceri urgente…

— Sunt convins, căpitane, însă prezenţa Mâinii Roşii în cetate cere să mai rămâi alături de noi pentru o vreme.

Lăcomia din ochii căpitanului se transformase brusc

în spaimă copleşitoare şi se retrăsese iute câţiva paşi.

— Mâna Roşie? Aici?

Vaelin se întorsese către Sherin şi o privise cum terminase de cusut rana, după care retezase capetele firelor cu o foarfecă micuţă.

— Da, murmurase el. Dar, bănuiesc, nu pentru mult timp.

— Ţi-am spus cândva, rosti acum Sherin când se opriră să-şi tragă răsuflarea pe drumul spre reşedinţa guvernatorului, că nimeni nu va muri din cauza mea. Şi am vorbit serios, Vaelin.

— Îmi cer iertare, zise el surprins de propria sinceritate.

O rănise, o făcuse să simtă fiecare lovitură pe care o abătuse asupra lui Iltis, o făcuse să-l vadă pe ucigaşul din el.

Ea suspină şi furia i se şterse parţial de pe chip.

— Spune-mi despre Mâna Roşie. Câţi au murit?

— Deocamdată, doar Sora Gilma şi o cameristă din reşedinţa guvernatorului. Fiica lui continuă să zacă şi este posibil ca până acum să fi murit.

— Niciun alt caz? Niciun semn, nicăieri în cetate?

El clătină din cap.

— Am urmat cu stricteţe instrucţiunile Surorii Gilma.

— Atunci este posibil ca ea să fi salvat cetatea, fiindcă a acţionat atât de rapid.

Ajunseră la poarta reşedinţei şi una dintre gărzi sună clopotul pentru a-l chema pe guvernator. Pe când aşteptau, Vaelin privi ferestrele murdare ale clădirilor. După moartea Gilmei, domeniul căpătase o înfăţişare sinistră, înrăutăţită de aerul de paragină al grădinilor neîngrijite. Într-un fel, tânărul se aştepta ca nimeni să nu răspundă clopotului, ca Mâna Roşie să se fi dezlănţuit în cele din urmă prin clădire, lăsând-o ca pe o păstaie goală care aştepta torţa. Spre ruşinea lui, aproape spera asta, spera ca totul să se poată termina aici fără ca molima să se extindă în cetate şi fără a fi

nevoie s-o pună pe Sherin în pericol.

— Acela este guvernatorul? întrebă ea.

— Da, încuviinţă Vaelin şi speranţa infamă i se destrămă când din reşedinţă apăru silueta rotofeie a lui Aruan. Ne urăşte, dar îşi iubeşte fiica. Aşa am izbutit să-l fac să predea cetatea.

— Ai ameninţat-o pe fată? exclamă Sherin. Pe Credinţă, războiul ăsta te-a transformat într-un monstru!

— Nu i-aş fi făcut niciun rău…

— Nu mai vreau să aud niciun cuvânt. Femeia scutură din cap şi închise ochii, dezgustată, apoi îi întoarse spatele. Te rog, încetează să mai vorbeşti.

Rămaseră în tăcere îngheţată în timp ce guvernatorul se apropia; gărzile scrutau cu atenţie împrejurimile şi Vaelin simţi mânia lui Sherin ca pe un pumnal. Când Aruan ajunse lângă ei, Vaelin le făcu prezentările şi răsuci cheia în lacătul masiv care asigura poarta.

— E tot mai slabă, zise guvernatorul şi deschise larg poarta; glasul îi era înnebunit de speranţă şi disperare. Aseară încă mai vorbea, dar azi-dimineaţă…

— Atunci ar fi bine să nu mai pierdem vremea, milord. Dacă m-ai putea ajuta cu leacurile…

Vaelin lăsă cufărul jos, iar Sherin şi guvernatorul îl ridicară împreună şi porniră spre reşedinţă. Ea nu-i adresă niciun cuvânt de rămas-bun.

— Cât timp va dura, Soră? întrebă Vaelin.

Femeia se opri şi privi în urmă; pe chip nu i se citea nicio expresie.

— Prepararea leacului durează câteva ore. După administrare, îmbunătăţirea ar trebui să fie imediată. Revino mâine-dimineaţă.

Porni după aceea mai departe.

— De ce erai încătuşată? întrebă Vaelin, înainte ca ea să se îndepărteze. De ce erai sub pază?

Sherin nu se întoarse şi răspunse atât de încet, încât abia o auzi.

— Pentru că am încercat să te salvez.

Vaelin trimise gărzile la culcare şi se aşeză să aştepte, aprinzând un foc şi ghemuindu-se în mantia lui. Apropierea iernii sporea tăişul vântului care sufla dinspre mare. Orele trecură încet, în vreme ce el reflectă la cuvintele lui Sherin şi se gândi la mânia ei. *Am încercat să te salvez…*

Frentis apăru când soarele se micşora spre orizont, se aşeză vizavi şi mai puse lemne pe foc. Vaelin ridică ochii la el, însă nu rosti nimic.

— Fratele-comandant Iltis va supravieţui, anunţă Frentis pe un ton deliberat vesel. Din păcate. Încă nu poate vorbi din cauza fălcii, doar mormăie şi mârâie. Nu-i mare pierdere, fiindcă l-am auzit destul pe durata călătoriei.

— Ai zis că Aspectul ţi-a poruncit să îngădui ca ea să fie astfel tratată, spuse Vaelin. De ce?

Expresia celuilalt era chinuită, nedorind să împărtăşească informaţii despre care ştia că nu vor fi primite cu braţele deschise.

— Sora Sherin a fost condamnată ca trădătoare a Tărâmului şi Tăgăduitoare a Credinţei.

Sherin în Temniţa-neagră. Gândul acela îi stârni lui Vaelin talazuri de vinovăţie şi grijă. *Cât o fi suferit acolo*?

— După ce am andocat, urmă Frentis, m-am dus direct la Aspectul Elera, aşa cum mi-ai spus. După ce m-a ascultat, am mers amândoi la Aspectul Arlyn. El l-a putut convinge pe rege s-o elibereze pe Soră din palat.

— Din palat? N-a fost închisă în Temniţa-neagră?

— Acolo a fost trimisă după ce a arestat-o al Patrulea Ordin, dar prinţesa Lyrna a eliberat-o. Se spune că ea a intrat în Temniţa-neagră şi a cerut ca Sora să-i fie încredinţată. Temnicerul s-a conformat, crezând că acţiona pe baza poruncii regelui. Se zvoneşte că Aspectul Al Tendris a înnebunit de furie când a aflat, însă n-a mai putut face nimic. Sora Sherin continua să

fie tot o deţinută, atât doar că avea o temniţă mai frumoasă.

— Dar ce a putut face, încât să fie considerată trădătoare, ca să nu mai amintesc de tăgăduirea Credinţei?

— S-a pronunţat împotriva războiului. Şi nu doar o dată. De multe ori, în faţa oricui ar fi ascultat-o. A spus că războiul a fost pornit în urma unor minciuni şi că este contrar Credinţei. A mai spus că tu şi noi toţi am fost trimişi la moarte fără motive reale. N-ar fi fost mare lucru, dacă toate astea le-ar fi spus cineva lipsit de însemnătate, însă ea este bine-cunoscută în cartierele sărace din capitală, unde este, de asemenea, iubită pentru c-a ajutat atâţia oameni. Când vorbea, cei din jur o ascultau. Se pare că nici regele, nici al Patrulea Ordin n-au fost încântaţi de spusele ei.

Alte planuri ale bătrânului? se întrebă Vaelin. Poate că ştia despre afecţiunea lui faţă de Sherin şi arestarea ei reprezenta alt mijloc pentru a-l constrânge. I se părea totuşi improbabil, deoarece Janus îşi asigurase deja supunerea sa. Arestarea lui Sherin părea o acţiune născută pur şi simplu din teamă; războiul nu putea fi oprit de un glas rebel. Vaelin cunoştea prea bine cruzimea regelui, dar arestarea publică a unei Surori iubite din al Cincilea Ordin nu era nici pe departe una dintre mişcările subtile şi insidioase pe care le favoriza el. *Probabil că a încercat altceva,* concluzionă Vaelin. *Un alt mod de a o reduce la tăcere sau de a-i cumpăra loialitatea. Aşadar, ea a avut puterea de a-i rezista, pe când eu n-am avut-o.*

— Regele a fost de acord cu eliberarea lui Sherin, numai cu condiţia de a fi încătuşată şi ţinută sub pază permanentă, continuă Frentis. De asemenea, i s-a interzis să stea de vorbă cu oricine dacă nu avea permisiune. Scoase de sub mantie un plic şi i-l întinse. Detaliile sunt aici. Aspectul Arlyn a spus că ar trebui să le respectăm…

Vaelin luă plicul şi-l aruncă în foc, privind cum ceara sigiliului regal bolborosi şi apoi dispăru în flăcări.

— Se pare că regele a graţiat-o pe Sora Sherin şi a poruncit eliberarea ei imediată, i se adresă lui Frentis pe un ton care nu accepta să fie contrazis. Ca recunoaştere a numeroşilor ei ani de slujire a Tărâmului şi Credinţei.

Ochii lui Frentis priviră plicul care începuse să se înnegrească, dar nu zăboviră acolo.

— Desigur.

Se foi nervos, părând nehotărât dacă să mai adauge ceva.

— Ce este? întrebă Vaelin obosit.

— Pe când ne pregăteam de plecare, pe doc a sosit o fată, care m-a întrebat dacă ţi-aş putea da asta. Mâna îi ieşi din nou de sub mantie, ţinând acum un pacheţel învelit în hârtie simplă. Era frumuşică. Aproape că mi-a părut rău că m-am alăturat Ordinului.

Vaelin luă pacheţelul şi-l desfăcu. Înăuntru erau două plăcuţe subţiri de lemn, legate laolaltă cu o panglică din mătase albastră. Între ele se găsea un singur bujor de iarnă, presat pe un cartonaş alb.

— A mai spus ceva?

— Doar să-ţi transmit mulţumirile ei. N-a zis pentru ce anume.

Vaelin fu surprins să descopere un surâs pe buzele sale.

— Mulţumesc, Frate. Legă panglica la loc şi strecură plăcuţele din lemn în buzunar. Ai adus cumva mâncare cu tine? Sunt hămesit.

Frentis coborî dealul şi reveni după o jumătate de oră, însoţit de Caenis, Barkus şi Dentos, care aduceau provizii şi pături.

— N-am mai dormit sub stele de câteva săptămâni, comentă Caenis. Acum îmi dau seama că le duceam dorul.

— Cum să nu, mormăi Barkus desfăcându-şi pătura.

Spinarea mea chiar ducea dorul pământului tare şi ploilor neaşteptate.

— Voi n-aveaţi sarcini în noaptea asta? întrebă Vaelin.

— Am decis să tragem chiulul, *milord*, replică Dentos. Ce-o să faci, o să ne biciuieşti?

— Depinde de mâncarea pe care mi-aţi adus-o.

Fripseră o pulpă de capră la foc şi împărţiră pâine şi curmale. Dentos deschise o sticlă de vin roşu cumbraelin şi o trecură din mână în mână.

— Asta a fost ultima, rosti el cu glas încărcat de regret. Când am plecat încoace, i-am cerut sergentului Gallis să împacheteze douăzeci de sticle.

— Se pare că bărbaţii beau mai mult în timpul războiului, comentă Caenis.

— Nu-nţeleg de ce, mormăi Barkus.

Pentru o vreme, atmosfera fu aproape aşa cum fusese cu mulţi ani în urmă, când maestrul Hutril îi ducea în pădure şi poposeau sub cerul liber, băieţi care povesteau şi se tachinau în jurul focului. Atât doar că acum erau mai puţini şi glumele aveau un tăiş mai amar. Până şi Frentis, care, în felul lui, era sufletul cel mai neprihănit dintre ei, devenise predispus la cinism şi-i anunţă că temniţele se goliseră din nou, deoarece regele încerca să adauge încă şi mai multe regimente Străjii Tărâmului.

— Alţi ucigaşi gata să fie ucişi.

— Pare firesc, zise Caenis. Cei care au întinat pacea regelui trebuie siliţi să plătească. Ce mod mai bun decât luptând în război? Şi trebuie să spun că din foştii tâlhari ies soldaţi excelenţi.

— Cu ei n-ai iluzii, încuviinţă Barkus, şi nici nu-ţi faci aşteptări. Când ai trăit numai în riscuri şi greutăţi, viaţa de soldat nu pare chiar aşa rea.

— Întreabă-i pe amărâţii pe care i-am lăsat la Muntele Însângerat cât de mult le-a plăcut viaţa de soldat, spuse Dentos.

Barkus strânse din umeri.

— Viaţa de soldat înseamnă adesea moarte de soldat. Cel puţin ei sunt plătiţi, dar noi ce căpătăm?

— Noi slujim Credinţa, interveni Frentis, şi asta-i îndeajuns pentru mine.

— Tu eşti încă tânăr la minte şi trup. Stai să mai treacă un an, doi şi să vezi cum te-ntinzi după Prietenul Fratelui, ca să amuţeşti toate întrebările alea iscoditoare, aşa cum facem noi. Barkus ridică sticla de vin la gură şi se strâmbă dezamăgit când îi scurse ultimele picături. Pe Credinţă, regret că nu-s beat, mormăi el şi azvârli sticla în noapte.

— Aşadar, voi nu credeţi? insistă Frentis. Atunci pentru ce luptăm?

— Luptăm pentru ca regele să-şi poată dubla câştigurile din taxe, copil nevinovat. Barkus scoase de sub mantie o ploscă ce conţinea Prietenul Fratelui şi trase o duşcă prelungă. Aşa-i mai bine!

— Nu poate fi adevărat! protestă Frentis. Ştiu prea bine că toate poveştile alea despre alpiranii care răpesc copii sunt minciuni sfruntate, însă noi aducem Credinţa aici, nu? Oamenii ăştia au nevoie de noi. De aceea ne-a trimis Aspectul. Întoarse ochii spre Vaelin. Nu-i aşa?

— Bineînţeles că aşa-i, spuse Caenis cu siguranţa lui obişnuită. Fratele nostru vede motivele cele mai dezonorabile în acţiunile cele mai pure.

— Pure? hohoti Barkus prelung şi sonor. Ce vi se pare pur în ce facem noi? Câte stârvuri zac în deşert din cauza noastră? Câte văduve, câţi orfani şi câţi ologi ni se datorează? Şi ce ziceţi chiar de locul ăsta? Credeţi că apariţia Mâinii Roşii aici, după ce am cucerit cetatea, nu-i decât o simplă coincidenţă?

— Dacă am îi adus noi molima, se răsti Caenis, atunci ar fi trebuit să ne-mbolnăvim şi noi. Uneori spui numai prostii, Frate.

Vaelin privi spre reşedinţă, pe când ceilalţi continuau să se ciorovăiască. La una dintre ferestrele de sus ardea o lumină slabă şi umbre vagi se mişcau îndărătul

jaluzelelor. Probabil că era Sherin, care trebăluia. Îl încercă pe neaşteptate un fior de grijă, simţind vulnerabilitatea femeii. Dacă leacul ei nu dădea rezultate, ar fi rămas fără apărare înaintea Mâinii Roşii, ca Gilma. Însemna că el o trimisese la moarte… şi ea fusese atât de furioasă.

Se ridică şi se duse la poartă, cu ochii aţintiţi asupra pătratului galben al ferestrei, neajutorat şi cu vinovăţia arzându-i în piept. Constată că deja răsucea cuţitul în rană. *Dacă are succes, nu-i niciun pericol dar, dacă n-are, nu pot zăbovi aici în timp ce ea moare…*

— Frate? se auzi vocea lui Caenis, încărcată de avertisment.

— Trebuie să…

Cântecul sângelui izbucni ca un răcnet în mintea lui, făcându-l să cadă în genunchi. Se prinse cu mâinile de poartă ca să nu se prăbuşească de tot şi simţi cum braţele puternice ale lui Barkus îl ridicau.

— Te-ncearcă din nou ameţeala aia?

În ciuda durerii care-i pulsa în cap, Vaelin putu să stea în picioare fără sprijin şi nici nu simţi gust de sânge în gură. Îşi şterse ochii şi nările şi le găsi uscate. *Nu-i aceeaşi, însă a fost cântecul lui Ahm-Lin.* Brusc, o înţelegere groaznică îl lovi şi se smulse din mâinile lui Barkus, ca să privească peste masa întunecată a cetăţii.

Îl găsi repede: un far viu de flăcări strălucea în cartierul pietrarului. Atelierul lui Ahm-Lin ardea.

Când ajunseră acolo, văpăile păreau deja înalte până la cer; acoperişul arsese complet şi grinzile înnegrite trosneau în foc. Pârjolul era atât de puternic, încât nu se putură apropia la mai puţin de zece metri de uşă. Un şir de vecini transmitea din mână în mână găleţi de la fântâna cea mai apropiată, însă apa pe care o azvârleau peste flăcări avea puţin efect. Vaelin înaintă prin mulţime, căutând frenetic.

— Unde-i pietrarul? întrebă el. E-năuntru?

Oamenii se traseră dinaintea lui şi pe toate feţele se putea citi teamă şi animozitate. Îi ceru lui Caenis să se intereseze el de pietrar şi câteva braţe indicară un grup din apropiere. Ahm-Lin zăcea pe stradă, cu capul în poala soţiei lui care plângea. Urme de arsuri străluceau pe faţa şi braţele bărbatului. Vaelin îngenunche lângă el şi-l atinse uşor pe piept ca să vadă dacă mai răsufla.

— Pleacă! repezi un braţ soţia, lovindu-l peste obraz, apoi îi împinse mâna în lături. Lasă-l în pace! Faţa îi era înnegrită de funingine şi clocotea de durere şi de fiică. E numai vina ta! E numai vina ta, Ucigaşul Speranţei!

Ahm-Lin tuşi şi se zbătu, străduindu-se să respire, după care deschise ochii.

— *Nura-lah!* suspină soţia lui strângându-i capul la piept. *Erha ne almash.*

— Mulţumeşte-le Nenumiţilor, nu zeilor, hârâi pietrarul. Îl zări pe Vaelin şi-i făcu semn să se apropie, după aceea îi şopti la ureche: Lupul meu…

Pleoapele i se zbătură şi-şi pierdu cunoştinţa, dar Vaelin suspină uşurat văzând că pieptul i se ridica şi cobora regulat.

— Du-l la Casa Ghildei, îi ordonă lui Dentos. Găseşte un tămăduitor.

Caenis se apropie de el după ce Ahm-Lin fu purtat pe braţe, cu soţia continuând să-l ţină de mână.

— L-au găsit pe cel care a iscat focul, îi spuse şi arătă alt pâlc de oameni.

Vaelin se repezi într-acolo, îşi croi drum printre ei şi găsi pe caldarâm un bărbat care fusese omorât în bătaie. Îl întoarse cu faţa în sus şi văzu un chip învineţit şi complet nefamiliar. Un alpiran.

— Cine este? întrebă şi-i privi pe cei din jur, pe când Caenis traducea.

După câteva clipe, un bărbat oacheş se desprinse dintre ceilalţi şi rosti câteva cuvinte, privindu-l neliniştit pe Vaelin.

— Pietrarul este privit cu mult respect, traduse

Caenis. Sculpturile lui sunt considerate sacre. Bărbatul acesta n-ar fi trebuit să se fi aşteptat la milă.

— Am întrebat cine este, mârâi Vaelin.

Caenis repetă întrebarea în alpirana sa ezitantă, totuşi precisă, însă bărbatul cel oacheş clătină din cap. Cei din jur contribuiră cu câteva informaţii suplimentare, dar sărăcăcioase.

— Nimeni nu pare să-i ştie numele, dar slujea în una dintre casele mari. A fost lovit la cap acum câteva săptămâni, când au încercat să evadeze şi de atunci n-a mai fost acelaşi om.

— Se ştie de ce a făcut asta?

De data aceasta răspunsurile fură multe şi aparent unanime.

— A fost găsit pe stradă, ţinând în mână o torţă aprinsă, traduse Caenis. Striga în gura mare că pietrarul a fost un trădător. Se pare că prietenia lui cu tine a stârnit destule vorbe rele, totuşi nimeni nu se aşteptase la aşa ceva.

Vaelin scrută şi mai atent mulţimea, îmboldit de cântecul sângelui. *Ameninţarea dăinuie. Cineva de aici este implicat.*

Zgomotul unei prăbuşiri îl făcu să se întoarcă spre atelier. Pereţii se năruiau pe măsură ce focul mistuia structura din lemn interioară. Dărâmarea lor dezvălui statuile dinăuntru, zei, eroi şi împăraţi, senini şi nemişcaţi printre văpăi. Murmurul mulţimii se preschimbă în tăcere respectuoasă, iar câteva glasuri şoptiră rugăciuni şi implorări.

Nu-i aici, înţelese Vaelin şi sudoarea îi broboni fruntea când se apropie ca să privească prin pârjol. *Lupul nu mai este, a dispărut*.

Când se lumină de ziuă, răscoli printre ruine, îndepărtând cenuşa sub privirea impasibilă a zeilor din marmură înnegriţi, dar altfel neatinşi. Focul se stinsese abia după multe ore, în ciuda nenumăratelor găleţi cu

apă turnate de vecini şi de soldaţii care fuseseră mobilizaţi. În cele din urmă, când fusese limpede că locuinţele din jur nu se aflau în pericol, Vaelin le oprise eforturile şi lăsase atelierul să ardă. După răsăritul zorilor, căutase blocul cu taina sa, însă nu găsise decât tăciuni şi câteva bucăţi sparte de marmură, care puteau să reprezinte orice. Cântecul sângelui îi pulsa întruna cu jale la baza ţestei. *În zadar*, gândi el. *Totul a fost în zadar.*

— Pari obosit.

Sherin se afla în apropiere, în mantia ei cenuşie, palidă în fumul care încă se înălţa din sfărâmăturile carbonizate. Chipul continua să-i fie inexpresiv, totuşi Vaelin nu mai citi furie pe el, ci doar osteneală.

— Şi tu, Soră.

— Leacul a avut succes. Fata îşi va reveni pe deplin în câteva zile. M-am gândit că ai dori să afli vestea asta.

— Mulţumesc.

Ea încuviinţă imperceptibil din cap.

— Nu s-a terminat totuşi. Trebuie să fim cu ochii în patru după alte cazuri, dar sunt încrezătoare că am putea stăvili orice epidemie. După încă o săptămână poţi să ridici carantina cetăţii.

Femeia privi după aceea ruinele şi păru să observe pentru prima dată statuile; zăbovi cu ochii asupra sculpturii masive a luptei dintre bărbat şi leu.

— Martual, zeul curajului, îi explică Vaelin. Aici se luptă cu uriaşul leu Nenumit care terorizase câmpiile de miazăzi.

Sherin ridică mâna şi mângâie antebraţul incredibil de musculos al zeului.

— Este foarte frumos.

— Aşa-i. Soră, ştiu că eşti obosită, dar ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai putea uita la cel care a sculptat statuia asta. A suferit arsuri grave.

— Sigur că da. Unde este?

— În Casa Ghildei, lângă docuri. Ţi-am pregătit acolo

o odaie. O să te conduc.

— O pot găsi şi singură. Ea se întoarse să plece, apoi se opri. Guvernatorul Aruan mi-a povestit despre noaptea în care ai cucerit cetatea şi cum l-ai determinat pe el să coopereze. Cred că vorbele mele au fost excesiv de aspre.

Îl privi drept în ochi şi Vaelin simţi durerea familiară din piept, însă de data aceasta îl încălzi, risipind bocetul trist al cântecului sângelui şi aducându-i un zâmbet pe buze, deşi Plecaţii ştiau că nu avea motive de bucurie.

— Ai fost eliberată în urma poruncii regelui, rosti el. Fratele Frentis a adus cu el un ordin regal.

— Într-adevăr? arcui ea o sprânceană. Îl pot vedea?

— Din păcate, s-a pierdut, arătă Vaelin spre ruinele fumegânde din jur ca şi cum ar fi fost o explicaţie.

— Neobişnuit de stângaci din partea ta.

— Nu-i adevărat, sunt adesea stângaci: în fapte şi în vorbe.

Un surâs scurt lumină în semn de răspuns chipul lui Sherin, care întoarse apoi capul.

— Mă duc să văd ce a păţit sculptorul acela care-ţi este prieten.

Porţile cetăţii fură deschise după şapte zile. Vaelin ordonă, de asemenea, şi eliberarea corăbierilor, câte un echipaj pe rând. Nimeni nu fu surprins când majoritatea aleseră să părăsească portul cu primul flux; *Şoimul Roşu* se numără printre primele, iar căpitanul Nurin îşi zori aprig echipajul, parcă temându-se ca Vaelin să nu încerce să-şi recupereze safirul în ultima clipă.

Şi unii dintre cetăţenii bogaţi optară să plece, întrucât teama de Mâna Roşie nu dispăruse repede. Vaelin izbuti să-l găsească pe fostul stăpân al celui care incendiase atelierul lui Ahm-Lin, un neguţător de mirodenii bogat înveşmântat, chiar dacă destul de îngălat, pe care-l opri lângă poarta de răsărit, unde îl descusu direct. Familia şi servitorii rămaşi loiali aşteptau în apropiere, alături

de caii încărcaţi cu bunuri de preţ.

— Era un tâmplar din câte ştiu, spuse neguţătorul. Nu te poţi aştepta să mi-i amintesc pe toţi servitorii mei. Pentru asta îi plătesc pe alţii.

Bărbatul vorbea impecabil graiul din Tărâm, însă în tonul lui exista un dispreţ arogant care nu-i plăcu lui Vaelin. Frica evidentă a negustorului îl făcu totuşi să-şi stăpânească imboldul de a-l pălmui, pentru a-l face mai cooperant.

— Avea soţie? îl întrebă. Familie?

Neguţătorul ridică din umeri.

— Nu cred. Părea să-şi petreacă majoritatea timpului liber cioplind în lemn efigii ale zeilor.

— Am auzit că fusese rănit, lovit la cap.

— În noaptea aceea aproape toţi ne-am ales cu răni. Neguţătorul suflecă o mânecă din mătase şi-i arătă o cicatrice de pe antebraţ. Oamenii tăi au fost foarte generoşi cu bâtele.

— Aşadar… rana tâmplarului? reluă Vaelin.

— Se pare c-a încasat o lovitură urâtă la cap. Oamenii mei l-au adus leşinat în casă. Ba chiar crezusem că va muri, dar a zăcut câteva zile abia răsuflând, după care s-a trezit pur şi simplu, fără să dovedească nicio urmare neplăcută. Slujitorii mei au crezut că fusese lucrarea zeilor, ca răsplată pentru toate chipurile pe care le cioplise. În dimineaţa următoare a plecat, fără să fi rostit niciun cuvânt după ce s-a trezit.

Neguţătorul se uită către familie, iar nerăbdarea şi teamă i se citiră în tremurul mâinilor.

— Ştiu că n-ai fost complice la cele întâmplate, spuse Vaelin şi păşi într-o parte. Mult noroc în călătorie!

Bărbatul nu-i răspunse, ci se îndepărtă, strigând porunci pentru a-şi pune alaiul în mişcare.

A zăcut câteva zile, reflectă Vaelin şi cântecul sângelui sună o notă limpede de recunoaştere. Încercă senzaţia familiară a bâjbâielii, a căutării unui răspuns la multele mistere din viaţa sa, însă, o dată în plus, nu-l

putea găsi. Frustrarea îl năpădi şi cântecul sângelui tremură. *Cântecul tău eşti chiar tu,* îi spusese Ahm-Lin. *Îl poţi cânta la fel de bine pe cât îl poţi auzi*. Se strădui să-şi calmeze sentimentele, încercând să audă cântecul mai clar, căutând să-l focalizeze. *Cântecul meu este chiar eu, sângele meu, nevoia mea, vânătoarea mea.* Creştea în el, mugindu-i în urechi, o cacofonie de emoţii şi imagini înceţoşate care-i goneau prin minte prea repede ca să le reţină. Cuvinte rostite şi nerostite suiră într-un bolborosit de neînţeles, cu minciunile şi adevărul amestecându-se într-un vârtej confuz.

Am nevoie de sfaturile lui Ahm-Lin, gândi el încercând să focalizeze cântecul, silind armonie în vacarmul discordant. Cântecul mai crescu o dată uriaş, apoi se calmă la nivelul unei singure note, limpezi, şi Vaelin întrezări fugar blocul de marmură, cu dalta reluându-şi munca imposibil de rapidă, călăuzită de o mână nevăzută – faţa apăru, trăsăturile se formară… Iar după aceea dispăru şi rămase doar blocul înnegrit şi spart în bucăţi printre ruinele casei pietrarului.

Vaelin se apropie de o treaptă şi se aşeză greoi. Se părea că nu existase decât o singură şansă de a şti mesajul pe care-l conţinuse marmura. Versul acesta se sfârşise şi îi trebuia o melodie nouă.

CAPITOLUL 8

Fu chemat la poartă în toiul nopţii; Janril Norin intrase şchiopătând în odaia lui din Casa Ghildei şi-l trezise.

— Pe câmpie au apărut zeci de călăreţi, milord, zise menestrelul. Fratele Caenis a trimis după tine.

Vaelin îşi luă iute spada, încălecă pe Scuipă-rău şi în câteva minute de galop ajunse la corpul de gardă al porţii. Caenis era deja acolo şi mobiliza mai mulţi arcaşi pe ziduri. Urcară scările până la meterezele cele mai de sus, unde un nilsaelin al contelui Marven arătă spre câmpie.

— Sunt aproape cinci sute de mizerabili, milord, rosti el cu glas alarmat.

Vaelin îl linişti cu o bătaie uşoară pe umăr şi se apropie de crenel, privind oastea mică de călăreţi în armuri de oţel ce sclipeau albăstrui în lumina slabă a secerii lunii. În fruntea lor, o siluetă masivă în platoşă pătată de rugină privea în sus furios.

— Aveţi de gând să deschideţi odată blestemata asta de poartă? răcni baronul Banders. Oamenii mei sunt lihniţi şi am făcut băşici pe şezut.

Fără armură, baronul era mai mărunt, dar la fel de vânjos.

— Pfui! scuipă el o gură de vin pe podeaua încăperii din Casa Ghildei care le slujea ca sală de mese. Pişat alpiran! Milord, n-ai niciun vin cumbraelin pe care să-l oferi unui oaspete onorat?

— Regret, însă eu şi Fraţii mei ne-am terminat rezervele, baroane, replică Vaelin. Iertare!

Banders ridică din umeri şi luă puiul fript de pe masă, îi rupse un copan şi începu să-l mestece.

— Văd c-ai izbutit să laşi în picioare majoritatea cetăţii, comentă el cu gura plină. Localnicii n-au putut

opune prea multă rezistenţă.

— Am reuşit să ocupăm cetatea printr-o stratagemă. Guvernatorul s-a dovedit un ins pragmatic. N-a fost multă vărsare de sânge.

Chipul baronului se înăspri şi el tăcu pentru o clipă, după care deşertă cupa de vin şi se întinse către al doilea copan.

— N-aş putea spune acelaşi lucru despre Marbellis. Am crezut că focurile nu se vor mai stinge niciodată.

Îngrijorarea lui Vaelin spori. Apariţia neaşteptată a baronului era neliniştitoare şi se părea că aducea veşti proaste.

— Asediul a fost greu?

Banders pufni, apoi îşi umplu cupa cu vin.

— Am bombardat cetatea patru săptămâni cu toate maşinile de luptă până am reuşit să străpungem o breşă. În fiecare noapte grupuri mici de bărbaţi înarmaţi cu pumnale se furişau afară şi se strecurau printre liniile noastre ca să reteze beregate şi să găurească butoaiele cu apă. Toate nopţile au fost chinuitoare şi nedormite. Doar Plecaţii ştiu câţi oameni am pierdut! După aceea, Lordul Bătăliilor a trimis trei regimente prin breşă. Cam cincizeci de oameni au reuşit să se întoarcă şi toţi erau răniţi. Alpiranii puseseră capcane după spărtură: gropi cu ţepuşe şi altele. După ce soldaţii noştri au fost opriţi de gropile alea, au rostogolit peste ei mănunchiuri de lemne îmbibate în ulei, iar arcaşii lor le-au aprins din depărtare cu săgeţi de foc. Baronul se opri, închise ochii şi fu străbătut de un fior. Zbieretele s-au auzit de la peste un kilometru depărtare.

— Cetatea n-a fost cucerită?

— Ah, ba da. Cucerită şi siluită, iar şi iar, ca o târfă ieftină. Banders râgâi sonor. Trandafirul Sângelui şi-a lins rănile şi şi-a întocmit bine planul. De fapt, cred că atacul lui asupra breşei a fost o cacealma, un sacrificiu menit să-i convingă pe alpirani că aveau de-a face cu un prost. Peste două nopţi, a adunat patru regimente în

faţa breşei, pregătindu-le pentru asalt, dar în acelaşi timp a trimis tot restul pedestrimii împotriva zidului de răsărit, cu scări. A mizat pe faptul că alpiranii îşi concentrau forţele la breşă şi că nu lăsaseră destui soldaţi să apere restul zidurilor. S-a dovedit c-a avut dreptate. Asaltul a durat toată noaptea şi preţul a fost mare, dar până dimineaţa cetatea a fost a noastră… ce mai rămăsese din ea.

Banders amuţi şi se concentră asupra cinei. Vaelin îl lăsă să mănânce şi zăbovi cu ochii asupra armurii pătate de rugină a baronului. Privind-o pentru întâia dată din apropiere, observă că părţile din oţel neatinse de coroziune sclipeau de lustru şi că rugina însăşi avea o textură ciudată, aidoma cerii.

— Este vopsea, rosti el cu glas tare.

— Cum? Banders ridică ochii, îl văzu uitându-se la armură şi mormăi aprobator. Ah, asta… Un bărbat trebuie să-ncerce să trăiască la nivelul legendei lui, nu crezi?

— Legenda cavalerului ruginit? Nu cred c-am auzit-o, milord.

— Evident, fiindcă nu eşti renfaelin, rânji Banders. Tatăl meu a fost un bărbat impetuos, cu suflet bun, dar prea iubitor de zaruri şi târfe şi de aceea n-a fost în stare să-mi lase moştenire mai mult de un castel micuţ gata să se năruie şi o platoşă ruginită, pe care eram silit s-o port când răspundeam chemării Lordului la războaie. Din fericire, tata a reuşit să-mi transmită şi ceva din iscusinţa lui cu lancea, aşa că faima mi-a crescut cu fiecare bătălie şi turneu. Am devenit celebru sub porecla Cavalerul Ruginii şi oamenii de rând m-au iubit pentru sărăcia mea. Armura a devenit stindardul meu, m-a făcut uşor de găsit în meleu, ceva ce ţăranii pot să ovaţioneze şi soldaţii mei să urmeze, bineînţeles după ce am câştigat destul ca să pot tocmi câţiva.

— Aşadar, asta nu-i armura originală?

Banders râse cu poftă.

— Pe Credinţă, Frate, sigur că nu! Aia a ruginit de-adevăratelea cu ani în urmă şi nu mai putea fi folosită. Oricum, până şi cea mai bună armură rareori rezistă mai mult de câţiva ani, fiindcă bătăliile şi stihiile îşi cer birul. În Renfael avem o zicală: „Dacă vrei s-ajungi mai bogat decât un lord, fă-te fierar”.

Chicoti şi-şi turnă vin în cupă.

— De ce te afli aici, baroane? întrebă Vaelin. Îmi aduci veşti de la Lordul Bătăliilor?

Expresia celuilalt redeveni serioasă.

— Da. Pe lângă veşti, mă aduc pe mine şi pe oamenii mei. Trei sute de cavaleri şi două sute de servitori înarmaţi şi scutieri, dacă aveţi nevoie de noi.

— Sunteţi primiţi cu braţele deschise, dar Lordul Theros nu va avea nevoie de serviciile voastre?

Banders lăsă cupa din mână şi suspină adânc, apoi îl privi deschis pe Vaelin.

— Am fost îndepărtat din slujba Lordului Fiefului. N-ar fi prima dată, însă bănuiesc c-a fost ultima. Lordul Bătăliilor mi-a propus să-mi ofer serviciile ţie.

— Te-ai certat cu Lordul Fiefului?

— Nu cu el, nu.

Strânse din buze şi tăcu, iar Vaelin simţi că era mai bine să schimbe subiectul.

— Şi vestea de la Lordul Bătăliilor?

Banders scoase de sub cămaşă un plic pecetluit şi-l azvârli pe masă.

— Ştiu conţinutul, dacă nu vrei să mai citeşti. Ţi se ordonă să pregăteşti cetatea înaintea unui asediu iminent. Cercetaşii Ordinului din Marbellis au observat o oaste mare de alpirani care mărşăluia spre miazănoapte. Părea decisă să treacă pe lângă Marbellis şi să atace Linesh cu toate forţele. Trase altă duşcă zdravănă de vin, îşi şterse gura şi râgâi din nou. Sfatul meu este să preiei comanda flotei neguţătorilor şi să-ţi duci oamenii înapoi în Tărâm. Nu există nicio speranţă de a apăra cetatea asta împotriva atâtor soldaţi.

— Sunt cel puţin zece cohorte de pedeştri şi alte cinci cohorte de călăreţi şi sălbatici din provinciile de miazăzi ale Imperiului.

Banders nu vorbea apăsat, dar toţi cei prezenţi puteau simţi chinul dinapoia spuselor sale. Vaelin convocase un consiliu al căpeteniilor în Casa Ghildei şi-i ceruse lui Caenis să scotocească prin arhiva cetăţii după cea mai mare şi mai precisă hartă a coastei alpirane de miazănoapte.

— Am crezut că vor fi mai mulţi, zise Caenis. Se spunea despre oastea împăratului că ar fi fără număr.

— Sunt într-adevăr mai mulţi, îl asigură Banders. Ăştia nu sunt decât avangarda. Puţinii prizonieri pe care i-am luat în Marbellis au fost încântaţi s-o confirme. Trupele care se apropie de cetatea asta constituie elita armatei alpirane. Cei mai buni pedeştri şi călăreţi pe care i-au putut strânge, veterani ai războaielor de la hotarele cu volarianii. Nu-i subestimaţi nici pe sălbatici, care sunt născuţi războinici. Se spune că-şi petrec vieţile adulându-l pe împărat ca pe un zeu şi luptându-se între ei pentru insulte mărunte, pe care sunt fericiţi să le abandoneze când el îi cheamă la război. Se pare că le place gustul inamicilor înfrânţi.

— Au maşinării de asediu? întrebă Vaelin.

Banders încuviinţă din cap.

— Zece, mult mai înalte şi mai puternice decât tot ce avem noi: pot azvârli la peste trei sute de paşi un bolovan de mărimea unui bou moscat.

Vaelin privi în jurul mesei la reacţiile celorlalte căpetenii. Contele Marven era rigid de cumpătat, părând că se teme să-şi trădeze orice emoţie care i-ar fi putut submina poziţia păzită cu gelozie. Lordul Mareşal Al Cordlin pălise vizibil şi-şi atingea întruna braţul de curând vindecat; pe buza lui superioară începuse să apară o peliculă uşoară de transpiraţie. Lordul Mareşal Al Trendil părea pierdut în gânduri şi-şi mângâia bărbia

privind în gol. Vaelin presupuse că estima dacă putea scăpa cu tot ce jefuise în Untesh. Doar Bren Antesh nu părea afectat, ci stătea cu braţele încrucişate peste piept şi se uita la Banders cu interes detaşat.

— Cât timp avem la dispoziţie? îl întrebă Caenis pe baron.

— Fratele Sollis spunea că ei ar fi aici. Banders lovi cu degetul în harta întinsă înaintea lor, într-un punct aflat la treizeci de kilometri miazăzi prin apus de Marbellis. Asta era acum douăsprezece zile.

— O oaste de asemenea mărime nu poate să parcurgă mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri pe zi, reflectă Marven cu glas măsurat. Cu atât mai puţin prin deşert.

— Asta ar însemna că am mai avea poate vreo două săptămâni, spuse Al Cordlin. Glasul îi era nefiresc de ascuţit şi tuşi pentru a-l drege, după care continuă: Timp suficient, milord.

Vaelin se încruntă spre el.

— Timp suficient… pentru ce?

— Pentru evacuare, bineînţeles. Al Cordlin privi în jurul mesei, căutând susţinere. Ştiu că n-au mai rămas suficiente corăbii pentru a transporta toată armata, dar ofiţerii superiori pot fi evacuaţi cu uşurinţă. Soldaţii pot mărşălui către Untesh…

— Ni s-a poruncit să apărăm cetatea aceasta, îl întrerupse Vaelin.

— Împotriva a douăzeci de mii de soldaţi? Al Cordlin râse scurt şi oarecum isteric. Adică de peste trei ori mai mulţi decât noi şi în plus trupe de elită. Ar fi o nebunie să…

— Lord Mareşal Al Cordlin, din clipa aceasta eşti înlăturat de la comandă. Vaelin arătă din cap spre uşă. Părăseşte sala. Dimineaţă vei fi escortat în port, unde te vei îmbarca spre Tărâm. Până atunci rămâi în odăile tale. Nu vreau ca soldaţii să se molipsească de laşitatea ta.

Al Cordlin se legănă pe călcâie de parcă fusese lovit şi

începu să se bâlbâie.

— Asta-i… Asemenea insulte nu sunt meritate. Regimentul mi-a fost dat de către rege…

— Am zis să părăseşti sala!

Lordul mai aruncă o ultimă privire îngrozită spre celelalte căpetenii şi descoperi fie indiferenţă, fie disconfort circumspect, apoi se îndreptă către uşă şi ieşi.

— Orice alte sugestii privind evacuarea vor fi tratate în acelaşi fel, anunţă Vaelin. Cred că s-a-nţeles.

Îşi reîndreptă atenţia spre hartă, ignorând corul de afirmaţii. O dată în plus, se simţi surprins de ariditatea regiunii şi se minună că trei cetăţi mari ca Untesh, Linesh şi Marbellis puteau prospera la marginile pustiului fără drumuri. *Numai praf şi tufe,* cum spusese Frentis. *De când am debarcat, n-am văzut un singur copac…*

— Nu există copaci.

— Milord? se încruntă Banders.

Vaelin nu-i răspunse, ci continuă să privească harta, iar ceva se clinti, sămânţa unei stratageme hrănite de un murmur slab al cântecului sângelui, care spori treptat când ochii lui desluşiră un desen micuţ la cincizeci de kilometri miazăzi de cetate: un pâlc de palmieri care înconjura un iaz.

— Ce-i asta? îl întrebă pe Caenis.

— Oaza Lehlun. Unica sursă importantă de apă de pe drumul din miazăzi al caravanelor.

— Ceea ce înseamnă, zise Marven, că armata alpirană va trebui să poposească acolo în drumul ei spre miazănoapte.

— Vrei să otrăvim apa, milord? întrebă Al Trendil. O idee excelentă! Putem arunca în ea stârvuri de animale…

— Nu vreau să fac aşa ceva, răspunse Vaelin lăsând cântecul sângelui să-i nutrească planul.

Riscurile sunt mari, iar preţul…

— Ar trebui să-nchidem porţile cetăţii, milord, zise Marven întrerupând tăcerea care, abia acum îşi dădu seama Vaelin, durase câteva minute. Caravanele ce merg către miazăzi îi vor spune cu siguranţă inamicului câte trupe avem.

— Oamenii au plecat cu zecile după ce a dispărut ameninţarea Mâinii Roşii, clătină din cap Vaelin. Aş fi surprins dacă alpiranii n-ar şti deja cu exactitate câţi suntem şi ce organizare avem, iar dacă-i lăsăm să creadă că suntem slabi, ar putea fi în avantajul nostru. Un inamic prea încrezător în sine este înclinat spre neglijenţă.

Privi harta pentru ultima dată, apoi se îndepărtă de masă.

— Baroane Banders, îmi pare rău că va trebui să urci iarăşi în şa la aşa scurt timp după ce ai sosit, dar mâine am nevoie de tine şi de cavalerii tăi. Se întoarse spre Caenis. Frate, toţi cercetaşii să fie strânşi în zori. Îi voi comanda chiar eu. În absenţa mea, răspunzi de cetate. Depune toate eforturile pentru a adânci şanţul din jurul zidurilor şi a-i dubla lăţimea.

— Vrei să întinzi o ambuscadă unei oştiri de douăzeci de mii de soldaţi, folosindu-te de câteva sute de oameni? exclamă Marven nevenindu-i să creadă. Ce poţi spera să obţii?

Vaelin pornise deja către uşă.

— O secure fără lamă nu-i decât o bâtă.

Spre interiorul uscatului, deşertul de miazănoapte se ridica în dune înalte, care se întindeau către orizont ca o mare aurie bântuită de furtună şi încremenită sub cerul fără nori. Soarele era prea puternic ca să îngăduie mărşăluitul în timpul zilei şi erau siliţi să meargă noaptea, adăpostindu-se în corturi peste zi, pe când cavalerii mormăiau, iar caii lor de luptă fornăiau şi băteau din copite, iritaţi de căldura neobişnuită.

— Gălăgioasă trupa asta, observă Dentos în a doua zi

de când porniseră.

Vaelin privi un grup de cavaleri care se ciorovăiau şi se îmbrânceau în jurul unui joc de zaruri. În apropiere, alt cavaler îşi muştruluia scutierul pentru că nu-i lustruise pieptarul platoşei. Într-adevăr, cavalerii aceştia nu erau nici pe departe nişte soldaţi care să se furişeze neauziţi şi i-ar fi schimbat fără şovăială cu o singură companie din Ordin, însă aici nu existau Fraţi, iar el avea nevoie de călăreţi pentru planul său.

— N-ar trebui să conteze, răspunse fără chef. N-ar trebui să facă decât o singură şarjă.

Deşi n-aş putea spune câţi vor mai rămâne după aceea.

— Şi patrulele? întrebă Frentis. Alpiranii ar fi neghiobi să nu-şi cerceteze flancurile.

— La asemenea depărtare de cetate, sper că vor fi exact într-atât de neghiobi. Dacă nu, va trebui să mai zăbovim o zi. Orice patrulă care ne va descoperi va trebui redusă la tăcere, cu speranţa că lipsa nu-i va fi observată până la căderea nopţii.

Avură nevoie de alte două nopţi de mers înainte ca oaza să apară în depărtare, tremurând în aerul cald printre dunele pârjolite. Vaelin fu surprins de mărimea ei, întrucât se aşteptase la un iaz micuţ şi câţiva palmieri; era, de fapt, un lăcuşor înconjurat de vegetaţie abundentă, ca o nestemată verde-albăstruie irezistibilă.

— Nici urmă de alpirani, anunţă Frentis alăturându-i-se cu trupa de cercetaşi la poalele dunei unde se oprise pentru a privi oaza. Se pare c-am ajuns înaintea lor, aşa cum ai presupus.

— Caravane? se interesă Vaelin.

— Nimic pe mulţi kilometri în jur.

— În drumul nostru către miazănoapte, comentă Banders, am văzut puţine urme de neguţători, milord. Războiul n-a fost niciodată prielnic comerţului. Cu excepţia vânzărilor de oţel, fireşte.

Vaelin examină deşertul şi zări o dună înaltă, aproape cât un munte, la trei kilometri spre apus.

— Mergem acolo, o arătă el, şi poposim pe versantul apusean. Nu aprindem focuri şi aş fi fericit, baroane, dacă oamenii tăi s-ar abţine de la excesele gălăgioase.

— Voi face tot ce pot, milord, dar ştii bine că nu-s nişte simpli ţărani. Nu-i pot biciui, aşa cum faceţi voi cu soldaţii.

— Poate c-ar trebui s-o faci, milord, sugeră Caenis. Să le reaminteşti că sângele lor are aceeaşi culoare cu al nostru, al ţăranilor.

— Vor sângera din plin când vor sosi alpiranii! se răsti Banders şi chipul lui deja roşu se înflăcără şi mai tare.

— Ajunge! interveni Vaelin. Frate Dentos, mergi cu Fratele Frentis. Luaţi cât de multă apă puteţi, lăsând cât mai puţine urme. Nu vreau ca duşmanii să creadă că în ultimele săptămâni pe aici a trecut ceva mai mare decât o caravană cu mirodenii.

Trecură două zile înainte să apară oastea împăratului, vestită de un nor de praf care se ridica deasupra orizontului de miazăzi. Vaelin, Frentis şi Dentos stăteau întinşi pe coama unei dune înalte, pentru a-i observa avansarea către oază. Cavaleria apăru prima, grupuri mici de călăreţi trimişi în cercetare, urmaţi de coloane lungi în care călăreau câte doi în şir. Vaelin numără patru regimente de lăncieri, la care se adăugau tot atâţia arcaşi călări. Disciplina şi eficienţa le erau impresionante, evidente în iuţeala cu care-şi instalară tabăra, ridicară corturi şi aprinseră focuri printre palmierii oazei, la niciun ceas după sosire. Vaelin împrumută ocheanul de la Frentis şi-i urmări pe ofiţeri şi sergenţi, zărindu-le chipurile severe şi autoritatea netăgăduită când amplasară plantoane pe un perimetru defensiv bine gândit. *Veterani, într-adevăr,* gândi el regretând că nu avusese timp să-şi ia rămas-bun de la Sherin înainte de plecare. Deşi la ultima lor întâlnire

simţise o destindere în privirea femeii, el mai avea încă multe de explicat.

Îndepărtă ocheanul de oază şi îl aţinti asupra altui nor de colb care se înălţa în miazăzi, şi siluetele subţiratice şi clătinătoare ale pedestrimii alpirane se materializară cu limpezime nedorită din arşiţa deşertului.

După ceva mai bine de un ceas, pedeştrii ajunseră în oază şi începură să ridice tabăra. Evaluarea maestrului Sollis fusese precautǎ; de fapt, erau douăsprezece cohorte de pedeştri, ceea ce creştea forţa alpirană la cel puţin treizeci de mii de soldaţi şi-l făcu să se întrebe, pentru o clipită fugară, dacă nu cumva Lordul Mareşal Al Cordlin avusese totuşi dreptate.

— Vezi acolo? arătă Frentis, întinzându-i ocheanul. Poate fi un Lord al Bătăliilor?

Vaelin îi luă instrumentul şi privi în direcţia indicată, spre un cort mare ridicat în partea de miazănoapte a oazei. Un grup de soldaţi înălţa o prăjină care arbora un stindard roşu împodobit cu emblema a două săbii negre încrucişate. Soldaţii erau supravegheaţi de un bărbat înalt în mantie aurie, cu trăsături dure cioplite în abanos şi păr înspicat cu fire sure. *Neliesen Nester Hevren, căpitanul Cohortei 10 a Gărzii Imperiale. Sosit pentru a-şi ţine o făgăduială.*

Se uită cum căpitanul se întoarse şi făcu o plecăciune înaintea unui bărbat îndesat, care şchiopăta vizibil. Purta armură veche, dar solidă şi sabie de cavalerist la brâu. Pielea lui avea nuanţa măslinie a celor din provinciile de miazănoapte şi ţeasta îi era complet rasă. Îl ascultă pe căpitan câteva clipe, părând că Hevren îi dădea raportul, după care îl opri cu un gest scurt din mână şi intră în cort fără a-l mai învrednici cu altă privire.

— Nu, rosti Vaelin, Lordul Bătăliilor este şchiopul.

Observă gârbovirea obosită a umerilor lui Hevren, apoi căpitanul se îndepărtă. *Eşti acoperit de ruşine,* decise el. *Eşti nebăgat în seamă, pentru că ai pierdut*

Speranţa. Mă întreb ce ai propus? Mai multe patrule, mai multe plantoane? Mai multă consideraţie pentru viclenia Ucigaşului Speranţei? N-a vrut să te asculte, aşa-i? Pentru întâia dată de când părăsise cetatea, Vaelin simţi că-i revine buna dispoziţie.

Maşinile de asediu apărură abia la începutul serii. El nutrise speranţa slabă că Banders exagerase raportul lui Sollis, însă acum ştia că baronul spusese adevărul. Straja Tărâmului avea propriile maşinării, baliste şi catapulte pentru azvârlirea de bolovani şi mingi de foc spre zidurile cetăţilor, dar nici cele mai mari şi mai iscusit construite nu se puteau compara cu puterea evidentă a celor pe care împăratul le trimisese pentru a nărui zidurile cetăţii Linesh. Îşi legănau braţele ţinând contragreutăţi ca nişte uriaşi greoi în penumbrele înserării, trase de formaţiuni întregi de boi.

Maşinăriile erau însoţite de trei mii de oameni care, judecând după absenţa uniformelor şi lipsa de disciplină în marş, erau neîndoios sălbaticii amintiţi de Banders. Culoarea hainelor lor varia, de la mătasea roşu-ţipătoare şi podoabele de cap din pene albastre la veşmintele negre sau albastre sobre, lipsite de orice podoabe. Armele şi armurile le erau la fel de pestriţe. Vaelin zări câteva pieptare din armură şi cămăşi de zale, totuşi majoritatea păreau lipsiţi de platoşe şi aveau doar scuturi rotunde din lemn, pictate cu simboluri de neînţeles. Armele erau în principal lănci lungi cu lame serate din fier, la care se adăugau bâte ţintuite ce păreau letale şi ghioage, purtate la brâu alături de pumnale şi spade scurte.

Vaelin privi cum boii aduseră maşinăriile pe latura de miazăzi a oazei, apoi îngrijitorii lor îi dejugară şi-i duseră la adăpat, iar sălbaticii îşi ridicară tabăra în jurul giganţilor.

— Trebuie să răzbatem printre mulţi sălbatici, comentă Dentos.

— Dacă va merge, nu va fi nevoie. Vaelin îi restitui

ocheanul lui Frentis. Haideţi să pregătim caii. Vom porni imediat ce răsare luna.

Vaelin nu fu deloc surprins când Scuipă-rău se dovedi nepotrivit pentru rolul de cal de povară; temperamentul nărăvaş al armăsarului se făcu simţit în modul cel mai periculos când încercă să-i pună balotul în spate, dând din copite ameninţător pentru toţi cei aflaţi în preajmă. Fură necesare minute preţioase de linguşire, ameninţare şi îmbunare cu zaharicale înainte, ca să se potolească suficient pentru a îngădui ca pachetul să-i fie legat pe spinare, iar în acest timp secera strălucitoare a lunii ajunsese sus deasupra capetelor.

— Pentru mine rămâne un mister motivul pentru care mai păstrezi lighioana asta, observă Dentos cu glasul uşor înăbuşit de eşarfa din muselină care-i acoperea jumătatea inferioară a feţei.

— Este un luptător, explică Vaelin, şi asta compensează vânătăile.

Privi după aceea trupa de cercetaşi care fuseseră îmbrăcaţi identic în straiele din muselină albă specifice neguţătorilor ce transportau mirodenii şi alte bunuri preţioase prin deşert, spre porturile din miazănoapte. Toţi caii erau încărcaţi cu baloturi în care se distingeau vasele rotunde din argilă roşie utilizate pentru mirodenii, deşi în noaptea aceea erau umplute cu alte mărfuri. Ştia că era puţin probabil să păcălească un ochi experimentat, întrucât armăsarii lor erau prea înalţi, iar veşmintele aveau prea multe detalii neobişnuite, încât să nu mai amintească de umflăturile evidente ale armelor tăinuite. Dar, pentru câteva clipe cruciale, ar fi trebuit să fie suficient de convingători în întuneric. Spera că va fi îndeajuns.

Se uită către miazănoapte, la ruta şerpuită pe care caravanele o urmau printre dune spre oază. Deşertul arăta straniu sub lumina lunii, care zugrăvea nisipul în argintiu. În frigul nopţii, părea aproape ca şi cum ar fi

privit peste un câmp de omăt şi-i reamintea visul pe jumătate uitat, dispreţul crud al lui Nersus Sil Nin, trupul care se răcea în zăpadă…

— Frate? îi întrerupse Frentis reveria.

Vaelin scutură din cap, pentru a-şi alunga imaginea aceea, se întoarse către trupa de cercetaşi şi ridică glasul.

— Ştiţi toţi cât de importantă este misiunea noastră din noaptea asta. După ce terminaţi, porniţi spre Linesh şi nu mai priviţi înapoi. Ei vor fi pe urmele noastre ca lupii înfometaţi, aşa că nu zăboviţi, pentru absolut nimic!

Reveni spre miazănoapte şi smuci frâiele lui Scuipă-rău.

— Haide, gloabă afurisită!

Aprinseră făclii şi se apropiară la pas domol, strigând saluturi în alpirană, pe care le memoraseră cu grijă, către sălbaticii care păzeau partea de miazăzi a perimetrului. Toţi erau bărbaţi înalţi şi zvelţi, cu barbişoane ascuţite şi pielea ca mahonul lustruit; veşmintele lor erau un amestec de ţesături vopsite în roşu şi piese de armură lucrate din fildeş. Toţi aveau lăncile lungi cu lame serate pe care Vaelin le remarcase când examinase tabăra mai devreme. Păreau neîndoielnic bănuitori, totuşi nu alarmaţi, şi Vaelin fu uşurat că apariţia unui grup mic, dar necunoscut nu stârni agitaţie. Cinci dintre ei se adunară în calea lor când se apropiară de tabără, coborând lăncile, însă purtarea nu le era făţiş ameninţătoare.

— Ni-rehl ahn! îi salută Dentos.

După Caenis, el ştia cel mai bine alpirana, deşi nu s-ar fi putut spune că vorbea fluent. Deşi fusese instruit pe îndelete de Caenis în puţinele ore dinaintea plecării lor din Linesh, era greu de crezut că ar fi putut păcăli un nativ din partea de miazănoapte a Imperiului. Norocul lor era că sălbaticii fuseseră adunaţi din provinciile de miazăzi şi ştiau probabil la fel de puţin dialectul local.

Unul dintre ei clătină derutat din cap şi vorbi ceva în graiul său cu cei de alături, care răspunseră prin ridicări nedumerite din umeri.

— Unterah, rosti Dentos cuvântul pentru „neguţător” şi se lovi cu palma în piept, apoi arătă către simulacrul de caravană care-l urma. Onterish. *Mirodenii.*

Sălbaticul care vorbise trecu pe lângă Dentos şi-i cercetă cu multă atenţie pe însoţitorii săi. Se apropie de Vaelin, ignoră încuviinţarea lui amabilă din cap, şi-l privi prelung pe Scuipă-rău, mijind ochii la vederea numeroaselor cicatrice care-i acopereau picioarele şi crupele mustangului.

Un alt sălbatic slobozi un chiot şi cel de lângă Vaelin se retrase iute, încleştă mâinile pe lance şi se ghemui într-o postură de luptă. Vaelin ridică braţele împăciuitor şi arătă spre apus. Sălbaticul riscă o privire iute peste umăr, după care se îndreptă şi privi derutat la numeroasele torţe ce apăruseră din deşert: trei sute de stropi de lumină care pâlpâiau în noapte, însoţiţi de uruitul crescător şi caracteristic al unei şarje de cavalerie în plin galop şi de zbieretele a numeroase trâmbiţe.

Sălbaticul se întoarse către camarazii lui şi deschise gura pentru a rosti o comandă, iar în clipa următoare muri, cu ceafa străpunsă de cuţitul pentru aruncat al lui Vaelin. Zbârnâiturile strunelor de arc şi şuierăturile cuţitelor umplură văzduhul, când cercetaşii îşi folosiră armele pentru a omorî restul santinelelor.

— Stingeţi torţele! La maşinării! răcni Vaelin şi-l îndemnă pe Scuipă-rău la galop.

Vacarmul bătăliei erupse când intrară în tabără; ciocnirea violentă ca un bubuit de tunet a călăreţilor baronului Banders care izbiseră linia de apărare înjghebată în grabă de sălbatici fu înlocuită iute de hărmălaia familiară a nechezăturilor şi zăngăniturilor metalice. Sălbaticii de peste tot îşi strângeau armele şi se grăbeau să se alăture bătăliei, chemaţi de strigătele

de luptă aspre şi pătrunzătoare ale propriilor trâmbiţe. Până ce oamenii lui Vaelin ajunseră între corturile lor, majoritatea plecaseră spre locul luptei şi puţinii care zăboviseră şi li se puseră în drum fură spintecaţi fără şovăială.

Găsiră maşinăriile de asediu fără apărători, cu excepţia meşteşugarilor care le îngrijeau, în majoritate bărbaţi de vârstă mijlocie în salopete din piele, cu puţine arme, doar cu uneltele proprii meseriei. Vaelin regretă că nu avuseseră înţelepciunea de a fugi şi-l omorî pe unul care-l atacase cu un ciocan din lemn şi-l lăsă pe altul strângându-şi mâna parţial retezată.

— Pleacă de-aici! îi porunci, după aceea băgă spada în teacă şi desfăcu balotul cu vase din lut de pe spinarea lui Scuipă-rău.

Bărbatul îl privi cu ochi buimăciţi de şoc, apoi pierderea de sânge îl făcu să se prăvălească moale în nisip. Vaelin blestemă şi-l lăsă acolo, după care deschise balotul şi aruncă pe cât putu de repede vasele în maşinăria cea mai apropiată. Lovind grinzile solide din lemn, vasele se sparseră şi-şi revărsară peste tot conţinutul vâscos şi limpede. Vaelin goli iute un balot şi trecu la a doua maşinărie, deja îmbibată parţial de Frentis, care rânjea larg.

— O să fie spectaculos, nu-i aşa?

— Şi-ncă cum!

Goli al doilea balot, privi ce făcea restul grupului şi observă cu satisfacţie cioburile de pe toate cele zece maşini de asediu.

— Gata, strigă el, ajunge! Aprindeţi-le!

Se retraseră douăzeci de metri şi Vaelin îl târî după el pe meşteşugarul rănit, nedorind să-l lase pradă flăcărilor. Dentos şi Frentis scoaseră arcurile de pe spate, aprinseră săgeţi şi le expediară în maşinării. Văpăile aprinseră pe loc uleiul de opaiţe şi în scurt timp zece focuri uriaşe duduiră în mijlocul taberei; pârjolul cuprinse în câteva momente structurile înalte, funiile şi

legăturile se dezintegrară în vâlvătăi, iar braţele uriaşe se năruiră ca brazii cuprinşi de un incendiu forestier.

Focurile erau îndeajuns de puternice pentru a lumina bătălia îndârjită care se dădea pe latura de apus a taberei, unde baronul Banders îşi ralia acum oamenii pentru retragere, deşi sălbaticii înnebuniţi de luptă nu intenţionau să-i lase să scape. Vaelin văzu cum câţiva cavaleri care încercau în zadar să se desprindă din încleştare fură traşi de pe caii lor şi străpunşi cu lănci.

Îl încălecă pe Scuipă-rău şi scoase spada.

— Daţi-i drumul spre cetate! le strigă cercetaşilor.

— Şi tu? întrebă Frentis.

Vaelin arătă din cap spre bătălie.

— Baronul are nevoie de ajutor. O să vin şi eu cât mai repede.

— Lasă-mă să…

Privirea pe care i-o azvârli lui Frentis nu accepta replică.

— Du-ţi oamenii acasă, Frate.

Frentis îşi stăpâni cuvintele care-i veniseră pe buze şi încuviinţă dând din cap.

— Dacă nu te-ntorci în două zile…

— Atunci nu mă mai întorc şi vei asculta ordinele Fratelui Caenis.

Vaelin îi dădu pinteni lui Scuipă-rău, mânându-l la galop, şi se repezi către bătălie, simţind cum mustangul se încordează sub el, presimţind lupta. Ocoli toiul încleştării, abătându-se doar pentru a doborî sălbatici neatenţi, apoi îndepărtându-se când se întorceau spre el, galopând mai departe şi repetând hărţuielile, străduindu-se să le abată furia îndeajuns pentru a le îngădui cavalerilor un moment de respiro.

— Eruhin Mahktar! strigă el repetat, sperând că ei ştiau ce însemna asta. Sunt Eruhin Mahktar! Veniţi şi omorâţi-mă!

Cuvintele fură limpede înţelese cel puţin de unii sălbatici, judecând după ferocitatea cu care porniră

după el, azvârlind suliţe şi topoare cu precizie uneori descurajantă. Unul dintre ei dovedi o iuţeală remarcabilă şi sprintă după Vaelin, când se întorsese pentru alt atac de hărţuială, sări pe spinarea lui Scuipă-rău cu ghioaga ridicată, după aceea se rostogoli în nisip cu trunchiul străpuns de o săgeată.

— Nu cred c-ar trebui să mai zăbovim mult! strigă Dentos, înstrunând şi slobozind altă săgeată pe când galopa alături de el, iar un sălbatic se prăbuşi la mică distanţă.

— Crezusem că te-am trimis înapoi în cetate.

— Nu, l-ai trimis pe Frentis. Dentos trase încă o săgeată şi eschivă o lance. Acum chiar că trebuie să plecăm!

Vaelin se uită către toiul bătăliei şi zări o siluetă voinică în armură pătată cu roşu, care se îndepărta de luptă; baronul era ultimul care părăsea bătălia. Indică spre apus, îşi întoarseră caii şi le dădură pinteni pentru a galopa încă şi mai iute; maşinăriile de război continuau să ardă, proiectând umbre lungi pe nisip, care păleau pe măsură ce ei fură înghiţiţi de deşert.

Călăriră toată noaptea, mergând spre apus până la răsăritul soarelui, după care cotiră către miazănoapte. Descălecară când caii începură să se împleticească, dar nu se opriră, ci duseră caii de hăţuri mai departe. Îi uşurară de toate poverile suplimentare, îşi lepădară până şi cămăşile din zale şi păstrară doar armele şi ploştile cu apă.

— Niciun semn, zise Dentos ducând mâna pavăză la ochi şi cercetând orizontul de miazăzi. Cel puţin deocamdată.

— Vor sosi, îl asigură Vaelin.

Ridică o ploscă la botul lui Scuipă-rău, iar calul o prinse între dinţi şi o deşertă în câteva clipe. Vaelin nu era sigur cât mai putea rezista mustangul în arşiţă; deşertul era un loc cumplit pentru un animal născut în

miazănoapte şi asta se vedea după spuma care-i acoperea flancurile şi după clipitul obosit al ochilor săi, de obicei alerţi şi suspicioşi.

— Cu niţel noroc, urmă Dentos, o vor lua după baron. La urma urmelor, ei sunt mai mulţi şi mai lesne de urmărit.

— Cred că ne-am terminat ultima raţie de noroc azi-noapte, ce zici? Vaelin aşteptă până când Scuipă-rău termină de băut, apoi îl prinse de frâu. Mergem tot pe jos. Dacă noi nu putem călări pe căldura asta, atunci nici ei nu pot.

La începutul serii, îl zăriră: foarte micuţ şi abia vizibil în depărtare, însă perfect conturat.

— Să fie vreo douăzeci şi cinci de kilometri? întrebă Dentos privind norul de praf.

— Mai degrabă cincisprezece. Vaelin urcă în şa, strâmbându-se înaintea fornăitului slab de nemulţumire al lui Scuipă-rău. Se pare că, de fapt, pot să călărească pe arşiţă.

Merseră în galop liniştit toată noaptea, temându-se să-şi forţeze caii atât de tare, încât să se prăbuşească, şi priviră întruna spre miazăzi, dar văzură doar deşertul şi cerul bogat în stele, însă ştiau că urmăritorii se apropiau cu fiecare kilometru.

Zăriră ţărmul de miazănoapte odată cu răsăritul zorilor; nisipul deşertului lăsă loc tufelor şi, la zece kilometri către răsărit, zidurile albe ale cetăţii Linesh sclipeau în lumina dimineţii.

— Frate, spuse încet Dentos.

Vaelin îşi întoarse ochii spre miazăzi; norul de colb era mai mare acum şi se distingeau călăreţii care-l stârneau. Se aplecă înainte, îl bătu cu palma pe Scuipă-rău pe gât şi-i şopti la ureche:

— Iartă-mă.

Se lăsă pe spate şi lovi cu călcâiele în burta mustangului, îndemnându-l la galop. Se aşteptase ca Scuipă-rău să-şi fi pierdut mare parte din viteză, dar,

dimpotrivă, armăsarul părea să găsească un soi de uşurare în galop, scuturând din cap şi nechezând fie de plăcere, fie de furie. Copitele lui învolburară pământul prăfos şi în scurt timp se îndepărtă de Dentos şi de calul lui care se străduia să ţină pasul, în asemenea măsură, încât Vaelin fu silit să-l oprească după şase kilometri. Ajunseseră în vârful unei coline mici cu vedere peste câmpia din faţa zidurilor cetăţii. Porţile erau deschise şi un şir de călăreţi intra; razele soarelui scânteiau pe armurile lor.

— Se pare că baronul a reuşit s-ajungă acasă, comentă Vaelin spre Dentos când sosi lângă el.

— Mă bucur că a reuşit cineva.

Dentos desfăcu o ploscă şi lăsă apa dinăuntru să-i scalde faţa. Îndărătul lui, Vaelin văzu că urmăritorii se apropiau rapid; ajunseseră la un kilometru şi jumătate distanţă. Avea dreptate, ei n-aveau să reuşească.

— Ia-l, rosti el şi dădu să descalece. Calul meu este mai iute. Pe mine mă vor.

— Nu fi idiot, replică Dentos obosit.

Desprinse arcul de la oblânc, înstrună o săgeată şi se întoarse cu faţa către călăreţii ce galopau spre ei. Vaelin ştiu că nu-l putea face să se răzgândească.

— Îmi pare rău, rosti el cu glas încărcat de vinovăţie. Este un război prostesc şi eu…

Dentos nu-l asculta, ci privea către miazăzi, încruntându-se nedumerit.

— Nu ştiam că trăiesc şi pe-aici. I-al naibii de mare, nu crezi?

Vaelin îi urmări căutătura şi simţi cântecul sângelui izbucnind într-un tumult pătimaş de recunoaştere, când zări silueta unui lup cenuşiu mare, care stătea pe labele din spate. Îl privea cu ochii verzi şi impasibili pe care şi-i reamintea atât de bine de la prima lor întâlnire în Urlish.

— Îl poţi vedea? întrebă el.

— La cât de mare este, ar fi şi greu să nu-l vezi.

Cântecul sângelui urla acum într-un vacarm sfredelitor de avertizare.

— Dentos, dă-i drumul la cetate.

— Nu plec nicăieri…

— Se va-ntâmpla ceva! Te rog, dă-i drumul!

Dentos se pregătea să-i replice, dar privirea îi fu atrasă de altceva: un nor mare şi negru se ridica peste orizontul de miazăzi, suind din deşert cel puţin un kilometru spre cer şi înghiţind lumina soarelui în furia lui tălăzuită pe când năvălea către cetate. Dunele dispărură când le strânse la sânul lui flămând.

O săgeată bufni în sol la câţiva metri de ei. Vaelin se întoarse şi-i văzu pe urmăritori la nici cincizeci de metri depărtare, cel puţin o sută de bărbaţi, precedaţi de un roi de săgeţi trase din galop în încercarea disperată de a pune capăt hăituirii, înainte de a fi loviţi de furtuna de nisip.

— FUGI! urlă Vaelin, după care prinse hăţurile calului lui Dentos şi-l trase după el, dându-i pinteni în acelaşi timp lui Scuipă-rău pentru a porni în galop.

Săgeţile plouară peste ei când coborâră colina şi se îndreptară către cetate.

Furtuna îi izbi înainte să fi străbătut o treime din distanţă şi nisipul le ciurui faţa şi ochii ca un nor de ace ucigaşe. Armăsarul lui Dentos se cabră furios şi Vaelin îi scăpă hăţul din mână, iar calul şi călăreţul dispărură în ceaţa roşie învolburată. Încercă să-l strige, dar se înecă din cauza nisipului care căuta să-i umple gura. Putu doar să-şi acopere faţa cu un braţ şi să se ţină de Scuipă-rău, care galopa orbeşte prin furtună.

Vaelin se întoarse disperat spre cântecul sângelui, încercând să-l domolească, să-l stăpânească într-atât încât să-i călăuzească muzica, să cânte. La început nu fu decât ţipătul ascuţit de injustiţie şi alarmă care irupsese la vederea lupului, însă, pe măsură ce-şi exercită voinţa, începu să se liniştească şi câteva note clare se formară în furtuna ce-i bântuia mintea. *Dentos!* strigă el

încercând să trimită cântecul prin furtună ca pe un cârlig. *Găseşte-l!*

Cântecul se schimbă iarăşi, se formară mai multe note şi muzica deveni mai melodioasă, aproape senină, totuşi nuanţată cu încă ceva, cu un ton atât de straniu, încât era complet de neînţeles, înţelegerea îl lovi ca un pumn năprasnic. *Ăsta nu-i cântecul meu! Ăsta nu-i un cântec de om!*

Cine? cântă Vaelin. *Cine eşti tu?*

Celălalt cântec se transformă din nou şi toată muzica dispăru, înlocuită de un singur mârâit nerăbdător.

Te rog! imploră el. *Fratele meu…*

Mârâitul lupului deveni un strigăt în mintea lui, îndeajuns de puternic pentru a-l face să se clatine în şa. Scuipă-rău necheză şi se cabră speriat când Vaelin se înălţă în scări şi simţi sângele care începu să i se reverse pe nări. *NU!* răcni el cu toate puterile de care era capabil în cântec. *NU VREAU AJUTORUL TĂU!*

Vântul încetă brusc şi rafala ciuruitoare de grăunţi care-i asaltase faţa se destrămă într-o briză slabă, iar nisipul ridicat de vijelie coborî încet pe sol ca şoaptele a o mie de glasuri. Prin pâcla care se destrăma zări forma întunecată a unui călăreţ, aflat la nici zece metri depărtare. Era Dentos, lesne de recunoscut după spada de pe spinare. Uşurarea îl cuprinse pe Vaelin şi porni în trap uşor într-acolo, întinzând braţul şi prinzându-şi fratele de umăr.

— Nu-i un moment potrivit pentru a zăbovi…

Dentos se înclină din şa şi căzu greoi pe pământ. Ochii îi erau căscaţi şi faţa albă cu o paloare familiară, săgeata care-l ucisese îi ieşea din piept cu vârful din oţel ud de sânge.

Mai târziu, îi povestiră cum stătuse acolo, nemişcat şi încremenit, ca una dintre sculpturile lui Ahm-Lin apărând din furtuna de nisip ce încetase, determinând strigăte din partea santinelelor de pe ziduri şi

îndemnându-l pe Caenis la eforturi disperate de a redeschide poarta. Împrăştiaţi de furtună, urmăritorii alpirani îşi reveniseră iute şi galopaseră către Ucigaşul Speranţei care nu se mai clintea. Când ajunsese la douăzeci de metri, unul dintre ei se aplecase mult peste grumazul calului, cu arcul încordat şi săgeata pregătită, cu dinţii dezveliţi de ură şi triumf. Bren Antesh sărise pe meterezele porţii, trimisese cu precizie o săgeată prin pieptul călăreţului, apoi răcnise un ordin spre arcaşii săi. O mie de săgeţi se înălţaseră de pe ziduri şi coborâseră peste alpirani ca o grindină neagră. Aproape o sută de călăreţi fuseseră doborâţi de o singură salvă.

Vaelin nu ştiuse nimic din toate astea. El nu-l văzuse decât pe Dentos, faţa lui goală şi inertă, şi vârful săgeţii, metal strălucitor, sclipind prin sânge şi carne. Voci îl strigaseră de pe ziduri, însă nu auzise nimic. Caenis şi Barkus alergaseră prin poarta redeschisă şi se împleticiseră, oprindu-se şocaţi. Vaelin nu le putuse auzi durerea sau întrebările. *Dentos şi săgeata…*

— Vaelin.

Era singurul glas pe care l-ar fi putut auzi. Sherin se afla lângă el şi ridicase braţul pentru a-i prinde încheietura mâinii; degetele lui erau albe, încleştate pe frâie.

— Vaelin, te rog!

El coborâse privirea şi văzuse durerea de pe chipul femeii, iar suferinţa aceea familiară îi înlocuise paralizia cu o nevoie disperată şi o ruşine fără speranţe.

— Sunt un ucigaş, rostise Vaelin pronunţând fiecare cuvânt cu precizie îngheţată.

— Nu…

— Sunt un ucigaş.

Îi îndepărtase mâna cu blândeţe şi-l îmboldise pe Scuipă-rău, trecând prin poartă şi intrând în cetate.

CAPITOLUL 9

Rămase în odaia lui două zile şi zăcu pe pat complet îmbrăcat. Janril ciocăni şi-i lăsă mâncare în faţa uşii, dar o ignoră. Caenis, Barkus şi Frentis veniră pe rând şi-l strigară prin uşă, însă abia dacă îi auzi. Nu simţea nevoia să doarmă, nu-i era foame, nu-i era sete. Existau doar Dentos, vârful de săgeată şi cântecul uriaş şi de neînţeles al lupului, ca un ecou asurzitor în mintea lui. Şi adevărul, bineînţeles, adevărul detestat. *Sunt un ucigaş.*

Îşi aminti când se dusese la Dentos ca să-i ceară să participe la misiune.

— Eşti cel mai bun arcaş călare pe care-l avem… începuse el.

Se oprise apoi, fiindcă Dentos îşi strângea deja armele.

— Nortah era mai bun, îi spusese alegându-şi strunele pentru arc.

— Nortah este mort.

Dentos se mulţumise să surâdă şi Vaelin înţelesese pentru prima dată că el nu crezuse niciodată minciuna despre soarta lui Nortah. Oare câte altele ştiuse? Ce alte secrete tăinuise? Toată ştiinţa lui dispăruse într-o clipită, furată de o săgeată slobozită de un necunoscut care crezuse probabil că-l omorâse pe Ucigaşul Speranţei. Vaelin se întrebă dacă necunoscutul acela murise fericit sub grindina săgeţilor cumbraeline, poate aşteptându-se ca zeii să-l primească precum un erou. Trebuie să fi fost o dezamăgire teribilă.

Spre seara celei de-a doua zile, atenţia îi fu atrasă de un zgrepţănat la uşă, însoţit de un schelălăit plângăreţ. Clipi şi privi cu ochi înceţoşaţi prin odaia aflată în penumbre, îşi scărpină tuleiele bărbii şi simţi mirosul propriei duhori.

— Trebuie să fac baie, murmură el şi se sculă ca să

deschidă uşa.

Greutatea Scrijelitului îl doborî fără efort, iar limba aspră a câinelui îi raşchetă chipul şi gâtul cu afectivitate disperată.

— Gata, câine tâmpit! gemu el, împingându-l cu dificultate pe copoiul-de-sclavi. N-am păţit nimic.

— Chiar aşa? Sherin stătea în pragul uşii, cu braţele încrucişate peste piept, iar expresia ei era ecoul severităţii pe care bărbatul şi-o reamintea de la prima lor întâlnire. Trebuie să ştii că arăţi groaznic.

Se întoarse şi coborî treptele, revenind după câteva minute cu un prosop şi un vas cu apă aburindă. Închise uşa şi se aşeză pe pat, iar el se dezbrăcă până la brâu şi se spălă. Scrijelitul stătea cu capul în poala femeii, care-l scărpina înapoia urechilor. Vaelin îi simţea privirea examinându-i trunchiul, ştia că ochii ei zăboveau asupra cicatricelor şi-i intuia tristeţea.

— Nimic ce să nu fi meritat, îi spuse el, întinzându-se către brici. Absolut toate şi multe pe deasupra.

— Aşadar, acum te urăşti pe tine însuţi?

Tonul ei avea o umbră de mânie. Neîndoios, nemulţumirea femeii faţă de bătaia pe care i-o dăduse Fratelui-comandant nu dispărea aşa repede.

— Lucrurile pe care le-am făcut… Războiul ăsta…

Nu-şi termină fraza, ci închise ochii pentru o clipă înainte de a se săpuni, după care ridică briciul spre gât.

— Dă-mi voie. Sherin se ridică şi veni lângă el, luându-i briciul din mână. N-ai dormit şi mâinile ţi-s nesigure. Trase un taburet şi-i făcu semn să se aşeze. Relaxează-te, am făcut asta de foarte multe ori.

Vaelin trebui să admită că mulţi bărbieri ar fi invidiat iscusinţa cu care ea mânuia briciul, mişcându-i tăişul cu precizie peste piele; mâinile ei de tămăduitor erau blânde şi liniştitoare. Pentru o clipă se pierdu în parfumul şi apropierea femeii, iar durerea şi dispreţul de sine fură alungate de intimitatea aceea nouă. Ştia că ar fi trebuit să-i spună să se oprească şi că nu se

cuvenea, dar era prea îmbătat ca să-i pese.

— Aşa. Sherin se retrase un pas şi-i zâmbi, apoi îi urmări cu un deget conturul bărbiei. Mult mai bine!

Mânat de un impuls brusc şi aproape irezistibil de a o trage din nou lângă el, Vaelin se întinse după prosop, ca să-şi şteargă resturile de săpun de pe faţă.

— Mulţumesc.

— Fratele Dentos a fost un om bun, rosti ea. Îmi pare rău.

— A fost fiul unei târfe care a crescut într-un loc unde îl urau toţi. Pentru el, în lumea asta n-a existat alt rol decât să lupte şi să moară în slujba Ordinului. Ai însă dreptate: a fost un om bun şi merita o viaţă mai lungă şi o moarte mai bună.

— Tu de ce ai venit aici, Vaelin? Glasul ei era blând, furia pierise de acum, tonul îi era doar trist. Deteşti războiul acesta, îmi dau seama. Priceperile tale, ca şi ale mele, n-au fost menite pentru aşa ceva. Noi ar trebui să slujim o Credinţă care apără împotriva lăcomiei şi cruzimii. Ce apărăm noi aici? Ce ţi-a făgăduit regele sau cum te-a ameninţat pentru a te sili să faci asta?

Impulsul de a minţi, de a continua să se mânjească prin secrete aşa cum făcuse de atâţia ani, era acum doar o şoaptă foarte slabă, o senzaţie sâcâitoare că înainta prea mult pe o potecă nemarcată şi lesne copleşită de nevoia de a i se destăinui femeii. Dacă tot n-o putea ţine în braţe, cel puţin ar fi găsit o tihnă în destăinuire.

— A descoperit că tata a devenit un Tăgăduitor. Cred că face parte din secta Ascendenţei, deşi n-am habar ce-nseamnă asta.

— Noi ne lăsăm în urmă legăturile de sânge când ne dăruim servirii Credinţei.

— Chiar aşa? Tu aşa ai făcut? Compasiunea ta s-a născut altundeva, Soră. Pe străzile alea de pe care provii, dintre oamenii săraci lipiţi pământului pe care te străduieşti din răsputeri să-i salvezi. Oare cu adevărat lăsăm ceva, orice, în urmă?

Ea închise ochii şi plecă fruntea, fără un cuvânt.

— Îmi cer iertare, urmă Vaelin. Trecutul tău îţi aparţine numai ţie. N-am vrut să…

— Mama a fost o hoaţă, rosti femeia şi deschise ochii privindu-l sincer, iar un accent aspru şi nefamiliar îi coloră cuvintele. Cea mai bună şterpelitoare din câte a cunoscut vreodată pătrarul. Mâini iuţi ca fulgerul, care puteau lua un inel de pe degetul unui neguţător mai repede decât loveşte şarpele un şoarece. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl… mama spunea că ar fi fost un soldat, pierdut în războaie, dar ştiam că ea fusese şi târfă înainte de a fi învăţat să fure. M-a învăţat de altfel şi pe mine, zicea că aveam mâinile făcute pentru aşa ceva. Coborî din nou privirea şi-şi încleştă degetele subţiri şi iscusite. Am fost scumpa ei hoaţă micuţă, iar o hoaţă nu trebuie niciodată să fie târfă. S-a dovedit însă că n-am fost tocmai hoaţa care crezuse mama. Un bătrân bogat şi grăsan, cu o nevastă bătrână şi grăsană, a izbutit să mă prindă în timp ce-i şterpeleam broşa. Mă bătea cu toiagul lui, când l-a înjunghiat mama. „Nimeni n-o loveşte pe Sherry a mea!” i-a strigat. Ar fi putut fugi, totuşi a rămas locului.

Sherin îşi încrucişă braţele, prinzându-şi umerii.

— A rămas locului pentru mine. Când a venit Garda, continua să înfigă cuţitul în el. Au spânzurat-o în ziua următoare. Eu aveam unsprezece ani. După execuţie, m-am întins pe pământ şi am vrut să mor. Nu mai puteam să fur, înţelegi?, pur şi simplu nu mai puteam. Iar asta era tot ce ştiam să fac. Nu mai aveam mamă, nu mai aveam meserie. Eram terminată. În ziua următoare, o doamnă drăguţă în rochie cenuşie m-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutor.

Vaelin nu-şi aminti să se fi ridicat în picioare ori s-o fi tras pe femeie lângă el, dar îi descoperi capul pe pieptul lui; Sherin icnea, luptându-se să-şi stăvilească lacrimile.

— Îmi pare rău, Soră…

Ea respiră adânc şi icnetele îi încetară, apoi ridică

faţa şi un zâmbet mic şi trist îi apăru pe buze.

— Nu sunt sora ta, îi spuse, apoi îl sărută.

— Gustul tău, rosti Sherin jucându-se cu limba pe pieptul lui, este de nisip şi transpiraţie. Strâmbă din nas. Şi miroşi a fum.

— Îmi pare rău…

Ea chicoti uşor şi se ridică să-l sărute pe obraz, după care îşi lipi goliciunea de a bărbatului, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

— Nu mă plâng.

Mâinile lui se jucară peste umerii ei netezi şi mătăsoşi, iar ea suspină de plăcere.

— Auzisem că trebuie să ai experienţă în asta pentru a-ţi plăcea cu adevărat, rosti Vaelin.

— Eu auzisem că adevărata devoţiune faţă de Credinţă mă va orbi înaintea ispitei unor asemenea plăceri. Sherin îl sărută din nou, mai prelung de data aceasta, explorându-i buzele cu limba. Se pare că nu poţi avea încredere în tot ce auzi.

Erau în pat de câteva ore şi făcuseră dragoste în şoaptă, cu Scrijelitul păzind uşa pe dinafară pentru a împiedica pe oricine să intre. Senzaţia minunată, aţâţătoare a atingerii pielii ei, mângâierea răsuflării femeii pe gâtul lui când o pătrunsese erau copleşitoare, uimitoare. În ciuda durerii, vinovăţiei şi ştiinţei a tot ceea ce-l aştepta dincolo de odaia aceea, deoarece Vaelin se simţea acum, poate pentru prima dată de când îşi amintea, cu adevărat fericit.

Lumina slabă a zorilor se filtra printre jaluzelele ferestrei şi Vaelin putea să vadă limpede faţa femeii, zâmbetul de extaz senin când ea se retrase puţin.

— Te iubesc, îi spuse trecându-şi degetele prin părul ei. Te-am iubit dintotdeauna.

Sherin se lipi din nou de el, jucându-se cu palma peste muşchii pieptului şi abdomenului lui.

— Serios? După atâţia ani în care am stat departe?

— Nu cred că o dragoste ca asta s-ar putea destrăma vreodată cu adevărat. O prinse de mână şi degetele lor se întrepătrunseră. Temniţa-neagră… Te-au… te-au chinuit?

— Numai dacă consideri teroarea un fel de tortură. Am fost acolo pentru o singură noapte, dar câte am auzit…

Se cutremură uşor şi Vaelin o sărută pe frunte.

— Iartă-mă, însă a trebuit să ştiu. Cuvintele tale trebuie să fi purtat o greutate însemnată, dacă i-au îngrijorat în asemenea măsură pe rege şi pe Aspectul Tendris.

— Vaelin, războiul ăsta nu-i doar o simplă greşeală. El ne mânjeşte sufletele. Este din toate punctele de vedere împotriva Credinţei. A trebuit să vorbesc. Nimeni altul n-ar fi făcut-o, nici chiar Aspectul Elera, deşi am implorat-o s-o facă. Am început prin a striga în pieţele cetăţii, adresându-mă oricui era dispus să mă asculte. Spre surprinderea mea, unii au făcut-o, mai ales în cartierele sărace. Cuvintele mi-au fost scrise, copiate cu dispozitivul acela nou cu blocuri de lemn şi tuş pe care-l foloseşte al Treilea Ordin. Hârtii au început să fie trecute din mână în mână, în număr tot mai mare, afirmând lucruri de felul: „Puneţi capăt războiului şi salvaţi Credinţa”.

— Sună impresionant.

— Mulţumesc. Au avut nevoie de două săptămâni pentru a-mi lua urma. Fratele Iltis şi oamenii lui au dat buzna în Casa Ordinului cu un mandat de arestare semnat de rege. Fratele Iltis nu este bărbatul cel mai blând, aşa cum ai remarcat, şi a fost încântat să-mi explice în amănunt ce mă aştepta în Temniţa-neagră. Am stat trează toată noaptea, ascultând zbieretele din jur. Când s-a deschis uşa celulei aproape că am leşinat de frică, dar era prinţesa Lyrna cu haine de schimb şi cu un ordin semnat de rege pentru a trece în custodia ei.

Lyrna… Mă-ntreb ce stratagemă mai ascunde şi

manevra asta?

— În cazul ăsta, îi sunt îndatorat.

— Şi eu la fel. Rareori întâlneşti suflete aşa bune şi curajoase. Ea s-a îngrijit să am tot ce-mi trebuia: o odaie frumoasă numai a mea, cărţi şi pergamente. Am petrecut multe ore împreună, stând de vorbă în grădina ei secretă. Părerea mea este că se simte singură. Când am plecat în urma chemării tale, a izbucnit în plâns. Apropo, m-a rugat să-ţi transmit salutările cele mai călduroase.

— Frumos din partea ei, comentă Vaelin, apoi schimbă subiectul. Ce ţi-a oferit Janus? Ştiu că trebuie să fi încercat să te prindă în vreo înţelegere.

— Nu l-am întâlnit decât o singură dată. Căpitanul Gărzii, Smolen, m-a dus în cabinetul lui. Prin cetate şi palat umbla zvonul că regele nu era tocmai sănătos şi am văzut-o limpede în culoarea cenuşie a pielii lui şi în felul cum îi atârna carnea pe oase. Probabil că-i bătrâneţea, la care s-a adăugat vreo boală mistuitoare. M-am oferit să-l examinez, însă mi-a spus că avea destui doftori. După aceea m-a privit fix câteva momente şi mi-a pus o singură întrebare. După ce i-am răspuns, a râs şi i-a spus căpitanului să mă ducă înapoi în apartamentele prinţesei Lyrna. A fost un râs trist, plin de regret.

— Ce te-a întrebat?

Ea se ridică în genunchi, cearşafurile căzură, dezvelindu-i trupul subţire, ochii îi străluciră şi bărbatul îşi dădu seama că plângea.

— M-a întrebat dacă te iubeam. I-am răspuns că da, te iubeam. Şi te iubesc. Mâinile ei îi atinseră chipul cu degete tremurătoare. Te iubesc. Ar fi trebuit să fi plecat cu tine atunci când mi-ai cerut, cu atâţia ani în urmă.

În dimineaţa în care Vaelin se trezise din agonia tratamentului, după Masacrul Aspectelor, după ce ea îi salvase viaţa.

— Crezusem c-a fost un vis…

— Atunci a fost un vis pe care l-am împărtăşit.

Palmele i se opriră în mijlocul mângâierii şi tonul îi deveni pe neaşteptate şovăitor. Un vis pe care încă îl putem împărtăşi. De acum eu nu mai am ce căuta în Tărâm şi există o lume întreagă pe care n-am văzut-o. Am putea s-o vedem împreună. Poate să găsim un loc unde nu există nici regi şi nici războaie, unde oamenii nu se omoară între ei pentru credinţe, zei şi bani.

Bărbatul o trase aproape, o cuprinse în braţe, se bucură de căldura trupului ei şi-i inspiră parfumul părului.

— Există ceva ce trebuie să fac aici. Ceva care trebuie să se întâmple neapărat.

O simţi încordându-se.

— Dacă vorbeşti despre câştigarea acestui război, atunci trebuie să ştii că-i o speranţă deşartă. Imperiul se întinde pe mii de kilometri, din deşert până la munţii îngheţaţi, iar locuitorii lui sunt mai mulţi decât stelele de pe cer. Dacă vei învinge o oaste, poţi să fii sigur că împăratul va trimite alta, apoi alta.

— Nu, nu vorbesc despre război, ci despre o misiune care mi-a fost încredinţată de Aspectul meu. Şi nu pot fugi de ea, deşi aş dori. Când se va termina, visurile noastre ne vor aparţine numai nouă.

Sherin se lipi de el şi buzele ei îi atinseră urechea, şoptind:

— Făgăduieşti?

— Făgăduiesc.

Spunea adevărul, îl spunea din tot sufletul şi nu putea să înţeleagă de ce îl simţea ca pe o minciună.

De pe hol se auzi un mârâit surd. Cu glasul înspăimântat în faţa copoiului-de-sclavi, Janril Norin îl strigă prin uşă.

Sherin îşi acoperi gura cu palmele ca să-şi înăbuşe râsul şi se strânse sub pături, iar Vaelin se întinse după pantaloni.

— Ce este? întrebă el deschizând uşa.

— Milord, la poartă este un alpiran care cere să ieşi şi

să te lupţi cu el. Privirea lui Janril lunecă de pe chipul lui Vaelin, pentru a trage cu ochiul prin odaie înapoia lui, apoi se fixă asupra Scrijelitului, care continua să mârâie. Căpitanul Antesh s-a oferit să-l săgeteze, însă Fratele Caenis s-a gândit că poate îl doreşti viu.

— Cum arată alpiranul acesta?

— Voinic şi cu păr înspicat, în straie ca ale călăreţilor cu care ne-am luptat pe plajă. Pare bolnav şi se clatină în şa. Cred c-a umblat prea mult prin deşert.

— De câţi oameni este însoţit?

— De niciunul, milord. Este singur, dacă îţi vine s-o crezi.

— Spune-i Fratelui Frentis să adune trupa de cercetaşi şi anunţă-l pe Fratele Caenis că voi veni direct acolo.

— Da, milord.

Vaelin închise uşa şi începu să se îmbrace.

— O să te lupţi cu el? întrebă Sherin ieşind de sub pătură.

— Ştii bine că nu. Îşi puse cămaşa şi se aplecă s-o sărute. Vreau să faci ceva pentru mine.

Căpitanul Neliesen Nester Hevren stătea gârbovit în şa, cu o oboseală nefericită întipărită pe chipul nebărbierit. Cu toate acestea, când poarta se deschise şi-l zări pe Vaelin, vlăguirea lui evidentă fu înlocuită de mulţumire încruntată.

— Ai găsit curajul să mă-nfrunţi, bărbatule din miazănoapte? strigă el pe măsură ce Vaelin se apropia.

— N-am avut de ales, fiindcă oamenii mei începeau să-şi piardă respectul faţă de mine. Privi pe lângă căpitan, spre deşert. Unde îţi este oastea?

— Proşti conduşi de un laş! scuipă Hevren. N-aveau curaj pentru ce trebuie făcut aici. Blestema-l-ar zeii pe Everen, lepădătură născută-n pustiu! Împăratul îi va lua capul. Îl fixă pe Vaelin cu o uitătură de ură neînfrânată. Dar mai întâi îţi voi lua eu capul, Ucigaş al Speranţei!

Vaelin încuviinţă scurt.

— Cum doreşti. Vrei să descaleci sau vrei să spui că te-ai bucurat de un avantaj necinstit?

— N-am nevoie de niciun avantaj.

Hevren se lăsă să lunece din şa cu dificultate, nisipul deşertului i se scurse de pe veşminte şi calul fornăi uşurat. Vaelin bănuia că alpiranul era de multe zile în şa şi observă că genunchii i se înmuiară pentru o clipă înainte de a se îndrepta.

— Poftim, rosti el. Luă plosca de pe umăr, îi scoase dopul şi bău un gât. Domoleşte-ţi setea, pentru ca oamenii să nu zică după aceea că *eu* m-am bucurat de vreun avantaj.

Astupă plosca şi i-o aruncă lui Hevren.

— N-am nevoie de nimic de la tine, replică alpiranul, însă Vaelin văzu cum îi tremura mâna cu care prinsese plosca.

— Atunci rămâi aici şi putrezeşte, zise el şi se întoarse să plece.

— Stai! Hevren scoase dopul şi bău cu înghiţituri mari până deşertă plosca, apoi o azvârli în lături. Gata cu vorbăria, Ucigaş al Speranţei!

Îşi trase sabia din teacă, îşi propti picioarele într-o postură de luptă şi-şi şterse repede sudoarea de pe frunte.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse Vaelin. Îmi pare rău pentru Speranţă, îmi pare rău de venirea noastră aici şi-mi pare rău că nu-ţi pot dărui moartea după care flămânzeşti.

— Am zis gata cu vorbăria!

Hevren făcu un pas înainte, ridică sabia ca să atace, apoi se opri şi clipi buimăcit, iar ochii i se înceţoşară.

— Două părţi valeriană, o parte rădăcina-coroanei şi un vârf de muşeţel, care să ascundă gustul. Vaelin ridică dopul ploştii pe care o schimbase cu cea care conţinea poţiunea adormitoare a lui Sherin. Iertare.

— Eşti… Hevren se împletici câţiva paşi înainte, după

care se nărui. Nu! mormăi el disperat, străduindu-se să se ridice. Nu…

Se mai zbătu o vreme dând din braţe şi picioare, după aceea rămase nemişcat.

— Găsiţi-i un loc confortabil, dar sigur, se adresă Vaelin soldaţilor nilsaelini de la poartă, şi aveţi grijă să-i luaţi toate armele.

Frentis sosi cu cercetaşii şi se opriră sub arcada corpului de gardă.

— Nu pare să fi fost cine ştie ce luptă, comentă el privindu-i pe nilsaelinii care transportau trupul lipsit de cunoştinţă al lui Hevren.

— Cât a fost necesar, replică Vaelin. Armata lui nu se zăreşte nicăieri. Mergeţi spre apus şi vedeţi dacă-i puteţi găsi urma.

— Crezi că se-ndreaptă către Untesh?

— Fie într-acolo, fie înapoi, spre Marbellis. Nu staţi mai mult de o zi şi nu riscaţi nimic. Dacă sunteţi observaţi, reveniţi imediat în cetate.

Frentis aprobă din cap şi-şi îndemnă calul înainte, iar cercetaşii îl urmară îndeaproape. Vaelin îi privi îndepărtându-se către apus şi încercă să ignore trilul slab de nelinişte al cântecului sângelui.

Noaptea sosi fără niciun semn din partea lui Frentis. Vaelin aşteptă în vârful corpului de gardă al porţii şi privi peste deşert, minunându-se din nou de limpezimea cerului din acel loc, de abundenţa de stele ce licăreau deasupra nisipului negru ca noaptea.

— Îţi faci griji în privinţa lui.

Sherin apăru lângă el şi degetele ei îl atinseră scurt pe dosul palmei, apoi îşi încrucişă braţele sub mantie.

— Este Fratele meu, răspunse bărbatul. Căpitanul mai doarme?

— Ca un prunc. Este pe cât de bine poate fi cineva care a petrecut multe zile în deşert cu apă puţină.

— Să nu te apropii prea mult de el când se va trezi,

pentru că va fi furios.

— Te urăşte enorm. Glasul ei era încărcat de regret. Toţi te urăsc, toţi oamenii aceştia, în ciuda celor ce ai făcut pentru ei…

— L-am ucis pe succesorul la Coroana Imperiului lor şi le-am adus o oaste străină în cetate. Se prea poate ca tot eu să fi adus şi Mâna Roşie. N-au decât să mă urască, o merit.

Femeia se apropie şi privi precaut spre santinela din apropiere, care părea extrem de preocupată de aspectul unghiilor sale.

— Pietrarul se vindecă bine, însă somnul îi este agitat şi arsurile încă îi cauzează dureri. I le-am domolit pe cât am putut, totuşi continuă să delireze în somn şi să vorbească în graiuri pe care nu le-am auzit niciodată, dar şi în limba noastră. Se uită la el iscoditor. Unele dintre lucrurile pe care le spune…

Vaelin arcui o sprânceană.

— Da?

— Vorbeşte despre un cântec, despre cântăreţi, despre un lup viu cioplit din piatră, despre o femeie rea şi ucigaşă, dar şi despre tine, Vaelin. Poate că nu sunt decât simple bâiguieli, amăgiri şi vise născute din soporifice şi dureri, însă mă sperie. Şi ştii bine că eu nu mă sperii cu uşurinţă.

El o cuprinse cu braţul după umeri şi o trase aproape, ignorându-i uitătura de alarmă spre santinelă.

— Ce mai contează acum? o întrebă.

— Poziţia ta, rolul tău aici…

— N-au decât să se răzvrătească şi să mă-nlăture, dacă asta doresc.

Îşi ridicase glasul, încât să poată fi auzit, deşi santinela era acum profund interesată de a privi oriunde altundeva, numai spre ei, nu. Dacă Vaelin se pricepea cât de cât la bârfele soldăţeşti, era sigur că până dimineaţă zvonul avea să circule prin toate dormitoarele. Constată că nu-i păsa deloc.

— Termină!

Sherin i se smulse din braţe, îmbujorată, dar în acelaşi timp stăpânindu-şi un râset.

Santinela îşi drese glasul şi Vaelin se întoarse şi o văzu arătând către deşert.

— Se întoarce trupa, milord.

Porţile se deschiseră, lăsându-i să intre pe cercetaşii care arătau vlăguiţi. Vaelin simţi imediat un fior de alarmă, întrucât Frentis nu era printre ei.

— Oastea alpirană se afla la cincisprezece kilometri de Untesh când am descoperit-o, milord, explică sergentul Halkin, locţiitorul lui Frentis. Fratele Frentis a decis să pornească înainte şi să-l avertizeze pe prinţul Malcius asupra pericolului. Ne-a ordonat să ne întoarcem şi să te anunţăm.

Vaelin o strânse scurt de mână pe Sherin, apoi porni către grajduri, strigând peste umăr:

— Trimiteţi-i la mine pe Fraţii Barkus şi Caenis!

CAPITOLUL 10

— Asta este, rosti Barkus.

— Isteţ, murmură Caenis. Se pare că l-am desconsiderat pe alpiranul acesta.

O coloană groasă de fum se ridica din cetatea Untesh, mânjind cerul dimineţii. Sute de trupuri presărau pământul dinaintea zidurilor, acolo unde scările de asalt ajungeau până la metereze aidoma unor stive de lemne suprapuse. Prin fum, Vaelin putea zări un stindard care pocnea în vânt, două săbii negre încrucişate pe fundal roşu, acelaşi pe care-l văzuse în oază. Lordul Bătăliilor alpiran evitase asediul de durată şi preferase un asalt cu toate forţele, acceptând pierderi teribile pentru a cuceri cetatea. Untesh căzuse. Malcius şi Frentis erau fie morţi, fie capturaţi.

Sunt un ucigaş…

— N-ar trebui să le spunem oamenilor, zise Caenis. Efectul asupra moralului…

— Nu, îl opri Vaelin. Le vom spune adevărul. Ei ştiu că nu-i voi minţi. Încrederea este mai importantă decât frica.

— El ar fi putut scăpa, sugeră Barkus, deşi cu un ton lipsit de convingere. Poate că s-a îmbarcat pe o corabie.

Vaelin închise ochii şi se strădui să-şi calmeze gândurile, încercând să trimită cântecul sângelui departe, aşa cum făcuse când îl pierduse pe Dentos în furtuna de nisip. Nota era egală, fără tremur, şi nu găsi niciun răspuns.

— Nu-i aici, şopti el şi speranţa îi înflori în inimă.

Îi trecuse prin minte gândul pe jumătate nebunesc de a aştepta căderea nopţii, după care să găsească o cale de a trece peste ziduri pentru a-l căuta pe Frentis printre morţi, răniţi şi prizonieri, deşi era pe deplin conştient că rezultatul cel mai probabil ar fi fost o moarte iute. *Dar dacă nu-i aici, unde este? Nu l-ar fi*

părăsit pe prinţ.

— Inamici, rosti Caenis arătând câmpia din faţa cetăţii unde o trupă de călăreţi ridica un nor des de praf, galopând spre poziţia lor.

— Nu pot fi mai mulţi de o duzină. Barkus îşi trase securea de la oblânc şi desfăcu apărătorile din piele ale tăişurilor. O modestă compensaţie pentru prinţ şi Fratele nostru.

— Nu. Vaelin trase de frâul lui Scuipă-rău şi-l întoarse. Să plecăm.

Mai trecu o lună în aşteptarea furtunii. Vaelin îi antrenă dur pe soldaţi, până cădeau din picioare de oboseală, asigurându-se că toţi îşi ştiau locurile pe metereze, erau în formă şi îndeajuns de iscusiţi pentru a supravieţui măcar primului asalt. Spre surprinderea lui, amestecul lor de frică şi respect se menţinu şi nu existară dezertări, nici chiar după ce Barkus reveni dintr-o misiune de recunoaştere la Marbellis şi aduse vestea că şi cetatea aceea căzuse.

— Este aproape o ruină, povesti Fratele voinic descălecând. Zidurile au fost sparte în şase locuri, jumătate din case au fost distruse de foc şi am pierdut numărul alpiranilor campaţi în jurul cetăţii.

— Prizonieri? întrebă Vaelin.

Chipul de obicei voios al Fratelui său era complet posomorât.

— Pe ziduri erau ţepuşe, foarte multe, şi în fiecare era înfipt un cap. Dacă au cruţat pe cineva, eu nu i-am văzut.

Lordul Bătăliilor… Alucius… Maestrul Sollis…

— Ce proşti am fost să-l lăsăm pe bătrânul ticălos să ne trimită aici, rosti Barkus.

— Odihneşte-te, îi spuse Vaelin.

Nopţile, Sherin venea la el şi făceau dragoste; găseau o binecuvântată uşurare în intimitate şi după aceea stăteau îmbrăţişaţi pe întuneric. Uneori ea plângea, cu

suspine înfundate, zguduitoare, pe care încerca să le ascundă.

— Gata, gata, îi şoptea bărbatul. Totul se va termina în curând.

După un timp, suspinele ei încetau şi se lipea de el, acoperindu-i faţa cu buzele, cu disperare. Ca toţi din cetate, Sherin ştia ce va urma. Alpiranii aveau să treacă peste ziduri ca un talaz, iar el şi toţi ceilalţi soldaţi ai Tărâmului aveau să moară acolo.

— Putem pleca, îl imploră ea într-o noapte, în port încă mai sunt corăbii. Putem pleca oriunde ne-ar duce.

Mâna lui îi mângâie fruntea netedă, curba fină a obrazului şi linia elegantă a bărbiei. Era minunat să-i atingă faţa, s-o simtă înfiorându-se sub degetele lui înainte ca o văpaie caldă să-i avanseze peste piele.

— Aminteşte-şi făgăduiala pe care ţi-am făcut-o, iubirea mea, îi răspunse şi-i şterse cu degetul mare o lacrimă din colţul ochiului.

Făcea turul zidurilor în dimineaţa următoare, când Caenis îl anunţă că de port se apropiau corăbii ale Tărâmului.

— Câte sunt?

— Aproape patruzeci. Fratele lui nu părea surprins de întorsătura evenimentelor. Ideea că regele i-ar fi lăsat să piară fără să le ofere vreun sprijin nu părea să-i fi trecut prin minte. Primim întăriri!

— Circulă zvonuri… rosti Caenis pe când aşteptau pe chei, privind prima corabie care trecea de dig şi pătrundea în port. Tonul lui era stingherit, dar decis. Despre Sora Sherin…

Vaelin ridică din umeri.

— N-au decât să circule. Nu pot spune c-am fi fost discreţi. Se uită la Caenis şi-şi regretă frivolitatea faţă de stânjeneala Fratelui său. O iubesc.

Caenis îi evită privirea şi vorbi pe ton apăsat.

— Potrivit dogmelor Credinţei, tu nu mai eşti acum

Fratele meu.

— Excelent! N-ai decât să mă destitui. Îţi voi preda bucuros cetatea asta.

— Funcţiile de Lord Mareşal al regimentului şi comandant al acestei garnizoane ţi-au fost date de rege, nu de Ordin. Eu nu am nicio putere ca să te destitui. Tot ce pot face este să-i raportez Aspectului… abaterea ta, pentru a fi judecată.

— Dacă voi mai trăi pentru a fi judecat.

Caenis arătă corabia care se apropia.

— Primim întăriri. Regele nu ne-a uitat. Cred că vom mai supravieţui o vreme.

Vaelin putea zări în depărtare restul flotei care se legăna leneş pe valuri. *De ce au rămas acolo*? se întrebă el, după care înţelegerea îl fulgeră când corabia ajunse încă şi mai aproape şi văzu că nu era deloc afundată în apă. Nava aceea nu aducea nici întăriri, nici provizii.

Mateloţii aruncară funii către soldaţii de pe chei, corabia amară şi o pasarelă fu întinsă de la bord. Vaelin se aşteptase să coboare vreunul dintre mareşalii bătrâni ai Străjii Tărâmului şi fu surprins să vadă o siluetă în veşmintele scumpe ale nobilimii din Tărâm, care păşi legănat de pe corabie spre mal. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reaminti numele bărbatului aceluia: Kelden Al Telnar, cândva dregător al Lucrărilor Regale. Cel care-l urma pe Al Telnar se potrivea mai degrabă aşteptărilor sale; era înalt şi simplu îmbrăcat în straie alb-albastre, cu barba atent ferchezuită şi pielea întunecată ca mahonul.

— Bună ziua, lord Vaelin, se înclină Al Telnar când Vaelin înaintă pentru a-i saluta.

— Bună ziua, milord.

— Ţi-l prezint pe lordul Merulin Nester Velsus, Mare Acuzator al Imperiului alpiran, actualmente ambasador la Curtea regelui Janus.

Vaelin făcu o plecăciune către bărbatul înalt.

— Acuzator, da?

— Traducerea lasă de dorit, răspunse Merulin Nester Velsus vorbind aproape perfect graiul din Tărâm; tonul îi era rece şi ochii îl cercetau pe Vaelin, scrutător, ca un animal de pradă. Mai precis, eu sunt Instrumentul Justiţiei împăratului.

Vaelin nu fu sigur de ce începu să râdă, dar se opri abia după mult timp. În cele din urmă, se stăpâni şi se răsuci spre Al Telnar.

— Să înţeleg că ai un ordin regal pentru mine?

* * *

— Ordinele îţi sunt clare, milord?

Al Telnar era nervos; o peliculă fină de transpiraţie îi strălucea pe buza superioară, iar mâinile îi erau strâns încleştate pe masă în faţa sa. Totuşi, satisfacţia lui de a fi implicat într-un moment de asemenea importanţă părea să depăşească orice temeri ar fi nutrit în privinţa înmânării ordinelor unui bărbat renumit şi atât de periculos.

Vaelin încuviinţă.

— Foarte clare.

Se aflau în sala de consiliu din Ghilda Neguţătorilor, în care se mai găsea doar Marele Acuzator alpiran. Lipsa altor martori îl iritase pe Al Telnar, care se interesase unde putea fi găsit un scrib pentru a consemna cele petrecute. Vaelin nu se sinchisise să-i răspundă.

— Am porunca regelui în scris, urmă Al Telnar şi scoase o tolbă din piele, din care extrase un teanc de hârtii cu pecetea regală. Dacă vrei să…

Vaelin clătină din cap.

— Am auzit că regele nu-i tocmai sănătos. El personal ţi-a înmânat ordinele acestea?

— Nu tocmai. Prinţesa Lyrna a fost numită Şambelan… până îşi va reveni regele, desigur.

— Boala nu-l împiedică să transmită însă ordine?

— Prinţesa Lyrna mi s-a părut o fiică foarte conştiincioasă şi ascultătoare, răspunse lordul Velsus.

Dacă poate fi o mângâiere, am observat o şovăială considerabilă în maniera ei când a anunţat ordinele regelui.

Vaelin nu izbuti să-şi mascheze un chicot.

— Ai jucat vreodată Keschet, milord?

Velsus miji ochii, buzele i se răsfrânseră furioase şi se aplecă peste masă.

— Nu pricep înţelesul cuvintelor tale, sălbatic ignorant, şi nici nu mă interesează. Regele tău ţi-a transmis porunca lui. Îi vei da ascultare sau nu?

— Ăăă, îşi drese glasul Al Telnar. Prinţesa Lyrna m-a rugat să-ţi transmit şi veşti despre tatăl tău, milord. Se înfioră înaintea fulgerelor din privirea pe care Vaelin o abătu asupra sa, totuşi urmă curajos: Se pare că nici el nu se simte bine… diversele boli ale bătrâneţii, mi s-a spus. În acelaşi timp însă ea a dorit să te asigure că face tot ce poate pentru a-l ajuta. Şi speră s-o facă în continuare.

— Ştii de ce ea te-a ales pe tine, milord? îl întrebă Vaelin.

— Presupun că a recunoscut valoarea serviciilor pe care i le-am adus…

— Te-a ales pe tine, fiindcă Tărâmul nu va pierde nimic dacă te voi ucide. Reveni către alpiran. Aşteaptă afară. Am treburi cu lordul Velsus.

Rămas singur cu Marele Acuzator alpiran, simţi ura bărbatului ca pe un foc; ochii aproape că-i ardeau. Poate că Al Telnar era încântat de importanţa momentului, dar Vaelin putea să vadă că lordului Velsus nu-i păsa de istorie, ci doar de justiţie. Sau era vorba despre răzbunare?

— Mi s-a spus că a fost un om bun, rosti el. Speranţa…

Ochii lui Velsus fulgerară şi glasul îi era un şuier răguşit.

— N-ai putea înţelege niciodată măreţia şi importanţa omului pe care l-ai ucis, însemnătatea uriaşă a ceea ce

ne-ai răpit.
Vaelin îşi aminti şarja stângace a bărbatului în armură albă, indiferenţa orbească faţă de propria siguranţă când galopase către moarte. Aceea fusese măreţie? Curaj, desigur, şi poate că bărbatul se aşteptase ca bunăvoinţa legendară a zeilor să-l protejeze. În tot cazul, frenezia bătăliei nu lăsa loc pentru admiraţie sau reflecţii. Speranţa fusese pur şi simplu un inamic care trebuia ucis. Vaelin regreta fapta, însă nu putea descoperi nici urmă de vinovăţie în memorie, iar cântecul sângelui tăcuse mereu în privinţa aceea.
— Am început războiul acesta cu patru Fraţi, i se adresă el lui Velsus. Acum unul este mort, iar celălalt dispărut în ceţurile luptelor. Cei doi care au rămas…
Glasul i se stinse. *Cei doi care au rămas*…
— Nu-mi pasă deloc de Fraţii tăi, replică Velsus. Mila împăratului înseamnă o adevărată agonie pentru mine. Dacă mi-ar fi stat în putere, i-aş fi jupuit de vii pe toţi soldaţii tăi şi i-aş fi mânat în deşert să fie pradă vulturilor.
Vaelin îl privi drept în ochi.
— Dacă va exista cea mai mică încercare de a nu respecta libera trecere a oamenilor mei…
— Porunca împăratului a fost dată, scrisă şi autentificată de martori. Ea nu poate fi încălcată.
— Ar fi împotriva voinţei zeilor?
— Nu, ci împotriva legii. Noi suntem un Imperiu al legilor, sălbaticule. Legi care-i leagă până şi pe cei mai de seamă dintre noi. Porunca împăratului a fost dată.
— Atunci se pare că n-am de ales decât să-mi pun încrederea în ea. Cer să se consemneze că guvernatorul Aruan n-a oferit niciun fel de ajutor trupelor mele în timpul şederii noastre aici. În tot acest timp el a rămas slujitorul loial al Imperiului.
— Sunt sigur că guvernatorul va depune propria mărturie.
Vaelin încuviinţă din cap.

— Prea bine atunci. Se ridică de la masă. Mâine în zori, la un kilometru spre miazăzi de poarta principală. Bănuiesc că în apropiere există trupe alpirane care-ţi aşteaptă ordinele. Ar fi mai bine dacă ai petrece noaptea cu ele.

— Dacă crezi că-ţi voi îngădui să-mi scapi din ochi până când…

— Vrei să te alung cu biciul din cetate?

Tonul lui fusese blând, dar ştia că alpiranul îi putea auzi sinceritatea.

Trăsăturile lui Velsus tremurară, amestecând furia şi frica.

— Ştii ce te aşteaptă, sălbaticule? Când vei fi al meu…

— Eu trebuie să mă încred în cuvântul împăratului tău. Tu va trebui să te-ncrezi în cuvântul meu. Vaelin se întoarse către uşă. În arestul nostru se găseşte un căpitan al Gărzii Imperiale. O să-i cer să-ţi fie escortă. Te rog să părăseşti cetatea în mai puţin de o oră. Şi-l poţi lua cu tine pe lordul Al Telnar.

Îi adună pe toţi soldaţii în piaţa principală, cavaleri şi scutieri renfaelini, arcaşi cumbraelini, nilsaelini şi Straja Tărâmului, toţi înşiruiţi şi aşteptându-i cuvintele. Nu-i plăcuse niciodată să ţină discursuri şi nu vedea rostul preambulurilor.

— Războiul s-a terminat! le spuse, suit pe o căruţă şi îndreptându-şi glasul către rândurile din spate, astfel ca toţi să-l audă clar. Acum trei săptămâni, Maiestatea Sa regele Janus a semnat un tratat cu împăratul alpiran. Am primit ordinul de a părăsi cetatea şi a reveni în Tărâm. Corăbiile vor intra în port, pentru a ne duce acasă. Veţi porni spre docuri pe companii, luându-vă doar raniţele şi armele. Niciun bun alpiran nu va fi luat din cetate, iar încălcarea acestui ordin va fi pedepsită imediat cu moartea. Îi privi scurt şi nu auzi urale, nu văzu bucurie, ci doar uşurare surprinsă pe aproape toate chipurile. În numele regelui Janus, vă mulţumesc

pentru serviciile aduse. Pe loc repaus şi aşteptaţi ordinele.

— S-a terminat într-adevăr? întrebă Barkus după ce Vaelin coborî de pe căruţă.

— Da.

— Ce l-o fi făcut pe bătrânul prostănac să cedeze?

— Prinţul Malcius este mort în Untesh, grosul armatei a fost distrus în Marbellis şi în Tărâm clocotesc necazuri. Presupun că doreşte să păstreze cât poate de mult din armată.

Îl văzu pe Caenis stând retras, poate singurul care nu-şi alăturase glasul vacarmului de exclamaţii de uşurare. Chipul slăbănog al Fratelui său exprima buimăceală şi ceva ce putea fi descris doar ca durere.

— Se pare că nu va mai exista un Tărâm Unificat mai mare, rosti Vaelin pe un ton blând.

Privirea celuilalt era îndepărtată, de parcă ar fi fost pierdut în şoc.

— El nu greşeşte, rosti Caenis încetişor. El nu greşeşte niciodată…

— Mergem acasă! Vaelin îşi puse palmele pe umerii lui şi-l scutură uşor. În două săptămâni vei fi înapoi în Casa Ordinului.

— La naiba cu Casa Ordinului! pufni Barkus. O să mă-ndrept spre taverna cea mai apropiată de port, unde am de gând să rămân până când toată porcăria asta sângeroasă va deveni doar un vis urât.

Vaelin îi prinse pe amândoi de mâini.

— Caenis, spuse el, compania ta se va îmbarca pe prima corabie. Barkus, tu pe a doua. Eu mă voi ocupa de menţinerea ordinii până la îmbarcarea tuturor.

Lordul Al Telnar alese să ia prima corabie spre casă, în loc să aştepte apogeul momentului aceluia istoric şi chipul îi era încremenit de neplăcere când Vaelin îl opri înainte să urce pe pasarelă.

— Până nu ajungeţi în Tărâm, să nu-i spui nimic

Fratelui meu despre tratat.

Îl privi pe Caenis, care stătea tot posac la prova corăbiei sale. Toţi pierduseră mai mult decât ar fi trebuit în războiul acesta, prieteni şi fraţi, însă Caenis îşi pierduse autoamăgirile, visul despre măreţia lui Janus. Se întrebă dacă dezamăgirea aceea nu se va preschimba în ură, când va auzi toate detaliile tratatului.

— Cum doreşti, milord, răspunse scurt Al Telnar. Mai există ceva sau pot să plec?

Vaelin simţi că ar fi trebuit să-i transmită un mesaj Lyrnei, dar descoperi că nu avea nimic de spus. Tot aşa cum nu putea simţi vinovăţie pentru uciderea Speranţei, fu surprins să afle că nu mai simţea mânie nici faţă de prinţesă.

Se trase într-o parte şi-l lăsă pe Al Telnar să se îmbarce, apoi îl salută din braţ pe Caenis în timp ce pasarela fu ridicată la bord şi corabia se îndepărtă de chei. Caenis îi răspunse printr-un gest similar, scurt şi neatent, după care întoarse spatele.

— La revedere, Frate, murmură Vaelin.

Barkus plecă următorul, îndemnându-şi oamenii să urce în corabie cu zbierete şi imprecaţii ce nu izbuteau să ascundă privirea bântuită pe care o căpătaseră ochii lui după întoarcerea de la Marbellis.

— Mai repede, putorilor! Târfele şi hangii n-o s-aştepte pe vecie! Masca îi lunecă aproape complet când Vaelin se apropie şi chipul îi era încordat, luptându-se să-şi stăvilească lacrimile. Tu nu vii, aşa-i?

Vaelin surâse şi scutură din cap.

— Nu pot.

— Sora Sherin?

El încuviinţă.

— O corabie aşteaptă să ne ducă în Apusul îndepărtat. Ahm-Lin cunoaşte un colţişor liniştit din lume unde să putem trăi în pace.

— „Pace”… Mă-ntreb cum o fi asta. Crezi c-o să-ţi

placă?
Vaelin izbucni în râs.
— Habar n-am.
Îi întinse mâna, însă Barkus o ignoră şi-l strânse într-o îmbrăţişare strivitoare.
— Ai vreun mesaj pentru Aspect? întrebă el după aceea, retrăgându-se.
— Doar că am decis să părăsesc Ordinul. Poate să păstreze monedele.
Barkus încuviinţă din cap, îşi legănă în mână securea teribilă şi urcă pasarela fără să mai privească îndărăt. Pe când corabia se îndepărta, rămase nemişcat pe puntea de la prova ca una dintre statuile lui Ahm-Lin, un războinic măreţ şi nobil încremenit în piatră. Vaelin avea să prefere să şi-l amintească mereu aşa în anii ce urmară.
Vaelin stătu pe chei şi-i privi pe toţi cum se îmbarcară. Lordul Al Trendil îşi mână regimentul pe corăbii sub un potop de insulte stridente şi-i oferi doar o plecăciune scurtă înainte de a se urca el însuşi la bord. Se părea că nu-l iertase pentru că respinsese ocazia de a profita de pe urma războiului. Nilsaelinii contelui Marven se năpustiră pe corăbii cu frenezie ţanţoşă, iar câţiva răcniră saluturi de rămas-bun glumeţe către Vaelin când porniră la drum. Contele însuşi părea neobişnuit de voios; acum, după ce toate posibilităţile de glorie se destrămaseră, părea că nu mai avea motive pentru inamiciţie.
— Am pierdut mai mulţi oameni în încăierările dintre soldaţi decât în bătălii, rosti el şi-i întinse mâna lui Vaelin. Iar pentru asta, milord, cred că Fieful meu îţi datorează mulţumiri.
Vaelin îi scutură mâna.
— Ce vei face în continuare?
Marven strânse din umeri.
— O să mă-ntorc la vânarea tâlharilor şi-o să aştept următorul război.

— Atunci iartă-mă dacă voi spera să ai o aşteptare lungă.

Contele râse strâmb şi urcă pe corabia sa, acceptând o sticlă de vin de la soldaţii care cântau veseli când nava se desprinse de la ţărm:

Vântul deşertului suflă tare
Pân-ajung la marea cea mare.
Şi peste valuri gonesc
Iubita să mi-o găsesc.

Baronul Banders şi cavalerii săi urcară încet pe corăbii, împovăraţi de greutatea armurilor demontate. Dintre toate contingentele, ei se manifestau în chipurile cele mai diverse: câţiva plângeau sincer pierderea marilor armăsari de luptă ce trebuiseră lăsaţi în urmă, în vreme ce alţii erau evident beţi şi hohoteau asurzitor.

— Sunt jalnici fără armuri şi cai, nu? întrebă Banders; armura lui cu rugină falsă fusese încărcată pe umerii unui scutier ghinionist, care se împletici de câteva ori înainte de a reuşi s-o descarce cu bine pe corabie.

— Sunt nişte bărbaţi minunaţi, răspunse Vaelin. Fără ei, cetatea asta ar fi căzut şi niciunul dintre noi nu ne-am mai fi întors acasă.

— Asta-i adevărat. Sper să mă vizitezi, după ce revii în Tărâm. În conacul meu te va aştepta întotdeauna masa întinsă.

— O voi face şi chiar cu multă plăcere. Strânse mâna baronului. Ar trebui să ştii că Al Telnar a adus detalii despre cele petrecute în Marbellis. Se pare că, după căderea zidurilor, Lordul Bătăliilor şi alţi câţiva au izbutit să răzbată cu spada în mână până pe docuri. Cu totul, au reuşit să scape cam cincizeci de oameni. Lordul Theros nu s-a numărat printre ei, dar fiul lui a fost mai norocos.

Banders râse aspru şi se încruntă.

— Şobolanii găsesc întotdeauna o cale de scăpare.

— Iartă-mă că te-ntreb, baroane, totuşi ce s-a întâmplat în Marbellis, ca să fii alungat de Lordul Fiefului? Nu mi-ai spus niciodată.

— Când am intrat în cele din urmă în luptă, măcelul era teribil şi nu se limita la soldaţii alpirani. Femei şi copii… Închise ochii şi oftă adânc. I-am găsit pe Darnel şi doi cavaleri ai lui siluind o fată lângă trupurile părinţilor ei. Copila nu putea să fi avut mai mult de treisprezece ani. I-am ucis pe cavaleri şi încercam să-l scopesc pe Darnel, când m-a doborât ghioaga Lordului Fiefului. „Aşa-i, mi-a zis el a doua zi, este o lepădătură, însă e singurul meu fiu.” De aceea m-a trimis la tine.

— Ai grijă când te-ntorci pe domeniile tale. Lordul Darnel nu mi se pare un suflet iertător.

Banders îi replică printr-un rânjet sinistru.

— Nici eu nu sunt, Frate.

Sergenţii Krelnik, Gallis şi Janril Norin fură ultimii dintre Alergătorii-lupului care se îmbarcară. Vaelin dădu mâna cu toţi şi le mulţumi pentru serviciile lor.

— Încă n-au trecut zece ani, îi spuse lui Gallis, dar, dacă doreşti să fii eliberat, îmi stă în putere s-o fac.

— Ne revedem în Tărâm, milord! rosti Gallis, apoi îl salută impecabil şi urcă la bord, urmat imediat de Krelnik şi Norin.

Arcaşii cumbraelini fură ultimul contingent care sui pe corăbii. Vaelin se oferise să-i trimită înaintea renfaelinilor, de teamă că ei ar putea suspecta un perfid plan al Tăişului-beznei de a-i abandona în mâinile alpiranilor, însă Bren Antesh îl surprinsese, insistând că vor aştepta plecarea tuturor. Se gândise că exista posibilitatea unei ambuscade, fiindcă la urma urmelor rămăsese singur cu o mie de bărbaţi care-l considerau duşmanul zeului lor, dar toţi se îmbarcaseră fără probleme; majoritatea fie îl ignoraseră, fie încuviinţaseră din cap spre el cu respect temător.

— Sunt recunoscători pentru vieţile lor, zise Antesh citindu-i gândurile, însă n-ar spune-o nici în ruptul

capului. De aceea o voi spune eu.

Se plecă adânc în faţa lui şi Vaelin îşi dădu seama că era prima dată când o făcea.

— Cu plăcere, căpitane.

Antesh se îndreptă, se uită la corabia care-l aştepta, după aceea îl privi pe Vaelin.

— Aceasta este ultima corabie, milord.

— Ştiu.

Cumbraelinul arcui sprâncenele, când înţelese.

— Nu te mai întorci în Tărâm.

— Am treabă altundeva.

— N-ar trebui să mai zăboveşti. Cei de aici nu-ţi pot oferi decât o moarte urâtă.

— Aşa se-ntâmplă cu Tăişul-beznei în profeţie?

— Nici pe departe. El este sedus de o vrăjitoare, care ajunge regină mulţumită puterii de a invoca focul din văzduh. Împreună, ei abat distrugeri teribile asupra lumii, până ce focul ei îl nimiceşte în zvârcolirile patimii lor păcătoase.

— Cel puţin, am ce aştepta cu interes. Vaelin se plecă la rândul lui înaintea lui Antesh. Mult noroc, căpitane!

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise Antesh şi trăsăturile lui, de obicei senine, se înnegurară. N-am purtat dintotdeauna numele Antesh. Cândva am avut alt nume, unul pe care tu îl cunoşti.

Cântecul sângelui năvăli, nu ca un avertisment, ci precum un triumf limpede şi strident.

— Spune-mi, rosti Vaelin.

Arsurile lui Ahm-Lin se vindecaseră bine, dar cicatricele aveau să-i dăinuie pentru tot restul vieţii. O bucată mare de ţesut zbârcit şi decolorat îi păta partea dreaptă a feţei de la obraz până la gât, iar cicatrice la fel de hâde erau vizibile pe braţe şi piept. Cu toate acestea părea la fel de binevoitor ca întotdeauna, deşi tristeţea lui la auzul întrebării lui Vaelin fu evidentă.

— Ea m-a salvat şi m-a îngrijit, zise el. A face una ca

asta…

— Pentru soţia ta ai fi în stare s-o faci? întrebă Vaelin.

— Eu îmi urmez cântecul. Şi tu?

Vaelin îşi aminti nota pură şi triumfătoare a cântecului sângelui când îl ascultase pe Antesh.

— Mai îndeaproape decât am făcut-o vreodată până acum. Îl privi pe pietrar în ochi. O să faci ce-ţi cer?

— Se pare că ambele noastre cântece sună la fel.

Sherin ciocăni la uşă şi intră, aducând un castron cu supă.

— Trebuie să mănânce, anunţă ea şi puse castronul lângă patul pietrarului, după care se întoarse către Vaelin. Iar tu trebuie să mă ajuţi să împachetăm.

Vaelin atinse uşor mâna lui Ahm-Lin în semn de mulţumire şi o urmă pe femeie afară din odaie. Ea se mutase în încăperile Surorii Gilma din subsolul Casei Ghildei şi-şi sorta preocupată numeroasele sticluţe şi cutiuţe cu leacuri.

— Am izbutit să fac rost de un cufăr pentru lucrurile tale, i se adresă bărbatului, apoi se apropie de un raft şi începu să-i cerceteze conţinutul, alegând unele sticluţe şi lăsându-le pe altele.

— Nu am decât atât, răspunse el şi scoase din mantie un pacheţel pe care i-l întinse: plăcuţele de lemn pe care i le adusese Frentis, înfăşurate în eşarfa Sellei. Ştiu că nu-i mare zestre.

Sherin desfăcu grijuliu eşarfa şi atinse cu degetele desenele ei complicate.

— Măiestrită, într-adevăr. De unde o ai?

— Un cadou de mulţumire din partea unei frumoase fecioare.

— Ar trebui să fiu geloasă?

— Nu prea. Este de cealaltă parte a lumii şi, bănuiesc, măritată cu un blond chipeş pe care l-am cunoscut amândoi.

Sherin desfăcu plăcuţele din lemn.

— Bujorii-iernii.

— De la sora mea.

— Tu ai o soră? Adică o soră de sânge?

— Da. Am întâlnit-o o singură dată. Am vorbit despre flori.

Femeia se întinse şi-l prinse de mână, declanşându-i o nevoie copleşitoare pentru ea, atât de puternică şi arzătoare, încât aproape că-l făcu să uite ce-l rugase pe Ahm-Lin, să-l uite pe Aspect, războiul şi toată istoria aceasta tristă şi scăldată în sânge. Aproape…

— Guvernatorul Aruan pregăteşte corabia, dar mai avem de aşteptat câteva ore, rosti el. Se apropie de masa unde îşi pregătea Sherin leacurile, se aşeză şi desfăcu o sticlă de vin. Cred că asta-i ultima sticlă de cumbraelin roşu care a mai rămas în cetate. Ai vrea să ciocneşti o cupă împreună cu un fost Lord Mareşal al Regimentului 35 Pedeştri, Spadă a Tărâmului şi Frate al celui de-al Şaselea Ordin?

Ea ridică o sprânceană.

— Mă întreb dacă nu cumva m-am împovărat cu un beţiv?

Vaelin luă două cupe şi le umplu cu vin.

— Nu luăm decât o gură, femeie.

— Da, milord, rosti ea simulând slugărnicia, apoi se aşeză în faţa lui şi luă o cupă. Le-ai spus?

— Doar lui Barkus. Ceilalţi cred că mă voi îmbarca pe ultima corabie.

— Să ştii că încă ne-am putea întoarce. Dacă războiul s-a sfârşit…

— Tu acum nu mai ai ce căuta acolo. Chiar tu ai zis asta.

— Pe de altă parte, tu pierzi foarte multe.

Bărbatul se întinse peste masă şi o prinse de mână.

— Nu pierd nimic şi câştig totul.

Sherin surâse şi sorbi din vin.

— Iar misiunea aceea pe care ţi-a dat-o Aspectul tău ai terminat-o?

— Nu tocmai. Va fi însă terminată când vom pleca de

aici.

— Mi-o poţi destăinui acum? Mi se va îngădui până la urmă să ştiu ce este?

El o strânse uşor de mână.

— De ce nu?

Ziua aceea fusese rece, mai friguroasă ca de obicei, chiar pentru luna weslin. Aspectul Arlyn stătea pe marginea câmpului de instrucţie şi-l privea pe maestrul Haunlin predând mânuirea bastonului unui grup de Fraţi novici. Judecând după vârstele lor şi după numărul relativ mic, Vaelin aprecie că erau supravieţuitori din anul al treilea. În depărtare, nebunul maestru Rensial încerca să doboare de pe cai alt grup de băieţi şi tonurile lui ascuţite răzbăteau clar prin aerul îngheţat.

— Bună ziua, Frate Vaelin, îl salută Aspectul.

— Bună ziua, Aspect. Solicit găzduire pentru Regimentul 35 Pedeştri în timpul lunilor de iarnă.

La insistenţa lui Arlyn, devenise pentru ei un ritual să solicite oficial găzduire de fiecare dată când regimentul revenea la Casa Ordinului, o recunoaştere a faptului că, exceptând finanţarea şi echipamentul, regimentul rămânea parte din Straja Tărâmului.

— Se acordă. Cum a fost în Nilsael?

— Rece.

Petrecuseră aproape trei luni pe hotarul dintre Nilsael şi Cumbrael, urmărind o bandă sălbatică şi fanatică de adoratori ai zeului, care se autointitulau Fiii Tăişului-adevărului. Unele dintre obiceiurile lor cele mai puţin plăcute erau răpirea şi convertirea cu sila a copiilor nilsaelini, dintre care mulţi fuseseră supuşi la diverse forme de abuzuri pentru a-i convinge, iar alţii fuseseră pur şi simplu omorâţi când se dovediseră prea refractari sau dificili. Urmărirea prin ţinutul deluros şi văile din partea de miazăzi a Nilsaelului fusese grea, dar regimentul vânase banda cu asemenea ferocitate, încât abia dacă mai numărase treizeci de oameni când fusese

finalmente încolţită într-o vâlcea adâncă. Sectanţii îi uciseseră imediat pe captivii pe care-i mai aveau, un frate şi o soră, de opt, respectiv nouă ani, răpiţi dintr-o gospodărie nilsaelină cu câteva zile în urmă, după care trăseseră cu arcurile în Alergătorii-lupului în vreme ce rostiseră rugăciuni adresate zeului lor. Vaelin îl lăsase pe Dentos şi arcaşii lui să-i lichideze până la unul, fără nicio mustrare de conştiinţă.

— Pierderi? întrebă Aspectul.

— Patru morţi şi zece răniţi.

— Regretabil. Şi ce ai aflat despre aceşti… cum le-ai spus… Fiii Tăişului-adevărului?

— Ei se credeau discipolii lui Hentes Mustor, considerat de mulţi cumbraelini întruparea Tăişului-adevărului care este profeţit în a Cincea Carte a lor.

— Ah, da. Se pare că prin Cumbrael circulă şi o a Unsprezecea Carte, Cartea Tăişului-adevărului, care relatează istoria vieţii şi a martiriului uzurpatorului. Episcopii cumbraelini au condamnat-o ca fiind eretică, însă mulţi discipoli doresc s-o citească. Aşa se întâmplă mereu cu astfel de lucruri: arzi o carte şi cenuşa ei naşte o mie de cópii. Se pare că prin omorârea unui lunatic am dat naştere la altă ramură a bisericii lor. O ironie a sorţii, nu crezi?

— Ba da.

Vaelin şovăi, adunându-şi puterile pentru ceea ce urma să spună, dar ca întotdeauna Aspectul i-o luă înainte.

— Regele Janus doreşte sprijinul meu pentru acest război.

Oare există ceva care să te surprindă vreodată?

— Da.

— Spune-mi, Vaelin, tu crezi că prin toate fundăturile şi tufişurile se pitesc iscoade alpirane, care pregătesc calea pentru ca oştile lor să ne invadeze pământurile?

— Nu.

— Şi crezi că Tăgăduitori alpirani ne răpesc copiii

pentru a-i pângări prin rituri cutremurătoare de adulare a zeilor?

— Nu.

— Crezi atunci că viitoarea bogăţie şi prosperitate a acestui Tărâm depinde de ocuparea celor trei porturi alpirane principale de la Marea Erineană?

— Nu cred, Aspect.

— Şi totuşi, ai venit să-mi ceri sprijinul în numele regelui?

— Am venit să cer călăuzire. Pentru a-şi asigura supunerea mea, regele îmi ameninţă tatăl şi familia lui, dar constat că nu-i pot apăra în vreme ce mii de oameni mor într-un război fără noimă. Trebuie să existe vreun fel în care să-l abatem pe rege de la cursul acesta, trebuie să existe vreo presiune la care poate fi supus. Dacă toate Ordinele ar vorbi în cor…

— Vremea când Ordinele vorbeau în cor a trecut de mult. Aspectul Tendris este însetat de război împotriva necredincioşilor, la fel cum beţivii sunt însetaţi după bere, în timp ce Fraţii noştri din al Treilea Ordin se pierd în cărţile lor şi privesc evenimentele din lume cu detaşare nepăsătoare. Potrivit tradiţiei sale, al Cincilea Ordin nu se implică în politică, în timp ce Primul şi al Doilea consideră că mai presus de toate grijile lumeşti există comuniunea cu sufletele lor şi cu sufletele Plecaţilor.

— Aspect, mi s-a dat de înţeles că există şi un alt Ordin, care poate să aibă mai multă putere decât toate celelalte laolaltă.

Se aştepta la o expresie de şoc sau alarmă, însă singura reacţie a lui Arlyn fu ridicarea uşoară a unei sprâncene.

— Văd că astăzi este ziua în care toate secretele vor fi dezvăluite. Îşi încrucişă degetele lungi ale mâinilor şi le ascunse sub mantie, apoi se întoarse şi-i făcu semn din cap. Haide să ne plimbăm împreună.

Chiciura trosnea sub tălpile celor doi bărbaţi care

mergeau în tăcere. Dinspre câmpul de instrucţie se auzeau strigătele şi icnetele de durere şi triumf pe care Vaelin şi le reamintea atât de bine.

Treziră în el fiorul dureros al unei nostalgii neaşteptate, fiindcă toate suferinţele şi pierderea anilor săi între zidurile acestea însemnaseră o perioadă mai liniştită, înainte ca planurile regilor şi tainele Credinţei să-i fi adus neguri şi confuzie în viaţă.

— Cum ai ajuns să cunoşti lucrurile acestea? întrebă Aspectul în cele din urmă.

— În miazănoapte am întâlnit un bărbat, un Frate dintr-un Ordin despre care Credincioşii credeau de mult că n-ar fi decât o legendă.

— El ţi-a spus despre al Şaptelea Ordin?

— Doar după ce l-am convins s-o facă şi atunci doar până la un punct. A confirmat într-adevăr că existenţa celui de-al Şaptelea Ordin este un secret cunoscut tuturor Aspectelor. Deşi, ţinând seama de recenta ruptură cu al Patrulea Ordin, bănuiesc că Aspectul Tendris nu cunoaşte această informaţie.

— Aşa este şi e vital ca ignoranţa lui să continue. Nu eşti de acord?

— Cu siguranţă, Aspect.

— Ce ştii tu despre al Şaptelea Ordin?

— Că este dedicat Beznei, la fel cum noi suntem dedicaţi războiului, iar al Cincilea Ordin este dedicat lecuirii.

— Aşa este, deşi Fraţii şi Surorile noastre din al Şaptelea Ordin nu fac referire la Beznă. Ei se consideră apărătorii şi practicanţii unei cunoaşteri periculoase şi ezoterice, care desfide în general concepte lumeşti de felul numelor sau categoriilor.

— Şi ar folosi ei o astfel de cunoaştere pentru a ne ajuta?

— Bineînţeles, au făcut-o dintotdeauna şi continuă s-o facă şi acum.

— Bărbatul pe care l-am întâlnit în miazănoapte

vorbea despre un război în interiorul Credinţei, despre membri din al Şaptelea Ordin pe care i-a corupt propria lor putere.

— I-a corupt sau i-a amăgit. Cine poate şti? Foarte multe sunt ştiute numai de anii pierduţi. Limpede este doar faptul că membrii celui de-al Şaptelea Ordin au ajuns să posede cunoştinţe ce ar fi fost mai bine să fi rămas ascunse, că au pătruns cumva în Lumea de Dincolo şi au atins ceva, un spirit sau făptură cu asemenea putere şi răutate, încât a încercat să ne distrugă Credinţa şi Tărâmul.

— Şi spiritul acela a fost înfrânt?

— Mai aproape de adevăr ar fi să zicem că a fost oprit. El însă continuă să pândească în Lumea de Dincolo, aşteptând, şi există oameni care sunt chemaţi pentru a-i urma poruncile, plănuind şi ucigând după cum le ordonă.

— Masacrul Aspectelor?

— Acela şi altele.

Vaelin îşi reaminti înfruntarea cu Chiorul de sub cetate şi cuvintele pe care i le spusese lui Frentis când îi crestase pe piept reţeaua de cicatrice.

— Cel care aşteaptă.

De data aceasta surprinderea lui Arlyn fu evidentă.

— Se vede treaba că ai fost destul de ocupat.

— Cine este el?

Aspectul tăcu şi se întoarse să-i privească pe băieţii de pe câmpul de instrucţie.

— Poate că este maestrul Rensial, a cărui aparentă nebunie de atâţia ani nu-i decât o mască pentru adevăratele lui planuri. Sau poate că este maestrul Haunlin, care n-a spus niciodată cum s-a ales cu arsurile acelea. Sau poate că eşti chiar tu, ce zici? Uitătura lui Arlyn avea o intensitate descurajantă când o întoarse spre Vaelin. Ce deghizare mai bună ar fi putut găsi? Fiul Lordului Bătăliilor, curajos în toate privinţele, aparent fără niciun defect, iubit de Credincioşi. Da, o deghizare

desăvârşită.

Vaelin încuviinţă din cap.

— Aşa este. Ar putea fi întrecută doar de a ta, Aspect.

Arlyn clipi încet, după care se întoarse şi-şi reluă plimbarea.

— Ceea ce vreau să spun este că el rămâne foarte bine ascuns şi că până acum niciun efort sau încercare ale celui de-al Şaptelea Ordin n-au izbutit să-l descopere. Ar putea fi un Frate al Ordinului sau un soldat din regimentul tău. Sau chiar cineva care să nu aibă nicio legătură cu Ordinul. Profeţiile sunt vagi în privinţa mijlocului pe care-l va folosi, dar este limpede că scopul Celui care aşteaptă este de a distruge acest Ordin.

Vaelin se încruntă nedumerit. Conceptul de profeţie nu era o caracteristică a Credinţei. Profeţii şi viziunile lor erau domeniul convingerilor false, al adulatorilor de zei şi Tăgăduitorilor, care îmbrăţişau superstiţiile pe care le considerau în mod greşit înţelepciuni.

— „Profeţii”? repetă el.

— Cel care aşteaptă a fost prezis cu mulţi ani în urmă de al Şaptelea Ordin. Printre membrii lui se numără unii care au darul de a citi viitorul sau, cel puţin, norii de umbre mereu schimbători care alcătuiesc viitorul, aşa mi s-a spus. Rareori viziunile lor coincid, pentru că umbrele ar trebui să se contopească într-un tot uşor de recunoscut, însă ele concordă în două privinţe: vom beneficia de o singură ocazie de a-l descoperi pe Cel care aşteaptă şi, dacă o vom pierde, Ordinul acesta se va prăbuşi, iar odată cu el se vor prăbuşi Credinţa şi Tărâmul.

— Avem totuşi o ocazie de a-l opri?

— Una singură, da. Ultimul Frate care a profeţit în legătură cu asta a trăit acum mai bine de un veac. Se spune că ar fi intrat în transă şi că şi-ar fi scris viziunile cu o caligrafie mai precisă şi mai măiastră decât a celor mai mulţi scribi din ţară, deşi el nu ştia nici să scrie, nici

să citească după ce ieşea din transă. Cu puţin înaintea morţii, s-a întins din nou spre pana lui şi a scris câteva rânduri: „Războiul îl va demasca pe Cel care aşteaptă, când un rege îşi va trimite oastea să lupte sub soarele unui deşert. El va căuta moartea Fratelui său, dar poate o va găsi pe a sa”.

Moartea Fratelui său…

— Tu ai supravieţuit la două tentative de asasinat pe când erai încă în perioada instruirii, continuă Aspectul. Noi credem că ambele au fost întreprinse de cei aflaţi în slujba răului necunoscut care bântuie în Lumea de Dincolo. Dintr-un motiv necunoscut, el îţi doreşte din răsputeri moartea.

— Dacă Cel care aşteaptă este ascuns în interiorul Ordinului, de ce nu l-a trimis pe el să mă ucidă?

— Fie pentru că n-a avut ocazia aceea, fie pentru că, dacă ar fi procedat aşa, ar fi riscat să-şi dezvăluie chipul şi mai are multe de făcut. Este totuşi posibil să-şi încerce norocul în haosul unui război, când moartea înconjoară din toate părţile.

Vaelin simţi un fior ce nu avea nicio legătură cu vântul îngheţat care sufla peste câmpul de instrucţie.

— Aşadar, ocazia noastră este războiul regelui?

— Unica noastră ocazie.

— Prezisă de un bărbat care a mâzgălit în transă acum mai bine de o sută de ani. Accepţi să trimiţi Ordinul la război numai pe baza aceasta?

— După toate câte ai văzut şi ai aflat, te mai poţi îndoi cu adevărat? Războiul va avea loc indiferent dacă noi îl vom susţine sau nu. Regele i-a stabilit cursul şi nu va fi convins să renunţe.

— Şi dacă va avea loc, Tărâmul s-ar putea prăbuşi oricum.

— Iar dacă nu va avea loc, se va prăbuşi cu certitudine. Nu înaintea Fiefurilor războinice, ci a ruinei în sine, pământul va fi pârjolit, pădurile vor fi transformate în tăciuni şi toţi oamenii, locuitorii

Tărâmului, seordahi şi lonaki vor muri. Ce altceva ai fi vrut să facem?

— N-am ştiut ce să-i răspund, îi povesti Vaelin lui Sherin mângâindu-i pielea netedă a mâinii cu degetul lui mare. Avea dreptate. Era oribil, era teribil, dar avea dreptate. Mi-a spus că acesta va fi un război altfel decât toate pe care le-am ştiut până acum. Va fi un mare sacrificiu. Însă eu trebuie să mă întorc. Indiferent câţi dintre oamenii şi Fraţii mei vor cădea, eu trebuie să revin în Tărâm după ce-mi voi încheia misiunea. Când a plecat, mi-a spus că-i reaminteam de mama mea. M-am întrebat adesea cum au ajuns să se cunoască ei doi şi presupun că nu voi afla niciodată.

Capul lui Sherin zăcea pe masă, cu ochii închişi, buzele uşor întredeschise; mâna ei continua să ţină cupa de vin pe care i-o dăduse.

— Două părţi valeriană, o parte rădăcina-coroanei şi un vârf de muşeţel care să ascundă gustul, urmă el, mângâind-o pe păr. Încearcă să nu mă urăşti.

O înveli în mantia ei, strecurându-i eşarfa şi plăcuţele din lemn în buzunare, şi o duse în port. Era uşoară în braţele lui, fragilă. Ahm-Lin aştepta pe chei, lângă o corabie neguţătorească mare; soţia lui, Shoala, îl strângea de mână şi era încordată la faţă, stăpânindu-şi lacrimile, în timp ce privea deznădăjduită cetatea pe care n-avea probabil s-o mai revadă niciodată. Guvernatorul Aruan discuta cu căpitanul corăbiei, un bărbat îndesat din Apusul îndepărtat care se îngrijoră brusc la vederea lui Vaelin. Poate că fusese unul dintre cei siliţi să privească incendierea navelor după tentativa de evadare a corăbierilor; Vaelin nu şi-l reamintea, dar în tot cazul el încheie iute târguiala cu guvernatorul şi urcă în fugă pasarela.

— Preţul a fost stabilit, îi spuse guvernatorul lui Ahm-Lin. Vor merge direct spre apus şi primul port de escală va…

— Este mai bine să nu ştiu, interveni Vaelin.
Ahm-Lin făcu un pas înainte şi o luă pe Sherin, ridicând-o cu uşurinţă în braţele lui musculoase de pietrar.
— Spune-i că m-au omorât, zise Vaelin. Pe când corabia se desprindea de doc, a sosit Garda Împăratului şi m-a ucis.
Pietrarul încuviinţă fără chef.
— Cum vrea cântecul, Frate.
— Ar fi putut rămâne aici, propuse guvernatorul. La urma urmelor, cetatea are o datorie faţă de ea. N-ar pândi-o niciun pericol.
— Chiar crezi că lordul Velsus îţi va împărtăşi recunoştinţa? îl întrebă Vaelin.
Aruan suspină.
— Poate că nu. Luă de la brâu o pungă din piele şi i-o întinse lui Shoala. Pentru ea, când se trezeşte. Cu mulţumirile mele.
Femeia aprobă din cap, azvârli o ultimă căutătură de ură spre Vaelin, apoi privi înlăcrimată cetatea, se întoarse şi urcă pasarela.
Vaelin se întinse şi-şi trecu degetele prin părul lui Sherin, încercând să-şi întipărească în memorie imaginea chipului ei adormit.
— Să ai grijă de ea, îi zise lui Ahm-Lin.
Pietrarul surâse.
— Cântecul meu nu mi-ar îngădui altceva. Se răsuci să plece, după aceea ezită. Cântecul meu nu are nicio notă de rămas-bun, Frate. Nu pot să nu mă gândesc decât că într-o bună zi îl vom cânta din nou împreună.
Vaelin încuviinţă şi se retrase un pas, lăsându-l s-o ducă pe Sherin pe corabie. Rămase alături de guvernator când nava se desprinse de doc, purtată de maree către gura bazinului portuar, unde ridică velele ca să prindă vânturile de miazănoapte ce aveau s-o împingă. Aşteptă şi privi, până când pânzele se văzură ca o pată slabă pe orizont, până când pata dispăru

complet şi rămaseră doar marea şi vântul.

Îşi scoase spada de la brâu şi i-o întinse lui Aruan.

— Guvernatorule, cetatea îţi aparţine. Mi s-a poruncit să-l aştept pe lordul Velsus în afara zidurilor.

Aruan privi spada, dar nu schiţă niciun gest pentru a o lua.

— Voi vorbi în numele tău şi am oarece influenţă la Curtea Împăratului. El este faimos pentru mila lui… Se bâlbâi şi se opri, auzind poate găunoşenia din propriile vorbe. După câteva clipe, adăugă: Milord, îţi mulţumesc pentru viaţa fiicei mele.

— Ia-o, insistă Vaelin stând cu spada întinsă. Prefer s-o iei tu, nu lordul Velsus.

— Cum doreşti. Guvernatorul luă cu grijă spada în mâinile lui dolofane. Există ceva ce pot face pentru tine?

— Ar fi ceva, da, câinele meu…

ISTORISIREA LUI VERNIERS

— Şi?

Al Sorna amuţise după ce relatase ultimele cuvinte pe care i le spusese guvernatorului.

— Şi ce? întrebă el.

Mi-am stăpânit exasperarea. Devenea tot mai clar că bărbatului din miazănoapte îi făcea plăcere să mă tachineze.

— Ce-a urmat?

— Ştii bine ce a urmat. Am aşteptat în afara zidurilor, iar lordul Velsus a sosit de dimineaţă însoţit de o trupă din Garda Imperială şi m-a arestat. Prinţul Malcius a fost trimis nevătămat în Tărâm, iar Janus a murit la scurt timp după aceea. Istoria voastră abundă în descrierea judecăţii mele. Ce altceva ţi-aş mai putea spune?

Mi-am dat seama că avea dreptate; în privinţa istoriei consemnate, el îmi relatase versiunea sa completă asupra evenimentelor, oferind o mulţime de informaţii anterior necunoscute şi clarificări asupra originilor războiului şi a naturii Tărâmului care-l declanşase. Eram însă convins că exista mai mult, nutream senzaţia clară că povestea lui nu era completă. Îmi aminteam clipe când glasul îi tremurase, doar uşor, dar îndeajuns pentru a mă asigura că trecuse sub tăcere sau poate chiar ascunsese adevăruri pe care nu dorea să le dezvăluie. Privind bogăţia de cuvinte ce umpleau foile care acopereau acum puntea în jurul saltelei mele, m-am înnegurat, gândindu-mă la munca implicată în verificarea acestei istorisiri, la căutarea extinsă care ar fi fost necesară pentru confirmarea ei. Unde este adevărul prin toate astea? m-am întrebat.

— Aşadar, am spus strângându-mi hârtiile şi străduindu-mă să le aşez în ordine, acesta este răspunsul pentru război? A fost pur şi simplu nebunia

unui bătrân disperat?

Al Sorna se întinsese pe salteaua lui, cu mâinile încrucişate la ceafă, cu ochii pironiţi în tavan, purtând pe chip o expresie sumbră şi îndepărtată. A căscat.

— Asta-i tot ce-ţi pot spune, milord. Acum aş fi recunoscător dacă mi-ai îngădui puţină odihnă. Mâine va trebui să înfrunt moartea sigură şi aş prefera s-o fac cu forţe proaspete.

Am răsfoit paginile şi pana mea a subliniat acele pasaje în care suspectam că el nu fusese tocmai sincer. Spre nemulţumirea mea, am constatat că erau mai multe decât mi-ar fi plăcut, ba chiar şi câteva contradicţii.

— Ai spus că n-ai mai întâlnit-o niciodată pe prinţesa Lyrna, am zis, totuşi ai afirmat că a fost prezentă la iarmarocul de Miezul-verii, când Janus te-a implicat în planul lui de declanşare a războiului.

El a oftat fără să se întoarcă.

— Am schimbat doar un salut în treacăt. Nu m-am gândit că ar merita să fie menţionat.

Mi-a revenit atunci în minte o amintire vagă, un fragment din propriile mele cercetări, efectuate pe când pregăteam istoria războiului.

— Ce s-a întâmplat cu pietrarul?

A şovăit aproape imperceptibil, dar ezitarea aceea mi-a spus multe.

— Pietrarul?

— Pietrarul din Linesh cu care te-ai împrietenit, motiv pentru care i-a fost incendiată casa. Era o poveste bine cunoscută când am strâns date despre ocupaţia cetăţii de către voi. N-ai spus însă nimic despre el.

S-a întors pe spate şi a ridicat din umeri.

— N-aş putea spune c-a fost cine ştie ce prietenie. Am vrut să-mi sculpteze statuia lui Janus pentru piaţa cetăţii. Ceva care să confirme că regele era stăpânul cetăţii Linesh. Nu mai trebuie să spun că pietrarul a refuzat, ceea ce n-a împiedicat însă pe cineva să-i dea

foc casei sale. Cred că el şi soţia lui au părăsit cetatea după terminarea războiului, având se pare motive întemeiate.

— Şi Sora din Credinţa ta, cea care a oprit molima roşie să distrugă cetatea? am insistat, iritat acum. Ce-i cu ea? Locuitorii cetăţii cu care am discutat mi-au povestit multe despre bunătatea ei şi despre apropierea faţă de tine. Unii credeau chiar că aţi fi fost iubiţi.

El a clătinat din cap obosit.

— Asta-i chiar absurd! Cât despre soarta ei, presupun c-a revenit în Tărâm odată cu oastea.

Minţea şi eram sigur în privinţa aceasta.

— De ce mi-ai mai spus povestea asta, dacă tot nu intenţionezi să mi-o spui pe toată? l-am întrebat. Vrei să râzi de mine, Ucigaş al Speranţei?

Al Sorna a scos un sunet care putea fi un râset.

— Prost este oricine crede că nu-i prost. Lasă-mă să dorm, milord.

În cei douăzeci de ani scurşi de la distrugerea capitalei lor, meldeneanii depuseseră eforturi susţinute de a o reclădi la o scară mai mare, şi cu mai multe podoabe, căutând poate sfidare în realizările arhitecturale. Cetatea era strânsă în jurul largului său port natural, pe ţărmul de miazăzi al Ilderei, cea mai mare insulă din arhipelag, o înlănţuire de ziduri din marmură strălucitoare şi acoperişuri din ţigle roşii, presărate cu coloane înalte care cinsteau nenumăraţii zei maritimi ai insularilor. Citisem că tatăl la fel de cumplit al lui Al Sorna supraveghease îndeaproape răsturnarea coloanelor, când armata lui năvălise pe ţărm, aducând foc şi distrugere. Supravieţuitorii spuneau că soldaţii din Straja Tărâmului urinaseră pe statuile căzute din vârful coloanelor, îmbătaţi de sânge şi de victorie şi scandaseră: „Un zeu este o minciună!”, *pe când cetatea ardea în jurul lor.*

Dacă Al Sorna simţea vreo remuşcare faţă de

distrugerile cauzate de tatăl lui, nu s-a trădat în niciun fel, uitându-se doar cu un interes vag la cetatea care se apropia iute, ţinând în mână spada detestată, rezemat de balustradă şi ignorat de marinari. Era o zi luminoasă şi senină, iar corabia înainta lesne prin apele calme, cu velele strânse şi mateloţii trăgând la vâsle sub sudalmele aspre ale boţmanului.

Nu ne-am salutat când m-am alăturat lui la balustradă. Capul continua să-mi zumzăie de întrebări, însă inima îmi era îngheţată de ştiinţa sigură că nu-mi va oferi răspunsuri. Scopul necunoscut pe care-l avusese în a-mi spune povestea lui era împlinit acum. N-avea să-mi mai spună nimic. Eu zăcusem treaz aproape toată noaptea şi mintea îmi examinase relatarea lui, căutând răspunsuri şi găsind doar alte întrebări. M-am gândit că poate intenţia lui fusese de a se răzbuna pentru condamnarea crudă a sa şi a poporului său, care colorase aproape toate rândurile istoriei războiului pe care o scrisesem, dar, deşi n-aş fi putut simţi niciodată simpatie pentru el, ştiam că, de fapt, nu era răzbunător. Da, era un inamic letal, totuşi rareori mânat de ranchiună.

— O mai poţi folosi? l-am întrebat în cele din urmă, obosit de tăcere.

El şi-a privit spada din mână.

— Vom vedea în curând.

— Se pare că Scutul stăruie pentru o înfruntare egală. Mă aştept să-ţi ofere câteva zile ca să te pregăteşti. După atâţia ani de inactivitate e greu să mai fii oponentul cel mai de temut.

Ochii lui negri mi-au examinat chipul, uşor amuzaţi.

— Ce te face să crezi că am fost inactiv?

Am strâns din umeri.

— Ce *poţi să faci cinci ani într-o celulă?*

A revenit spre cetate şi răspunsul lui a fost un murmur vag, aproape pierdut în vânt.

— Să cânţi.

Treptat, toate activităţile de pe docuri au încetat când am acostat la chei. Toţi vânzătorii, pescarii, marinarii, nevestele de pescari şi târfele s-au oprit din ceea ce făceau şi s-au întors să-l privească pe fiul Incendiatorului Cetăţii. Tăcerea a fost brusc adâncă şi copleşitoare, până şi ţipetele constante ale nenumăraţilor pescăruşi au părut să dispară într-o atmosferă apăsătoare de ură generală, nerostită. Un singur om din mulţime părea imun faţă de dispoziţia generală, un bărbat înalt, care a deschis braţele în semn de bun venit la piciorul pasarelei. Dinţii perfecţi i-au sclipit într-un surâs larg, când a exclamat cu glas baritonal, bogat şi adânc:

— Bine aţi venit, prieteni, bine aţi venit!

L-am privit din cap până în picioare când am coborât pe chei, observând cămaşa din mătase albastră scumpă ce-i îmbrăca trunchiul voinic şi musculos şi sabia cu mâner de aur de la brâu. Părul lung şi galben ca mierea unduia în vânt precum coama unui leu. Era într-adevăr bărbatul cel mai chipeş pe care-l văzusem vreodată. Spre deosebire de Al Sorna, înfăţişarea lui era pe de-a întregul în concordanţă cu legenda lui şi i-am ştiut numele înainte să mi-l spună: Atheran Ell-Nestra, Scutul Insulelor, cel cu care venise să lupte Ucigaşul Speranţei.

— Lordul Verniers, nu-i aşa? m-a întrebat şi mâna lui a cuprins-o pe a mea. Sunt onorat. Istoriile tale stau la loc de cinste pe rafturile mele.

— Mulţumesc. M-am întors când Al Sorna a început să coboare pasarela. El este…

— Vaelin Al Sorna, a terminat Ell-Nestra şi a făcut o plecăciune adâncă înaintea Ucigaşului Speranţei. Istoria isprăvilor tale zboară desigur înaintea ta, vestindu-te…

— Când luptăm? l-a întrerupt Al Sorna.

Ochii lui Ell-Nestra s-au mijit puţin, dar surâsul nici măcar nu i-a tremurat pe buze.

— De azi în trei zile, milord. Dacă eşti de acord.

— Nu. Doresc să termin cât mai iute farsa asta.

— Rămăsesem cu impresia că în ultimii cinci ani ai lâncezit după bunul plac al împăratului. Nu ai nevoie de timp să-ţi împrospătezi iscusinţa? M-aş simţi dezonorat dacă oamenii ar spune că am obţinut prea lesne victoria.

Privindu-i cum se cercetau, am fost izbit de contrastul dintre ei. Deşi aveau cam aceeaşi statură, frumuseţea masculină şi zâmbetul orbitor ale lui Ell-Nestra ar fi trebuit să eclipseze faţa ascuţită şi rigidă a lui Al Sorna. Cu toate acestea, în Ucigaşul Speranţei exista ceva care sfida prezenţa autoritară a insularului: incapacitatea înnăscută de a fi ştirbit. Cunoşteam desigur motivul, îl puteam distinge în voioşia falsă pe care Ell-Nestra şi-o zugrăvise pe faţă, în felul cum ochii lui îşi examinau adversarul din cap până în picioare. Ucigaşul Speranţei era omul cel mai periculos pe care avea să-l înfrunte vreodată şi o ştia.

— Te pot asigura, a rostit Al Sorna, că nimeni nu va zice niciodată că ai obţinut prea lesne victoria.

Ell-Nestra a înclinat din cap.

— Atunci mâine, la amiază. A arătat cu braţul un grup de bărbaţi din apropiere, corăbieri cu ochi duri, înarmaţi până în dinţi, care-l priveau pe Ucigaşul Speranţei cu ură vădită. Echipajul meu vă va escorta la odăile voastre. Vă sfătuiesc să nu zăboviţi pe drum.

— Unde este lady Emeren? am întrebat, când a dat să se îndepărteze.

— Găzduită cu tot confortul în casa mea. O vei vedea mâine. Îţi trimite desigur salutările ei cele mai călduroase.

Era o minciună sfruntată şi m-am întrebat ce-i spusese ea despre mine şi cât de strânsă era legătura lor. Ar fi putut, oare, să fi fost mai mult decât o simplă relaţie profitabilă între două suflete răzbunătoare?

Odăile noastre se aflau într-o clădire înnegrită de funingine din apropierea centrului cetăţii, ale cărei arcade elegante din cărămidă şi mozaicuri stricate de pe

pardoseli arătau că, odinioară, fusese probabil o reşedinţă cu un statut considerabil.

— Este casa lordului Otheran, mi-a răspuns morocănos un corăbier la întrebare. Tatăl Scutului. S-a oprit şi l-a privit ucigător pe Al Sorna. A murit în incendiu. Scutul a poruncit să fie lăsată aşa, ca o amintire pentru el şi pentru popor.

Al Sorna nu părea să asculte, ci privirea îi rătăcea peste zidurile negre-cenuşii ruinate şi ochii îi căpătaseră o îndepărtare ciudată.

— Vi s-a lăsat hrană, mi-a spus corăbierul, în bucătărie; pe scara de acolo, coborâţi la etajele de jos. Dacă aveţi nevoie de ceva, vom fi afară.

Am mâncat în sufragerie pe o masă mare din mahon, o mobilă a cărei perfecţiune era stranie într-o casă atât de dărăpănată. În bucătărie am găsit brânză, pâine şi mai multe soiuri de mezeluri, alături de un vin foarte gustos pe care Al Sorna l-a recunoscut ca originar din podgoriile din miazăzi ale Cumbraelului.

— De ce l-au poreclit Scutul? a întrebat el, umplându-şi o cupă cu apă.

Am observat că abia se atingea de vin.

— După vizita tatălui tău, meldeneanii au hotărât să aibă mai multă grijă de apărarea lor. Fiecare Lord al Corăbiilor trebuie să contribuie cu cinci vase la o flotă care patrulează constant Insulele. Căpitanul care primeşte onoarea de a comanda flota este cunoscut ca Scutul Insulelor.

Am tăcut şi l-am privit cu atenţie.

— Crezi că-l poţi învinge?

Ochii lui s-au plimbat prin sufragerie, zăbovind asupra resturilor jupuite ale unei fresce murale; indiferent ce anume ar fi reprezentat, acum se pierduse într-o pată mânjită de negru din fostele culori strălucitoare.

— Tatăl lui a fost un om bogat, dacă a adus un artist din Imperiu să picteze o frescă a familiei. Scutul a avut trei fraţi mai vârstnici, totuşi ştia că tatăl lui l-a iubit mai

mult decât pe ceilalţi.

Cuvintele sale aveau o siguranţă iritantă, provocând bănuiala că mâncam printre spectrele familiei ucise a Scutului.

— Vezi multe într-un petic de vopseluri decolorate.

A lăsat cupa din mână şi a împins farfuria în lături. Dacă aceasta avea să fie ultima lui masă, mi se părea c-o abordase fără entuziasm.

— Ce vei face cu povestea pe care ţi-am spus-o?

Povestea neterminată pe care mi-ai relatat-o, am gândit, dar am zis:

— Povestea ta mi-a oferit destule enigme la care să mă gândesc. Deşi, dacă ar fi s-o public, mă îndoiesc că mulţi ar fi convinşi că zugrăvirea războiului e doar fapta unui bătrân nechibzuit.

— Janus a fost uneltitor, mincinos şi, uneori, ucigaş. Însă a fost el oare cu adevărat nechibzuit? În ciuda sângelui şi a comorilor pierdute în războiul acela odios, eu nu sunt sigur nici acum dacă nu cumva totul a făcut parte dintr-un plan mai mare, o urzeală mult prea încâlcită pentru înţelegerea mea.

— Când vorbeşti despre Janus, povesteşti despre un bătrân crud şi intrigant, totuşi nu simt mânie în vocea ta. Nu pari să-l urăşti pe cel care te-a trădat.

— Care m-a trădat? Unica loialitate pe care Janus a avut-o vreodată a fost faţă de moştenirea lui: un Tărâm Unificat condus de-a pururi de Casa Al Nieren. Aceea a fost singura lui ambiţie reală. A-l urî pentru faptele lui ar fi ca şi cum ai urî scorpionul care te înţeapă.

Mi-am golit cupa de vin şi m-am întins către sticlă. Am descoperit că-mi plăcea rodul Cumbraelului şi am simţit dorinţa bruscă de a mă îmbăta. Încordarea din timpul zilei şi ideea de a fi martor a doua zi la o luptă sângeroasă îmi lăsau în măruntaie o nelinişte pe care doream s-o înec. Mai văzusem oameni murind, criminali şi trădători executaţi la porunca împăratului, dar, oricât de năvalnic ar fi ars ura mea faţă de bărbatul acesta,

simţeam că nu mai mă puteam bucura de violenţa iminentă a sfârşitului său.

— Ce vei face dacă vei obţine victoria mâine? am întrebat, conştient de împleticirea limbii. Te vei întoarce în Tărâmul tău? Crezi că regele Malcius te va primi cu braţele deschise?

El şi-a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat de la masă.

— Cred că amândoi ştim că nu va fi nicio victorie pentru mine, indiferent ce se va întâmpla mâine. Noapte bună, milord!

Mi-am umplut din nou cupa şi l-am ascultat cum urca scara şi cum se îndrepta către unul dintre dormitoare. M-am minunat că putea să doarmă, ştiind că, fără ajutorul vinului, mi-ar fi fost greu să-mi găsesc odihnă în noaptea aceasta. Totuşi, ştiam că el va dormi neîntors, netulburat de coşmaruri groaznice, netulburat de vinovăţie.

— Tu l-ai fi urât, Seliesen? am întrebat cu glas tare, sperând că el se afla printre spectrele ce ticseau locuinţa aceasta. Mă-ndoiesc. Ar fi fost doar material pentru alt poem, fără îndoială. Dintotdeauna ţi-a plăcut tovărăşia lor, a acestor brute mânuitoare de spade, deşi n-ai putut să fii niciodată cu adevărat unul dintre ei. Le-ai învăţat trucurile, ai învăţat să călăreşti, ai învăţat să descrii parade frumoase cu sabia pe care ţi-au dat-o. Dar n-ai învăţat niciodată să lupţi, aşa-i?

Lacrimile îmi curgeau acum. Eram un scribălău beat, care plângea într-o casă de spectre.

— N-ai învăţat niciodată să lupţi, ticălosule!

Printre puţinele atracţii pe care Insulele Meldeneane le pot oferi vizitatorilor mai educaţi se numără numeroasele ruine impresionante ce pot fi găsite pe coastele insulelor mari. Deşi variază ca dimensiuni şi scop, ele dovedesc o uniformitate de exprimare şi concepţie care indică limpede opera unei singure culturi, o rasă străveche care a avut o eleganţă şi o sofisticare estetică absente cu desăvârşire la locuitorii

actuali ai arhipelagului.

Exemplul cel mai impresionant în această privinţă al arhitecturii cândva măreţe este de departe amfiteatrul, situat la trei kilometri de capitala meldeneană. Săpat într-o depresiune a falezei de marmură galbenă cu vinişoare roşii de pe ţărmul de miazăzi al insulei, amfiteatrul a rămas neatins de ravagiile cauzate de generaţii succesive de insulari, care nu dovediseră defel reţinere în devastarea altor clădiri, pentru a lua materiale de construcţie. O scoică uriaşă, cu gradene terasate, orientate spre o scenă ovală mare, unde, fără doar şi poate, mari oratori, poeţi şi actori făcuseră cândva deliciul unui public mai iluminat, amfiteatrul era acum locul perfect unde insularii contemporani îi executau pe tâlhari sau îi priveau pe bărbaţii care se luptau între ei până la moarte.

Am fost treziţi de echipajul Scutului de îndată ce zorii s-au ivit deasupra cetăţii. Ne-au explicat că ar fi fost mai bine să fim aduşi la arenă înainte ca populaţia să se trezească şi să ticsească străzile, de unde să-şi reverse ura faţă de vlăstarul Incendiatorului Cetăţii.

Aşa cum îmi închipuiam, Al Sorna n-a trădat nicio îngrijorare exterioară pe când aşteptam ca soarele să se ridice către tăria cerului. Stătea pe gradenul cel mai de jos, cu spada alături, şi privea marea. O briză puternică sufla dinspre miazăzi, totuşi absenţa norilor anunţa o zi fără ploaie. M-am întrebat dacă Al Sorna simţea că era o zi bună în care să-şi întâlnească moartea.

Lady Emeren a sosit cu o oră înaintea amiezii, însoţită de alţi doi corăbieri ai Scutului, îmbrăcată simplu ca întotdeauna, în straie modeste alb şi negru, cu trăsăturile fine neîmpodobite de boieli sau bijuterii. Cu excepţia inelului cu safir de pe deget, nu exista alt semn al rangului ei, dar echilibrul şi demnitatea ei înnăscute erau neschimbate. M-am ridicat s-o întâmpin când a păşit în arena ovală şi m-am plecat oficial.

— Bună ziua, lady Emeren.

— Bună ziua, lord Verniers.

Glasul ei nu pierduse nimic din timbrul bogat pe care mi-l reaminteam, colorat de o urmă slabă a accentului legănat, aparte, specific celor care fuseseră crescuţi la Curtea împăratului. Încă o dată am fost izbit de frumuseţea ei, pielea desăvârşită, buzele pline şi ochii de un verde strălucitor. De multă vreme era considerată perfecţiunea feminităţii alpirane, la fel de supusă pe cât era de frumoasă, fiică a unei familii de sânge nobil şi favorită a împăratului din copilărie, educată la Curte alături de propriii lui copii, practic fiica lui, mai puţin cu numele. Când Seliesen fusese chemat să-şi împlinească destinul, căsătoria lor fusese inevitabilă. La urma urmelor, cine altul o merita mai mult?

— Te simţi bine? am întrebat-o. Sper că n-ai suferit vreo samavolnicie.

— Temnicerii mei au fost mai mult decât generoşi.

Privirea i s-a mutat la Ucigaşul Speranţei şi am zărit din nou expresia de răutate rece şi nesfârşită care-i urâţea trăsăturile perfecte ori de câte ori vorbea despre el. Al Sorna i-a întors uitătura cu o înclinare scurtă din cap, dovedind un interes cu totul superficial.

— Nu eşti însoţit de gărzi, a observat lady Emeren.

— Prizonierul i-a promis împăratului că va răspunde la provocarea Scutului. Gărzile n-au fost considerate necesare.

— Înţeleg. Fiul meu este bine?

— Da. Ultima dată când l-am văzut, se juca fericit. Ştiu că tânjeşte după întoarcerea ta, aşa cum suntem toţi.

Ochii ei au fulgerat spre mine, arzând cu aproape aceeaşi flacără de ură pe care i-o arătase Ucigaşului Speranţei şi nu i-am putut înfrunta. Ea a ştiut dintotdeauna, mi-am amintit. De ce nu m-ar urî şi pe mine?

— După ce voi reveni în Imperiu, mi s-a adresat lady Emeren, eu şi fiul meu vom continua să trăim în

singurătate discretă. Nu doresc să mă întorc la Curte. Şi nici nu mă aştept la mulţumiri pentru că am făcut în cele din urmă dreptate pentru soţul meu.

Am oftat adânc.

— Este aşadar adevărat? Duelul acesta este opera ta?

— Şi meldeneanii doresc dreptate. Părinţii şi fraţii Scutului au murit în flăcări sub ochii săi. Ajutorul lui n-a necesitat multă convingere. Cei din miazănoapte au un dar aparte pentru a alimenta ura în inimile altora.

— Şi crezi cu adevărat că ura ta va muri odată cu el? Dacă nu va fi aşa? Ce alinare vei găsi atunci?

Ochii ei verzi s-au îngustat.

— Nu-mi ţine predici, scribule. Tu eşti un om fără de zei şi amândoi ştim asta.

— Prin urmare, acum cauţi alinare din partea zeilor? Cerşeşti daruri de la pietre nepăsătoare. Seliesen ar fi plâns…

Safirul inelului ei mi-a crestat obrazul când m-a pălmuit. M-am clătinat puţin. Era o femeie puternică şi nu simţea nevoia să se înfrâneze.

— Să nu rosteşti numele soţului meu!

Multe cuvinte mi-au sosit pe buze atunci, stând cu palma pe obrazul însângerat, multe cuvinte dezgustătoare şi încărcate de fiere, care ar fi spintecat-o până în măduva oaselor cu adevărul lor sfâşietor. Însă privindu-i ochii arzători, am simţit cum cuvintele îmi mor în piept, cum furia mi se veştejeşte şi zboară departe pe briza mării, înlocuită de milă şi regret profund, despre care ştiam că sălăşluiseră mereu în sufletul meu.

I-am făcut o altă plecăciune oficială.

— Îmi cer iertare dacă ţi-am pricinuit supărare, milady.

M-am întors şi am mers către locul unde stătea Ucigaşul Speranţei, aşezându-mă lângă el: doi bărbaţi vinovaţi, aşteptând sentinţa.

— Ţi-o pot coase dacă doreşti, mi-a propus Al Sorna

când mi-am apăsat pe obraz o batistă de dantelă. Altfel îţi va rămâne o cicatrice.

Am scuturat din cap şi m-am uitat cum lady Emeren şi-a ocupat locul în capătul îndepărtat al primului graden, evitându-mi deliberat privirea.

— Am meritat-o.

Scutul a sosit la puţin timp după aceea, conducând o companie de lăncieri, care au ocupat poziţii în jurul arenei. Fără îndoială, el dorea ca momentul răzbunării sale să se desfăşoare fără niciun fel de ajutor din partea mulţimii care începuse să ocupe locurile. Starea sufletească a spectatorilor era mai degrabă încordată decât de sărbătoare; multe perechi de ochi sfredeleau spinarea lui Al Sorna, dar nu existau nici imprecaţii, nici huiduieli, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă Scutul se străduise ca înfruntarea să aibă cât de cât o desfăşurare manierată.

Ce comedie absurdă, mi-am spus. Să graţiezi pe cineva pentru o crimă pe care a comis-o, astfel încât să poată fi pedepsit pentru una în care n-a jucat niciun rol.

Ultimii au sosit Lorzii Corăbiilor, opt bărbaţi de vârstă mijlocie sau înaintată, îmbrăcaţi în veşminte despre care am presupus că erau elegante în arhipelag. Ei erau oamenii cei mai bogaţi din Insule şi făceau parte din consiliul guvernator graţie numărului de corăbii pe care le deţineau, o formă aparte de conducere care supravieţuise surprinzător de bine pentru mai mult de patru veacuri Şi-au ocupat locurile pe podiumul lung din marmură aflat în capătul opus al arenei unde fuseseră instalate deja opt jilţuri mari din lemn de stejar pentru confortul lor.

Unul dintre Lorzii Corăbiilor a rămas în picioare, un bărbat aspru, îmbrăcat mai simplu decât tovarăşii săi, dar cu mănuşi din piele moale în ambele mâini. L-am simţit pe Al Sorna foindu-se lângă mine.

— Carval Nurin, a rostit el.

— Căpitanul Şoimului Roşu, mi-am reamintit.

El a încuviinţat din cap.

— Se pare că safirele cumpără multe corăbii.

Nurin a aşteptat ca murmurele mulţimii să se stingă şi privirea lui inexpresivă a zăbovit o clipă asupra lui Al Sorna, după care a ridicat glasul şi a spus:

— Ne-am adunat aici pentru a fi martori la pronunţarea unei judecăţi prin duel individual. Consiliul Lorzilor Corăbiilor recunoaşte oficial această judecată ca fiind cinstită şi legitimă. Nu vor exista pedepse pentru nicio picătură de sânge vărsată azi. Cine vorbeşte în numele celui care a chemat la duel?

Un corăbier al Scutului a făcut un pas înainte, un bărbat voinic şi bărbos, cu eşarfă albastră pe cap, care-i anunţa rangul de secund.

— Eu, milorzi.

Privirea lui Nurin s-a întors către mine.

— Şi pentru cel chemat?

M-am ridicat şi am mers spre centrul arenei.

— Eu.

Expresia lui Nurin s-a încruntat o clipă înaintea lipsei unui titlu onorific în răspunsul meu, totuşi a continuat calm:

— Potrivit legii, trebuie să întrebăm ambele părţi dacă neînţelegerea aceasta poate fi rezolvată fără vărsare de sânge.

Secundul a vorbit primul, cu glas ridicat, adresându-se mai degrabă mulţimii decât Lorzilor Corăbiilor:

— Dezonoarea căpitanului meu este prea mare. Prin firea sa este un om paşnic, dar sufletele rudelor lui ucise strigă, cerând să se facă dreptate!

De pe gradene s-a ridicat un mormăit de aprobare, care a ameninţat să se dezvolte într-un vacarm de furie, până ce o privire încruntată a lui Carval Nurin l-a redus la tăcere. După aceea m-a privit pe mine.

— Cel chemat la duel doreşte să rezolve paşnic această chestiune?

Am întors capul spre Al Sorna şi am văzut că privea

cerul. Urmărindu-i ochii, am văzut o pasăre rotindu-se deasupra, un albatros, judecând după anvergura aripilor. A dat un ultim ocol şi s-a ridicat în cerul fără nori, purtat de aerul cald care se înălţa de pe faleză, deasupra tuturor, deasupra sordidei noastre crime publice. Pentru că acum ştiam că aceasta era crimă, că aici nu exista dreptate.

— Milord! a insistat Carval Nurin, cu vocea tăioasă de iritare.

M-am uitat cum albatrosul şi-a strâns aripile şi a plonjat înapoia falezei. Minunat.

— Să terminăm odată, am spus, apoi m-am întors la locul meu fără să privesc înapoi.

Când m-am aşezat, am zărit pe chipul lui Al Sorna o expresie de curiozitate. Poate că era amuzat de refuzul meu de a mai accepta să joc travestiul acesta. Mai târziu, în clipele mele de autoamăgire, m-am întrebat dacă nu putuse exista o urmă de admiraţie, de respect. Desigur însă că aşa ceva ar fi fost absurd.

— Combatanţii să-şi ocupe locurile! a anunţat Carval Nurin.

Al Sorna s-a ridicat, cântărindu-şi în mână spada odioasă. A existat o şovăială scurtă înainte de a prinde mânerul şi am observat cum şi-a încovoiat degetele, după care a tras lama din teacă. Chipul îi era lipsit de veselie acum, ochii negri păreau să-şi astâmpere setea la vederea oţelului care scânteia în soare, dar expresia feţei era de nepătruns. După o secundă, a aşezat teaca lângă mine şi s-a îndreptat spre centrul arenei.

Scutul a înaintat, cu sabia dezgolită, părul blond strâns la spate cu un şiret din piele, în veşminte simple de corăbier, cămaşă din bumbac, pantaloni din piele de viţel şi cizme zdravene din piele. Poate că straiele îi erau simple, însă le purta ca un prinţ, eclipsând cu uşurinţă luxul Lorzilor Corăbiilor, degajând nobleţe gravă şi forţă fizică, un leu în căutarea dreptăţii pentru mândria lui ucisă. Veselia destinsă pe care o afişase în

port dispăruse şi-l privea pe Al Sorna cu hotărâre rece, ca un animal de pradă.

Al Sorna şi-a ocupat locul în faţa lui şi l-a privit fără sfială, dovedind aceeaşi neputinţă firească de a fi umbrit. Ţinea spada jos, picioarele depărtate pe aceeaşi linie cu umerii şi spatele uşor arcuit.

Carval Nurin a ridicat din nou glasul:

— Începeţi!

S-a întâmplat aproape înainte ca ordinul lui Nurin să se fi încheiat, atât de iute, încât a trecut un moment înainte ca eu şi mulţimea să ne dăm seama ce se petrecuse. Al Sorna s-a mişcat. S-a mişcat într-un fel în care nu mai văzusem niciodată un om mişcându-se, ca albatrosul care plonjase sub faleză sau ca orcile năpustindu-se asupra somonilor când plecaserăm din Linesh, ca o ceaţă fluidă de viteză şi o singură spintecătură scânteietoare de metal.

Sabia Scutului trebuie să fi fost făurită din oţel de calitate, judecând după dangătul grav şi plin pe care l-a scos când a zburat în cealaltă parte a arenei, lăsându-l locului neînarmat şi lipsit de apărare.

Liniştea era totală.

Al Sorna s-a îndreptat şi i-a surâs aspru.

— N-o ţineai bine.

Chipul Scutului a trădat un spasm scurt de furie sau de frică, dar şi l-a stăpânit iute. N-a rostit nimic, a aşteptat moartea şi a refuzat să cerşească îndurare.

— Se *râdea mult în casa ta, i-a spus Al Sorna. Când tatăl tău revenea de pe ţărmuri îndepărtate cu daruri şi poveşti pline de aventuri, tu şi fraţii tăi vă strângeaţi în jurul lui şi ascultaţi, tânjind după vârsta bărbăţiei şi bucurându-vă de iubirea lui. El însă nu v-a povestit niciodată despre crimele pe care le comitea, despre marinarii cinstiţi azvârliţi rechinilor de pe punţile propriilor corăbii, nici despre femeile pe care le siluia când întreprindeau raiduri pe ţărmul de miazăzi al Tărâmului. V-aţi iubit tatăl, dar aţi iubit o minciună.*

Scutul şi-a dezgolit dinţii într-o grimasă feroce de ură.

— Termină odată!

— N-a fost vina ta, a continuat Al Sorna. Tu nu erai decât un băiat. Nu puteai să faci nimic. Ai avut dreptate să fugi…

Calmul Scutului s-a fărâmiţat, un urlet de furie i-a izbucnit de pe buze şi s-a năpustit înainte, cu mâinile întinse către beregata lui Al Sorna. Bărbatul din miazănoapte a făcut un pas într-o parte, evitând atacul, şi l-a izbit cu podul palmei în tâmplă, doborându-l pe nisip, unde a rămas nemişcat.

Al Sorna s-a întors şi a revenit la locul lui, a luat teaca şi a vârât spada înăuntru. Mulţimea începuse să reacţioneze acum, majoritatea şocată, dar cu o undă de mânie despre care ştiam că va creşte întruna.

— Duelul acesta nu s-a încheiat, lord Vaelin! a strigat Carval Nurin peste tumultul tot mai sonor.

Al Sorna s-a întors şi a pornit spre lady Emeren, stupefiată, care l-a privit încremenită şi frustrată.

— Milady, eşti pregătită să părăseşti locul acesta?

— Duelul se desfăşoară până la moarte! a răcnit Nurin. Dacă-l laşi pe bărbatul acesta în viaţă, îl vei dezonora pentru totdeauna în ochii Insulelor.

Al Sorna i-a făcut o plecăciune graţioasă lui lady Emeren şi s-a întors către Nurin.

— Onoare? a întrebat el. Onoarea nu-i decât un cuvânt. N-o poţi mânca şi n-o poţi bea, totuşi oriunde aş merge, oamenii vorbesc la nesfârşit despre ea şi fiecare spune altă poveste despre ce ar însemna cu adevărat. Pentru alpirani, totul se rezumă la datorie, pe când renfaelinii cred că-i totuna cu bravura. În insulele acestea se pare că-nseamnă a ucide un fiu pentru o crimă comisă de tatăl lui şi apoi a măcelări un om neajutorat când farsa nu se desfăşoară conform planului.

În mod straniu, mulţimea a amuţit când el a vorbit; deşi nu avea un glas sonor, amfiteatrul îl transmitea fără

efort tuturor celor prezenţi şi, cumva, mânia lor şi setea de sânge dezamăgită s-au micşorat.

— Nu ofer nicio scuză pentru faptele tatălui meu. Şi nu pot oferi nici căinţă. El a incendiat o cetate la porunca regelui său; a fost o faptă rea, însă eu n-am avut niciun amestec în ea. În tot cazul, vărsarea sângelui meu nu-l poate întrista deloc pe un bărbat care a murit acum trei ani, paşnic în patul lui, având-u-le alături pe soţia şi pe fiica sa. Nimeni nu se poate răzbuna pe un mort care a fost de mult dat focului. Acum daţi-mi ceea ce mi se cuvine sau omorâţi-mă, şi să terminăm totul.

Privirea mea s-a îndreptat spre gărzile purtătoare de lănci şi am văzut şovăiala cu care au schimbat priviri, apoi s-au uitat precaut la mulţimea din rândurile căreia se înălţa un murmur de confuzie.

— OMORÂŢI-L! Lady Emeren se ridicase în picioare şi pornise către Al Sorna, cu degetul întins acuzator şi mârâind. OMORÂŢI-L PE SĂLBATICUL UCIGAŞ!

— Tu n-ai niciun cuvânt de spus aici, femeie! i-a vorbit Nurin cu glas aspru şi mustrător. Asta este treaba bărbaţilor.

— Bărbaţi? Râsul ei a fost răguşit, aproape isteric când s-a răsucit spre Nurin. Singurul bărbat de aici zace fără cunoştinţă şi nerăzbunat. Eu vă numesc laşi. Lepădături de piraţi necredincioşi! Unde-i dreptatea care mi s-a făgăduit?

— Ţi s-a făgăduit un duel, i-a răspuns Nurin.

L-a privit apoi îndelung pe Al Sorna, după care şi-a ridicat ochii spre spectatori şi glasul i-a răsunat puternic:

— Şi duelul s-a încheiat! Este adevărat că suntem piraţi, fiindcă zeii ne-au dăruit oceanele ca terenuri de vânătoare, dar tot ei ne-au dăruit şi legea cu care guvernăm aceste Insule şi legea se aplică tuturor, fiindcă altfel nu înseamnă nimic. Potrivit legii, Vaelin Al Sorna a învins în acest duel. El nu a comis niciun delict

în Insule şi ca atare este liber să plece. S-a întors după aceea către lady Emeren. Suntem piraţi, însă nu lepădături. Şi tu, milady, eşti, de asemenea, liberă să pleci.

Am fost escortaţi până la capătul digului, unde ni s-a spus să aşteptăm în timp ce aranjau plecarea noastră cu puţinele corăbii străine din port. Un detaşament numeros de lăncieri era de strajă de-a curmezişul cheiului, pentru a împiedica orice răzbunare de ultimă clipă din partea locuitorilor cetăţii, deşi eu apreciasem că starea sufletească generală la încheierea duelului fusese potolită; oamenii fuseseră mai degrabă dezamăgiţi decât scandalizaţi. Străjerii ne ignorau şi era limpede că plecarea n-avea să fie marcată de nicio ceremonie. Trebuie să mărturisesc că era stânjenitor să mă aflu acolo, alături de ei doi, cu lady Emeren plimbându-se înainte şi înapoi pe doc, cu braţele strâns încrucişate peste piept, iar Al Sorna stând tăcut pe un butoi cu mirodenii, în timp ce eu mă rugam să vină fluxul şi eliberarea binecuvântată din locul acesta.

— Asta nu se va încheia aici! a izbucnit lady Emeren după o oră de mers în tăcere. S-a apropiat la un metru de el, sfredelindu-l cu privirea, urându-l cu patimă. Să nu crezi că vei scăpa de mine. Pământul ăsta nu-i îndeajuns de lat ca să te-ascunzi de…

— E teribil, a întrerupt-o Al Sorna, când iubirea se transformă în ură.

Privirea ei ucigaşă a încremenit, de parcă o înjunghiase.

— Cândva, a continuat Al Sorna, am cunoscut un bărbat care iubea tare mult o femeie. Avea însă de îndeplinit o sarcină, o sarcină despre care ştia că-l va costa viaţa şi care ar fi costat-o viaţa şi pe ea dacă i-ar fi rămas alături. De aceea a păcălit-o şi a aranjat să fie dusă departe. Uneori bărbatul încearcă să-şi trimită gândurile peste ocean, pentru a vedea dacă iubirea pe

care o împărtăşiseră s-a preschimbat în ură, dar găseşte doar ecouri îndepărtate ale compasiunii ei, o viaţă salvată aici, un act de bunătate făcut acolo, ca fumul ce rămâne în urma unei torţe arzătoare. De aceea el se întreabă: „Oare ea mă urăşte?” Pentru că femeia are multe de iertat, iar între îndrăgostiţi, şi privirea i s-a întors către mine, trădarea este întotdeauna păcatul cel mai groaznic.

Tăietura de pe obraz m-a ars, vinovăţia şi durerea mi s-au amestecat în piept în mijlocul unui torent de amintiri. Sosirea lui Seliesen prima dată la Curte… zâmbetul lui care părea să aducă întotdeauna soare… împăratul acordându-mi cinstea de a-l educa în problemele Curţii… primele lui tentative bâjbâite de etichetă… ascultându-i cele mai recente poeme până noaptea târziu… gelozia înfocată când Emeren şi-a făcut cunoscute sentimentele şi satisfacţia infamă când el a început s-o abandoneze în favoarea mea… Şi moartea lui… Suferinţa nesfârşită despre care crezusem că mă va consuma.

Al Sorna văzuse totul, o ştiam. Cumva, nimic nu era ascuns de ochii lui ca tăciunele.

Al Sorna s-a ridicat şi a păşit spre lady Emeren, făcând-o să tresară, nu de ură, ştiam, ci de frică. Ce altceva văzuse el? Ce altceva avea să spună? A îngenuncheat înaintea ei şi a rostit cu glas limpede şi oficial:

— Milady, îmi cer iertare pentru că am luat viaţa soţului tău.

Ea a avut nevoie de o clipă pentru a-şi stăpâni teama.

— Şi o vei oferi pe a ta în schimb?

— Nu pot, milady.

— Atunci scuzele îţi sunt la fel de deşarte ca inima ta, bărbatule din miazănoapte. Iar ura mea nu este întru nimic micşorată.

Au găsit pentru Al Sorna o corabie din Ţinuturile de Miazănoapte, întrucât se părea că vasele din teritoriile

cele mai de miazănoapte ale Tărâmului Unificat se bucurau de dreptul de ancorare în apele meldeneane care le era refuzat compatrioatelor lor. Auzisem şi citisem câte ceva despre Ţinuturile acelea – că erau cămin pentru oameni cu origini variate – şi de aceea nu m-a surprins că majoritatea membrilor echipajului aveau pielea tuciurie şi feţele lătăreţe întâlnite în provinciile din miazăzi ale Imperiului. Am mers cu Al Sorna spre dana corăbiei, lăsând-o pe lady Emeren rigid de nemişcată la capătul digului. Ea a privit marea, refuzând să-i mai acorde bărbatului din miazănoapte favoarea altui cuvânt.

— Ar trebui să fii cu băgare de seamă în privinţa ei, i-am spus când ne-am apropiat de pasarelă. Vendeta nu i se va sfârşi aici.

El s-a uitat la silueta nemişcată a lui lady Emeren şi a oftat cu regret.

— Atunci pe ea trebuie s-o compătimim.

— Noi am crezut că te trimitem la moarte, însă n-am făcut altceva decât să te punem în libertate. Aşa cum ştiai că vom face, sunt sigur. Ell-Nestra n-a avut nicio clipă vreo şansă. De ce nu l-ai ucis?

Ochii lui negri m-au privit cu uitătura pătrunzătoare şi întrebătoare despre care ştiam că văzuse prea multe.

— Când am fost judecat, lordul Velsus m-a întrebat câte vieţi am luat. Cu toată sinceritatea, nu i-am putut răspunde. Am ucis de multe ori, oameni buni şi răi, laşi şi eroi, hoţi şi... poeţi. A plecat ochii şi m-am întrebat dacă aceea era scuza lui. Ba chiar şi prieteni. Şi m-am săturat. Şi-a privit spada vârâtă în teacă pe care o ţinea în mână. Sper să n-o mai scot niciodată.

N-a mai zăbovit, nu mi-a întins mâna şi n-a rostit niciun cuvânt de despărţire, ci s-a întors pur şi simplu şi a urcat pe pasarelă. Căpitanul corăbiei l-a întâmpinat cu o plecăciune adâncă, având chipul luminat de un respect evident, pe care îl împărtăşea întregul echipaj. Se părea că legenda lui ajunsese hăt departe; deşi oamenii

aceştia veniseră de la mare distanţă de centrul Tărâmului, era limpede că numele lui era bine cunoscut. Ce-l va aştepta, m-am întrebat, în Tărâm, unde de acum el nu mai este un simplu om?

Corabia a plecat în mai puţin de un ceas, fără să-şi mai fi descărcat jumătate din mărfuri, dornică să se îndepărteze cu trofeul acela. Am stat la capătul digului alături de lady Emeren şi l-am privit pe Ucigaşul Speranţei îndepărtându-se. L-am putut distinge pentru o vreme, o siluetă înaltă la prova. Îmi închipui că este posibil să fi privit înapoi, spre noi, doar o dată, poate chiar să fi ridicat braţul în semn de salut, însă era prea departe ca să fiu sigur. După ce a ieşit din bazinul portului, corabia şi-a ridicat pânzele şi a dispărut repede dincolo de promontoriu, navigând cu toată iuţeala către răsărit

— Ar trebui să-l dai uitării, i-am spus lui lady Emeren. Obsesia aceasta va însemna ruina ta. Du-te acasă şi creşte-ţi fiul. Te implor!

Am fost uluit să văd că plângea, lacrimile îi şiroiau din ochi, deşi faţa îi era rigidă şi lipsită de expresie. Glasul ei era o şoaptă, dar aprig ca întotdeauna.

— N-o voi face până când zeii nu mă vor chema la ei, ba chiar şi atunci voi găsi o cale să-mi trimit răzbunarea prin văl.

PARTEA A V A

În partidele mai lungi, în care Atacul Mincinosului sau alta dintre părţile introductive prezentate mai sus a eşuat, se dezvăluie pe de-a-ntregul complexitatea Keschetului. Capitolele următoare vor examina stratagemele cele mai eficiente în jocurile lungi, începând cu Schimbarea Arcaşului, al cărui nume provine de la o manevră utilizată de arcaşii călări alpirani. La fel ca Atacul Mincinosului, Schimbarea Arcaşului foloseşte abaterea atenţiei într-o direcţie falsă, dar păstrează în acelaşi timp potenţialul pentru exploatarea oportunităţilor neprevăzute. Un jucător iscusit poate să atace două ţinte, păstrându-şi adversarul în necunoştinţă de cauză asupra ţintei finale până la apariţia ocaziei celei mai rodnice.

— Autor necunoscut, *Keschetul, reguli şi strategii,* Marea Bibliotecă a Tărâmului Unificat

CAPITOLUL 1

A încălecat pe Scuipă-rău şi a călărit spre apus, mergând pe coasta mării, până a găsit un loc pentru popas la adăpostul unei dune mari cu coama acoperită de iarbă. A strâns lemne purtate de valuri pe ţărm şi a rupt iarbă ca să aprindă focul. Tulpinile ierbii erau uscate de briză şi s-au aprins la prima atingere a cremenii. Focul a crescut înalt şi strălucitor şi cenuşa fierbinte s-a ridicat aidoma licuricilor pe cerul începutului de seară. În depărtare, luminile din Linesh păreau să ardă încă şi mai intens şi el a auzit muzică amestecată cu sunetul multor glasuri înălţate în petreceri.

— După toate câte le-am făcut, i-a spus lui Scuipă-rău întinzându-i câteva zaharicale să le ronţăie, război, molimă şi luni de spaimă, nu-mi vine să cred că sunt fericiţi să ne vadă plecând.

Dacă Scuipă-rău i-a apreciat ironia, a făcut-o sub forma unui fornăit sonor de iritare, scuturând energic din cap.

— Ai răbdare.

Vaelin l-a prins de frâu şi a dezlegat căpăstrul, apoi i-a luat şaua din spate. Scăpat de poveri, armăsarul a pornit în galop printre dune, ridicând nisip de sub copite şi nechezând. Vaelin l-a privit jucându-se în valurile de la mal, pe când cerul a pălit şi s-a înălţat luna plină şi strălucitoare, care zugrăvea dunele într-un albastru-argintiu familiar. *Ca troienele de nea în toiul iernii.*

Scuipă-rău a revenit în trap, pe când dispărea ultima geană a zilei şi a rămas la marginea cercului de lumină revărsat de foc, aşteptând ritualul de seară al ţesălării şi priponirii.

— Nu, a rostit Vaelin. Noi doi am terminat. E timpul să pleci.

Scuipă-rău a fornăit nesigur, scurmând nisipul cu o

copită din faţă.

Vaelin s-a apropiat de el şi l-a lovit puternic cu palma peste crupă, apoi s-a retras iute ca să evite represaliile loviturii de copite, când Scuipă-rău s-a cabrat şi a nechezat furios, dezgolindu-şi dinţii.

— Pleacă, fiară urâcioasă! a strigat Vaelin, gesticulând sălbatic. PLEACĂ!

Şi calul a dispărut, galopând şi îndepărtându-se într-o pâclă de nisip albastru-argintiu, cu nechezatul de despărţire răsunând sonor în văzduhul serii.

— Du-te, gloabă afurisită, a şoptit Vaelin zâmbind.

Nu mai avea cu ce să-şi ocupe timpul, aşa că s-a aşezat şi a aruncat lemne în foc, amintindu-şi de clipele din vârful meterezelor Cetăţuii Înalte, când îl privise pe Dentos apropiindu-se de poartă fără Nortah şi ştiuse că totul se va schimba. *Nortah... Dentos... Doi Fraţi pierduţi şi pe cale de a mai pierde unul.* A simţit doar o schimbare foarte slabă a vântului, care a adus un iz slab de sudoare şi apă sărată. A închis ochii, ascultând paşii moi pe nisip care se apropiau dinspre apus, fără a încerca totuşi să se ascundă. *Şi de ce s-ar ascunde, de fapt? La urma urmelor, suntem Fraţi.*

A deschis ochii şi a privit silueta din faţa lui.

— Salut, Barkus!

Barkus s-a lăsat să cadă în faţa focului şi a ridicat palmele spre flăcări. Braţele groase şi musculoase îi erau goale, deoarece purta doar o vestă din bumbac şi pantaloni; era desculţ şi părul îi şiroia de apa mării. Singura lui armă era securea, prinsă pe spinare cu şireturi din piele.

— Pe Credinţă! a icnit el. Nu mi-a mai fost aşa frig de când am luptat în Codrul Martishe.

— Trebuie să-ţi fi fost greu să înoţi.

— Aşa-i. Ajunsesem la vreo cinci kilometri de ţărm, când mi-am dat seama că m-ai tras pe sfoară. Căpitanul n-a fost lesne de convins să revină la ţărm. A scuturat din cap şi picături i-au zburat din părul lung. Auzi, să

pleci pe o corabie în Apusul îndepărtat împreună cu Sora Sherin! De parc-ai fi fost în stare să renunţi la o ocazie de a te sacrifica.

Vaelin a privit mâinile lui Barkus şi a văzut că nu tremurau deloc, deşi era îndeajuns de frig pentru ca răsuflarea să-i iasă sub formă de aburi.

— Asta a fost înţelegerea, nu? a continuat Barkus. Noi rămânem în viaţă şi ei se aleg cu tine?

— În plus, prinţul Malcius va fi trimis înapoi în Tărâm.

Barkus s-a încruntat.

— A supravieţuit?

— Am fost zgârcit cu adevărul pentru a vă scoate pe toţi din cetate, fără probleme.

Fratele voinic a pufnit iarăşi.

— Când vor veni după tine?

— La prima geană de lumină.

— E timp destul. A scos securea din spate şi a pus-o la îndemână. Câţi crezi că vor trimite?

Vaelin a strâns din umeri.

— N-am întrebat.

— Pentru noi doi ar fi bine să trimită un regiment întreg. Barkus l-a privit apoi nedumerit. Unde ţi-este spada?

— I-am dăruit-o guvernatorului Aruan.

— Nu cred c-a fost cea mai bună dintre ideile tale. Cum intenţionezi să te lupţi?

— N-o să mă lupt. Voi respecta porunca regelui şi mă voi preda alpiranilor.

— Te vor omorî.

— Nu cred. Potrivit Cărţii a Cincea a zeului cumbraelin, mai am încă mulţi oameni de ucis.

— Puah! a scuipat Barkus în foc. Profeţiile sunt nişte rahaturi. Superstiţii pentru adoratorii zeului. Tu le-ai ucis Speranţa, aşa că te vor omorî fără să clipească. Singura întrebare este doar în cât timp o vor face. L-a privit pe Vaelin în ochi. Nu pot suporta să stau şi să-i privesc cum te ucid.

— Atunci pleacă.

— Ştii că nu pot să fac nici asta. Nu crezi că am pierdut deja destui Fraţi? Nortah, Frentis, Dentos…

— Ajunge!

Glasul lui Vaelin a răsunat tăios, spintecând noaptea.

Barkus s-a tras înapoi, alarmat şi nedumerit.

— Frate, nu…

— Termină.

Vaelin a cercetat chipul bărbatului din faţa lui cu toată atenţia de care era în stare, căutând o fisură în mască, un licăr de pierdere a calmului. Era însă perfectă, impenetrabilă şi iritantă. S-a luptat să-şi stăpânească furia, ştiind că îl va omorî.

— Ai aşteptat atât de mult clipa asta, atunci de ce nu-mi arăţi adevăratul tău chip? Ce mai contează?

Barkus a zâmbit cu o expresie desăvârşită de îngrijorare stânjenită.

— Nu te simţi bine?

— Înainte de plecare, căpitanul Antesh mi-a spus ceva. Vrei să ştii ce anume?

Celălalt a desfăcut braţele nesigur.

— Dacă asta ţi-e voia.

— Numele lui adevărat nu este Antesh. Nimic surprinzător în asta, întrucât sunt sigur că mulţi dintre cumbraelinii pe care i-am tocmit au simţit nevoia de a folosi nume false, fie de teama unui trecut criminal, fie de ruşinea de a ne accepta galbenii. Mai surprinzător însă este faptul că amândoi i-am auzit în trecut adevăratul nume.

Tot nicio fisură în mască. Tot nimic, cu excepţia îngrijorării unui Frate adevărat.

— Cândva, Bren Antesh a fost întru totul robul zeului său, a rostit Vaelin. Devoţiunea îi era atât de mare, încât l-a împins să ucidă şi să-i adune pe alţii, de asemenea însetaţi, să-şi cinstească zeul cu sângele ereticilor. Cu timpul, i-a dus în Martishe, unde cei mai mulţi dintre ei au murit sub mâinile noastre, ceea ce l-a determinat să-

şi pună sub semnul îndoielii credinţa, să-şi abandoneze zeul, acceptând aurul regelui şi dăruindu-l familiilor tovarăşilor lui căzuţi, pentru ca după aceea să-şi caute moartea într-un război străin. În tot acel timp s-a străduit să uite numele pe care-l dobândise în Martishe: Săgeată Neagră. Bren Antesh a fost cândva cunoscut ca Săgeată Neagră. Şi m-a asigurat că nici el, nici vreunul dintre oamenii lui n-au avut niciodată o scrisoare de liberă trecere din partea Lordului Fiefului lor.

Barkus a rămas nemişcat, iar pe faţă nu i se mai citea acum nicio expresie.

— Mai ţii minte scrisorile? a întrebat Vaelin. Scrisorile pe care le-ai găsit tu asupra arcaşului pe care-l ucisesem eu. Scrisorile care ne-au trimis în războiul cu Fieful Cumbrael.

A fost doar o măruntă schimbare a înclinării capului, o modificare insesizabilă a liniei umerilor, o nouă curbură a buzelor, dar, pe neaşteptate, Barkus a dispărut ca fumul în vânt. Când a vorbit, Vaelin n-a fost surprins să audă o voce familiară, vocea cu care vorbiseră doi bărbaţi, morţi acum.

— Tu chiar crezi că vei sluji o Regină a Focului, Frate?

Inima lui Vaelin s-a prăbuşit ca un bolovan. Nutrise o speranţă ofilită că s-ar fi putut înşela, că Antesh minţise şi că Fratele lui continua să fie războinicul nobil care plecase cu fluxul de dimineaţă. El dispăruse însă acum şi erau numai ei doi, singuri pe plajă, cu moartea apropiindu-se iute.

— Mi s-a spus că există şi alte profeţii, a rostit el.

— Profeţii? Creatura care fusese Barkus a scos un râset aspru şi hâd. Cât de puţine cunoaşteţi! Voi toţi, care vă mâzgăliţi pe hârtie încercările bâjbâite de înţelepciune, numindu-le scripturi, deşi nu sunt decât delirurile celor nebuni şi flămânzi după putere.

— Testul Sălbăticiei… Atunci l-ai aservit?

Făptura cu faţa lui Barkus a rânjit larg.

— Dorea tare mult să trăiască. Găsirea lui Jennis a

fost un dar al vieţii, totuşi ideea lui despre Frăţie era atât de puternică, încât nu s-a putut sili să facă ceea ce era necesar.

— A găsit trupul lui Jennis îngheţat, fără mantie.

Creatura a râs din nou, răguşit, scrâşnit, încântată de propria cruzime.

— Trupul şi sufletul lui. Jennis era încă viu, pe jumătate îngheţat, dar continua să răsufle şi i-a şoptit lui Barkus rugămintea de a-l salva. Bineînţeles, el nu putea face nimic şi era foarte flămând. Foamea îi preschimbă pe oameni, le reaminteşte că nu sunt decât animale, nişte animale care trebuie hrănite, iar carnea rămâne carne. Ispita l-a îngreţoşat, foamea l-a împins dincolo de pragul nebuniei, aşa că s-a împleticit şi apoi s-a întins în zăpadă ca să moară.

Hentes Mustor, Chiorul, tâmplarul care a incendiat atelierul lui Ahm-Lin... toţi s-au apropiat cândva atât de mult de moarte...

— Moartea este poarta prin care intri tu.

— Ei ne aruncă, de cealaltă parte a hăului teribil, strigătele plângăreţe ale unor suflete în preajma morţii, ca mieii rătăciţi care atrag lupii. Nu toţi pot fi însă luaţi, ci doar aceia care au sămânţa răutăţii şi darul puterii.

— Barkus nu avea răutate în el.

Alt chicotit veninos.

— Încă n-am întâlnit omul care să nu aibă răutate în inimă. Barkus şi-o ascunsese pe a lui atât de adânc, încât abia ştia că exista acolo, supurând ca un vierme în sufletul lui, aşteptând să fie hrănită, aşteptându-mă pe mine. Era ura faţă de tatăl lui, înţelegi? Tatăl care-l trimisese de acasă, care-i urâse şi în acelaşi timp îi invidiase darul. El văzuse lucrurile minunate pe care băiatul le putea făuri din metal şi tânjise după putere. Aşa se-ntâmplă cu aceia dintre noi care suntem dăruiţi. Nu eşti de acord?

— Tu ai fost permanent el? Fiecare cuvânt pe care l-a rostit de atunci, fiecare faptă, fiecare gest de bunătate.

Nu pot crede că erai numai tu.

Creatura a strâns din umeri.

— Crede ce vrei. Ei se apropie de moarte, noi îi înhăţăm şi din clipa aceea sunt ai noştri. Noi ştim ce ştiu ei, astfel că-i foarte uşor să menţinem masca.

Cântecul sângelui a şoptit, o notă slabă, dar vibrantă.

— Minţi! Hentes Mustor n-a fost pe de-a întregul sub comanda ta. De aceea l-ai şi ucis înainte de a-mi putea spune minciunile pe care i le-ai şoptit cu vocea zeului său. Iar când ai venit s-o ucizi pe Aspectul Elera, aveai sub stăpânirea ta trei bărbaţi, totuşi ei au atacat separat, pentru că, neîndoios, înfruntarea cu Aspectul Corlin din Casa celui de-al Patrulea Ordin ţi-a solicitat pe deplin capacităţile. Nu cred că poţi stăpâni mai mult de o minte pe rând şi pun rămăşag că jugul tău poate fi fărâmat.

Făptura a înclinat capul lui Barkus.

— Vederea Luptei este într-adevăr un dar puternic. În curând tu vei fi aproape de moarte şi unul dintre noi va veni să-l revendice. Lyrna te iubeşte şi Malcius are încredere în tine. Cine ar fi mai potrivit să-i călăuzească prin anii grei care-i aşteaptă? Oare ce răutate se ascunde în inima ta, mă-ntreb? Poate faţă de maestrul Sollis? Faţă de Janus şi nesfârşitele lui urzeli? Sau poate faţă de Ordin? La urma urmelor, ei te-au trimis aici ca momeală pentru mine şi, procedând aşa, ţi-au răpit femeia pe care o iubeşti. Spune-mi că nu există nicio răutate acolo.

— Dacă vrei cântecul meu, de ce mi-ai căutat moartea de două ori până acum? În Urlish ai trimis asasini tocmiţi, care să mă ucidă în timpul Încercării Alergării, şi ai trimis-o pe Henna în odaia mea în noaptea Masacrului Aspectelor.

— La ce ne-ar folosi nouă să tocmim pe cineva? Iar misiunea Hennei a fost plănuită în pripă, fiindcă n-am fost defel încântaţi să te găsim în Casa celui de-al Cincilea Ordin tocmai în noaptea aceea, înainte să fi

ştiut ce putere ne-ai putea oferi. Că tot veni vorba, ea îţi trimite salutări şi regretă că n-a putut fi aici.

Vaelin a căutat îndrumare din partea cântecului sângelui, însă n-a găsit decât tăcere. Creatura nu minţea.

— Dacă n-aţi fost voi, atunci cine?

Glasul i s-a stins când înţelegerea a sosit pe o coardă disperată a cântecului sângelui: spaima Fratelui Harlick în Cetatea Prăbuşită. *Ai venit să mă ucizi?*

— Al Şaptelea Ordin, a murmurat cu voce tare.

— Chiar ai crezut că ei nu sunt decât un grup de mistici inofensivi care slujesc Credinţa voastră absurdă? Ei au propriile lor planuri şi propriii lor intermediari. Nu te amăgi cu gândul că ar ezita să te elimine, dacă te-ai dovedi un obstacol.

— Şi de ce nu m-au mai atacat de atunci?

Făptura a mişcat uşor trupul lui Barkus, nereuşind să-şi ascundă neliniştea.

— Aşteaptă momentul potrivit, ocazia cea mai bună.

Altă minciună, confirmată de cântecul sângelui. *Lupul. Al Şaptelea Ordin şi-a trimis asasinii după mine, dar lupul i-a ucis.* Consideraseră oare evenimentul acela ca pe o dovadă a unei binecuvântări din partea Beznei, a unei protecţii acordate de o putere de care se temeau? Întrebări… Ca întotdeauna, apăreau mereu alte întrebări.

— Ai fost cândva om? a întrebat-o pe creatură. Ai avut un nume?

— Numele înseamnă foarte mult pentru cei vii, însă ele par scornelile unor copii pentru cei care au simţit gerul fără străfund al neantului.

— Aşadar, ai fost viu cândva. Ai avut propriul tău trup.

— Trup? Da, am avut un trup. Sfâşiat de sălbăticie şi uscat de foame, hăituit de ură la fiecare pas. Am avut un trup, născut dintr-o mamă siluită, căreia i-au spus vrăjitoare. Am fost surghiuniţi, pentru că darul ei putea

schimba vântul. Bărbatul care m-a zămislit a minţit şi a spus că ea folosise Bezna pentru a-l sili să urce în patul ei. A minţit că refuzase să mai stea alături de ea după ce vraja se destrămase. A minţit că ea îşi folosise darul pentru a măna recoltele drept răzbunare. Cu pietre şi blestemăţii putrede, ei ne-au alungat în pădure, unde am trăit ca animalele până când foamea şi frigul au luat-o de lângă mine. Dar am continuat să trăiesc, mai degrabă fiară decât băiat, uitând limbajul şi obiceiurile, uitând totul, mai puţin răzbunarea. Şi cu timpul m-am răzbunat, din plin.

— „El a chemat fulgerul”, a citat Vaelin. „Şi satul a ars. Oamenii au fugit spre râu, dar el l-a umflat cu ploaie, până ce malurile s-au rupt şi apa i-a purtat în torente. Totuşi răzbunarea lui nu fusese încă satisfăcută, aşa că a adus un vânt din îndepărtatul miazănoapte, care să-i cuprindă în gheaţă.“

Făptura a rânjit fioros prin totala sa lipsă de cruzime, un zâmbet de reamintire mulţumită.

— Îi pot vedea şi acum faţa; faţa tatei, încremenită în gheaţă, privindu-mă din adâncurile râului. Am urinat pe ea.

— Bastardul Vrăjitoarei, a şoptit Vaelin. Povestea asta-i veche de trei veacuri.

— Timpul este o amăgire în aceeaşi măsură ca şi Credinţa ta. Când priveşti în neant, vezi în acelaşi timp nemărginirea şi nimicnicia tuturor lucrurilor şi fiinţelor, într-o clipită de teroare şi minunăţie.

— Ce este neantul acesta despre care vorbeşti?

Surâsul creaturii a redevenit crud.

— Credinţa ta îi spune Lumea de Dincolo.

— Minţi! a scuipat el, deşi cântecul sângelui nu murmurase. Lumea de Dincolo este un loc de pace veşnică, de înţelepciune absolută, de contopire sublimă cu sufletele Plecaţilor, care trăiesc de-a pururi.

Buzele făpturii au zvâcnit pentru o clipă, după care a început să râdă, în hohote sonore şi sincere de

amuzament, care au răsunat peste plajă şi mare. Vaelin a simţit cum mâna i-a furnicat spre pumnalul din cizmă şi s-a împotrivit cu greutate impulsului. *Nu încă…*

— Vai, vai, a clătinat creatura din cap şi şi-a şters o lacrimă din colţul ochiului. Frate, eşti un prost şi jumătate! S-a aplecat înainte, iar chipul celui care-i fusese Frate a părut o mască roşie în lumina flăcărilor, care a şuierat: *Noi suntem Plecaţii!*

Vaelin a aşteptat cântecul sângelui, însă n-a auzit decât o linişte îngheţată. Era imposibil, era blasfemie, dar în cuvintele făpturii nu exista nici măcar o minciună.

— Plecaţii ne aşteaptă în Lumea de Dincolo, a recitat el, detestându-şi disperarea din glas. Suflete îmbogăţite de plinătatea şi bunătatea vieţilor lor, ei oferă înţelepciune şi compasiune…

Creatura râdea din nou, aproape fără să se poată stăpâni.

— Înţelepciune şi compasiune! Printre sufletele din neant nu există mai multă înţelepciune şi compasiune decât într-o haită de şacali. Flămânzim şi ne hrănim, iar moartea înseamnă carne pentru noi.

Vaelin a închis pleoapele strâns, terminând recitarea, cu vorbele rostogolindu-se încălecate de pe buzele lui.

— Ce este moartea? Moartea nu-i decât o poartă spre Lumea de Dincolo şi reunirea cu Plecaţii. Este atât sfârşit, cât şi început. Teme-te de ea şi primeşte-o…

— Moartea ne aduce suflete noi pe care să le stăpânim, mai multe trupuri pe care să le mânuim după voinţa noastră, să ne satisfacă poftele şi să slujească planurilor lui…

— Ce este trupul fără suflet? Carne spurcată, nimic mai mult. Însemnaţi moartea celor iubiţi, dăruind focului învelişurile lor…

— Trupul înseamnă totul. Un trup fără suflet nu-i decât ecoul mizerabil, pierdut al unei vieţi…

— EU AM AUZIT GLASUL MAMEI MELE! Era în picioare, cu pumnalul în mână, ghemuit în postura de

luptă, fixând cu ochii creatura aflată dincolo de foc. Eu am auzit glasul mamei mele.

Cel care fusese Barkus s-a ridicat fără grabă în picioare, cântărindu-şi securea în mână.

— Se întâmplă uneori ca Dăruiţii să ne poată auzi, să audă sufletele care strigă din neant. De obicei aud ecouri scurte de durere şi spaimă. Ştiai că aşa a început Credinţa voastră? Cu câteva veacuri în urmă, un volarian neobişnuit de Dăruit a auzit un bolborosit de voci din neant, printre care cea de neconfundat a soţiei lui moarte. El şi-a asumat sarcina de a răspândi vestea aceasta, vestea măreaţă şi minunată că există viaţă dincolo de poverile zilnice ale durerilor şi trudei. Oamenii l-au ascultat, vestea s-a împrăştiat şi aşa a început Credinţa voastră, totul clădit pe minciuna că există o răsplată, în viaţa următoare, pentru supunerea servilă din viaţa aceasta.

Vaelin s-a luptat să-şi domine buimăceala, a încercat să nu mai dorească să audă cântecul sângelui care să-i spună că vorbele acestei făpturi erau minciuni. Lemnele au trosnit în foc, valurile au lovit ţărmul cu un vuiet neîncetat şi Barkus l-a privit cu ochii reci şi indiferenţi ai unui străin.

— Ce plan? a întrebat Vaelin. Ai amintit de planul lui… Cine este el?

— Îl vei întâlni în curând. Cel care fusese Barkus a prins mânerul securii cu ambele mâini şi l-a strâns puternic, iar tăişul lamei a răsfrânt lumina lunii. Am făurit arma asta pentru tine sau mai exact i-am îngăduit lui Barkus s-o făurească. El fusese mereu flămând după ciocan şi nicovală, deşi s-a împotrivit cu bărbăţie până când i-am înlăturat şovăiala. Este frumoasă, nu crezi? Am ucis de multe ori cu multe arme diferite, totuşi trebuie să recunosc că asta-i cea mai frumoasă. Cu ea te pot aduce în pragul morţii la fel de uşor cum aş mânui scalpelul unui doftor. Îţi vei vărsa sângele şi sufletul tău va porni spre neant. El te va aştepta acolo. Zâmbetul pe

care l-a oferit creatura era amar, aproape încărcat de regret. N-ar fi trebuit să renunţi la spada ta.

— Dacă n-aş fi renunţat, tu n-ai fi fost atât de dornic să vorbeşti.

Surâsul făpturii a dispărut.

— Vorbăria s-a terminat.

A sărit peste foc cu securea ridicată, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet plin de ură. Ceva mare şi negru l-a lovit în plin salt, înfigându-şi colţii în braţul lui, smulgând şi sfârtecând, şi amândoi au căzut peste foc şi s-au zvârcolit, împrăştiind tăciuni arzători. Vaelin a văzut securea teribilă ridicându-se şi căzând, o dată, apoi încă o dată, a auzit urletul de furie al copoiului-de-sclavi când tăişul l-a spintecat, iar creatura care fusese Barkus s-a ridicat din rămăşiţele focului, cu părul şi straiele în flăcări, cu braţul stâng atârnând inutil, aproape retezat de muşcătura Scrijelitului. Însă braţul drept continua să-i fie teafăr şi să ţină securea.

— I-am spus guvernatorului să-l elibereze la căderea nopţii, a zis Vaelin.

Făptura a mugit de durere şi mânie, iar securea s-a rotit într-o ceaţă de argint. Vaelin s-a strecurat pe sub lamă şi a fandat cu pumnalul, străpungându-i pieptul, căutându-i inima. Făptura a mugit iarăşi, mânuind securea cu o iuţeală neomenească. Vaelin a lăsat pumnalul înfipt în piept şi a prins mânerul securii când a venit spre el, a izbit sălbatic cu dosul mâinii în faţa creaturii şi a continuat cu o lovitură de picior sub burtă. Abia dacă s-a clintit şi l-a lovit scurt cu fruntea, iar Vaelin s-a împleticit pe nisip şi a căzut pe spate.

— Am uitat să-ţi spun ceva despre Barkus! a zis făptura şi s-a apropiat printr-un salt, ridicând securea. Când v-aţi antrenat împreună, nu l-am lăsat niciodată să-şi arate adevărata putere.

Vaelin s-a rostogolit pe o parte şi securea a muşcat nisipul, iar apoi s-a răsucit, proiectându-şi piciorul în tâmpla creaturii, după care s-a ridicat iute, când aceasta

s-a scuturat de durere şi a atacat din nou. Tăişul a şuierat însă doar prin aer, fiindcă Vaelin a sărit peste arcul loviturii, s-a apropiat mult şi i-a smuls pumnalul din piept, l-a înjunghiat din nou şi s-a retras la timp pentru ca securea să treacă la numai o şchioapă de faţa lui.

Cel care fusese Barkus s-a holbat la el, şocat, nemişcat, cu fumul ridicându-i-se din arsuri; din braţul sfârtecat, sângele picura pe nisip. A dat drumul securii şi braţul sănătos s-a ridicat la pata care i se lăţea rapid pe cămaşă. S-a uitat pentru o secundă la sângele gros şi strălucitor care-i acoperea palma, după aceea s-a lăsat încet în genunchi.

Vaelin a trecut pe lângă el şi a luat securea de pe nisip, înfrânându-şi repulsia faţă de senzaţia pe care o simţea când o ţinea în mână. *De aceea am urât-o oare dintotdeauna? Fiindcă acesta era ţelul ei final*?

— Bună treabă. Făptura care fusese Barkus şi-a arătat dinţii pătaţi cu sânge într-un rânjet de răutate absolută. Poate că data viitoare când mă vei ucide, voi purta chipul cuiva pe care-l iubeşti încă şi mai mult.

Securea era uşoară, anormal de uşoară, şi doar a susurat când Vaelin a rotit-o, retezând carnea şi oasele la fel de lin ca aerul. Capul fostului său Frate s-a rostogolit pe nisip şi a rămas nemişcat.

A azvârlit apoi securea şi l-a ridicat pe Scrijelit din rămăşiţele muribunde ale focului. A acoperit cu nisip arsurile fumegânde şi a rupt cămaşa în fâşii cu care să apese pe spintecăturile adânci din trupul său. Copoiul a schelălăit şi limba lui a lins fără putere mâna lui Vaelin.

— Îţi cer iertare, câine tâmpit. Ochii bărbatului s-au umplut de lacrimi şi glasul i s-a înecat în suspine. Îţi cer iertare.

I-a îngropat separat. N-a ştiut de ce, dar aşa i s-a părut bine. N-a rostit niciun cuvânt pentru Barkus, ştiind că fratele lui murise cu ani în urmă şi oricum el nu

mai era sigur dacă le putea pronunţa fără să se simtă un mincinos. După ce soarele a răsărit, a luat securea şi a mers pe malul mării. Fluxul dimineţii sosea iute şi talazurile mugeau dinspre promontoriu. A cântărit securea în palmă, surprins să descopere că repulsia dispăruse; orice pată a Beznei conţinuse părea să fi pierit prin moartea făuritorului ei. Acum nu era decât metal. Lucrat cu măiestrie şi strălucind în soare, însă metal simplu. A azvârlit-o în valuri cu toată puterea de care era în stare şi a privit-o cum a scânteiat în timp ce s-a rotit prin văzduh, înainte de a pătrunde în apă cu un plescăit slab.

S-a spălat în mare şi a revenit la bivuacul lui improvizat, a acoperit cât a putut de bine petele de sânge, după care a pornit la drum, ca să se întoarcă la Linesh. După un ceas a ajuns la locul convenit, iar dogoarea deşertului creştea iute. A ales un loc de lângă o piatră indicatoare şi s-a aşezat să aştepte.

Cântecul sângelui a crescut pe când stătea acolo, mai intens şi mai limpede ca înainte. Pe măsură ce gândurile i se roteau în minte, a auzit cum muzica se schimba, jelitoare când şi-a amintit ultimul scheunat al Scrijelitului, războinic când a revăzut în minte lupta cu creatura care fusese Barkus, iar odată cu muzica au sosit imagini, sunete şi sentimente despre care ştia că nu-i aparţineau. A înţeles că pentru prima dată îşi stăpânea cu adevărat cântecul, că în cele din urmă cânta.

Undeva, într-un loc care nu era un loc, ceva urla, cerşind îndurare din partea unei mâini nevăzute care împărţea pedepse de durere nesfârşită, neafectată de milostenie sau răutate.

Într-un palat, departe în miazănoapte, o tânără scria salutul pe care avea să-l ofere fratelui ei la întoarcerea lui acasă, un discurs atent formulat, care îmbina cu precizie durerea, regretul şi loialitatea. După ce se declară mulţumită, lăsă pana jos, îi ceru cameristei ceva

de băut şi, când fu convinsă că rămase singură, îşi coborî faţa în palme şi plânse.

Spre apus, altă tânără privea marea uriaşă şi refuza să plângă. Ţinea în mână două plăcuţe din lemn înfăşurate într-o eşarfă de mătase cu broderii fine. Dedesubtul ei, valurile loveau în bordajul corăbiei, ridicând jerbe de spumă în văzduh. Degetele o ardeau să arunce pacheţelul acela în valuri, furia o mistuia, o durere aspră de care nu putea să scape şi care o făcea să urască gândurile ce le provoca. Nu putea să înţeleagă dorinţa de răzbunare, pentru că n-o mai simţise niciodată până atunci. Înapoia ei se auzi un strigăt de durere şi, întorcându-se, zări pe punte un marinar care căzuse de pe greement; se ţinea de piciorul rupt şi suduia într-un grai pe care ea nu-l înţelegea.

— Nu te mişca! îi porunci şi se apropie de el, strecurând în mantie plăcuţele din lemn şi eşarfa.

La bordul altei corăbii, care naviga pe alt ocean, un tânăr stătea tăcut şi nemişcat; chipul lui era o mască inexpresivă. În ciuda nemişcării sale, trezea frica în cei din jur, întrucât ordinele stăpânului lor sublimaseră că tulburarea lui ar fi atras moartea aproape imediată. Deşi tânărul era la fel de nemişcat ca o statuie, dedesubtul cămăşii cicatricele de pe piept îl ardeau, pricinuindu-i agonie continuă, cumplită.

Vaelin a concentrat cântecul într-o singură notă pură şi a trimis-o peste deşerturile, junglele şi oceanul care-i despărţea: *Te voi găsi, Frate.*

Tânărul s-a încordat o clipă, atrăgând priviri pline de teamă din partea celor care-l străjuiau, apoi a revenit la starea sa anterioară, imobilă şi inexpresivă.

Viziunea şi cântecul au dispărut, lăsându-l sub soarele arzător; spre răsărit se ridica un nor de praf, din care, în scurtă vreme, s-a definit un pâlc de călăreţi conduşi de silueta înaltă a Marelui Acuzator Velsus, care galopa îndârjit, dornic să-şi revendice trofeul.

Sfârşitul primei cărţi